

Trò chơi chinh phục

Ông xã Kiêu ngạo quả nguy hiểm

Nam Quan Yêu Yêu
Editor: Mèo Hoang + Tuladen

truyện được đăng tại diendanlequydon.com

diễn đàn
LÊ QUÝ ĐÔN
com

diễn đàn
LÊ QUÝ ĐÔN
com

diễn đàn
LÊ QUÝ ĐÔN
com

Mục lục

[Chương 1: Sinh Ra Đứa Nhỏ](#)

[Chương 2: Người Bạn Nhỏ Tối?](#)

[Chương 3: Thật Không Đụng Vào Sao?](#)

[Chương 4: Vào Ở Nhà Cô](#)

[Chương 5: Sáng Sớm Có Người Tới Nhà Cướp Bóc?](#)

[Chương 6: Bị Bắt Tới Cục Cảnh Sát](#)

[Chương 7: Thành Người Có Tiền An](#)

[Chương 8: Đây Không Phải Là Muốn Phá Hủy Cô Sao?](#)

[Chương 9: Càng Chán Ghét Cô Gái Kìa](#)

[Chương 10: Tìm Anh Tính Số](#)

[Chương 11: Đầu Sỏ Gây Nên](#)

[Chương 12: Tiểu Thiếu Gia Muốn Tuyệt Thực](#)

[Chương 13: Nôn Toàn Thân Anh](#)

[Chương 14: Vẻ Mặt Của Anh Ta Thật Giống Như Muốn Giết Chi](#)

[Chương 15: Cha Không Cần Cảm Thấy Bản Thân Quá Tốt Đẹp](#)

[Chương 16: Cát Không Đứt Vướng Mắc](#)

[Chương 17: Bị Cơ Ác Mộng Đánh Thức](#)

[Chương 18: Phòng Vấn](#)

[Chương 19: Bộ Dạng Đứa Bé Trai Rất Giống Cô](#)

[Chương 20: Ngày Đầu Tiên Đi Làm](#)

[Chương 21: Cô Nôn Cả Người Tôi, Tôi Còn Không Tìm Cô Tính Số](#)

[Chương 22: Mới Đi Làm Đã Cùng Tổng Giám Đốc Đi Làm Việc](#)

[Chương 23: Quan Hệ Huyết Thống Mẹ Con](#)

[Chương 24: Bạn Trai Sắp Trở Về](#)

[Chương 25: Đi Công Tác Còn Ở Chung Một Phòng](#)

[Chương 26: Tôi Đó Mặt Không Phải Rất Bình Thường Sao?](#)

[Chương 27: Bị Chó Gặm](#)

[Chương 28: Học Cho Tốt, Không Nên Lộn Xộn](#)

[Chương 29: Đại Ác Ma Lạnh Lùng Lại Hà Khắc](#)

[Chương 30: Bạn Trai Đến Sân Bay Đón](#)

[Chương 31: Oan Gia Ngộ Hẹp](#)

[Chương 32: Em Gái Bạch Liên Hoa](#)

[Chương 33: Cô Ấy Thật Là Bạn Gái Cháu Minh](#)

[Chương 34: Dùng Thực Lực Chứng Minh Minh](#)

[Chương 35: Ai Cho Phép Cô Lau Chỗ Ấy?](#)

[Chương 36: Tại Sao Anh Hôn Tôi?](#)

[Chương 37: Cô Gái, Lá Gan Cô Không Nhỏ](#)

[Chương 38: Kế Tiếp, Sẽ Rất Thú Vị](#)

[Chương 39: Trốn Không Thoát Khỏi Vận Mệnh](#)

[Chương 40: Xem Ra Cô Muốn Không Có Quan Hệ Với Đại Ma Vương Là Không Thể Nào](#)

[Chương 41: Xem Mất Lại Gặp Được Chú Ba](#)

[Chương 42: Ngồi Chờ Trò Hay Bắt Đầu](#)

[Chương 43: Ấn Dấu Tai Họa](#)

[Chương 44: Tham Gia Tiệc Sinh Của Tiểu Hóa Tinh](#)

[Chương 45: Người Một Nhà Ăn Cơm](#)

[Chương 46: Hình Như Đám Người Này Có Chút Chi Sợ Thiên Hạ Chưa Loạn](#)

[Chương 47: Đêm Khuya Thử Thăm Dò](#)

[Chương 48: Giấc Mơ Kỳ Lạ](#)

[Chương 49: Việc Này Không Có Một Xu Quan Hệ Gì Với Minh](#)

[Chương 50: Đồng Nghiệp Liên Hoan](#)

[Chương 51: Say Rượu Tổ Cáo](#)

[Chương 52: Khốn Kiếp Thà Tôi Đi Xuống](#)

[Chương 53: Hát Đoạn Phiến](#)

[Chương 54: Vui Mừng Trùng Hợp](#)

[Chương 55: Vẹn Toàn Đồi Bên](#)

[Chương 56: Vẹn Toàn Đồi Bên](#)

[Chương 57: Cô Có Loại Cảm Giác Nhảy Vào Trong Hầm Liên Không Thể Bỏ Dậy](#)

[Chương 58: Là Cô Đụng Vào Tôi Trước](#)

[Chương 59: Tôi Thấy Chính Là Cô Cố Ý](#)

[Chương 60: Là Cô Lộ Cho Tôi Xem](#)

[Chương 61: Tất Cả Đều Có Trong Kế Hoạch](#)

[Chương 62: Làm Ra Hạnh Phúc Giả](#)

[Chương 63: Tâm Tư Của Anh](#)

[Chương 64: Tần Tiểu Thư Có Thể Đồng Ý Không?](#)

[Chương 65: Sấm Sét Giữa Trời Quang \(1\)](#)

[Chương 66: Bị Vây Trong Tủ Treo Quần Áo, Đơn Giản Chính Là Khó Nhịn Đau Khổ \(2\)](#)

[Chương 67: Bị Bắt Tại Chỗ \(3\)](#)

[Chương 68: Cút Không Được Đụng Vào Tôi \(4\)](#)

[Chương 69: Tôi Nói Không Muốn Đi Bệnh Viện Anh Là Người Điếc Sao ?](#)

[Chương 70: Cô Gái Nhỏ Vốn Mang Thù](#)

[Chương 71: Cậu Và Đại Ma Vương Có Tiến Triển Sao?](#)

[Chương 72: Bị Tính Kế \(1\)](#)

[Chương 73: Bị Tính Kế \(2\)](#)

[Chương 74: Anh Cố Ý Tới Cứu Minh?](#)

[Chương 75: Tâm Tư Khó Dò Của Người Một Nhà](#)

[Chương 76: Bị Lờ Đồn Đãi Vây Quanh](#)

[Chương 77: Tạm Thời Bị Kéo Đi Công Tác](#)

[Chương 78: Tần Lạc, Cô Thật Không Nhớ Rõ Chuyện Lúc Trước Sao?](#)

[Chương 79: Ai Bảo Cô Tự Vào Trong Chén Tôi?](#)

[Chương 80: Dạy Cô Cưỡi Ngựa](#)

[Chương 81: Lúng Túng Trên Lưng Ngựa](#)

[Chương 82: Không Thể Nào Hai Người Đã Đến Loại Trình Độ Này?](#)

[Chương 83: Hợp Ca Một Bài Tình Ca](#)

[Chương 84: Tất Chân Bị Rách](#)

[Chương 85: Phải Không? Mặt Cô Đỏ Như Vây...](#)

[Chương 86: Gặp Phải Nguy Hiểm](#)

[Chương 87: Tần Lạc Bị Mang Đi](#)

[Chương 88: Nhớ Lại Sáu Năm Trước](#)

[Chương 89: Vây Cô Định Chịu Trách Nhiệm Với Tôi Thế Nào?](#)

[Chương 90: Làm Người Phụ Nữ Của Tôi](#)

[Chương 91: Chăm Sóc Cô Một Đêm](#)

[Chương 92: Cạm Bẫy Dụ Dàng Của Anh](#)

[Chương 93: Tâm Tư Này Mà](#)

[Chương 94: Cùng Anh Ở Một Gian Phòng Em Có Gì Phải Lo Lắng?](#)

[Chương 95: Lời Đồn Nhảm Nhí Truyền Đi Khắp Nơi](#)

[Chương 96: Ánh Mắt Em Chọn Đàn Ông Không Tệ](#)

[Chương 97: Chỉ Muốn Cả Đời Không Qua Lại Với Nhau](#)

[Chương 98: Anh Vợ Vàng Tìm Cô Khắp Nơi](#)

[Chương 99: Tên Khốn Kiếp Này Anh Không Thể Đưa Tay Ra Nhận Một Chút Sao?](#)

[Chương 100: Cô Gái, Tôi Rất Vui Vẻ Khi Em Cố Ý Đứng Ở Đây Chờ Tôi](#)

[Chương 101: Sao Thế? Cậu?](#)

[Chương 102: Không Nên Tức Giận, Em Không Phải Cảm Thấy Chơi Như Vậy Rất Tốt Sao?](#)

[Chương 103: Ngoan, Ở Ngoài Trời Mới Thú Vị](#)

[Chương 104: Người Phụ Nữ Đáng Chết Lại Có Thể Ở Sau Lưng Minh Hẹn Hò Với Người Đàn Ông Khác](#)

[Chương 105: Cô Cảm Thấy Tôi Nay Ánh Mắt Đại Ma Vương Nhìn Minh Rất Nguy Hiểm](#)

[Chương 106: Địa Bàn Của Tôi, Tôi Còn Không Thể Làm Chủ Há?](#)

[Chương 107: Một Đôi Cha Con Phúc Hắc](#)

[Chương 108: Xảy Ra Chuyện Ngoài Ý Muốn](#)

[Chương 109: Cưng Chiêu Cô](#)

[Chương 110: Bị Anh Đùa Giỡn. . . .](#)

[Chương 111: Cô Gái Nhỏ Không Có Lương Tâm](#)

[Chương 112: “Tai Họa Bất Ngờ” Bay Tới](#)

[Chương 113: Đau Lòng Rồi Đi](#)

[Chương 114: Tự Mình Đi Tìm Cô](#)

[Chương 115: Mang Cô Trở Về](#)

[Chương 116: Khi Phụ Nữ Tức Giận Hoàn Toàn Không Thể Nói Lý](#)

[Chương 117: Sai Sót Ngẫu Nhiên](#)

[Chương 118: Tôi Nghi Muốn Phụ Nữ, Văn Chi Có Em](#)

[Chương 119: Cùng Cô Nhìn Mặt Trời Mọc](#)

[Chương 120: Một Nhà Ba Người Đi Nghi Bờ Biển](#)

[Chương 121: Bị Con Trai Bắt Gặp](#)

[Chương 122: Thiếu Chút Nữa Là Lộ](#)

[Chương 123: Dòng Nước Ngầm Mãnh Liệt](#)

[Chương 124: Thế Giới Hai Người Ngọt Ngào](#)

[Chương 125: Xinh Đẹp Tạo Phán](#)

[Chương 126: Bữa Tiệc Không Giống Tầm Thường \(1\)](#)

[Chương 127: Bữa Tiệc Không Tầm Thường \(2\)](#)

[Chương 128: Người Đàn Ông Ghen](#)

[Chương 129: Bị Cảnh Trong Mơ Làm Tỉnh Lại](#)

[Chương 130: Gặp Lại Cố Nhân](#)

[Chương 131: Cố Ý Khích Bức Ly Gián](#)

[Chương 132: Cố Ý Kích Động Cô](#)

[Chương 133: Đôi Mắt Chân Tướng Bị Vạch Trần](#)

[Chương 134: Cố Ý Dò Ý Tử](#)

[Chương 135: Hoàn Toàn Nói Rõ Ràng](#)

[Chương 136: Chân Tướng Như Sấm Sét Giữa Trời Quang](#)

[Chương 137: Tìm Anh Giảng Co Trước Mặt \(1\)](#)

[Chương 138: Tin Tức Khiến Cô Khiếp Sợ](#)

[Chương 139: Minh Đã Sinh Đứa Bé Lúc Nào?](#)

[Chương 140: Cầm Lại Đồ Của Minh](#)

[Chương 141: Nằm Mơ Giống Như Chân Thật](#)

[Chương 142: Từ Chức Gặp Trở Ngại](#)

[Chương 143: Hoắc Kỳ Thành, Anh Thật Hèn Hạ](#)

[Chương 144: Chuẩn Bị Rời Đi](#)

[Chương 145: Gặp Người Không Nên Gặp](#)

[Chương 146: Bị Bắt Cóc](#)

[Chương 147: Tình Nguyên Nhảy Xuống Biển Cũng Không Muốn Sống Chung Một Chỗ Với Anh](#)

[Chương 148: Càng Ngày Càng Gay Go](#)

[Chương 149: Bắt Đầu Lần Nữa](#)

[Chương 150: Cố Ý Bỏ Lại Sương Mù](#)

[Chương 151: Nổi Giận](#)

[Chương 152: Ghen Tuông](#)

[Chương 153: Suy Nghĩ Khác Nhau](#)

[Chương 154: Hai Cha Con Tìm Tàn Lạc Nương Tựa](#)

[Chương 155: Gương Mặt Một Nhà Ba Người](#)

[Chương 156: Mang Con Trai Theo Đuối Bà Xã](#)

[Chương 157: Ba, Ba Muốn Ban Đêm Bị Chi Đuối Ra Khỏi Nhà Sao?](#)

[Chương 158: Chạm Vào Họng Súng Rồi](#)

[Chương 159: Ở Lại Nhà Cô Không Đi](#)

[Chương 160: Sử Dụng Khố Nhục Kế](#)

[Chương 161: Trở Về Thành Phố A Công Tác](#)

[Chương 162: Trở Về Thành Phố A Công Tác \(2\)](#)

[Chương 163: Lửa Giận Bùng Cháy](#)

[Chương 164: Bị Heo Cản?](#)

[Chương 165: Anh Có Tư Cách Gì Nói Ở Trước Mặt Tôi?](#)

[Chương 166: Cầm Lấy Thứ Thuộc Về Minh](#)

[Chương 167: Sớm Hay Muộn Cũng Phải Đối Mặt](#)

[Chương 168: Giữa Chúng Ta Không Có Gì Để Nói](#)

[Chương 169: Đã Tìm Tới Cửa](#)

[Chương 170: Theo Như Yêu Cầu](#)

[Chương 171: Thông Minh Bị Thông Minh Làm Hại](#)

[Chương 172: Không Muốn Gặp Anh](#)

[Chương 173: Anh Là Người Đáng Ghét Như Thế Sao?](#)

[Chương 174: Tìm Cách Xuất Hiện Ở Trước Mặt Cô](#)

[Chương 175: Em Mà Không Mở Mắt Thì Anh Liên Hôn Em](#)

[Chương 176: Hào Phóng Thừa Nhận](#)

[Chương 177: Cả Đời Không Qua Lại Với Nhau](#)

[Chương 178: Tuyên Bố Quyền Sở Hữu Giúp Ba](#)

[Chương 179: Cố Ý Treo Ngược Hứng Thú Của Cô](#)

[Chương 180: Không Nhìn Thấy Ánh Mắt Tôi Ghét Bỏ Chú Sao?](#)

[Chương 181: Kế Sách Dụng Tâm Lương Khố](#)

[Chương 182: Anh Thấy Em Chính Là Cố Ý Ngã Vào Trong Lòng Anh](#)

[Chương 183: Đã Nói Không Cần Anh Quan Tâm](#)

[Chương 184: Oan Gia Ngộ Hẹp](#)

[Chương 185: Tấn Công Dụ Dàng](#)

[Chương 186: Không Muốn Cho Anh Cơ Hội Nữa](#)

[Chương 187: Đường Theo Đuối Vợ Mênh Mông Bát Ngát](#)

[Chương 188: Người Không Nên Xuất Hiện Trên Bữa Cơm Tất Niên](#)

[Chương 189: Đời Trước Thiếu Cô](#)

[Chương 190: Ba Đang Ghen Tị Với Em! Bởi Vì Cõi Như Ba Nhào Đến Chì Cũng Sẽ Không Ôm Ba](#)

[Chương 191: Một Nhà Ba Người Qua Năm Mới](#)

[Chương 192: Nghỉ Tết](#)

[Chương 193: Thẹn Quá Hóa Giận](#)

[Chương 194: Bất Ngờ Không Kịp Đề Phòng Ngã Vào Trong Lòng Anh](#)

[Chương 195: Buổi Tối Rung Động](#)

[Chương 196: Mỗi Lần Anh Chỉ Biết Dùng Chiêu Đây](#)

[Chương 197: Sẽ Mời Ký Giả Dự Họp](#)

[Chương 198: Thố Lộ Với Cô Ở Trước Mặt Mọi Người](#)

[Chương 199: Cô Ấy Là Người Phụ Nữ Duy Nhất Đời Đây Của Tôi](#)

[Chương 200: Đưa Ra Lựa Chọn](#)

[Chương 201: Mặt Dày Mây Dạn Ở Lại Nhà Cô](#)

[Chương 202: Anh Nhớ Em](#)

[Chương 203: Giúp Anh Bôi Thuốc](#)

[Chương 204: Vui Quá Hóa Buồn](#)

[Chương 205: Sao Không Biết Xấu Hổ Đến Trình Độ Đây?](#)

[Chương 206: Sao Anh Lại Ở Đây?](#)

[Chương 207: Cùng Anh Đi Bơi](#)

[Chương 208: Không Phải Bảo Em Chờ Anh Cùng Tắm Sao?](#)

[Chương 209: Anh Còn Như Vậy Thì Lần Sau Ngủ Ghế Sofa](#)

[Chương 210: Hiệp Thứ Nhất, Thắng](#)

[Chương 211: Kịch Vui Lặp Lại](#)

[Chương 212: Không Đỡ Được](#)

[Chương 213: Anh Luôn Luôn Quan Tâm Đến Người Phụ Nữ Của Anh](#)

[Chương 214: Đáng Ghét, Thiếu Đứng Đắn](#)

[Chương 215: Sáng Sớm Đến Úc Hiệp Cô](#)

[Chương 216: Hủy Hoại Cô](#)

[Chương 217: Dịu Dàng Bá Đạo](#)

[Chương 218: Cho Bà Ta Chút Dạy Dỗ](#)

[Chương 219: Chăm Sóc Anh Bị Thương](#)

[Chương 220: Đáng Ghét Đứng Ổn Ào](#)

[Chương 221: Bí Mật Chuẩn Bị](#)

[Chương 222: Vấn Đề Này Cũng Quá Tồn Tâm Tư?](#)

[Chương 223: Kinh Ngạc Trong Buổi Họp Phụ Huynh](#)

[Chương 224: Người Nào Đó Phát Điên](#)

[Chương 225: Cầu Hôn Trong Phòng Bệnh](#)

[Chương 226: Cầu Hôn Trong Phòng Bệnh \(2\)](#)

[Chương 227: Phán Kháng Có Tác Dụng Sao?](#)

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Sinh Ra Đứa Nhỏ

Nước S.

Ở trên thị trấn nhỏ gần ven biển có duy nhất một tòa biệt thự.

Đêm, đúng hẹn tới.

Có một bóng dáng người đàn ông nhẹ nhàng đi vào phòng của cô gái, cời trói buộc trên người, môi lạnh như băng phủ lên đôi môi anh đào hồng hào của cô gái...

Cô gái đang ngủ say bị bất ngờ bị xâm nhập biến thành có chút khó chịu, chìa tay chuẩn bị bật đèn, lại bị người đàn ông ngăn lại.

"Không được bật đèn."

Một giọng nói hùng hậu bá đạo trầm thấp, mang theo ngôn giọng điệu phách vương giả.

"Tiếng sóng biển bên ngoài quá lớn, tôi sợ..." <DĐLQĐ.com>Giọng cô gái mềm yếu, nghe thấy liền làm cho người ta thương tiếc.

Giọng người đàn ông lạnh lùng, "Sợ cứ ôm chặt tôi."

Cô gái chỉ có thể nghe lời vòng tay ôm cái eo to lớn của anh ta, tùy ý anh ta dẫn mình run rẩy cao nhất...

Đây đã là buổi tối ngày thứ ba.

Bốn tháng sau.

Cô gái kéo rèm cửa sổ thật dày ngăn cản ánh sáng, ánh mặt trời ấm áp màu vàng kim xuyên thấu qua khe cửa sổ chui vào, trên mặt đất tỏa ra thứ ánh sáng sặc sỡ.

Ánh mắt cô si mê ánh mặt trời từng bừng trên bãi biển, ngón tay dần dần vuốt ve tấm kính trong suốt, cho dù đánh vỡ tấm kính thì thế nào, bên ngoài còn có một tầng song sắt.

Đột nhiên, hình như cô hạ quyết tâm xoay người đi ra phía ngoài, vừa đi đến cửa liền bị hai nữ giúp việc ngăn cản lại, "Tiểu thư, cô muốn đi đâu?"

Cô gái cắn môi, "Tôi muốn ra ngoài đi dạo, mỗi ngày đứng ở trong căn phòng này tôi sắp ngột ngạt tới chết!"

Nữ giúp việc nhìn thoáng qua bụng hơi nhô lên của cô, cung kính nói: "Tiểu thư, bây giờ cô là phụ nữ có thai, tiên sinh đã phân phó, cô chỉ có thể hoạt động ở trong biệt thự này."

Cô gái tức giận nói: "Tôi muốn thấy tiên sinh các người! Anh ta đang giam cầm phi pháp! Còn có đứa trẻ này, tôi không muốn!"

Nữ giúp việc nhìn cô một cái, "Tiểu thư, ý nghĩ như vậy cô không nên có, có thể thai đứa con của tiên sinh đó là vinh hạnh của cô!"

Vinh hạnh mẹ nó! Đến bây giờ cô cũng không có thấy rõ ràng cái người gọi <DĐLQĐ.com>"Tiên sinh" kia lớn lên trông thế nào, ngộ nhờ anh ta là ông già thì làm sao bây giờ?

Mặc dù trong lòng nghĩ như thế, nhưng cô biết rõ anh hẳn không phải, trong cảnh tối lửa tắt đèn buổi tối, dựa vào cảm giác, vẫn có thể cảm giác

được đường cong da thịt rắn chắc của anh...

Nghĩ tới đây, hai gò má cô nhiễm lên đỏ ửng.

"Ta đi xuống vườn hoa một chút!"

"A Bình, cô đi cùng tiểu thư đi, nhất định phải bảo vệ tiểu thư an toàn thật tốt."

"Vâng!" Cô gái giúp việc gọi là A Bình vội vàng lên tiếng đi theo.

Cô gái nhỏ giọng lầu bầu nói: Còn bảo vệ an toàn tôi sao? Không phải là muốn giám thị tôi sợ tôi chạy trốn sao? Thật sự là đáng giận!

Tới nơi này hơn bốn tháng, cô còn không có biết rõ đây là địa phương nào, mỗi ngày chỉ có thể đứng ở bên trong biệt thự này, nơi nào cũng không thể đi, bên ngoài hành lang và lầu dưới vườn hvrườn hoa lầu dưới đều trang bị camera 360 độ không góc chết, lại không bàn về số lượng người giúp việc và bảo vệ bên trong biệt thự.

Tường đồng vách sắt, cô muốn chạy trốn cũng trốn không thoát.

Cô từng hỏi người đàn ông kia: Vì sao là mình?

Có thể người đàn ông kia chỉ biết niêm phong miệng mình, làm cho cô ngoan ngoãn thừa nhận anh làm cho cô cuồng phong bão táp...

Cảnh trí trong vườn hoa cảnh rất đẹp, đủ loại kiểu dáng hoa tranh khoe sắc, có thể cô gái lại không có tâm tình thưởng thức chúng nó, bây giờ thân thể cô hoàn toàn không có tự do, giống như con khổng tước bị nhốt ở trong lồng tơ vàng.

"Tiểu thư, bác sĩ nói cô phải bảo trì tâm tình vui vẻ, như vậy đối với cục cưng trong bụng cũng tốt." A Bình nói ra.

"Đúng vậy! Sinh đứa bé ra có lẽ sẽ có tự do!" Cô gái im lặng thờ dài nói, bàn tay khéo léo nhẹ nhàng phủ lên sinh mệnh nhỏ trong bụng, tâm tình rất phức tạp.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Người Bạn Nhỏ Tới?

Sau khi liên tục nộp đơn nhiều công ty lớn, Tần Lạc chỉ cảm thấy thể xác và tinh thần mệt mỏi, một đường lái xe về nhà trọ của mình, muốn trở về nghỉ ngơi thật tốt.

Đột nhiên, trên đường phía trước không hề báo trước xuất hiện một đứa bé trai, hù dọa cô vội vã phanh xe, f*ck! Hôm nay cô ra cửa không xem hoàng lịch hay sao?

Dừng hẳn xe, cô vội vàng mở cửa xe đi đến bên cạnh đứa bé trai, "Người bạn nhỏ, không thoải mái ở đâu sao? Chị đưa em đi bệnh viện được không?"

Đứa bé trai ngẩng đầu nhìn cô một cái, bi bô nói: "Em cũng không bị đụng vào."

Lúc này Tần Lạc mới quan sát đứa bé trai trước mắt, đôi mắt đen to sáng ngời long lanh, lông mi thật dài giống như một hàng quạt nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn giống như bầm một cái có thể nhéo ra nước, thật muốn xoa bóp...~

"... Người bạn nhỏ, em tên là gì?" Tần Lạc cười tủm tỉm dịu dàng hỏi, bất kể như thế nào, không thể chọc phải phiền toái.

"Em tên Hoắc*... Tinh." (cha đã nói qua không thể tùy tiện nói cho người xa lạ tên mình.)

"Cái gì??"

Tần Lạc ôm lấy cậu nhóc, vò vò mái tóc quăn trên đầu của cậu nhóc thành lộn xộn, tươi cười rực rỡ, "Oa! Thì ra tên người bạn nhỏ là Hỏa* Tinh! <ddlqđ.com>Không trách được đột nhiên rớt xuống xe chị!"

(*) 霍 Hoắc: huó 火 Hỏa: hủo , trong trường hợp này Tần Lạc nghe từ Hoắc nhầm thành từ Hỏa nên trên bạn Tinh là người sao Hỏa.

Đại khái là chị gái trước mắt có bộ dạng tươi cười quá chói mắt, hay là vì nguyên nhân khác, cậu nhóc vốn muốn mở miệng giải thích thì gần đến miệng sửa lại, cái miệng nhỏ nhắn lẩm bẫm, chỉ chỉ chân mình, "Chỗ này của em hình như có chút không thoải mái."

Tần Lạc vừa nghe giọng nói mềm dẻo của cậu nhóc liền cảm thấy lòng mềm nhũn, "Bây giờ chị gái sẽ dẫn em tới bệnh viện."

Hoắc Gia Tinh cong lên khóe môi, "Được."

...

Còn chưa tới bệnh viện, Tần Lạc liền liên tục không ngừng gọi điện thoại cho khuê mật(*) Bùi Tử Ninh làm bác sĩ, <ddlqđ.com> "Các người bệnh viện tốt nhất bác sĩ khoa nhi ở vài lâu số mấy phòng, ta chờ hạ trực tiếp ngồi thang máy đi qua."

(*) Khuê mật: Bạn thân khuê phòng

Bùi Tử Ninh ngây người mấy giây, "Có vài ý tứ? Cậu có đưa nhỏ từ đâu vậy?"

Tần Lạc cảm thấy nhất thời cũng không thể nói rõ ràng với Tử Ninh, chỉ có thể pha trò, "Gặp mặt lại nói tí mĩ! Mình đang lái xe, cúp máy nhé."

Cũng may đường đến bệnh viện không phải rất xa, chừng mười phút đồng hồ liền tới, sau khi dừng xe lại, Tần Lạc xuống xe trước, sau đó mở cửa bên, dùng giọng điệu trưng cầu hỏi: "Người bạn nhỏ, chân em không thoải mái, chị ôm em đi lên được hay không?"

Hoắc Gia Tinh luôn luôn chán ghét con gái xa lạ thế nhưng không có cự tuyệt đề nghị của cô, "Được."

Lần đầu bị cô gái xa lạ ôm, Hoắc Gia Tinh không có cảm thấy chán ghét, ngược lại rất thích sống chung một chỗ với cô, có lẽ là cô không làm bộ! Không giống những cô gái bên cạnh cha kia, lúc nào cũng không ngừng lấy lòng mình, phiền chết !

Đi vài bước, Tần Lạc đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, "Người bạn nhỏ, một mình cô đi ra ngoài lâu như thế ba mẹ của con sẽ lo lắng cho con chứ? Có muốn gọi điện thoại về nhà hay không?"

Anh mắt đen bóng của Hoắc Gia Tinh chợt ảm đạm, "Không cần! Cha bận rộn nhiều việc, mỗi ngày ông ấy đều ném một mình em ở nhà, em không muốn để ý tới ông ấy!"

Tần Lạc có chút hàm xúc "Oh" một tiếng, không có hỏi lại, mặc dù cảm thấy đứa bé trai này thật đáng yêu, nhưng cô cũng không có hứng thú đi thám thính việc riêng tư nhà người ta.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Thật Không Đụng Vào Sao?

Bên cạnh nhà họ Hoắc, từ trong ra ngoài đều gấp như kiến bò trên chảo nóng, cháu trai nhỏ mà ông cụ bên nhà thương yêu nhất tiểu thiếu gia Tinh Tinh lại không thấy đâu nữa!

Quản gia Phúc Bá liền vội vàng kêu toàn bộ người hầu hôm nay chăm sóc tiểu thiếu gia vào cẩn thận tra hỏi.

"Tiểu thiếu gia nói mình ở nhà quá nhàm chán, muốn ra ngoài đi dạo, kết quả sau khi rời khỏi đây thì viện có thoát khỏi tất cả chúng tôi..."

"Một đám phế vật! Chỉ là đứa con nít cũng có thể làm mất! Tìm không thấy tiểu thiếu gia đều không được trở về!"

Ông cụ Hoắc tức giận đến dựng râu tròng mắt, bây giờ danh tiếng nhà họ Hoắc nổi danh chính thịnh, bao nhiêu người nhìn chăm chú thềm ngưỡng vào, nếu Tiểu Tinh Tinh bị đối thủ bắt đi, chỉ sợ hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Phúc Bá chỉ có thể gọi điện thoại cho tứ thiếu gia, cũng gửi địa điểm tiểu thiếu gia mất tích cho anh.

Hoắc Kỷ Thành đang đi công tác ở Hong Kong nghe được tin tức này sắc mặt lập tức ngưng một tầng sương, anh mới đi hai ngày người giúp việc liền lạc mất Tiểu Tinh!

Anh lấy điện thoại di động ra gọi cho trợ lý Trình Sâm, "Tiểu Tinh không thấy nữa, tôi sẽ gửi địa điểm nó cho cậu, cậu liên lạc phía bên cảnh sát bắt đầu điều tra camera xung quanh, cần phải mau chóng tìm được. Có bất kỳ tình huống báo tôi biết trước."

Trình Sâm hiểu rõ gật đầu, "BOSS yên tâm, nhất định tôi sẽ tìm được tiểu thiếu gia."

Anh ta biết rõ tiểu thiếu gia có tầm quan trọng đối với BOSS, trong lúc mấu chốt này lại mất tích, thật đúng là khiến người ta đổ mồ hôi hột.

Nói về tiểu thiếu gia, <DDLQD.com>ngoài mặt xem ra ngoan ngoãn đáng yêu, trên thực tế phức tạp làm cho người khác không thể đoán được kỳ thật nó chỉ là một đứa trẻ không tới năm tuổi, IQ cao thật đúng là di truyền cái gien tốt đẹp của BOSS!

Còn những mặt khác, hẳn là nó di truyền... từ mẹ ruột sinh ra.

Bệnh viện.

Trên hành lang phía xa bên ngoài văn phòng bác sĩ trưởng Lâm khoa nhi.

Bùi Tử Ninh kéo khuê mật Tần Lạc qua một bên nhỏ giọng hỏi: "Thành thực khai báo, đứa bé trai là gì của cậu?"

Tần Lạc không biết làm sao trợn trừng mắt, "Không phải là nói cho cậu không cần thận đụng vào sao?"

Bùi Tử Ninh không dám tin, "Vậy sao nó có khuôn mặt giống cậu như vậy? Cậu nhìn mũi này, lông mày này đều rất giống cậu, còn có..."

"Ngờng!"

Tần Lạc liên tục không ngừng cắt đứt lời nói của bạn tốt, mắt phượng xinh đẹp khép hờ "Không phải cậu hoài nghi nó là con riêng của mình chứ?"

Bùi Tử Ninh hừ hừ mũi, "Ai biết được?"

Tần Lạc đủ loại phong tình gây gây gợn tóc quần gợn sóng nhuộm màu nâu của mình, môi đỏ mọng hơi vênh, "Mình lại hy vọng chính mình có thể có đứa con riêng như vậy, cũng đỡ phải tìm người kết hôn."

Bùi Tử Ninh vừa nghe lời này liền biết mình đoán sai, cô và Lạc Lạc đã biết nhau từ nhà trẻ, trong lúc đó hai người tuyệt đối hồn nhiên tín nhiệm tình nghĩa, đôi phương nháy mắt mấy cái cũng có thể hiểu được là có ý gì...

"Nhưng mình vẫn cảm thấy..."

Lời cô còn chưa nói hết, bác sĩ Lâm và Hoắc Gia Tinh đi ra.

"Kết quả kiểm tra không có bất cứ vấn đề gì, <DDLQD.com> có khả năng đùi phải cọ đến thân xe, không có vết thương và dấu hiệu máu bầm, cứ bôi thuốc hai ngày là có thể khỏi."

"Cảm ơn bác sĩ Lâm."

"Làm cha mẹ, lúc trẻ con qua đường phải chú ý một chút, lần này vấn đề không lớn, nhưng lần sau không nói chính xác."

Hiển nhiên, bác sĩ Lâm coi Tần Lạc trở thành mẹ của Hoắc Gia Tinh, Tần Lạc vừa mới chuẩn bị giải thích, Bùi Tử Ninh liền nói tiếp: "Đã biết, cảm ơn a! Vậy chúng tôi đi trước!"

Đôi mắt đen to như viên ngọc của Hoắc Gia Tinh liếc chuyển, kỳ thật, nếu để cho chị gái làm mẹ của mình, không tồi!

Tần Lạc vốn cho rằng mang người bạn nhỏ Hỏa Tinh này tới bệnh viện kiểm tra không có việc gì thì có thể đưa cậu trở về, kết quả nó nói không muốn về nhà, muốn ở tạm nhà cô vài ngày.

Khi đó cô liền nghi ngờ ...

Có thật đứa trẻ này không bị đụng vào không?

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Vào Ở Nhà Cô

Tần Lạc ở tiểu khu Hoa Uyển thành Nam, có một phòng ở thuộc về mình, là một tài sản mà mẹ để lại cho cô, hiện tại nhà cũ họ Tần và công ty đều bị cha và mẹ con Lý Thúy Như chiếm cứ, đến phòng nhỏ này vẫn là chính mình tìm luật sư tranh lại.

Ngẫm lại, cô đều cảm thấy trái tim nguội lạnh...

Quét thẻ, mở cửa vào nhà, Tần Lạc tìm giúp bạn nhỏ Hỏa Tinh một đôi dép nhỏ, "Bình thường nhà chị rất ít người tới, em chịu khó một chút."

Hoắc Gia Tinh quan sát một vòng phòng cô, giọng nói mềm dẻo đáng yêu, "Chị gái, chị ở một mình sao?"

Tần Lạc gật đầu, "Ừ."

Đôi mắt đen to trong suốt của Hoắc Gia Tinh lướt qua một chút ánh sáng, "Vậy chị không có bạn trai rồi?"

Tần Lạc ngồi xếp bằng ở trên ghế sofa, lột một quả nho bỏ vào trong miệng, "Sai, chị đây có bạn trai."

Đang nói, điện thoại di động của cô có tiếng tin nhắn vang lên .

(Lạc Lạc, đêm nay anh không kịp trở lại với em, vài ngày nay có một hội nghị quan trọng, bận rộn nhiều việc. Trở về anh sẽ đến bù tổn thất thất tốt cho em.)

Nhìn thấy cái tin nhắn này, trong lòng Tần Lạc có một chút mất mát, cô và Hoắc Cẩm Dương đã lui tới hơn một năm, hai người đều rất bận, chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, cô vốn cũng không phải là cái bạn gái dính người, chỉ là hơn một tuần gần đây liên chạy đi nhiều công ty phỏng vấn, hơi mệt một chút, hy vọng bạn trai có thể ở bên cạnh mình, quan tâm chính mình...

Ngón tay ấn qua ấn lại, đơn giản một chữ: Vâng.

Để điện thoại di động xuống, cô liền cầm một quả cam, vừa mới chuẩn bị bóc, liền nghe thấy giọng người bạn nhỏ Hỏa Tinh đáng thương nói ra: "Chị gái, em đói."

Hơn nữa, cậu nhóc còn mang đôi mắt to ướt nhẹp tha thiết mong chờ, thật sự là... Khiến người ta không đành lòng.

Cô vì duy trì dáng người mà đã thành thói quen buổi tối ăn trái cây, có thể tình huống đêm nay không giống nhau, trong nhà còn có một người bạn nhỏ!

Nghĩ tới đây, cô chỉ có thể nhận mệnh đi tới nhà bếp, đến gạo cũng không có một hạt. Kéo tủ lạnh ra, gần như tất cả bên trong đều là sữa chua, sữa, nước khoáng, nước soda, vi-ta-min và đồ uống khỏe mạnh...

Mà bên trong tủ đá, rất may mắn còn có bánh sủi cảo và bánh bao nhỏ mùi sữa đông lạnh mua từ trước đó.

Cô xoay người hỏi: "Ăn bánh sủi cảo hay là bánh bao nhỏ?"

Hoắc Gia Tinh cũng nhìn thấy nhà cô không có gì cả, chỉ có thể mím môi, "Bánh bao nhỏ, còn có canh trứng!"

Nó nhìn thấy có trứng gà.

Tần Lạc nâng trán, vẫn là đứa trẻ có chủ ý!

...

Mười lăm phút sau.

Hoắc Gia Tinh nhìn canh trứng trước mắt không có vẻ ngoài, bất đắc dĩ uống hai ngụm, trong lòng bình luận tài nấu nướng của Tần Lạc vô cùng kém, haizz! Sớm biết vậy nên về nhà uống canh của thím Mẽ.

Sau khi ăn xong, Hoắc Gia Tinh chiếm lấy tivi xem thể giới động vật, Tần Lạc liền ở một bên luyện yoga, một lớn một nhỏ tán gẫu câu được câu không.

"Người bạn nhỏ Hỏa Tinh, đã muộn như thế em thật sự không cần gọi điện thoại cho cha mẹ sao?"

"Không cần! Cha rất ít khi ở nhà, trở về cũng lại buồn bực không có nói chuyện với em, còn hung dữ với em, em không muốn nhìn thấy ông ấy!"

Hoắc Gia Tinh mím miệng nhỏ oán hận nói, ở trong ký ức của cậu nhóc, mỗi ngày cha đều bận rộn nhiều việc, một tháng không thấy được ông mấy lần, hơn nữa lần trước hỏi mẹ nó đi đâu ông còn hung dữ với mình!

Hừ! Không muốn gặp ông ấy!

Tần Lạc nhìn thoáng qua khuôn mặt nhỏ nhắn của Hỏa Tinh đầy bụng ủy khuất, không khỏi sinh lòng đồng tình với nó, có người cha như vậy thực sự là thật đáng thương,.....

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Sáng Sớm Có Người Tới Nhà Cướp Bóc?

Giờ phút này, ông cụ nhà họ Hoắc đã sớm mây đen áp thành muốn vỡ rồi, không tìm được tiểu thiếu gia, trái tim nhóm người giúp việc như bị treo lên, tứ thiếu gia Hoắc Kỳ Thành lại cả đêm từ Hong Kong chạy về, bên cạnh đó cảnh sát liên tục không có tin tức xác thực, đoạn băng theo dõi trên đường cũng đã bị hỏng, nhận được rất nhiều rắc rối.

Kể từ sau khi biết con trai mất tích, sắc mặt Hoắc Kỳ Thành giống như khối băng, ai gặp đều cảm thấy lạnh.

Trình Sâm đã phong tỏa tất cả con đường giao thông, cho dù đối phương lợi hại hơn nữa, cũng không bay ra được một con ruồi.

Chỉ là, không có tin tức gì như cũ.

Nếu như là bắt cóc, tại sao bọn cướp còn chưa điện thoại tới đây?

...

Đối lập với nhà họ Hoắc một đêm không bình tĩnh, ngược lại bên Tân Lạc lại chung đụng hòa hợp, chỉ là buổi tối lúc đi ngủ xảy ra chút tình huống nhỏ, <DDLQD.com> cô vừa mới thoa hết kem dưỡng chuẩn bị ngủ, kết quả ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa.

Mở cửa, đã nhìn thấy người bạn nhỏ Hỏa Tinh ôm gối đầu chớp mắt to ướt nhẹ đứng ở cửa, giọng nói mềm dẻo đáng yêu, "Chị gái, em sợ."

Không biết như thế nào, nhất thời Tần Lạc phát ra tình thương của mẹ, khả năng là chính mình từ nhỏ cũng không có mẹ, nhất thời xúng động liền bật thốt ra, "Ngoan ngoan, có chị gái ở đây, không sợ."

Hoắc Gia Tinh đã được như ý nguyện bổ nhào vào trong lòng Tần Lạc, thì giống như trong tưởng tượng của cậu nhóc, có hương vị của mẹ...

Nếu như chị gái là mẹ nó thì tốt...

Luôn luôn có thói quen ngủ một mình, nhưng Tần Lạc không có phản cảm khi bị Hoắc Gia Tinh ôm, còn khác thường ngủ vô cùng ngon.

Buổi sáng hôm sau.

Tần Lạc bị tiếng động ngoài cửa đánh thức, cô vội vã mặc quần áo tử tế đi ra ngoài, kết quả nhìn thấy một đám đàn ông mặc quần áo đen xông vào.

Cô trợn mắt há hốc mồm nhìn bọn họ, f*ck! Sáng sớm có có người vào nhà cướp bóc?

Sau đó, liền nhìn thấy một người đàn ông và vài cảnh sát đi đến, không nói lời gì liền tiến vào lục soát, sau khi tìm được Hoắc Gia Tinh ở trong phòng ngủ, rõ ràng đám người kia thở phào nhẹ nhõm.

Người đàn ông cầm đầu đi đến bên giường ôm lấy Hoắc Gia Tinh đi ra ngoài, Hoắc Gia Tinh vẫn ngủ mơ màng còn không có hiểu rõ đã bị ôm ra ngoài.

Đi tới cửa, anh ta chợt xoay người nói: "Lâm Đội, hiện tại chứng cứ vô cùng xác thực, giải quyết theo luật pháp đi!"

Người gọi là "Lâm Đội" vội cung kính gật đầu, <DDLQD.com>"Trợ lý Trình yên tâm."

Trình Sâm ý tứ sâu xa nhìn thoáng qua Tần Lạc rồi ôm Hoắc Gia Tinh trong lòng vẫn chưa hoàn toàn tỉnh ngủ rồi đi .

Tần Lạc hoàn toàn không biết ra sao, lập tức không vui chất vấn: "Mấy người là ai? Tại sao cưỡng chế xông vào nhà tôi? Loại hành vi này là phạm pháp!"

Lâm Đội lạnh giọng, "Lá gan Tần tiểu thư thật là lớn! Lại dám bắt cóc con trai của Hoắc tiên sinh, đi với tôi tới cục cảnh sát lấy khẩu cung!"

Vẻ mặt Tần Lạc mờ mịt, "Anh nói ai bắt cóc? Tôi có ý tốt thu nhận đứa con nít kia! Còn có, Hoắc tiên sinh là ai? Có phải các người nhầm lẫn hay không?"

Lâm Đội mỉa mai lên tiếng, "Lẽ nào trước khi bắt cóc Tần tiểu thư không có hỏi thăm rõ ràng? Dù cho có giả cam vờ điếc với tôi cũng không có dùng được!"

Nói xong, hai người cảnh sát bên cạnh anh ta liền cùng lấy tay Tần Lạc, cưỡng chế mang cô đi ra ngoài, Tần Lạc chỉ cảm thấy đầu óc mơ màng, Hoắc tiên sinh? Hình như cái xưng hô này đã nghe qua ở đâu...

Bỗng dưng, cô nghĩ đến nhà họ Hoắc tiếng tăm lừng lẫy ở thành phố D, thuộc ba giới quân sự - chính trị và thương nghiệp, ai cũng không thể trêu vào...

Lẽ nào Hỏa Tinh thật ra là Hoắc Tinh?

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Bị Bắt Tới Cục Cảnh Sát

Mới vừa đi xuống dưới lầu, Tần Lạc liền trông thấy một hàng xe màu đen có rèm che dừng ở ven đường, bên cạnh mỗi chiếc xe còn có hai người áo đen trắng kiện khô ngồ.

Quả thực giống như xã hội đen đến ...

Lâm Đội đột nhiên chạy đến bên cạnh chiếc xe đầu tiên, sau đó cửa sổ xe chỗ ngồi phía sau chậm rãi hạ xuống, cũng không phải là hoàn toàn hạ, mà chỉ để lại một nửa.

Bởi vì cách có chút xa, Tần Lạc không thấy rõ người đàn ông trong xe lớn lên thế nào, chỉ nhìn thấy gò má mơ hồ.

Lại nghe không rõ Lâm Đội và anh ta nói những thứ gì, chỉ nhìn ra được vẻ mặt Lâm Đội vô cùng cung kính, giống như đang bẩm báo với nhân vật lớn nào đó...

"Tứ thiếu gia, có muốn tôi mang cô gái kia tới không?"

"Không cần, làm theo luật pháp là được."

"Vâng vâng vâng!"

...

Sau đó, vài người đàn ông vạm vỡ lên xe, <DDLQD.com>sáu chiếc xe màu đen theo thứ tự rời đi.

Ngay lúc này, trong tiểu khu đã có không ít người dân đi làm, thấy một màn như vậy ào ào suy đoán có phải Tần Lạc đắc tội nhân vật lớn nào hay không, nếu không tại sao lại tạo ra chiến trường này?

Còn có người lấy điện thoại di động ra chụp một màn này đăng lên blog ...

Cục cảnh sát.

Một cảnh sát mặc cảnh phục đang lấy khẩu cung của Tần Lạc, một bên ghi chép còn một nhìn cô, giống như đang kỳ lạ làm sao một cô gái như vậy lại đi bắt cóc trẻ em...

"Họ tên."

"Tần Lạc."

"Địa chỉ gia đình."

"Nhà số 16 tiểu khu Hoa Uyển..."

"Mục đích bắt cóc tiểu thiếu gia nhà họ Hoắc làm gì?"

"Đồng chí cảnh sát, tôi nói tôi không có bắt cóc tiểu thiếu gia nhà họ Hoắc, tôi chỉ là không cẩn thận đụng vào cậu bé, sau đó dẫn nó đi bệnh viện kiểm tra, xác nhận không có việc gì thì chuẩn bị đưa nó trở về kết quả nó nói không muốn về nhà mà muốn ở lại nhà tôi, lúc đó tôi đã mềm lòng đồng ý, mấy người không tin có thể kêu người bạn nhỏ Hỏa Tinh ra hỏi."

"Tôi nghĩ không có đứa con nít nào lại chủ động yêu cầu đến ở nhà người lạ."

"... Mấy người có thể đi điều tra máy giám sát ở bệnh viện và tiểu khu, tôi nghĩ có thể thu được vài hình ảnh."

"Hiện tại nhiều người buôn bán trẻ em đều rất cao minh, vẫn hy vọng Tần tiểu thư có thể phối hợp chúng tôi điều tra."

"..."

Tần Lạc hoàn toàn hôn mê, đây là cô gặp phải kiếp nạn đời người sao?

Chỉ là nhất thời mềm lòng mà thôi, thế nhưng lại bị người ta chụp cho tôi danh bất cóc, trên đời có thể có người lấy oán trả ơn như thế sao?

Không trách được Hỏa Tinh nói cha nó hung dữ không muốn trở về, thì ra chính là một người đàn ông băng sơn không có tình người lại rất khó chung đụng!

...

"Căn cứ vào (bộ luật hình sự) điều thứ 239 (tội bắt cóc), bắt cóc nhằm mục đích tống tiền, hoặc là bắt cóc người khác làm con tin, bị cầm tù mười năm hoặc là ở tù chung thân, cũng phạt tiền hoặc là tịch thu tài sản; tình tiết khá nhẹ, Có thể ngồi năm tới mười năm tù hoặc phạt tiền."

Lâm đội ngưng một giây sau đó nói tiếp: <DDLQD.com> "Có thể thấy được, tạm giữ 24 tiếng đồng hồ đã là Hoắc tiên sinh tha thứ rất lớn cho Tần tiểu thư."

Nghe được giọng nói ban ân của đối phương, Tần Lạc chợt cảm thấy say đi! Lại có thể chuyển ra bộ hình sự, còn nói tạm giữ 24 tiếng đồng hồ đã là ban ân đối với cô?

Lúc này cô hận không thể đem chén nước trước mắt đổ lên đầu đối phương, cô có ý tốt thu lưu con trai của Hoắc tiên sinh, kết quả lại bị hãm hại tạm giữ 24 tiếng đồng hồ...

Còn có thiên lý sao?

Cũng bởi vì đối phương có quyền thế, chính mình lại bị bắt nạt?

Nghĩ đến tư liệu mình đã từng biết: Tứ thiếu gia nhà họ Hoắc, Hoắc Kỳ Thành, khiêm nhường thần bí từ trước đến giờ không lộ diện, còn được một đám fan lóm phong là nam thần cấm dục.

Vô nghĩa! Con đã lớn như thế!

Trước kia còn rất sùng bái anh ta, dù sao cũng là nam thần cao cao tại thượng.

Bây giờ, đen cả đời!

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Thành Người Có Tiền Án

Không tới thời gian một ngày, tin tức Tần Lạc hao tổn tâm sức muốn bắt cóc tiểu thiếu gia nhà họ Hoắc liền leo lên trang đầu các trang web lớn và trang blog.

Đám bạn trên mạng mắng cô xối xả, nói cô không biết xấu hổ, hoàn toàn không có khí tiết có thể nói, vì muốn là mẹ ghẻ mà có thể không từ thủ đoạn nào, xuống tay đối với đứa bé.

Là thời đại Internet ngôn luận nên không cách nào ngăn cản, còn nhanh hơn so với nước chảy, cái tin tức này lập tức đứng đầu từ khóa trên trang tìm kiếm, Tần Lạc không chút thu hút bị dân thành phố đưa lên đầu sóng ngọn gió.

Cho tới mấy công ty trước đó cô đi phỏng vấn toàn bộ cự tuyệt cô, nói công ty bọn họ không thể tuyển người có tiền án.

Từ cục cảnh sát đi ra, bạn tốt Bùi Tử Ninh đến đón cô, bất bình thay bạn tốt nói: "Thật sự là quá đáng! Cứ coi như cậu không cẩn thận đụng vào con trai anh ta, con trai anh ta cũng không có bị bất kỳ vết thương gì! Trong tay mình còn có giấy xác nhận kiểm tra của bệnh viện đấy! Thật là không có gặp qua loại người lấy ơn báo oán!"

Tần Lạc day day trán, 24 tiếng đồng hồ không có chớp mắt cô chỉ muốn trở về ngủ bù, "Vốn là có hi vọng tiến vào tập đoàn Cố thị, lần này cái gì cũng bị ngâm nước, mình lại có thể biến thành người có tiền án."

Bùi Tử Ninh cũng vì bạn tốt cảm thấy không đáng giá, "Lạc Lạc, nếu không mình đi giải sầu, chờ qua đợt này thì đi tìm việc một lần nữa? Mình tin tưởng lấy năng lực của cậu nhất định có thể tìm được một công việc tốt, dù sao bằng cấp và kinh nghiệm làm việc trước của cậu đều bày kia, là vàng thì đi chỗ nào cũng sẽ phát quang."

Tần Lạc tiếp nhận ý của bạn tốt, "Tử Ninh, năm nay cậu mới vừa thi được bằng cấp bác sĩ, đúng là thời điểm bận rộn, chờ tới lúc cậu nghỉ đông chúng ta lại hẹn nhau, <DDLQD.com>buổi tối trở về mình phải quăng đi mấy phần sơ yếu lý lịch. nếu thật sự không được thì mình đi hỏi một vài công ty nhỏ."

Bùi Tử Ninh gật đầu, "Ừm."

Từ siêu thị mua một chút lương thực dự trữ, Tần Lạc chuẩn bị trong khoảng thời gian này sẽ ở nhà không ra khỏi cửa, kết quả vừa cùng Tử Ninh đi vào tiểu khu liền nhìn thấy vài người đi qua chỉ chỉ trỏ trỏ vào cô.

Còn có người mẹ mang theo đứa trẻ dặn dò đứa trẻ cách xa cô, nói cô là kẻ bắt cóc ...

Cô sợ sệt, còn có một đứa bé trai nhặt hòn đá nhỏ ném về phía cô, "Người phụ nữ xấu bắt cóc trẻ con! Đánh chết cô!"

Mặc dù sức của đứa trẻ không có lớn, nhưng vẫn nện vào chân Tần Lạc, đau đến nỗi cô thiếu chút nữa lao đảo, ngay cả đứng cũng không đứng vững.

Bùi Tử Ninh vội vàng vịn lấy bạn tốt, giúp bạn tốt biện minh, "Cô ấy không phải người phụ nữ xấu, chuyện này là có hiểu lầm!"

Đứa trẻ quay ra làm mặt quỷ với cô, "Chính là người phụ nữ xấu! Trên web đều nói!"

Bùi Tử Ninh còn chuẩn bị nói cái gì đó lại bị bạn tốt giữ chặt, "Quên đi, Tử Ninh, so đo với đứa trẻ làm cái gì."

Hai người còn đi chưa được mấy bước, liền bị một đám phóng viên xông vào vây quanh.

"Tần tiểu thư, xin hỏi cô từ đâu biết được hành tung của thiếu thiếu gia nhà họ Hoắc?"

"Tần tiểu thư, cô đã dùng biện pháp gì lừa gạt thiếu thiếu gia nhà họ Hoắc về nhà với cô? Thật sự có cái thuốc đầu độc trẻ con sao?"

"Tần tiểu thư, mục đích cô bắt cóc thiếu thiếu gia nhà họ Hoắc là vì muốn làm mẹ kế sao?"

...

Một loạt vấn đề bén nhọn chặn Tần Lạc á khẩu không trả lời được, từ trước đến giờ chưa từng thấy qua cảnh tượng như vậy, đèn flash chói mắt khiến cô không thể mở mắt ra được.

"Tôi không có bắt cóc thiếu thiếu gia nhà họ Hoắc!"

Cô chỉ có thể máy móc nói lại câu này, nhưng sao nhóm phóng viên có thể buông tha cho cô, tiếp tục thay nhau chen ép cô, cho đến khi thể lực của cô chống đỡ hết nổi thì hôn mê bất tỉnh.....

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Đây Không Phải Là Muốn Phá Hủy Cô Sao?

Không biết mình ngủ bao lâu, Tần Lạc mở mắt ra liền nhìn thấy trần nhà trắng bóng, cùng với hoàn cảnh xa lạ, cô chống tay chuẩn bị ngồi dậy, lại phát hiện mình đang bị truyền nước.

Hoảng hốt, Bùi Tử Ninh đẩy cửa vào .

"Lạc Lạc, cậu đã tỉnh rồi!"

"Mình ngủ bao lâu?"

"Những gì cậu nhớ đều là truyện của ngày hôm qua."

"Hả... Lâu như thế sao?"

Bùi Tử Ninh rửa cho cô một quả táo, "Trước lót bụng đã, <DDLQD.com>đợi tí nữa mình xuống căn tin mua cháo cho cậu."

Tần Lạc ngồi dậy, "Tử Ninh, ngày hôm qua đám phóng viên kia..."

Vẻ mặt Bùi Tử Ninh tức giận, "Nghĩ tới đám phóng viên kia đều cảm thấy tức, quả thực chính là vu oan giá họa! Lạc Lạc, vài ngày này cậu cứ ở nhà mình đi."

Tần Lạc lắc đầu, "Không có việc gì, đi quấy rầy chú di cũng không tốt, hơn nữa năm nay em trai cậu thi vào trường cao đẳng, cần môi trường yên tĩnh

Bùi Tử Ninh thở dài, "Lạc Lạc cậu chỉ biết sợ phiền đến người khác, không phải là ba mẹ mình không biết cậu."

Tần Lạc vô ý thức kéo chăn đơn, "Mẹ mình còn một phòng nhỏ, mình có thể rời qua ở."

Bùi Tử Ninh giữ chặt cô, "Chuyển cái lông! Cậu đã quên phòng ở bây giờ của cậu làm sao có ư? Nếu không phải là học trưởng giúp chúng ta đánh thắng vụ kiện, thì mẹ kế kia đã ước gì cậu lưu lạc đầu đường."

Tần Lạc mím môi không nói gì, suy nghĩ dần dần bay xa, năm ấy mười lăm tuổi sau khi mẹ bị tai nạn xe cộ ngoài ý muốn qua đời, ba liền mang về một phụ nữ và một cô gái nhỏ hơn mình bốn tuổi, còn nói là mẹ mới cùng với em gái.

Ha ha!

Ông ta lại có thể bỏ mẹ ở ngoài vụng trộm nuôi phụ nữ và đứa trẻ, đây chính là điều mình cho rằng hạnh phúc gia đình sao? Thì ra đã sớm bị phá thành từng mảnh!

Kể từ sau khi mẹ mới vào cửa, cô từ công chúa biến thành đầy tớ.

Mấy năm qua này, công ty ông ngoại để lại cho mẹ cũng bị người cha ở rể nuốt đi toàn bộ, nếu không phải mẹ đã sớm sang tên một căn phòng nhỏ cho mình, chỉ sợ cái gì cô cũng không chiếm được.

Chiếc xe Jazz mà cô đang dùng hiện giờ vẫn đang còn phải trả góp, rõ ràng là thiên kim tiểu thư, cuộc sống rồi qua lại vừa bình dân khó khăn...

"Trong khoảng thời gian này mình hôn mê có người gọi điện thoại cho mình không?"

"Không có."

Nhìn thấy bạn tốt lắc đầu, Tần Lạc liền biết hy vọng mình tìm được việc là rất mong manh, cô chưa từ bỏ ý định cầm lấy di động tiến vào hòm thư, ngay cả các công ty nhỏ trước kia chủ động tìm cô cũng gửi thư cự tuyệt cô...

Trong lúc nhất thời, tất cả ủy khuất tuôn về phía cô, <DDLQD.com> rất cuộc cô đã làm sai điều gì mà bị tất cả mọi người ghét bỏ? Rõ ràng trước còn có rất nhiều công ty tranh nhau muốn thuê cô làm phiên dịch viên, cô cũng đúng lúc làm việc ở công ty cũ được đầy ba năm chuẩn bị đổi sang công ty lớn hơn, kết quả trong một đêm cô thành chuột chạy qua đường...

Bùi Tử Ninh cũng vì bạn tốt mà cảm thấy khổ sở, vài năm nay Lạc Lạc chăm chỉ liều mạng cô đều nhìn trong mắt, ngay từ năm đầu cô ấy đã nhận tất cả học bổng, còn ở bên ngoài làm chút phiên dịch, sau khi tốt nghiệp thuận lợi tìm được công việc, năng lực và thành tích của cô ở công ty đều đứng số một số hai, thật vất vả tốn mấy vạn đồng để mua góp một chiếc xe jazz.

Lúc này, đúng là thời điểm sự nghiệp của cô lên cao, lại bị gán cho tội danh "Bắt cóc đứa trẻ", đây không phải là muốn phá hủy cô sao?

Tần Lạc chôn đầu vào giữa hai cánh tay, khóe mắt còn có chất lỏng ấm nóng lướt qua, cho dù lúc bị ba và mẹ kể đuổi ra khỏi nhà, cô cũng không có bất lực như vậy...

Ít nhất, khi đó cô có thể dựa vào chính mình để nuôi sống mình, nhưng còn bây giờ thì sao?

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Càng Chán Ghét Cô Gái Kia

Biệt thự nhà họ Hoắc.

Kể từ sau khi Hoắc Gia Tinh trở lại vẫn cẩu kính với cha, không muốn để ý tới anh, thật là quá đáng! Sáng sớm lại không cho nó và chị gái chào hỏi thì đã mang mình về nhà.

Sau đó mấy ngày nay trong nhà liền có gấp đôi người giúp việc, nó là phạm nhân sao?!

Bên trong thư phòng.

Một bóng lưng lạnh lùng cô tịch to lớn đang đứng hướng mặt ra ngoài cửa sổ, anh đốt một điếu thuốc cho mình, mặc cho làn khói lượn lờ ngay trước mắt, vẻ mặt u ám khó hiểu.

Trợ lý Trình gõ cửa đi vào, "Boss, đã có báo cáo kiểm tra sức khỏe của tiểu thiếu gia, không có bất kỳ thuốc gì xâm hại, thân thể rất khỏe mạnh, chận bị xe làm chầy da cũng chỉ là vết thương ngoài nhẹ."

Trong mắt Hoắc Kỷ Thành lướt qua vẻ nghi ngờ, ngón tay gảy nhẹ tàn thuốc, "Tiểu Tinh đâu? Vẫn còn cẩu kính?"

Trình Sâm gật đầu, "Tiểu thiếu gia khóa mình trong phòng không chịu ra ngoài."

Hoắc Kỳ Thành dụi điếu thuốc, sải bước đi ra ngoài cửa, Trình Sâm theo sát phía sau.

.....

Cửa gian phòng Hoắc Gia Tinh, Hoắc Kỳ Thành gõ cửa, giọng nói nhẹ nhàng chậm chạp, "Tiểu Tinh, mở cửa!"

Không có trả lời.

"Nếu không mở cửa, cha tìm người cạy khóa cửa đấy."

Vẫn không có đáp lại.

Ấn đường Hoắc Kỳ Thành nhăn lại, Tiểu Tinh lớn như vậy vẫn là lần đầu tiên nóng nảy làm lớn với mình như vậy, rốt cuộc cô gái kia chuyển cho Tiểu Tinh cái tư tưởng gì? <diendanlequydon.com> Để cho nó nghe cô ta như vậy?

"Cha, chị gái là người rất tốt, chị ấy không có bắt cóc con, là con chủ động yêu cầu tới nhà chị ấy."

"Cha, cha dẫn con đi tìm chị gái một lần có được hay không? Buổi sáng hôm đó vội vàng rời đi như vậy cũng không có nói lời từ biệt với chị ấy."

"Cha, từ nhỏ cha dạy con đứa bé phải hiếu lễ phép, nhưng cha lại hướng dẫn con làm một đứa trẻ hư không có lễ phép! Con không thích cha!"

.....

Lời tức giận trẻ con của con trai vẫn quanh quẩn bên tai như cũ, trông mắt đen của Hoắc Kỳ Thành dần dần híp lại, càng thêm chán ghét đối với cô gái kia.

Chẳng lẽ cô ta nhớ ra cái gì đó?

Rốt cuộc cô ta đến gần Tiểu Tinh có mục đích gì?

Đáy mắt Hoắc Kỳ Thành nhanh chóng tràn đầy âm u tàn bạo, trầm giọng phân phó người giúp việc, "Trông chừng tiểu thiếu gia, giờ cơm tối không ra thì cạy khóa cửa."

Người giúp việc vội vàng gật đầu, "Dạ, tiên sinh."

Sau khi nghe được bước chân của anh rời đi, Hoắc Gia Tinh bên trong căn phòng thở phì phì cong môi thầm nghĩ: nhất định nó phải nghĩ biện pháp gặp lại chị gái!

Trên đường đi tới công ty, Hoắc Kỳ Thành vượt ải đường, "Tìm được bảo mẫu thích hợp chưa?"

Trình Sâm lắc đầu, "Còn chưa có."

Hoắc Kỳ Thành chợt cảm thấy nhức đầu, từ đầu đến cuối Tiểu Tinh đã đổi hơn năm mươi người bảo mẫu rồi, dài nhất ở bên cạnh nó gần người không tới một tháng, ngắn nhất mới nửa giờ đã khóc rời đi.

Ở phương diện chăm sóc đứa trẻ, anh thật đúng là không có kinh nghiệm gì, thật ra thì anh cũng rất muốn gần con trai, nhưng luôn lực bất tòng tâm, ở phương diện khác Tiểu Tinh cũng rất giống bản thân, hơn nữa phương diện tính tình cực kì bướng bỉnh, không thích thì chưa bao giờ chịu thỏa hiệp.

Mấy năm này công việc của anh bận rộn, đã sớm từng bước từng bước âm thầm nắm trong tay tập đoàn Đế An, khó tránh khỏi có ít quan tâm tới Tiểu Tinh. Dần dà, anh càng không biết chung sống cùng con trai thế nào.

"Tiếp tục tìm."

"Vâng"

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Tìm Anh Tính Số

Cao ốc tập đoàn Đế An cao vút tầng mây, là một trong những tòa nhà cắm mốc tại thành phố D, cũng là tập đoàn lớn khiến bao nhiêu người tha thiết ước mơ chen vào đi làm.

Tần Lạc cũng có không ít loại hy vọng xa vời này, nhưng cô cũng biết ngưỡng cửa "tập đoàn Đế An" vô cùng cao, lấy trình độ trước mắt của cô thì không dám hy vọng nộp sơ yếu lý lịch.

Chỉ là, hôm nay cô tới đây cũng không phải là vì công việc, mà là đòi ý kiến, tại sao vu hãm mình phạm tội bắt cóc?

Tứ thiếu nhà họ Hoắc rất giỏi! Chỉ một câu nói đầu tiên của anh mà phá hủy cuộc sống của mình, khiến cho cô trở thành chuột chạy qua đường người người kêu đánh, mà chính anh lại yên tâm thoải mái sống cuộc sống của mình?

Mặc dù chạy tới với cái mục tiêu này, nhưng cô cũng biết tập đoàn Đế An không phải muốn vào là có thể tiến vào, còn phải cần chút biện pháp khéo mới được.

"Anh trai bảo vệ, bạn trai tôi đi làm ở chỗ này, anh ấy đã hẹn tôi buổi trưa tới đây ăn cơm, anh tạm cho tôi vào một chút được không?"

"Bạn trai cô ở ngành nào tầng nào?"

"À? Còn cần báo những thứ này sao? Anh ấy nói với tôi anh trai bảo vệ là người rất tốt, nhìn thấy một cô gái yếu ớt như tôi cũng sẽ không ngăn trở!" Tần Lạc khéo nói.

Nhưng bảo vệ cũng không có bị lời nói khéo léo của cô đầu độc, vẫn kiên trì nguyên tắc như cũ để cho cô ghi danh tên họ và ngành tầng bạn trai mình.

Trong lòng Tần Lạc không ngừng kêu khổ, bảo vệ của công ty tập đoàn lớn cũng đâu ra đấy như vậy.

Chợt, cô nhìn thấy bên trong có người đi qua, lập tức sinh lòng tính kế, hô về phía trong: "Lâm An, em ở chỗ này!"

Nói xong, liền muốn xông vào bên trong.

Bảo vệ nhanh tay nhanh mắt muốn ngăn cản cô, lại bởi vì cô xông tới quá mạnh nên bị đẩy bật ra ngoài.

Tần Lạc bị đẩy ra phải lui về phía sau vài bước, vừa đúng lúc đụng vào một khuôn ngực rắn chắc, cô vội vã vịn cánh tay của đối phương đứng lên, nhân cơ hội kéo anh nhỏ giọng mà nói: "Làm ơn, giúp tôi một việc."

Cô nhìn thấy trên tay người đàn ông cầm một phần văn kiện, đột nhiên trên bìa tài liệu có logo của "Tập đoàn Đế An", chắc hẳn anh ta cũng làm ở trong tòa nhà này.

"Thân ái, anh tới quá kịp thời, mới vừa rồi em còn nhận lầm người chứ! Em vừa nói với anh trai bảo vệ là đã có hẹn ăn cơm với anh, nhưng anh ta lại không cho em đi vào." Tần Lạc cười híp mắt tự bào chữa.

Không biết, ánh mắt bảo vệ nhìn thẳng.

Trời! Cô gái này lại là bạn gái tổng giám đốc?

Tần Lạc cũng chú ý tới ánh mắt bảo vệ có chút không giống, nhưng cô cũng không có nghĩ quá nhiều, chỉ cho là bảo vệ giật mình bạn trai của cô thật sự xuất hiện.

Hoắc Kỳ Thành biết được anh trai tới công ty, liền kêu Trình Sâm đi tới chỗ khác làm một chuyện thay mình, còn anh cầm tài liệu về công ty trước, không ngờ vừa đi tới cửa thì có một cô gái té trong ngực anh.

Sau khi nhìn rõ mặt của cô, anh hận không thể lập tức hất cô ra, nhưng cô lại kéo cánh tay của mình còn nói muốn mình giúp một tay, sau khi nghe tới cô nói mình là bạn trai cô, <diendanlequydon.com> càng cảm thấy chán ghét cô hơn, nhất định là cô nhớ ra cái gì rồi, nếu không tại sao lại đột nhiên đến gần Tiểu Tinh và mình?

"Buông tay!"

Giọng Hoắc Kỳ Thành trầm thấp lạnh lùng không có một tia chút nhiệt độ nào, tròng mắt đen âm u lạnh lẽo.

Lúc này Tần Lạc mới nhìn anh một cái, mặt của anh, so với những nam người mẫu trên tạp chí còn hoàn mỹ kiêu ngạo không thể soi mói. Rõ ràng ngũ quan hợp với biểu tình lạnh nhạt, tự phụ xa cách.

Không biết vì sao, trong nháy mắt thậm chí Tần Lạc có cảm giác quen thuộc, nhưng ngay sau đó lại bác bỏ ý tưởng hoang đường này.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Đầu Sỏ Gây Nên

Tần Lạc không khỏi nhìn về phía Hoắc Kỳ Thành, không phải mới vừa nhờ cậy anh ta giúp một chuyện sao? Anh ta cũng không có cự tuyệt!

Lúc này, bảo vệ cung kính kêu: "Tổng giám đốc!"

Oanh --

Tần Lạc không dám tin tròn tròn mắt, khó trách trên người anh ta tản mát ra một sự loại khí thế uy hiếp nghiêm nghị to lớn, còn tưởng rằng anh ta là một nhân viên chủ quản linh tinh.

Thì ra anh ta chính là người hại mình ở lại cục cảnh sát 24 giờ, đầu xỏ khiến đám bạn trên mạng mạng xối xả, người đứng trong tốp thành đạt!

Chợt rút tay của mình về, lạnh lùng nhìn chăm chăm người đàn ông trước mắt, cắn răng nghiêng lợi phun ra hai chữ, "Khốn kiếp!"

Hoắc Kỳ Thành nhướng đuôi lông mày, đáy mắt tràn đầy âm u và tàn bạo, nhắc chân đi vào bên trong.

Tất nhiên Tần Lạc sẽ không để cho anh ta cứ rời đi như vậy, tiến lên một bước kéo tay anh ta, "Anh đứng lại đó cho tôi! Anh phá hủy cuộc sống của tôi liền muốn đi thẳng một mạch như vậy sao?"

Đáy mắt Hoắc Kỳ Thành lướt qua một chút không kiên nhẫn, lạnh giọng phân phó bảo vệ, "Đuổi đi!"

Ngay sau đó bảo vệ sáng tỏ kéo Tần Lạc đi, lại bị cô hất tay ra, "Đuổi tôi đi có thể! Trước đó anh khôi phục thanh danh cho tôi! Tôi tốt bụng chứa chấp con trai của anh một đêm, anh lại có thể vong ân phụ nghĩa gán cho tôi cái tội danh ‘bắt cóc đứa trẻ’, tôi trêu chọc anh sao? Editor: Mèo Hoang Cũng bởi vì anh là tứ thiếu gia có địa vị cao tại nhà họ Hoắc là có thể không phân tốt xấu vu oan người khác sao?"

Hoắc Kỳ Thành lạnh lùng liếc cô một cái, hai mắt cô trong suốt trong trẻo, có một loại xinh đẹp và tinh khiết đan vào không hề làm bộ.

Hơn năm năm không thấy, cô càng thêm quyến rũ động lòng người.

Chỉ là, kỹ thuật diễn cũng càng ngày càng tốt lắm!

Anh không phải Tiểu Tinh, sẽ không cho cô cơ hội tiếp cận lần thứ hai!

"Đuổi đi!"

Một tiếng này còn muốn lạnh hơn vừa nãy, còn chút vô tình. Sau đó để lại cho Tần Lạc một bóng lưng trong trẻo lạnh lùng.

Nhìn anh càng lúc càng xa, Tần Lạc gấp đến độ giơ chân, nhưng bảo vệ lại ngăn không cho cô đi vào, còn nói sẽ tố cáo cô cố ý gây chuyện.

Hết cách rồi, Tần Lạc chỉ đành đi về trước, một lần không được, chỉ sợ không còn có cơ hội lần thứ hai rồi.

Buổi tối.

Trong một quán thịt nướng trên con phố ăn vặt đường Thanh Hòa, Tần Lạc và Bùi Tử Ninh ngồi đối mặt, trên bàn để một mâm thịt nướng và bia.

Tần Lạc uống xong chai đặt ở dưới bàn, vừa mới chuẩn bị rót rượu lại bị Bùi Tử Ninh ngăn cản, "Lạc Lạc, cậu tạm thời uống chậm chút."

Tần Lạc tự rót đầy cho mình, "Tử Ninh, trong lòng mình kìm nén đến khó chịu, cậu nói làm sao mình lại xui xẻo như vậy? Tốt bụng rước lấy tai họa không tưởng tượng được, hôm nay mình nhìn thấy người đàn ông kia rồi, <diendanlequydon.com>lạnh giống như khối băng, căn bản cũng không nghe mình giải thích, so với Tu La địa ngục còn làm người ta ghét!"

Bùi Tử Ninh thở dài, những ngày qua ngày ngày vô ở cùng với bạn tốt, cảm động lây nổi khổ sở của cô, vì cô bất bình nhưng không có biện pháp gì.

Thời đại Internet ngôn luận quá đáng sợ, hơn nữa Lạc Lạc chọc phải người không tầm thường, mà là có nhà họ Hoắc có quyền thế.

Haizz.

Chợt, cô nghĩ đến cái gì đó nói: "Lạc Lạc, bạn trai cậu? Sao lúc này anh ta không đứng ra ngoài giúp cậu, vẫn còn là đàn ông sao?"

Tần Lạc lại uống một hớp, "Anh ấy ra nước ngoài rồi, mấy ngày nay không liên lạc được với anh ấy."

Bùi Tử Ninh bĩu môi, "Mỗi lần đều thần thần bí bí, lúc mẩu chốt luôn như xe bị tuột xích."

Giữa hai lông mày Tần Lạc lướt qua một chút cô đơn, đúng vậy! Cô hy vọng giờ phút này Cẩm Dương có thể ở bên cạnh mình, coi như không giúp được mình, ít nhất cũng cho mình dựa vào.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Tiểu Thiếu Gia Muốn Tuyệt Thực

Vào đêm.

Tần 59 cao ốc tập đoàn Đế An, bên trong phòng làm việc của tổng giám đốc.

Hoắc Kỷ Thành đứng ở trước cửa sổ thủy tinh sát đất ngắm nhìn thành phố trưng đèn rực rỡ, gần đây anh cả thường xuyên xuất hiện ở công ty, không phải là muốn lôi kéo một vài người cấp cao ủng hộ ông ta chứ? Còn phải đưa con trai ông ta yêu quý nhất đi Washington tham gia cái Phong hội gì đó.

Chỉ tiếc, ông ta tính toán lầm rồi.

Về phần anh hai, ngoài mặt anh ta cũng không có làm gì, lại vụng trộm đi thăm bao nhiêu nhà coi mình như một gương sáng.

Nếu bọn họ thích dày dò, như vậy tùy bọn họ đi đi!

Trợ lý Trình Sâm gõ cửa đi vào, "Boss, Chu quản gia gọi điện thoại nói tiểu thiếu gia không chịu ăn cơm, ầm ỹ. Tuyệt thực."

Hoắc Kỷ Thành bỗng dừng xoay người, "Tuyệt thực?"

Trình Sâm gật đầu, "Đúng, nói giữa trưa đưa đồ ăn vào tiểu thiếu gia cũng không có đụng lấy, buổi tối cũng không chịu ăn, tiểu thiếu gia còn nói."

Tròng mắt đen bén nhọn của Hoắc Kỳ Thành quét mắt nhìn anh ta một cái, "Nói gì?"

Trình Sâm dừng một chút, "Nói. Không để cho nó thấy chị gái, liền tuyệt thực."

Hoắc Kỳ Thành từ từ kìm chặt năm đấm, lông mày không ngừng nháy lên, cô gái đáng chết! Rốt cuộc cô đã cho Tiểu Tinh thứ thuốc gì?

"Trở về!"

"Dạ, tôi đi kêu Đại Vệ chuẩn bị xe."

Sau khi Trình Sâm rời khỏi đây, trên mặt Hoắc Kỳ Thành vẫn còn bao một tầng sương lạnh, từ nhỏ con trai anh đã cực kì bướng bỉnh, điểm này không giống anh.

Biệt thự nhà họ Hoắc.

Trên ghế sa lon bằng da thật, một lớn một nhỏ đối mặt mà ngồi, không gian như đông cứng lại.

Người giúp việc đứng chung quanh trầm ngâm nín thở, thở cũng không dám thở mạnh, tiên sinh trở lại liền mặt lạnh sách tiểu thiếu gia từ trong phòng xách ra ngoài, nhưng tiểu thiếu gia cũng rất kiên cường, không cầu xin tha thứ chút nào.

Nay hai người giằng co lên.

"Tiểu Tinh, cha nói qua bao nhiêu lần, cô gái kia là người xấu có ý đồ đầu độc con, con bị cô ta lừa gạt."

Sau khi im lặng Hoắc Kỳ Thành tận lực thả chậm giọng nói, cố gắng thuyết phục con trai.

Hoắc Gia Tinh nghiêm mặt, nghiêm túc nói: "Chị gái không phải cô gái xấu! Ít nhất so đám bạn gái trước của cha còn tốt hơn nhiều, họ ngày ngày chỉ biết lấy lòng con, lại còn sờ tới sờ lui ở trên mặt con rồi phun nước bọt, đáng ghét chết đi!"

Hoắc Kỳ Thành nâng trán, mấy năm này ông cụ luôn tạo áp lực, anh thử cùng mấy thiên kim nhà danh tiếng xem mắt, đụng phải gia cảnh thích hợp, chỉ cần mang tới trước mặt con trai, tất cả nó đều không thích.

Dần dà, anh liền không có phần tâm tư này, phụ nữ với anh mà nói, có cũng được mà không có cũng không sao!

Không nghĩ tới, thật không ngờ con trai lại cứ bảo vệ cô gái kia, hoàn toàn ra ngoài dự đoán của anh!

"Rốt cuộc cô gái kia đã nói với con cái gì?" Hoắc Kỳ Thành ẩn nhẫn tức giận.

"Chị gái thật sự không nói gì với con, nhưng con rất thích chị ấy."

"."

Trình Sâm ứng ở phía sau không kìm lòng được run lên, cũng chỉ có tiểu thiếu gia dám dùng loại giọng điệu này nói chuyện với boss, nếu là những người khác, chỉ sợ đã chết rất thảm!

Đàm phán thất bại.

Hoắc Kỳ Thành càng có ấn tượng kém hơn đối với Tần Lạc, thật không ngờ thủ đoạn đầu độc đưa trẻ lợi vậy!

.

Mãi cho đến 10 giờ tối, Hoắc Gia Tinh không dính chỉ hạt gạo, <diendanlequydon.com> đến nước cũng không uống, gấp đến độ người làm trong phòng không biết làm như thế nào cho tốt.

Hoắc Kỳ Thành ngồi ở trong thư phòng đốt một điếu lại một điếu thuốc, Editor: Mèo Hoang cái gạt tàn thuốc trước mắt gần như chất đầy, mỗi một lần người làm báo cáo cũng níu chặt lấy tim của anh.

"Tiên sinh, tiểu thiếu gia ngay cả nước canh cũng không uống."

"Tiên sinh, sắc mặt tiểu thiếu gia càng ngày càng trắng rồi."

"Tiên sinh, tiểu thiếu gia nói ai dám ép mình ăn thì không bao giờ tha thứ. Ngài."

.

Gân xanh trên tay Hoắc Kỳ Thành nổi lên, đứng phắt dậy đi ra ngoài, "Trình Sâm, kêu Đại Vệ chuẩn bị xe."

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Nôn Toàn Thân Anh

Tối nay Tần Lạc không có lái xe ra cửa, liền không kiêng nể uống không ít, Bùi Tử Ninh vốn không yên lòng để cho cô trở về một mình, nhưng tạm thời bệnh viện gọi điện thoại kêu cô tới, cô chỉ giúp bạn tốt chặn một chiếc xe taxi, sau đó vội vã trở về bệnh viện.

Tài xế xe taxi đưa Tần Lạc đến tòa nhà số 16 chung cư Hoa Uyển, sau khi xuống xe Tần Lạc không quên gửi một tin nhắn cho bạn tốt Tử Ninh: thân ái, mình đã về đến nhà!

Kết quả, một giây kế tiếp --

Cô liền bị người ta mạnh mẽ nhét vào một chiếc đen phiên bản giới hạn, không đợi cô hiểu là chuyện gì xảy ra, xe đã chuyển động.

Mẹ nó! Tình huống này là sao?

Vừa quay đầu, liền thấy người đàn ông khối băng ngồi ở bên cạnh mình, Tần Lạc không chút suy nghĩ vung một đấm tới, coi như đây là đang trong mộng, cô cũng muốn hung hăng đánh anh một trận.

Khốn kiếp!

Hoặc Kỷ Thành nhanh tay nhanh mắt giữ chặt cổ tay của cô, lạnh giọng, "Cô gái, cô tự đâm đầu vào chỗ chết!"

Bị giữ chặt cổ tay Tần Lạc đau đến nước mắt cũng sắp rơi ra, "Buông tay! Anh bóp tôi bị thương rồi!"

Hoắc Kỳ Thành liếc cô một cái, người toàn mùi rượu, nếu không phải là lo lắng thân thể Tiểu Tinh không chịu được, anh sẽ không tới đưa cô gái này trở về.

"Mở cửa sổ ra!"

"Vâng"

Đại Vệ cung kính đáp, anh ta biết tiên sinh thích sạch sẽ, có thể chịu được việc ngồi bên cạnh một cô gái khắp người mùi rượu thì đã là kỳ tích.

Lấy được tự do Tần Lạc cũng không có buông tha công kích anh lần nữa, vừa vặn lúc này xe đến khúc quanh, cô không có ngồi vững liền đổ ập lên trên người Hoắc Kỳ Thành.

Hoắc Kỳ Thành không vui quay đầu, lại đứng dịp "Hôn" lên miệng của cô.

Trong nháy mắt, ánh mắt của hai người đột nhiên trộn to, cũng bị việc ngoài ý muốn làm cho kinh sợ.

Mùi rượu nồng nặc chui vào lỗ mũi Hoắc Kỳ Thành, trong nháy mắt mắt của anh bị bao phủ một tầng sương lạnh, nhanh chóng đẩy Tần Lạc ra.

Tần Lạc vốn có chút say xe bị người ta đẩy ra, lập tức không nhìn được, thân thể nghiêng về phía trước, há mồm ới ra ngoài.

Chết tử tế không xong lại còn ới ở trên áo sơ mi giá trị xa xỉ của Hoắc Kỳ Thành --

Còn là vị trí trước ngực.

Đại Vệ đang lái xe dưới chân lão đảo một cái, thiếu chút nữa không coi thẳng xe làm chân ga mà đạp.

Mà Trình Sâm ngồi chỗ ngồi kế bên tài xế, nhần nhin cực kỳ khổ cực, anh ta không để lại dấu vết mà đưa tay khê bịt lỗ mũi, có chút đồng tình cho boss rồi.

Tần tiểu thư xuất hiện, thật đúng là mang đến làn sóng chấn động cho cuộc sống của boss.

Sắc mặt Hoắc Kỳ Thành tối tăm giống như có thể chảy ra nước, cô gái đáng chết! Cô ta coi mình là cái gì? Thùng rác sao?

Lại có thể ới toàn bộ lên người anh?!

Say rượu nôn ra những thứ cực kỳ khó ngửi, hơn nữa còn là một đồng gần trong gang tấc, mùi thối xông vào mũi hun đến mặt mũi Hoắc Kỳ Thành tái nhợt.

Lúc đó, áo sơ mi bị thấm vào hoàn toàn dính sát trên ngực anh.

Cái loại cảm giác ghê tởm làm người ta nổi da gà, Hoắc Kỳ Thành cảm thấy cả đời anh cũng sẽ ghi nhớ!

Quả đấm của anh vang lên răng rắc, tròng mắt đen đến mức, phút chốc biến thành băng.

Mà Tần Lạc hoàn toàn không có chú ý tới sắc mặt của anh không tốt đến cỡ nào, chỉ biết bây giờ mình rất khó chịu, còn muốn ới.

Ọe --

Đại Vệ mãi không định dừng xe, kết quả ngay lúc đậu xe, Tần Lạc lại vinh quang cống hiến một bãi **.

Lần này, bởi vì Hoắc Kỳ Thành muốn đẩy cô ra, kết quả cũng bị hất trên tay anh không ít, còn có một phần bắn lên quần anh,.....

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Vẻ Mặt Của Anh Ta Thật Giống Như Muốn Giết Chị

Sau khi xuống xe, chuyện đầu tiên Hoắc Kỳ Thành làm là nhanh chóng cởi áo sơ mi ném vào trong thùng rác, sau đó bước nhanh vào trong biệt thự.

Trình Sâm hít một hơi thật sâu không khí mới mẻ, nội tâm không ngừng xúc động: boss không có giết Tần tiểu thư thật đúng là xưa nay chưa thấy!

Khụ.

Bên trong phòng khách, Hoắc Gia Tĩnh nghe được tiếng xe vội vàng buông cái ipad đang chơi trong tay, đuổi đầu ra ngó ngoài cửa, sau đó liền nhìn thấy mặt cha đen lại, bên trên cõi trần đi tới, bước chân nhanh giống như phía sau có một con cạp đang truy đuổi.

Hơn nữa, vị trí anh đi qua, hình như có chút mùi thối.

(☉o☉). . .

Tình huống này là sao?

Sau đó, thì có vài người giúp việc đỡ thân thể Tần Lạc như nhũn ra tiến vào, cũng không có dừng lại ở phòng khách, mà chạy thẳng tới phòng tắm.

"Chị gái, chị."

Không đợi Hoắc Gia Tinh hỏi ra một tiếng, người làm nữ đã mang Tần Lạc đi, Trình Sâm theo sát phía sau tiến vào giải mỗi nghi ngờ cho cậu nhóc.

"Tiểu thiếu gia, Tần tiểu thư uống say, nôn cả người boss."

"Ha ha ha ha."

Hoắc Gia Tinh lập tức cười té ở trên ghế sa lon, edit mèo hoang Trình Sâm ở bên đầu đầy hắc tuyến, tiểu thiếu gia là con ruột boss sao?

"Chú Trình, chú mau kể hết cho con, vừa rồi mới xảy ra chuyện thú vị gì hả?"

"."

Từ khi bắt đầu biết chuyện, trong mắt Hoắc Gia Tinh cha vĩnh viễn đều như gió quanh năm luôn cẩn thận tỉ mỉ, vững vàng nắm đại cuộc trong tay, sẽ không hốt hoảng.

Nó cũng là lần đầu tiên nhìn thấy cha chặt vật như vậy, tương đương với việc Tần Lạc đã khiến nó sinh ra một nhận thức mới đối với cha.

Sau khi Tần Lạc nôn xong cảm giác tốt hơn nhiều, cô mơ màng bị người giúp việc đặt vào trong bồn tắm tắm rửa sạch sẽ, sau khi mặc quần áo tử tế thì bị dẫn tới một gian phòng ăn lạ lùng.

Đèn treo xa hoa trong này cũng có thể mua được cả một căn phòng của cô đấy chứ?

Ngoài ý muốn hơn là --

"Người bạn nhỏ Hoả Tinh?"

"Chào chị gái, chúng ta lại gặp mặt!" Thân thể Hoắc Gia Tinh nho nhỏ ngồi ngay ngắn ở trên ghế làm theo tiêu chuẩn của mình, trong mắt đen to linh lợi lóng lánh vẻ hưng phấn.

Cậu nhóc biết nhất định cha sẽ thỏa hiệp!

Bây giờ tâm tình Tần Lạc rất phức tạp, dù sao tất cả khổ nạn mình gặp phải đều do đứa bé trước mắt này tạo lên, nhưng nó đáng yêu như thế, làm sao mình nhẫn tâm trách nó?

Hơn nữa, là người cha lãnh huyết của nó chứ không phải do nó.

Nghĩ đến người đàn ông kia, cô liền nhớ lại tình cảnh mới vừa rồi mình ở trên xe ói khắp người anh ta, mặc dù lúc ấy cô chóng mặt, nhưng cảm nhận được quanh mình anh ta tản mát ra sự lạnh lẽo kinh người.

Chỉ là, tương đối hả giận!

Đáng đời!

"Lần trước đi gặp, cũng không có nói lời từ biệt với chị gái. Chị gái sẽ không trách Tiểu Tinh chứ?" Hoắc Gia Tinh chớp mắt, vẻ mặt làm bộ đáng thương.

"Dĩ nhiên sẽ không!" Tần Lạc mỉm cười trả lời, không quên uống một hớp nước mật ong, bây giờ trong dạ dày cô trống không.

Làm sao cô lại đi trách một người bạn nhỏ? Dừng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra nhất định là người cha lãnh huyết của nó không để cho nó và mình nói lời từ biệt.

Trong nháy mắt Hoắc Gia Tinh vui mừng không dứt, non nớt nói: "Chị gái, bây giờ cha có chút hiểu lầm đối với chị, nhưng chị không cần phải sợ, em đứng ở bên chị."

Tuy lời của trẻ con không có kiêng dè, nhưng Tần Lạc vẫn cảm nhận được một chút ấm áp, người đàn ông máu lạnh vô tình như vậy có một đứa con trai ấm áp đáng yêu, thật không biết là đời trước đã tu luyện bao nhiêu may mắn.

"Nhưng vừa rồi chị mới không cẩn thận nôn lên cả người cha em, vẻ mặt của anh ta thật giống như muốn giết chị."

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Cha Không Cần Cảm Thấy Bản Thân Quá Tốt Đẹp

Hoắc Gia Tinh vỗ vỗ ** mình giống như người đàn ông nhỏ: "Chị yên tâm, có em ở đây, cha sẽ không làm gì chị đâu."

Lúc này Tần Lạc mới yên tâm uống vài ngụm cháo, sau đó đặt thìa xuống: "Tiểu Hỏa Tinh, cha em có sự hiểu lầm rất lớn đối với chị là tưởng chị muốn lợi dụng em để leo lên... Trở thành người phụ nữ của anh ta? Chị từng nói cho em biết chị đã có bạn trai, hơn nữa cũng không phải tất cả phụ nữ đều muốn tiến vào nhà giàu có."

Thấy cùng một đứa trẻ trao đổi, cô tạm thời sửa lại từ ngữ.

Hoắc Gia Tinh nhú lông mày nhỏ thành hai con sâu, giọng nói mềm dẻo đáng yêu: "Đúng! Em từng giải thích với cha, nhưng cha không tin."

Tần Lạc nâng trán: "Cha em đã quá tự tin rồi ! Mặc dù phụ nữ thích anh ta rất nhiều, nhưng Tần Lạc chị không phải một trong số đó! Chị chỉ muốn mình sống cuộc đời bình thường, không có một chút hứng thú muốn gả vào nhà giàu."

Hoắc Gia Tinh cái hiểu cái không chớp hai mắt, chị một chút cũng không có hứng thú với cha sao? Vậy không được! Bé còn hi vọng chị trở thành mẹ bé đây!

Phải nghĩ biện pháp mới được!

Trình Sâm đứng ở bên ngoài phòng ăn vừa vặn nghe được cuộc nói chuyện của tiểu thiếu gia với Tần Lạc, còn nhanh trí dùng điện thoại di động ghi âm lại.

Trong phòng ngủ chính trên tầng.

Mặc dù Hoắc Kỳ Thành đã tắm giặt sạch sẽ một lần lại một lần, nhưng vẫn cảm thấy trên người có mùi lạ...

Phải biết rằng, đối với mức độ thích sạch sẽ của anh mà nói, thật sự là không chịu được cái mùi ghê tởm này, mà người phụ nữ chết tiệt kia lại còn can đảm nôn ở trước ngực cùng trên tay mình!

Cô ta nhất định là cố ý!

Đến khi một lọ sữa tắm dùng hết, anh vẫn cảm thấy không đủ.

Mặc áo ngủ đi đến bể bơi ở sân sau, bơi hơn mười vòng mới đứng dậy lên bờ, nước từ trên lồng ngực to lớn của anh chậm rãi hội tụ đến tám múi cơ bụng cuối cùng chảy xuống - -

Đáng tiếc, bị chiếc quần vải hình vuông che chắn.

Hoắc Kỳ Thành cầm lấy áo ngủ sạch sẽ trên mắc áo mặc vào, bao trùm toàn bộ dáng người hoàn mỹ.

Anh cúi đầu ngửi ngửi, không ngửi thấy bất kỳ mùi lạ nào, lúc này mới hài lòng đi về phía phòng khách.

Còn chưa đến gần, thì nghe thấy bên trong truyền đến giọng nói vui vẻ của người phụ cùng trẻ con.

"Chị, chị rất lợi hại nha! Về sau em đi theo chị lẫn lộn." Trong giọng nói của Hoắc Gia Tinh tràn đầy sùng bái, còn kỹ năng mới hạng nhất của chị ấy, có thể cùng bé chơi trò chơi!

Ánh mắt Tần Lạc chăm chú nhìn vào điện thoại di động, khí phách nói: "Đương nhiên! Về sau chị sẽ mang em theo cùng xông pha! Nhưng trẻ con không thể thường xuyên chơi trò chơi ...!"

Hoắc Gia Tinh nhu thuận gật đầu : "Vâng!"

...

Đáy mắt Hoắc Kỳ Thành lướt qua một chút nghi ngờ, người phụ nữ này cố ý giả bộ sao? Dù sao đây là nhà mình, bất cứ lúc nào đều có người giám thị cô ta, cho nên cô ta mới nói như vậy?

Tâm cơ thật sự sâu!

Anh nhắc chân đi vào : "Tiểu Tinh, nên đi ngủ rồi."

Hoắc Gia Tinh không tình nguyện bữu môi, "Cha, cha đừng khi dễ chị ấy nữa...! Chị ấy vốn không có hứng thú với cha. Còn có, cha không cần cảm thấy bản thân quá tốt! Không phải người đàn bà nào đều thích cha."

Tần Lạc thiếu chút nữa ngã ở trên ghế sofa...

Khóe môi Hoắc Kỳ Thành mãnh liệt giật giật vài cái, lúc mình không có ở đây, người phụ nữ kia đã lừa Tiểu Tinh như vậy sao?

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Cắt Không Đứt Vương Mắc

Hoắc Kỳ Thành liếc Tần Lạc có thâm ý khác một cái, sau đó dời tầm mắt dịu dàng nhìn về phía con trai, "Cha biết rồi, đi tắm rửa rồi đi ngủ."

Hoắc Gia Tinh từ trên ghế sofa nhảy xuống, ngẩng đầu hỏi: "VẬY CHỊ ẤY THÌ SAO?"

Hoắc Kỳ Thành rất có kiên nhẫn trả lời: "Cha sẽ lập tức phái người đưa cô ấy trở về."

Tần Lạc vội vàng xua tay: "Bây giờ tôi sẽ trở về!"

Một giây cô cũng không muốn ở cùng một chỗ với vị ma vương lãnh huyết trước mắt này, ánh mắt anh ta kiên kị nhìn về phía mình như thế, nhất định không có lòng tốt gì!

Nói không chừng chờ sau khi tiểu Hỏa Tinh ngủ, anh ta sẽ tìm mình tính sổ ...

Đôi mắt to đen như quả nho đen của Hoắc Gia Tinh vòng tới vòng lui ở giữa hai người, vừa rồi bé cố ý nhấn mạnh nhắc lại lời nói của chị ấy cho cha nghe, phản ứng cũng không tệ lắm!

Bé cảm thấy cha với chị sẽ còn nổi tiếp.

"Chị, về sau chúng ta còn có thể gặp lại không?"

"Ách..."

Lý trí Tần Lạc cho rằng không nên gặp lại nữa, nhưng Tiểu Hỏa Tinh đáng yêu như vậy, hơn nữa cho mình một cảm giác rất thân thiết.

Cho nên - -

"Đương nhiên!" Cô trả lời lập lờ nước đôi.

Con người đen của Hoắc Kỳ Thành đột nhiên lạnh lẽo, quả nhiên anh không có đoán sai! Người phụ nữ này có tâm cơ khác!

Nghe được cô trả lời, Hoắc Gia Tinh vui vẻ nở nụ cười : "Chị, ngủ ngon!"

Tần Lạc cười đáp lại : "Ngủ ngon!"

Thấy con trai với Tần Lạc thân thiết như vậy, ánh mắt Hoắc Kỳ Thành càng lạnh hơn.

Trong thư phòng.

Trình Sâm bật ghi âm vừa mới thu được cho Boss nghe, lông mày Hoắc Kỳ Thành nghiêm nghị dựa vào trên ghế ngồi làm bằng da thật, sau khi nghe xong trầm mặc một lúc lâu mới mở miệng: "Cô ta có bạn trai rồi hả?"

"Tần tiểu thư nói như vậy."

"Đi điều tra xem có phải sự thật không."

"Vâng."

Trình Sâm vừa mới chuẩn bị xoay người rời đi lại bị gọi lại, "Cậu cảm thấy trong lời của cô ta có mấy phần thật, mấy phần giả?"

Trình Sâm hơi trầm ngâm, "Thuộc hạ cảm thấy Tần tiểu thư cùng những người phụ nữ trước kia quả thật có chút khác nhau, cô ta không lấy lòng tiểu thiếu gia, cũng không hỏi thăm tiểu thiếu gia về chuyện của Boss, ngược lại rất buồn rầu vì bị người ta hiểu lầm..."

Hoắc Kỳ Thành hừ lạnh : "Đây là chỗ cao minh của cô ta!"

Trình Sâm cũng không phản bác quan điểm của Boss : "Thuộc hạ có một đề nghị, người càng không an phận lại càng nên đặt ở gần bên người đây theo dõi, như vậy mới có thể nắm trong tay nhất cử nhất động của cô ta."

Ngón tay Hoắc Kỳ Thành khẽ gõ mặt bàn, "Tiếp tục nói."

Trình sâm vuốt cằm, " Bảo mẫu cho tiểu thiếu gia vẫn chưa tìm được người thích hợp, không bằng để cho Tần tiểu thư đến chăm sóc cho tiểu thiếu gia..."

Hoắc Kỳ Thành lạnh giọng mở miệng, "Đúng nên đặt ở bên người, nhưng không thể đặt ở bên cạnh Tiểu Tinh."

Trình Sâm có chút nghi hoặc, Boss có ý gì?

"Chuyển sơ yếu lý lịch cá nhân của cô ta đến hòm thư của tôi."

"Vâng."

...

Sau khi Trình Sâm rời khỏi, Hoắc Kỳ Thành gọi điện thoại cho bác sỹ tư nhân Ước Hàn, "Tôi nhớ rõ cậu đã từng nói, phương pháp thôi miên của cậu là độc nhất trên toàn thế giới, khả năng nhớ ra là rất nhỏ."

John tự tin gật đầu : "Đương nhiên!"

Hoắc Kỳ Thành nhíu mày : "Cậu bớt thời gian trở về một chuyến, tôi cần cậu giúp tôi xác định một chuyện."

John dừng một chút, "Chẳng lẽ người phụ nữ sinh tiểu Tinh Tinh kia xuất hiện rồi hả ?"

Hoắc Kỳ Thành gật đầu: "Ừ."

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Bị Cơn Ác Mộng Đánh Thức

Sáng sớm hôm sau, ánh mặt trời ấm áp màu vàng xuyên thấu qua khe hở của rèm cửa sổ rải vào bên trong phòng, ấm áp, rất thích hợp cho giấc ngủ.

Hình như Tần Lạc ngủ trên giường mơ thấy cái gì, chợt khỗ sở kêu lên một tiếng, "Đừng!"

Sau đó --

Cô mở choàng mắt nhìn trần nhà, là gian phòng cô quen thuộc, không phải là bên trong cái căn phòng mang phong cách châu Âu như mơ.

Trong mơ cô ở tại một căn biệt thự rất xa hoa gần bờ biển, mỗi đêm còn có một người đàn ông tới gian phòng của cô, mặc dù không thấy rõ người đàn ông kia trông như thế nào, nhưng cảm thấy anh rất nguy hiểm.

Phi phi phi!

Cô đang suy nghĩ lung tung lộn xộn gì vậy! Không phải là mơ một giấc mộng xuân không giải thích được sao?

Tần Lạc gãi gãi mái tóc lộn xộn của mình, vừa mới chuẩn bị rời giường điện thoại di động liền vang lên, là một số xa lạ, cô do dự một hồi lâu mới nhận.

"A lô? Ai vậy?"

"Là Tần tiểu thư Tần Lạc sao? Ta là giám đốc Vu của bộ phận nhân sự 'Tập đoàn Đế An', gần đây công ty chúng tôi thiếu một người phiên dịch tinh thông bốn ngôn ngữ anh, pháp ý, Ả rập, có ý muốn mời Tần tiểu thư, không biết mười giờ sáng nay Tần tiểu thư có rảnh rồi tới phỏng vấn hay không."

"."

Tần Lạc cho là mình nghe lầm, đưa điện thoại di động ra xa một lần nữa, không sai! Không phải là đang nằm mơ!!

Giám đốc Vu không nghe thấy đáp lại không khỏi hỏi lại một lần, "Tần tiểu thư, cô có đang nghe không?"

Tần Lạc vội vàng gật đầu, "Ở đây, mười giờ sáng sao? Nhất định tôi sẽ đi!"

Giám đốc Vu mỉm cười, "Được, chờ Tần tiểu thư đến đây."

Cúp điện thoại, Tần Lạc dùng sức bấu chặt của mình, đau quá! Lại có thể có người thông báo mình đi phỏng vấn? Còn là quản lý bộ phận nhân sự của tập đoàn Đế An?

Bỗng dưng, cô nghĩ đến một chuyện, tập đoàn Đế An? Không phải là công ty Hoắc Kỷ Thành sao? Chẳng lẽ anh ta biết hiểu lầm mình nên quyết định phá cách tuyển chọn mình?

Lắc đầu, mặc kệ những thứ này, trước mắt mà nói đối với cô chuyện quan trọng nhất chính là tìm được công việc nuôi sống mình, nếu không cái xe vay nợ cũng không trả nổi.

Nửa giờ sau, Tần Lạc trang điểm hết sức trang nhã, đổi một cái váy công sở màu xám ra cửa, kết quả ở bãi đậu xe thấy được một người cô không muốn nhìn thấy nhất.

Đồng Phi Á một thân hàng hiệu Chanel chờ bên cạnh xe jazz của Tần Lạc, cực kỳ không hợp!

Thấy cô ngọt ngào gọi: "Chị, em gọi điện thoại cho chị vẫn không gọi được, làm hại người ta lo lắng gần chết, dù sao chúng ta cũng là người một nhà, chị gặp phải chuyện khó khăn như vậy nên trở về chứ!"

Vẻ mặt Tần Lạc lạnh lùng, cô em gái cùng cha khác mẹ này như Bạch Liên Hoa*, trước người giả bộ so với ai khác cũng thuần khiết và thiện, người sau lại âm hiểm ác độc đến khiến người không tưởng được.

(*) Bạch Liên Hoa: là các em gái tỏ ra ngây thơ trong sáng sống như thánh nữ ấy.

Cô ta tìm đến mình, chính xác không có chuyện tốt!

"Không cần cô tới làm bộ tốt bụng, tôi rất tốt."

Tần Lạc muốn đẩy cô ta ra chuẩn bị lên xe, lại bị Đồng Phi Á chặn lại, "Chị, chị mặc thành ra như vậy là muốn đi phỏng vấn sao? Bây giờ còn có công ty nào dám thuê chị à?"

Giọng nói rõ ràng mỉa mai.

Giọng Tần Lạc lạnh lùng, "Không liên quan tới cô, tránh ra!"

Đồng Phi Á nắm chặt cô không thả, "Chị, chị làm gì dữ dội với em như vậy? Em cũng là tốt bụng tới thăm chị một chút."

Tần Lạc nhếch môi mỉa mai nói, "Tốt bụng? Trong đầu Đồng Phi Á cô có chủ ý gì đừng cho là tôi không biết? Lần trước ở trên tòa án tôi liền đã

nói, tôi và mấy người không còn liên quan!"

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Phỏng Vấn

Vẻ mặt Đồng Phỉ Á vô tội, "Chị, chị thật sự hiểu lầm em, mặc dù chị không thừa nhận em và ba mẹ, nhưng mọi người không thể không thừa nhận chị! Dù sao chị cũng là chị ruột của em."

Tần Lạc có loại cảm giác muốn ói, hít vào một hơi thật sâu, "Đồng Phỉ Á, nơi này không có người khác, cô không cần cố ý giả bộ gần gũi, với tôi cô tìm đến tôi không phải là bởi vì tin tức tôi bắt cóc tiểu thiếu gia nhà họ Hoắc sao?"

Đồng Phỉ Á cũng không có ý định bị phơi bày, ngược lại mỉm cười nói: "Đúng vậy, nhìn lại chị một cái! Gần đây chị gái lại bị tai tiếng quấy nhiễu, đương nhiên làm em gái phải biết san sẻ với chị. Nói thật, lá gan của chị thật là lớn! Làm sao chị biết hành tung tiểu thiếu gia nhà họ Hoắc?"

Kể từ sau khi thấy tin tức này, đồng Phỉ Á gọi điện thoại cho Tần Lạc, chỉ tiếc vẫn không gọi được, cô ta liền đoán có thể số mình đã bị kéo đến danh sách đen.

Bất đắc dĩ, đành phải tự mình đến nhà tìm cô.

Tần Lạc chợt gian manh nhếch khóe môi, "Đồng Phỉ Á, cô cảm thấy tôi sẽ nói cách đến gần Tứ thiếu gia nhà họ Hoắc cho cô biết sao?"

Sau đó, thừa dịp cô ta hoảng hốt liền dùng sức hất mạnh tay của cô ta ra, mở cửa xe lên xe, cho xe chạy rời đi.

Động tác làm liền một mạch, hoàn toàn không cho Đồng Phỉ Á thời gian phản ứng, cô chính là cố ý nói cho Đồng Phỉ Á nghe, cô ta càng muốn biết chuyện mình cần càng phải bám lấy cô!

Nhìn xe của cô đi xa, Đồng Phỉ Á tức giận dậm chân, Tần Lạc đáng chết! Rốt cuộc làm sao cô ta làm được? Tại sao tự mình dùng nhiều biện pháp cũng không tra được một chút tí nào tung tích của Tứ thiếu nhà họ Hoắc?

Hừ! Đáng đời cô ta bị người mắng thảm như vậy!

Lần nữa đứng ở trước cửa cao ốc tập đoàn Đế An, Tần Lạc hơi có chút cảm động, cái người bảo vệ ở cửa nhận ra cô, còn tưởng rằng cô lại tới gây chuyện, kết quả người ta nhận được điện thoại tới xin ứng tuyển.

Chỉ có thể giương mắt mà nhìn cô đi vào đại sảnh.

Tâm tình Tần Lạc cũng không tệ lắm, ngồi thang máy đến tầng 12 mà giám đốc Vu nói với cô, sau đó liền có người mang cô đi tới phòng phỏng vấn.

Bên trong có năm người phỏng vấn ngồi chính tề, ba nam hai nữ.

Tần Lạc lễ phép mỉm cười, "Chào ban phỏng vấn!"

Sau đó ngồi vào chiếc ghế ngay chính giữa, chờ đợi được ra câu hỏi.

Một người đàn ông bên phải xem ra văn vẻ lịch sự, mỉm cười mở miệng, "Trước giới thiệu mình một chút."

Tần Lạc nghe giọng anh ta thì biết rõ anh ta chính là giám đốc Vu gọi điện thoại cho mình, nhất thời trong lòng bình tĩnh rất nhiều, "Tôi tên là Tần Lạc, tốt nghiệp chuyên nghiệp khoa Anh Pháp, phụ trợ thêm hai ngôn ngữ tiếng Ý và tiếng Ả rập."

Người nữ thứ hai bên phải liếc mắt nhìn Tần Lạc, "Trong lúc làm việc gặp phải những tình huống có người phụ nữ khác dây dưa với tổng giám đốc, cô phải làm sao?"

Tần Lạc ngạc nhiên, đây cũng là vấn đề phỏng vấn sao?

Dừng lại một chút, "Chủ yếu nhìn ý kiến của tổng giám đốc, căn cứ vào tình hình không đồng tình sẽ phải xử lý khác nhau."

Người phụ nữ kia nhướn đuôi lông mày, trước đã hỏi mấy người, phần lớn đều hình dung mình giải trừ nguy cơ cho tổng giám đốc, hiếm có người trả lời giống như Tần Lạc.

.

Sau mười lăm phút phỏng vấn, Tần Lạc ứng đối tự nhiên, không chút luống cuống, cũng làm cho mấy người phỏng vấn rất có hảo cảm, người đàn ông dẫn đầu cũng gật đầu, "Bắt đầu từ ngày mai, cô đến tổ 3 phiên dịch đi làm."

Tần Lạc mừng rỡ không thôi, "Cám ơn người phỏng vấn."

Cô không để ý đến, ánh mắt hai người phụ nữ bên phải nhìn về phía cô rất có thâm ý.

Khảo hạch xong tất cả, giám đốc Vu liền dẫn Tần Lạc tới bộ phận nhân sự làm thủ tục nhận chức, Tần Lạc không nhịn được hỏi: "Giám đốc Vu, phòng phiên dịch của công ty có mấy tổ à?"

Giám đốc Vu dừng một chút, "Trước mắt là ba."

Tần Lạc không tiếp tục hỏi nhiều, nghĩ thầm: tổ ba chắc là chỗ kém nhất đi?

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Bộ Dạng Đứa Bé Trai Rất Giống Cô

Làm xong thủ tục nhận chức, Tần Lạc liền gọi điện thoại cho bạn tốt Bùi Tử Ninh, hẹn cô buổi tối mới ăn cơm, sau khi biết được bạn tốt tìm được công việc, Bùi Tử Ninh cũng cảm thấy vui mừng vì cô.

Hai người hẹn ở quán đồ nướng thường đi, lúc này mang lên gà chiên cùng rượu, không còn gì tốt hơn nữa.

"Cái gì? Cậu tới tập đoàn Đế An làm?"

"Ừ, mặc kệ cái tên ma vương lạnh lùng đó có chút áy náy với mình, mình cũng không cần thiết cự tuyệt cái cơ hội tốt để rèn luyện này, mình sẽ dùng thực lực chứng minh mình có năng lực."

Tần Lạc giờ ly rượu lên đụng một với bạn tốt, khước môi hơi vênh.

Bùi Tử Ninh gật đầu, "Đúng! Về sau nhất định Lạc Lạc nhà chúng ta có thể trở thành người phiên dịch nổi tiếng!"

Hai gò má Tần Lạc dính vào một chút đỏ ửng, "Mục tiêu của mình không có xa như vậy! Tử Ninh, tối hôm qua mình đã nôn lên cả người ma vương lạnh lùng, nhắc tới có bao nhiêu hả giận!"

Bùi Tử Ninh không dám tin mở to hai mắt, "Tối hôm qua? <diendanlequydon>Không phải cậu về nhà sao? Chẳng lẽ phía sau còn xảy ra chuyện gì mà mình không biết?"

Tần Lạc ăn một miếng gà chiên, "Tối hôm qua mình mới vừa gửi tin nhắn cho cậu xong thì bị người ta nhét mạnh vào trong xe, mình còn tưởng rằng mình bị bắt cóc, lúc thấy được ma vương lạnh lùng kia mới hiểu được chuyện gì xảy ra, ối lên cả người anh ta cũng là đáng đời!"

Trong mắt Bùi Tử Ninh lóng lánh vẻ hưng phấn, "Mau nói cụ thể cho mình một chút!"

Tần Lạc liền đem chuyện xảy ra tối hôm qua giản lược kể lại một lần.

"Oa ồ! Quá hết giận! Anh ta không có khi dễ cậu chứ?"

"Không có, đoán chừng cũng nhìn mặt mũi Tiểu Hỏa Tinh."

"Lạc Lạc, nói đến cái đứa bé trai kia, mình thật sự cảm thấy bộ dạng nó và cậu có chút giống nhau!"

Bùi Tử Ninh mới vừa nói xong cũng bị bạn tốt liếc mắt nhìn, "Trong đầu cậu có thể nghĩ chuyện thực tế hơn được không? Mình ngày ngày theo cậu lăn lộn một chỗ lúc nào thì đã sinh đứa bé! Edit Mèo Hoang Còn nữa, mình và cái tên ma vương lạnh lùng đó? Suy nghĩ một chút cũng không thể!"

Suy nghĩ của Bùi Tử Ninh dần dần bay xa, cô nghĩ tới hồi nghỉ hè năm thứ hai đại học năm ấy, Lạc Lạc đi Italy du lịch, sau khi trở về đã nói muốn tới La Mã làm học sinh trao đổi một năm, một năm kia hai người liên hệ rất ít, thỉnh thoảng có mấy phong thư gửi tới, phần lớn thời điểm cô đều nói mình rất bận.

Một năm sau, cô bình an trở về, tất cả không việc gì, mình cũng không có suy nghĩ nhiều, hôm nay nhớ lại, cảm giác có gì không đúng.

"Lạc Lạc, cậu còn nhớ rõ chuyện năm đại học cậu tới La Mã làm sinh viên trao đổi không?"

"Dĩ nhiên nhớ nha! Thế nào?"

"Tại sao lúc đó cậu chưa bao giờ gọi điện thoại cho mình?"

Tần Lạc có chút mờ mịt, "Mình chưa từng gọi điện thoại cho cậu sao? Tại sao mình không nhớ rõ nhỉ?"

Vẻ mặt Bùi Tử Ninh oán niệm nói: "Đều không có, mỗi lần cậu đều nói khóa trình nhiều, quá bận rộn, chờ trở lại tự tập."

Tần Lạc xoa xoa gương mặt tròn trịa của bạn tốt, "Vậy khẳng định là quá bận rộn! Tổng cộng trong một năm đó, mình phải học quá nhiều, đương nhiên phải tranh thủ từng giây chứ sao!"

Bùi Tử Ninh cảm thấy cô nói cũng rất có đạo lý, có thể là tự mình nghĩ nhiều đi!

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Ngày Đầu Tiên Đi Làm

Sáng hôm sau, Tần Lạc vừa tới bộ phận phiên dịch ở lầu ba mươi sáu, liền nghe được mấy nữ nhân viên ở đó bàn luận xôn xao.

"Nghe nói lần này tổ ba tới một lính nhảy dù."

"Lính nhảy dù cái gì! Không phải là đi cửa sau sao?"

"Tôi nghe nói phiên dịch mới tới tên Tần Lạc, chẳng lẽ chính là người mấy ngày trước trên web truyền đi xôn xao là đã bắt cóc con trai Hoắc tổng Tần Lạc chứ? Mẹ nó! Lại có thể thật sự chèo cao!"

.....

Tay Tần Lạc nắm túi càng chặt, ho nhẹ một tiếng, vẻ mặt tự nhiên đi tới trước mặt mấy nhân viên nữ đang bàn luận, ánh mắt nhàn nhạt quét họ một cái, "Tôi chính là Tần Lạc, nhưng tôi không có bắt cóc đứa trẻ, mọi người lập tức sẽ là đồng nghiệp, nhưng lời ngôn luận trên web kia đều là mọi người nhàm chán lấy ra giải trí, chúng ta là công ty lớn, tại sao có thể chấp nhận với bọn họ chứ?"

Nói xong, cô còn cười, tròng mắt đen trong trẻo, "Ba vị mỹ nữ, các cô nói sao?"

Cuối cùng nữ nhân viên nói chuyện cứng ngắc kéo ra một nụ cười, ". . . .
. . Đó là đương nhiên."

Mặc kệ như thế nào, khi không biết rõ thân phận của lính nhảy dù này, nhất định đối địch với cô là không sáng suốt.

Tần Lạc mỉm cười, thân thiện vươn tay, "Mới đến, thật vui mừng về sau chúng ta chính là đồng nghiệp."

Nữ nhân viên kia chỉ có thể bắt tay lại, "Tôi tên là Lương Tinh, là thư ký bộ phận phiên dịch."

Hai nữ nhân viên khác cũng là thư ký bộ phận phiên dịch, một người tên là Chu Thiển, một người tên là Hứa Vi.

Lần đầu tiên tiếp xúc, Tần Lạc liền cảm thấy ba nữ nhân viên này đều không đơn giản, Lương Tinh khéo léo; Chu Thiển nhanh mồm nhanh miệng; Hứa Vi tính tình dịu dàng.

"Cũng rồi rãnh sao? Sáng sớm đã ở chỗ này nói chuyện phiếm?"

Đột nhiên một giọng nữ nghiêm nghị chui vào lỗ tai khiến bốn người đều im lặng.

Tần Lạc nhìn sang nơi phát ra tiếng, rõ ràng là người phụ nữ ngồi thứ hai bên phải hôm phỏng vấn mình, dung mạo cô ấy đẹp lạnh lùng, có tóc ngắn sạch sẽ gọn gàng, mặc một thân bộ đồ công sở màu tím, ít nhiều có chút khi thế nữ cường.

Tần Lạc nhớ giám đốc Vu đã giới thiệu qua với cô, cô ấy là Phó tổ trưởng Giang Ánh Tuyết của tổ ba phiên dịch.

Nói cách khác, sau này cô ấy sẽ là lãnh đạo của mình rồi.

Giang Ánh Tuyết đi tới trước mặt Tần Lạc, ánh mắt không vui liếc cô một cái, sau đó nhìn về phía Lương Tinh, "Mang cô ấy đi làm quen hoàn cảnh làm việc một chút, còn nói quy tắc trong ngành."

Lương Tinh nhún nhường gật đầu, "Dạ, Giang tổ trưởng."

Trong lòng Tần Lạc âm thầm suy nghĩ: mới đến đã để lại cho lãnh đạo một ấn tượng xấu, thật đúng là.

Vừa giữa trưa, cuối cùng Tần Lạc từ Lương Tinh biết, thì ra tổ ba phiên dịch là tổ "hot" nhất trong bộ phận phiên dịch tập đoàn Đế An, ngay cả người tổ một và tổ hai cũng muốn chen vào, chỉ tiếc kỷ luật tổ 3 nghiêm minh, vả lại mỗi người ai có chức nấy, không có vị trí dư thừa.

Mà đương nhiên tổ ba rất được hoan nghênh bởi vì tổng giám đốc trực thuộc của toàn bộ phận phiên dịch là Hoắc Kỳ Thành, chỉ cần tổng giám đốc ra ngoại quốc công tác, cũng sẽ chọn lựa người phiên dịch thích hợp trong tổ ba đi theo.

Đây cũng là nguyên nhân tất cả mọi người muốn đến tổ ba, có thể có cơ hội tiếp xúc thân mật với tổng giám đốc!

Nghe đến mấy tin bát quái này, Tần Lạc bày tỏ xì mũi coi thường, cô ước gì vĩnh viễn không cần có bất kỳ tiếp xúc nào với ma vương lạnh lùng!

Chỉ là, cô rất nghi hoặc, "Tổ một và tổ hai làm gì?"

Lương Tinh nhỏ giọng nói: "Tổ một là phiên dịch chuyên dụng cho các ông lớn của hội đồng quản trị, sau lại cho đại thiếu; tổ hai đều là người nhị thiếu, nhưng mà bây giờ Tứ thiếu là người điều khiển tập đoàn Đế An, cho nên tổ ba liền nổi lên."

Tần Lạc ngạc nhiên, phức tạp như vậy?

Lương Tinh còn nói: "Bây giờ cô biết mình may mắn đến cỡ nào chưa! Thời gian trước tổ hai có một nhân viên chuyên nghiệp tiếng Ý kỳ cựu muốn nhảy qua những cũng không thành, người ta và Giang tổ trưởng còn có quan hệ tốt!"

Tần Lạc đầu đầy hắc tuyến, xem ra chính mình trong lúc vô hình lại tạo một nhóm kẻ địch, không trách được ba người Lương Tinh nói mình là lính nhảy dù,.....

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Cô Nôn Cả Người Tôi, Tôi Còn Không Tìm Cô Tính Số

Tầng 59, bên trong phòng làm việc của tổng giám đốc.

Hoắc Kỳ Thành thả bút máy trong tay mới vừa ký xong ra, "Tần Lạc đã đi làm?"

Trình Sâm gật đầu, "Đúng, hôm nay chính thức đến rồi."

Hoắc Kỳ Thành tựa vào ghế ngồi bằng da thật, trong tròng mắt đen thoáng qua một chút hứng thú, "Gọi điện thoại cho Đường Triều, kêu Tần Lạc tới phòng làm việc của cậu ta."

Trình Sâm gật đầu, "Vâng"

Đang tìm hiểu quy tắc của ngành Tần Lạc chợt nhận được chỉ thị đi một chuyến tới phòng làm việc của tổ trưởng, cô có chút không rõ, nhưng chỉ có thể đi.

Mới vừa vào thang máy, <Editor: Mèo Hoang>Lương Tinh gửi wechat tới: tổ trưởng Đường tổ ba phong lưu phóng khoáng, anh tuần vô cùng!

Cô xem thường nhếch khóe môi lên, dè xuống tầng 59, vốn tưởng rằng tổ trưởng cũng ở tầng làm việc này, kết quả lại rời đi xa như vậy.

Ra khỏi thang máy, cô được người đưa tới phòng làm việc trang trí hết sức đơn giản.

Nhưng, không nhìn thấy tổ trưởng!

Chợt --

Cửa mở ra, đập vào mi mắt lại là ma vương lạnh lùng Hoắc Kỳ Thành?!

Mẹ nó! Đây rốt cuộc là phòng làm việc của người nào?

Hoắc Kỳ Thành nheo mắt lại khẽ quan sát cô một cái, tóc màu hạt dẻ gọn sóng, mặc bộ đồ công sở cổ chữ V, chân váy vừa tới đầu gối, phía trước khẽ xẻ tà, tài trí quyến rũ.

"Ngồi đi."

"."

Tần Lạc cực kỳ cố gắng kiềm chế chán ghét của mình với anh ta, dù sao sau này anh ta cũng là boss của mình rồi, hơn nữa hôm nay anh ta tìm mình cũng không biết là bởi vì chuyện gì, vẫn yên lặng theo dõi thay đổi.

Hoắc Kỳ Thành có vài phần chú ý tới, tư thế cô ngồi rất tao nhã, hai chân khép lại vắt chéo, từ góc độ của anh nhìn sang, vừa đúng có thể thấy đường nét hoàn mỹ chân cô, mặc dù đeo tất đen, nhưng vẫn có thể tưởng tượng đó là một đôi chân thon dài trắng nõn.

Hầu kết của anh không kiềm hãm được chuyển động hai cái, cho tới bây giờ anh không có hứng thú lớn với phụ nữ, nhưng giờ phút này lại có dục - vọng?

Ngay sau đó bưng cốc trà ngon trên bàn, khẽ thưởng thức một cái, che lại đáy mắt rực lửa.

Không khí quá chi buồn bực, Tần Lạc không nhin được mở miệng, "Hoắc tổng, nếu ngài đã biết được tôi cũng không có bắt cóc Tiểu Hỏa. <DDLQD.com>Thiếu gia, có thể làm phiền ngài giờ cao đánh khề loại bỏ hết tin đồn không đúng về tôi hay không, đồng thời phát biểu một câu giải thích thanh minh đây chỉ là hiểu lầm, trả lại trong sạch cho tôi."

Hoắc Kỳ Thành thông thả ung dung đặt ly trà xuống, đuôi mắt nhú lại, "Cô cho rằng cái loại lời nói lừa dối trẻ con có thể lừa gạt tôi sao?"

Tần Lạc cau mày, "Người nào lừa dối trẻ con chứ? Nhưng lời tôi nói với Tiểu Hỏa Tinh là thật! Nếu như có gì không thật tôi tình nguyện bị thiên lôi đánh!"

Cô dưới tình thế cấp bách liền hô lên nick name của Hoắc Gia Tinh.

Tròng mắt đen của Hoắc Kỳ Thành híp lại, "Loại biện pháp thề thốt này đã sớm không hữu hiệu."

Tần Lạc nóng nảy, "Này! Anh làm sao vậy! Tự mình cảm thấy mình tốt lắm sao! Anh thật sự cho rằng phụ nữ trên toàn thế giới đều nên thích anh, vì anh mà điên cuồng à? Thật là làm cho người ta thất vọng, tôi đối với loại người lạnh như anh. Người đàn ông giống như nước đá không có một chút hứng thú!"

Cô thiếu chút nữa thì nói ra bốn chữ "ma vương lạnh lùng" này rồi.

Hoắc Kỳ Thành lạnh giọng nói: "Cô không cần cố ý nói kích để tôi cảm thấy hứng thú với cô, trò hề này đã nhìn mãi quen mắt!"

Tần Lạc giận đến khoe môi cũng run run, đây chính là Nam Thần cấm dục trong miệng người đời sao? Không nên quá tự luyện vậy chứ!

Cô hít vào một hơi thật sâu, "Này Hoắc tổng định thế nào mới có thể tin tưởng tôi?"

Hoặc Kỳ Thành không nhanh không chậm mở miệng, "Cô nôn cả người tôi, tôi còn chưa có tìm cô tính sổ."

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Mới Đi Làm Đã Cùng Tổng Giám Đốc Đi Làm Việc

Tần Lạc hết sức khống chế tâm tình của mình, "VẬY anh vụ hãm tôi tội bắt cóc hại tôi phải ở cục cảnh sát 24 giờ như thế thì thế nào? Hơn nữa, không phải Hoắc tổng lấy oán trả ơn với tôi, tâm tình tôi không tốt nên uống rượu sao? Tôi uống say cũng không ai bảo anh đi tìm tôi!"

Trong lòng cô thầm nói: ới trên người anh cũng là bản thân anh tự tìm. . .
...

Tròng mắt đen của Hoắc Kỳ Thành bộc phát lạnh lùng, giống như ngâm một tảng băng, "Tần tiểu thư thật đúng là mồm miệng lạnh lợi!"

Tần Lạc bĩu môi, "Tôi nói thật mà thôi."

Hoắc Kỳ Thành lạnh lùng nhìn cô chăm chăm mấy giây, giống như là muốn nhìn thấu cô, nhưng lại không nhìn ra được bất kỳ cái gì, không khỏi cảm tức.

Ngoài cửa chợt vang lên tiếng gõ cửa, vẻ mặt Hoắc Kỳ Thành âm trầm mở miệng, "Đi vào."

Lúc này người dám gõ cửa cắt đứt người bên trong đang nói chuyện cũng chỉ có tâm phúc kiêm anh em tốt của anh Đường Triều, đồng thời cũng là tổ trưởng tổ ba phiên dịch.

Đường Triều xuất thân từ gia đình bộ ngoại giao, ông nội đã từng nhậm chức Bộ trưởng bộ ngoại giao, cha cũng hiện đảm nhiệm Bộ trưởng bộ ngoại giao, chú bác trong nhà cũng chức vị quan trọng, thế nhưng anh ta lại là hoa hoa công tử tiếng tăm lừng lẫy ở thành phố D, phong lưu phóng khoáng, tự nhiên vô biên, không có chút đứng đắn.

Tuy nói như thế, nhưng anh ta vẫn là thiên tài ngoại giao, từ nhỏ lớn lên trong hoàn cảnh nhiều loại ngôn ngữ, tinh thông bảy ngôn ngữ, từng công khai bày tỏ ủng hộ Hoắc Kỳ Thành, càng thêm giúp anh đoạt được "Giang sơn" nhà họ Hoắc.

"A Thành, đây chính là mỹ nữ phiên dịch mới tổ tôi sao?"

Đường Triều cười híp mắt nói, mắt đào hoa nhãn mở to, phóng ra một mảnh hồng phấn thán tượng, anh ta không để lại dấu vết quan sát Tần Lạc một lần, thì ra cô chính là mẹ ruột Tiểu Tinh Tinh.

Ánh mắt A Thành cũng thực không tồi!

Tần Lạc ngẩng đầu liếc nhìn người đàn ông tiến vào, anh ta gọi ma vương lạnh lùng là "A Thành", có thể thấy được quan hệ hai người rất thân; anh ta nói mình là "Mỹ nữ phiên dịch mới của tôi mình", chẳng lẽ anh ta chính là tổ trưởng Đường Triều phong lưu trong miệng Lương Tinh?

Long mày Hoắc Kỳ Thành run lên gật đầu, "Ừ, cô ta chính là Tần Lạc."

Đường Triều chớp mắt di động đến trước mặt Tần Lạc, cười híp mắt đưa tay, "Tiểu Lạc Lạc, lần đầu tiên gặp mặt, rất hân hạnh được biết cô!"

Lập tức cả người Tần Lạc nổi da gà lên đầy dất, miễn cưỡng kéo khoe môi, đưa tay cầm lại tay anh ta, "Tổ trưởng Đường, anh cứ gọi tôi tiểu Tần thôi."

"Tiểu Lạc."

Đường Triều mới vừa nói ra hai chữ, liền nghe được Hoắc Kỳ Thành ho nhẹ một tiếng, không khỏi liếc mắt nhìn bạn tốt, phát hiện sắc mặt anh vừa đen lại lạnh lùng, ngay sau đó sửa gọi lại, "Mỹ nữ Tiểu Tần, đi làm đã quen thuộc chưa?"

Tần Lạc đầu đầy hắc tuyến, thật không nghĩ tới tổ trưởng là một người đàn ông bảnh bao như vậy, anh ta lại có thể làm bạn tốt của ma vương Hoắc Kỳ Thành như vậy sao?

Quả thật khó có thể tin!

Hoàn toàn chính là hai người không hợp!

"Cũng tốt." Giọng nói của cô nhàn nhạt, không có ý định cố ý lấy lòng tổ trưởng.

Đường Triều vẫn cười híp mắt như cũ, "Nghe nói cô biết bốn loại ngôn ngữ?"

Tần Lạc gật đầu, "Đúng vậy."

Đường Triều lập tức nói: "Vậy thì tốt quá! Tuần sau đi Venice cô đảm nhiệm phiên dịch đi theo tổng giám đốc."

Tần Lạc ngạc nhiên mở to hai mắt, "Tôi. Tôi vừa tới, sợ là gánh không được trách nhiệm nặng như vậy!"

Ánh mắt đào hoa của Đường Triều híp lại, "Hả? Cô đang nghi ngờ năng lực chuyên nghiệp của mình sao?"

Tần Lạc sửng sốt một giây, "Không có."

Lúc này Đường Triều mới hài lòng nói: "Cô đi làm việc trước đi, thời gian cụ thể đi công tác tôi sẽ kêu thư ký thông báo cho cô."

Tần Lạc gật đầu, sau đó rời đi.

Cô nghi ngờ chính là, ma vương lạnh lùng lại có thể ngầm cho phép tổ trưởng Đường quyết định sao?

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Quan Hệ Huyết Thống Mẹ Con

Sau khi Tần Lạc rời đi, Đường Triều thu hồi vẻ cợt nhả của anh ta, ngồi ở một bên ghế sofa, "A Thành, cô ấy là người phụ nữ kia?"

Hoắc Kỳ Thành đốt một điếu thuốc: "Ừ."

Đường Triều khẽ nâng ly trà lên, "Nhìn không giống như loại người phụ nữ có tâm cơ sâu!"

Hoắc Kỳ Thành nâng mắt liếc anh ta, "Cậu nhìn người có chuẩn sao?"

Đường Triều có chút bi thương, "Nhưng cô gái nhỏ này vừa nhìn cũng rất trong sáng à."

Hoắc Kỳ Thành hừ lạnh: "Vậy càng chứng tỏ tâm tư cô ta khó lường, kỹ xảo diễn tốt! Nếu không cô ta đừng phải Tiểu Tinh, Tiểu Tinh còn có thể chủ động yêu cầu đi về với cô ta?"

Đường Triều hơi trầm ngâm, "Suy nghĩ của cậu không sai, nhưng cậu xem nhẹ một điểm."

Hoắc Kỳ Thành từ từ phun ra một vòng khói: "Cái gì?"

Đường Triều gằn từng tiếng, chậm rãi nói đúng trọng tâm: "Nói cho cùng cô ấy là mẹ ruột của Tiểu Tinh Tinh, loại quan hệ huyết thống mẹ con này bất luận làm thế nào cũng chém không đứt, có lẽ vì vậy mà dẫn đến Tiểu Tinh rất thích cô ấy."

Lời nói của anh ta làm cho Hoắc Kỳ Thành ngây người, anh chưa từng nghĩ đến phương diện này, lúc trước tìm đến cô để sinh Tiểu Tinh là một cái ngoài ý muốn, sau đó anh bảo Ước Hàn tiến hành thôi miên với cô, làm cho cô quên mất tất cả chuyện xảy ra trong biệt thự bên bờ biển, cũng không hy vọng bọn họ lại có bất kỳ liên hệ gì.

"Quan hệ mẹ con?"

"Đúng vậy! Quan hệ huyết thống tồn tại rất kỳ diệu, không tin cậu có thể hỏi Ước Hàn."

Hoắc Kỳ Thành trầm tư, như quả thật như lời Triều nói, chẳng lẽ mình thật sự hiểu lầm Tần Lạc rồi hả?

Đường Triều lại nói thêm: "Đừng chán nản! Rõ ràng từ Đông Nam Á trở về, buổi tối gọi Đông Tử cùng nhau đến 'Tây đình' ngồi một chút?"

Hoắc Kỳ Thành gật đầu: "Ừ."

Tần Lạc mới vừa trở lại chỗ ngồi làm việc của mình, Lương Tinh mượn cơ hội đưa văn phòng phẩm cho cô mà vây quanh đến đây, "Nhìn thấy Đường thiếu chưa?"

Tần Lạc gật đầu: "Cô hình dung rất chuẩn xác, vừa nhìn đã biết là hoa hoa công tử!"

Ánh mắt Lương Tinh chớp chớp: "Đường thiếu đã nói gì với cô hả?"

Tần Lạc nhún vai, "Còn có thể có cái gì? Chỉ gặp mặt thử một lần! Nhưng văn phòng của anh thật không tệ! Mỗi lần trong tổ có chuyện gì đều phải đến tầng 59 tìm anh ta sao?"

Cô nhẹ nhàng băng quơ ném đề tài cho Lương Tinh, cô ấy ngược lại rất thích trả lời: "Đương nhiên không phải rồi! Tầng 59 cũng không phải là nơi ai cũng có thể đi lên! Chỗ đó không chỉ có văn phòng Đường thiếu, còn là địa bàn tổng giám đốc của chúng ta."

Khi cô ấy (LT)nói lời này, tầm mắt không rời khỏi Tần Lạc, muốn từ trong ánh mắt của cô ấy (TL) phát hiện ra cái gì.

Tần Lạc cũng không phải tay mơ mới vừa đi làm, sao lại không biết Lương Tinh đang thử dò xét?

Cố tình biểu hiện ra vẻ mặt rất khiếp sợ: "Đường thiếu lại có thể ở cùng một tầng với tổng giám đốc? Vậy quan hệ hai người ấy không cạn?"

Lương Tinh tự hào gật đầu: "Đương nhiên rồi! Đường thiếu xuất thân từ gia đình nhà làm ngoại giao."

Tần Lạc hiểu rõ: "Thì ra là thế!"

...

Hai người lại bất quá một lúc, thì Lương Tinh trở về chỗ ngồi của mình, đột nhiên cô ấy thầm nghĩ: Mình giống như không có moi ra tin tức hữu dụng gì từ trong miệng Tần Lạc.

Trpng phòng trà nước, Tần Lạc rót cho mình một cốc coffee, đúng lúc Hứa Vi đi đến, nhìn thấy cô mỉm cười gật đầu coi như chào hỏi.

Sau khi yên lặng vài phút, Hứa Vi mới ngại ngại mở miệng: "Xin lỗi! Vừa đến thì nghe thấy chúng tôi bàn luận về cô, thật ra ba chúng tôi cũng vô tâm, không có nhắm vào cô."

Giải thích của cô ta làm cho trong lòng Tần Lạc có chút lo lắng, mỉm cười khước môi cong lên: "Không có việc gì."

Người xưa nói không có kẻ địch vĩnh viễn và bạn bè vĩnh viễn, cô mới đến, tự nhiên không thể gây thù với người khác.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Bạn Trai Sắp Trở Về

Ba ngày sau, Tần Lạc trên cơ bản đã hiểu rõ tình huống ở bộ phận phiên dịch, tổ một và tổ hai cùng thuộc về thời kỳ lung túng sang huy hoàng, nhân viên trước sau không thay đổi, không tiến vào không ra.

Có ba nguyên nhân: Một, mặc kệ như thế nào, luôn ở bộ phận phiên dịch tập đoàn Đế An, làm ở trong này còn mạnh hơn so với những công ty khác; hai, tìm cơ hội điều đến tổ ba; ba, chờ đợi thời khắc huy hoàng lại đến, phong thủy quay vòng!

Mà làm thân tín của tổng giám đốc ở tổ ba, đương nhiên là vô cùng nở mày nở mặt, tất cả tổ có mười mấy phiên dịch, đều là sinh viên tài cao tốt nghiệp đại học danh tiếng, thế cho nên cô có chút khác với mọi người.

Không phải tất cả nhân viên phiên dịch đều ở văn phòng đợi lệnh, nhiều người ở bên ngoài đi công tác mỗi ngày, ngẫu nhiên trở về liền nghỉ ngơi ở nhà, không cần mỗi ngày đi làm.

Cho đến bây giờ, Tần Lạc cũng chỉ gặp được hai ba người đồng nghiệp, một người là Chu Thần tinh thông tiếng Đức, đại học F, học hơn cô năm khóa; một người là Đinh Tư Nguyên tinh thông tiếng Nhật Hàn, bằng cấp cao, gia thế bối cảnh tốt; còn người kia tinh thông tiếng Nga, Ukraine cùng nhiều ngôn ngữ Triệu Gia Minh...

Tan tâm về nhà, Tần Lạc nhận được điện thoại của bạn trai Hoắc Cẩm Dương, "Lạc Lạc, mấy ngày nay bận quá, mỗi ngày hội nghị từ sáng đến

tối, bởi vì nội dung hội nghị giữ bí mật, ngay cả điện thoại cũng không thể mang, em sẽ không trách anh không điện thoại cho em chứ?"

Tần Lạc nghe thấy trong giọng của anh ta có chút mệt mỏi, "Sẽ không! Vậy lúc anh trở về phải đền em thật tốt."

Hoắc Cẩm Dương gật đầu, giọng nói dịu dàng: "Đương nhiên, ba ngày nữa anh sẽ trở về, em muốn bồi thường gì anh đều đáp ứng với em."

Trong lòng Tần Lạc nhất thời ngọt ngào, "Ừ, đây chính là anh nói nhé...!"

...

Đôi tình nhân đã mấy ngày không liên lạc, đương nhiên là có rất nhiều chuyện muốn nói, Tần Lạc vốn định nói cảnh ngộ mấy ngày nay cho bạn trai, nhưng lại không nỡ để những chuyện không thoải mái này phá hủy bầu không khí ngọt ngào giữa hai người, nghĩ chờ anh trở về sẽ nói sau.

"Chuyện tìm việc thế nào rồi? Năng lực Lạc Lạc nhà ta mạnh như vậy, mấy công ty lớn em nộp đơn kia nhất định sẽ tranh nhau muốn đoạt lấy em chứ?"

"Anh còn khen nữa em thật sự phải kiêu ngạo rồi! Chờ anh trở về sẽ nói tỉ mỉ với anh."

"Ừ." Hoắc Cẩm Dương dừng một chút, giọng ôn như triền miên: "Lạc Lạc, anh nhớ em."

Trong lòng Tần Lạc ngọt ngào, khóe mắt đuôi lông mày đều có ý cười: "Em cũng vậy..."

Hai người yên tĩnh lắng nghe tiếng hít thở của nhau, cảm nhận tình ý giữa hai người, đều không nỡ nói "Ngủ ngon", nhưng bên Hoắc Cẩm

Dương đang là ban ngày thời gian làm việc quý báu, liền lưu luyến cúp điện thoại.

Buổi sáng hôm sau, Lương Tinh phát hiện tâm tình Tần Lạc rất tốt, không khỏi bất quá nói: "Ôi! Người gặp việc vui tinh thần thoải mái nha!"

Tần Lạc cũng không thừa nước đục thả câu: "Bạn trai tôi ra nước ngoài công tác sắp trở về, tôi đương nhiên vui vẻ rồi!"

Lương Tinh có chút giật mình hỏi: "A? Tần Lạc cô có bạn trai rồi hả? Chẳng lẽ cũng là phiên dịch?"

Tần Lạc lắc đầu: "Không! Anh ấy làm nhà phân tích đầu tư."

Lương Tinh khoa trương há mồm, "Oa! Chúc vụ cao nha! Làm sao quen vậy?"

Tâm tình Tần Lạc rất tốt nói: "Có một lần đi công tác ở Hongkong thì quen được."

Lương Tinh có chút hâm mộ nói: "Người từ đại học F ra là nhân tài!"

Tần Lạc cười cười, không có nhiều lời, trở về chỗ ngồi làm việc của mình, sờ dĩ nói cho Lương Tinh biết mình có bạn trai cũng là muốn tránh khỏi một chút thị phi, miễn cho tất cả mọi người truyền cô với tổng giám đốc có quan hệ không thích đáng gì.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Đi Công Tác Còn Ở Chung Một Phòng

Cách ngày bạn trai Hoắc Cẩm Dương trở về còn một ngày, Tần Lạc lại nhận được tin tức tối nay phải đi công tác ở Italy, cô còn tưởng rằng mình nghe lầm, không cam lòng gọi điện thoại đến văn phòng làm việc của tổ trưởng, kết quả là thư ký của anh chanh nhận, thuật lại nguyên văn nói cho cô.

"Chẳng lẽ Tần tiểu thư đã quên mấy ngày trước ở văn phòng tôi truyền đạt nhiệm vụ công tác của cô sao? Hôm nay chỉ là chính thức thông báo cho cô thôi."

"..."

Từ đầu Tần Lạc không nghĩ đến "Lời nói đùa" ở văn phòng ngày đó sẽ thành sự thật, còn tưởng rằng tổ trưởng chỉ nói mà thôi, hơn nữa Ma vương máu lạnh có thành kiến với mình, cũng sẽ không vui mang mình đi công tác!

Kết quả - -

Không như mong muốn!

Rất nhanh, tin tức Đường thiếu mang trợ lý Tần Lạc cùng tổng giám đốc đi công tác Italy ở tầng 36 truyền ra, mọi người nhao nhao nhìn Tần Lạc với cặp mắt khác xưa, nói vận khí cô tốt, vừa đến thì gặp được cơ hội tốt như vậy, sau đó nói một chút lời khó nghe.

Lỗi tai Tần dứt khoát không nghe để sạch sẽ, về nhà dọn dẹp hành lý, mới vừa đi đến cửa thang máy thì gặp phó tổ trưởng Giang Ánh Tuyết ra ngoài, "Làm tốt công việc của bản thân, đừng tưởng rằng vào tổ ba thì cách bay lên ngọn cây biến thành Phượng Hoàng không còn xa!"

Cô ta bỏ lại những lời này thì trực tiếp đi, cũng không cho Tần Lạc có cơ hội mở miệng.

Ngất! Cũng cho rằng cô rất vui lòng đi công tác với ma vương máu lạnh à?

Trước khi lên máy bay, Tần Lạc gửi tin nhắn cho bạn trai Hoắc Cẩm Dương: Tạm thời cùng ông chủ đi công tác ở Italy, trở về sẽ gọi điện thoại cho anh.

Sau đó, tắt máy.

Sau mười giờ 40 phút, đến thủ đô La Mã Italy, không biết vì sao, Tần Lạc bỗng nhiên có một cảm giác quen thuộc mà xa lạ.

Cô nhớ rất rõ mình từng sống ở đây một năm, nhưng tại sao không nhớ ra chi tiết phía sau...

Hoắc Kỳ Thành phát hiện cô đứng tại chỗ mà cau chặt, giống như đang suy nghĩ điều gì, không khỏi mở miệng: "Chẳng lẽ Tần tiểu thư nhớ đến chuyện gì không vui sao?"

Lời này của anh cũng là một loại thăm dò.

Tần Lạc lắc đầu: "Không có."

Cô cũng không định trao đổi nhiều với Hoắc Kỳ Thành, ngoại trừ không tránh được trong công việc, cô tình nguyện không có bất cứ liên hệ gì với

anh ta!

Hoắc Kỳ Thành hứng thú nhìn cô một cái, sải bước nhanh ra bên ngoài sân bay.

...

Lúc làm thủ tục vào ở khách sạn xảy ra chút ngoài ý muốn, khách sạn Hoắc Kỳ Thành thường ở đúng lúc chỉ còn lại một phòng Tổng Thống, bởi vì lúc này là mùa du lịch, các phòng còn lại đã được đặt trước rồi.

Tần Lạc chưa từ bỏ ý định hỏi: "Thật sự một phòng thừa cũng không có sao? Phòng nào cũng được tôi đều có thể ở."

Nhân viên lễ tân xin lỗi nói: "Rất xin lỗi, không có."

Tần Lạc: "..."

Ngày quốc tế nói dối sao! Cô lại có thể ở cùng một phòng với ma vương máu lạnh?!

Mặc dù Hoắc Kỳ Thành cũng không thích ở cùng với người khác, nhưng lúc này để anh đổi một khách sạn khác, lại càng không có khả năng, anh không chỉ có tính thích sạch sẽ, còn rất xoi mói về giường ở khách sạn, nơi này là duy nhất khiến anh hài lòng.

Ông chủ cũng đã lên tiếng, làm nhân viên nào dám kháng nghị nữa?

May mà phòng Tổng Thống cũng đủ lớn, hai phòng ngủ một thư phòng, phòng khách, nhà ăn, phòng bếp đầy đủ mọi thứ, còn có người quản lý tư nhân riêng biệt.

Tần Lạc vào phòng buông mình ngã xuống giường, ba ngày hai đêm phải qua như thế nào đây?

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Tôi Đỏ Mặt Không Phải Rất Bình Thường Sao?

Ở trong phòng nghỉ ngơi gần một giờ, Tần Lạc liền cầm quần áo chuẩn bị đi tắm, mới đi hai bước liền nhìn thấy Hoắc Kỷ Thành từ phòng trong ra ngoài.

Tóc anh vẫn còn nhỏ nước, cánh môi lạnh lùng khẽ mím, trên người mặc áo ngủ tơ tằm màu đen, cổ áo chữ V rộng mở, lộ ra lồng ngực màu mật ong vạm vỡ của anh.

Làm cho người ta vô cùng hoài niệm!

Vẫn là lần đầu thấy bộ dạng đàn ông tắm xong, hai gò má Tần Lạc không kiềm hãm được ửng lên hai máng đỏ tươi, cũng biết ở cùng một phòng với anh sẽ có chỗ không tiện mà!

Ngay sau đó buông mí mắt xuống muốn tránh cảnh nam - sắc mê người này, chuẩn bị đi qua bên cạnh anh, kết quả lại bị Đại Ma Vương chặn lại.

Tần Lạc cao 1m65, ngẩng đầu vừa lúc nhìn thấy hâu kết đàn ông vẫn còn thắm ửng, trong nháy mắt đến tai cũng đỏ ửng.

"Anh làm gì thế? Tránh ra!"

"Mặt hồng như vậy?"

Bên tai truyền tới giọng nam đùa giỡn nói, Tần Lạc cắn môi, không vui nói: "Anh mặc thành ra như vậy đứng trước mặt tôi, tôi đỏ mặt không phải

rất bình thường sao?"

Mặc dù Đại Ma Vương rất đáng ghét, nhưng không thể phủ nhận dáng người của anh rất tốt, người cũng lớn lên đẹp trai, cô chỉ là cô gái bình thường, gặp phải nam sắc như vậy, không đỏ mặt thì là cô gái bình thường sao? !

Tròng mắt hẹp dài của Hoắc Kỳ Thành khẽ liếc qua, mở giọng nói, "Hả?"

Giọng anh không mẫn không nhạt khiến Tần Lạc rất tức giận, mặt đỏ lên, "Tránh ra!"

Hoắc Kỳ Thành chợt lại gần bên tai cô, giọng nói trầm lắng gian manh say lòng người, "Tôi thấy cô chính là cố ý chọn thời gian này để đi ra ngoài."

Mẹ nó! Có thứ có thể nhịn mà có thứ lại không thể nhịn!

Mặc dù đã không phải lần đầu tiên biết việc anh tự luyện, nhưng Tần Lạc vẫn quá mức tức giận, tay run lên, áo ngủ, bra và quần lót màu hồng cũng văng đầy đất.

Trong nháy mắt, cô hận không tìm được một cái lỗ để chui xuống.

Hoắc Kỳ Thành cũng không ngờ, ánh mắt dừng lại ở bra màu hồng của cô, lại là 36b? Không ngờ vóc người của cô cũng rất tốt.

"Màu hồng sao?"

"."

Tần Lạc giận đến không chịu được, khom lưng nhặt áo ngủ, và quần lót rơi dưới đất, thở hổn hển nhìn chằm chằm Hoắc Kỳ Thành, "Không có quan hệ gì tới anh! Mau tránh ra!"

Cô nhặt quần áo lên liền xông về phía trước, editor: mèò hoang bởi vì đi quá mau, sơ sẩy một cái, vấp chân sau với chân trước, người lão đảo muốn ngã.

Hoắc Kỳ Thành không chút suy nghĩ đưa tay nắm lấy hông của cô, nhưng quần áo trên tay cô bay lên, bra màu hồng lại không thích hợp đậu ngay trên đầu của Hoắc Kỳ Thành, Tần Lạc vốn cảm thấy rất xấu hổ không nhìn được cười ra tiếng, "Phụt. Ha ha ha ha."

Cô cười rất vui vẻ, Hoắc Kỳ Thành lại không vui vẻ, gương mặt đen thành đít nôi, ánh mắt âm u lạnh lẽo nhìn chăm chăm cô gái đang cười rất vui sướng.

Tần Lạc cố gắng ngừng cười, đưa tay lấy lại bra giắt trên đầu anh xuống, ai ngờ người đàn ông đang ôm eo cô chợt buông lỏng tay, bị hoảng sợ cô theo phản xạ ôm sát lấy cổ của anh, vì vậy.

Tư thế hai người càng thêm thân mật.

Trong thoáng chốc, Tần Lạc còn có thể ngửi thấy mùi sữa tắm thoang thoang hương cỏ trên người anh, hơn nữa, gần trong gang tấc chính là cơ ngực rõ ràng của anh.

Cô cảm thấy đầu óc của mình có chút không đủ dùng.

Tròng mắt đen của Hoắc Kỳ Thành nhìn chăm chăm cô chặt chẽ, như muốn nhìn ra cô có dụng ý khác, chỉ tiếc ánh mắt của cô trong suốt một mảnh, có cũng chỉ là bị mê hoặc.

Mà không phải là cố ý tính toán câu - dẫn được như ý với anh.

Giờ phút này, đôi môi mềm mại màu hồng của cô khẽ chu lên, có loại nhìn vào xúc động muốn hôn,.....

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Bị Chó Gặm

Có lúc, ý nghĩ trong lòng sẽ thay thế lý trí làm ra quyết định.

Tứ lúc đôi môi chạm nhau, hai người đều ngẩn ra, Hoắc Kỳ Thành chỉ cảm thấy xúc cảm tuyệt vời, làm cho người ta đáng ghi nhớ.

So sánh với lần trước cô uống say đụng chạm trong xe, rõ ràng lần này khác nhau rất lớn.

Anh đã không hề tha mãi lướt qua mà tiếp tục nhẹ nhàng ma sát.

Nụ hôn này đối với Tần Lạc mà nói, hơi quá mạnh mẽ, cô hoàn toàn không thể xoay sở mặc cho anh nắm trong tay, đại não tạm thời xuất hiện trống rỗng, tay ôm cổ anh cũng dần dần rời lỏng, thật may là Hoắc Kỳ Thành nâng hông của cô để tránh cho cô ngã xuống.

"Ừm."

Tần Lạc phản ứng lại vội vàng muốn đẩy Hoắc Kỳ Thành ra, lại không có chút sức lực, hô hấp trong miệng giống như bị cướp toàn bộ.

Ngay lúc cô cảm thấy sắp hít thở không thông, Hoắc Kỳ Thành chợt buông cô ra, không đợi cô mở miệng, người ta đã xoay người đi về phòng rồi.

Đối với cái hôn vừa rồi cũng không giải thích.

Mẹ nó! Bị chó gặm rồi !

Tần Lạc không nhìn được năm quyền, giận dữ cầm quần áo đi vào phòng tắm.

Chiều nay, hai người đều theo đuổi tâm tư của riêng mình.

Buổi sáng hôm sau cũng đã lãng phí, Tần Lạc mở mắt ra đã là buổi trưa.

Cô vốn tưởng rằng buổi chiều sẽ có hội nghị buôn bán rất quan trọng hoặc là đàm thoại, ký hợp đồng các loại, kết quả lại là để cho cô mở rộng tầm mắt đánh golf.

Tại biệt thự tuyệt đẹp của Will, Tần Lạc cũng không có thưởng thức, cô nhắm mắt đi theo Hoắc Kỳ Thành, anh đi đâu, cô phải đi theo đó, bất cứ lúc nào cũng giúp anh phiên dịch một chút.

Hôm nay cô mặc áo sơ mi màu trắng, phía dưới là chiếc chân váy màu hồng, editor: mèo hoang đùi phải nơi xẻ tà, lúc đi bộ sẽ hơi kéo lên, lộ ra một đoạn đùi trắng nõn.

Hoắc Kỳ Thành chú ý tới, hôm nay cô không có mang tất chân, chiếc váy màu hồng tôn lên hai chân thon dài trắng nõn của cô.

"Tần tiểu thư, cô biết đánh golf không?" Will tiên sinh có ý hỏi.

"Không biết." Tần Lạc nói câu rất đủ tiêu chuẩn, điều này làm cho Will tiên sinh rất có hảo cảm với cô.

Hoắc Kỳ Thành chợt nhếch khóe môi lên, "Tôi dạy cho cô."

Tần Lạc vô cùng kinh ngạc nhìn về phía anh.

Hoắc Kỳ Thành lại gần lỗ tai của cô, nhẹ nhàng nói, "Cô không cùng chơi với tôi, vậy ai tới giúp tôi phiên dịch cùng Will tiên sinh?"

Tần Lạc cảm thấy hơi thở nóng bỏng cứ phả vào tai mình, ngứa một chút.

Ngay sau đó căn môi, "Mà tôi hoàn toàn không biết."

Mặc dù gia cảnh nhà họ Tần cũng không tệ lắm, nhưng kể từ khi mẹ xảy ra tai nạn xe cộ qua đời, cuộc sống của cô xuống dốc không phanh, ba không hề thương yêu cô nữa, mẹ kế và em kế càng tìm cô lừa gạt khắp nơi, thiết kế cô, hãm hại cô.

Cô cũng không có cơ hội học tập vài thứ trong nhà có giá, đối với cô mà nói, trừ học tập chính là học tập, chỉ có để cho mình trở nên mạnh mẽ, mới không bị người ta khi dễ!

Đương nhiên Hoắc Kỳ Thành không biết những điều trong lòng của cô, cầm lấy một cây gậy golf, "Tôi dạy cho cô."

Tần Lạc chỉ đành phải đi theo anh vào, ai bảo mình phải đi theo phiên dịch!

Bởi vì hoàn toàn không biết đánh, Hoắc Kỳ Thành chỉ có thể cầm gậy golfbắt đầu dạy, khi anh đứng ở sau lưng cô, đôi tay ôm cô từ phía sau, cầm hai tay cô,.....

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Học Cho Tốt, Không Nên Lộn Xộn

Tần Lạc chỉ có cảm giác nhịp tim mình bắt đầu gia tăng, dạy thì dạy thôi! Cách mình gần như vậy làm gì?

Ngay sau đó không để lại dấu vết muốn cách xa anh một chút, lại bị Hoắc Kỳ Thành đè lại, giọng nói trầm thấp đầy truyền cảm chui vào lỗ tai, "Học cho tốt, không nên lộn xộn."

Tần Lạc: "."

"Ngay lúc vung gậy cánh tay phải duỗi thẳng, nhắm ngay đúng bóng mà vung gậy. Nghe rõ chưa?"

"Ừm."

"Tôi làm mẫu cho cô một lần."

Hai tay Hoắc Kỳ Thành nắm lấy tay của cô, nâng gậy, chính xác không có có chênh đáng đưa bóng vào trong lỗ.

Động tác rất đơn giản, lại làm cho mặt Tần Lạc hồng lên, bạn trai Cẩm Dương cũng không có ôm qua mình từ sau như vậy, lần đầu tiên lãng mạng như thế lại cho Đại Ma Vương.

Bởi vì cự ly quá gần, mùa hè mặc quần áo mỏng manh, Tần Lạc cảm giác sau lưng mình chống đỡ một lồng ngực nóng như lửa, khiến cho cô

miệng đắng lưỡi khô, lập tức nghĩ tới đáng về tối hôm qua anh chỉ mặc áo ngủ bằng lụa màu đen.

"Cố tự mình làm một lần đi."

"."

Tần Lạc lúng túng nhận lấy gậy golf, vung ra, đến bóng cũng không đụng chúng.

Ngượng chết rồi! Cô hận không thể tìm một cái lỗ để chui xuống.

Hoắc Kỳ Thành nhìn cô một cái, "Thử một lần nữa."

Lần này, Tần Lạc hít vào một hơi thật sâu, editor: mèo hoang điều chỉnh hô hấp rồi vung gậy, cũng may, bóng thuận lời bay ra ngoài, chỉ là chưa đi tới lỗ mà thôi.

.

Một buổi chiều khiến Tần Lạc tiến bộ rất lớn, ngay lúc bóng vào lỗ, cô vui vẻ thiếu chút nữa nhảy dựng lên, rất có cảm giác thành tựu.

Mà Will tiên sinh cùng Hoắc Kỳ Thành tán gẫu rất vui vẻ, đều rất chờ đợi sau này hợp tác.

Buổi tối cơm nước xong trở lại khách sạn, Tần Lạc vì tránh cho khỏi lúng túng như tối hôm qua, cô đã sớm đi vào phòng tắm tắm sớm, sau đó khóa cửa phòng mình không định đi ra ngoài.

Kết quả, cô không ra, ngoài cửa lại vang lên tiếng gõ cửa.

Cô chỉ nâng đầu lên, "Chuyện gì vậy? Tôi đang ngủ."

Tiếng Hoắc Kỳ Thành trầm thấp từ tính, "Tiểu Tinh muốn nói với cô vài lời."

Lúc này Tần Lạc mới phản ứng được Tiểu Hỏa Tinh là con trai anh, đành phải đứng dậy mở cửa, vừa lúc nghe được giọng nói mềm dẻo của Tiểu Hỏa Tinh truyền từ trong điện thoại di động ra, "Chị gái, cha không có khi dễ chị chứ?"

Mặt Hoắc Kỳ Thành đen lại.

Tần Lạc không kìm hãm được nghĩ tới tình cảnh tối hôm qua, liền vội vàng lắc đầu, "Không có."

Hoắc Gia Tinh cười híp mắt nói: "Vậy thì tốt, việc làm mới của chị vẫn thuận lợi chứ?"

Tần Lạc mỉm cười, "Chị gái rất tốt! Nhưng lần sau em cũng không thể len lén chạy ra ngoài nữa, ngộ nhỡ thật sự gặp phải người xấu thì sao?"

Hoắc Gia Tinh ở đầu bên kia video trò chuyện gật đầu, "Vâng, em khẳng định là không có vận khí tốt gặp lại chị gái, chỉ là tuần sau là sinh nhật năm tuổi của em, chị gái có thể tới sinh nhật em hay không!"

Tần Lạc liếc mắt nhìn Hoắc Kỳ Thành bên cạnh theo bản năng, Hoắc Gia Tinh cũng chú ý tới ánh mắt của cô dời đi, vội vàng non nớt mở miệng, "Cha, nguyện vọng sinh nhật của con cha không thể cự tuyệt được."

Mặc dù Hoắc Kỳ Thành không nguyện ý, nhưng chỉ có thể đồng ý, "Được, cha đồng ý với con."

Hoắc Gia Tinh vô cùng hưng phấn, "Chị gái, nhất định chị phải tới đó!"

Tần Lạc thấy cậu nhóc vui vẻ như vậy, chỗ nào đó ở trong lòng giống như là bị đánh trúng, "Ừ, nhất định chị gái sẽ đến."

Không thể nói tại sao, Tiểu Hỏa Tinh cho cô một loại cảm giác rất quen thuộc,.....

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Đại Ác Ma Lạnh Lùng Lại Hà Khắc

Sau khi kết thúc trò chuyện video, Hoắc Kỳ Thành liền trở về phòng, hôm ấy sau khi mang con trai trở về, anh liền dẫn thằng bé đi kiểm tra thân thể, không có bất kỳ khác thường, nói cách khác không có thị hạ thuốc mê....

Sau đó mặc dù Tiểu Tinh gặp lại Tần Lạc một lần, cuộc nói chuyện giữa họ anh cũng biết, cô cũng không có khả năng lớn đi đâu độc một đứa bé quyền luyến không quên đối với cô như vậy.

Loại bỏ những thứ này, khả năng lớn nhất như Đường Triều nói "Tình mẫu tử" .

Trong lúc nhất thời, anh có chút mê hoặc.

Anh có nghĩ qua tìm cho con trai một người mẹ, nhưng lại chưa từng nghĩ tới tìm cô gái năm đó đã sinh ra nó.

Hôm nay, cô lại xuất hiện.

Ngày hôm sau mọi chuyện đều rất bình yên, Hoắc Kỳ Thành và Will tiên sinh thuận lợi ký xong hợp đồng, đêm hôm trước khi trở về nước, mọi người ở chung một chỗ ăn cơm.

Trong bữa tiệc, Will tiên sinh còn tán dương khẩu ngữ của Tần Lạc rất chuẩn, cô mỉm cười nói cảm ơn, cũng không có nói mình từng du học ở La Mã, không biết vì sao, cẩn thận nhớ lại, cô có chút không thể nhớ rõ cụ thể một năm đó cô đã làm gì.

Trước khi lên máy bay, Tần Lạc gửi tin nhắn cho bạn trai Hoắc Cẩm Dương: còn 11 tiếng nữa anh có thể nhìn thấy em rồi!

Hoắc Cẩm Dương nhanh chóng trả lời lại: ừ, anh sẽ tới sân bay đón em.

Tần Lạc không nhịn được cong khóe môi, gửi lại một chữ "Được", tâm tình không khỏi phải nói là rất vui thích!

Hoắc Kỳ Thành lại cảm thấy một màn này có chút chương mắt.

Gần 11 giờ bay làm cho người ta cảm thấy cực kỳ mệt mỏi, dù vị trí khoang hạng nhất có thoải mái hơn nữa thì cũng không có như giường ở nhà!

Mới vừa xuống máy bay, Đại Vệ điện thoại tới, nói đã đợi ở cửa.

Tần Lạc lại nói: "Hoắc tổng, bạn trai tôi tới đón tôi, tôi sẽ không làm phiền anh."

Hoắc Kỳ Thành nhướng đuôi lông mày, "Bạn trai?"

Tần Lạc gật đầu, "Đúng nha! Hoắc tổng không phải đã sớm biết sao?"

Tròng mắt đen của Hoắc Kỳ Thành híp lại, anh không thể ngờ cô gái trước mắt đã có bạn trai rồi! Lần này hiệu suất làm việc của Trình Sâm lại thấp như vậy! Để cho anh ta đi thăm dò lại không làm rõ!

"Tôi rảnh rồi như vậy sao?"

Lời ngậm chính là: cô có thì đã sao nào? Tôi rãnh rồi lại đi nhớ những việc này?

Tần Lạc bĩu môi, "Hoắc tổng ngài là quý nhân hay quên, không nhớ được cũng bình thường, là tôi lăm mồm, vậy tôi đi trước."

Nói xong, liền chuẩn bị lách người, lại nghe được một giọng nam âm quái nói: "Bây giờ còn chưa tới lúc tan làm?"

Tần Lạc hít vào một hơi thật sâu, "Tổng giám đốc đại nhân, tôi theo ngài công tác ba ngày, chẳng lẽ trở về rồi cũng không được về nhà tắm rửa thay một bộ quần áo đi làm lại sao? Tập đoàn Đế An là công ty lớn như vậy, cuối cùng tôi phải chú trọng hình tượng chứ?"

Giọng nói của cô bình thản, uyển chuyển muốn thuyết phục Hoắc Kỳ Thành.

Hoắc Kỳ Thành liếc cô một cái, hừ lạnh, "Nhanh mồm nhanh miệng!"

Sau đó, liền sải bước rời đi trước.

Nhìn bóng lưng anh rời đi, Tần Lạc không nhịn được làm mặt quỷ, đại ác ma lạnh lùng lại hà khắc!

Chỉ là, vừa nghĩ tới sẽ lập tức nhìn thấy bạn trai Cẩm Dương, tâm tình cô có xấu cũng tan thành mây khói, lôi kéo hành lý đi ra cửa chỗ hẹn Cẩm Dương.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Bạn Trai Đến Sân Bay Đón

Hoắc Cẩm Dương đứng ở cửa ra chờ bạn gái, xa xa cách đám người, giống như thấy một bóng dáng giống chú ba, không đợi anh nhìn rõ, thì không thấy nữa.

"Cẩm Dương!"

Tần Lạc đứng cách đó không xa la lớn, lại còn giơ lên tay vẫy vẫy.

Hoắc Cẩm Dương nhìn nơi phát ra âm thanh, tám ngày không gặp Lạc Lạc, cô hình như càng đẹp hơn, cô mặc đồ công sở có một loại tao nhã quyến rũ nói không nên lời.

Anh đi về phía cô, mỉm cười hai tay mở ra.

Tần Lạc vui vẻ nhào vào trong lòng anh, lồng ngực ấm áp của anh làm cho cô cảm thấy hạnh phúc.

"Lạc Lạc, anh rất nhớ em."

"Em cũng vậy."

Hai người cứ yên lặng ôm nhau như vậy, không coi ai ra gì phơi bày hạnh phúc.

2 phút sau, Hoắc Cẩm Dương buông bạn gái trong lòng ra: "Sao chỉ có một mình em? Không phải đi ra cùng ông chủ sao?"

Nhắc tới ông chủ, Tần Lạc liền có một bụng oán giận: "Đừng đề cập đến tên ma vương máu lạnh nữa! Quả thật là ông chủ khó ở chung nhất mà em đã từng gặp! Có một không hai!"

Nhìn dáng vẻ bạn gái hỗn hển, Hoắc Cẩm Dương cứng chiều vuốt nhẹ cái mũi của cô: "A...? Khó ở chung với ông chủ như vậy? Không bằng bỏ anh ta đi."

Tần Lạc hờn dỗi chu môi: "Thôi, không đề cập đến anh ta! Chờ sau khi năng lực bản thân em cao lên một bước thì em sẽ bỏ anh ta đi!"

Hoắc Cẩm Dương một tay cầm rương hành lí, một tay ôm eo bạn gái đi đến bãi đỗ xe, hai người tuần nam mỹ nữ tổ hợp ngược lại hấp dẫn không ít người qua đường ghé mắt.

Thật xứng đôi nha!

Trong lòng Tần Lạc ngọt ngào, bỏ qua không thoải mái trước đó!

Sau khi lên xe, Hoắc Cẩm Dương liền hỏi: "Buổi tối muốn ăn cái gì?"

Tần Lạc cắn môi dưới suy nghĩ: "Nếu không đi ăn ở Lão Nhai của nhà Lão Lưu? Hương vị rất tuyệt!"

Hoắc Cẩm Dương mỉm cười nhìn cô một cái, "Lần đi công tác này ông chủ phát cho anh không ít tiền thưởng, đêm nay chúng ta đi ăn cơm Tây, là nhà hàng 'Âu hoàng' trước kia đi ngang qua."

Tần Lạc chu môi: "Có thể rất đắt nha! Tiền lương của anh cũng không nhiều."

Hoắc Cẩm Dương lắc đầu, giọng dịu dàng nói: "Không sao, vẫn nuôi nổi em mà."

Nghe được lời bạn trai nói, Tần Lạc cắn ngón tay cười "Ha ha", trong lòng không biết có bao nhiêu ngọt ngào.

Trình Sâm phát hiện, lần này Boss đi công tác trở về tâm tình rất không tốt! Sắc mặt đen giống như quần một đoàn mây đen, thế cho nên hắn cũng không dám hỏi Tần tiểu thư đi đâu, không phải cô ấy cùng Boss trở về sao?

Đại Vệ lái xe được thật cẩn thận, hoàn toàn không dính dáng đến huyết áp thấp bên trong xe.

Hoắc Kỳ Thành bỗng nhiên mở miệng: "Điều tra ra bạn trai Tần Lạc là ai chưa?"

Trong lòng Trình Sâm "Hồi hộp" một chút, chết tiệt! Chính hắn chạm vào bãi mìn rồi...

"Là thuộc hạ sơ sót, mấy ngày này quá chuyện nhiều nên kéo dài."

"Tôi nhìn hiệu suất làm việc của cậu càng ngày càng thấp rồi !" Giọng Hoắc Kỳ Thành rét lạnh như sương.

Trình Sâm nhất thời hiểu rõ, hóa ra là Tần tiểu thư làm cho Boss không vui ...

"Thuộc hạ đáng chết."

"Hạn cho cậu trong hôm nay phải tra ra chuyện Tần Lạc có bạn trai hay không, nếu không, thu dọn hành lý lăn đến Châu Phi!"

"..... Vâng"

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Oan Gia Ngõ Hẹp

Nhà hàng Tây Âu Hoàng sa hoa.

Từ sau khi mẹ qua đời, Tần Lạc không còn đến nơi quá xa xỉ như vậy, không phải không muốn, mà cuộc sống túng thiếu.

Hoắc Cẩm Dương sớm đặt vị trí xong, sau khi nói họ tên thì có người phục vụ nữ xinh đẹp đón bọn họ đi vào, là vị trí gần cửa sổ, góc nhìn vô cùng tốt, còn có thể nhìn thấy ngọn đèn rực rỡ ở bên ngoài.

Tâm tình Tần Lạc rất tốt gọi một phần thịt bò bít tết Felix nước tiêu đen, thêm măng tây cuộn cùng rau dưa salad, Hoắc Cẩm Dương muốn một phần thịt bò bít tết lạnh cùng gan ngỗng nấu rượu đỏ.

Trong bữa ăn, Hoắc Cẩm Dương rót rượu đỏ cho mình với Tần Lạc, nâng ly: "Lạc Lạc, chúc mừng em tìm được công việc mới!"

Tần Lạc vui vẻ mím môi: "Em chúc Cẩm Dương sớm ngày thành lập phòng làm việc của mình."

Cô vẫn nhớ anh từng nói hi vọng có một ngày có thể thành lập phòng làm việc thuộc về mình, như vậy có quyền tự chủ nói chuyện rồi.

Hoắc Cẩm Dương hiểu ý cười, thì ra cô vẫn nhớ rõ!

Cùng người trong lòng ăn cơm, thời gian tự nhiên qua rất nhanh, nháy mắt, một giờ đã qua. Trước khi đi, Tần Lạc đi toilet một chuyến, nhưng

không ngờ gặp người quen.

Hôm nay Đồng Ngữ Phi mặc váy ngắn màu vàng nhạt, hoạt bát xinh đẹp, trên tay cầm túi sách mới nhất, khi nhìn thấy Tần Lạc vẫn rất kinh ngạc, kẻ nghèo hàn còn có tiền đến nhà hàng Âu Hoàng ăn cơm tây?

"Chị!"

Giọng điệu ma quỷ mà quen thuộc làm cho Tần Lạc dừng bước lại, bình tĩnh xoay người, trong lòng lại không nhìn được liếc mắt: Thật sự là oan gia ngõ hẹp!

Cô cũng không có quan tâm đến Đồng Ngữ Phi, mà mắt nhìn thẳng đi về phía toilet.

Ở đây nhiều người, Đồng Ngữ Phi cũng không tốt tiến lên lôi kéo Tần Lạc không buông, chờ cô ấy ở cửa, hôm nay cô ta phải nhìn một chút Tần Lạc đi cùng với ai, nói không chừng còn có thể khai thác ra chuyện mà mình không biết!

Tần Lạc cố ý nán lại ở trong toilet 2 phút mới ra ngoài, kết quả vẫn thấy Đồng Ngữ Phi chờ ở cửa, không khỏi lạnh giọng: "Đồng Ngữ Phi, cô vẫn luôn nhàm chán thế sao?"

Vẻ mặt Đồng ngữ Phi vô tội: "Em làm như vậy cũng là quan tâm đến cuộc sống của chị!"

Giọng Tần Lạc mỉa mai nhếch môi, từng câu từng chữ nói: "Tôi xin cô thu hồi lòng tốt giả tạo của cô, đừng làm tôi ghê tởm, thành công chưa?"

Đồng Ngữ Phi bất vi sở động: "Chị, em biết chị bây giờ có hiểu lầm với em, nhưng em thật sự muốn quan tâm chị."

Tần Lạc không muốn tốn nhiều võ mồm với cô ta, lập tức đi về phía trước.

Đồng Ngữ Phi cầm lấy túi sách đi theo cô, đúng lúc nhìn thấy một người đàn ông có diện mạo khí chất đều rất xuất sắc đến gần Tần Lạc, thì cô ta biết mình không lầm!

Hoắc Cẩm Dương thấy trên mặt bạn gái không vui, quan tâm hỏi: "Sao vậy?"

Không đợi Tần Lạc mở miệng, thì Đồng Ngữ Phi trách móc: "Là anh rể sao? em là Đồng Ngữ Phi em gái cùng cha khác mẹ của chị ấy, chị có chút hiểu lầm với em, hi vọng anh rể giúp em khuyên nhủ chị ấy."

Bên ngoài miệng cô ta bôi mật, khi nói chuyện không quên đánh giá trên dưới nhìn Hoắc Cẩm Dương một chút, muốn nhìn ra anh có phải quý công tử nhà giàu không...

Tần Lạc chẳng muốn tốn nhiều lời với cô ta, trực tiếp lôi kéo bạn trai chuẩn bị đi, Đồng Ngữ Phi là kiểu người điển hình cô càng phản ứng thì cô ta càng không thả người.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Em Gái Bạch Liên Hoa

Đồng Ngữ Phi tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt để bôi đen Tần Lạc như vậy, vội vàng ngăn ở trước mặt bọn họ, vẻ mặt vô tội nói: "Chị, em biết tâm tình chị không tốt vì chuyện vài ngày trước bị người ta vu oan hãm hại bắt cóc tiểu thiếu gia nhà họ Hoắc, nhưng như thế nào đi nữa chúng ta cũng là người một nhà! Chị không có chỗ ở thì có thể chuyển về nhà, ba mẹ đều hi vọng chị về nhà."

Lời cô ta nói tình sâu ý nặng, người bên cạnh nghe qua đều cảm thấy cô gái nhỏ này không sai, thật biết suy nghĩ cho chị gái; ngược lại người chị gái khó tránh khỏi có chút không hiểu chuyện.

Tay Tần Lạc xiết chặt thành nắm đấm, cô biết Đồng Ngữ Phi không có lòng tốt!

Hoắc Cẩm Dương nhú mày: "Cái gì? Bắt cóc tiểu thiếu gia nhà họ Hoắc?"

Đồng Ngữ Phi cho rằng mưu kế của mình đã thực hiện được, vội vàng bổ sung thêm: "Còn không phải sao! Chị bị người ta vu oan, chị ấy làm sao có thể quen tứ thiếu nhà họ Hoắc? Còn ý đồ bắt cóc con trai anh ta, những người đó thật quá đặt điều rồi!"

Giọng nói vô tội của cô ta, giống như toàn tâm toàn ý suy nghĩ cho Tần Lạc, vừa nói vừa quan sát vẻ mặt của Hoắc Cẩm Dương, rất hài lòng nhìn thay anh cau mày.

Xem ra, bạn trai của Tần Lạc còn chưa biết những chuyện này, chị ta cho rằng có thể giấu được sao!

Tần Lạc nghiêm mặt đi đến trước mặt Đồng Ngữ Phi: "Thật sự cảm ơn em gái đã tin tưởng, ngược lại em thật biết chọn lựa thời cơ thích hợp giúp chị giải thích."

Nói gần nói xa đều nói dụng tâm kín đáo của Đồng Ngữ Phi!

Đồng Ngữ Phi còn muốn nói gì, Tần Lạc đã lôi bạn trai đi.

Nhìn bóng lưng bọn họ rời đi Đồng Ngữ Phi tức giận đến dậm chân, về mặt người đàn ông vừa rời kia rõ ràng cũng rất kinh ngạc, bước tiếp theo nên âm ỉ với Tần Lạc chứ! Sao có thể không nói một tiếng mặc cho Tần Lạc lôi đi?

Ra khỏi nhà hàng Tây, Tần Lạc hít một hơi thật sâu, đang chuẩn bị nói chuyện này với bạn trai, kết quả phát hiện anh nhìn mình không chớp mắt một cái, tâm không khỏi lạnh: "Cầm Dương, anh tin tưởng lời cô ta nói sao?"

Hoặc Cầm Dương lắc đầu: "Không phải, anh chỉ muốn biết đã xảy ra chuyện gì? Sao em không nói cho anh biết?"

Tần Lạc cắn môi: "Em muốn nói cho anh biết, nhưng mấy ngày nay anh đúng lúc đi công tác ở Manhattan, không gọi điện thoại di động được, lúc ấy em rất bất lực, đi chỗ nào cũng bị người chỉ chỉ chỏ chỏ, trở về tiểu khu còn bị người ta mắng là tội phạm bắt cóc."

Hoặc Cầm Dương giờ phút này chỉ muốn biết "Tiểu thiếu gia nhà họ Hoặc" có phải là em trai Hoặc Gia Tinh của mình không.

"Sao phát sinh sự hiểu lầm này?"

Bạn trai không có an ủi mình ngược lại càng chú ý đến hành vi bản thân làm cho Tần Lạc có chút lạnh lẽo, đơn giản kể lại chuyện ở trên đường không cần thận đụng vào Hoắc gia Tinh cũng dẫn bé đi bệnh viện kiểm tra, sau đó bé muốn trở về cùng mình ...

Hoắc Cẩm Dương kinh ngạc không thôi: "Em nói... Hoắc Gia Tinh chủ động yêu cầu trở về với em?"

Tần Lạc gật đầu: "Đúng vậy!"

Hoắc Cẩm Dương nhíu mày: "Em có thể cự tuyệt."

Tần Lạc bĩu môi: "Dáng vẻ tiểu Hỏa Tinh tội nghiệp như thế em làm sao cự tuyệt được! Lại nói bé cũng chỉ là bé trai năm tuổi, lúc ấy em không nghĩ nhiều."

Hoắc Cẩm Dương giơ tay lên xoa tóc cô: "Xin lỗi, đoạn thời gian đó anh không ở nhà, để em chịu ủy khuất rồi."

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Cô Ấy Thật Là Bạn Gái Cháu Mình

Trong lòng Tần Lạc ấm áp: "Đã qua rồi."

Đoạn thời gian gian nan nhất đã qua rồi, bây giờ tất cả đối với cô mà nói đã từ từ có phương hướng phát triển tốt.

Đáy mắt Hoắc Cẩm Dương quét qua một chút phức tạp, nhưng Tần Lạc không thấy, anh nằm mơ cũng không ngờ mấy ngày mình đi công tác ở Manhattan lại có thể xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Chú ba lại có thể cho rằng Lạc Lạc bắt cóc Tiểu Tinh, còn bảo cục cảnh sát giữ cô ấy lại 24 giờ?

"Về sau chuyện này giải quyết như thế nào? Hoắc... Tứ thiếu biết đây là hiểu lầm sao?"

"Có thể biết! Sau khi xảy ra việc này mọi công ty đều từ chối em, khi em hết đường xoay sở thì tập đoàn Đế An lại ném cành ô-liu về phía em."

Tần Lạc bình tĩnh nói, nhiều ngày trôi qua oan ức cùng khổ sở trong lòng cũng dần dần hồi phục.

Đáy mắt Hoắc Cẩm Dương không che dấu được sự khiếp sợ: "Lạc Lạc bây giờ em làm bộ phận phiên dịch của tập đoàn Đế An sao?"

Tần Lạc gật đầu: "Vâng!"

Cô không có cảm thấy rất đột ngột khi bạn trai khiếp sợ, dù sao tập đoàn Đế An ở trên cao cùng xa không thể chạm như thế, cho tới bây giờ cô chưa từng nghĩ đến mình có thể phỏng vấn đi vào, bạn trai kinh ngạc cũng rất bình thường.

Hoặc Cẩm Dương chợt nghĩ đến buổi chiều ở sân bay đón Lạc Lạc, cô oán giận ông chủ ma vương máu lạnh với mình, thì ra đúng là chú ba!

"Lạc Lạc, đều do anh không tốt, là anh không bảo vệ em tốt."

"Không phải lỗi của anh! Ai có thể nghĩ sẽ có chuyện này xảy ra? Trách thì trách ma vương máu lạnh khinh người quá đáng! Ý vào có quyền thế làm xằng làm bậy!"

Nhắc đến người đàn ông kia, Tần Lạc có một bụng tức giận.

Hoặc Cẩm Dương có chút buồn cười nói: "Ma vương máu lạnh?"

Tần Lạc bĩu môi: "Máu lạnh vô tình lại bá đạo không nói đạo lý, không phải ma vương máu lạnh thì là cái gì?"

Hoặc Cẩm Dương cười ra tiếng: "Đúng đúng đúng! Lạc Lạc hình dung quá đúng!"

...

Sau khi nói rõ ràng chuyện này, hai người khôi phục như lúc ban đầu, ít nhất theo Tần Lạc nhìn là như vậy.

Hoặc Cẩm Dương lái xe đưa bạn gái đến dưới lầu, lưu luyến ở trên trán cô in xuống một nụ hôn: "Ngủ ngon!"

Trên mặt Tần Lạc lộ ra then thung, lập tức theo ánh mắt bạn trai đưa nhìn lên lầu.

Sau khi cô rời đi, Hoắc Cẩm Dương đề cửa kính xe xuống, đốt một điếu thuốc, Lạc Lạc lại có thể vào bộ phận phiên dịch tập đoàn Đế An, còn vào tổ ba chạm tay có thể bóng...

Chú ba làm như vậy là có mục đích gì?

Chú ấy có biết mình là bạn trai của Lạc Lạc không?

Biệt thự nhà họ Hoắc.

Mới vừa tắm rửa xong Hoắc Kỳ Thành bỗng nhiên nhận được điện thoại của trợ lý Trình Sâm: "Nói."

Trình Sâm hít sâu một hơi: "Boss, theo tin tức đáng tin, bạn trai Tần tiểu thư tên là Hoắc Cẩm Dương."

Hoắc Kỳ Thành cho rằng mình nghe lầm: "Cái gì?"

Trình Sâm sớm đoán được Boss sẽ phản ứng này, thật ra khi anh ta biết được tin tức này, anh ta còn tưởng rằng người cùng tên khác họ, kết quả - -

Cũng không phải.

Anh ta lặp lại một lần nữa: "Bạn trai Tần tiểu thư đúng là đại thiếu gia Đại công tử Hoắc Cẩm Dương, cháu trai của Boss."

Con người đen của Hoắc Kỳ Thành đột nhiên rét lạnh khác thường: "Đáng chết! Tần Lạc thực ra là người của anh trai!"

Trình Sâm lau mồ hôi trên trán: "Boss, Tần tiểu thư cũng không biết thân phận của đại công tử, đại công tử vẫn bí mật quan hệ với cô ấy."

Vẻ mặt Hoắc Kỳ Thành lúc này mới thoáng dần ra, bình tĩnh ngấm lại, Tân Lạc cũng không có khả năng là người của anh trai, chỉ là mình tức quá.

Nhưng cô ta thật là bạn gái của cháu gái mình?!

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Dùng Thực Lực Chứng Minh Mình

Buổi sáng, Tần Lạc vừa tới công ty liền bị Lương Tinh và Chu Thiển vây lại, một nói: "Đi công tác trở lại tâm tình tốt như vậy à! Có cái gì đặc biệt thú vị muốn chia sẻ với chúng tôi một chút không!"

Một người khác nói: "Cùng tổng giám đốc và Đường thiếu đi xa nhà có phải có cảm giác rất tốt không? Nhìn mặt mày cô hớn hờ kìa!"

Rõ ràng trong giọng Chu Thiển bốc lên vị chua.

Tần Lạc đã sớm quen nếp hai cô nữ vương bát quái ở tầng lầu này, vẻ mặt bất đắc dĩ liếc mắt nhìn, "Tâm tình tôi tốt là bởi vì cuối cùng tôi trở về được gặp lại bạn trai tôi."

Hứa Vi cầm ly trà đi tới, "Tôi thấy bây giờ Tần Lạc là một cô gái đang chìm đắm trong hạnh phúc tình yêu cuồng nhiệt, tổng giám đốc và Đường thiếu tuy tốt, thế nhưng đều là Nam Thần ngồi út trên cao, có nghĩ cũng không tới."

Tần Lạc cười nói tiếp, "Vẫn là Hứa Vi nhìn thấu đáo, hai người cũng đừng đắm chìm trong trong ảo tưởng không cách nào tự kiềm chế nữa, đi công tác với ông chủ cũng không phải là sống nhẹ nhõm, mọi lúc cũng phải giữ vững cảnh giác hoàn toàn, huống chi tôi còn ở kỳ thực tập, không để ý cũng sẽ bị khai trừ."

Chu Thiến bĩu môi, "Khai trừ? Cô đùa gì thế đây? Người nào không biết cô là."

Cô còn chưa nói dứt lời liền bị Lương Tinh thọc cho cái, ngay sau đó cầm miệng, nhưng trong mắt vẫn còn rõ ràng không phục.

Tần Lạc cũng không tức giận, Chu Thiến lòng thẳng nhanh miệng cô cũng không ghét, có sao nói vậy, chưa bao giờ che giấu.

"Tôi thừa nhận tôi là ‘ lính nhảy dù ’ trong miệng mọi người, nhưng nếu tôi không có một chút bản lĩnh thật sự, tôi tin tưởng chính tôi ngây ngô ở lại tổ ba cũng không lâu. Dù sao, tổ ba chưa bao giờ nuôi người rảnh rỗi, ngay cả ba người thư ký các cô cũng đều tốt nghiệp đại học danh tiếng."

Lời nói của cô chân thật có lý, cũng làm cho Chu Thiến không thể không phục.

Lương Tinh vội vàng hoà giải, "Tần Lạc nói rất đúng! Dù gì nguyên nhân chúng ta vào bộ phận phiên dịch, nếu muốn ở lại làm thì phải dựa vào thực lực nói chuyện, tổng giám đốc trước kia thế nào tôi không rõ ràng lắm, nhưng tôi nghe nói Tứ thiếu ở phương diện này rất nghiêm khắc à."

Hứa Vi cũng nói: "Tôi đi chuẩn bị tài liệu, nếu không đợi Giang tổ trưởng tới đây lại được khiển trách chúng ta."

Lương Tinh và Chu Thiến vừa nghe, liền tản đi.

Tần Lạc hơi nhếch khóe môi, không sao cả tiếp tục làm việc sống, thân ở trong một công ty lớn như vậy, nếu muốn không bị người ta nói ra nói vào là không thể nào, đối với người nói ra nói vào cô cũng không còn cần thiết sẽ trở thành địch, cứ dùng thực lực chứng minh cho đối phương nhìn là được.

Năm giờ rưỡi chiều, Tần Lạc đang chuẩn bị tan việc, chợt nhìn thấy thư ký Tiểu Ngải của Giang tổ trưởng một tay cầm tài liệu một tay cầm túi xách vẻ nóng nảy.

Không khỏi hỏi "Chị Tiểu Ngải, thế nào vậy?"

Tiểu Ngải vội vàng nói: "Tiểu Bảo ở vườn trẻ không ai đón, thầy giáo ở vườn trẻ đã gọi cho chị mấy cú điện thoại rồi, nói chỉ còn một mình Tiểu Bảo, mà trong tay chị còn có một phần tài liệu phải đưa đến tay Đường thiếu ký."

Tần Lạc vốn không phải người thích xen vào chuyện của người khác, nhưng tình huống trước mắt quả thật làm cho cô khó xử.

"Tiểu Tần, nếu không em giúp chị đưa một chút đi? Coi như chị nợ em một phần nhân tình, có được hay không?"

Người ta đã nói như vậy, cự tuyệt nữa thật giống như có chút không hợp tình.

"Vâng, chị Tiểu Ngải khách khí rồi, chị tới nhà trẻ đón bé trước đi!"

"Tiểu Tần, cảm ơn em!"

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Ai Cho Phép Cô Lau Chỗ Ấy?

Nhìn tài liệu trong tay, Tần Lạc chỉ đành đi tới thang máy, nếu không phải bất đắc dĩ, cô thật sự không muốn đi lên lầu 59.

Vốn là buổi tối còn cùng bạn trai Cầm Dương hẹn xong gặp mặt, xem ra phải chậm trễ.

Lấy điện thoại di động ra, gửi tới: Cầm Giương, công ty tạm thời có chút việc, đợi em thêm mười phút.

Hoặc Cầm Dương đã dừng xe ở dưới lầu tập đoàn Đế An, thấy tin nhắn, không khỏi ngẩng đầu liếc mắt nhìn qua tầng 36 và tầng 59, đèn còn chưa có tắt.

.....

Tần Lạc mới ra khỏi thang máy liền phát hiện cả tầng mang theo khí ép rất thấp, mấy người thư ký của tổng giám đốc lúc cô đi qua còn không quên liếc nhìn thoáng qua cô một cái, sau đó nhanh chóng rời đi.

Hả. Tình huống này là sao?

Cô bằng trí nhớ đi nhanh tới phòng làm việc, mới vừa đi được mấy bước thì gặp phải trợ lý tổng giám đốc Trình Sâm, Trình Sâm thấy cô giống như thấy được cứu tinh, nhét cà phê trong tay vào tay cô, "Đưa cái này vào cho boss đi."

Tần Lạc không chút suy nghĩ cự tuyệt, "Tôi chỉ là tới cho đưa tài liệu."

Trình Sâm cầm lấy văn kiện trong tay liếc mắt nhìn nhìn cô, "Đây chính là cho boss, mau cầm vào đi thôi!"

Mặt Tần Lạc đen sì, hoài nghi nhìn về phía anh ta.

Trình Sâm cười khỗ, "Loại cười giỡn này tôi không dám tùy tiện làm bậy."

Mặc dù Tần Lạc không tình nguyện, nhưng chỉ có thể đi.

Cốc cốc --

"Vào đi!" Giọng nam trầm thấp từ tính, giống như bí mật mang theo tức giận.

Tần Lạc lấy can đảm đẩy cửa, cô càng phát giác mình bị Trình Sâm gài bẫy, hóa ra là tâm tình tổng giám đốc không tốt, cả tầng lầu mới bị mây đen đè nén, cũng khó trách ánh mắt mấy thư ký kia nhìn mình rất kỳ quái, mọi người đều tránh cũng không kịp, cô lại đưa tới cửa tìm tai vạ.

Hoắc Kỳ Thành vẫn còn phê duyệt tài liệu, cũng không có ngẩng đầu.

Tần Lạc chỉ đành bưng cà phê đi tới, nghĩ thầm tốt nhất là để xuống rồi có thể trốn.

Mùi thơm quen thuộc bay vào chóp mũi Hoắc Kỳ Thành, người tiến vào không phải Trình Sâm sao?!

Anh chợt ngẩng đầu lên, vừa đúng lúc chống lại con người trong treo của Tần Lạc, Tần Lạc không phòng bị chút nào bị dọa sợ đến run tay một cái, cà phê cứ như vậy vẩy ra ngoài, vừa đúng lúc vẩy lên trên quần của Hoắc Kỳ Thành.

Còn là vị trí đứng quần.

trong nháy mắt về mặt Tần Lạc 𡇗, liền tranh thủ đặt tách cà phê không còn mấy lên trên bàn, sau đó rút khăn giấy trên bàn ra lau giúp anh.

Trong miệng luôn nói: "Thật xin lỗi! Tôi không cố ý."

Tiếng Hoắc Kỳ Thành lạnh lùng truyền từ đỉnh đầu xuống, "Tôi thấy là cô cố ý, ai cho phép cô lau chỗ ấy?"

Một câu nói phía sau của anh mang theo giọng mũi nặng nề, như đang ăn nhấm cái gì đó.

Tần Lạc chột nhìn vị chí mình lau, lập tức khí huyết dâng trào, đến lỗ tai cũng đỏ ửng, chết! Lúc này cô mất hết cả mặt rồi!

Sợ đến nổi thu tay lại, thanh minh cho bản thân nói: "Tôi không có cố ý."

Mặt Hoắc Kỳ Thành đen lại nhìn chỗ đứng quần mình đang ướt nhẹp, quần lót bên trong cũng ướt cả rồi, giờ phút này đang mềm nhũn dính sát vào người, đừng hỏi là có bao nhiêu khó chịu.

"Cô thật sự là biết giả trang vô tội!"

"Tôi không có! Là anh đột nhiên ngẩng đầu làm tôi giật cả mình, tôi mới lỡ tay đổ cà phê."

"Vẫn còn đổ lỗi cho tôi?"

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Tại Sao Anh Hôn Tôi?

Hoắc Kỳ Thành nhướn đuôi lông mày, tròng mắt đen lạnh lùng liếc nhìn Tần Lạc, tâm tình có chút phức tạp, kể từ tối hôm qua biết được cô là bạn gái của cháu trai Hoắc Cẩm Dương, tâm tình cả ngày hôm nay của anh cũng không tốt.

Cụ thể nguyên nhân gì ngay cả anh cũng không nói ra.

Tần Lạc vặn ngón tay, cụp lông mi xuống, nghĩ đến quần đại ma vương mặt đen bị ướn liền buồn cười.

Nói thật, lần trước ới lên cả người anh, lần này đổ cà phê lên quần anh, thật đúng là rất hả giận! Mặc dù đều là vô ý.

Cô đang sững sờ, cảm chột bị người nắm lấy, không khỏi giương mắt, vừa đúng lúc chống lại trong mắt đen sâu của Hoắc Kỳ Thành.

Sau đó, mặt của anh càng ngày càng gần.

Đôi môi bị chặn lại.

Tần Lạc phản ứng lại định đưa tay muốn đẩy anh, lại bị một tay của anh giữ chặt gáy, một tay nâng eo, không thể động đậy.

"Ừm."

Đây đã là lần thứ hai anh chủ động hôn mình, anh điên rồi sao?

Vừa đề phòng mình còn vừa làm chuyện thân mật như thế với mình, anh coi mình là cái gì? !

Tần Lạc càng nghĩ càng tức giận, nhưng sức lực nam nữ cách xa, dù cô dùng sức thế nào cũng không đẩy Hoắc kỷ Thành ra, ngược lại làm cho anh gia tăng hơn.

Hoắc Kỷ Thành phát hiện, không ngờ mùi vị của cô, để cho anh ăn vào tủy, không bỏ buông ra được, còn muốn được nhiều hơn.

Cho đến khi cô gái trong ngực khó thở, anh mới lưu luyến buông ra.

Tần Lạc liều mạng lau đôi môi, rất tức giận, "Tại sao anh hôn tôi?"

Hoắc Kỷ Thành đen mặt nhìn về phía cô, "Cô đến gần tôi không phải là vì mục đích này sao?"

Tần Lạc giận đến lồng ngực phập phồng kịch liệt, "Khốn kiếp! Anh mất trí nhớ sao? Tôi đã nói là không có hứng thú gì với anh, tôi có bạn trai! Bây giờ anh ấy đang ở dưới lầu chờ tôi!"

Cô không đề cập tới bạn trai còn may, nói ra ngược lại chọc Hoắc Kỷ Thành căm tức, cô gái nhỏ này thật đúng là rất chịu đựng!

Trong lúc nhất thời, bên trong căn phòng khí ép thấp tới cực điểm, mặc dù máy điều hòa cũng không có mở thấp, nhưng Tần Lạc vẫn cảm thấy vô cùng lạnh lẽo.

Mắt thấy Hoắc Kỷ Thành từng bước từng bước lấn tới gần mình, cô chỉ có thể lui về phía sau.

Hai người một tiến một lui, cho đến khi tới bên cửa sổ sát đất.

Tần Lạc lui về phía sau liếc mắt nhìn, cả mặt tường đều là thủy tinh trong suốt, từ trên nhìn xuống quá sợ người khác, cô vừa định tiến về phía

trước, lại bị Hoắc Kỳ Thành ngăn chặn đường.

"Này! Anh có đạo lý hay không! Từ khi anh vừa mới bắt đầu hiểu lầm tôi đến bây giờ cũng đã gần mười ngày, tôi đối với anh có phải hao tổn tâm cơ hay không anh không cảm thấy sao!"

"Trong mắt của tôi, cô chính là có dụng ý khác." Ngón trỏ Hoắc Kỳ Thành nâng cằm của cô lên, trong tròng mắt đen hoàn toàn lạnh lẽo.

Tần Lạc quả thật muốn nổ tung rồi, người này hoặc là bị chứng mất trí nhớ, hoặc là siêu cấp cuồng tự luyện! Nói thế cũng không chịu hiểu!

"Tôi thấy anh đúng là vô cùng tự luyện! Mắt tôi bị mù cũng sẽ không thích loại người đang ông lạnh lẽo như anh!"

Lời của cô khiến tức giận trong con người của Hoắc Kỳ Thành càng tăng lên, trực tiếp che lại cái miệng nhỏ nhắn lắm nhảm của cô, từ góc độ của anh nhìn xuống, vừa đúng có thể thấy một chiếc Suv dừng ở phía dưới.

À! Anh nhớ Hoắc Cẩm Dương có một chiếc xe này.

Ngay sau đó, hôn càng mãnh liệt hơn,.....

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Cô Gái, Lá Gan Cô Không Nhỏ

Tần Lạc bị buộc phải ngẩng đầu thừa nhận nụ hôn của anh giống như cuồng phong bão táp, cô hoàn toàn không giải thích được, không hiểu lúc nào đã trêu chọc đến đại ma vương này!

Tâm tình anh không tốt trút giận lên mình để làm gì?

Đến khi trong khoang miệng truyền đến mùi máu tươi, Hoắc Kỳ Thành mới buông môi Tần Lạc ra, người phụ nữ chết tiệt! Dám cắn mình sao?

Tần Lạc không chút nghĩ ngợi quăng một cái tát qua, lại ở giữa không trung bị tay Hoắc Kỳ Thành bắt được cổ tay, bỗng nhiên cổ tay bị một đôi kìm sắt vững vàng kìm lại...

"Cô gái, lá gan cô không nhỏ!"

"Anh cưỡng hôn tôi hai lần, tôi đánh anh có cái gì không đúng!"

Bỗng nhiên, Hoắc Kỳ Thành tà tứ lè lưỡi liếm vết máu ở khóe môi, dáng vẻ vô cùng yêu nghiệt, làm cho cả người Tần Lạc tê rần như bị điện giật.

Thật sự là gặp quỷ rồi!

"Bạn trai cô biết cô đi làm ở đây không?"

"Đương nhiên!"

Tần Lạc cảnh giác nhìn người đàn ông ở trước mặt, không biết bỗng nhiên anh ta nói sang chuyện khác là có ý gì.

Hoắc Kỳ Thành cong khoe môi lên, hứng thú liếc nhìn dưới lầu, Hoắc Cẩm Dương biết Tần Lạc làm việc ở bên cạnh mình, nói cách khác biết chuyện cô là "Tội phạm bắt cóc", lại không đến trước mặt mình nói giúp bạn gái, trả trong sạch cho cô ấy...

Tại sao nó giấu diếm thân phận thành một người không có bất kỳ thân phận bối cảnh với bạn gái?

Thú vị đây!

"Đã lên giường với bạn trai cô chưa?" Hoắc Kỳ Thành ngả ngớn hỏi.

Tần Lạc bị anh hỏi trắng ra như vậy làm cho khuôn mặt xấu hổ đỏ bừng: "Không phải ai cũng có suy nghĩ xấu xa như anh đâu!"

Nói xong, thì chuẩn bị trốn đi.

Nhưng không ngờ Hoắc Kỳ Thành vươn một cánh tay chặn đường đi của cô, đến gần bên tai cô, môi nhẹ nhàng mở ra: "Nam nữ hoan ái, vốn là chuyện rất bình thường, nhất là giữa người yêu với nhau."

Anh cố ý thăm dò cô!

Tần Lạc xoay mặt: "Đó là do anh nghĩ vậy!"

Con người đen lạnh lùng của Hoắc Kỳ Thành thoáng có chút ấm áp, xem ra Tần Lạc vẫn chưa phát sinh quan hệ với Hoắc Cẩm Dương, nhìn mặt Tần Lạc đỏ lên là có thể biết.

Hơn nữa kỹ thuật hôn của cô rất kém cỏi, dễ nhận thấy nụ hôn hai người cũng không nhiều.

Nghĩ đến những thứ này, tâm tình anh bỗng nhiên tốt lên rất nhiều.

Tần Lạc thừa dịp anh say sưa đẩy mạnh anh ra trốn đi, ở đây thêm một giây nữa, cô không chịu nổi! Đôi môi cùng miệng tất cả đều là mùi của đại ma vương, làm cho cô có cảm giác phản bội bạn trai...

Một mình cô trốn ở trong phòng rửa tay súc miệng vài lần mới ra ngoài, sau đó lấy ra son dưỡng môi thoa lên, thật may trong túi xách luôn chuẩn bị kẹo, lúc này đúng lúc phát huy công dụng rồi.

...

Dưới lầu, Hoắc Cẩm Dương nhìn thời gian, đã nửa giờ rồi.

Đang suy nghĩ có nên gọi điện thoại cho cô không, thì thấy cô cầm túi sách đi ra, lập tức đề cửa kính xe xuống vẫy tay với cô: "Lạc Lạc."

Tần Lạc đi nhanh vài bước, trên mặt là nụ cười hạnh phúc, nếu không có một màn ở trong văn phòng đại ma vương vừa rồi, thì tốt hơn nhiều!

Sau khi lên xe, cô bĩu môi đỏ mọng, vẻ mặt áy náy nói: "Cẩm Dương, anh đợi lâu không? Ngại quá! Tạm thời có chút việc em lại không từ chối được."

Hoắc Cẩm Dương liếc mắt nhìn đôi môi đỏ thắm của bạn gái, cảm thấy giống như bị người ta hôn qua.....

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Kế Tiếp, Sẽ Rất Thú Vị

Ngay sau đó lại cảm thấy mình suy nghĩ nhiều, Lạc Lạc ở phương diện này luôn luôn xấu hổ, nên không có khả năng có cái gì với người khác.

"Không có việc gì, muốn ăn gì?."

"Em đột nhiên rất muốn ăn miến chua cay ở bên ngoài đại học F kia, tốt nghiệp nhiều năm như vậy vẫn nhớ mãi không quên nơi đó." Tần Lạc vui vẻ nói.

Hoắc Cẩm Dương cứng chiều nở nụ cười: "Thích ăn cay như vậy, cũng không thấy trên mặt em nổi mụn."

Hai tay Tần Lạc nâng má, mắt nheo nheo cười: "Trời sinh đoan trang, không có biện pháp!"

Giọng cô hồn dỗi làm cho Hoắc Cẩm Dương không kìm lòng được nở nụ cười, nhớ lại trước đây Lạc Lạc cũng có mấy lần ăn hạt tiêu làm cho môi sưng đỏ, nghĩ đến lần này cũng không ngoại lệ.

...

Hoắc Kỷ Thành đứng ở trước cửa sổ sát đất, nhìn Hoắc Cẩm Dương dần dần đi xa, trong con người đen lướt qua tia đen tối khó hiểu.

Người phụ nữ kia lại là bạn gái của Cẩm Dương?

Kế tiếp, sẽ rất thú vị!

Khi ăn miếng chua cay, Tần Lạc thả rất nhiều ớt, thế cho nên môi của cô càng có vẻ sưng lên, đỏ rực rất dễ thấy

Hoặc Cẩm Dương mạnh mẽ ngăn chặn nội tâm mình khô nóng, nắm tay bạn gái bước chậm ở trên lối đi bộ.

Tần Lạc ngẩng đầu: "Cẩm Dương, chúng ta đi dạo trên quảng trường đi?"

Hoặc Cẩm Dương nhìn nụ cười tươi đẹp của cô, bỗng nhiên không nhịn được cúi người hôn môi cô, giống như chuồn chuồn lướt nước chạm nhẹ cũng có thể cảm thấy đôi môi mềm mại của cô.

Trong lúc nhất thời, có chút bất mãn hơn thế...

Thừa dịp anh còn chưa hôn sâu, vẻ mặt Tần Lạc xấu hổ giận dữ đẩy anh ra, giọng nhỏ bé yếu ớt lại mềm làm cho toàn thân người ta tê dại: "Cẩm Dương, ở đây quá nhiều người..."

Đáy mắt Hoặc Cẩm Dương quét qua ý cười: "Được, chúng ta chọn chỗ vắng người."

Tần Lạc vừa nghe, hai gò má hồng đến mang tai.

Hai người nắm tay nhau đi đến quảng trường, phần lớn những đôi tình nhân và cặp vợ chồng sau khi ăn xong tản bộ đến đây, gió thổi mát rượi trên đường cái cũng có thể xem là một hành vi lãng mạn.

Mới vừa đi đến trên cầu, cách đó không xa bỗng nhiên pháo hoa nổi lên, pháo hoa sáng lạn ở giữa không trung nổ tung, xinh đẹp làm cho người ta không dời mắt được.

Tần Lạc si ngốc nhìn pháo hoa đầy trời, chỉ cảm thấy giờ phút này rất hạnh phúc!

"Lạc Lạc."

"Hả?"

Tần Lạc vừa mới quay đầu, đã bị bạn trai hôn lên môi...

Trên đường trở về, mặt Tần Lạc đỏ ửng còn chưa tan hết, chỉ cảm thấy hai gò má càng ngày càng nóng, dường như làm thế nào cũng không bình tĩnh được.

Đêm nay Hoắc Cẩm Dương không giống như trước chỉ đưa bạn gái đến dưới lầu, mà cùng cô đi lên lầu, vừa mới vào nhà thì không thể chờ đợi lại che môi của cô.

Như là muốn...

Bỗng nhiên, có tiếng chuông đột ngột vang lên, không ngừng.

Hoắc Cẩm Dương chỉ có thể buông bạn gái ra, lấy điện thoại di động trong túi ra, là ba gọi, anh ngẩn ra một lúc, nhận nghe: "Ba, có chuyện gì sao?"

Anh vừa nói vừa đi đến ban công, tiếng đối thoại cũng dần dần không nghe rõ.

Tần Lạc buột lại tóc rơi bên gò má, cảm xúc đôi môi dịu dàng vẫn dừng lại như cũ, nhưng trong đầu không tự chủ được liền hiện lên một màn ở văn phòng.

Hai nụ hôn, quá nóng bỏng.....

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Trốn Không Thoát Khỏi Vận Mệnh

Năm phút sau, Hoắc Cẩm Dương trở lại phòng khách: "Lạc Lạc, ba anh tìm anh có chút việc, anh đi về trước."

Tần Lạc luôn luôn là bạn gái không quán người, lập tức gật đầu: "Ừ, anh đi đi, trên đường lái xe cẩn thận."

Trong lòng Hoắc Cẩm Dương ấm áp, lúc trước theo đuổi cô ngoại trừ cô xinh đẹp quyến rũ, còn có một nguyên nhân rất quan trọng là cô làm việc bình tĩnh quyết đoán, một mình đảm đương một phía, sau khi tiếp xúc lại càng phát hiện cô biết điều hiểu chuyện, hơn nữa không quán người, hoàn toàn phù hợp với yêu cầu bạn gái.

Mặc dù anh xuất thân ưu việt, nhưng không thích loại tiểu thư chỉ biết làm nũng ăn mặc kiêu cách. Ngược lại, Tần Lạc xuất hiện hoàn toàn làm cho anh kinh ngạc, đáng vẻ xinh đẹp còn có thể làm, nhất là khi cô làm việc, càng thêm sức quyến rũ độc đáo.

Làm cho anh mê muội!

"Ngủ ngon, nghỉ ngơi sớm một chút!"

"Biết rồi!"

Hoắc Cẩm Dương xoay người chuẩn bị đi, mới vừa đi hai bước bỗng nhiên giống như nghĩ đến cái gì lại xoay người: "Lạc Lạc, nếu trong công

việc gặp phải chuyện không vui gì, thì từ chức đổi một công ty khác, về sau anh sẽ bảo vệ em."

Lời của anh làm cho trong lòng Tần Lạc tràn đầy cảm động, không nhịn được tiến lên hôn ở trên mặt anh một cái: "Cầm Dương, có anh ở bên cạnh em thật tốt!"

Hoặc Cầm Dương nhìn cánh môi kiều diễm ướt át của cô, hầu kết mãnh liệt động vài cái, nhưng vẫn phải nhịn xuống...

Tay nhẹ nhàng xoa tóc cô, giọng dần dần khan: "Anh đi đây!"

Sau đó, xoay người rời đi.

Vừa đến nhà, Hoặc Cầm Dương liền bị ba gọi vào thư phòng nói chuyện, muốn tránh cũng không trốn được.

"Cầm Dương, lần trước biểu hiện của con Manhattan vô cùng tốt! Máy người chú bác cũng khoe khen con là ngôi sao phân tích giới đầu tư mới mọc lên, mấy nhà thị trường chứng khoán con để mắt đến gần đây xu hướng tăng vô cùng tốt!" Hoặc Kỷ Vĩ có chút tự hào nói.

Ngược lại Hoặc Cầm Dương không có kiêu ngạo tự mãn: "Ba, còn cần học tập vẫn có rất nhiều."

Hoặc Kỷ Vĩ hài lòng vỗ vai con trai: "Ba gửi gắm hi vọng vào trên người con! Ông nội nổi cũng có chút tán thưởng với người lần này biểu hiện, còn có ý cho con tiến vào tập đoàn Đế An."

"Ba, lúc trước ba để cho con học phân tích đầu tư không phải là muốn con rời xa...."

"Con là con trai của Hoắc Kỳ Vĩ này! Là cháu trai trưởng nhà họ Hoắc, rồi xa cái gì? Chẳng lẽ con bằng lòng chấp tay nhường tập đoàn Đế An cho người chú ba sao?" Hoắc Kỳ Vĩ không vui cắt đứt lời của con.

"Ba, nhưng con học quản lý không hề nổi trội."

"Cho nên bây giờ con phải tăng cường luyện tập phương diện này, phân tích đầu tư cũng không thể vứt bỏ! Nhất định phải làm tốt nhất! Chỉ có như vậy, ông nội con mới có thể coi trọng con hơn, chúng ta mới có hi vọng đoạt lại quyền thừa kế tập đoàn Đế An!" Giọng nói Hoắc Kỳ Vĩ rất kích động.

Hoắc Cẩm Dương không có nói thêm nữa, dường như vừa sinh ra, anh đã chạy không thoát khỏi số mệnh này.

Hoắc Kỳ Vĩ lại nói: "Con gái bác Giang con mới du học từ Vancouver trở về, tối thứ sáu tuần này con để giành thời gian đến ăn bữa cơm với con bé, con cũng đến tuổi lấy vợ rồi, nhà họ Giang với nhà họ Hoắc có mấy chục năm giao tình, hơn nữa đều liên quan đến hai giới chính thương, nếu như có thể thông gia với nhà họ Giang, vậy thì càng có hi vọng đoạt lại quyền thừa kế."

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Xem Ra Cô Muốn Không Có Quan Hệ Với Đại Ma Vương Là Không Thế Nào

Trong lòng Hoắc Cẩm Dương có chút không ngờ, cuối cùng. Vẫn đi tới bước này.

"Cha, con gái thứ hai của bác Giang, Giang Ánh Tuyết là phó tổ trưởng tổ phiên dịch ba, chuyện cô ấy thích chú ba mọi người đều biết, hình như ông nội cũng ngầm cho phép."

Hoắc Kỳ Vĩ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: "Cho nên con mới phải ngăn cản chú ba con và Giang Ánh Tuyết sớm xác định quan hệ, mặc dù Giang Ánh Tuyết thích chú ba con, nhưng chỉ cần một ngày Hoắc Gia Tinh không đồng ý, chú ba của con cũng sẽ không cưới cô ta."

Hoắc Cẩm Dương rất muốn nói cho cha là mình đã có bạn gái, nhưng anh ta biết lúc này nói ra là không sáng suốt.

"Cha, con biết rồi."

Lúc này Hoắc Kỳ Vĩ mới an tâm gật đầu, "Cẩm Dương, con là hy vọng duy nhất của cha!"

Hoắc Cẩm Dương cũng biết trách nhiệm trên vai cũng nặng ngàn cân.

Thứ bảy, Tần Lạc ngủ một giấc thẳng đến khi tỉnh, hôm nay bạn trai có chuyện không thể bồi mình, cô liền hẹn bạn tốt Bùi Tử Ninh đúng dịp được nghỉ đi dạo phố, muốn chọn quà sinh nhật cho Tiểu Hỏa Tinh.

Bùi Tử Ninh một tay cầm trà sữa một tay cắn mút quả, "Chọn quà cho con trai của ông chủ, thật đúng là rất phí suy nghĩ đấy!"

Tần Lạc cắn ống hút khuôn mặt u sầu, "Còn không phải sao! Mình lại không biết Tiểu Hỏa Tinh thích gì, hơn nữa nhà giàu có giống như nhà họ Hoắc, dĩ nhiên đồ chơi gì đều có."

Hai người liên tục đi dạo vài con phố cũng không tìm được quà tặng thích hợp, khó tránh khỏi có chút thất vọng.

Bùi Tử Ninh đề nghị: "Không phải còn có mấy ngày sao? Nếu không tìm thử trên mạng một chút? Nói không chừng có thể tìm được quà tặng mới lạ."

Tần Lạc lắc đầu, "Không được, quá gấp gáp cũng không tìm được đồ tốt, vẫn nên đi dạo qua chút nữa!"

Bùi Tử Ninh tìm ghế ngồi xuống, "Nghỉ một lát, trước suy nghĩ đã."

Tần Lạc ngồi ở bên cạnh cô, đi dạo hơn ba giờ rồi, không hề thu hoạch.

Sau đó hai phút, Bùi Tử Ninh lại nói: "Lạc Lạc, cậu đã tới tập đoàn Đế An làm chừng mười ngày, sao Hoắc Kỷ Thành còn không mở lời thanh minh nói chuyện cậu bắt cóc con trai anh ta chỉ là hiểu lầm!"

Tần Lạc thở dài, "Lòng của đàn ông, cũng như kim dưới đáy biển!"

Bùi Tử Ninh cười ha ha hai tiếng, "Lần cậu và anh ta đi La Mã công tác có xảy ra thứ gì hay không?"

Tần Lạc liếc bạn tốt một cái, "Mình có bạn trai tốt! Hơn nữa, mình không có nửa điểm hứng thú với ma vương lạnh lùng, trừ tiếp xúc trong công việc, mình tình nguyện không cần có bất kỳ quan hệ nào với anh ta."

Bùi Tử Ninh cười đến ý vị sâu xa, "Con trai của Đại Ma Vương ưa thích cậu như vậy, xem ra cậu muốn không có liên quan tới Đại Ma Vương là không thể nào."

Lỗ mũi Tần Lạc lỗ hừ hừ, "Nào có mơ hồ như cậu nói! Đoán chừng Tiểu Hỏa Tinh cũng chỉ có chút cảm giác mới mẻ với mình mà thôi, chờ qua thời gian này, nói không chừng nó cũng quên mất mình."

Bùi Tử Ninh lắc đầu, "Mình thấy chưa chắc."

Tần Lạc dứt khoát đứng dậy, "Đi thôi, lại tới con phố trước mặt đi dạo một chút."

Hai người lại đi dạo gần nửa giờ, cuối cùng dừng lại ở một cửa hàng làm đồ thủ công, Tần Lạc liếc trúng một mô hình máy bay thủ công, dài chừng 600 cm, công nghệ rất tinh xảo, mỗi một chi tiết trông rất sống động, nhìn một cái cũng biết phía tốn rất nhiều thời gian điêu khắc.

Hỏi đến giá tiền, quả nhiên!

Nhưng Tần Lạc vẫn nhịn đau xài hết hai ngàn đồng, mặc kệ nói thế nào, Tiểu Hỏa Tinh vẫn vô cùng hợp nhãn duyên với mình, tặng nó một món quà sinh nhật cũng nên làm.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Xem Mắt Lại Gặp Được Chú Ba

Buổi tối 6h50, mua xong quà Tần Lạc chợt cảm thấy cả người nhẹ nhõm, liền lôi kéo Tử Ninh đi tới một quán ăn ngay bên cạnh của hàng thủ công dùng bữa.

Mà ngược lại, Hoắc Cẩm Dương được cha mẹ sắp xếp một buổi gặp mặt tại nhà hàng Tây, anh ta chọn một chỗ gần cửa sổ, sau đó tìm nhân viên phục vụ muốn một bó hoa hồng đỏ cắm ở trong bình, đây cũng là tín hiệu gặp mặt!

Một ly cà phê uống gần một nửa, đối diện vẫn trống không, Hoắc Cẩm Dương giơ tay lên nhìn đồng hồ đeo tay một cái, đã qua 10 phút, rõ ràng thời gian hẹn là 7 giờ.

Trong đầu óc anh ta không tự chủ nghĩ tới bạn gái Tần Lạc, mỗi lần có hẹn với cô, cô dù có trễ, khác cũng chỉ trễ tầm 2 phút.

Không khỏi có chút không nhịn được nữa, anh ta nhìn đồng hồ đeo tay lần nữa, quyết định trong vòng năm phút mà tam tiểu thư nhà họ Giang còn chưa tới liền để tờ giấy lại rồi rời đi.

5, 4, 3, 2,

Một phút cuối cùng, một cô gái mặc váy màu hồng đi tới, chỉ liếc mắt một cái, Hoắc Cẩm Dương liền nhìn ra từ đầu đến chân cô ta đều mang

những vật xa xỉ, nhưng không thể phủ nhận, vẻ mặt điệu bộ khí chất đều cao quý.

Nếu như chấm điểm mà nói, đó chính là chín phần, không sai biệt lắm với Lạc Lạc.

"Anh chính là Hoắc Cẩm Dương sao?"

Vừa mở miệng, liền hiển lộ hình tượng tiểu thư xinh xắn nhỏ nhắn.

Ấn tượng của Hoắc Cẩm Dương với cô ta mà miễn cưỡng hợp yêu cầu, nhưng cũng không có biểu hiện ra, "Không có việc gì, đàn ông nên thân sĩ chút."

Lúc này Giang Ánh Thần mới quan sát tỉ mỉ người đàn ông đối diện, ngũ quan trên dưới, đường nét rõ ràng, phong cách dịu dàng văn nhã, là loại cô ta thích.

Hơn nữa, thái độ của anh cũng làm cho cô ta rất ưa thích!

Ngay sau đó ngồi xuống đối diện anh, Hoắc Cẩm Dương vội vàng rung chuông gọi phục vụ tới chọn món ăn, sau đó hai người câu được câu không bắt đầu nói chuyện phiếm.

.....

Cơm nước xong lúc tính tiền rời đi, Hoắc Cẩm Dương và Giang Ánh Thần cũng đã tán gẫu thật vui.

"Giang Ánh Thần?"

Sau lưng chợt có người lên tiếng khiến hai người đồng thời quay đầu lại, thấy đối diện có một đôi nam nữ đi tới thìnét mặt hai người khác nhau.

Vẻ mặt Giang Ánh Thần vui vẻ, "Chị hai? Hai người cũng ở đây sao?"

Hoắc Cẩm Dương hơi lúng túng gọi một tiếng, "Chú ba."

Hoắc Kỳ Thành không thể không thấy gật đầu chào hỏi, đối với đứa cháu này, hai người qua lại không có sâu lắng, chỉ là. Không phải cậu ta có bạn gái sao?

Lại còn chịu nghe cha mình đi xem mắt, xem ra đã tâm không nhỏ!

Chỉ sợ, bạn gái cậu ta Tần Lạc còn không biết gì?

Lần này, thú vị!

Ngược lại Giang Ánh Tuyết không ngờ em gái và cháu trai trưởng của nhà họ Hoắc là Hoắc Cẩm Dương xem mắt, xem ra cha đã hai tay chuẩn bị.

"Ánh Thần, chúng ta đi trước."

Giang Ánh Tuyết biết Hoắc Kỳ Thành không thích nhiều lời, hơn nữa anh và anh trai mình có quan hệ không coi là tốt, với đứa cháu trai này càng không có giao tình, đứng lì ở đây chỉ biết cảm thấy ra vẻ mình không hiểu chuyện.

Giang Thần sớm đặt hoàn toàn ý định trên người của Hoắc Cẩm Dương, ngay sau đó vẫy vẫy tay với chị hai, "Tạm biệt!"

Cô và Hoắc Cẩm Dương còn có hoạt động khác, cho nên bọn họ ở cùng chị hai cũng không có tiện.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Ngồi Chờ Trò Hay Bắt Đầu

Cơm nước xong, Tần Lạc đề nghị đi xem phim, hai người gửi đồ lại ở phía trước đài, Khi Tần Lạc đang vui đầu ở trên điện thoại di động mua sắm giảm giá thì Bùi Tử Ninh ngẩng đầu lên thấy phía trước có bóng người quen thuộc từ trước mắt lướt qua.

Cô không dám tin ngẩng đầu, đáng tiếc quá nhiều người, nháy mắt đã không thấy tăm hơi.

Sau suy nghĩ vài giây, làm bộ như dường như không có việc gì trêu chọc bạn tốt, "Phụ nữ có bạn vẫn như cậu còn cùng mình đi xem phim, Hoắc Cẩm Dương nhà cậu đâu? Để làm gì hả?"

Tần Lạc bĩu môi: "Có việc! Tính chất công việc của anh ấy là đảm nhiệm bất cứ khi nào."

Bùi Tử Ninh gật đầu: "A...! Như vậy à!"

Nếu đang làm việc, vừa rồi có thể mình nhìn lầm rồi, dù sao cách nhiều người, trên đời này người có dáng dấp tương tự nhau cũng không thiếu.

Chỉ bằng một bên mặt mà nói bừa bạn trai cậu ở sau lưng cậu hện hò với những người phụ nữ khác giống như không có căn cứ với bạn tốt, thì thà không nói!

...

Buổi chiều thứ ba, Tần Lạc mới vừa xong việc trên tay, đã bị Phó Tổ Trưởng Giang Ánh Tuyết gọi vào văn phòng, cô khó hiểu đi vào.

"Đây là một phần văn kiện tiếng Ả rập, buổi tối cô tăng ca phiên dịch một chút, buổi sáng ngày mai cần dùng gấp." Giang Ánh Tuyết mặt không chút thay đổi nói.

"Trong tổ chúng ta không phải có đồng nghiệp chuyên phụ trách tiếng Ả rập sao?" Tần Lạc hỏi nghi vấn trong lòng ra.

Giang Ánh Tuyết ngẩng đầu nhìn cô một cái: "Cô là tổ trưởng hay tôi là tổ trưởng?"

Tần Lạc ghen hống: "Vậy tăng ca có tính tiền làm thêm giờ không?"

Khóe môi Giang Ánh Tuyết cong lên nụ cười mỉa mai: "Dĩ nhiên!"

Tần Lạc mím môi: "Được, tôi sẽ hoàn thành."

Giang Ánh Tuyết đưa văn kiện trong tay cho cô, sau khi rời đi trong lòng cô ta có chút khó hiểu, sao Kỷ Thành đột nhiên vội vã muốn phần văn kiện này như thế? Cũng không kịp chờ Ella trở về phiên dịch...

Hai phút sau, cô ta bấm số điện thoại nội bộ của tầng 59, "Kỷ... Hoắc tổng, văn kiện tiếng Ả rập tôi đã giao cho hội Tần Lạc rồi."

Cô ta thiếu chút nữa theo thói quen gọi "Kỷ Thành" rồi.

Hoắc Kỷ Thành lạnh nhạt "Ừ" một tiếng, kế tiếp an vị chờ trò hay bắt đầu.

Vừa mới chuẩn bị cúp điện thoại lại nghe Giang Ánh Tuyết nói: "Kỷ Thành, ngày mai là sinh nhật của tiểu Tinh, em muốn dẫn bé đi khu vui chơi, không phải bé vẫn muốn đi sao?"

Hoắc Kỳ Thành nhú mày, đã từng nói rất nhiều lần với Giang Ánh Tuyết, ở trong công ty phải gọi anh là "Hoắc tổng", hơn nữa giữa anh với cô ta không quen thuộc như thế, sở dĩ thứ Bảy tuần trước cùng ăn cơm với cô ta là chưa muốn trở mặt với nhà họ Giang, hơn nữa phía ba cũng hi vọng anh kết hôn với nhà họ Giang, như vậy mới có thể hoàn toàn ngồi yên vị trí tổng giám đốc chấp hành tập đoàn Đế An.

"Khu vui chơi nhiều người lắm, không thích hợp đi."

"Kia... Chúng ta ở nhà tổ chức sinh nhật cho Tiểu Tinh?"

Giang Ánh Tuyết biết vụ án bắt cóc xôn xao ầm ĩ lần trước, ngộ nhờ lại có người muốn bắt cóc Tiểu Tinh, mình đề nghị dẫn bé ra ngoài chẳng phải là đưa bé vào miệng cọp?

Nếu chuyện thật sự xảy ra, mình phạm sai lầm lớn.

Hoắc Kỳ Thành chợt nghĩ đến chuyện tuần trước đi công tác La Mã con trai có yêu cầu để Tần Lạc ở cùng bé hôm sinh nhật, liền uyển chuyển cự tuyệt Giang Ánh Tuyết, "Sinh nhật Tiểu Tinh hàng năm đều không thích nhiều người, về sau có cơ hội cùng nhau ăn cơm nữa."

Lòng Giang Ánh Tuyết nhất thời lạnh lẽo, cô ta từng mua chuộc người hỏi thăm mẹ đẻ của Tiểu Tinh là ai, nhưng từ đầu đến cuối không có bất kỳ tin tức gì, nghĩ tới đây, cô ta hận nghiến răng nghiến lợi!

Nếu như Kỳ Thành không có con trai thì tốt.....

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Ẩn Dấu Tai Họa

Hôm nay Hoắc Cẩm Dương cố ý để trống thời gian đến đón bạn gái tan tầm, cũng bởi vì trong lòng có chút bất an, dù sao ngày đó chú ba thấy mình hẹn hò với Giang Ánh Thần.

"Lạc Lạc, công việc vẫn còn thuận không?"

"Khá tốt! Chỉ là đêm nay phải tăng ca, tổ trưởng Giang tạm thời sắp xếp cho em một nhiệm vụ, phải phiên dịch một văn kiện tiếng Ả rập, em vừa nhìn xem qua, quá nhiều thuật ngữ chuyên ngành, sau khi em trở về còn phải tra từ điển mới được." Tần Lạc có chút ảo não nói.

Hoắc Cẩm Dương nhìn dáng vẻ bạn gái khó xử, không khỏi mở miệng: "Nếu không anh giúp em xem? Tháng trước anh mới hợp tác với một công ty ở Dubai, phương diện thuật ngữ chuyên ngành anh có thể giúp em tham khảo."

Tần Lạc vừa nghe, lập tức vui vẻ từ trong túi lấy văn kiện ra đưa cho bạn trai, cô không có nghĩ nhiều, dù sao phần văn kiện này không phải hợp đồng thoả thuận gì, cho bạn trai xem cũng chưa nói đến tiết lộ bí mật, huống chi Cẩm Dương cũng sẽ không làm loại chuyện này.

Hoắc Cẩm Dương cầm văn kiện ở trong tay nhìn kỹ một lần, đây đúng là một phần văn kiện bình thường, nhưng nguồn gốc văn kiện là công ty mậu dịch quốc tế, công ty này là một trong những công ty tập đoàn lớn đứng số

một số hai ở đó, tối hôm qua anh ở nhà còn nghe ba ở thư phòng gọi điện thoại với ai nhắc tới...

Dưới sự trợ giúp của Hoắc Cẩm Dương, Tần Lạc hoàn thành công tác phiên dịch rất thuận lợi, cô vui vẻ nói: "Chờ em lấy được phí tăng ca, em mời anh ăn cơm."

Hoắc Cẩm Dương cưng chiều xoa tóc của cô: "Có anh mời em ăn cơm là được, tiền của em giữ lại trả tiền vay mua xe cho hết."

Hai tay Tần Lạc nâng mặt, cười đến xinh đẹp động lòng người: "Đột nhiên phát hiện bản thân em rất hạnh phúc!"

Hoắc Cẩm Dương bị nụ cười xinh đẹp của cô lung lay mắt, nói sang chuyện khác: "Em gái em không đến tìm em gây phiền toái chứ?"

Tần Lạc lắc đầu: "Không có! Coi như cô ta đến em cũng không sợ."

Sau khi biết chuyện gia đình bạn gái, Hoắc Cẩm Dương giật mình đồng thời cũng rất đau lòng cho bạn gái, trên đời làm sao có người ba nhẫn tâm như vậy? Rõ ràng đều là con gái ruột của ông, nhưng đối xử phân biệt một trời một vực.

"Về sau bọn họ lại đến quấy rầy em, thì gọi điện thoại cho anh."

"Vâng."

...

Đêm nay, Tần Lạc thức đêm đến 1 giờ sáng mới phiên dịch xong tất cả văn kiện, thế cho nên sáng hôm sau mang hai vành mắt đen đến công ty.

Mới từ thang máy ra thì gặp Lương Tinh với Chu Thiến, hai cô trêu ghẹo nói: "Ôi! Tối hôm qua chiến đấu rất kịch liệt sao! Tinh thần uể oải không phấn chấn như vậy."

Tần Lạc giơ văn kiện trên tay lên: "Tối hôm qua tăng ca đến một giờ sáng, sao có tinh thần được chứ?"

Lương tinh bu lại: "Nghe nói tổ ba ít khi phải tăng ca mà...!"

Tần Lạc thở dài: "Không có biện pháp, phần văn kiện này muốn gấp, Ella chuyên dịch tiếng Ả rập đi công tác còn chưa trở về."

Sau đó, trở về chỗ làm việc của mình, cũng không quan tâm Lương Tinh với Chu Thiến có tin không, dù sao giữa đồng nghiệp với nhau vốn là thật thật giả giả, muốn tin tưởng mình thì tự nhiên sẽ tin tưởng, không muốn tin tưởng người thì coi như cô nói thật ra cũng nghe giống như nói dối.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Tham Gia Tiệc Sinh Của Tiểu Hỏa Tinh

Buổi chiều khoảng ba giờ, Tần Lạc đột nhiên nhận được một cuộc gọi xa lạ đến, cô suy nghĩ một chút vẫn nên nhận: "Alo?"

Đầu bên kia điện thoại lập tức truyền đến giọng ngọt ngào ngây thơ của bé trai: "Chị, em là Tiểu Hỏa Tinh, chị không quên hôm nay là sinh nhật em chứ?"

Tần Lạc cười: "Đương nhiên không có! Chị vẫn nhớ kỹ hôm nay là sinh nhật của tiểu Hoả Tinh."

Hoắc Gia Tinh vừa nghe, lập tức vui vẻ: "Thật tốt quá! Bây giờ em gọi điện thoại cho ba, sau khi tan tầm chị với ba cùng trở về, em ở nhà chờ hai người...!"

Tần Lạc mỉm cười gật đầu: "Được."

...

Khoảng năm giờ chiều, Tần Lạc đột nhiên nhận được một tin nhắn: Bây giờ đến bãi đỗ xe chờ tôi.

Người gửi tin nhắn là ma vương máu lạnh, câu nói trước sau như một ngắn gọn bá đạo, Tần Lạc bĩu môi, trả lời: Tôi lái xe đi theo, cảm ơn anh.

Rất nhanh, tin nhắn gửi đi.

Lần này, không có tin nhắn trả lời, hiển nhiên đại ma vương ngầm đồng ý quyết định của cô.

Vừa đến giờ, cô thu dọn đồ tan làm, lập tức đi thang máy xuống bãi đỗ xe, trước khi khởi động xe không quên gửi tin nhắn cho đại ma vương: Tôi đi đến cửa hàng bánh lấy bánh ngọt trước, anh chờ tôi ở đường Huệ Đông Nam một chút.

Đứng ở cửa biệt thự nhà họ Hoắc, tâm tình Tần Lạc có chút không yên, một người xa lạ hoàn toàn không liên quan gì như cô chạy đến tham gia sinh nhật tiểu thiếu gia nhà họ Hoắc, nghĩ lại cảm thấy khó tin.

Hoắc Kỷ Thành nhìn cô một cái: "Sao không đi vào hả?"

Tần Lạc cắn môi: "Bên trong có rất nhiều người phải không?"

Hoắc Kỷ Thành nhìn cô căng thẳng ở trong mắt, lập tức nói: "Chỉ có mấy người bạn tốt của tôi ở đây."

Giữa trưa, mình đã mang Tiểu Tinh đến nhà cũ của nhà họ Hoắc ăn cơm xong, buổi tối thì không có những người khác nhà họ Hoắc tham dự, chỉ có bốn người Ước Hàn với Đường Triều, Tống Tư Bạch, Lâm Lạc Đông.

Ước Hàn là mình cố ý gọi về, về phần Đại Bạch với Đông tử hoàn toàn là bị Triều gọi lên lòng hiếu kỳ, muốn nhìn thấy Tần Lạc...

Tâm tư đám người này anh biết rất rõ!

Khi đi vào, Tần Lạc theo ở phía sau rất xa, nếu không phải Tiểu Hỏa Tinh thỉnh thoảng mời lần nữa, cô thật sự không muốn bước vào nhà giàu có không hợp với cô.

Đường Triều đã sớm đợi ở cửa, nhìn thấy hai người bọn họ một trước một sau tiến vào vội vàng reu re nói: "A Thành, là cậu không đúng rồi! Đã tan tầm mà vẫn bày ra dáng vẻ ông chủ, làm một tên thân sĩ, cậu nên chờ phụ nữ."

Tần Lạc nhìn thấy anh ta, trong lòng không yên thoáng bình tĩnh chút, mặc kệ nói như thế nào, có Đường thiếu sẽ điều tiết không khí.

Hoặc Kỷ Thành lạnh lùng liếc bạn tốt một cái, dường như ngại anh ta nói nhiều.

Đường Triều nhún vai, cười đến vô hại.

Hoặc Gia Tinh nghe thấy giọng nói vội vàng đặt ipad đang chơi đùa ở trên tay xuống, chạy nhanh đến: "Chị, chị đến rồi!"

Bé trực tiếp bỏ qua ba, chạy về phía Tần Lạc.

Một màn này làm một đám người kinh hãi, Đường Triều không dám tin há to mồm, mà Ước Hàn, Tống Tư Bạch với Lâm Lạc Đông nghe tiếng đi ra cũng mở to hai mắt.

Oa a...! Đây là mẹ ruột của Tiểu Tinh Tinh? Một đại mỹ nhân tri thức quyến rũ! Với A Thành đứng ở một chỗ thật xứng đôi!

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Người Một Nhà Ăn Cơm

Tần Lạc ôm lấy Tiểu Hỏa Tinh bổ nhào về phía cô, căn bản không chú ý đến ánh mắt kinh sợ của một đám đàn ông ở phía sau, ngay cả đáy mắt Hoắc Kỳ Thành vừa trượt qua nghi hoặc cô cũng không chú ý tới.

"Tiểu Hỏa Tinh, sinh nhật vui vẻ...!"

Hoắc Gia Tinh vui vẻ ở trên mặt Tần Lạc "Chụt" một cái, kéo tay cô về phía ba, ngẩng đầu, giọng nói mềm mại đáng yêu: "Ba, cảm ơn ba đã đưa chị đến sinh nhật cùng con...!"

Hoắc Kỳ Thành hiếm khi nhìn thấy con trai vui vẻ như vậy, sờ đầu của bé: "Hôm nay sinh nhật Tiểu Tinh, tất cả đều nghe Tiểu Thọ Tinh."

Trong đôi mắt to đen lúng liếng của Hoắc Gia Tinh lướt qua hưng phấn: "Con muốn nắm một tay của ba, một tay nắm chị."

Nói xong, bé liền vươn tay nhỏ bé ngăn ngừn mập mạp ra dắt ba đi, Hoắc Kỳ Thành cũng không cự tuyệt, mặc cho con trai nắm, cảm giác này rất đặc biệt, như là kích động chỗ mềm mại sâu nhất trong lòng anh.

Nhưng Tần Lạc lại cảm thấy không được tự nhiên, hơn nữa ở cửa còn đứng bốn người đàn ông đẹp trai khác nhau cùng một người đẹp tóc vàng, toàn bộ mười con mắt nhìn về phía bọn họ...

Khụ!

Ở trong ánh mắt sáng quắc của mọi người nhìn chăm chú, Tần Lạc cảm thấy mỗi một bước đi của mình cũng gian nan...

Sau khi vào nhà, Hoắc Gia Tinh giới thiệu từng người với Tần Lạc nói: "Chị, đây là ba nuôi, mẹ nuôi của em, chú hai, chú ba, chú tư."

Tần Lạc nhìn qua từng người một, theo thứ tự là hai vợ chồng, một người đàn ông tà mị, một người đàn ông lịch sự đeo kính mắt, công tử phong lưu Đường Triều.

Vươn tay trước tiên là cha mẹ nuôi của Tiểu Hỏa Tinh, ánh mắt hai người nhìn về phía cô giống như mang theo Kỳ thật là tốt số.

"Tần tiểu thư hảo, tôi là Ước Hàn, vị này chính là Mary vợ chưa cưới của tôi."

"Tôi là chú hai của tiểu Tinh Tinh Tổng Tư Bạch."

"Tôi là Lâm Lạc Đông chú ba của tiểu Tinh Tinh."

"Tiểu Tần mỹ nữ, tôi thì không cần phải giới thiệu, chúng ta từng gặp ở trong công ty." Đường Triều cười tí mắt nói.

Tần Lạc mỉm cười chào hỏi từng người, mấy người trước mắt này vừa nhìn đã biết thân phận không đơn giản! Cô đúng là có chút không hợp.

Bởi vì đúng đến giờ ăn cơm, quản gia Chu bảo mọi người đến phòng ăn dùng cơm trước, chỗ ngồi giống mọi khi theo trình tự là Hoắc Kỳ Thành, Hoắc Gia Tinh, Ước Hàn...

Nhưng hôm nay, Hoắc Gia Tinh muốn Tần Lạc ngồi ở bên cạnh bé, trong lúc nhất thời, trong lòng tất cả mọi người hiểu mà không nói, ánh mắt nhìn về phía Tần Lạc càng thêm thích thú.

Tần Lạc chỉ hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào, mặc dù cô rất thích Tiểu Hỏa Tinh, nhưng hoàn toàn xuất phát từ thích trẻ con, hơn nữa cô đã có bạn trai rồi!

Cơm nước xong thì do Tiểu Thọ Tinh thối nển cầu nguyện cắt bánh ngọt, Hoắc Gia Tinh nhắm mắt lại hai tay tạo thành chữ thập, trên khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn giống như gốm sứ đầy thành kính, sinh nhật hàng năm bé đều ước là: Mẹ, Tiểu Tinh rất nhớ mẹ, mẹ mau trở về.

Đường Triều không nhịn được trêu chọc bé: "Tiểu Tinh Tinh, năm nay lại ước gì vậy?"

Hoắc Gia Tinh hừ mũi: "Không nói cho chú! Nói thì không linh rồi!"

Đường Triều sờ cái mũi: "Vậy điều ước sinh nhật năm trước có linh nghiệm không?"

Đôi mắt to đen như bảo thạch của Hoắc Gia Tinh xoay một vòng, cuối cùng ngừng ở trên người Tần Lạc: "Đương nhiên thực hiện được rồi!"

Ở đây mọi người ngẫm hiểu, nếu Tiểu Tinh Tinh chờ đợi chính là mẹ, vậy điều ước sinh nhật của bé quả thật thực hiện được rồi.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Hình Như Đám Người Này Có Chút Chỉ Sợ Thiên Hạ Chưa Loạn

Bữa cơm này Tần Lạc ăn rất không được tự nhiên, một bàn người thì có bốn là vừa mới mới quen, còn có một người chỉ gặp một lần, về phần hai cha con Hoắc Kỳ Thành với Tiểu Hỏa Tinh, cũng chưa nói đến rất quen thuộc!

Hoắc Gia Tinh cũng rất săn sóc cô: "Cha, hôm nay chị là khách con mời đến, cha làm thân sĩ, phải giúp con chăm sóc chị ấy, sao có thể chỉ lo ăn cơm của mình!"

Trên trán Hoắc Kỳ Thành bò mấy đường hắc tuyến, thôi! Hôm nay sinh nhật con trai, vì bé làm ít chuyện.

Anh mới vừa gấp một đĩa thức ăn cho Tần Lạc, đã bị cô phất tay khéo léo từ chối, "Không cần khách sáo như vậy, tự tôi gấp được."

Đường Triều cười tít mắt bồi thêm một câu: "Nam chưa vợ chăm sóc gái chưa chồng vốn là chuyện nên làm!"

Ước Hàn nói tiếng Trung không chuẩn: "Tôi vẫn luôn rất chăm sóc cô gái chưa chồng bên cạnh tôi! A Thành cậu học một chút."

Tần Lạc: "..."

Sao cô cảm thấy đám người này có chút chỉ sợ thiên hạ còn chưa đủ loạn...

Lúc mở quà, Tần Lạc hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào, so với quà tặng của đám người cha nuôi, chú Tiểu Hỏa Tinh, thì của cô quá kém.

Hoặc Gia Tinh quen nhìn bản Transformers, Hàng Không Mẫu Hạm số lượng có hạn cùng món đồ chơi vô cùng đắt, khi nhìn thấy mô hình máy bay bằng gỗ điêu khắc thủ công Tần Lạc đưa, vui vẻ thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

"Oa! Chị quá hiểu em rồi! Quà sinh nhật năm nay em thích chính là cái này!"

Vẻ mặt Đường Triều đưa đám nói: "Tiểu Tinh Tinh, cháu quá bất công rồi! Không phải con nói quà năm nay mong đợi nhất là Hàng Không Mẫu Hạm sao? Sao lập tức liền thích cái máy bay cọc gỗ này rồi hả?"

Tay Hoặc Gia Tinh yêu thích ôm máy bay cọc gỗ điêu khắc thủ công không buông tay, vênh miệng: "Đây mới là số lượng có hạn chân chính! Chị nhất định mất rất nhiều tâm tư mới mua được."

Tần Lạc được khen mặt ửng đỏ: "Tàm tạm!"

Nhất thời tất cả mọi người nhìn Tần Lạc với cặp mắt khác xưa, xem ra không phải cô ấy miễn cưỡng tùy tiện mua quà sinh nhật Tiểu Tinh, có thể tìm được hàng thủ công mỹ nghệ như vậy nhất định là tốn tâm tư.

Hoặc Kỳ Thành có thâm ý khác lờ mờ đáng vẻ thuận theo cười yếu ớt của Tần Lạc, tâm tình có chút khác thường...

Sau khi ăn xong, năm người đàn ông nổi hứng chơi bài, nhưng hai người phụ nữ lại cùng chơi với Tiểu Thỏ Tinh, Mary là người lai Trung Anh, miễn cưỡng có thể nói một chút tiếng Trung, tính cách cô ấy cởi mở, rất nhanh trở thành bạn với Tần Lạc.

...

Năm người đàn ông nhân cơ hội lặng lẽ nói chuyện.

"A Thành, cậu thật sự muốn mình thử?" Là tiếng Trung không tiêu chuẩn của Ước Hàn, muốn có sự xác nhận.

"Ừ."

Hoắc Kỳ Thành khẳng định gật đầu, bây giờ anh cần xác định Tần Lạc cuối cùng có nhớ ra chuyện năm năm trước không, nếu như nhớ ra, vậy chứng tỏ cô ấy tiếp cận là có ý đồ, hơn nữa, cô ấy luôn luôn diễn trò với mình.

Nếu không nhớ ra, vậy chứng minh là có quan hệ "Huyết thống mẹ con"...

Ước Hàn hiểu: "Được, vậy thì để Tiểu Tinh Tinh giữ cô ấy ở lại một đêm."

Đường Triều không nhịn được xen mồm: "Hai người không biết là rất tàn nhẫn sao?"

Anh ta vừa dứt lời, liền gặp phải xem thường của bốn người khác, lập tức bĩu môi, "Làm như tôi chưa nói."

Hoắc Kỳ Thành từ từ nhả ra một vòng khói, tâm tư khó dò.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Đêm Khuya Thử Thăm Dò

Tần Lạc không cưỡng được sự van nài của Tiểu Hỏa Tinh, chỉ có thể ở lại ngủ một đêm, một đám người cũng ở lại, nếu cô muốn đi về một mình, Tiểu Hỏa Tinh nhất định bảo ba bé đưa mình đi, đến lúc đó còn không biết trên đường sẽ phát sinh cái gì.

Thay vì phát sinh không xác định, còn không bằng lựa chọn ở lại cùng một đám người...

Tiếp xúc với Tiểu Hỏa Tinh càng nhiều, cô càng lúc càng có một cảm giác thân thiết rất quen thuộc, hoàn toàn không giải thích được.

...

Ban đêm, biệt thự rất yên tĩnh.

Tần Lạc ngủ phòng khách ở lầu hai, khi cô ngủ say, cửa phòng bị người ta lặng lẽ mở ra, Mary rón rén đi vào, đốt một cây hương ở đầu giường.

Sau đó, thì đi ra ngoài.

Khoảng mười phút sau, Ước Hàn mới vào phòng.

Khi đó, Tần Lạc đang ngủ mờ mịt mở to mắt, đập vào mắt là một giây chuyển thủy tinh hình bầu dục, ở trước mắt cô lลှ có quy luật...

Dần dần, ý thức của cô gần như rơi vào trạng thái mơ hồ.

Lúc này Ước Hàn mới nhẹ giọng mở miệng: "Cô là ai?"

Tần Lạc ngần ngừ mở miệng: "Tôi là Tần Lạc."

"Năm năm trước, cô làm nghiên cứu sinh ở đại học La Mã?"

"Đúng."

"Cô xác định?"

"Xác định."

"Còn phát sinh chuyện gì khác có ấn tượng khắc sâu không?"

"Không có, đều rất mơ hồ."

...

Tiếng đối thoại bên trong rất nhỏ, Hoắc Kỳ Thành với Mary ở bên ngoài căn bản không nghe được.

Mười phút sau, Ước Hàn đẩy cửa ra, trên tay cầm cây hương, nhẹ giọng mở miệng, "Cô ấy cái gì cũng không có nhớ ra."

Mặt Hoắc Kỳ Thành lộ vẻ kinh ngạc: "Cái gì cũng không nhớ ra?"

Ước Hàn gật đầu: "Phải."

Hoắc Kỳ Thành không nói nữa, anh biết thuật thôi miên của bạn tốt chưa bao giờ xảy ra lỗi, thanh danh của cậu ta vang khắp quốc tế, hơn nữa cậu ta sáng tạo một liệu pháp thôi miên độc đáo độc quyền, vô số phú thương và chính khách thế giới muốn mời cậu ta.

Cùng một buổi tối.

Hoắc Cẩm Dương bị ba Hoắc Kỳ Vĩ gọi vào thư phòng nói chuyện phiếm.

"Cẩm Dương, con định khi nào thì đính hôn với tam tiểu thư nhà họ Giang?"

"Ba? Điều này quá nhanh! Dù sao chúng con mới gặp được hai lần." Hoắc Cẩm Dương kinh ngạc không thôi.

"Nhanh cái gì mà nhanh! Hai người môn đăng hộ đối có ấn tượng tốt thì khẩn trương quyết định, như vậy cha mẹ hai bên cũng bớt lo, chẳng lẽ con muốn chờ chú ba con đính hôn với Giang Ánh Tuyết trước?"

Hoắc Cẩm Dương do dự chốc lát mới mở miệng: "Ba, con có một tin tức rất muốn cho ba biết, nếu con nói cho ba, ba có thể tạm thời không can thiệp đến hôn sự của con."

Hoắc Kỳ Vĩ liếc nhìn con trai: "Cẩm Dương, vợ của con chỉ có thể là Giang Ánh Thần tam tiểu thư nhà họ Giang. Nếu con có tình tức hữu dụng, ba sẽ đồng ý gia hạn thêm một tháng nữa."

Giữa hai lông mày của Hoắc Cẩm Dương hiện lên đau khổ: "Ba..."

Hoắc Kỳ Vĩ phất tay: "Sau khi cưới con thích ai chỉ cần không ảnh hưởng đến tình cảm giữa con với Ánh Thần, ba với mẹ sẽ không quản con."

Lời này, nói ra đã đủ hiểu.

Hoắc Cẩm Dương chỉ cảm thấy đau đầu, dường như có chút đứng không vững, sinh ra ở trong gia đình nhà giàu có, phía sau tất cả quang vinh chói lọi, lại khát vọng..... tự do của người bình thường.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Giấc Mơ Kỳ Lạ

Hoắc Kỳ Vĩ thấy con trai không lên tiếng, thì nhắc nhở: "Vừa rồi con muốn nói cho ba tin tức gì?"

Hoắc Cẩm Dương hít một hơi thật sâu: "Ba, không phải ba vẫn muốn phá hoại hợp tác giữa chú ba với công ty mậu dịch quốc tế sao? Bây giờ con đã nắm giữ nhu cầu công ty đối phương, có thể giúp chúng ta giành được trước."

Hai mắt Hoắc Kỳ Vĩ sáng lên: "Thật không?"

Ông ta nằm mơ cũng không nghĩ đến trong tay con trai nắm giữ tin tức hữu dụng như vậy.

Hoắc Cẩm Dương thấy vẻ mặt ba, liền biết ông rất hài lòng, lập tức nói: "Ba, cái tin tức này có đáng giá kéo dài thời hạn ba tháng không."

Bây giờ anh cần cố gắng kéo dài thời gian, chỉ cần ba không ép mình đính hôn với Giang Ánh Thần, thì anh có cơ hội khiến cho cha mẹ công nhận Lạc Lạc.

Mặc dù ngày gặp mặt Giang Ánh Thần bị chú ba thấy được, nhưng tối hôm qua nhìn thấy Lạc Lạc không khác thường, nói vậy chú ba sẽ không nhiều chuyện nói những thứ này với một nhân viên, là mình suy nghĩ nhiều...

Hoắc Kỳ Vĩ có thâm ý khác nhìn về phía con trai: "Cấm Dương, ba làm như vậy không phải hại con, quyền thế địa vị nhà họ Giang đứng saunhà họ Hoắc chúng ta, hơn nữa ông nội con với ông nội Giang Ánh Thần có giao tình cách mạng, nếu hai nhà kết thông gia thì sự phát triển của con sau này trăm lợi mà không có một hại, bây giờ con không thể bị phụ nữ bên ngoài làm cho tâm trí bị lạc!"

Hoắc Cấm Dương biết ba là vì tốt cho mình, nhưng anh cũng không có dã tâm lớn như vậy...

"Ba, con..."

"Thôi, đừng nói nữa, ba có thể đồng ý cho con kéo dài thời hạn hai tháng, nhưng trong hai tháng này con phải rút ra tất cả thời gian hẹn hò với Giang Ánh Thần, để cho cô ấy có cảm giác con thích cô ấy, một khi con làm hỏng, ba sẽ không bỏ qua người phụ nữ con thích kia!" Hoắc Kỳ Vĩ lạnh lùng nói.

Hoắc Cấm Dương hiểu, ba luôn luôn nói được thì làm được.

Buổi sáng hôm sau, là đồng hồ báo thức đánh thức Tần Lạc, cô dụi mắt, cảm thấy đầu có chút nặng, tối hôm qua hình như mơ thấy một ác mộng, nhưng cụ thể là cái gì cũng không nhớ ra.

Đều nói nằm mơ làm cho người ta cảm thấy rất mệt mỏi, quả không sai!

Rửa mặt xong đến phòng ăn dùng cơm, chỉ nhìn thấy Ước Hàn, Mary và Tiểu Hỏa Tinh, cô mỉm cười chào hỏi với bọn họ.

Hoắc Gia Tinh vui vẻ nhảy đến trước mặt cô, nắm tay cô: "Chị, chúng ta đi ăn bữa sáng."

Tần Lạc không nhìn được nói: "Không đợi những người khác sao?"

Ước Hàn chen vào nói: "Bọn A Thành đã ăn qua đi làm rồi."

Tần Lạc kinh ngạc há to mồm: "A?"

Sớm như vậy?!

Hoắc Gia Tinh lại bổ sung một câu: "Mỗi ngày ba đều đi rất sớm, Tiểu Tinh đã quen rồi."

Tần Lạc yêu thương sờ sờ đầu bé, đáy lòng không nén nổi dâng lên tình thương của mẹ mà ngay cả cô không nghĩ đến.

Một màn này đúng lúc bị Ước Hàn với Mary nhìn ở trong mắt, hai người liếc mắt nhìn nhau, tâm tình rất phức tạp.

Trong bữa ăn, Ước Hàn làm như không có việc gì hỏi: "Tối hôm qua Tần tiểu thư nghỉ ngơi tốt không?"

Tần Lạc uống một ngụm sữa đậu nành mới vừa ép ra: "Không tệ! Có thể là nằm mơ, có chút mệt mỏi."

Đáy mắt Ước Hàn lướt qua hứng thú: "A...? Tôi là bác sĩ tâm lý, có lẽ Tần tiểu thư nói ra tôi có thể giúp cô giải mộng."

Tần Lạc lắc đầu: "Không nhớ rõ."

Ước Hàn thấy ánh mắt cô mê mang, không giống như là nói dối, cũng không hỏi nữa.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Việc Đây Không Có Một Xu Quan Hệ Gì Với Mình

Kể từ đêm sinh nhật Tiểu Hỏa Tinh, Tần Lạc liên tục vài ngày đều nằm mơ một cảnh tượng giống nhau, một người phụ nữ có thai đứng ở trước cửa sổ, si mê nhìn hoàn cảnh bên ngoài náo nhiệt, nghe tiếng sóng biển với tiếng mọi người cười vui vẻ...

Nhiều lần cô còn muốn chạy đến gần để thấy rõ dung mạo phụ nữ, nhưng làm thế nào cũng không thấy rõ...

Đêm nay, Tần Lạc lại mơ thấy người phụ nữ có thai kia, mắt thấy cô ấy muốn quay đầu qua, thì đồng hồ báo thức vang lên.

Tỉnh lại Tần Lạc ảo não tóm lấy tóc, cô gái trong mộng kia đáng thương như thế, cô định cứu vớt cô ấy, nhưng mỗi lần đều đến lúc cuối cùng thì thức dậy.

Rửa mặt, đánh răng, đi làm.

Vừa đến công ty liền nghe thấy ba người Lương Tinh, Chu Thiển cùng Hứa Vi nhỏ giọng nghị luận cái gì, đến gần mới nghe rõ.

"Các cô nghe nói chưa? Công ty Dubai khách hàng lớn công ty chúng ta kia bị người ta đoạt rồi."

"Tin tức giả này cô nghe từ đâu đến?"

"Tin tức giả gì chứ? Bây giờ nội bộ công ty đều đã truyền ra, nghe nói tầng 59 hôm nay lại mây đen dày đặc..." Đây là tiếng của Chu Thiến.

Tần Lạc đi qua tựa ở trên bàn làm việc: "Hôm qua tôi nhờ các cô chuẩn bị văn kiện ok chưa?"

Lương Tinh từ trong ngăn kéo lấy ra một xấp văn kiện đưa cho cô: "Ừ! Cho cô."

Tần Lạc nhận lấy định chuẩn bị trở về chỗ ngồi của mình, cô luôn luôn không hứng thú với bất quái.

Lương Tinh bỗng nhiên gọi cô lại: "Tần Lạc, mấy ngày hôm trước từng phiên dịch một phần văn kiện bên công ty Dubai truyền đến phải không?"

Tần Lạc suy nghĩ hai giây: "Đúng phiên dịch qua một phần văn kiện tiếng Ả rập, làm sao à?"

Chu Thiến ý vị thâm trường nhìn cô một cái: "Sẽ không khéo như vậy chứ?"

Tần Lạc sững sốt hai giây: "Cô có ý gì?"

Không đợi Chu Thiến mở miệng, Hứa Vi mỉm cười hoà giải: "Cạnh tranh trên thương trường luôn luôn rất kịch liệt, trong sáng trong tối đều có, nhưng chuyện này tầng trên cùng, sao chúng ta dám nắm chắc nghi ngờ? Nên bận việc gì thì làm thôi!"

Lời nói này rất cơ trí, nhẹ nhàng hóa giải đề tài bén nhọn vừa rồi.

Chu Thiến cũng biết mình kích thích, Tần Lạc là lính nhảy dù, việc này khó có thể liên quan với cô ấy, là các cô suy nghĩ nhiều.

"Đừng quan tâm, tôi xuống lầu 19 đưa văn kiện." Lương Tinh nói xong đi trước.

Chu Thiến bưng cốc nước đến phòng trà nước.

Hứa Vi mỉm cười với Tần Lạc cũng rời đi, lập tức người tán gẫu bát quái đã đi không còn một mống.

Tần Lạc cắn môi, trở lại chỗ ngồi của mình, vừa rời ý trong lời nói của Chu Thiến là nghi ngờ mình sao?

Việc này có một xu quan hệ gì với mình chứ?

Không hiểu ra sao cả!

Chiều thứ sáu, Tần Lạc tra tìm tư liệu phiên dịch trên máy tính, công ty hợp tác lần này là công ty hàng không lớn ở nước Pháp, từ giới thiệu công ty đến kỹ thuật phân tích đều cần phiên dịch, còn phải hiểu biết thuật ngữ chuyên ngành phương diện hàng không một chút, thật sự là đau đầu!

Cô xoa xoa thái dương**, tra tư liệu làm đầu cũng to ra.

Từ khi vào tập đoàn Đế An, mới biết tập đoàn bao gồm rất nhiều lĩnh vực! Tài chính và kinh tế, chứng khoán, dầu mỏ, bất động sản, hàng không, khách sạn, truyền thông.....

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Đồng Nghiệp Liên Hoan

Chỉ là tập đoàn Kỳ Hạ chuyên khách sạn do anh cả Hoắc Kỳ Vĩ của nhà họ Hoắc trông coi, mà công ty truyền thông là do anh hai Hoắc Kỳ Nghiệp trông coi, hai công ty này đều là công ty con, nên tổ 2 và tổ 2 cũng là đặc biệt phục vụ cho họ, so sánh với lượng công việc tổ ba mà nói, thì họ ung dung hơn rất nhiều.

Cho nên mỗi ngày văn kiện phiên dịch tới tay nhân viên tổ ba nhân viên ít nhất vài cái, nặng nhẹ không giống nhau, thỉnh thoảng còn phải đi công tác, nhất định là mệt mỏi!

Cho nên mỗi người đều bận rộn, hiếm có cơ hội trao đổi lẫn nhau.

Nhưng, nói là tối nay tổ ba liên hoan, ba người Lương Tinh, Chu Thiển và Hứa Vi cũng lại hàng ngũ được mời, ba người không khỏi cao hứng biết bao, sáng sớm liền mang quần áo đẹp của mình đến đây.

Tần Lạc là người cuối cùng biết được, ai nói cô là người mới.

Đối với lần này, cô cũng ôm thái độ thờ ơ, liên hoan sao! Không phải là cùng các đồng nghiệp nhận biết một chút, không cần phải ăn mặc rất long trọng.

Chỉ là, sáng nay cô và Cẩm Dương đã hẹn tối nay gặp mặt, cả một tuần tất cả mọi người đều bận, thật vất vả đến tối thứ sáu còn phải ở cùng một chỗ với các đồng nghiệp.

Làm một người mới, không đi nhất định là không được.

Ngay sau đó gửi cho bạn trai một tin nhắn: Cẩm Dương, tối nay tổ ba bọn em có liên hoan, không từ chối được, sau khi cơm nước xong em lại đi tìm anh được không?

Hoặc Cẩm Dương vốn muốn tối nay cho bạn gái một bữa ăn tối lãng mạn, sau đó tâm sự một chút, xem ra lại bị hoãn rồi.

Không khỏi ghen tị trả lời: xem ra bạn trai cũng không có quan trọng bằng đồng nghiệp!

Khỏe môi Tần Lạc khẽ nhếch, ngón tay uốn lượn: nào có! Edit Mèo Hoang Ân được một lúc em sẽ kiểm soát rồi đi trước.

Tần Lạc vốn tưởng rằng liên hoan chỉ là tìm khách sạn ăn bữa cơm, sau đó ai về nhà nấy, thật không nghĩ đến ăn xong còn có hoạt động.

Đường Triều làm tổ trưởng tổ ba, tối nay cũng tới, anh ta tuyên bố, "Khó có khi tối nay mọi người tổ ba chúng ta đến đông đủ, mỹ nữ cũng không ít, đợi lát nữa đến tầng vip 16, bản thiếu gia đã đặt xong rồi."

Một bàn người lập tức nâng chén hoan hô, chỉ muốn làm thân với Đường thiếu.

Tần Lạc lại phiền muộn không dứt, cô còn chuẩn bị chạy, lần này thì hay rồi, còn không biết mấy giờ mới có thể đi.

Đợi mọi người rời chỗ tiến về phía phòng bao, cô lặng lẽ đi tới bên cạnh Đường Triều, "Đường thiếu, tôi có chút việc gấp, có thể đi trước hay không?"

Đường Triều nhìn cô một cái, "Dĩ nhiên. Không thể."

Nghe được hai chữ trước, trong lòng Tần Lạc vui vẻ, nhưng cố tình quanh co chuyển lời, vốn không đồng ý.

Tần Lạc chưa từ bỏ ý định cầu khẩn, "Tôi thật sự có chuyện rất quan trọng phải rời đi."

Đường Triều hí mắt, "Cả nhân viên tổ ba đều ở đây, một mình cô đi trước sẽ thích hợp sao?"

Tối nay mấy người A Thành cũng ở "Hoàng Đình" chơi, anh ta có nên tạo một chút cơ hội cho họ không?

Tần Lạc: "."

Đường Triều lại bổ sung một câu, "Hoặc là, lý do của cô có thể đả động tôi."

Tần Lạc: "."

Nếu cô nói có hẹn với bạn trai, chỉ sợ là tuyệt đối không đánh động được Đường thiếu.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Say Rượu Tổ Cáo

Phòng bao VIP lầu 16 rất lớn, quầy rượu và Mic cái gì cần có đều có, thích ca hát thì ca hát, thích uống rượu thì tiếp tục uống.

Căn bản là Tần Lạc không có tâm tư âm ỉ như họ, chỉ muốn tìm cơ hội lách người.

Thân là bạn học kiêm đàn anh, Chu Thần bưng ly rượu tới trước mặt cô, "Tiểu sư muội, có muốn quen biết các vị tiền bối trong tổ chúng ta không?"

Tần Lạc chỉ có thể nhắm mắt đi cùng, đi một vòng, DDLQD.com cô vẫn không thể nhận hết toàn bộ, chỉ biết là trong đó có mấy vị danh tiếng.

"Tôi là phiên dịch mới tới, Tần Lạc, hi vọng các vị tiền bối sau này chỉ giáo nhiều hơn."

"Mới tới? Biết uống rượu không?"

"Tôi."

Tần Lạc vừa định nói mình sẽ không uống, liền bị đàn anh Chu Thần lấy cùi chỏ huých cái, xem ra là không uống cũng phải uống rồi.

Công ty liên hoan chính là như vậy, mình uống ly thứ nhất, vậy thì có ly thứ hai, ly thứ ba.

Cũng không được dừng lại ở giữa.

Sau vài vòng, Tần Lạc chỉ có cảm giác mình váng đầu nhanh chóng không tìm ra nam bác, cô cố chống đứng lên, muốn đi ra ngoài toilet, thuận tiện hóng mát một chút.

Tầng này lắp đặt thiết bị lộng lẫy, trên vách tường tất cả đều là gạch pha lê trắng đen trong suốt, đồ trang trí trên trần nhà đầy đủ rèm hoa mọi màu sắc, khiến ánh mắt cô sắp mù.

Tần Lạc cảm giác mình bị lạc đường, mẹ nó! Rốt cuộc Toilet ở đâu?

Thời điểm queo cua, cô không cẩn thận vấp chân, thân thể không kiểm soát được nhào về phía trước, không có té trên đất, mà là được một đôi cánh tay mạnh mẽ vịn lấy, xông vào mũi, là hơi thở phách nam mãnh liệt.

Còn có chút quen thuộc!

"Tần Lạc?"

Trong giọng nói thuần hậu dễ nghe của người đàn ông có chút không ngờ, tại sao cô lại ở chỗ này?

Tần Lạc đột nhiên ngẩng đầu, hơi chớp chớp đôi mắt to hơi nước mông lung, lại chớp chớp.

Sau hai giây, διu cánh tay anh đứng lên, bởi vì uống nhiều, thân thể chỉ có thể dựa vách tường mới có thể đứng vững.

Hoặc Kỷ Thành không vui lấn đến gần cô, sau khi cô uống rượu say hai gò má đỏ hồng, giống như là một một gốc cây hoa hồng kiều diễm ướt át, có một mùi hương đặc biệt!

Tần Lạc khẽ nhếch cằm, khóe mắt xếch lên, đưa một ngón tay ngọc thon dài ra chỉ lên ngực của người đàn ông, "Hi hi. Tôi biết anh là ai, Đại Ma Vương."

Nháy mắt sắc mặt Hoắc Kỳ Thành vô cùng tối tăm, Đại Ma Vương?

Anh tiến lên một bước giữ chặt cằm Tần Lạc cằm, "Tôi là ai?"

Tần Lạc bị buộc ngược đầu nhìn anh, cặp mắt sương mù, chợt nhếch miệng cười, "Đại Ma Vương! Làm sao anh lại ở đây?"

Một lát sau, cô lại mím môi uất ức tố cáo nói: "Nhất định anh do Hầu Tử phái tới khi dễ tôi! Không phân tốt xấu cho tôi cái tội bắt cóc! Làm hại tôi bị bạn bè hàng xóm trong chung cư phỉ nhổ! Cho tới bây giờ bọn họ đều nhìn tôi bằng ánh mắt khác thường, còn không cho đưa bé đến gần tôi,..... Khốn kiếp! Đều là tên khốn anh làm hại! Tôi ghê tởm anh"

Sau khi Tần Lạc uống rượu say đã nói ra tất cả những lời thật lòng ở trong lòng mình, chất chứa quá lâu, lập tức bộc phát.

Hoắc Kỳ Thành cau mày, kể từ khi biết được cô không nhớ ra cái gì, anh mới giật mình biết mình hiểu lầm cô, nhưng là lòng tự ái của đàn ông, nh cũng không có nói ra lời xin lỗi.

Nhưng lúc này, trong lòng anh chợt có chút dao động, có lẽ là mình thiếu cô một công bằng.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Khốn Kiếp Thả Tôi Đi Xuống

Mặc cho Tần Lạc tố cáo sau mấy phút đồng hồ, Hoắc Kỳ Thành mới trầm giọng nói: "Cô uống say rồi, tôi đưa cô trở về."

Nói xong, liền đưa tay ra đỡ thân thể lão đảo muốn ngã của cô.

Tần Lạc nhắm mắt đập vào tay anh, liếc anh một cái, "Lấy bàn tay quấy rối của anh ra! Ai muốn anh đỡ? Tôi muốn gọi điện thoại cho Cẩm Dương, cho anh ấy đi đến đón tôi."

Cô vừa nói vừa móc điện thoại di động.

Nghe được lời của cô..., Hoắc Kỳ Thành cũng không biết là tại sao tức giận, cường thế bá đạo nói: "Tôi đưa cô trở về!"

Sau đó, liền không cho cô cơ hội phản kháng, trực tiếp vác cô trên vai.

Đột nhiên bị người vác trên vai, Tần Lạc không ngừng la ầm lên: "Khốn kiếp! Thả tôi đi xuống!"

Hoắc Kỳ Thành khẽ nguyên rửa một tiếng, "***!"

Sau đó khiêng Tần Lạc nhanh chóng rời đi.

.....

Lương Tinh thấy Tần Lạc vẫn không có trở về liền ra ngoài tìm cô, kết quả vào toilet gọi cũng không nghe được đáp lại, mới ra ngoài liền nghe được tiếng rất giống Tần Lạc, đuổi theo lại không thấy người, không khỏi buồn bực: ah? Cô ấy trốn rồi hả? Chẳng lẽ mượn cơ hội này chạy đi cùng bạn trai hẹn hò?

Hoắc Kỳ Thành khiêng Tần Lạc đi vào lối vip chuyên dụng, cho nên không có người thấy bọn họ, mới vừa vào thang máy, Tần Lạc liền quyền đâm cước đá với anh, "Khốn kiếp! Anh buông tôi ra!"

Hoắc Kỳ Thành đen mặt vững vàng giữ chặt đôi tay loạn xạ của cô, lạnh giọng uy hiếp nói: "Cô kêu lung tung nữa có tin tôi ở chỗ anyf làm cô hay không!"

Tần Lạc lập tức cảnh giác nhìn anh chăm chăm, lông nhím cả người đều dựng hết lên, liều mạng vùng đấm chào hỏi với anh, "Cái tên Đại Ma Vương máu lạnh vô tình này! Rốt cuộc tôi trôi chọc anh chỗ nào? Anh lại đi bắt nạt tôi như vậy? Tôi cứu con của anh, anh lại mang oán báo ơn đưa tôi tới cục cảnh sát! Rõ ràng tôi có bạn trai anh còn động một chút là cưỡng hôn tôi, khốn kiếp."

Lời cô còn chưa nói hết liền bị người ta ngăn miệng lại.

"Ừmh."

Hoắc Kỳ Thành lười phải nghe cô om sòm, trực tiếp chặn lại cái miệng nhỏ nhắn của cô, cô gái đáng chết! Cô có biết Tiểu Tinh là con trai cô hay không? Cũng đã sinh đứa bé còn nói yêu? Đối tượng yêu còn là cháu trai của mình? !

Anh hôn rất dùng sức, như muốn hút hết không khí trong cơ thể cô, giống như mưa rào gió to.

Tần Lạc giãy giụa thế nào cũng không giãy thoát được, bị thân thể cao lớn khỏe mạnh của anh đè lên vách tường bên trong thang máy, trong nháy mắt não lại thiếu dưỡng khí.

"Đình" --

Cửa thang máy mở ra, Hoắc Kỳ Thành trực tiếp ôm ngang Tần Lạc đi về phía chiếc Spyker của mình, Đại Vệ đã sớm chờ ở đấy, nhìn thấy boss ôm một cô gái tới đây, vội vàng xuống xe mở cửa sau ra.

Sau đó không nói một lời trở lại ghế lái.

"Tới chung cư Hoa Uyển."

"Vâng"

.

Xe mới vừa khởi động, di động Tần Lạc vang lên, Hoắc Kỳ Thành cầm lên nhìn, phía trên hiển thị cuộc gọi đến là "Cẩm Dương", nhất thời sắc mặt vô cùng âm u.

Tần Lạc đưa tay muốn giành, "Khốn kiếp! Anh trả điện thoại di động lại cho tôi!"

Hoắc Kỳ Thành đuổi cánh tay ra không cho cô với tới, mặc cho tiếng chuông vẫn vang.

Tần Lạc cũng không bỏ qua.

Trong lúc nhất thời, phía sau chiến rất kịch liệt.

Đại vệ cũng không đành lòng nhìn thẳng.

Hoặc Kỷ Thành không thể nhin được nữa, dứt khoát gõ một cái ở sau gáy Tần Lạc, cô lập tức yên tĩnh hôn mê bất tỉnh.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Hát Đoạn Phiến

Bên trong xe yên tĩnh, tiếng chuông điện thoại di động vẫn còn không ngừng vang lên, vẻ mặt Hoắc Kỳ Thành âm trầm nhìn cái tên hiển thị cuộc gọi, sau vài giây do dự liền chuyển điện thoại sang tình trạng tắt tiếng, sau đó ném vào trong túi xách của Tần Lạc.

Đại Vệ đậu xe ở lầu dưới, Hoắc Kỳ Thành ôm Tần Lạc ngủ mê man lên lầu, trong túi xách của cô có một chìa khóa, rất dễ dàng liền tìm được.

Đây là lần đầu tiên Hoắc Kỳ Thành đưa phụ nữ về nhà, nhất định là xưa nay chưa từng có!

Căn nhà nhỏ bé có hai phòng ngủ và hai phòng làm việc, tổng cộng diện tích cũng không bằng được phòng khách nhà anh, con trai lại còn nhớ mãi không quên đối với nơi này, suy nghĩ một chút anh đều cảm thấy không thể tin được.

Sau khi quan sát quanh các phòng một lần, Hoắc Kỳ Thành liền đặt Tần Lạc ngủ mê man lên giường, ngừng mắt nhìn cô ngủ, trong lòng anh có một loại cảm giác nói không ra lời.

Sau đó hai phút, anh xoay người rời đi.

.....

Xe của anh vừa rời đi một phút, xe Hoắc Cẩm Dương liền đến dưới lầu nhà Tần Lạc, thấy đèn nhà bạn gái đã tắt, không khỏi gọi tới, vẫn không người nào nghe máy, chẳng lẽ là trong phòng bao quá ồn?

Liên tục gọi năm sáu cuộc điện thoại cũng không người nhận, vừa đúng lại có điện thoại của Giang Ánh Thần gọi tới.

Anh ta bắt máy, đối phương trực tiếp hỏi: "Anh là bạn trai Ánh Thần à? Tối nay cô ấy uống nhiều quá, anh qua đón cô ấy đi, chúng tôi ở phòng bao 1608 Kim Lan quốc tế."

Hoắc Cẩm Dương vừa định nói anh ta không phải bạn trai Giang Ánh Thần, kết quả đối phương đã cúp.

Hết cách rồi, anh ta chỉ có thể quay đầu xe đi qua.

Sáng sớm hôm sau.

Tần Lạc mở mắt lại cảm thấy đầu đau muốn nứt, cô day day đầu, có chút buồn bực tối hôm qua làm sao mình trở về được, hoàn toàn không có ấn tượng gì

Rời giường, lấy điện thoại từ trong ra, phát hiện điện thoại đã tắt máy, vội vàng rửa mặt đi tới công ty.

SAu khi thang máy mở ra thì bị Lương Tinh kéo lại, "Tối hôm qua bỏ trốn thì mà cũng không thèm lên tiếng chào hỏi? Cùng bạn trai hẹn sao?"

Tần Lạc sửng sốt một giây, cười cười, "Đúng vậy! Tối hôm qua uống nhiều quá, mới vừa vào toilet liền nhận được điện thoại của bạn trai, sau đó anh ấy nhất định tới đón tôi, tôi lại mơ màng liền đi về trước với anh ấy, xin lỗi nhé!"

Lương Tĩnh tỏ ra vẻ mặt đã hiểu, "Ai nha! Không có việc gì á! Hiểu rồi."

Tần Lạc lộ ra bộ mặt "Cô hiểu là tốt rồi", sau đó trở về chỗ ngồi của mình, mặc dù tối hôm qua có chút, nhưng cô cẩn thận nhớ lại tối hôm người mang mình đi không phải là bạn trai mà là cái người ma vương lạnh lùng đó!

Rốt cuộc tối hôm qua anh có làm gì với cô thì cô hoàn toàn không nhớ, chỉ biết là buổi sáng tỉnh lại đã ở trên giường nhà mình, quần áo vẫn bị ngày hôm qua, không có ai động tới.

Sạc điện, mở máy điện thoại di động, lập tức nhảy ra năm sáu cuộc điện thoại chưa nhận, tất cả đều là bạn trai Cẩm Dương, trong lòng cô "Lộp bộp" một chút, xong rồi! Tối hôm qua có hẹn với Cẩm Dương là dùng bữa xong sẽ đi tìm anh , kết quả sau đó lại đi ca hát, rồi mình lại phải uống rượu.

Vội vàng gọi một cú điện thoại qua--

"Cẩm Dương, thật xin lỗi! Tối hôm qua lúc em đi hát có uống rượu, sau lại được đồng nghiệp đưa em trở về, mà bên trong KTV quá ồn không nghe được, rồi điện thoại hết pin tắt máy, em xin lỗi nhé,....." Tần Lạc làm nũng nói xin lỗi.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Vui Mừng Trùng Hợp

Mấy ngày tới, bạn trai Cẩm Dương đều rất bận, Tần Lạc cũng không nghĩ nhiều, đàn ông mà! Dương nhiên là lấy sự nghiệp làm trọng, hai người ngày ngày dính chung một chỗ cũng không được.

Buổi chiều, cô chợt nhận được một cuộc điện thoại xa lạ, “Là Tần tiểu thư Tần Lạc sao? Tôi thấy cô đăng ký trên trang web của chúng tôi tìm một công việc, hiện tại có điều kiện phù hợp, cô muốn làm không?”

Tần Lạc hơi bất ngờ, “Đúng, cụ thể là làm cái gì vậy?”

Đối phương trả lời: “Phụ đạo Anh ngữ cho một đứa bé.”

Tần Lạc vừa nghe vậy liền đồng ý, “Được, vậy tiền lương thì sao?”

Đối phương nói: “Thời gian thử việc lương tháng 6000, chính thức tuyển dụng thì cô tự mình nói chuyện với chủ nhà.”

Tần Lạc bỗng nhiên cảm thấy đây là trên trời rơi xuống, lập tức đồng ý.

Buổi sáng thứ bảy, Tần Lạc chạy tới nơi hẹn với đối phương, là một phòng bao riêng, còn rất lịch sự tao nhã, cô đang suy đoán đối phương là dạng gia đình xuất thân thế nào, cửa liền bị đẩy ra.

Hả.

Trong lúc nhất thời, ba người mắt to trừng mắt nhỏ, hình như đối với cảnh tượng gặp mặt này có chút ngoài ý muốn.

Vẫn là Hoắc Gia Tinh phản ứng kịp trước, mừng rỡ kêu lên: “Chị gái! Làm sao chị lại ở chỗ này?”

Tần Lạc cũng có chút tròn mắt, chẳng lẽ đứa bé cô phải phụ đạo chính là Tiểu Hỏa Tinh?

Hoắc Kỳ Thành kinh ngạc rồi khôi phục tỉnh táo trước sau như một đi qua, “Thì ra Tần tiểu thư chính là người đã nộp đơn làm giáo viên phụ đạo cho Tiểu Tinh.”

Tần Lạc sửng sốt một giây, “Có phải nhầm hay không? Lúc đầu tôi điền hy vọng muốn phụ đạo đối tượng là học sinh trung hoặc là học sinh phổ thông mà.”

Cô vừa dứt lời, Hoắc Gia Tinh liền chu cái miệng nhỏ nhắn, “Chị gái, có phải chị không muốn làm gia sư cho Tiểu Hỏa Tinh không?”

Giọng nói mềm dẻo đáng yêu, làm người ta sinh thương.

Tần Lạc vừa nghe vậy lòng không đành rồi, “Chị gái không phải ý này.”

Hoắc Gia Tinh vội vàng mừng rỡ nói tiếp, “Vậy là chị gái đồng ý rồi nhé! Oa! Thật tốt quá! Sau này có chị gái dạy Anh ngữ cho em, khẳng định em học rất nhanh!”

Tần Lạc thấy Tiểu Hỏa Tinh vui mừng như thế thì càng không tiện cự tuyệt rồi, vốn còn muốn cùng hoàn toàn giữ một khoảng cách với đại ma vương, kết quả trời đất xui khiến thế nào mà càng ngày càng gần.

Ai!

Hoắc Kỳ Thành biết rõ nhất định đây là Trình Sâm sắp xếp, bằng không cũng sẽ không trùng hợp như thế.

“Chắc hẳn Tần tiểu thư cũng xem qua yêu cầu đối tượng chúng tôi cần, thời gian hai ngày cuối tuần không thể tới trễ hay vắng mặt, nếu như có việc gấp cần nói xin nghỉ trước, Tiểu Tinh nhà tôi mới năm tuổi, nhưng vẫn cần Tần tiểu thư nghiêm túc dạy, dù sao giáo dục vỡ lòng cho đứa bé là quan trọng nhất.”

Tần Lạc gật đầu liên tục, “Hoắc tiên sinh xin yên tâm, nếu tôi đã đồng ý phụ đạo Anh ngữ cho đứa nhỏ, tất nhiên sẽ đối xử nghiêm túc.”

Hoắc Gia Tinh nghiêm túc ngồi ở một bên lắng nghe cha và chị nói chuyện, mắt đen to linh lợi đảo quanh vòng tới vòng lui, như đang tính toán cái gì.

“Phương diện tiền lương, thời gian thử việc ba tháng đầu, mỗi tháng 6000, nếu như thái độ dạy học của Tần tiểu thư làm cho tôi hài lòng tôi sẽ suy tính cho cô thêm gấp đôi. Ngoài ra, Chủ nhật bảo mẫu nghỉ, cô có thể giúp một tay chuẩn bị sinh hoạt hàng ngày cho nó? Tôi có thể thêm tiền.”

Tần Lạc không cảm thấy đây là vấn đề lớn, liền gật đầu, “Ừ.”

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Vẹn Toàn Đôi Bên

Sai khi hai bên đạt thành giao ước, liền quyết định thứ bảy tuần này bắt đầu dạy học, vui vẻ nhất dừng lại chính là Hoắc Gia Tinh, cậu nhóc hoan hô không dứt, “Oh! Thật tốt quá!”

Thấy con trai vui mừng như thế, Hoắc Kỳ Thành biết rõ quyết định này của mình không có sai, hơn nữa làm như vậy có thể ngăn chặn việc cuối tuần Tần Lạc và Hoắc Cẩm Dương có thời gian hẹn hò.

Nhất định chính là phương pháp xử lý vẹn toàn đôi bên!

Dĩ nhiên Tần Lạc không biết trong lòng anh suy tính gì, mặc dù vừa bắt đầu có chút mâu thuẫn và dính dáng tới Đại Ma Vương, nhưng Tiểu Hỏa Tinh đáng yêu như vậy, dù sao đứa bé cũng vô tội, mình cũng thích nó, dạy nó học Anh ngữ nhất định là rất chuyện rất thú vị.

“Chị gái, chị thích ăn cái gì? Em muốn gọi điện thoại cho thím Mễ để buổi tối thím ấy làm đồ ăn ngon.” Tâm tình Hoắc Gia Tinh rất tốt nói.

Tần Lạc vội vàng từ chối khéo, “Xong tiết học chị gái phải về nhà rồi.”

Hoắc Gia Tinh vội vàng mếu máo, “Chị gái hư! Mới vừa rồi còn đồng ý cha phải chiều cố em, bây giờ bởi Tiểu Tinh ăn cơm tối cũng không được!”

Nói xong, liền giả bộ tức giận quay đầu đi.

Tần Lạc đưa tay ra một nửa. Chỉ có thể cầu cứu nhìn về phía Hoắc Kỷ Thành, dùng miệng hỏi làm thế nào?

Hoắc Kỷ Thành nhún vai một cái, bày tỏ mình cũng không có biện pháp.

Tần Lạc chỉ có thể đi tới dự dỗ nói: “Tiểu Tinh ngoan, chị gái đồng ý em, cùng em ăn cơm tối.”

Hoắc Gia Tinh lập tức vui mừng ngẩng đầu lên, đưa tay nhỏ bé ra ngoéo tay với cô, “Một lời đã định!”

Tần Lạc gật đầu, “Ừ.”

Hoắc Kỷ Thành nhìn động tác hai mẹ con bọn họ thân mật như vậy, trong lòng dâng lên một hồi cảm giác khác thường, nếu như giờ phút này có thể vĩnh viễn dừng lại thì tốt.

Ngay sau đó, lại bị ý nghĩ này của mình dọa sợ.

Buổi chiều học tiết đầu, Tần Lạc và Hoắc Gia Tinh học rất vui, một hồi tiếng nói tiếng cười, thời gian đi qua rất nhanh.

Buổi trưa Hoắc Kỷ Thành cũng không có tới công ty, mà ở thư phòng làm việc, thỉnh thoảng có thể nghe được bên phòng con trai truyền ra tiếng cười vui vẻ, khóe môi không khỏi hơi nhếch lên, tâm tình vui vẻ.

Buổi tối trước khi ăn cơm, Tần Lạc chợt nhận được điện thoại của bạn trai Hoắc Cẩm Dương, “Lạc Lạc, gần đây thật sự là công việc quá bận rộn, buổi tối cùng nhau ăn cơm nhé?”

Tần Lạc giật mình một lúc, cô thế nào cũng không ngờ tới tối nay Cẩm Dương lại hẹn mình.

“Cẩm Dương, em.”

Cô mới vừa mở miệng liền phát hiện Tiểu Tinh ngược mắt to đen đẹp như bảo thạch nhìn mình, khỏi phải nói bộ dạng bao nhiêu vô tội.

Lập tức nghĩ đến mình đã đồng ý Tiểu Tinh phải ăn cơm tối với nó.

“Buổi tối em có chuyện, nếu không tối mai nhé?”

“Lạc Lạc, bây giờ anh đang ở dưới nhà em, buổi tối em có chuyện gì vậy?”

“Cẩm Dương, hôm nay em mới vừa xin việc làm gia sư cho một gia đình, đây là ngày đầu tiên đi làm, cho nên không về sớm được.”

Tần Lạc lộ vẻ áy náy nói.

Trong lòng Hoắc Cẩm Dương khó tránh khỏi có chút không vui, ở trong lòng bạn gái, chẳng lẽ mình cũng không sánh nổi một phần công việc?

“Anh biết rồi.”

“.”

Tần Lạc vừa mới chuẩn bị nói cái gì nữa lại phát hiện điện thoại đã bị cúp, không khỏi có chút đưa đám, Cẩm Dương tức giận sao?

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Vẹn Toàn Đôi Bên

Sai khi hai bên đạt thành giao ước, liền quyết định thứ bảy tuần này bắt đầu dạy học, vui vẻ nhất dừng lại chính là Hoắc Gia Tinh, cậu nhóc hoan hô không dứt, "Oh! Thật tốt quá!"

Thấy con trai vui mừng như thế, Hoắc Kỳ Thành biết rõ quyết định này của mình không có sai, hơn nữa làm như vậy có thể ngăn chặn việc cuối tuần Tần Lạc và Hoắc Cẩm Dương có thời gian hẹn hò.

Nhất định chính là phương pháp xử lý vẹn toàn đôi bên!

Dĩ nhiên Tần Lạc không biết trong lòng anh suy tính gì, mặc dù vừa bắt đầu có chút mâu thuẫn và dính dáng tới Đại Ma Vương, nhưng Tiểu Hỏa Tinh đáng yêu như vậy, dù sao đứa bé cũng vô tội, mình cũng thích nó, dạy nó học Anh ngữ nhất định là rất chuyện rất thú vị.

"Chị gái, chị thích ăn cái gì? Em muốn gọi điện thoại cho thím Mễ để buổi tối thím ấy làm đồ ăn ngon." Tâm tình Hoắc Gia Tinh rất tốt nói.

Tần Lạc vội vàng từ chối khéo, "Xong tiết học chị gái phải về nhà rồi."

Hoắc Gia Tinh vội vàng mếu máo, "Chị gái hư! Mới vừa rồi còn đồng ý cha phải chiều cố em, bây giờ bởi Tiểu Tinh ăn cơm tối cũng không được!"

Nói xong, liền giả bộ tức giận quay đầu đi.

Tần Lạc đưa tay ra một nửa. Chỉ có thể cầu cứu nhìn về phía Hoắc Kỷ Thành, dùng miệng hỏi làm thế nào?

Hoắc Kỷ Thành nhún vai một cái, bày tỏ mình cũng không có biện pháp.

Tần Lạc chỉ có thể đi tới dự dỗ nói: "Tiểu Tinh ngoan, chị gái đồng ý em, cùng em ăn cơm tối."

Hoắc Gia Tinh lập tức vui mừng ngẩng đầu lên, đưa tay nhỏ bé ra ngoéo tay với cô, "Một lời đã định!"

Tần Lạc gật đầu, "Ừ."

Hoắc Kỷ Thành nhìn động tác hai mẹ con bọn họ thân mật như vậy, trong lòng dâng lên một hồi cảm giác khác thường, nếu như giờ phút này có thể vĩnh viễn dừng lại thì tốt.

Ngay sau đó, lại bị ý nghĩ này của mình dọa sợ.

Buổi chiều học tiết đầu, Tần Lạc và Hoắc Gia Tinh học rất vui, một hồi tiếng nói tiếng cười, thời gian đi qua rất nhanh.

Buổi trưa Hoắc Kỷ Thành cũng không có tới công ty, mà ở thư phòng làm việc, thỉnh thoảng có thể nghe được bên phòng con trai truyền ra tiếng cười vui vẻ, khóe môi không khỏi hơi nhếch lên, tâm tình vui vẻ.

Buổi tối trước khi ăn cơm, Tần Lạc chợt nhận được điện thoại của bạn trai Hoắc Cẩm Dương, "Lạc Lạc, gần đây thật sự là công việc quá bận rộn, buổi tối cùng nhau ăn cơm nhé?"

Tần Lạc giật mình một lúc, cô thế nào cũng không ngờ tới tối nay Cẩm Dương lại hẹn mình.

"Cẩm Dương, em."

Cô mới vừa mở miệng liền phát hiện Tiểu Tinh ngược mắt to đen đẹp như bảo thạch nhìn mình, khỏi phải nói bộ dạng bao nhiêu vô tội.

Lập tức nghĩ đến mình đã đồng ý Tiểu Tinh phải ăn cơm tối với nó.

"Buổi tối em có chuyện, nếu không tối mai nhé?"

"Lạc Lạc, bây giờ anh đang ở dưới nhà em, buổi tối em có chuyện gì vậy?"

"Cẩm Dương, hôm nay em mới vừa xin việc làm gia sư cho một gia đình, đây là ngày đầu tiên đi làm, cho nên không về sớm được."

Tần Lạc lộ vẻ áy náy nói.

Trong lòng Hoắc Cẩm Dương khó tránh khỏi có chút không vui, ở trong lòng bạn gái, chẳng lẽ mình cũng không sánh nổi một phần công việc?

"Anh biết rồi."

"."

Tần Lạc vừa mới chuẩn bị nói cái gì nữa lại phát hiện điện thoại đã bị cúp, không khỏi có chút đưa đám, Cẩm Dương tức giận sao?

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Cô Có Loại Cảm Giác Nhảy Vào Trong Hàm Liên Không Thế Bò Dậy

Hoắc Gia Tinh chạy đến trước mặt Tần Lạc, ngược đầu nhỏ mắt lấp lánh, "Chị gái, chị sẽ không đi chứ?"

Tần Lạc cảm thấy không người nào có thể ở dưới ánh mắt nhìn soi mói của Tiểu Tinh mà còn có thể nói ra cự tuyệt, không kìm hãm được lắc đầu, "Chị gái không đi."

Hoắc Gia Tinh lập tức vui vẻ lôi kéo cô đi tới phòng ăn ăn cơm, chỉ hướng của nó chính là khiến chị gái trở thành mẹ!

Trong lúc ăn cơm tối, Tần Lạc vẫn có chút không tập trung, hơn nữa bên ngoài còn mưa nhỏ, đúng như tâm tình của cô bây giờ, cô lặng lẽ gửi cho bạn trai Cẩm Dương một tin nhắn, kết quả vẫn không có được trả lời.

Hoắc Kỷ Thành ngồi ở đối diện cô đã nhận ra tâm tình của cô, giữa hai lông mày lướt qua chút tàn bạo, người phụ nữ đáng chết! Lúc ăn cơm lại còn nghĩ tới người đàn ông khác!

Xem ra, phải chọn một cơ hội thích hợp để cho cô hiểu rõ chân tướng rồi.

Ăn cơm được một nửa, trên bầu trời chợt nổ sấm "Ầm" một tiếng, Tần Lạc có chút lo lắng nhìn ra ngoài cửa sổ, "Hình như thời tiết thay đổi, không thì tôi nên đi về trước đây?"

Hoắc Gia Tinh bữu môi non nớt nói: "Chị gái, cơm còn chưa có ăn xong !"

Hoắc Kỳ Thành ngược mắt liếc cô một cái, "Lúc này mới 7 giờ rưỡi, đợi mưa tạnh đã rồi đi."

Tần Lạc: "."

Vậy mà, mưa cũng không có ngừng, ngược lại càng rơi càng nhiều, kèm theo tiếng sấm sét vang dội, nghiêm nhiên chính là không chịu ngừng lại.

Tần Lạc đợi đến trong lòng có chút không yên, ngay cả việc chơi trò chơi với Hoắc Gia Tinh cũng có chút không chú ý.

Hoắc Gia Tinh không ngừng mếu máo tố cáo nói: "Chị gái, chị cũng không nên cố ý thua Tiểu Tinh chứ!"

Tần Lạc vênh môi cười yếu ớt, "Làm sao lại vậy? Là Tiểu Tinh tiến bộ."

Hoắc Gia Tinh nhếch khóe môi lôi kéo cô chơi thêm một vòng.

Hoắc Kỳ Thành ngồi ở trên ghế sa lon đang nhìn giá cổ phiếu và dự án Trình Sâm vừa gửi tới, thỉnh thoảng chú ý động tĩnh bên cạnh.

.

Đến 10 giờ tối, mưa bên ngoài vẫn không có dấu hiệu dừng lại, sấm sét vang dội hoàn toàn liên tiếp từng cơn, không chịu ngừng chút nào.

Tần Lạc thật sự là không thể ngồi yên, "Tiểu Tinh, chị gái thật sự phải đi về."

Vừa hay đúng lúc này có một tia sấm sét từ trên bầu trời giáng xuống, dọa Hoắc Gia Tinh sợ hãi vội vàng trốn vào trong ngực Tần Lạc, "Chị gái, Tiểu Tinh sợ."

Tần Lạc không kiềm chế được vỗ vỗ lưng của cậu nhóc, dịu dàng dụ dỗ nói: "Tiểu Tinh không sợ, chị gái ở đây!"

Hoắc Kỳ Thành ngẩng đầu nhìn về phía một màn mẹ con bọn họ ôm nhau, chỉ cảm thấy cực kỳ ấm áp.

Có lẽ, anh nên thay đổi chủ ý thử khiến cô gái này dung nhập vào cuộc sống của mình, dù sao, qua nhiều năm như vậy, cô là người phụ nữ duy nhất khiến Tiểu Tinh nguyện ý thân cận.

Hơn nữa, mình cũng có hứng thú đối với cô!

"Tiểu Tinh, nên tắm rồi đi ngủ."

"Con muốn chị gái tắm giúp con."

"Cái này. Cha không thể tự tiện quyết định."

Trong lúc nhất thời, ánh mắt một lớn một nhỏ tụ hợp lại trên người của Tần Lạc, cô có loại cảm giác nhảy vào trong hầm liền không thể bò dậy,.....

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Là Cô Đụng Vào Tôi Trước

Sau khi tắm cho Hoắc Gia Tinh rồi dụ dỗ nó đi ngủ xong đã tới 11 giờ, bên ngoài vẫn là cơn mưa xối xả, Tần Lạc cầm túi chuẩn bị rời đi, lại bị Hoắc Kỳ Thành chặn lại.

"Sấm chớp lớn như vậy trở về sẽ không an toàn, nhờ cô ở trên đường xuất hiện sơ xuất gì, tôi không chịu nổi trách nhiệm này."

Tần Lạc tức giận trừng mắt liếc anh một cái, "Ai muốn anh nguyên rủa tôi chứ? Tôi lại không tin bên ngoài không có ai lái xe."

Hoắc Kỳ Thành bình tĩnh nhìn cô, "Người khác tôi không xen vào, nhưng cô là nhân viên công ty tôi, cũng là gia sư của con tôi, nếu cô xảy ra chuyện gì khẳng định tôi phải gánh trách nhiệm."

Anh nói rất nghiêm túc.

Tần Lạc giận đến muốn chết, "Này! Rốt cuộc là anh làm sao như vậy!"

Hoắc Kỳ Thành không để ý tới cô lên án, "Tôi đây chỉ vì nghĩ tới an toàn của cô, chẳng lẽ cô lại còn lo lắng tôi sẽ làm cái gì với cô sao?"

Tần Lạc nổi đóa, "Anh nghĩ nhiều rồi!"

Tròng mắt đen của Hoắc Kỳ Thành híp lại, "Đã như vậy, tối nay cứ ở một buổi tại phòng cho khách, vừa đúng lúc ngày mai cũng phải dạy anh ngữ cho Tiểu Tinh."

Bỏ lại những lời này, Hoắc Kỳ Thành liền nhấc chân đi lên trên lầu.

Tần Lạc nhìn bóng lưng của anh chỉ cảm thấy cực kỳ tức giận, Đại Ma Vương khốn kiếp!

Mấy lần cô đi tới cửa cũng bị sấm sét vang dội phía ngoài làm kinh hãi, thật sự là quá kinh khủng! Ông trời giống như nổi giận vậy, dù là đứng ở trong phòng cũng có thể cảm thấy tia chớp bổ tới.

Vừa nghĩ tới trở về còn phải đi xe một tiếng đồng hồ, cô lại có chút e sợ.

Lúc này người giúp việc đi tới, "Tần tiểu thư, sấm chớp lớn như vậy đi xe không an toàn, chung quanh đây lại nhiều cây cối nếu quả thật đi sẽ bị sét đánh thì trước sau không thôn không xóm. Tôi đưa cô tới phòng khách nghỉ ngơi! Vẫn là chỗ cô từng nghỉ ngơi."

Tần Lạc: "."

Trong lòng cô muốn trở về lập tức không còn, mặc kệ nói thế nào, sinh mạng rất đáng quý!

Phòng khách ở lầu một, người giúp việc đã sớm chuẩn bị quần áo tắm rửa cho Tần Lạc, cô nhìn thấy, quần áo đều có, hơn nữa đồ trong cũng có.

Cô cầm quần áo đi về phía nhà tắm, kết quả tắm được một nửa đột nhiên cúp điện.

Lúc này, trên bầu trời vang lên một tiếng sấm nổ, Tần Lạc bị dọa thiếu chút nữa trượt ngã trên mặt đất, má ơi! Biệt thự sang trọng như vậy cũng sẽ bị cúp điện sao?

Nhất định sấm chớp tối nay muốn làm thịt người!

Hơn nữa điện thoại di động cũng không có mang, tối lửa tắt đèn.

Cô sờ lấy áo ngủ mặc lên người, từ từ đi ra ngoài, còn chưa đi được mấy bước thì cảm thấy phía trước có một bóng dáng cao lớn đang ép tới gần mình.

Sau đó, liền đụng phải lồng ngực vững chắc của một người đàn ông, hai người không hề có điểm báo trước té ngã trên đất.

Bịch --

Tần Lạc đau đến nhe răng nhếch miệng, "Đã hơn nửa đêm tại sao anh còn đột nhiên ra ngoài chứ? Anh muốn hù chết tôi à!"

Mặc dù không thấy rõ đối phương là người nào, nhưng mùi là cô cũng cảm thấy, ngay sau đó tức giận oán giận nói.

Hoặc Kỳ Thành vốn tốt bụng tới xem cô một chút, sợ cô hoảng sợ, kết quả vừa đi vào liền bị cô đụng phải ngã trên mặt đất, còn bị cô trách mắng, nhất định chính là tốt bụng không có báo đáp!

"Là cô đụng vào tôi trước đấy."

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Tôi Thấy Chính Là Cô Cố Ý

Anh nói như chuyện đương nhiên, Tần Lạc lại giận đến khóe môi run rẩy, Đại Ma Vương khốn kiếp! Anh còn bóp méo sự thật! Ngay sau đó đưa tay muốn chống lồng ngực của anh đứng dậy.

"Cô cố ý."

Trong hoàn cảnh tối đen, giọng nói của người đàn ông trầm thấp từ tính có vẻ cực kỳ say lòng người.

Tay Tần Lạc vừa chạm, cô đụng phải cái gì sao? Hình như là một hạt nhỏ tròn tròn.

"Hừ!"

Hoặc Kỳ Thành nhỏ giọng kêu ra tiếng lần nữa, cô gái nhỏ đáng chết! Nhất định là cô cố ý!

Trái tim nhỏ Tần Lạc run lên, mới vừa rồi tay cô chà xát đến một hạt nhỏ tròn tròn, tuy chỉ ngăn ngụt mấy giây, nhưng cọ xát cũng có chút đau.

.

☞!

"Tôi không phải cố ý."

Cô vừa nói vừa luống cuống tay chân muốn đứng lên, cách xa Đại Ma Vương nguy hiểm.

Kết quả càng nhanh càng loạn, ngược lại thân thể chống lên rồi, nhưng hai chân không biết đạp phải cái gì, cả người ngã trở về trong ngực của Hoắc Kỳ Thành lần nữa.

"Uych --"

Hoắc Kỳ Thành bị đau đến nhếch miệng, anh hoàn toàn phục cô gái nhỏ trước mắt! Kể từ khi mình hiểu lầm cô, sau này mỗi lần cô đều mang theo lòng riêng trả thù mình!

Trong hoàn cảnh tối đen, tiếng đụng chạm lẫn nhau càng kích thích càng làm cho người ta không biết thế nào.

Tần Lạc lo lắng hỏi: "Anh mang điện thoại di động không? Nhanh mở đèn pin lên đi!"

Giọng Hoắc Kỳ Thành nặng nề, "Trước cô đừng động."

Nói xong, anh dùng tay chống đất, chuẩn bị ngồi dậy .

Tần Lạc vốn định phối hợp với anh, nhưng hàng động này lại đụng phải. Cái gì đó.

Còn càng ngày càng cứng rắn.

Mặt của cô hồng thành màu gan heo lần nữa, thật may là giờ phút này đang cảnh tối lửa tắt đèn cái gì cũng không nhìn thấy, ngay sau đó lên tiếng, "Tôi."

Nói một chữ, câu nói kế tiếp cũng không thể nói ra khỏi miệng.

Hoắc Kỳ Thành đã không thể nhịn được nữa, cắn răng, "Tôi thấy chính là cô cố ý!"

Dứt lời, tay ấn đầu cô, đôi môi chính xác che lại cái miệng anh đào của cô, trần trọc mút - hút, không để lại một chút xíu tình cảm.

"Ừm."

Tần Lạc liều mạng muốn kháng nghị, nhưng làm sao hơi sức của cô có thể rung chuyển được Hoắc Kỳ Thành, chỉ có thể bị anh hôn đến đầu óc choáng váng.

Hoắc Kỳ Thành đã tham luyện cảm giác hôn cô, mỗi một lần đều có cảm giác không giống nhau, để cho anh khắc sâu vào tủy.

Trong thoáng chốc, đột nhiên Tần Lạc cảm thấy loại cảm giác này có chút quen thuộc, hình như trước kia cũng ở hoàn cảnh tối om, cô cũng bị người đàn ông này cưỡng thế bá đạo hôn qua.

Chợt, trước mắt có luồng ánh sáng, làm cho người ta có phần không mở mắt được.

Tần Lạc thừa dịp lúc này chợt đẩy Hoắc Kỳ Thành ra, không biết, khóe miệng của cô còn treo một tia chất lỏng trong suốt, làm cho người ta thèm thuồng.

Hoắc Kỳ Thành không hề chớp mắt nhìn chăm chăm cô, nơi bụng dưới dâng lên một một hồi nóng ran.

Hình như, đã thật lâu chưa từng có loại cảm giác này.

Để cho anh nóng lòng muốn thử.

Tần Lạc xoay mặt đi, không muốn nhìn thẳng vào mắt anh, ánh mắt của anh sâu như hồ nước, giống như một luồng nước xoáy hút người ta không

lối thoát.

"Tôi trở về phòng."

Cô vừa mới đứng dậy thì phát hiện áo ngủ của mình đã mở ra, chợt vừa nhấc mắt, phát hiện một một người đàn ông đang nhìn chăm chăm vào trước ngực mình,.....

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Là Cô Lộ Cho Tôi Xem

Trong nháy mắt, Tần Lạc quẩn bách gương mặt đỏ bừng, không ngừng che lại cảnh xuân trước ngực mình, xấu hổ trợn mắt nhìn một người đàn ông một cái, "Không cho phép nhìn!"

Sâu trong tròng mắt của Hoắc Kỳ Thành thoáng qua hai ngọn lửa nhỏ, "Là cô lộ cho tôi xem."

Tần Lạc hơi ảo não, không nhịn được nói tục, "Mẹ nó! Rõ ràng anh nhìn thấy. Cũng không nhắc nhở tôi!"

Hoắc Kỳ Thành nổi lên tâm tư đùa giỡn cô, "Mới vừa rồi tối lửa tắt đèn, cái gì tôi cũng không thấy."

Tần Lạc hận đến cắn môi, chỉ đành phải thừa nhận xui xẻo, thở hắt hên xoay người rời đi.

Ánh mắt Hoắc Kỳ Thành vẫn không rời khỏi bóng lưng của cô, cho đến khi hoàn toàn biến mất không thấy mới thu hồi tầm mắt, trong đầu không kiềm chế được hiện lên một màn cảnh xuân lỏa lồ của cô, thật sự là khiến lồng ngực ngực anh ngừng tụ khí nóng, lại không chiếm được

Nếu không phải sợ hù dọa cô, để cho cô về sau không dám ngủ lại ở chỗ này, tối nay anh liền muốn trở về chỗ buổi tối tươi đẹp sáu năm trước.

Tần Lạc trở về phòng liền khóa cửa phòng lại, tình cảnh vừa nãy thật sự là quá. Xấu hổ.

Đến bây giờ khuôn mặt cô vẫn hồng một mảng.

Nhất định là bị mắc cỡ chết người! Áo choàng tắm mở ra lúc nào cô cũng không biết, còn bị ma vương lạnh lùng đó thấy được.

A a a a a!

Sáng sớm hôm sau, bầu trời trong, giống như sắp chớp mưa to tối hôm qua không tồn tại.

Tần Lạc đang suy nghĩ phải đối mặt với Đại Ma Vương thế nào, phát hiện kết quả anh không có ở đây, nhất thời trong lòng thở phào một cái.

Hoắc Gia Tinh tinh mắt phát hiện chị gái thấy cha không có ở trong phòng ăn thì thở phào nhẹ nhõm, không khỏi hỏi "Chị gái, có phải chị không thích cha em hay không?"

Tần Lạc gật đầu, "Đúng vậy! Chị gái có bạn trai rồi." Lời nói xoay chuyển, cười híp mắt nói: "Chỉ là chị gái rất ưa thích Tiểu Hỏa Tinh."

Hoắc Gia Tinh nhếch miệng cười, "Hi hi! Em cũng thích chị gái!"

Trong cái đầu hạt dưa của cậu nhóc đang suy tư: chị gái không thích cha, cái này phải nghĩ biện pháp nào cho phải đây?

.

Bốn giờ chiều, Tần Lạc từ rời khỏi biệt thự nhà họ Hoắc, Hoắc Gia Tinh đứng ở cửa lưu luyến lôi kéo cô nói rất nhiều lời, đơn giản là để cho cô thứ bảy tuần sau tới sớm một chút.

Tần Lạc gật đầu đồng ý, "Được, chị gái đồng ý với em."

Lúc này Hoắc Gia Tinh mới đưa mắt nhìn cô rời đi, cha nói rồi, đối với chị gái, nhất định phải tiến hành theo chất lượng mới được, không thể vừa lên liền dọa cô sợ không dám tới nữa.

Vẫn là cha thông minh!

Sau khi Tần Lạc rời đi liền gọi điện thoại cho bạn trai Hoắc Cẩm Dương, "Cẩm Dương, buổi tối chúng ta cùng nhau ăn cơm nhé? Hơn một tuần rồi không có thấy anh, rất nhớ anh đấy."

Giọng Hoắc Cẩm Dương cũng không có vui vẻ như trong tưởng tượng của cô, "Lạc Lạc, buổi tối anh còn có chút công việc bận rộn, em cũng biết tính chất công việc của anh luôn luôn phải làm thêm giờ."

Tần Lạc có một chút mất mát, nhưng cũng không có quăn quít chặt lấy, "Ừ, vậy anh nhớ ăn cơm."

Hoắc Cẩm Dương lên tiếng, sau khi cúp điện thoại xong liền đổi mặt với ánh mắt của cô gái đối diện, "Còn chưa có nói rõ ràng với cô ấy sao?"

Ánh mắt anh ta lóe lên, "Tôi sẽ tìm cơ hội nói rõ với cô ấy."

Giang Ánh Thần tươi cười, "Vậy thì tốt."

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Tất Cả Đầu Có Trong Kế Hoạch

Tần Lạc có chút chán nản liếc nhìn điện thoại di động, thời gian gần đây mình luôn không đúng lúc với Cẩm Dương, khi anh bận rộn thì mình có thời gian, lúc mình không đi được thì anh lại rảnh.

Ai...

Bởi vì thời gian còn sớm, cô liền gọi điện thoại cho bạn tốt Tử Ninh, hai người hẹn gặp ở một quán cà phê góc phố khu thương mại.

Trong quá trình chờ đợi bạn tốt, cô vẫn luôn nhàm chán nhìn ngoài cửa sổ, nhưng trong lúc lơ đãng dường như thấy một cái bóng lưng rất giống Cẩm Dương.

Cô không thể tin được đứng dậy, rất kinh ngạc phát hiện bên cạnh anh còn dắt một người phụ nữ, vội vàng cầm túi xách lên muốn đuổi theo đi ra ngoài rồi cuộc...

Vừa đi đến cửa thì gặp Bùi Tử Ninh đúng lúc đi vào.

"Lạc Lạc, cậu làm sao vậy?"

"Mình... hình như nhìn thấy Cẩm Dương."

Sắc mặt Tần Lạc do dự, dường như có chút không xác định, cũng không muốn tin đây là thật sự.

Bùi Tử Ninh đành phải an ủi bạn tốt: "Lạc Lạc, có lẽ là cậu nhìn lầm."

Vẻ mặt Tần Lạc ngưng trọng gật đầu: "Có lẽ vậy! Chỉ cái bóng lưng mà thôi."

Hai người lại ngồi xuống, tinh thần Tần Lạc có chút hoảng hốt, Bùi Tử Ninh nhìn đáng vẻ bạn tốt, liền nhớ đến lần trước cùng bạn tốt đi xem phim trong lúc vô tình nhìn thấy một bên mặt rất giống Hoắc Cẩm Dương...

Cũng không biết nên nói hay không.

Bùi Tử Ninh khuấy ly cà phê để trước mặt: "Hai cậu không gặp mặt bao lâu rồi hả?"

Tần Lạc cắn môi: "Một tuần rồi! Tối hôm qua anh ấy nói ở dưới nhà chờ mình, mà lúc đó mình đã đồng ý cùng ăn cơm với Tiểu Hỏa Tinh, hơn nữa ngày hôm qua là ngày đầu tiên mình làm gia sư, mình cũng không muốn nói mà không giữ lời với trẻ con... Vốn định hôm nay hẹn với Cẩm Dương, kết quả anh ấy phải tăng ca."

Bùi Tử Ninh trầm mặc một hồi: "Lạc Lạc, hai cậu không xuất hiện vấn đề gì chứ?"

Tần Lạc lắc đầu: "Mình cũng không biết, trước chúng mình vẫn rất tốt, chỉ mới một hai tuần gần đây..."

Cùng trong lúc đó.

Trong văn phòng tầng 59 cao ốc tập đoàn Đế An, Hoắc Kỷ Thành đang lắng nghe trợ lý Trình Sâm báo cáo.

"Boss, gần đây Cẩm Dương thiếu gia qua lại với tam tiểu thư nhà họ Giang rất mật thiết, nghiêm nhiên có chiều hướng phát triển."

"A? Xem ra nó định nghe theo sự sắp xếp của trong nhà, vứt bỏ... Tần Lạc."

"Căn cứ vào tình thế trước mắt, thì đúng là như vậy."

Hoắc Kỳ Thành không nói nữa, hai tay đan vào nhau, trong con người đen thâm thúy lướt qua một chút hứng thú, vốn nghĩ rằng đứa cháu này sẽ không giống người khác, kết quả vẫn không thoát khỏi sự hấp dẫn.

Cũng được! Vậy thì xem ai là cười đến cuối cùng!

"Buổi tối thứ năm tuần sau ngũ là bữa tiệc lễ mừng tròn 60 năm thành lập công ty, kế hoạch nhớ báo cho ông cụ chuẩn bị, mặt khác, bên anh cả với anh hai kia cũng thông báo một tiếng."

Trình Sâm hiểu rõ gật đầu: "Thuộc hạ biết rồi."

Dừng một chút: "Còn Cẩm Dương thiếu gia?"

Con người Hoắc Kỳ Thành chợt hiện lên tia giả hoạt: "Buổi tiệc long trọng chúc mừng công ty như vậy làm sao có thể thiếu con trai bảo bối của anh cả được, tôi nghĩ tối đó bạn gái cậu ta mời chắc chắn là tam tiểu thư nhà họ Giang."

Trình Sâm ngầm hiểu: "Boss, ngài muốn mời Tần tiểu thư làm bạn gái sao?"

Hoắc Kỳ Thành liếc anh ta một cái, dường như nói với anh ta: "Xen vào việc của người khác."

Trình Sâm lập tức im miệng.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Làm Ra Hạnh Phúc Giả

Buổi tối vừa về nhà, Tần Lạc nhận được điện thoại của ba cô, cô do dự hai giây vẫn tiếp nghe: “Có chuyện gì sao?”

“Lạc Lạc, ngày mai là sinh nhật con, về nhà ăn cơm đi! Ba biết trước kia đã làm sai rồi, thế nào đi nữa chúng ta cũng là cha con, là ruột thịt người một nhà, người một nhà nên qua lại nhiều...”

Vẻ mặt Đồng Thăng Lợi từ ái nói một tràng, đơn giản muốn sửa chữa phục hồi quan hệ cha con với Tần Lạc.

Tần Lạc có chút ngần ngại, cô không cảm thấy đây là trong lòng ba nói, nói không chừng là trò quỷ của mẹ kế và em gái kế.

“Ba, gần đây công việc của con hơi bận...”

“Bận rộn cũng phải ăn cơm! Lạc Lạc, con không chịu tha thứ cho ba sao?”

“Ba, con thật sự rất nhiều việc.”

“Chuyện tối mai về nhà ăn cơm cứ định như vậy nhé.”

Nói xong câu đó, Đồng Thăng Lợi liền cúp điện thoại, hoàn toàn không cho Tần Lạc có cơ hội phản bác, làm cho cô có chút không thể làm gì.

Vốn nhà đó thuộc về mẹ, mà bây giờ nó đã mang họ Đồng, không còn đất dung thân cho cô...

Nghĩ lại, Tần Lạc cảm thấy đau đầu, cô đã rất lâu không có bước vào cái nhà làm cho cô chua xót khó chịu kia, từ sau khi mẹ rời đi, đây ký ức không tốt.

Về phần ngày mai, anh Cẩm Dương còn nhớ không?

Buổi tối hôm sau, Tần Lạc vừa chuẩn bị gửi tin nhắn cho ba nói tạm thời phải làm thêm giờ không trở về được, thì nhận được điện thoại của Hoắc Cẩm Dương: “Lạc Lạc, anh đã hẹn ăn tối ở 'Âu Hoàng', 5 giờ rưỡi anh ở dưới lầu công ty chờ em.”

Trong lòng Tần Lạc vui sướng không dứt, thật tốt quá! Cẩm Dương không quên, mặc kệ tối qua nhìn thấy bóng người có phải anh hay không, giữa người yêu nên tin tưởng lẫn nhau không phải sao?

Cô vui vẻ gật đầu: “Dạ.”

...

Trước khi tan làm, cô gửi tin nhắn cho ba, nói mình phải làm thêm giờ không thể trở về ăn cơm được, tâm ý của ông mình xin nhận.

Mặc kệ xuất phát từ thật lòng hay giả dối, cô không muốn ầm ỹ.

Chỉ chốc lát sau, Đồng Thắng Lợi gọi điện thoại đến: “Lạc Lạc, buổi tối con ăn cơm với bạn trai phải không? Nếu không con dẫn cậu ta đến nhà đi, ba có thể nhận xét giúp con.”

Tần Lạc vừa nghe lời này lại cảm thấy ghê tởm, té ra đây chính chủ ý của bọn họ này! Cũng khó trách tối hôm qua ba đột nhiên gọi điện thoại

cho mình, thì ra là Đồng Ngữ Phi xui khiến, có dụng ý khác!

Ha ha!

Môi cô nâng lên một nụ cười khố: “Không cần, tối nay con thật sự phải làm thêm giờ.”

Nói xong, trực tiếp cúp điện thoại, cho số ông ta vào danh sách đen, từ chối không nhận.

Sau đó đi về phía xe của bạn trai.

Vừa lên xe, Hoắc Cẩm Dương đưa một bó hoa hồng cho cô: “Lạc Lạc, sinh nhật vui vẻ!”

Tần Lạc hạnh phúc nhận lấy, không thoải mái vừa rồi nháy mắt biến mất.

“Cảm ơn anh còn nhớ rõ.”

“Nhóc ngốc! Anh đương nhiên nhớ chứ!”

Hoắc Cẩm Dương cương chiều xoa đầu của cô, trong nháy mắt, chỗ sâu nhất dưới đáy mắt giống như lướt qua một chút không đành lòng, nhưng lập tức biến mất.

Qua sinh nhật này, anh muốn tìm cơ hội nói chia tay với Lạc Lạc, còn phải ngăn cản bữa tiệc chúc mừng tròn 60 năm của “Tập đoàn Đế An” phía trước mới được.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Tâm Tư Của Anh

Phòng ăn tây nhà hàng Âu hoàng.

Tối nay Hoắc Cẩm Dương khá hào phóng ném nhiều tiền bao toàn bộ, còn mời người đến đàn violon diễn tấu, hiện trường được trang trí bằng hoa hồng tươi đẹp cùng bong bóng màu sắc rực rỡ, rất lãng mạn.

Tần Lạc vừa đi vào liền bị rung động, lúng ta lúng túng giận trách nói: “Này cũng... Quá hoang phí?”

Hoắc Cẩm Dương cong khóe môi lên: “Em thích không?”

Trên mặt Tần Lạc hiện ra một chút hạnh phúc thẹn thùng: “Ừ, em rất thích.”

Cô bỗng nhiên cảm thấy tối hôm qua mình nhìn lầm rồi, còn làm hại cô miên man suy nghĩ cả nửa ngày, thật sự là buồn lo vô cớ! Cẩm Dương tốt với mình như vậy, làm sao có thể phản bội mình chứ!

Hai người vừa ngồi xuống, người phục vụ nhà hàng liền bày biện một bàn thức ăn tinh xảo lên, làm cho Tần Lạc có một cảm giác mộng mơ, cảnh tượng trong phim truyền hình mặt giống như tái diễn ở trên người mình...

Chẳng lẽ, hôm nay Cẩm Dương muốn cầu hôn với mình sao?

Cô suy nghĩ, tâm tư đã dần dần bay xa...

Hoắc Cẩm Dương cắt thịt bò bít tết xong đến tới trong đĩa bạn gái, giống như vô ý hỏi: “Nghe nói công ty các em muốn cử hành tiệc chúc mừng tròn 60 năm, đến lúc đó em tham gia không?”

Tần Lạc sững sốt nửa giây: ”Em nghe đồng nghiệp nói là tối thứ năm này, nhưng em chỉ là chức nhỏ trong công ty nhất định sẽ không được tham gia, trong khoảng thời gian này nhiệm vụ phiên dịch rất nhiều, có thể phải đi công tác.”

Hoắc Cẩm Dương nhướn mày: “Đi công tác?”

Tần Lạc cắt thịt bò bỏ vào trong miệng: “Còn chưa xác định!”

Hoắc Cẩm Dương đáp một tiếng thì không tiếp tục nói đề tài này nữa, có đôi khi quan tâm quá nhiều ngược lại sẽ có dụng ý khác.

Ngược lại anh hi vọng tiệc chúc mừng tối thứ năm này Lạc Lạc không tham gia, như vậy, cũng tránh gặp mặt đối diện.

...

Sau khi ăn xong, Hoắc Cẩm Dương đề xuất đi xem phim, trong lúc anh ra ngoài nhận một cuộc điện thoại hơn mười phút, Tần Lạc không cảm thấy kỳ lạ, chuyện trên công việc mà thôi! Khó tránh khỏi thời gian lâu một chút.

Xem xong phim, Hoắc Cẩm Dương bạn gái trở về.

Trước khi xuống xe, Tần Lạc lấy dũng khí nói: “Cẩm Dương, muốn đi lên ngồi không?”

Quen bạn trai đã hai năm, là lúc cô giao mình cho anh, mặc dù đêm nay anh không cầu hôn, nhưng mình qua sinh nhật mình 26 tuổi rất vui, rất hạnh phúc!

Hơn nữa, cô cũng đến tuổi nên lập gia đình rồi.

Ai ngờ - -

Hoắc Cẩm Dương chỉ khẽ hôn trên trán cô một cái: “Ngày mai còn phải đi làm, nghỉ ngơi sớm một chút! Ngủ ngon!”

Trong lòng Tần Lạc lướt qua mất mát nhàn nhạt, đáp một tiếng: “Ừ, ngủ ngon.”

Cô tự mình an ủi: Chắc là Cẩm Dương quý trọng mình, anh không giống người đàn ông chỉ biết dùng nửa người dưới suy nghĩ.

Nghĩ như vậy, cô càng cảm thấy rất bạn trai đáng quý.

Hoắc Cẩm Dương đưa mắt nhìn Tần Lạc sau khi tiến vào thì khởi động xe rời đi, anh đã đồng ý với Ánh Thần trước khi tiệc chúc mừng công ty tròn năm bắt đầu sẽ nói với Lạc Lạc rõ ràng, xem ra chỉ có thể tìm cơ hội khác.

Hôm nay dù sao cũng là sinh nhật của cô, coi như mình vì cô làm một chuyện cuối cùng.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Tần Tiểu Thư Có Thể Đồng Ý Không?

Liên tục vài ngày, chuyện Tần Lạc nghe nhiều nhất ở công ty đó là bữa tiệc chúc mừng tròn 60 năm, Lương Tinh và mấy cô đã sớm vì tham gia tiệc chúc mừng này mà làm chuẩn bị rồi.

Chiều thứ tư, Tần Lạc mới từ văn phòng phó Tổ Trưởng ra ngoài đã bị ba người Lương Tinh vây quanh: “Có phải tổ trưởng Giang nói với cô chuyện bữa tiệc tham gia lễ chúc mừng đúng không?”

Tần Lạc lắc đầu: “No! Tôi mới vừa nhận được thông báo, sáng ngày mai phải đi công tác Hongkong.”

Chu Thiến kinh ngạc: “Đi công tác Hongkong? Chẳng lẽ cô không tham gia bữa tiệc chúc mừng công ty?”

Tần Lạc nhún vai: “Tham không tham gia cũng không sao cả, tôi không có hứng thú.”

Nói xong, thì cầm tư liệu trong tay trở về chỗ ngồi của mình.

Ba người Lương Tinh, Chu Thiến cùng Hứa Vi đưa mắt nhìn nhau, có chút không hiểu Tần Lạc, không phải cô ấy đi cửa sau vào sao? Chẳng lẽ các cô hiểu lầm cô ấy?

...

Tan tầm, Tần Lạc gọi điện thoại cho bạn trai, muốn ăn cơm tối với anh, thuận tiện nói cho anh biết ngày mai mình phải đi công tác vài ngày.

Hoắc Cẩm Dương vừa nghe nói cô muốn đi công tác vài ngày, nhất thời an lòng, xem ra Lạc Lạc sẽ không xuất hiện ở bữa tiệc chúc mừng vào thứ năm rồi.

Trong lúc ăn cơm, anh nhiều lần muốn đề xuất chia tay, nhưng mỗi khi nhìn vẻ mặt bạn gái vui vẻ thì anh không đành lòng nói, cảm thấy lúc này nói ra là một chuyện rất tàn nhẫn.

“Lạc Lạc, chúng ta...”

Hoắc Cẩm Dương lấy hết dũng khí mở miệng, mới vừa nói hai chữ đi động của Tần Lạc vang lên, anh chỉ có thể tạm thời nhịn xuống.

Tần Lạc vừa nhìn là điện thoại của anh Chu, thì biết ngày mai phải công tác, nói chuyện với anh ta xong mới chuyển sang bạn trai: “Xin lỗi! Đồng nghiệp nói ngày mai em phải đi công tác, vừa rồi anh định nói cái gì?”

Hoắc Cẩm Dương mỉm cười: “Không có gì, ngày mai em không đi với lãnh đạo sao?”

Tần Lạc lắc đầu: “Không, em với anh Chu còn có một trợ lý khác nữa.”

Hoắc Cẩm Dương gật đầu, nghĩ thầm: Xem ra lần này chú ba đã sắp xếp Tần Lạc đi công tác Hongkong, không muốn để cô ấy nhìn thấy mình trong bữa tiệc!

Chú ấy làm như vậy rốt cuộc có ý đồ gì?

Vì mình suy nghĩ sao?

Chú ba có lòng tốt như vậy không?

...

Đến khi đưa bạn gái trở về, Hoắc Cẩm Dương chưa nói ra lời “Chia tay”, anh ta nghĩ, hay là chờ Lạc Lạc đi công tác trở về rồi nói sau!

Trong văn phòng tầng 59 cao ốc tập đoàn Đế An.

Hoắc Kỳ Thành đứng trước cửa sổ sát đất, nhìn dưới lầu xe qua lại như nước, đốt một điếu thuốc cho mình.

Trình Sâm đứng sau lưng anh không lên tiếng, nói thật, anh ta có chút không hiểu cách làm của Boss, tại sao lúc này phái Tần tiểu thư đi công tác ở Hongkong?

Rõ ràng có thể sắp xếp những người khác, nhưng...

Coi như anh ấy không mang Tần tiểu thư tham dự bữa tiệc, cũng hoàn toàn có thể lấy thân phận nhân viên công ty cho cô ấy tham dự, như vậy có thể chính mắt vạch trần thân phận bạn trai Hoắc Cẩm Dương của cô ấy.

Kế sách thật hay!

Hút xong một điếu thuốc, Hoắc Kỳ Thành mới chậm rãi xoay người: “Hai ngày này sẽ có mấy khách hàng quan trọng lần lượt đến, nhất định phải sắp xếp người tiếp đãi, đặt phòng cho bọn họ ở khách sạn tốt nhất, cùng phiên dịch để thu xếp tốt.”

Trình Sâm gật đầu: “Thuộc hạ hiểu.”

Dặn dò những chuyện này xong, Hoắc Kỳ Thành mới từ từ nói: “Đặt cho Tần Lạc một vé máy bay năm giờ chiều thứ năm bay trở về, sắp xếp lái xe đi đón cô ấy. Tiếng Italy của cô ấy không phải rất tốt sao? Để cô ấy làm phiên dịch cho Uy Nhĩ Tư tiên sinh.”

Trình Sâm sững sốt hai giây, lập tức hiểu rõ, xem ra chiêu này của Boss là lạt mềm buộc chặt!

Trước cho Hoắc Cẩm Dương ăn một viên thuốc an thần, sau đó lại cho anh ta trở tay không kịp, nhưng Tần tiểu thư có thể chịu được không?

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Sấm Sét Giữa Trời Quang (1)

Lễ kỷ niệm 60 năm của Tập đoàn Đế An là một trong những sự kiện quan trọng của công ty trong năm nay, ngoài các nhân viên cấp cao công ty và các cổ đông sẽ tham gia, ít nhất bên ngoài cũng gửi hàng trăm tấm thiệp mời, tất cả đều là khách hàng và đối tác kinh doanh quan trọng mấy chục năm nay với tập đoàn Đế An.

Cũng không có thiếu hào môn quyền quý, nói cách khác buổi dạ tiệc này tương đương với một buổi họp mặt của các tài phiệt, có thể may mắn tham gia buổi dạ tiệc, coi như câu không được rẽ rùa vàng ít nhất cũng có cơ hội được nhìn thấy danh môn quý tộc.

Thấy thế nào đều là nơi vô cùng có hời.

Ba người Lương Tinh, Chu Thiến và Hứa Vi đã sớm bắt đầu chuẩn bị cho buổi dạ tiệc, mặc dù chỉ có thể đảm nhiệm phục vụ nho nhỏ, nhưng có thể tham gia cũng là vinh hạnh của các cô rồi editor: mèo hoang.

Giang Ánh Tuyết đã sớm lên kế hoạch vì hôm nay lâu rồi, cô ta biết tối nay mình là bạn gái Hoắc Tứ thiếu, đồng thời có hàm ý tối nay lấy được công nhận của tất cả mọi người, muốn gả cho Kỷ Thành vẫn là tâm nguyện nhiều năm qua của cô ta.

Tối nay cô ta mặc một bộ dạ phục màu trắng lộ vai, có ruy băng làm đẹp khiến cho chiếc váy càng bắt mắt, buộc vòng quanh đường cong lộ liễu loát của cô ta.

Đoan trang ừu nhã!

Cô ta đi đôi giày cao gót mười phần ôm lấy tay áo tây trang màu đen của Hoắc Kỳ Thành, hai người nghiêng nhiên chính là trai tài gái sắc!

Mới vừa vào hội trường, liền khiến mọi người không ngừng thốn thức, không ít các trưởng bối nhà họ Hoắc có quan hệ tốt với nhà họ Giang đều rất coi trọng một đôi này.

Hoắc Kỳ Thành bẩm sinh khí chất vương giả, vừa hiện thân liền bắt sống một đồng tim của fan nữ, mọi người lộ ra ánh mắt đào tâm với anh, với vóc người và khí thế ngay cả các nam model trên trang bìa tạp chí cũng không sánh bằng nữa!

Giang Ánh Tuyết không kìm lòng được vẫn dính chặt bên cạnh người đàn ông này, trong lòng dâng lên ham muốn chiếm giữ mạnh mẽ, người đàn ông này chỉ có thể là của cô ta!

Ai cũng không thể giành được!

Vừa mới bắt đầu, lúc Tần Lạc đến tổ ba, cô ta còn tưởng rằng Kỳ Thành có hứng thú với cô, kết quả từ từ tiếp xúc cô ta phát hiện căn bản cũng không phải như mình tưởng tượng, mặc dù Kỳ Thành chợt có biểu hiện để cho mình xem không hiểu, nhưng căn bản không có bất kỳ quan hệ tiếp xúc thân mật nào với cô, cũng không có đặc biệt chăm sóc đối với cô.

Ngay cả lần này công ty tổ chức buổi tiệc kỷ niệm trong 60 năm, Kỳ Thành lại sắp xếp cho cô đi làm việc vặt, thật ra thì trong lòng cô ta rất rõ ràng, lần này Tần Lạc được sang Hongkong thì có cũng được không có cũng được.

Xem ra, căn bản là Kỳ Thành không có bất kỳ ý tứ gì đối với cô.

Nghĩ tới đây, cô ta liền an tâm.

Tối nay ông cụ nhà họ Hoắc và ông cụ nhà họ Giang đã đến đây, gặp được anh là cả hai đều cười ha hả trêu ghẹo, “Kỷ Thành, con chuẩn bị lúc nào thì cưới Ánh Tuyết làm vợ! Hai đứa tuổi không còn nhỏ, nói chuyện này nhiều năm, cũng nên quyết định.”

Giang Ánh Tuyết đứng ở một bên thẹn thùng, lời nói do hai ông cụ nói ra là thích hợp hơn hết, mình coi như muốn hỏi cũng không hỏi được .

Hình như Hoắc Kỷ Thành đã sớm ngờ tới tối nay sẽ có tình cảnh này, lạnh nhạt nhếch môi, “Cha, bác Giang, con à Ánh Tuyết thương lượng qua, chờ đến cơ hội thích hợp tất nhiên sẽ công bố tin vui với mọi người.”

Ông cụ Hoắc và ông cụ Giang liếc mắt nhìn nhau, hiển nhiên là rất hài lòng với câu trả lời của Hoắc Kỷ Thành, hai nhà luôn luôn tương giao rất tốt, nếu như tiểu bối có thể kết thân, đương nhiên không thể tốt hơn.

Ông cụ nhà họ Giang là bác cả của Giang Ánh Tuyết, DDLQD.COMcha cô ở nhà xếp hạng thứ 6, tất cả anh họ chị họ phía trên cô ta đều đã kết hôn có con rồi, con trai của chị họ cả còn lớn hơn so với cô ta.

Lại nói, người lợi hại nhất trong nhà họ Giang là nhà bác cả, chỉ cháu gái của bác cả quá nhỏ, vừa mới học lớp mười.

Cho nên mới khiến cô ta có cơ hội biết Kỷ Thành, mặc dù anh có một con trai năm tuổi, nhưng cô ta cũng không để ý những thứ này, chỉ cần mình có thể gả cho anh, đến lúc đó lại sinh con trai cho anh, chẳng nhẽ mình không ngồi yên được cái vị trí nữ chủ nhân sao?

Sau khi cùng các trưởng bối chào hỏi xong, Hoắc Kỷ Thành liền đi xã giao với và vị khách đối tác quan trọng trên thương trường.

Giang Ánh Tuyết cũng biết ý đi làm việc của mình, vừa mới xoay người, liền thấy mấy vị tiểu thư nhà danh giá thường vây ở bên cạnh mình bây giờ lại đang vây quanh một cô gái mặc váy màu hồng trẻ ngọc.

Bất ngờ chính là em gái ruột của mình Giang Ánh Thần!

Hôm nay con bé muốn giành danh tiếng của mình sao?

Cô bưng ly rượu thướt tha đi tới, mỉm cười nói: “Ánh Thần, em cũng tới rồi.”

Giang Ánh Thần đã sớm thấy chị hai, liền vội vàng cười chào hỏi, “Chị hai, cái chị nói vậy là có ý gì? Tối nay là buổi dạ tiệc quan trọng, làm sao em có thể không đến!”

Mấy cô tiểu thư bên cạnh thấy tình thế không đúng, liền vội rút kiếm cố rút lui.

Giang Ánh Tuyết liếc mắt nhìn trang phục lộng lẫy tối nay của em gái, Ánh Thần, em đã nghĩ xong?”

Ánh Tuyết che miệng cười, “chị hai, nghĩ xong cái gì? Em có chút không hiểu chỉ đang nói gì.”

Giang Ánh Tuyết uống cạn một ly sâm banh, “Em lựa chọn Hoắc Cẩm Dương, không phải là muốn đứng ở vị trí đối địch với chị sao? Biết rõ không có nửa phần phần thắng, em còn muốn làm như vậy?”

Giang Ánh Thần vừa cười, “Chị hai, chị không khỏi quá tự tin chứ? Ai nói Cẩm Dương của em không có phần thắng? Bây giờ anh ấy là có tiềm lực trong nhà họ Hoắc, mặc kệ là năng lực hay là tuổi tác.”

Cô ta nói lời này tràn ngập mùi thuốc súng.

Giang Ánh Tuyết cười lạnh thành tiếng, “Thật sao? Nhưng hình như em đã quên bây giờ tập đoàn Đế An do ai nắm quyền!”

Nói tới chỗ này, đúng là khiến Giang Ánh Thần đau đớn, mặc kệ nói thế nào, người nắm quyền tập đoàn Đế An là Hoắc Kỳ Thành, chứ không phải

là Hoắc Cẩm Dương.

Cô cũng không tức giận, “Chị hai, vật đổi sao dời! Chuyện của tương lai người nào nói rõ ràng được đây? Ngược lại em thấy không dám tin, chị thật sự đồng ý làm mẹ ghẻ của một đứa bé năm tuổi.”

Giang Ánh Tuyết tức giận đến toàn thân phát run, cô không có bị người khác chọc giận, ngược lại bị chính em gái ruột của mình chọc tức hộc máu, nói ra cũng mất thể diện!

“Không sai, Hoắc Cẩm Dương còn trẻ, nhưng vậy thì thế nào? Khi Kỷ Thành còn trẻ đã sớm đảm nhiệm chức vụ tổng giám đốc rồi? Nhưng Hoắc Cẩm Dương thì sao? Cậu ta vẫn là một chi được người ta coi là có tiềm lực mà thôi! Từ điểm đó mà nói, chú ba của cậu ta đã toàn thắng!”

Sau khi hít vào một hơi thật sâu, Giang Ánh Tuyết hung hăng phản kích nói.

Không chút lưu tình!

Giang Ánh Thần đã sớm không nhịn được siết chặt nắm đấm, ngay sau đó lại cười duyên nói: “Chị hai, mới vừa rồi người ta chỉ là đùa với chị thôi! Dù sao hai ta cũng là chị em thân thiết, tương lai cũng sẽ trở thành người một nhà, cho nên đoàn kết nhất trí mới đúng.”

Đối với việc cô đột nhiên thay đổi sắc mặt, Giang Ánh Tuyết cũng không có cho sắc mặt tốt, hừ lạnh một tiếng, bưng ly rượu rời đi.

Cô ta đối với cô em gái này, hồi nhỏ đã thích cùng mình tranh búp bê, tranh thủ tình cảm, ý định cũng so với mình nhiều, khi đó lơ đãng, hôm nay nghĩ đến, thật đúng là lạnh cả sau gáy.

Phi trường.

Tần Lạc mới vừa xuống máy bay liền nhận được điện thoại của tài xế tiểu Vũ, cô vội vã nói anh ta tới cửa ra số 3 chờ, từ lúc lên máy bay đến bây giờ, đều phải tranh giành từng giây từng phút thời gian.

Cô thấy hơi mệt bóp bóp bắp chân mỏi nhừ, trong lòng hiểu rõ là làm nhân viên sẽ đều như vậy, nơi nào cần mình thì cũng sẽ bị gọi đi tới đó. . . .
..

Tài xế tiểu Vũ nhìn thấy cô qua kính chiếu hậu, “Tần tiểu thư, cái hộp chỗ ngồi phía sau là dạ phục chuẩn bị cho cô, cô muốn đi đâu thay trước?”

Tần Lạc có chút hoảng hốt liếc mắt nhìn cái hộp ở ghế sau, “Còn phải thay quần áo sao?”

Tiểu Vũ gật đầu, “Mặc dù cô là người phiên dịch đi theo tiên sinh Uy Nhĩ Tư, nhưng dù sao có mặt cũng là dạ tiệc, đương nhiên phải ăn mặc chính thức.”

Tần Lạc hiểu ngầm trong lòng, “Vậy trước tiên về công ty một chuyến đi!”

.....

Thay xong lễ phục đi tới dạ tiệc đã là 8 giờ, lúc đó tiên sinh Uy Nhĩ Tư cũng vừa tới, Tần Lạc mặc một chiếc váy ngắn màu đen tới gối, ưu nhã tài trí, mái tóc dài màu hạt dẻ gọn sóng xõa ra, vừa lúc lộ ra đường cong cần cổ đẹp đẽ của cô.

Cô khiêm tốn đi theo phía sau tiên sinh Uy Nhĩ Tư, gặp phải người chào hỏi liền nhỏ giọng phiên dịch giúp ông ta.

Cô vẫn là lần đầu tiên được tham gia buổi tiệc lớn như vậy, hiện trường bố trí rất xa hoa, hình như tân khách có mặt cũng không có một nhân vật bình thường nào.

Nhưng cô cũng không chú ý tới mấy cái này, cô chỉ chú ý tới điểm tâm mỹ vị trên bàn ăn.

Chạy một đường từ Hongkong trở về, ở trên máy bay cô chỉ ăn một cái bánh mì mà thôi, bây giờ đã sớm bụng đói, hận không được nhào tới bàn ăn.

Vừa đúng lúc tiên sinh Uy Nhĩ Tư đụng phải một người bạn già, DDLQD.COM liền bảo Tần Lạc tự mình đi qua một bên chơi.

Tần Lạc liền mừng rỡ, chạy tới chỗ đồ ăn.

Một mình cô mừng rỡ tự tại ném một chút điểm tâm, chợt, lơ đãng ngược mắt, thế nhưng thấy được bóng dáng một người để cô không tưởng tượng được.

Lần này, cô không có nhìn lầm!

Tối nay Cẩm Dương một thân tây trang màu xanh, đẹp trai ưu nhã, bên cạnh anh còn có một cô gái xinh đẹp mặc váy màu hồng, cô gái thân mật kéo cánh tay của anh.

Hai người. Rất xứng đôi.

Trong nháy mắt, đôi chân của cô giống như bị gấn đinh ở đó, cũng không di động chút nào.

Rốt cuộc đây là chuyện gì xảy ra?

Làm sao Cẩm Dương lại xuất hiện tại buổi dạ tiệc chúc mừng kỷ niệm công ty tròn 60 năm?

Rốt cuộc cô gái xinh đẹp bên cạnh anh là ai?

Tại sao không có nghe anh nói sẽ tham gia dạ tiệc tối nay?

Bỗng dưng, cô nghĩ tới anh từng hỏi cô có tham gia buổi tiệc hay không.

.....

Chẳng lẽ --

Cô lại không dám nghĩ tiếp, trong đầu không kìm hãm được nổi lên bóng lưng lần trước vô tình thấy được ở trong phố thương mại, thật sự là Cẩm Dương sao?

Tại sao anh lại làm như vậy?

Tại sao anh phải lừa gạt mình?

Anh một bên lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ mình, một bên lại thân mật lui tới với cô gái khác sao?

.....

Trong đầu Tần Lạc u mê, cô dụi dụi con mắt, hy vọng một màn mà mình thấy được chỉ là ảo giác, chỉ là giả.

“Tần Lạc? Thật sự là cô!”

Chợt, giọng nói quen thuộc kéo mạch suy nghĩ của cô trở về, cô nhìn người tới một cái, là Lương Tinh.

Ngay sau đó che giấu tâm tình gầy tóc của mình, “Ừ.”

Lương Tinh nhìn cô kỳ lạ một cái, “Không phải cô đi Hongkong sao?”

Tần Lạc gật đầu, “Tạm thời bị điều trở lại phiên dịch cho tiên sinh Uy Nhĩ Tư, vừa tới một lúc.”

Lúc này Lương Tinh mới thoải mái, “Hoá ra là như vậy! Hẳn nào vừa rồi tôi không có gặp cô.”

Cô nói xong liền phát hiện Tần Lạc vẫn nhìn chăm chăm vào cháu trai trưởng của ông cụ Hoắc, không khỏi trêu nói: “Tần Lạc, cô sẽ không coi trọng thiếu gia Cẩm Dương người ta chứ?”

Tần Lạc sững sờ nhìn về phía cô, “Cô gọi anh ấy là gì?”

Lương Tinh không nghi ngờ gì nói: “Thiếu gia Cẩm Dương! Cháu trai trưởng của ông cụ Hoắc, cũng chính là cháu trai của boss chúng ta.”

Dưới chân Tần Lạc lảo đảo một cái, thiếu chút nữa là ngã xuống.

Cẩm Dương lại là cháu trai của Hoắc Kỷ Thành sao?

A! Tại sao mình chưa từng hoài nghi anh ấy và nhà họ Hoắc có quan hệ chứ?

Chẳng lẽ họ Hoắc nhất định chính là con cháu nhà họ Hoắc tiếng tăm lừng lẫy?

Vốn là cô không tin lần này cũng không thể không tin.

Cẩm Dương là cháu trai trưởng nhà họ Hoắc, editor: mèo hoang nói cách khác anh ấy biết rõ mình làm ở tập đoàn Đế An lại không nói vài lời về thân thế của mình

Cũng khó trách lúc trước anh biết mình bắt cóc tiểu thiếu gia nhà họ Hoắc lại kích động như vậy, nhưng cuối cùng anh cũng không nói gì

Giờ phút này, Tần Lạc chợt có loại cảm giác sấm sét giữa trời quang, cô hy vọng dường nào Hoắc Cẩm Dương mình biết cũng không phải là Hoắc Cẩm Dương trước mắt.

Có lẽ, chỉ là trùng tên trùng họ bộ dạng tương tự thôi sao?

Lương Tinh thấy cô ngần người không khỏi đặt câu hỏi lần nữa: “Cô làm sao đấy?”

Tần Lạc hít vào một hơi thật sâu, “Tôi không sao, tôi đi vào phòng rửa tay một chút.”

Bây giờ cô vội vàng muốn chạy khỏi nơi này, cô có chút sắp không thở được, chỉ cần vừa nghĩ tới bạn trai lừa gạt và phản bội mình, cô đã cảm thấy mình như đứa ngốc

Rõ ràng dịu dàng quan tâm đối với mình như vậy, cho mình một sinh nhật lãng mạn như vậy, tại sao chỉ trong chớp mắt liền sánh đôi có cặp với một cô gái khác?

Đến thân phận thật sự cũng không tự nói với mình

Chẳng lẽ là sợ mình coi trọng thân phận đại thiếu gia của anh sao?

Ha ha!

Tần Lạc chỉ cảm thấy mỗi một bước đi giống như là giẫm ở trên thảm đing, đâm đến tim cô đau, cô có loại kích động muốn trực tiếp đứng ở trước mặt của Hoắc Cẩm Dương, ngay mặt hỏi rõ ràng

Nhưng cô vẫn nhịn được.

Từ phòng rửa tay ra ngoài, Tần Lạc không có ý nghĩ trở lại bữa tiệc chút nào, cô sợ mình sẽ không kiềm chế được đi về phía Hoắc Cẩm Dương hỏi rõ ràng.

Cô cũng không phải một cô gái chịu ngậm đắng nuốt cay!

Lại chán ghét hơn khi bị người ta đùa giỡn tình cảm!

Nếu như anh không thích mình, hoàn toàn có thể nói thật tất cả, cần gì bằng mặt nhưng không bằng lòng?

Hoắc Kỳ Thành xã giao hết với khách khứa buôn bán, liền nháy mắt với trợ lý Trình Sâm, anh ta lập tức đi ra bên ngoài gọi điện thoại.

Một phút sau trở đã trở lại bên cạnh anh, “boss, Tần tiểu thư đã đến.”

Hoắc Kỳ Thành lạnh nhạt quét phòng bữa tiệc một vòng, vừa hay nhìn thấy tiên sinh Uy Nhĩ Tư đang cùng chuyện trò vui vẻ với người nào đó, lại không thấy bóng dáng Tần Lạc, lông mày không khỏi run sợ, DDLQD.COM” Cô đã thấy Hoắc Cẩm Dương sao?”

Trình Sâm lắc đầu, “Thuộc hạ không biết, tối nay phòng bữa tiệc quá lớn, chia làm bốn khu vực a, b, c, d, hơn nữa khu vực a và khu vực d không nhìn tới nhau, có lẽ Tần tiểu thư đã ở khu d.”

Hoắc Kỳ Thành cau mày đi tới khu d, mới vừa đi mấy bước đã thấy vẻ mặt Tần Lạc thất hồn lạc phách, không khỏi chau mày.

Nhìn theo ánh mắt của cô sang, vừa hay nhìn thấy cô không chớp mắt nhìn chăm chăm vào bóng lưng của Hoắc Cẩm Dương

Ngay sau đó sải bước đi tới bên cô, không chút suy nghĩ lôi kéo cô ra bên ngoài.

Tần Lạc đang do dự có nên đi chất vấn Hoắc Cẩm Dương hay không, kết quả là bị người ta dùng lực kéo rời khỏi phòng bữa tiệc, đợi thấy rõ người tới là ai thì cô không vui nói: “Anh làm gì thế! Buông tay!”

Hoắc Kỳ Thành mặt lạnh, “Những lời này nên do tôi hỏi cô mới đúng, thân là phiên dịch đi theo tiên sinh Uy Nhĩ Tư, bây giờ cô lại đang làm gì?”

Tần Lạc chỉ lchần chờ một chút, ngay sau đó vẻ mặt lạnh lùng nhìn anh, “Anh cũng biết có đúng hay không?”

Hoắc Kỳ Thành nhú mày, “Biết cái gì?”

Đáy mắt Tần Lạc lướt qua vẻ tức giận, “Anh biết Hoắc Cẩm Dương là bạn trai tôi!”

Vẻ mặt Hoắc Kỳ Thành lạnh nhạt, “Hả? Bạn trai của cô cũng tên là Hoắc Cẩm Dương sao? Cái này tôi chưa nghe ai nói qua.”

Hoắc Kỳ Thành mang giọng điệu vô tội lại khinh bạc nghe cực kỳ ghét, Tần Lạc tức giận không thôi, cũng không bắt chấp gì khác, trực tiếp phát tiết tất cả tức giận ở trên người của anh, vung đấm sang anh chào hỏi.

“Khốn kiếp!Nhất định anh đã điều tra qua!”

Tần Lạc liên tưởng đến mọi chuyện xảy ra, càng thêm chắc chắn Hoắc Kỳ Thành biết Hoắc Cẩm Dương là bạn trai mình, bằng không tại sao ngôn ngữ hành động của anh lại kỳ lạ như thế.

Cô không phải người ngu, cũng không ưa thích bị người ta coi kẻ ngu đùa giỡn!

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Bị Vây Trong Tủ Treo Quần Áo, Đơn Giản Chính Là Khó Nhịn Đau Khổ (2)

Hoắc Kỳ Thành bắt được cánh tay vùng vằng của cô, “Cô bình tĩnh cho tôi một chút! Cho dù tôi tra được Hoắc Cẩm Dương là bạn trai cô thì thế nào? Là tôi để cho nó lừa gạt cô sao? Mang theo cô gái khác tới tham gia dạ tiệc sao?”

Lúc này Tần Lạc cực kỳ hận anh, vốn không nghe anh giải thích, “Anh biết rõ tại sao không nói cho tôi? Cái tên Đại Ác Ma này! Chính là muốn cố ý nhìn tôi xấu mặt có đúng hay không?”

Hoắc Kỳ Thành cười lạnh, ”Tôi cho cô biết? Cô không cảm thấy mình đã chọn lầm đối tượng rồi sao? Từ ngày Hoắc Cẩm Dương đi công tác trở về, khi nó biết chuyện cô bắt cóc em trai mình, lấy quan hệ của hai người, chắc chắn nó biết đây là một hiểu lầm, nhưng nó không có đến trước mặt của tôi giải thích giúp cô, vài câu đôi lời cũng không có.”

“Nó biết rõ cô đi làm ở tập đoàn Đế An, nó đã từng nói qua với cô mình có quan hệ với tập đoàn Đế An không? Từ đầu đến cuối đều là nó lừa gạt cô, cô lại chạy tới chỉ trích tôi?”

Lời của anh cũng đâm trúng lòng của Tần Lạc, đúng vậy! Từ đầu đến cuối người lừa gạt mình là Cẩm Dương, có liên quan gì tới Đại Ma Vương?

Coi như anh biết cháu bạn trai mình là bạn trai cô, nhưng anh lại có động cơ gì để phơi bày chuyện này?

Nói đi nói lại, anh chỉ đứng ở bên cạnh xem trò vui.

Mà mình, chính là bị bọn họ đùa bỡn như một con khỉ!

Nghĩ tới những thứ này, Tần Lạc cắn chặt môi dưới, cô không cần khóc lóc trước mặt Đại Ma Vương! Cô phải kiên cường! Nếu như tất cả đều là sự thật, Cẩm Dương không có giải thích hợp lý với mình, vậy.

Cô sẽ không tha thứ cho anh nữa!

Sau khi nghĩ thông suốt, cô liền chuẩn bị rời đi, Hoắc Kỳ Thành lại kéo cô, “Cô mang trạng thái tinh thần này mà còn có thể tới bữa tiệc sao? Cô hi vọng tất cả mọi người phát hiện cô có cái gì không đúng sao?”

Tần Lạc chột hất tay của anh ra, không nhìn được quát: “Vậy anh muốn tôi như thế nào? Tôi là người máy sao? Nhìn thấy bạn trai mình có đôi có cặp với cô gái khác mà còn phải cười chúc phúc bọn họ sao? Trong một đêm tất cả ân ái trở thành bọt nước, tất cả lời ngon tiếng ngọt sau lưng đều là lời nói dối, chẳng lẽ tôi ngay cả quyền lợi bị thương cũng không có?”

Sắc mặt Hoắc Kỳ Thành giống như bị bao một tầng sương lạnh, “Cô rất thích nó sao?”

Tần Lạc gần như muốn phản trách, “Đã yêu nhau hai năm, làm sao có thể nói không thích là không thích.”

Sắc mặt Hoắc Kỳ Thành âm trầm, đang chuẩn bị mở miệng chột nghe có tiếng bước chân truyền đến, vội vàng kéo Tần Lạc đi tới phòng thay quần áo.

Tần Lạc vừa định phản kháng, lại nghe được một giọng nam quen thuộc.

“Ánh Thần, như vậy không tốt đâu?”

“Cẩm Dương, chẳng lẽ anh không muốn em sao?”

Giọng của Giang Ánh Thần dịu dàng đáng yêu, hơn nữa ánh mắt cô ta mê ly, đôi tay cách áo sơ mi vuốt ve ngực người đàn ông trước mặt.

Tuy là định lực của Hoắc Cẩm Dương khá hơn nữa, nhưng cũng có chút khó nhịn .

Dù sao anh ta đã hưởng qua việc Giang Ánh Thần dịu dàng như nước, cảm giác nóng ran trong cơ thể hoàn toàn bị cô gợi dậy.

Giọng nói anh ta khàn khàn, “Muốn. Dĩ nhiên muốn.”

Giang Ánh Thần lại nói: “Vậy thì hôn em.”

Sau đó, đôi môi hai người giống như keo sơn dính chung một chỗ.

Mặc dù không thấy được, nhưng nghe được âm thanh không chịu được này.

Dù thế nào Tần Lạc nghe được ra tiếng bạn trai, cô gắt gao cắn môi, nhiều lần đều có kích động muốn xông ra chất vấn anh ta.

Nhưng vẫn nhịn được.

Sắc mặt Hoắc Kỳ Thành cũng khó nhìn, hai người này! Thật đúng là một phút cũng không nhịn được.

Anh nhìn cô gái trước mắt, đôi môi sắp bị cô cắn ra máu, không khỏi cúi đầu nói bên tai cô: “Cho dù cô cắn môi ra máu, bọn họ cũng không biết.”

Vừa dứt lời, Tần Lạc liền buông lỏng hàm răng ra, tức giận trừng mắt liếc Hoắc Kỳ Thành, trong lòng dâng lên một cỗ bi thương.

Nghe đối thoại giữa Hoắc Cẩm Dương và cô gái kia, hai người không thể nào mới quen trong tối nay, nói cách khác anh ta vẫn một chân đạp hai thuyền sao?

Trong đầu cô không khỏi nổi lên ngọn lửa không tên, hận không thể mở cửa đi ra ngoài cho người đàn ông đó một cái tát!

Ngay lúc cô do dự có nên hành động hay không thì hai người phía ngoài lại bắt đầu nói chuyện.

“Cẩm Dương, hình như có người đến.”

Giọng Giang Ánh Thần có chút thở gấp.

Hoặc Cẩm Dương vội vàng nói: “Vậy chúng ta tới phòng thay quần áo?”

Sau đó cô gái cười duyên làm nũng, “Anh xấu! Mới vừa rồi còn nói không muốn.”

Giọng Hoặc Cẩm Dương, “Tiểu yêu tinh! là do em quyến rũ.”

Tần Lạc còn chưa từng nghe thấy bạn trai nói như vậy, chỉ cảm thấy đầu óc đầy máu, hai chân có chút không thể khống chế muốn xông ra.

Thật may là Hoặc Kỳ Thành kịp thời giữ cô lại, khiển trách, “Cô muốn làm gì?”

Tần Lạc không ngừng giãy giụa, “Buông tay! Tôi phải đi ra ngoài hỏi rõ ràng!

Hai người đang nói, tiếng ngoài cửa càng ngày càng mãnh liệt, mắt thấy Hoặc Cẩm Dương và Giang Ánh Thần sẽ đẩy cửa tiến vào, Hoặc Kỳ Thành bất đắc dĩ phải lôi kéo Tần Lạc trốn vào trong tủ quần áo.

Tần Lạc vốn không chịu, nhưng Hoặc Kỳ Thành nói nhỏ, “Coi như cô tìm nó tính sổ cũng không phải là tình huống xúc động nhất thời như giờ!”

Tần Lạc hiểu, lời của anh có đạo lý, coi như bây giờ mình đứng ở trước mặt Hoặc Cẩm Dương, có thể có tác dụng gì?

Bộ dạng của cô so với cô gái kia, nhất định sẽ bị hạ thấp, hơn nữa --

Mất mặt cũng sẽ là mình.

Thay vì hiện tại xông ra, còn không bằng nghe Đại Ma Vương .

Vậy mà, mới vừa trốn vào trong tủ treo quần áo, Tần Lạc liền hối hận. . .
...

Không gian trong tủ treo quần áo rất hẹp, một người trốn vào cũng có chút khó khăn, chớ nói chi là hai người, cô không thể không dán chặt vào Đại Ma Vương, điểm này khiến cô cực kỳ ghét!

Nhưng chuyện đã phát triển đến nước này, cô cũng chỉ có thể chịu đựng trước.

“Anh đừng dựa vào tôi gần như vậy.”

Tần Lạc cố gắng đẩy người đàn ông áp sát mình quá gần một cái, tất cả hô hấp nóng rực của anh đều phun lên mặt mình.

Tại nên một đợt cảm giác tê dại, càng kéo theo thêm một luồng dòng điện kỳ lạ.

Khiến cô rất không thích!

Tiếng Hoắc Kỳ Thành khàn khàn mở miệng nói, “Tủ treo quần áo nhỏ như vậy, căn bản là tôi không nhúc nhích được.”

Về mặt Tần Lạc xấu hổ, thật may là trong tủ treo quần áo tối đen như mực, cũng không nhìn thấy cái gì, Đại Ma Vương không chịu hoạt động, cô chỉ có thể tự mình lui về phía sau.

Ý đồ cách xa người đàn ông nguy hiểm này.

Chỉ cần mỗi lần tới gần anh, cô sẽ không tự chủ được nhớ tới tình hình lúc anh cường hôn mình.

Hình ảnh kia, rõ mồn một trước mắt.

Mặt của cô, không kìm hãm được nóng lên.

Hoặc Kỷ Thành không nhịn được lên tiếng nhắc nhở cô, “Cô lui về phía sau nữa, tủ treo quần áo cũng rung động rồi.”

Đang nói, cửa bị đẩy ra.

Mặc dù không nhìn thấy, nhưng Tần Lạc và Hoặc Kỷ Thành có thể đoán được hai người xông vào có bao nhiêu lửa nóng, trong hoàn cảnh an tĩnh, bên ngoài vang lên tiếng nam nữ hôn hít bên tai.

Trong tủ treo quần áo bị bịt kín, mắt không nhìn thấy, lỗ tai lại nghe thấy vô cùng rõ ràng!

Tần Lạc giận đến mặt đỏ bừng, cả người đang sôi máu, loại trường hợp này cô nghĩ cũng không dám tin, cô vẫn yêu cũng cho là có thể kết hôn nhưng bạn trai lại có thể phản bội mình.

Lấy tính tình của cô, lại còn có thể nhẫn nhịn.

Nếu nói cho Tử Ninh nghe, cô ấy cũng khó tin tưởng.

Bên ngoài dần dần truyền đến tiếng cởi quần áo, Tần Lạc càng cảm thấy thẹn, tại sao có thể không biết xấu hổ như vậy! Đang ở trong phòng thay đồ mà lại bắt đầu được.

Cô tức giận quay mặt sang, lại quên mình vốn ở rất gần Đại Ma Vương, lần này, hai người lại càng gần hơn.

Lúc cô quay mặt sang bất ngờ hôn đúng lên môi Đại Ma Vương.

Tần Lạc mắc cỡ gương mặt càng thêm ửng máu, muốn cách xa anh theo phản xạ, nhưng không ngờ đầu bị đụng vào tủ treo quần áo.

Phát ra tiếng “Bịch” một cái.

Trong lòng Tần Lạc thầm nói: “Không xong!”

Lần này sẽ bị phát hiện sao?

Hoặc Kỷ Thành đen mặt đi giả bộ tiếng mèo kêu.

Hai người bên ngoài đang cảm xúc mạnh mẽ cũng bị tiếng động bất ngờ làm cho sợ hết hồn, còn tưởng rằng bên trong có người, đợi sau khi nghe được là mèo kêu, cuối cùng cũng thoải mái lại.

Hoặc Cẩm Dương vẫn còn có chút không yên tâm, “Tại sao anh cảm giác như bên trong có người.”

Giang Ánh Thần an ủi anh ta nói: “Cũng chỉ là con mèo chạy tới đây thôi, chỗ đó làm gì có người? Hơn nữa ở đây cũng không có chỗ có thể giấu người!”

Hoặc Cẩm Dương nhìn quanh bên trong một vòng, quả thật như thế, có thể chứa đồ cũng chỉ có trong cái tủ treo quần áo ở góc tường, nhưng bên trong cũng không giấu được người.

Hơn nữa, nào có ai tự dưng trốn ở trong đó?

Ngay sau đó an tâm, “Bảo bối, em nói đúng.”

Nói xong, hai người lại cuồng nhiệt hôn nhau như cao sơn

Trong tủ treo quần áo, Tần Lạc nghe được tiếng “Bảo bối” kia, thiếu chút nữa không có đem phun đồ ăn đêm hôm qua ra, quá ghê tởm!

Một bên anh ta dịu dàng thăm thiết với mình, vừa lại triển miên cùng những cô gái khác, tại sao trên đời này có thể có người đàn ông không biết xấu hổ như vậy?

Suy nghĩ một chút, cũng đều cảm thấy trước kia mắt mình bị mù!

Còn tưởng rằng tìm được tình yêu đích thực, kết quả tất cả đều là chó má!

Tần Lạc càng nghĩ càng tức giận, vừa hay đúng lúc này Hoắc Kỳ Thành khê dờn hai chân đi một chút, có lẽ là bị không gian nhĩ hẹp chật kín khiến anh có chút không chịu nổi.

Dù sao thân thể anh cao 1m86, uất ức phải chui vào trong tủ treo quần áo nhỏ rất khó chịu.

Anh lại khê động, Tần Lạc và anh nằm cạnh càng gần, hơi thở hai người quấn quít, hô hấp cũng thở lên mặt đối phương, ngửa một chút

Quá lúng túng!

Tròng mắt Tần Lạc di chuyển động lung tung, muốn cố gắng dờn lực chú ý đi, thật sự là quá quẫn rồi!

Mà tất cả nguồn gốc lúng túng đều tới từ nam nữ phía ngoài!

“Cầm Dương, anh yêu ta chứ?”

“Bảo bối, đương nhiên anh yêu em.”

“Vậy bạn gái trước kia của anh thì sao?”

Đột nhiên nghe được bọn họ nhắc tới tên mình, Tần Lạc không kiềm chế được dựng lỗ tai lên.

Hoắc Cẩm Dương dừng một chút, cười nói: “Cô ta đã quá khứ rồi, ngoan, không đề cập tới cô ta.”

Sau đó, không có tiếng nữa.

Hiển nhiên, cô gái đó đã bị ngăn miệng lại.

Trong tủ treo quần áo, Tần Lạc hận đến nắm chặt tay, ha ha! Cô đã là quá khứ rồi hả?

Càng làm cho cô bất ngờ, cô gái kia cũng biết mình?

Mắt thấy thời gian trôi qua từng giây từng phút, hai người phía ngoài vẫn còn tiếp tục, không có ý dừng lại chút nào, Tần Lạc và Hoắc Kỳ Thành đều cảm thấy nội tâm hết sức đau khổ.

Bên trong không gian bịt kín nhỏ hẹp, động một cái cũng khó khăn, mà giữ vững một tư thế như vậy quá lâu đúng là khảo nghiệm lực ý chí rồi.

Hoắc Kỳ Thành biết mình ra ngoài lâu như vậy nhất định sẽ có người tìm mình, liền chuyển điện thoại di động sang chế độ tắt âm, sau đó dùng khẩu hình miệng nói: cô ngồi lên người tôi đi.

Đương nhiên Tần Lạc không chịu, liều mạng lắc đầu.

Tròng mắt đen của Hoắc Kỳ Thành híp lại, tiếp tục dùng khẩu hình miệng nói: tôi không thể duy trì nổi một tư thế nữa rồi, cô hi vọng bây giờ chúng ta bại lộ trước mặt bọn họ sao?

Phải biết, bên ngoài đang đứng ở trong nước sôi lửa bỏng.

Nghe thấy tiếng động, cũng đủ để cho người ta mặt đỏ tại hồng rồi.

“Cầm Dương, anh thật giỏi!”

“Bảo bối, em buông lỏng một chút!”

“Ừ”

Giọng nói yêu mị uyển chuyển của hai người bên trong hoàn cảnh yên tĩnh giống như là máy phóng đại âm thanh chui cả vào trong lỗ tai Tần Lạc và Hoắc Kỳ Thành.

Tần Lạc không có cách nào, chỉ có thể nghe theo yêu cầu của Hoắc Kỳ Thành là ngồi ở trên người anh, chỉ có như vậy, đôi chân dài của anh mới có thể duỗi dài, mà mình cũng có thể đổi lại tư thế.

Nhưng cứ như vậy, hai người càng thêm thân mật.

Hơn nữa bên ngoài vẫn còn trình diễn một màn xuân - cung sống, quả thật từng giây từng phút đều khảo nghiệm người!

Giờ phút này, trong phòng yến tiệc.

Trình Sâm tìm một vòng cũng không tìm được boss, không khỏi kỳ lạ boss đã đi đâu, đồng thời, anh ta phát hiện cũng không thấy Tần tiểu thư.

Hơn nữa, boss lại không nhận điện thoại, gửi lại cho anh ta một tin nhắn: Bây giờ không tiện, đợi lát nữa!

Thấy cái tin nhắn ngắn này, Trình Sâm không khỏi nghĩ sai, xem ra boss và Tần tiểu thư đang làm việc!

Chỉ là, chọn ở nơi này cũng quá... khụ khụ!

Đoán được boss đang làm chuyện quan trọng, Trình Sâm chỉ có thể che dấu trước cho boss, dùng hết khả năng không để cho bất kỳ ai đem lòng sinh nghi.

Vậy mà, sợ cái gì sẽ tới cái đó.

Giang Ánh Tuyết tìm một vòng cũng không tìm được Hoắc Kỳ Thành liền ngăn Trình Sâm lại, “Kỳ Thành đâu? Tại sao lâu rồi không thấy anh ấy?”

Trình Sâm thầm nghĩ trong lòng không tốt!

Nhưng ngoài mặt vẫn duy trì bình tĩnh, “Giang tiểu thư, cô cũng biết tối nay đối với boss mà nói là cực kỳ quan trọng, bây giờ boss đang đi nhận vài cuộc điện thoại quan trọng, hoặc là đang nói chuyện riêng với một nhóm bạn làm ăn buôn bán, mà không có ở bữa tiệc chỉ có một khả năng.”

Giang Ánh Tuyết tò mò hỏi: “Khả năng gì?”

Trình Sâm nghiêm túc trả lời, “Nói rõ cuộc trò chuyện này rất quan trọng, boss không hy vọng bị những người khác nhìn thấy sau đó sinh ra phán đoán, ngài cũng biết tối nay nhà họ Hoắc có không ít người đến không có ý tốt, cho nên”

Anh ta cố ý nói rất mờ昧, coi như là hù dọa Giang Ánh Tuyết.

“Tôi hiểu Kỳ Thành rất bận, tôi vẫn sẽ đứng ở phía anh ấy, về phần em ba tôi, sớm muộn gì nó cũng có ngày hiểu rằng chính mình trợn sai trận doanh.”

“Nhị tiểu thư nói là bạn gái tối nay của Cẩm Dương thiếu gia sao?”

“Không phải nó thì còn có ai? Lại còn ở trước mặt tôi đặc chí!”

Nói đến chuyện này, Giang Ánh Tuyết liền mang một bụng tức, từ nhỏ đến lớn, con nhóc Giang Ánh Thần kia cái gì cũng muốn tranh giành với bản thân, thật vất vả thấy nó ra nước ngoài học, vốn nghĩ rằng sau này có thể nổi lại tình xưa.

Kết quả, trở lại đứng phía đối lập với mình, vẫn còn điệu bộ dương oai ở trước mặt mình!

Nó thật sự cho rằng cái Hoắc Cẩm Dương có thể chiến thắng Kỷ Thành sao?

Với bản lĩnh đó của cậu ta thì không đủ gây sợ hãi!

Nhưng con nhóc Giang Ánh Thần kia lại coi cậu ta như là bảo bối!

Nói đến hai người bọn họ, tại sao lâu rồi không thấy bọn họ?

Chẳng lẽ lại chạy đi đâu len lén mưu đồ bí mật rồi hả?

Nghĩ tới đây, cô ta không thể chịu nổi, liền nhắc làn váy đi tìm Giang Ánh Thần khắp nơi.

Không ngờ, tìm mấy vòng cũng không thấy, liền kéo một vị tiểu thư có quan hệ tốt với cô ta hỏi, “Thấy Ánh Thần đâu không?”

Cô gái kia không chút nghĩ ngợi nói: “Cô ấy luôn ở chung một chỗ với đại thiếu gia ở nhà họ Hoắc, mới vừa rồi hình như nhìn thấy bọn họ đi ra ngoài.”

Giang Ánh Tuyết có chút bất ngờ, “Đi ra ngoài?”

Cô gái kia gật đầu, “Ừ, vẫn không thấy bọn họ đi vào nữa, tôi cũng không biết bọn họ đi làm gì rồi.”

Trong lòng Giang Ánh Tuyết nổi lên vẻ nghi hoặc, nghĩ tới vừa đúng ở trong bữa tiệc không có việc gì, liền đi tìm bọn họ, có lẽ còn có thể bị mình bắt gặp bí mật gì đó không thể cho người khác biết!

Nghĩ như vậy, cô ta chợt cảm thấy vô cùng hưng phấn.

Làm ơn thank bài trang đầu cho Mèo đi.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Bị Bắt Tại Chỗ (3)

Trong phòng thay đồ.

Hoắc Cẩm Dương và Giang Ánh Thần đã là tên lắp vào cung, không bắn không được, ở chỗ thế này, hình như cực kỳ kích thích, hai người đều rất hưng phấn.

Có một loại khoái cảm vụng trộm!

Mà Tần Lạc và Hoắc Kỳ Thành núp ở trong tủ treo quần áo cũng không vui, đơn giản chính là bị giày vò!

Bên ngoài Hoạt Sắc Sinh Hương, trực tiếp khiến Hoắc Kỳ Thành có phản ứng, mà Tần Lạc ngồi ở trên người của anh liền chịu tội, dù cô không am hiểu việc đời, cũng hiểu cái này là có ý gì.

Hai gò má mắc cỡ muốn nhỏ máu, nhưng cô lại không dám tùy tiện dịch chuyển, vừa mới bắt đầu cái tư thế này vẫn còn rất thoải mái.

Bây giờ, đã sớm đau khổ.

Hoắc Kỳ Thành cũng không chịu nổi, nếu không phải không gian bị hạn chế, anh hận không thể hung hăng hôn người phụ nữ trong ngực, liều mạng làm cô!

Mà đứa cháu trai của anh thật biết hưởng thụ!

Nghe tiếng động bên ngoài, hơi thở của anh càng ngày càng gấp, toàn bộ phun ở sau đáy Tần Lạc, để cho cả người cô cùng bị điện giật

Ngay sau đó lắc đầu muốn cách xa anh, đi bị anh hôn miệng lần nữa.

Hả.

Đây là muốn làm gì!

Bởi vì không thể lên tiếng, cô cũng chỉ có thể mặc cho anh hôn mình.

Từ lúc bắt đầu mới vừa đụng chạm, đến tiếp theo rằng môi quần quít, Tần Lạc không ngừng phản kháng, nhưng không thể làm được việc gì.

Cô rất lo lắng bị người bên ngoài phát hiện, nhưng cô không biết là, nam nữ bên ngoài đã sớm chỉ còn chuyên tâm vào nhau, cũng không nghe được một chút tiếng động nhỏ nào trong tủ treo quần áo.

Vốn không khi trong tủ treo quần áo rất ít, hai người hôn càng lâu, cảm giác hít thở không thông càng mãnh liệt.

Hoặc Kỷ Thành chỉ đành phải lưu luyến buông môi cô gái trong ngực ra, sau khi hôn, nghĩ cảm giác của cô càng thêm mãnh liệt.

Đang lúc này, ngoài cửa chợt vang lên tiếng gõ cửa.

Hoặc Cẩm Dương và Giang Ánh Thần giật mình sợ hết hồn, vốn còn đang mãnh liệt tiến hành thì bỗng dừng động tác, thiếu chút nữa tổn thương. bộ vị yếu ớt.

“Ai ở bên trong vậy? Mau mở cửa ra!”

Giọng nói vừa vang lên, bốn người trong phòng đều cảm thấy quen tai.

Nhất là Giang Ánh Thần, đây rõ ràng là tiếng chị hai cô ta! Tại sao chị ta lại tới phòng thay quần áo?

Lần này nên làm gì đây?

Cô ta đang do dự có nên mở miệng hay không, Giang Ánh Tuyết ở bên ngoài lên tiếng lần nữa, “Nếu không mở cửa tôi liền gọi điện thoại kêu người đến mở cửa đấy!”

Tần Lạc cũng nghe ra là tiếng Giang tổ trưởng, cô sợ hãi không thôi, tại sao đột nhiên Giang tổ trưởng lại tới?

Chân mày Hoắc Kỳ Thành hơi nhíu, Giang Ánh Tuyết tới tìm mình sao?

Hoắc Cẩm Dương cũng nghe ra ra là tiếng chị của Giang Ánh Thần, ngay sau đó nhỏ giọng nói: “Làm thế nào bây giờ? Cái này nếu bị chị hai của em phát hiện phát cô ấy có thể đi ra bên ngoài nói lung tung không?”

Giang Ánh Thần cắn môi, “Chị ta nói thì sao? Anh vốn là người sẽ kết hôn với em mà!”

Hoắc Cẩm Dương im lặng, anh ta cũng biết cưới Giang Ánh Thần có nhiều chỗ tốt, không chỉ có trợ giúp đối với sự nghiệp của mình, còn có thể khiến cha mẹ và ông nội hài lòng.

Đơn giản chính là vẹn toàn đôi bên!

Chỉ là, về phía Lạc Lạc.

Nhất định anh ta phải xin lỗi Lạc Lạc rồi.

Giang Ánh Thần cũng lo sợ chỉ hai mình sẽ tìm người tới mở cửa, ngay sau đó trả lời: “Chị hai, là em đang thay quần áo bên trong, chị chờ một chút! Em lập tức ra mở cửa.”

Sau đó, ý bảo Hoắc Cẩm Dương đi qua một bên trốn.

Hoắc Cẩm Dương nhìn chung quanh một chút, cuối cùng định đi tới chỗ tủ quần áo, nhìn chung quanh cả căn phòng, có thể tránh được người cũng chỉ có tủ quần áo này thôi.

Mà hành động của anh ta vừa lúc bị Tần Lạc và Hoắc Kỳ Thành núp trong tủ nhìn ra, bởi vì cửa tủ quần áo có một khe hở nhỏ, vừa đúng có thể nhìn thấy mơ hồ có một bóng người đi tới bên này.

Theo lời Giang Ánh Thần nói, rõ ràng chính là không muốn cho chị hai cô ta biết Hoắc Cẩm Dương cũng ở bên trong.

Trong lúc nhất thời, Tần Lạc cũng thấy ghen hòng.

Nếu như mà bị Hoắc Cẩm Dương nhìn thấy cô và Hoắc Kỳ Thành trốn ở bên trong, nhất định là có nhảy vào Hoàng Hà cũng không sạch tội!

Không làm được gì còn có thể bị anh ta vu cáo ngược là mình bên ngoài trước.

Hoắc Kỳ Thành cau mày, như đang suy nghĩ cái gì đó.

Mắt thấy tay Hoắc Cẩm Dương sắp nắm lấy cửa tủ rồi, chợt bên ngoài lại truyền tới tiếng của Giang Ánh Tuyết, “Chị hiểu biết rõ là em và Hoắc Cẩm Dương ở bên trong.”

Giọng Giang Ánh Tuyết chắc chắn.

Hoắc Cẩm Dương vốn là chuẩn bị đưa tay ra mở cửa tủ quần áo thì chợt dừng lại, ngay sau đó liếc mắt nhìn bạn gái Giang Ánh Thần, như đang hỏi thăm ý của cô.

Giang Ánh Thần cắn môi, xem ra chị hai đến có chuẩn bị, chợt gật đầu với Hoắc Cẩm Dương một cái.

Giống như đang nói: vậy thì đừng trốn.

Nghe tiếng bước chân của anh ta dần dần đi xa, Tần Lạc và Hoắc Kỳ Thành cùng lúc thở phào nhẹ nhõm, nếu thật sự cửa tử bị kéo ra, thật đúng là không có kết cục tốt.

Bây giờ Giang Ánh Thần đã mặc xong quần áo, không nhanh không chậm đi ra mở cửa, sắc mặt bình tĩnh tự nhiên, không chút cảm giác lúng túng.

“Chị hai, làm sao chị biết em ở chỗ này?”

Giang Ánh Tuyết nhìn cô ta một cái, đầu tóc rối bời, son môi đã sớm không còn, không cần đoán cũng biết cô ta trốn ở chỗ này làm gì.

Chợt lạnh giọng, “Em và Hoắc Cẩm Dương cùng nhau biến mất hơn mười phút, còn có thể đi đâu sao?”

Giang Ánh Thần vuốt vuốt mái tóc tán loạn của mình, “Chị hai, chỉ có thể nói chị quá nhạy cảm, thật ra thì bọn em có rất nhiều chỗ để đi!”

Giang Ánh Tuyết cười lạnh thành tiếng, “Thật sao?”

Mắt thấy giữa hai chị em vắng lửa khắp nơi, Hoắc Cẩm Dương vội vàng đi tới chào hỏi, “Chị hai.”

Giang Ánh Tuyết nhìn anh ta một cái, “Cậu không phải là nên gọi tôi một tiếng dì ba sao?”

Trong lúc nhất thời, cục diện có chút xấu hổ.

Hoắc Cẩm Dương chỉ có thể miễn cưỡng cười nói: “Theo Ánh Thần gọi, đương nhiên em phải gọi chị là chị hai, nếu như có ngày chị thật sự gả cho chú ba, tất nhiên tôi sẽ gọi chị một tiếng ‘dì ba’.”

Ngay sau đó Giang Ánh Thần phụ họa nói: “Đúng vậy! Chị hai không khỏi cũng quá nóng lòng! Tối là bữa tiệc quan trọng như vậy, chị không trông coi người đàn ông của mình mà còn đi chạy em là sao?”

Bị nhìn thấu tâm tư, sắc mặt Giang Ánh Tuyết không tốt, “Tôi còn lâu mới giống như người khác gấp gáp như vậy! Một chút liêm sỉ cũng không có!”

Giang Ánh Thần bị cô nói xong sắc mặt lúc trắng lúc xanh, “Chị hai, tình yêu nam nữ vốn chính là việc không thể bình thường hơn, thế nào nói ra từ trong miệng cị lại xấu xa như vậy! Chẳng lẽ chị và chú ba của Cẩm Dương chưa từng có?”

Giang Ánh Tuyết chỉ cảm thấy tim hơi rung, em gái cô thật đúng là biết đâm trúng chỗ đau của cô ta!

Cô ta và Hoắc Kỳ Thành lui tới cũng đã hai ba năm, nhưng anh chưa bao giờ đụng vào mình, mỗi lần coi như mình có ra ám hiệu anh cũng giống như không biết. Thờ ơ hờ hững.

Nghĩ tới những thứ này, trong lòng cô liền dâng lên một đợt bi thương.

Cái này bị Giang Ánh Thần nhắc tới, cô ta vừa khó chịu đồng thời cũng có chút xấu hổ, “Giang Ánh Thần! Cô còn không biết xấu hổ! Cô nghĩ tình yêu nam nữ có thể vậy sao, nơi này là chỗ để làm loại chuyện như thế sao? Nếu ba mẹ biết, cô cảm thấy bọn họ sẽ dung túng cho loại hành vi này của cô sao? Về phần tôi và Kỳ Thành, không cần các người quan tâm!”

Nghe đến đó, Tần Lạc không nhịn được khinh bỉ Đại Ma Vương, đều đã có bạn gái danh chính còn động một chút là vô lễ với mình!

Quả thật là quá đáng!

Người một nhà này đúng là đủ loạn! Hai chị em đồng thời yêu hai chú cháu, sau đó vẫn còn giường cung bạt kiếm.

Ha ha!

Đối với một màn cầu huyết như thế, Tần Lạc càng thêm phỉ nhổ bạn trai và đại ma vương bên cạnh, chắc chắn muốn vạch rõ ràng giới hạn với anh.

Nếu như có thể, cô tình nguyện từ chức đi công ty khác làm việc, không bao giờ muốn có bất kỳ dính líu gì với người nhà họ Hoắc!

Suy nghĩ tới đoạn thời gian gặp gỡ họ, cũng có thể tả thành một quyển tiểu thuyết cầu huyết!

Sắc mặt Hoắc Kỷ Thành âm trầm, trong tròng mắt đen thâm thúy tràn đầy tức giận.

.....

Giang Ánh Thần đột nhiên bị chị hai trách cứ như thế, tất nhiên mất hết mặt mũi, cô ta biết chị hai từ nhỏ, trong xương sẽ bảo thủ hơn mình, mặc dù cô ta có chút cảm thấy chị hai và chú ba của Cẩm Dương không phải hạnh phúc như bên ngoài truyền ra, nhưng cũng không có chút chứng cứ nào.

Xem ra, cũng chỉ có thể nhịn trước một chút.

Ngay sau đó cười làm lành nói: “Chị ahi, chị tức giận sao! Dù sao chúng ta cũng là chị em ruột, là người một nhà, em là người luôn luôn nhanh nhẹn nhanh miệng, có sao nói vậy, chưa bao giờ để tâm, chị cũng đừng để vào trong lòng nhé!”

Tần Lạc vừa nghe, liền đoán được em gái Giang tổ trưởng không đơn giản, vừa là một người phụ nữ tâm cơ thâm trầm!

Thì ra là Hoắc Cẩm Dương thích như vậy .

A!

Trước kia thật đúng là mắt mình bị mù!

Cô không nhìn được phi nhõ mình trong lòng, làm sao lại ngu như vậy!
Lại còn nói chuyện yêu đương với anh ta gần hai năm!

Tiêu hao vô ích hai năm thanh xuân.

Giang Ánh Tuyết viết rõ lòng dạ em gái mình hơn, lúc này ở trước mặt Hoắc Cẩm Dương, tức giận chỉ khiến hình tượng của mình hủy hoại.

Nếu biết Giang Ánh Thần ở chỗ này làm cái gì, sau này cũng là một phần nhược điểm của cô ta, vậy mục đích của mình đã được.

“Trước khi rời đi tốt nhất thu dọn một chút, mùi vị quá nặng!”

Bỏ lại những lời này, Giang Ánh Tuyết liền rời đi.

Sắc mặt Giang Ánh Thần trắng nhợt, hít một hơi, nhưng mùi gì cũng không ngửi thấy được, rồi lôi kéo Hoắc Cẩm Dương nhanh chóng rời đi.

Sau khi nghe được tiếng bước chân hai người dần dần đi xa, Tần Lạc liền không kịp chờ đợi nữa muốn đi ra ngoài, cô sắp chết ngộp!

Chui ở trong tủ treo quần áo gần 20phút, thở không khoái, còn bị người ta vô lễ, hai chân cũng nhức mỏi rồi.

Cô mới vừa mới định đi ra ngoài thì chợt nghe thấy có tiếng bước chân trở lại, bị dọa sợ nên nổi vội vã lui về, vừa đúng dán chặt ở trên người Hoắc Kỷ Thành.

Điện hình ôm ấp yêu thương!

Ngay sau đó, cửa bị đẩy ra.

“Mới vừa rồi còn ở chỗ này, tại sao lại không thấy?”

Đây là giọng nói của Hoắc Cẩm Dương, hình như anh ta bị rơi thứ gì bên trong, rất lo lắng tìm kiếm, nhiều lần đều đi đến bên cạnh tủ quần áo.

Tần Lạc bị dọa đến nỗi lòng cũng lơ lửng.

Mẹ nó!

Đây quả thực so với việc ngồi cáp treo còn làm cho người ta thấy kích thích hơn!

Cũng may, sau đó hai phút anh ta liền đi ra ngoài.

Tần Lạc lại từ trong tủ quần áo chui ra, nếu không ra cô thật sự không thể thở được!

Hơn nữa, ngộ nhỡ lại có người đi vào, chẳng phải là cả đêm cô đều bị nhốt ở chỗ này sao?

Hoắc Kỳ Thành từ từ chui ra khỏi tủ quần áo, phải duy duy trì một tư thế khá lâu, hai chân của anh đã sớm tê dại.

Mới vừa đứng lên, thiếu chút nữa lão đảo một chút.

Tần Lạc nhìn anh một cái, “Tôi đi ra ngoài trước, anh chờ một chút trời hãy ra!”

Sau đó, cũng không quay đầu chạy đi.

Nhìn cô đỏ mặt chạy đi, sắc mặt Hoắc Kỳ Thành vô cùng sâu lắng, dường như muốn chảy ra nước.

Sau đó hai phút, Hoắc Kỳ Thành mới chậm rãi đi về phía bữa tiệc, mới vừa tiến vào khu D đã bị Giang Ánh Tuyết chặn lại, “Kỳ Thành, anh đi đâu thế? Để cho tìm một lúc.”

Sắc mặt Hoắc Kỳ Thành lạnh nhạt, “Có chút việc.”

Anh không trả lời thì đại biểu đây là chuyện không tiện nói, Giang Ánh Tuyết rất biết điều không hỏi nữa chỉ là kéo cánh tay của anh, “Mới vừa rồi bác trai tìm anh, hình như là chuẩn bị đi về trước, không bằng chúng ta đi qua chào hỏi?”

Hoắc Kỳ Thành gật đầu, “Được.”

Ánh mắt của anh lại quét một vòng xung quanh, không nhìn thấy bóng dáng của Tần Lạc, không khỏi buồn bực cô đã đi đâu, chẳng lẽ là trốn một chỗ nào đó khóc lóc?

Hay là, cô đi tìm Hoắc Cẩm Dương tính số?

Trình Sâm thấy boss xuất hiện cuối cùng cũng thở phào, chỉ là ngoài ý muốn, bên người boss lại đổi thành Giang tiểu thư.

Xem ra boss có thể rất tự nhiên thay đổi giữa Tần tiểu thư và Giang tiểu thư!

Cao!

Thật cao minh!

Trong lòng anh ta đang không ngừng bội phục, nhưng không biết mình hoàn toàn đoán sai hết.

Hoắc Kỳ Thành thấy trợ lý liền nháy mắt với anh ta, Trình Sâm đi theo boss nhiều năm, đã sớm quen thuộc mỗi một ánh mắt muốn truyền đạt ý tứ gì, liền đi qua, cẩn thận nói: “boss, có gì chỉ thị?”

Giang Ánh Tuyết biết điều đi sang bàn ăn đãi ly champagne.

Hoắc Kỳ Thành hạ thấp giọng, “Tìm được Tần Lạc thì để cho cô ấy đi về trước, tình trạng cô ấy tối này không tốt, cậu cũng chú ý bên tiên sinh Uy Nhĩ Tư.”

Trình Sâm ngẫm hiểu gật đầu, “Tôi đã biết.”

Lần này, anh ta càng thêm chắc chắn suy đoán của mình là chính xác rồi.

Thì ra boss biến mất nửa canh giờ là ở cùng Tần tiểu thư rồi, bằng không tại sao Tần tiểu thư có tình trạng không tốt?

Còn để cho cô ấy đi về trước.

Lúc Giang Ánh Tuyết cầm sâm banh đến thì Trình Sâm đã đi rồi, cô cười nói: “Chuyện đêm nay loay bặn lắm hay sao?”

Hoắc Kỳ Thành lắc đầu, “Còn có nhiều nguyên nhân.”

Giang Ánh Tuyết vội vàng nói: “Có cần em giúp không?”

Mặc dù cô ở tập đoàn Đế An đảm nhiệm chức Phó Tổng Trưởng, nhưng cô ở tập đoàn Giang Thị lại có cổ phần và chức vụ, cho nên để cho mình mệt như vậy cũng là vì có thể đến giúp Hoắc Kỳ Thành, muốn làm tốt nội trợ cho anh.

Về mặt Hoắc Kỳ Thành thân nhiên, anh không cần phụ nữ giúp một tay, trước mắt còn duy trì quan hệ với Giang Ánh Tuyết cũng là bởi vì thời cơ chưa tới.

Bên phía cha thì hi vọng mình cưới Giang Ánh Tuyết, kết thân với nhà họ Giang, củng cố địa vị của mình.

Đại ca cùng anh hai ở nhà đều luôn giương mắt nhìn chăm chăm vào vị trí của anh, anh cũng không thể thư giãn một chút, nhưng cũng không cần Giang Ánh Tuyết giúp một tay.

Đã từng, anh cũng nghĩ tới cưới Giang Ánh Tuyết, bởi vì cô ta rất thích hợp.

Nhưng con trai Tiểu Tinh lại không đồng ý, chuyện này liền trì hoãn.

Hôm nay, Tần Lạc xuất hiện lại kích thích vũng nước tĩnh lặng trong anh, vốn tưởng rằng đời này sẽ không có tình yêu, nhưng khi Tần Lạc xuất hiện lại có cảm giác rung động.

Lúc vừa mới bắt đầu hiểu lầm cô đến sau khi mọi chuyện hiểu rõ, anh phát cô gái này đã thật đến lại ấn tượng trong óc của anh không xua đi được.

Hơn nữa, mỗi lần hôn cô cũng sẽ để cho mình nghiệm.

.

Toàn cảnh trở lại bên phía Tần Lạc:

Sau khi cô đi ra từ phòng thử quần áo liền đi tới phòng vệ sinh, cô mở vòi nước, dùng nước lạnh vỗ lên mặt hai lần, cho đến khi gò má của mình lạnh lẽo.

Ngẩng đầu nhìn mình trong gương, cô có loại ảo giác: đây không phải là mình, mới vừa rồi tất cả cũng không phải thật.

Sau khi đi ra khỏi phòng vệ sinh, trong đầu cô hỗn loạn, vô tri vô giác không muốn biết đi nơi nào.

Trình Sâm từ xa đã thấy Tần Lạc mất hồn mất vía, liền vội vàng đi tới, “Tần tiểu thư, tôi kêu tài xế đưa cô trở về trước nào!”

Tần Lạc khoát khoát tay”Không! Tối nay nhiệm vụ của tôi là phiên dịch cho tiên sinh Uy Nhĩ Tư, làm sao tôi có thể về bây giờ?”

Trình Sâm chỉ có thể nói: “Tần tiểu thư, đây là boss thông báo, bên tiên sinh Uy Nhĩ Tư sẽ có sắp xếp khác.”

Tần Lạc mĩa mai nâng khóe môi lên, “Anh ta đã có sắp xếp! Sớm biết như vậy cần gì gọi tôi từ Hongkong Hongkong về? Chính là để cho tôi xem một màn kịch như vậy sao?”

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Cút Không Được Đụng Vào Tôi (4)

Lời của Tần Lạc làm cho Trình Sâm sững sốt vài giây, ngay sau đó kịp phản ứng, chẳng lẽ mình hiểu lầm sao?

Boss không có bá vương ngạnh thượng cung Tần tiểu thư, mà cô ấy tận mắt thấy bạn trai mình thành đôi với người phụ nữ khác, cho nên bị kích thích?

Trước khi biết chân tướng rõ ràng, Trình Sâm quyết định ít nói đi thì tốt hơn.

Nói nhiều sai nhiều, nói ít sai ít.

"Tần tiểu thư, lái xe tiểu Vũ đã chờ ở bên ngoài, tôi đưa cô lên xe."

Nói xong, ép buộc đưa Tần Lạc đi ra ngoài, Boss đã căn dặn, không thể cãi lời! Hơn nữa cứ để mặc cho Tần tiểu thư trở lại bữa tiệc, chỉ sợ sẽ dẫn đến loạn không cần thiết ***.

Mặc dù Tần Lạc không muốn, nhưng chỉ có thể bị Trình Sâm mang đi.

Lái xe tiểu Vũ đã sớm nhận được mệnh lệnh, lúc này gia tăng tốc độ chuẩn bị đưa Tần tiểu thư đi, Tần Lạc căn bản không muốn trở về, cô gọi điện thoại cho bạn tốt Bùi Tử Ninh.

Mới vừa chuẩn bị gọi cho Bùi Tử Ninh thì đột nhiên nhận được điện thoại của bạn tốt: "Lạc Lạc, cậu chưa đi công tác trở về sao?"

Trong giọng nói của Tần Lạc mang theo khóc nức nở: "Tử Ninh, mình thất tình rồi."

Trong lòng Bùi Tử Ninh "Lộp bộp" một cái: "Lạc Lạc, chuyện thế nào?"

Tần Lạc hít mũi: "Chúng ta gặp ở chỗ cũ đi! Gặp mặt hãy nói."

Bùi Tử Ninh biết nói trong điện thoại không thể rõ ràng, liền đồng ý.

Sau khi hẹn bạn tốt xong, Tần Lạc bảo tiểu Vũ đưa cô đến phố ăn vặt, tiểu Vũ ập úng có chút không muốn, anh ta nhận nhiệm vụ phải đưa Tần tiểu thư về đến nhà an toàn...

Tần Lạc biết bản khoán của anh ta, uy hiếp nói: "Coi như anh đưa tôi trở về, tôi cũng có thể đi ra ngoài, chẳng lẽ bản thân tôi không có tay có chân sao?"

Lái xe tiểu Vũ: "..."

Rơi vào đường cùng, anh ta chỉ có thể đưa cô đến phố ăn vặt, nghĩ thầm, phải gọi điện thoại cho trợ lý Trình mới được.

15 phút sau.

Tần Lạc với Bùi Tử Ninh đến một nhà hàng thịt nướng mà vẫn thường xuyên tụ tập, ông chủ đã sớm nhận ra các cô, rất nhanh đi xuống tiếp đãi.

"Vẫn hai chai bia chứ?"

"Không, lấy một két bia!"

Tần Lạc khí phách nói, đêm nay cô không say không về, còn chưa từng uống say rượu, đêm nay cô muốn nếm thử một chút.

Bùi Tử Ninh nhìn ánh mắt của cô có chút không thích hợp, nói với ông chủ: "Lấy sáu chai qua đây trước đã!"

Tần Lạc còn muốn nói gì lại bị Bùi Tử Ninh ngăn cản : "Không đủ thì gọi thêm."

Lúc này Tần Lạc mới yên tĩnh, cô vặn mở nắp chai, rót cho mình một cốc trước, lại rót cho bạn tốt : "Tử Ninh, đêm nay cậu đừng cản mình, mình cạn hết, cậu tùy ý, hai bọn mình không thể đều say."

Trong lòng Bùi Tử Ninh rất hiếu kỳ, người đàn ông cận bã Hoắc Cẩm Dương kia rốt cuộc khi dễ Lạc Lạc thế nào? Để cho cô ấy khó chịu như thế?

Còn may, Lạc Lạc đau lòng đi nữa, còn nhớ rõ bảo mình đừng uống say.

Ài...

Tình là gì, để cho người ta đau khổ!

"Tử Ninh, cậu biết không? Hoắc Cẩm Dương là người nhà họ Hoắc!"

"Hoắc Cẩm Dương họ Hoắc đương nhiên là người nhà họ Hoắc!"

Bùi Tử Ninh rất tự nhiên nói, nói xong thì cảm thấy không thích hợp, có thể gọi họ Hoắc phóng tầm mắt tất cả thành phố A chỉ có một nhà họ Hoắc kia, những cái khác tự nhiên không tầm thường chút nào, cũng dẫn đến không cần thiết...

"Đúng! Làm sao mình không nghĩ ra sớm! Anh ta lại là cháu trai của đại ma vương, ha ha! Thật buồn cười! Từ đầu đến cuối chỉ có một mình mình bị giấu diếm."

"Năm máng! Hoắc Cẩm Dương là cháu trai Hoắc Kỳ Thành? Quan hệ này quá hỗn loạn? Nếu quả thật là như vậy, sau khi Hoắc Cẩm Dương biết

chú ba anh ta hiểu lầm cậu cũng không có giúp cậu thanh minh sao? Anh ta rất hiểu cậu mà!"

Tần Lạc cười khổ há miệng uống cạn ly rượu : "Đúng! Mình cũng rất khó hiểu..."

Bùi Tử Ninh cũng cầm cốc bia lên uống một ngụm : "Lạc Lạc, tối nay cậu phát hiện ra sao?"

Tần Lạc gật đầu: "Hôm nay là bữa tiệc chúc mừng tập đoàn Đế An tròn 60 năm, mình vốn đi công tác ở Hongkong bỗng nhiên bị điều động trở về đảm nhiệm phiên dịch, mới tiến vào hội trường không bao lâu, thì thấy Hoắc Cẩm Dương thân mật dắt một cô gái ở chung một chỗ, hơn nữa... "

Sau đó cô với Hoắc Kỳ Thành trốn ở trong tủ quần áo nghe được một màn xấu hổ mà bọn họ nói ra khỏi miệng, Cẩm Dương anh ta đã thay đổi, đã hoàn toàn không phải Cẩm Dương người con trai như ánh mặt trời mình quen kia.

Bùi Tử Ninh sợ ngây người: "Cái rắm! Chuyện không biết xấu hổ như vậy cũng làm ra được? Lại còn ở trong phòng thử quần áo? Mình cũng say!"

Dừng một chút: "Lạc Lạc, sao lúc ấy cậu không lao ra cho đôi cậu nam nữ một cái tát?"

Tần Lạc lắc đầu.

Bùi Tử Ninh lại uống một ngụm : "Hoắc Kỳ Thành kéo cậu lại?"

Tần Lạc gật đầu: "Thật ra ngẫm lại, lúc ấy mình lao ra nhất định là không sáng suốt, người đang bị kích thích luôn luôn sẽ làm ra hành động không lý trí. Giả sử mình thật sự lao ra, sau khi đánh hai người bọn họ một

cái tát thì sẽ thế nào? Mình với Hoắc Cẩm Dương chưa kết hôn, anh ta muốn bắt cá hai tay mình cũng ngăn không được "

Bùi Tử Ninh thở dài : "Nói thì nói như vậy, nhưng còn chưa chia tay cậu đã bắt cá hai tay với người phụ nữ khác, người đàn ông như vậy có phần quá cặn bã! Suốt đời không đáng tha thứ!"

Khóe môi Tần Lạc hiện lên nụ cười khổ: "Đương nhiên! Từ lúc anh ta vượt quá giới hạn kia, anh ta vĩnh viễn biến mất từ trong sinh mệnh của mình, mình không tha thứ anh ta!"

Nói xong, cầm cốc bia lên cùng ly với Tử Ninh, hai người uống một hơi cạn sạch.

Bên ngoài bầu trời vốn đang trong xanh bỗng nhiên nổi lên cơn mưa nhỏ tí tách, phối hợp tâm tình giờ phút này của Tần Lạc.

Mưa dầm kéo dài!

Bùi Tử Ninh cười nói: "Trời mưa thật hợp với tình hình, ngay cả ông trời cũng cảm nhận được."

Tần Lạc nâng má nhìn hạt mưa rơi tí tách bên ngoài, trong lòng nói không nên lời cảm giác gì.

Mà giờ phút này.

Bên trong đại sảnh, Hoắc Kỳ Thành từ trong miệng Trình Sâm biết được Tần Lạc với bạn tốt đến phố ăn vặt, trong lòng anh biết tối nay Tần Lạc nhất định quá thảm, nói hết với bạn tốt quả thật là sự chọn lựa phương thức phát tiết tốt nhất.

"Đã biết, bên Hoắc Cẩm Dương còn chưa biết sao?"

"Ừ, cậu ta bị tam tiểu thư nhà họ Giang cuốn lấy rất chặt, chỉ sợ không rảnh "

Hoắc Kỳ Thành không nói nữa, thật ra lúc anh thấy Hoắc Cẩm Dương hẹn hò với Giang Ánh Thần kia, anh có thể đoán được tình yêu của Hoắc Cẩm Dương với Tần Lạc không sẽ lâu dài.

Kết quả bây giờ coi như ở trong dự đoán của anh.

Nhưng cô gái nhỏ lại bởi vậy mà căm ghét mình!

Kể ra, anh giúp cô mới đúng, nếu không có mình trợ giúp, làm sao cô có thể thấy rõ bộ mặt thật của Hoắc Cẩm Dương nhanh như vậy?

Dù sao sớm muộn gì cũng phát hiện, chẳng lẽ sớm một chút không tốt hơn muộn sao?

Quả thật tối nay đường làm quan của Hoắc Cẩm Dương rộng mở, mới một màn ở phòng thử quần áo vừa rồi mặc dù có kích thích nguy hiểm, nhưng thực sáng khoái!

So với ở nhà kích thích gấp trăm lần!

Luôn cho rằng tiểu thư khuê các rụt rè dịu dàng, theo khuôn phép cũ, không ngờ Ánh Thần lại trái ngược, chắc cô du học ở nước ngoài.

Ít đi rụt rè, nhiều ngang bướng cùng quyến rũ.

Cô ta hoàn toàn khác với Tần Lạc, nếu có thể tổng hợp lại, vậy càng tốt.

Nghĩ đến đây, anh không khỏi phiền muộn mình phải mở miệng nói chia tay thế nào với Tần Lạc, dù sao chuyện hai người đã gần hai năm, nếu không phải ba ép buộc mình đi xem mắt.

Anh nghĩ, anh sẽ kết hôn với Lạc Lạc.

Bây giờ, chỉ có thể có lỗi với cô ấy thôi.

Quán nhỏ thịt nướng ven đường.

Tối nay Tần Lạc uống hết năm chai bia, Bùi Tử Ninh ngăn cũng không ngăn được, liền để mặc cô, phụ nữ thất tình luôn cần phát tiết một chút, nếu không buồn bực ở trong lòng càng thêm khó chịu.

"Lạc Lạc, trong cuộc đời người con gái có thể sẽ gặp một hai người đàn ông cạnh bã, đừng quá để ở trong lòng, sớm phát hiện bộ mặt người đàn ông một chút là chuyện tốt với người phụ nữ chúng ta! Cuối cùng về sau khi kết hôn mới phát hiện được!"

Bùi Tử Ninh an ủi bạn tốt.

Tần Lạc say khướt nở nụ cười : "Đúng! Dù gặp một hai người đàn ông cạnh bã, thì có quan hệ gì chứ?"

Bùi Tử Ninh liên tục gật đầu: "Sau người đàn ông cạnh bã là người đàn ông tốt! Lạc Lạc, chúng ta nhất định phải tin tưởng điểm ấy!"

Tần Lạc ngã lệt ở trên vai bạn tốt: "Chỉ mong vậy!"

Gặp được người đàn ông tốt?

Ha ha!

Tần Lạc không ôm bất kỳ ảo tưởng gì với ba chữ "Người đàn ông tốt" kia, cô cần nhiều may mắn lắm mới có thể gặp "Người đàn ông tốt" trong truyền thuyết!

Hai người ngồi đến gần sáng, ông chủ phải đóng cửa mới rời đi.

Bùi Tử Ninh lo lắng buổi tối bạn tốt không thoải mái, thì gọi điện thoại về cho nhà, nói đêm nay ở nhà Lạc Lạc, ba mẹ cô đều biết cô với Tần Lạc là bạn bè tốt, liền đồng ý.

Tần Lạc say khướt lập tức tránh khỏi tay bạn tốt, xông vào trong mưa, Bùi Tử Ninh kéo cũng không kéo được.

"Tử Ninh, mình muốn đắm mưa, để cho mình phóng túng một lần đi! Quá đêm nay, mình sẽ quên hoàn toàn người đàn ông cận bã kia, lần nữa tỉnh lại!"

"Ài "

Bùi Tử Ninh thở dài, cũng chỉ có thể để mặc bạn tốt, dù ai gặp được chuyện này cũng không có thể cười mà qua!

Cũng không phải chỉ gặp gỡ một hai ngày, mà gần hai năm ôi chao, ai, ôi!

Rõ ràng mấy ngày hôm trước vẫn lẳng mạn tổ chức sinh nhật cho cô, làm cô cho rằng mình là một trong những người phụ nữ hạnh phúc nhất thế giới, kết quả quay người lại cùng người phụ nữ khác thân mật không thôi, còn phát sinh loại quan hệ kia...

Đối lại là ai, cũng không tiếp nhận được.

Luôn cần một quá trình thích ứng.

Nguyên một buổi tối uống say đắm mưa, buổi sáng hôm sau tỉnh lại, Tần Lạc cảm thấy đầu đau muốn nứt ra, cả người như nhũn ra, ngồi cũng không ngồi nổi.

Cô chống mạnh ngồi dậy, nhìn tờ giấy buổi sáng Tử Ninh sau khi rời đi để lại.

Lạc Lạc, mình nấu cháo ở phòng bếp, sau khi cậu dậy thì uống một chút cho nhuận dạ dày, phải tắm nước nóng nữa, lại là một ngày tốt đẹp...!

Phía sau còn bổ sung thêm một mặt cười.

Khóe môi Tần Lạc không kìm hãm được hơi vênh lên, vẫn là bạn tốt quan tâm! Nếu đời này không gặp được người đàn ông tốt, cô tình nguyện cả đời qua với Tử Ninh.

Nhưng nếu Tử Ninh biết mình có suy nghĩ này, chỉ sợ sẽ cảm khái mình phát sốt rồi.

Nghĩ tới đây, cô không khỏi nở nụ cười.

Rời giường, rửa mặt, cô phát hiện đầu mình vẫn rất đau, hơn nữa cả người mềm nhũn không chút khí lực, ngay cả ăn cháo miệng cũng cảm thấy không có mùi vị gì cả.

Miễn cưỡng ăn vài miếng, Tần Lạc về trên giường tiếp tục ngủ, trong lúc nhận được điện thoại của Lương Tinh: "Tần Lạc, hôm nay cô làm sao không đi làm? Tối hôm qua về sau cô đã chạy đi đâu? Sao không thấy cô?"

Giọng Tần Lạc suy yếu : "Có thể tối hôm qua gặp mưa bị cảm."

Lương tinh nghe giọng cô không giống như nói láo: "A? Vội tôi giúp cô xin phép!"

Tần Lạc không chút suy nghĩ nói: "Không cần, nếu công ty muốn đuổi tôi cũng không sao cả."

Mặc dù tối hôm qua uống rượu, nhưng chuyện gì xảy ra cô một chút vẫn nhớ rõ, bạn trai phản bội mình, đại ma vương ngồi xem kịch vui.

Mà mình giống như chú khỉ trong đoàn xiếc, bị bọn họ đùa giỡn xoay vòng, cô không muốn nhìn hai chú cháu bọn họ một chút nào.

Nghe được lời của cô, Lương Tinh có chút ngạc nhiên: "Tần Lạc, có phải cô sốt đến hồ đồ rồi không? Nói mê sảng gì vậy?"

Tần Lạc biết mình đang nói cái gì: "Tôi không nói mê sảng gì, tôi mệt mỏi, cúp trước."

Nói xong, cô chuyển điện thoại di động sang chế độ im lặng, không hy vọng bị bất kỳ ai quấy rầy, chuyện công việc cô tạm thời không muốn để ý.

Lương Tinh bị cúp điện thoại có chút không giải thích được, tối hôm qua Tần Lạc còn rất tốt, sao hôm nay cảm thấy hình như không thích hợp?

Chu Thiến vây qua: "Sao thế?"

Lương Tinh nhìn cô một cái: "Cô có phát hiện gần đây Tần Lạc có gì không thích hợp không?"

Chu Thiến lắc lắc đầu: "Không có! Tình trạng cô ấy làm việc vẫn rất hảo."

Lương Tinh cũng cảm thấy như vậy: "Nhưng vừa rồi cô ấy nói coi như bị công ty đuổi cũng không sao cả, tôi nghe giọng của cô ấy rất không đúng! Chẳng lẽ tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì mà chúng ta không biết?"

Hứa Vi nâng cằm lên: "Không phải cô ấy nói bị cảm sao? Có lẽ sốt đến hồ đồ, tập đoàn Đế An cũng không phải chỗ muốn tiến vào liền tiến vào, muốn ra thì ra. Hơn nữa, cô ấy mắc bệnh, công ty cũng không thể không hề nhân tính đuổi cô ấy!"

Lương Tinh với Chu Thiến vừa nghe, cũng hiểu có đạo lý.

"Vậy rốt cuộc chúng ta nên hay không nên xin phép giúp cô ấy?"

"Vẫn nên xin phép đi! Dù sao cũng không biết lai lịch của cô ấy, đặc tội cũng không tốt."

"Ừ, nói có lý."

Rất nhanh, Hoắc Kỳ Thành đang ở tầng 59 biết chuyện Tần Lạc xin nghỉ bệnh không đến công ty, thế cho nên tâm tình anh đi họp có chút không yên.

Trình Sâm hiểu tâm tư của Boss: "Boss, nếu không tôi phái người đi thăm Tần tiểu thư một chút?"

Hoắc Kỳ Thành phát phát tay: "Không cần, tự tôi có sắp xếp."

Trình Sâm không nói nữa, xem ra Boss muốn tự mình đi thăm Tần tiểu thư, mình chưa cần phải nhúng tay.

Cả ngày hôm nay Hoắc Cẩm Dương có chút bất an, anh ta gọi mấy điện thoại cho Tần Lạc không thấy nhận, gửi tin nhắn cũng không trả lời, nhưng anh từ trong miệng tâm phúc ở tổ một vô ý biết được Tần Lạc hôm nay xin nghỉ ốm, không khỏi kỳ lạ: Chẳng lẽ tối hôm qua Lạc Lạc đã trở về rồi sao?

Sau khi anh ta cân nhắc một chút, quyết định mua đồ ăn vặt cùng hoa quả mà cô thích đến thăm cô.

Gần tối, ngủ một ngày đầu Tần Lạc càng đau, trong mơ màng giống như nghe thấy có người mở cửa, cô cũng không để ý, có chìa khóa nhà cô chỉ có hai người.

Bùi Tử Ninh với Hoắc Cẩm Dương.

Người đàn ông căn bã đã cùng người phụ nữ khác như vậy, sẽ không có khả năng đến nhà cô.

Người mở cửa vào chỉ có thể là bạn tốt Tử Ninh, đoán rằng cô ấy sau khi tan tâm lo lắng cho mình mới qua đây.

Nhưng mà - -

"Lạc Lạc? Em mắc bệnh hả?"

Hoắc Cẩm Dương đặt đồ ăn vặt với hoa quả ở trên bàn trà phòng khách, giọng nói tình cảm thân thiết.

Nếu không phải tối hôm qua tận mắt nhìn thấy, Tần Lạc thật sự sẽ cho rằng mình hiểu lầm bạn trai, anh tốt với mình như vậy, làm sao có thể phản bội mình?

Nhưng một màn tối hôm qua trước mắt rành rành, chỉ cần nghĩ đến, cô hận không thể thưởng cho người đàn ông cận bã này mấy bạt tay!

"Anh vào bằng cách nào?"

"Lạc Lạc, không phải em sốt đến hồ đồ rồi chứ? Anh vẫn có chìa khóa nhà mà!"

Nói xong, Hoắc Cẩm Dương giơ tay muốn sờ đầu Tần Lạc, còn chưa để sát vào, đã bị Tần Lạc dùng lực đẩy ra: "Cút! Không nên đụng vào tôi!"

Về mặt Hoắc Cẩm Dương nghi hoặc nhìn bạn gái: "Lạc Lạc, em sao vậy?"

Tần Lạc dùng hết khí lực nói: "Anh làm tôi cảm thấy ghê tởm!"

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Tôi Nói Không Muốn Đi Bệnh Viện Anh Là Người Điếc Sao ?

Vẻ mặt Tần Lạc ghét bỏ với chán ghét làm cho Hoắc Cẩm Dương có chút không giải thích được, anh ta lập tức nghĩ đến chuyện mình chân đứng hai thuyền bị phát hiện.

Nhưng lại suy nghĩ, không phải!

Lập tức nói: “Lạc Lạc, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Có phải em hiểu lầm gì không?”

Tần Lạc nhìn vẻ mặt của anh ta giống như đồ bắn thiêu, cười lạnh: “Hiểu lầm? Chuyện tôi tận mắt nhìn thấy chẳng lẽ còn hiểu lầm? Hoắc Cẩm Dương, tôi thừa nhận trước tối hôm qua mình vẫn rất ngốc, nhưng sau tối hôm qua, tôi hoàn toàn thấy rõ ràng, hai chúng ta đã không liên quan gì nữa! Anh cút đi! Tôi không muốn nhìn thấy anh nữa!”

Mỗi một câu, Tần Lạc đều như dùng hết sức lực, cả người cô giờ phút này như nhũn ra, đầu đau muốn chết, nhưng vừa thấy người đàn ông căn bã kia, thì cô tức giận đến không kèm chế được.

Hoắc Cẩm Dương nhíu mày: “Lạc Lạc, tối hôm qua em đến bữa tiệc rồi hả?”

Tần Lạc tức giận đến xanh mặt: “Không được gọi tôi là 'Lạc Lạc'! Từ trong miệng anh nói ra mỗi một chữ tôi đều cảm thấy ghê tởm!”

Hoắc Cẩm Dương bỗng nhiên như nghĩ đến cái gì: “Có phải chú ba anh nói với em cái gì đúng không?”

Anh ta không đề cập đến người đàn ông kia thì còn, nhắc đến làm Tần Lạc lại càng một bụng tức giận: “Chú ba anh? Ha ha! Anh sớm biết tôi đi làm ở công ty nhà anh, biết chú ba anh hiểu lắm tôi bắt cóc em họ anh, nhưng anh thì sao? Một chữ cũng không nói, anh coi tôi là cái gì? Cảm thấy tôi rất ngu sao?”

Hoắc Cẩm Dương vội vàng giải thích: “Lạc Lạc, em hiểu lắm anh rồi, mặc dù anh biết chú ba anh hiểu lắm em, nhưng không phải em được tập đoàn Đế An tuyển dụng sao? Vậy chứng minh chú ba anh đền bù cho em, nếu em biết anh là người nhà họ Hoắc, vậy em nên biết quan hệ cha anh với chú ba không tốt, trao đổi giữa bọn anh rất ít, anh...”

Tần Lạc không muốn nghe: “Đủ rồi! Quan hệ giữa các người như thế nào không liên quan đến tôi! Tôi cũng không muốn biết! Anh đi đi! Về sau chúng ta không cần gặp nữa!”

Hoắc Cẩm Dương không ngờ hôm nay đến thăm bạn gái sẽ có kết quả như vậy, trước khi anh ta đến còn đang đắn đo phải mở miệng thế nào để nói chia tay với cô.

Lại chưa từng nghĩ, cô đã biết hết rồi.

“Tôi hôm qua em trở về sao không nói cho anh biết?”

“Nói cho anh, sau đó trốn đi sao? Hay tạo một thân phận khác tiếp tục lừa gạt tôi?”

Ánh mắt Tần Lạc rét lạnh, quan hệ người yêu gần hai năm, giờ phút này, cô nhìn khuôn mặt bạn trai giống như đang nhìn một người không quen biết.

Cô đã hoàn toàn không nhận ra anh rồi!

Lại nói: “Hoắc Cẩm Dương, thân phận anh cao quý như vậy! Anh đã có bạn gái môn đăng hộ đối cần gì phải trêu chọc tình cảm của tôi?”

Trong lòng Hoắc Cẩm Dương xấu hổ: “Lạc Lạc, anh không có đùa giỡn tình cảm của em, anh với Ánh Thần mới quen hơn một tháng, là cha anh ép anh đi xem mắt, lúc ấy anh không có biện pháp, nếu anh không thích em, anh cũng sẽ không làm sinh nhật cho em ngày đó.”

Anh ta còn chưa nói xong đã bị Tần Lạc ngắt lời: “Đủ rồi! Quen hơn một tháng còn có thể như không có việc gì tổ chức sinh nhật cho tôi, lời nói lăng mạn như thế, anh làm cho tôi thật ghê tởm!”

Hoắc Cẩm Dương biết mình chân giẫm lên hai thuyền là không đúng, nhưng chuyện cho đến bây giờ, anh ta chỉ có thể xin lỗi một trong hai người.

Tối hôm qua Lạc Lạc đột nhiên trở về, chẳng lẽ chú ba cố ý sắp xếp?

Nghĩ như vậy, anh ta nói: “Lạc Lạc, ngày anh với Ánh Thần xem mặt ở nhà hàng ngẫu nhiên gặp chú ba với Giang Ánh Tuyết chị hai của Ánh Thần, nếu biết chú ấy biết hai đứa mình là người yêu, vậy chú ấy cũng biết chuyện hẹn hò của anh với Ánh Thần, em không được để chú ấy lừa, tâm tư chú ấy sâu không lường được. Hơn nữa, chú ấy chỉ có thể cưới một người phụ nữ môn đăng hộ đối.”

Đáy mắt Tần Lạc càng lạnh lẽo: “Hoắc Cẩm Dương, tôi hoàn toàn không có hứng thú với chú ba anh, anh ta muốn kết hôn với ai cũng không liên quan hệ đến tôi chút nào! Chính anh ở bên ngoài... Có thể đừng bao gồm tôi?”

Hoắc Cẩm Dương nghi ngờ nhìn cô một cái: “Lạc Lạc, em có thể nghĩ như vậy là tốt, mặc dù anh làm tổn thương em, nhưng nếu em yêu chú ba

anh, vậy em mới thật sự nhảy vào lò lửa.”

Tần Lạc đen mặt nhìn anh ta: “Cút!”

Một chữ rất trực tiếp, một giây cô cũng không muốn nhìn thấy anh ta!

Hoắc Cẩm Dương thở dài: “Em bị cảm rất nghiêm trọng, nên đến bệnh viện khám! Nếu không anh giúp em gọi điện thoại cho Bùi Tử Ninh?”

Tần Lạc trực tiếp cầm lấy gối đầu bên cạnh ném qua: “Cút!”

Hoắc Cẩm Dương tránh thoát gối đầu cô vút qua, xám xịt rời đi.

Mới vừa đi được vài bước lại bị Tần Lạc gọi lại: “Đứng lại!”

Trong lòng Hoắc Cẩm Dương vui mừng, chẳng lẽ Lạc Lạc thay đổi chủ ý sao?

“Để chìa khóa cửa nhà tôi lại! Về sau ở đây không hoan nghênh anh!”

“Lạc Lạc, anh”

“Coi như tôi cầu xin anh, xin anh cút xa tầm mắt của tôi.”

Tần Lạc xoay mặt, bệnh tâm thần nói.

Đã từng là người yêu, bây giờ là người đàn ông căn bã, muốn ở trong một đêm hoàn toàn tiếp nhận sự thật này, vẫn có chút khó khăn.

Cô không nghĩ ra, rõ ràng đã cùng người phụ nữ khác phát sinh quan hệ thân mật, sao còn có mặt mũi đối xử dịu dàng với mình như thế?

Anh ta đối với mình như vậy không phải là phản bội cô gái kia sao?

Đứng ở góc độ người phụ nữ nhìn, thì anh ta là người đàn ông mười phần căn bản!

Cô ghét nhất loại đàn ông này!

Không có quay lại nhìn!

Sau khi nghe thấy tiếng của khép lại, Tần Lạc trở về trên giường tiếp tục ngủ tiếp, cô chỉ muốn ngủ trời đất tối đen, tốt nhất ai cũng đừng quấy rầy cô!

Lần thứ hai tỉnh lại, mở mắt trời đã tối đen.

Tần Lạc cầm lấy điện thoại di động nhìn thấy bạn tốt gửi tin nhắn cho mình: Lạc Lạc, cậu ở nhà đi? Sau khi tan làm mình mang chút đồ ăn qua cho cậu!

Cô trả lời một chữ “Được“.

Lúc này, cũng chỉ có bạn tốt là ấm áp nhất.

Khoảng 10 phút sau, ngoài cửa bỗng nhiên vang lên tiếng chuông cửa, Tần Lạc cho rằng Tử Ninh trở về, thì chống mạnh thân thể lên đi mở cửa cho cô ấy.

Kết quả - -

Sau khi thấy người đàn ông đứng ngoài cửa, Tần Lạc không chút suy nghĩ định đóng cửa.

Hoặc Kỷ Thành đưa tay ngăn cửa lại, mạnh mẽ chen lấn đi vào, sau đó rất đột nhiên giơ tay sờ trán cô: “Cô phát sốt.”

Câu khẳng định, mà không phải là câu nghi vấn.

Ánh mắt Tần Lạc rét lạnh: “Không liên quan gì đến anh! Nhà tôi không chào đón anh!”

Hoắc Kỳ Thành lôi kéo cô đi ra ngoài: “Đi bệnh viện với tôi.”

Tần Lạc liều mạng vùng vẫy: “Buông! Anh dựa vào cái gì yêu cầu này yêu cầu kia với tôi? Anh là người nào của tôi? Anh có tư cách gì quản tôi?”

Hoắc Kỳ Thành nhìn cô thật sâu, nói một câu làm cho cô mở rộng tầm mắt: “Cô là giáo viên dạy kèm ở nhà của con tôi, ngày mai là Chủ nhật, chẳng lẽ cô muốn vắng mặt lần thứ hai dạy học? Khiến Tiểu Tinh thất vọng?”

Tần Lạc ghen, không nghĩ đến anh sẽ trả lời như vậy.

Lập tức hít một hơi thật sâu: “Tôi không phải làm bằng sắt, đương nhiên sẽ có lúc sinh bệnh! Phần dạy kèm ở nhà tôi không muốn làm, tuần trước thì coi như tôi dạy học miễn phí.”

Con người đen thâm thúy của Hoắc Kỳ Thành nhìn cô: “Không muốn làm? Tần Lạc cô là người phụ nữ tùy tiện như vậy sao? Cô coi công việc của mình làm trò đùa sao? Hay là cô cố ý đùa giỡn tình cảm con tôi?”

Tần Lạc bị anh chỉ trích được yêu thích màu tóc bạch: “Anh không cần chuyện bé xé ra to! Tôi căn bản không có ý đó!”

Hoắc Kỳ Thành hung hăng: “Không phải có ý đó là có ý gì? Cô không biết Tiểu Tinh rất thích cô sao? Từ khi biết cô là gia sư dạy kèm cho bé thì vui vẻ hơn bình thường rất nhiều, bây giờ cô bảo tôi nói với bé rằng tâm tình cô không tốt nên không làm, cô cảm thấy cô rất tàn nhẫn không?”

Tần Lạc cảm thấy anh lên án quả thực không giải thích được: “Tự tôi sẽ giải thích với Tiểu Tinh.”

Hoắc Kỳ Thành vẫn không định buông tha cô: “Giải thích như thế nào? Chẳng lẽ nói tình cảm không thuận cho nên tâm tình không tốt? Lùi một vịn bước nói, mặc dù trong lòng cô cảm thấy tội thúc đẩy việc cô chia tay với Hoắc Cẩm Dương, vậy cũng không có thể bởi vì chuyện này ảnh hưởng đến chương trình phụ đạo của Tiểu Tinh, đó là hai chuyện khác nhau.”

Dừng một chút, lại bổ sung một câu: “Đứa bé là vô tội.”

Tần Lạc có chút kỳ lạ vì sao anh nhắc đến Tiểu Tinh lại trở nên kích động như vậy, chợt nghĩ: Có lẽ đây là tâm tình của một người làm cha! Anh nhất định hi vọng con trai của mình vui vẻ.

“Chủ nhật này tôi sẽ đi.”

Chỉ cần suy nghĩ đến khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ đáng yêu của Tiểu Tinh, cô cũng không có cách nào cự tuyệt.

Nghe được trả lời của cô, vẻ mặt Hoắc Kỳ Thành mới chuyển biến tốt, không nói lời gì kéo cô đi ra ngoài: “Trước đến bệnh viện với tôi.”

Sức lực của anh quá lớn, Tần Lạc không đề phòng bị anh lôi kéo đi ra ngoài cửa.

“Này! Tôi không muốn đi bệnh viện! Anh buông tay!”

“Cô gái, cô đang phát sốt!” Giọng Hoắc Kỳ Thành trầm thấp hùng hậu, khí thế không cho cự tuyệt.

Nhưng Tần Lạc không thuận theo: “Tôi nói không muốn đi bệnh viện! Anh là kẻ điếc sao?!”

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Cô Gái Nhỏ Vốn Mang Thù

Hoắc Kỳ Thành giống như không nghe thấy, kéo Tần Lạc đi ra ngoài, sức lực anh lớn, Tần Lạc vốn không tránh thoát được, bị động kéo về phía thang máy.

Hơn nữa bây giờ bị bệnh thân thể vốn suy yếu, cô ngoài nói thầm trong lòng là người đàn ông bá đạo, thì cũng không còn cách nào.

Bùi Tử Ninh vừa chạy tới chung cư bạn tốt ở liền nhìn thấy một chiếc xe Spyker c8 màu đen bản số lượng có hạn rời đi, cô đang suy nghĩ từ khi nào ở chung cư này lại có một phú hào ra vào như vậy.

Còn chưa đi được mấy bước, bạn tốt đã gửi tin nhắn tới: Tử Ninh, mình bị sốt, Đại Ma Vương cường chế ép mình tới bệnh viện, cậu thấy tin nhắn này thì trước đừng tới chỗ mình nhé.

Mẹ nó!

Cho nên mới nói cái xe Spyker c8 vừa rồi mình nhìn thấy chính là xe của Hoắc Kỳ Thành sao? Hơn nữa Lạc Lạc lại còn ở trên xe?

Nếu cô sớm nhận được tin nhắn này một chút thì có phải có thể ngăn xe đó lại hay không.

Dù sao ảo tưởng cũng chỉ là ảo tưởng.

Bùi Tử Ninh liếc mắt nhìn tay xách đồ ăn mua ngoài, xoay người đi ra khỏi tiểu khu, thôi! Vẫn là mang về cho em trai đang học tập ăn!

Về phần bên Lạc Lạc, sau khi trở về gửi cho cô ấy một tin nhắn hỏi thăm.

Đi tới đi lui, cô chợt có một dự cảm, chỉ sợ Lạc Lạc và Hoắc Tử thiếu không dễ dàng tách ra như vậy, chỉ cần nghĩ tới đứa trẻ giống bạn tốt quá.

Bùi Tử Ninh lại cảm thấy chuyện này không có đơn giản như vậy! Nhưng, rốt cuộc trong đó có gì không đúng, cô cũng không nói ra được.

Bệnh viện Kiều Dương, là bệnh viện tư nhân tốt nhất thành phố A, có thiết bị tân tiến nhất và nhân viên chữa bệnh tốt, môi trường cũng là tốt nhất.

Tần Lạc kháng cự nói: "Tôi chỉ bị bệnh bình thường, bệnh viện này phí quá cao, tôi không tiêu phí nổi, tôi muốn tới bệnh viện Tử Ninh!"

Hoắc Kỳ Thành lạnh lùng liếc cô một cái, "Không cần cô tốn tiền"

Tần Lạc càng không thuận theo, "Tôi với anh lại không có bất kỳ quan hệ gì, tôi càng không cần thiết xài tiền của anh!"

Tròng mắt đen thâm thúy của Hoắc Kỳ Thành híp lại, "Nóng thành như vậy còn nhanh mồm nhanh miệng?"

Tần Lạc còn muốn nói điều gì, lại thấy được hai người quen -- là đôi tình nhân Ước Hàn và Mary.

Trước đó trong buổi sinh nhật năm tuổi của Tiểu Hỏa Tinh đã từng thấy, bọn họ là cha nuôi mẹ nuôi của Tiểu Hỏa Tinh, có thể thấy được cũng bạn

tốt của Đại Ma Vương.

Ước Hàn liếc mắt nhìn bạn tốt và Tần Lạc, cười có thâm ý khác, anh ta biết duyên phận của hai người này không bỏ được, kể từ khi A Thành biết Tần Lạc cũng không có nhớ tới chuyện lúc trước, thái độ đối với cô chuyển biến những 180°.

Có thể thấy được, anh rất có hứng với cô.

Nói như vậy, một người đàn ông thấy hứng thú với một cô gái, đó chính là muốn cô gái trở thành người phụ nữ của mình!

Lấy hiểu biết của anh ta về A Thành, anh tuyệt đối chính là muốn như vậy.

Thú vị!

Thật thú vị!

Ngay sau đó cười ha hả hỏi "Tần tiểu thư ngã bệnh sao?"ddlqd.com-edit mèohoang

Không đợi Tần Lạc mở miệng, Hoắc Kỳ Thành đã giành trả lời trước, "Cô ấy sốt, để bác sĩ giỏi nhất của bệnh viện hai người xem giúp cô ấy một chút."

Ước Hàn ho nhẹ một tiếng, chỉ một phát sốt còn phải bác sĩ giỏi nhất của bệnh viện bọn họ sao? A Thành không khỏi nói nhỏ thành to!

Nhất định chính là quan tâm bị loạn!

Tần Lạc cũng cảm thấy Hoắc Kỳ Thành quan tâm khác thường với cô, "Chỉ là phát sốt chút mà thôi, không có khoa trương như vậy."

Mary nở nụ cười, lôi kéo tay của cô, "Đi theo tôi."

Sau đó ném cho bạn trai một ánh mắt "Mấy người yên tâm".

Đợi sau khi các cô rời đi, Ước Hàn liền cùng bạn tốt đi tới phòng làm việc của mình, hỏi thẳng: "Động lòng sao?"

Hoắc Kỳ Thành hơi nhú ầu ầu ầu ầu, "Cô ấy là mẹ ầu ầu nhỏ, hơn nữa Tiểu Tinh rất thích cô ấy."

Ước Hàn không nhận được cười thất thanh, "Đây cũng không phải là lý do! Nếu như chỉ là bởi vì Tiểu Tinh thích cô ấy, cậu cũng không thể để ý tới người ta như vậy?"

Hoắc Kỳ Thành cũng không có ý định ý định bị phơi bày, vẻ mặt lạnh nhạt trước sau như một, "Cô ấy đem đến cho tôi cảm giác không giống nhau."

Trong lòng của Ước Hàn nảy ra vấn đề, "Nhưng cậu đã nghĩ qua một vấn đề chưa, ngộ nhỡ về sau cô ấy biết chuyện xảy ra sáu năm trước, cậu chuẩn bị giải thích như thế nào?"

Hoắc Kỳ Thành nhú mày, "Giải thích? Tại sao phải giải thích? Tiểu Tinh đáng yêu như thế, cô ấy phải nên cảm kích quyết định năm đó của mình chứ?"

Ước Hàn đổ đầy hắc tuyến, "."

Say!

Tư tưởng của bạn tốt hoàn toàn không phải là người bình thường có thể hiểu được, sự thông minh của anh và IQ cũng cực cao, nhưng chỉ số cảm xúc thì!

Khụ.

Làm người ta lo lắng!

"Cậu chắc chắn Tần Lạc sẽ cho là như vậy sao?"

"Dĩ nhiên, đây không phải là vấn đề."

"."

Ước Hàn quả quyết bỏ qua việc tiếp tục nói chuyện với bạn tốt, suy nghĩ cấu tạo của anh không phải là mình có thể hiểu.

.

Mà bên kia.

Mary mang Tần Lạc đi làm kiểm tra và đo nhiệt độ, sốt tới 9 độ C, không có vấn đề khác, chỉ cần truyền mấy bình nước là được.

Lúc đang truyền nước, Tần Lạc vốn định tùy tiện ngồi truyền nước biển là được, kết quả Mary an bài cho cô một gian phòng bệnh đơn.

"Mary, thật sự không cần."

"Cô do A Thành mang tới, đó chính là bạn của chúng tôi, đương nhiên là phải đối xử tốt như bạn bè!"

"Hả."

Tần Lạc không cự tuyệt được cũng chỉ có thể đồng ý.

Lúc tán gẫu thì Mary giống như vô tình nói: "Nhiều năm như vậy, vẫn là lần đầu tiên A Thành mang một cô gái tới bệnh viện chúng tôi, cũng là lần đầu tiên mang một cô gái về sinh nhật Tiểu Tinh."

Tần Lạc vừa mới nằm xuống thân thể có chút cứng ngắc, khóe môi nặn ra một tia cười miễn cưỡng, "Không phải đâu? Không phải anh còn một bạn gái là Giang Ánh Tuyết sao?"

Mary liền vội vàng lắc đầu, "Giang Ánh Tuyết cũng không phải bạn gái A Thành, chỉ là ông cụ nhà anh ấy sắp xếp đối tượng hẹn hò cho anh ấy mà thôi, Tiểu Tinh không thích cô ta, cho nên A Thành đều chỉ vì ứng phó ông cụ mà vậy thôi."

Tần Lạc: "."

Tại sao ý trong lời của Mary giống như là mình và Đại Ma Vương nói yêu thương chứ.

Ha ha!

Coi như đàn ông toàn thế giới đều kết hôn rồi, cô cũng sẽ không nói yêu đương với Đại Ma Vương!

Đầu tiên, ứng cử viên chồng tương lai của cô không thể đã kết hôn; tiếp theo, cô chỉ muốn gả cho một người đàn ông bình thường yêu mình; cuối cùng, cô không thích cùng hưởng một người đàn ông với những cô gái khác.

Mặc kệ người đàn ông kia bởi vì nguyên nhân gì mà bắt đắ gĩ phải giữ vững quan hệ tốt đẹp với những cô gái kia, vậy đều không phải là món ăn của mình!

Cho nên, cô sẽ không cân nhắc Đại Ma Vương!

Huống chi, thân phận của mình và anh có khác biệt trời vực!

Chỉ cần vừa nghĩ tới Ex. Boyfriend phản bội mình, cô liền đối với hai chữ "Hào Môn" này, xin miễn cho kẻ bất tài!

Cô chỉ là một người dân một người bình thường, thật không với cao nổi!

"Mary, cô hiểu lầm rồi, về mặt sinh hoạt, tôi chỉ là giáo viên dạy kèm cho Tiểu Tinh; ở trên công việc, Hoắc Tứ thiếu là lãnh đạo trực tiếp của tôi,

không hơn."

Tần Lạc lạnh nhạt giải thích, cô cũng không muốn có bất kỳ quan hệ không rõ ràng nào với Đại Ma Vương.

Mary đối với lời giải thích của cô chỉ thản nhiên cười, cũng không có nói cái gì nữa, nhìn ra được trước mắt Tần Lạc còn không thích A Thành, hình như giữa hai người còn có hiểu lầm gì đó.

Tuyên xong, đã gần rạng sáng.

Tần Lạc không muốn ở bệnh viện nghỉ ngơi, nhất định đón xe trở về, Hoắc Kỳ Thành kéo cô, "Bên ngoài đang mưa, cô còn muốn gặp mưa phát sốt sao?"

Sau khi Tần Lạc hạ sốt thân thể thoáng có chuyển biến, "Thân thể của tôi tôi rõ ràng nhất, không cần anh làm bộ tốt bụng! Lúc tôi thảm nhất bị giữ ở cục cảnh sát 24 giờ không có chớp mắt còn bị hàng xóm chung quanh phỉ nhổ, nhiều người vu oan và người thân công kích tôi như vậy, tất cả công ty cũng từ chối tôi...tôi lập tức thành chuột chạy qua đường người người kêu đánh, đây mới thật sự là tàn phá tinh thần! Phát sốt thì tính là gì? Ở nhà uống nhiều nước một chút và ngủ một giấc là tốt, căn bản cũng không cần anh làm điều thừa mang tôi tới bệnh viện!"

Sắc mặt Hoắc Kỳ Thành đen lại, cô gái đáng chết! Anh tốt bụng còn chưa báo đáp!

Lại còn mang thù nhớ đến bây giờ!

Sau khi Tần Lạc nói xong liền tránh khỏi tay anh chuẩn bị rời đi, cô biết người đàn ông này là rỗng trong thiên hạ, khẳng định lòng tự ái rất mạnh, mình nhắc lại chuyện xưa anh còn không chịu buông tay là không thể nào.

Đối với chuyện không thể nào thì lại không thể kéo dài, còn không bằng kết thúc sớm một chút!

Đối với mình đối với người khác tốt!

Cũng may người cửa bệnh viện có nhiều taxi, Tần Lạc nhanh chóng đón một chiếc rời đi.

Thần sắc Hoắc Kỳ Thành âm u lạnh lẽo nhìn chăm chăm xe rời đi, nắm đấm không tự chủ được siết chặt, mới vừa rời những lời cô nói khiến anh không có lời nào để phản bác.

.....

Tần Lạc nhìn người đàn ông còn đứng bất động ở đó trong kính chiếu hậu, thầm nghĩ: đã tổn thương được lòng tự ái cao ngạo của anh sao?

Đáng đời!

Mình là Cô gái vốn mang thù!

Ai bảo lúc đầu anh hại mình thảm như vậy!

Chẳng lẽ anh cho là bây giờ đối với một chút ân huệ là có thể có được sự tha thứ của cô sao?

Nắm mơ!

Tốt nhất trải qua tối nay về sau cô bị công ty khai trừ, từ đó về sau"Anh đi cầu dương quan của anh, đường cô đi cầu độc mộc của cô", không bao giờ lui tới với nhau nữa!

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Cậu Và Đại Ma Vương Có Tiến Triển Sao?

Liên tiếp hai ngày, Tần Lạc vẫn đều ở nhà không có ra cửa, cô vốn tưởng rằng mình sẽ nhận được thư từ...đuối việc, dù sao mình chống đối cấp trên, nhất định là không có quả ngon để ăn.

Nhưng không ngờ chính là, hộp thư rỗng tuếch.

Công ty cũng không còn người gọi điện thoại tới thúc giục cô đi làm. . . .
..

Bỗng dưng, cô nghĩ đến mấy buổi cuối tuần này không có đi phụ đạo Anh ngữ cho Tiểu Hỏa Tinh, vội vàng gọi điện thoại cho cậu nhóc, đầu kia nhanh chóng bắt máy.

“Chị gái, thân thể chị khá hơn chút nào không?”

Bên kia điện thoại là giọng nói non nớt của trẻ con tràn đầy quan tâm, khiến trong lòng Tần Lạc hơi ấm, càng có một loại cảm giác nói không ra lời.

“Chị gái tốt hơn nhiều rồi, Tiểu Tinh sẽ không trách tuần này chị gái không có đi phụ đạo Anh ngữ cho em chứ?”

Tần Lạc có chút áy náy nói, cô hoàn toàn không ngờ câu đầu tiên Tiểu Tinh nói là quan tâm thân thể của mình, xem ra là Đại Ma Vương nói cho nó biết.

Hoắc Gia Tinh giống như người lớn nói: “Không có, cha nói chị gái ngã bệnh, cuối tuần xin nghỉ không tới được, tuy nhiên Tiểu Tinh rất nhớ chị gái, nhưng Tiểu Tinh càng hy vọng chị gái nhanh chóng tốt lên một chút, như vậy tuần sau Tiểu Tinh có thể nhìn thấy chị gái khỏe mạnh!”

Giọng cậu nhóc ngây thơ đáng yêu, đơn thuần khiến người đau lòng.

Tần Lạc có chút dờ dẫm, Đại Ma Vương lạnh lùng bá đạo như vậy làm sao sinh ra một đứa con trai đáng yêu ấm lòng như thế?

Nếu không phải diện mạo hai cha con tương tự, cô thật sự hoài nghi Tiểu Tinh không phải con ruột của anh.

“Ừ, chị gái lập tức tốt thôi.”

“Hi hi! Vậy thì quá tốt!”

Cúp điện thoại xong, Tần Lạc ngơ ngác ngồi trên ghế sa lon, lại nói, cô thật đúng là không bỏ được đứa bé Tiểu Tinh này, lại không nói nó khéo léo đáng yêu, mỗi lần nghe được nó mềm dẻo gọi mình là”Chị gái” .

Lòng của cô cũng muốn tán chảy.

Cho dù ai cũng không cự tuyệt được!

Nghĩ tới đây, không khỏi thở dài, chính là đáng tiếc nó có một người cha như thế!

Chợt, tiếng chuông điện thoại di động reo lên.

Tần Lạc vội vàng bắt máy, là bạn tốt Bùi Tử Ninh gọi tới.

“Lạc Lạc, cậu và Đại Ma Vương có tiến triển sao?”

Bạn tốt nói một câu không giải thích được khiến Tần Lạc có chút ngơ ngẩn, “Linh tinh gì đấy?”

Bùi Tử Ninh gào to nói: “Cậu không xem tin tức sao? Sáng sớm hôm nay Hoắc Tứ thiếu đăng ở trên web công bố thanh minh, mèo hoang thừa nhận trước mình hiểu lầm cậu là kẻ bắt cóc, thật ra thì cậu tốt bụng cứu con trai anh ta.”

Tần Lạc có chút ngây người.

Bùi Tử Ninh lại nói: “Cậu làm sao? Điều này khiến Microblogging có lượt xem kinh người! Ngay cả phía cục cảnh sát chính phủ thành phố A cũng đăng lên Microblogging, còn nói hại cậu bị giữ 24 giờ rất xin lỗi, là bọn họ xét lầm.”

Tần Lạc vẫn còn có chút không dám tin, Đại Ma Vương cá tính kiêu ngạo như vậy mà cũng đăng lên Microblogging thừa nhận sai lầm sao?

“Cậu chắc chắn đó là Đại Ma Vương đăng lên Microblogging sao? Anh ta cũng không giống như là người có Microblogging.”

“Đương nhiên mình xác định! Bởi vì chủ tài khoản đã được Tân Lăng chứng thực, cái này không thể nào làm giả, vả lại! Có ai có lá gan lớn như vậy dám ở trên web giả mạo Hoắc Tứ thiếu! Đó không phải là muốn chết sao?”

Bùi Tử Ninh khẳng định phân tích nói.

Tần Lạc cũng biết cô phân tích rất có đạo lý, nhưng chuyện vẫn không thể tưởng tượng nổi, vốn tưởng rằng hai ngày nay sẽ nhận được thông báo khai trừ, kết quả ngoài dự đoán là được giải thích chuyện “Phạm tội bắt cóc”.

Ngay sau đó lúng túng nói: “Anh ta trả trong sạch cho mình cũng là việc nên làm.”

Bùi Tử Ninh ở đầu bên kia điện thoại cười, “Hắc hắc chẳng lẽ không phải là bởi vì cậu sao?”

Tần Lạc tức giận trả lời: “Cậu nghĩ đi đâu thế! Làm sao mình và Đại Ma Vương có thể! Nhưng anh ấy là chú ba của Hoắc Cẩm Dương! Mình không nghĩ lại có bất kỳ dính dáng nào với người nhà họ Hoắc!”

Bùi Tử Ninh bĩu môi, “Cậu đây là muốn cầm gậy tre đánh chết mọi người sao? Mình thấy khẳng định cậu và Tiểu Hỏa Tinh không thoát khỏi liên quan.”

Tần Lạc ghen hòng, “Vậy có thể như nhau sao? Tiểu Hỏa Tinh chỉ là một đứa bé năm tuổi, hơn nữa quan hệ của mình với nó cũng chỉ là cô giáo và học sinh.”

Bùi Tử Ninh không có ý định kích thích bạn tốt, ý vị sâu xa đáp một tiếng, “À”

Dù sao, cô chính là có một loại dự cảm, Lạc Lạc và Đại Ma Vương không thể nào thoát khỏi quan hệ nhanh như vậy.

Sau khi bạn tốt gọi điện thoại tới, Tần Lạc liên tục nhận được rất nhiều điện thoại, một người trong đó chính là em gái riêng Đồng Ngữ Phi.

“Chị, chị và Hoắc Tứ thiếu quen lắm sao? Tại sao anh ta lại đột nhiên gửi tin lên Microblogging thừa nhận trước đó là mình hiểu lầm chị? Rốt cuộc bây giờ chị đi làm ở đâu? Tại sao không chịu về nhà?”

Hình như sợ cô cúp điện thoại, Đồng Ngữ Phi liên tiếp hỏi nhiều vấn đề.

Tần Lạc chợt cảm thấy nhức đầu, trong sạch của cô đã chứng minh, nhưng phiền toái cũng theo đó mà đến, tất cả mọi người đều cho là cô và Đại Ma Vương có cái gì đó, mỗi người đều gọi điện tới hỏi thăm cô! Cô là phạm nhân sao?

Nhất định phải tiếp nhận từng câu thăm vấn điều tra?

“Đồng Ngữ Phi, tôi vốn không có bắt cóc tiểu thiếu gia nhà họ Hoắc, người ta trả lại trong sạch cho tôi cũng là chuyện đương nhiên, tư tưởng của cô có thể bình thường được không? Còn nữa, tôi họ Tần, không họ Đồng! Những lời này là cô và mẹ cô đã từng nói cho tôi nghe, nói gần nói xa ý rất rõ ràng rồi, hôm nay còn chạy tới nói với tôi những lời này để làm cái gì?”

“Chị, chị có thể không đề cập tới chuyện lúc trước không? Đều đã qua lâu như vậy chị còn nhớ thù? Cần gì chứ? Em và mẹ đã biết hồi cãi rồi, chúng ta là người một nhà, sinh hoạt một chỗ không tốt hơn sao?”

Đồng Ngữ Phi một bộ độ lượng, nói xong càng thêm tình thâm ý trọng.

Tần Lạc cười lạnh hai tiếng, “Đồng Ngữ Phi, xin hỏi, chó đói ăn cứt sao?”

Đồng Ngữ Phi giận không kìm chế được, “Tần Lạc! Cô đứng có mà được cho mặt mũi mà lên mặt! Chẳng lẽ cô và tôi không phải đồng loại sao? Chửi chúng tôi là chó lương tâm của cô mới bị chó ăn hết!”

Tần Lạc cười, “Mới nói đôi câu liền lộ tính cách, ha ha! Chính cô cứ nhất định dò sỏ của tôi nên còn cách gì?”

Đồng Ngữ Phi giận đến ngực phập phồng dữ dội, kể từ khi Tần Lạc rời đi, tài ăn nói của cô càng trở nên tốt, mình không có một lần nói qua được cô!

Chẳng lẽ là có liên quan tới nghề nghiệp phiên dịch?

Liên tục nhiều giờ, điện thoại của Tần Lạc cũng chưa có gián đoạn, trong lúc vô tình cô đăng Microblogging, phát hiện mình bị vô số người ngoài phản hồi, tin nhắn càng thêm mấy trăm tin.

Cô bị dọa đến nỗi vội vã mở cái đặt ra, không cho phép người xa lạ gửi tin nhắn cho mình, nếu không mấy ngày nay Microblogging sẽ nổ tung.

Hơn nữa, người ái mộ cô cũng tăng không ít.

Càng quá mức, tin tức Đại Ma Vương gửi lên Microblogging trở thành top, mình thì thành nữ chính đứng đầu.

Đơn giản là không hiểu sao nổi danh!

Buổi tối, cô thử gửi đi vài hồ sơ lý lịch, kết quả rất nhanh đã được trả lời, nhưng căn bản cũng không cùng một chủ đề: Tần tiểu thư, trước mắt cô đã nhậm chức ở tổ 3 phiên dịch của Tập đoàn Đế An, mèo hoang cô còn chưa có từ chức đã gửi sơ yếu lý lịch đi chỗ khác là không hợp quy định ngành nghề.

Tần Lạc chán nản thầm nghĩ: Say! Cô đi làm ở Tập đoàn Đế An mọi người cũng đều biết sao?

Sáng sớm hôm sau.

Tần Lạc đang ngủ say chợt nghe điện thoại reo, cô không chút nghĩ ngợi bắt máy, “A lô?”

“Tần Lạc, cô đã liên tục nghỉ mấy ngày, lần trước đi Hongkong làm việc trở về còn không thèm gửi báo cáo tới cho tôi, còn có buổi case của công ty

hàng không mà cô theo sát, chiều nay sẽ có nhân viên kỹ thuật tới đây, cần cô đi đón tiếp”

Giang Ánh Tuyết dặn dò một đồng.

Tần Lạc còn đang ngủ gật lập tức tỉnh táo, “Giang tổ trưởng, tôi”

Giang Ánh Tuyết lạnh lùng ngắt lời cô, “Cảm mạo hay sốt cũng đã nghỉ phép bốn ngày đủ rồi, nhanh tới công ty đi!”

Dứt lời, liền ngắt điện thoại.

Tần Lạc cầm điện thoại di động ngồi ở trên giường ngẩn người kinh ngạc, đây là tình huống gì?

Cô nghĩ, ngay sau đó gửi cho Giang Ánh Tuyết một tin nhắn: Giang tổ trưởng, tôi chuẩn bị từ chức.

Tin nhắn nhanh chóng trả lời: cô chắc chắn mình muốn làm đào ngũ?

“Đào ngũ” cái từ này khiến toàn thân Tần Lạc chấn động, cô từ trước tới nay luôn là người dũng cảm tiến tới, tuyệt đối sẽ không có chuyện đi đào ngũ nào.

Sau đó hai phút, cô trả lời lại: Giang tổ trưởng, cảm ơn cô, ta đến công ty ngay.

Rời giường, rửa mặt, mặc chỉnh tề.

Tần Lạc lái chiếc xe của mình tới công ty, cho dù muốn từ chức, cũng phải đem làm xong công việc bận rộn trước mắt.

Muốn đi, cũng phải sãi diện mà đi.

Chứ không phải bị người ta nói thành đào ngũ.

Như vậy, cô còn có mặt mũi nào đặt chân ở đây?

Chỉ sợ chuyện mình “Đào ngũ” sẽ truyền cho mọi người biết

Giang Ánh Tuyết càng không ngờ tới lời khinh thường của mình lại đem tới động lực cho tình địch chịu ở lại, sớm biết vậy ban đầu cô đã nghĩ hết biện pháp đuổi Tần Lạc đi.

Hãy ấn Thank bài giới thiệu trang đầu cho Mèo đi

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Bị Tính Kế (1)

Tần Lạc đến công ty chuyện thứ nhất đó là tập hợp báo cáo đi công tác lần trước giao cho tổ trưởng Giang, lúc chuẩn bị ra ngoài thì bị gọi lại.

“Tin tức ngày hôm qua tôi đã xem, chuyện cô bị hiểu lầm đã được giải thích, về sau không cần lấy việc này đi quấy rầy tổng giám đốc nữa, sở dĩ tôi lựa chọn giữ cô lại là nhìn trúng năng lực làm việc của cô, làm người phiếu hiệu được thế nào là đủ, không nên được một tắc lại muốn tiến một thước, lại càng không được hy vọng xa vời có một số thứ căn bản không thể thuộc về mình.”

Lời Giang Ánh Tuyết mang theo cảnh cáo.

Tần Lạc không dám tin nhìn cô ta một cái: “Tổ trưởng Giang, tôi không biết cô đang nói cái gì.”

Giang Ánh Tuyết lại nói đầy thâm ý: “Người phụ nữ thông minh nên nghe hiểu được, tôi tin cô không ngu.”

Tần Lạc: “...”

Giang Ánh Tuyết không cho cô cơ hội nói chuyện: “Cô đi ra ngoài trước! Buổi chiều kỹ sư bên công ty hàng không nước Pháp đến đây, cô phụ trách cùng đi tiếp khách.”

Tần Lạc gật đầu: “Ừ.”

Công việc phiên dịch của công ty hàng không lớn nước Pháp này cô vẫn luôn xử lý, để cô phụ trách cùng đi tiếp đãi cũng hợp tình hợp lý.

Đợi sau khi Tần Lạc rời đi, Giang Ánh Tuyết gọi một cú điện thoại đến văn phòng tổng giám đốc, người nghe điện thoại là Trình Sâm, biết Tần Lạc sau khi trở về cũng không nói cái gì, bày tỏ mình sẽ truyền đạt cho Boss.

Giang Ánh Tuyết không nhịn được hỏi một câu: “Trợ lý Trình, Kỷ Thành anh ấy có hứng thú với Tần Lạc đúng không?”

Trình Sâm đầu đầy hắc tuyến, điều này anh ta phải trả lời thế nào?

Anh ta chỉ có thể uyển chuyển nói: “Giang tiểu thư, vấn đề riêng của Boss tôi công việc trợ lý làm sao mà biết? Lại nói, người thân thiết với Boss nhất phải là cô mới đúng.”

Trả lời rất khéo léo vứt đề tài này cho Giang Ánh Tuyết.

Giang Ánh Tuyết ghen hòng, cô ta biết mình không nên hỏi vấn đề này, lập tức nói: “Trợ lý Trình coi như vừa rồi tôi không hỏi, chuyện gì cũng chưa xảy ra.”

Trình Sâm hiểu rõ: “Đương nhiên! Tôi cái gì cũng chưa nghe.”

Cúp điện thoại xong, Giang Ánh Tuyết nhú mày thầm nghĩ: Mặc kệ Kỷ Thành cảm thấy hứng thú với người phụ nữ nào, cô ta cũng phải bóp chết nó khi ở trong kén!

Về phần Tần Lạc, mặc dù sắc đẹp cũng không tệ lắm, nhưng qua điều tra đời tư, mẹ cô ta mất sớm, tài sản nhà họ Tần đã sớm bị ba cô ta ở rể chiếm lấy, hơn nữa, căn nhà vốn thuộc về cô ta đã bị cha cô ta với mẹ và em gái kế chiếm mất...

Xuất thân địa đình như vậy, hoàn toàn không đủ để trở thành đối thủ cạnh tranh của cô!

Gửi cô ta ở bên cạnh, để giám sát tốt hơn.

Vẹn cả đôi đường!

Cô ta lại đã quên, có đôi khi nơi an toàn nhất cũng là nơi nguy hiểm nhất.

Chính bởi vì cô ta khinh thường Tần Lạc, cảm thấy cô không đáng để lo, mới có thể mất móng ngựa trước.

Sau khi Tần Lạc từ văn phòng Giang Ánh Tuyết ra ngoài thì tâm tình không tốt, cô từ khi nào thì đi *** quấy nhiễu quá đại ma vương? Rõ ràng anh ta chủ động chạy đến trêu chọc mình!

Chẳng lẽ Đại Ma Vương nói gì đó với Giang Ánh Tuyết?

Thật sự không giải thích được!

Cô chỉ mong sao mỗi ngày làm việc cho tốt, không quan tâm đến chuyện bên ngoài!

Lương Tinh nhìn thấy cô vội vàng cần hỏi han: “Bị cảm khá hơn rồi chứ?”

Tần Lạc gật đầu: “Ừ, tốt hơn nhiều, mấy ngày nay xảy ra chuyện gì lớn không?”

Cô biết, nếu muốn biết bát quái, chỉ cần hỏi cô Lương Tinh này là được.

Lương Tinh cười như tên trộm: “Chuyện lớn sao! Còn không phải liên quan đến cô!”

Tần Lạc sững sốt một giây, lập tức hiểu, thì ra Lương Tinh nói là chuyện trên webio ngày hôm qua.

Lập tức cười khở hai tiếng: “Tôi đây là năm cũng bị trúng đạn! Nói đi nói lại, tôi vốn là bị hiểu lầm, trả trong sạch cho tôi cũng là phải thôi.”

Lương Tinh cười hì hì gần sát vào cô: “Tôi tò mò tại sao tổng giám đốc Kỳ đột nhiên giải thích chuyện này? Giữa các người...”

Cô ấy không dám nói rõ, cố ý nói rất mập mờ.

Ngược lại dáng vẻ Tần Lạc trong sạch vô tội: “Bất cứ chuyện gì sớm hay muộn có một ngày sự thật sẽ rõ ràng! Nay có gì kỳ lạ?”

Lương Tinh thấy vẻ mặt cô thẳng thắn vô tư, ngược lại không có gì để nói nữa.

Từ trong việc này, Tần Lạc phát hiện mình bị người khác hiểu lầm một chút

Dù sao thanh giả tự thanh, cô quả thật với Đại Ma Vương không có quan hệ không rõ ràng, muốn từ trong miệng cô đào ra tin tức gì có giá trị là không có khả năng.

Tai trái tiến vào, tai phải đi ra!

Buổi chiều.

Tần Lạc cùng phó tổng đi tiếp kỹ sư từ nước Pháp sang đây, cả quá trình rất thuận lợi, hẹn ngày mai đi thị sát nhà xưởng mới xây xong, sau đó ngày thứ ba người phụ trách hại bên gặp mặt ký hợp đồng.

Liên tục ba ngày từ sáng đến tối cùng đi phiên dịch, vừa khéo thân thể Tần Lạc ăn có chút không tiêu, này so với ngồi ở văn phòng phải vất vả hơn.

Dầm giày cao gót đi theo một bọn đàn ông chạy tới chạy lui không mệt mới là lạ!

Thật vất vả đợi đến ngày thứ ba ký hợp đồng, Tần Lạc thở phào nhẹ nhõm, qua đêm nay, nhiệm vụ của cô đã hoàn thành tốt đẹp rồi.

Tiệc chúc mừng quyết định ở trên một du thuyền xa hoa, bởi vì đêm đó đúng lúc trên du thuyền có party ngoài trời, thì yêu cầu tham dự.

Tần Lạc không thể làm gì, xem ra từ nay về sau trong tủ quần áo của cô phải chuẩn bị một hai bộ lễ phục dạ hội có thể dự tiệc.

Bởi vì thời gian cấp bách, cô đành phải vội vàng thuê một chiếc váy hở vai ngắn đến đầu gối màu hồng nhạt.

Trong bữa tiệc tối, Tần Lạc làm phiên dịch vẫn đi theo người phụ trách George tiên sinh cùng Kỹ Sư Âu Văn tiên sinh bên đối phương.

Cô ảo não phát hiện George tiên sinh có chút thích động tay động chân, luôn mượn cơ hội rót rượu để chấm mút mình, làm cho cô ghê tởm muốn chết.

Nhưng trước mặt phó tổng Dư, cô cũng chỉ có thể nhịn.

Lúc này, cô bỗng nhiên có chút nhớ nhung Đại Ma Vương, nếu anh ta ở đây, sẽ không để mặc loại hành vi này?

“Phó tổng Dư, George tiên sinh, Âu Văn tiên sinh, tôi đi toilet chút.”

Tần Lạc tìm viện cớ rời đi trước, đối phó loại đàn ông thích chấm mút này, không thể giáp mặt cự tuyệt cũng chỉ có thể tự mình cơ trí xử lý.

Sau khi cô rời đi, George tiên sinh vẫn quyến luyến không quên nhìn bóng lưng yếu điệu của cô, ánh mắt sắc nheo nheo.

Dư AnCầu đã sớm biết, George tiên sinh thích nữ sắc, xem ra ông ta coi trọng Tần Lạc, mặc dù trước kia công ty từng có tiền lệ phiên dịch tiếp khách, nhưng Tần Lạc này.

Anh ta phải xin chỉ thị tổng giám đốc một chút mới được.

Ngay lúc anh ta do dự, Giang Ánh Tuyết bỗng nhiên bưng ly rượu đi tới, cô tadường như đã tới sớm, còn đang quan sát âm thầm tình huống bên này.

Hàn huyền một lát, Giang Ánh Tuyết kéo Dư An Cầu sang một bên: “George tiên sinh có ý tứ với Tần Lạc phải không?”

Dư AnCầu chỉ có thể gật đầu: “Ừ”, nhưng chuyện này cần phải xem người trong cuộc đồng ý mới được, chúng ta không thể ép buộc, dù sao công ty chúng ta không có quy định này.”

Giang Ánh Tuyết gật đầu: “Đây là đương nhiên, ý của tôi là nếu chúng ta muốn thuận lợi ký hợp đồng, chỉ sợ phải để cho Tần Lạc giả vờ đón ý nói hòa của George tiên sinh mới được, chỉ giả vờ, chẳng phải thật, anh biết ý của tôi chứ?”

Dư AnCầu vẫn có chút nghi ngờ, nhưng nghĩ Giang Ánh Tuyết là vị hôn thê của tổng giám đốc điều động nội bộ chọn người, anh ta cũng không tiện nói gì, có lẽ đây là ý của tổng giám đốc.

“Vâng, tôi sẽ khuyên cô ấy.”

“Đợi lát nữa trút vài ly rượu cho George tiên sinh, tôi dẫn đầu đi trước.”

Nói xong, Giang Ánh Tuyết dầm giày cao gót xuống dáng vẻ thướt tha mềm mại mắt chớp chớp đi đến George, vài năm nay cô ta luôn cố ý luyện

tửu lượng, vì có thể đứng ở bên cạnh Hoắc Kỳ Thành, có thể làm tốt đồng bọn cùng anh kề vai chiến đấu.

George tiên sinh luôn thích người đẹp, cho nên khi Giang Ánh Tuyết nâng ly cũng không - từ chối.

Mấy chén xuống bụng, trên mặt ông ta đã nổi lên đỏ ửng.

Mà lúc này Tần Lạc cũng trở lại, nhìn thấy Giang Ánh Tuyết cùng George tiên sinh uống rượu, thì có một dự cảm xấu, chẳng lẽ cô cũng phải uống?

Giang Ánh Tuyết thấy cô đến thì cười tí mắt dạn: “Tần Lạc, tiếp George tiên sinh thật tốt, tôi qua bên kia có chút việc, đi trước.”

Nói xong, cô ta rời đi trước.

Người phục vụ bên cạnh lập tức cơ trí rót một ly rượu cho Tần Lạc, bị đẩy đến trên lưỡi dao Tần Lạc cũng đành phải tiếp nhận, trong lòng còn không ngừng kêu khổ.

Ba ly rượu xuống bụng, Tần Lạc cảm thấy trong bụng nóng ran, cô chỉ có thể kiềm cố đi toilet, bị George tiên sinh chặn lại: “Tần tiểu thư là không thích uống rượu cùng tôi sao? Sao mới uống ba chén đã muốn đi rồi hả?”

Tần Lạc chỉ có thể dẫn lại tính tình giải thích: “George tiên sinh, hôm nay có thể tôi ăn đồ linh tinh, bụng không thoải mái, thô tục giải thích một chút là tiêu chảy, đều nói người có ba việc gấp, ngài là nhân vật lớn như vậy không thể không hiểu chứ?”

Lời cô nói không kiêu ngạo không siểm nịnh, vừa lúc người bên cạnh đều có thể nghe thấy, coi George tiên sinh là một ác bá.

George nhìn cô một cái, mặc dù nhìn sắc mặt không tốt, nhưng chỉ có thể để cô rời đi trước, trong lòng vẫn đang suy nghĩ đêm nay bất luận thế nào cũng không thể buông tha cho cô!

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Bị Tính Kế (2)

Từ toilet ra ngoài, Tần Lạc không lập tức trở về bữa tiệc, mà đến ban công hóng mát, nghĩ đợi lát nữa phải làm sao ứng phó với George tiên sinh.

Làm việc nhiều năm như vậy, cô không phải chưa bao giờ gặp kẻ háo sắc như George tiên sinh, mỗi khi không ai giúp bản thân chỉ có thể dựa vào tùy cơ ứng biến.

Lúc ở đại học cô với bạn cùng phòng kiêm bạn tốt Đường Dừ Dừ còn đã từng đến hộp đêm làm thêm em gái bán rượu, bởi vì công việc này kiếm tiền nhanh nhất, chỉ cần bảo vệ mình tốt không bị khách *** quấy nhiễu là được.

Có thể khi đó luyện thành cơ trí!

Đối phó một khách hàng muốn chấm dứt trên cơ bản cô vẫn có thể đảm nhiệm, đương nhiên, vận khí cũng có một phần.

Cô cũng biết mình không thể vẫn có vận khí tốt như thế, cho nên sau khi tốt nghiệp đại học tìm được công việc cô liền rời chỗ đó đi, mà bạn tốt Đường Du Du ban ngày đi làm và buổi tối vẫn vào trong đó làm kiêm chức như cũ.

Tình huống của cô ấy với mình có chút khác nhau, cô ấu còn có một em trai ốm yếu cần chăm sóc...

7 phút sau, Tần Lạc mới trở lại bữa tiệc, George tiên sinh vừa thấy cô thì bảo người phục vụ rót rượu cho cô, lại còn nói cái gì đêm nay phải uống, nhất định không say không về.

Tần Lạc hiểu đây không phải ở hộp đêm, đối phó biện pháp đầu cơ trục lợi không dùng được với ông ta, chỉ có thể cười nói: “Được! Nhưng đêm nay bụng tôi không tốt, hơn nữa rượu đỏ này cũng không thích hợp uống thả cửa, George tiên sinh ngài là thân sĩ nước Pháp, người có thưởng thức tương đối! Chúng ta cứ từ từ.”

George tiên sinh vừa nghe, lập tức vui vẻ ra mặt, nào có người không thích được người khác khen ngợi, nhất là được người đẹp hoan nghênh!

Ngay cả phó tổng Dư đứng ở một bên có chút bội phục Tần Lạc, cô gái gặp phải giống tình huống này trên cơ bản là bó tay không có biện pháp, George tiên sinh bởi vì quanh năm uống rượu dáng người đã sớm mập ra, hơn nữa tuổi cũng không nhỏ, không thích cô gái trẻ.

Trừ phi là loại người có tiền...

Từ biểu hiện của Tần Lạc, cô ấy không thuộc loại sau.

Có thể thấy được, cô gái này rất cơ trí linh hoạt, hiểu được tùy cơ ứng biến, căn cứ hoàn cảnh thích hợp điều tiết cảm xúc của mình, mặc dù không thích việc làm, cũng sẽ cố gắng không biểu hiện ra, chỉ biết cơ trí đi vòng...

Rất hiếm có!

Tổ ba phiên dịch bọn họ quả thật cần người tài cơ trí như vậy!

Trong công việc sau này sẽ khó tránh khỏi gặp đối tác muôn hình muôn vẻ, có phiên dịch đối đáp linh hoạt đương nhiên tốt hơn nhiều so với phiên dịch cố chấp.

Suy nghĩ như vậy, anh ta cảm thấy Tần Lạc là nhân viên có tính cách rất mạnh mẽ.

Tần Lạc không biết hành động lần này của mình càng thêm khó có thể từ chức rồi...

George tiên sinh luôn miệng nói: “Đương nhiên! Rượu đỏ là phải thưởng thức từ từ, không bằng chúng ta về phòng từ từ uống?”

Tần Lạc cười xinh đẹp: “Về phòng sao? Không nhiều tình thú! Chúng ta đi lên sàn tàu uống! Gió biển thổi, thưởng thức cảnh đêm, thật đẹp!”

Cô cố nén ghê tởm nói, đoán rằng sau khi trở về cô ngay cả cơm tối hôm qua ăn cũng phải phun ra...

Phó tổng Dư không nhịn được ở trong lòng khen Tần Lạc, xoay chuyển quá cơ trí rồi! Ngay cả anh ta cũng trầm trồ khen ngợi cô!

Xem ra tối nay cô ấy sẽ không ăn thiệt thòi rồi.

Lập tức nói: “Nếu George tiên sinh có nhã hứng tốt như vậy, tôi đây sẽ không quấy rầy hai người.”

Lúc anh ta rời đi không quên liếc mắt ra hiệu cho Tần Lạc, ý bảo cô tiếp George tiên sinh.

Tần Lạc ở ngoài mặt nói cười ríu rít, trong lòng lại mắng phó tổng Dư đến đầu rơi máu chảy! Chuyện đàn ông làm không được liền muốn để phụ nữ ra mặt sao?

Còn ném một mình cô ở bên miệng cá mập?

Nghĩ lại, cô vô cùng tức giận!

Nhưng cục diện hôm nay, cô chỉ có thể tạm thời nhịn xuống.

George tiên sinh vừa nghe, đã sớm cười thành một đóa hoa, phó tổng Dư rất có tâm, đúng là ông ta nghĩ như vậy!

Sau khi những người khác rời đi, Tần Lạc đành phải đi theo George tiên sinh lên sàn tàu, phục vụ khoang thuyền vì bọn họ đã chuẩn bị xong bàn cùng ghế dựa, còn giúp mang lên một bó hoa hồng.

Tần Lạc hận không thể ném hoa hồng xuống biển, thật sự là chói mắt!

George tiên sinh lại cười đến rất sáng lạn, dường như đã đoán được tốt đẹp đêm nay.

Một ly rượu xuống bụng, Tần Lạc biết mình không thể uống nữa, kiểm soát lại đi toilet một chuyến, vì muốn cho George tiên sinh cơ hội hạ - được với mình.

Chỉ có như vậy, mới có thể tốc chiến tốc thắng.

Nếu không thì uống đến khi nào đây!

Từ toilet trở về, Tần Lạc phát hiện George tiên sinh cười đặc biệt sáng lạn, không khỏi bùng ly rượu lên quơ quơ, cũng muốn người thấy một chút mùi vị.

Mặc dù bây giờ rất nhiều được vật không mùi vô vị, nhưng cô ở hộp đêm làm kiêm chức cũng đã học được một biện pháp phân biệt khác.

Cho nên, chỉ cần nhẹ nhàng dao động, cô có thể phân biệt ra ly rượu này có thêm cái khác không.

Quả nhiên!

Cô bình tĩnh đặt ly rượu xuống, tay phải cầm, con người đen như nước chảy nhìn thẳng phương xa: “Oa! Cảnh đêm tối nay thật đẹp!”

Ngồi ở đối diện cô George tiên sinh thấy cô làm ra như vậy cảm khái không khỏi quay đầu nhìn về phía trước.

Thừa dịp vài giây này, Tần Lạc nhanh chóng đổi ly rượu trước mặt với George tiên sinh...

Cách đổi ly rượu linh hoạt này, cô với Đường Du Du lúc trước đã luyện qua, phải biết rằng hộp đêm cần phải đề phòng nhiều hơn, nếu hai cô không học thêm chút biện pháp phòng thân, đã sớm bị người âm mưu ăn sạch sành sanh rồi.

Chính bởi vì phần kiêm chức có tính nguy hiểm này, Tử Ninh vẫn khuyên mình không được đi làm, nhưng khi đó cô phải kiếm lấy sinh hoạt phí, chỉ dựa vào làm công quán cà phê vào chủ nhật thì không duy trì được một tháng sinh hoạt.

Cho nên sau khi nhìn thấy bảng hiệu hộp đêm kiêm chức em gái bán bìa, cô với Đường Du Du liền đi.

Bây giờ, cô cũng không hối hận những việc lúc mình kiêm chức đã trải qua, dù sao thời gian hai năm kia cô học được không ít bản lĩnh.

Có lẽ đúng là ở trong hoàn cảnh, người mới nhanh lớn dần!

George chỉ nhìn hai giây thì quay đầu lại, ông ta vội vàng bưng ly rượu lên: “Đến, lần này cần uống một ngụm lớn.”

Mí mắt Tần Lạc buông xuống, lướt qua nụ cười lạnh không dễ dàng phát hiện, mặc dù rất ghê tởm cái ly người khác đã dùng qua, nhưng ít ra còn tốt hơn so với ly đã bị bỏ đồ vào.

Nửa ly rượu xuống bụng, George la hét mình uống nhiều, phải trở về phòng nghỉ ngơi, vừa nói vừa muốn dựa vào trên người Tần Lạc.

Tần Lạc rất nhanh trí gọi phục vụ nam qua địu ông ta, mặc dù George không hài lòng, nhưng chỉ cần nghĩ đến trở về phòng thì người phụ nữ này là của mình, thì ông ta rất hưng phấn!

Mới vừa vào phòng, thì George không thể chờ đợi muốn hôn Tần Lạc, Tần Lạc vội vàng né tránh, chịu đựng buồn nôn nói: “George tiên sinh, ông còn chưa tắm rửa! Dù sao tắm rửa trước hãy nói sau! Gấp cái gì?”

Giọng nói cô đáng yêu, George nghe thấy xương cốt cũng phải tan ra.

Nghĩ thầm, dù sao người đẹp trốn không thoát, nên tắm rửa một chút hãy nói.

Mắt thấy ông ta vào phòng tắm, đầu óc Tần Lạc bắt đầu nhanh chóng vận chuyển, tiếp theo nên làm cái gì bây giờ? Cô lại không thể đắc tội vị này, lại không thể đưa mình vào miêng cạp.

Phải nghĩ biện pháp vẹn toàn đôi bên mới được!

Khi cô đang không ngừng lo lắng, bỗng nhiên vang lên tiếng đập cửa, cô tưởng người phục vụ, thì bước nhanh đi qua mở cửa.

Kết quả - -

Người đứng ngoài cửa lại là Đại Ma Vương!

Hoắc Kỳ Thành đen mặt nhìn Tần Lạc, hung hang kéo cô từ trong phòng ra ngoài, lớn tiếng quát lớn nói: “Lá gan cô không nhỏ?”

Tần Lạc bị anh găm lên không giải thích được, cô còn cảm thấy oan ức đây!

Rõ ràng cô chỉ là một phiên dịch nhỏ nhỏ, lại vô duyên vô cớ bị cài quy kết lên đỉnh đầu như vậy, giống như không ký được hợp đồng là trách nhiệm cô.

Lập tức tức giận trả lời: “Còn không phải các người ép tôi! Tôi chỉ là một phiên dịch nhỏ có thể có biện pháp gì? Chẳng lẽ tôi muốn đi là có thể đi sao?”

Sắc mặt Hoắc Kỳ Thành âm trầm: “Tại sao không nói cho tôi biết?”

Tần Lạc càng thêm tức giận: “Ta nói cho anh? Nói cho anh có tác dụng sao? Anh là ai của tôi? Thân là phiên dịch của công ty, lãnh đạo sắp xếp tôi làm gì tôi có thể phản kháng sao?”

Trong con người đen Hoắc Kỳ Thành chứa một ngọn lửa: “Tôi thấy cô là to gan lớn mật! Cô thật cho rằng dựa vào chút thông minh của cô có thể thoát khỏi George tiên sinh?”

Tần Lạc càng ủy khuất: “Vậy tôi có thể làm gì?”

Bất tri bất giác cô lộ ra dáng vẻ giận dữ của cô gái nhỏ với Hoắc Kỳ Thành, dù sao gặp được chuyện này cô bình tĩnh nữa cũng chỉ là cô gái nhỏ, vẫn hi vọng có thể có bả vai để dựa vào.

Hoắc Kỳ Thành thấy dáng vẻ cô đầy bụng ủy khuất thì nhin không tiếp tục trách cứ cô: “George tiên sinh đâu?”

Tần Lạc bĩu môi: “Ông ta đang tắm, ông ta uống rượu bỏ thuốc của tôi đổi, chắc thuốc sẽ nhanh phát tác, anh vẫn nên khẩn trương nghĩ biện pháp đi! Nếu hợp đồng không ký được đừng nói là tôi làm hỏng, tôi không gánh nổi trách nhiệm này.”

Hoắc Kỳ Thành nghe xong, không nhin được nói: “Ngược lại cô rất nhanh trí!”

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 74: Anh Cố Ý Tới Cứu Mình?

Tần Lạc nhếch khóe môi lên, “Đó là đương nhiên! Người đi khắp bốn phương làm sao có thể không học một chút năng lực tự vệ?”

Hoắc Kỳ Thành không ngờ nhìn cô một cái, loại cá tính này của cô anh cũng lần đầu tiên nhìn thấy, có lẽ là bên cạnh anh không có loại phụ nữ vì kế sinh nhai mà bôn ba lo lắng.

Cuộc sống hoàn cảnh không giống nhau, chuyện trải qua cũng không thật sự giống nhau.

Ngay sau đó nói: “Đi thôi!”

Sau khi Hoắc Kỳ Thành kéo Tần Lạc rời đi, không quên để cho người ta mang một cô gái xinh đẹp như hoa vào trong phòng của George, uống tăng thêm liều rượu, chỉ sợ chiều mai cũng không ngừng được.

Hắn ta lại dám hạ thuốc Tần Lạc?

Suy nghĩ một chút nếu không phải cô gái này nhạy bén, chỉ sợ đã sớm bị.....

Cái loại hình ảnh đó, anh đều không dám tưởng tượng.

Lần này, ắt phải cho George biết chút lợi hại!

.....

Sau khi từ trên thuyền rời đi, trong lòng Tần Lạc không thể nói ra cảm giác đối với người đàn ông bên cạnh là gì, anh vừa đúng xuất hiện kịp thời sao?

Hay là cố ý tới cứu mình?

Trong lúc nhất thời, tâm tình hơi khác thường.

Một đường từ bờ biển chạy nhanh trở về thành phố, Tần Lạc đều quay mặt sang nhìn đèn đường sáng trưng phía ngoài cửa sổ, không có nói một câu, chuyện đêm nay có thể thoát khỏi hang sói vẫn đủ may mắn.....

Hoặc Kỳ Thành vốn không phải người thích nhiều chuyện, nên cũng yên tĩnh lái xe.

Sau khi vào nội thành, anh trầm giọng mở miệng, “Muốn ăn chút gì không?”

Anh không hỏi còn được, vừa hỏi bụng thật sự có chút đói, buổi tối ở trên thuyền chưa ăn cái gì, ngược lại uống mấy ly rượu đỏ, lúc này bụng đã sớm đói đến kêu la ọc ọc.

Chỉ là, lúc này đã có nhiều nơi đều đóng cửa rồi!

“Tùy tiện ăn chút thịt nướng ở quán ven đường đi.”

Sau khi nói xong, Tần Lạc liền ý thức đến có thể đại ma vương không quen quán ven đường, dù sao anh luôn sống trong nhung lụa, không giống mình khổ gì thì cũng đã quen.

Hoặc Kỳ Thành cũng không tiếp lời, mà lái xe đến một nhà hàng ven đường nhỏ, vùng này cũng không phải là khu náo nhiệt phần hoa gì, nhưng trước nhà hàng lại đỗ nhiều loại xe, bên trong tân khách cũng là nối liền không dứt.

Tần Lạc có chút bất ngờ làm sao Hoắc Kỳ Thành lại mang mình tới nơi này, kết quả sau khi tiến vào mới phát hiện có khoảng trời riêng, ngược lại cửa được sửa sang rất đẽ đieu, nhưng bày trí bên trong không gì không tinh trí đến nơi, xuyên qua hành lang mới đến phòng bao bên trong.

Nói đúng ra là nhã gian.

Hình như nhân viên phục vụ ở đây biết Hoắc Kỳ Thành, đều rất cung kính gọi một tiếng, “Tứ thiếu.”

Nhìn thấy Tần Lạc càng thêm tò mò.

Hình như bất ngờ Tứ thiếu lại có thể mang một cô gái tới nơi này ăn.....

“Một phần cháo cua, xào một chút rau, chỉ hai thứ thế thôi.”

“Được.”

Sau khi phục vụ ghi nhớ liền rời đi.

Ngược lại Tần Lạc có chút tò mò đánh giá thiết bị lắp đặt xung quanh gian phòng, đơn giản rất khác biệt, trong phòng cũng không có dư thừa vật dụng, bàn, ghế, tranh vẽ.....

“Đây là chỗ nào?”

“Một chị gái mở quán, thỉnh thoảng chúng tôi sẽ tới thăm.”

Hoắc Kỳ Thành hời hợt giải thích.

Tần Lạc lại nghe ra chút bất thường, có thể để Đại Ma Vương xưng là chị, chắc hẳn rất đáng gờm! Chỉ là, mở một quán ăn đặc biệt như vậy, rốt cuộc là kiểu phụ nữ gì?

Tần Lạc chợt có chút tò mò.....

Đang suy nghĩ, cửa chợt bị đẩy ra.

Đi vào là một đôi nam nữ, người đàn ông Tần Lạc đã thấy trong đêm sinh nhật năm tuổi của Tiểu Tinh, hình như là chú hai của Tiểu Tinh Tổng Tư Bạch.

Cô gái bên cạnh có mái tóc dài đến eo mềm mại, ống tay áo vạt áo màu nâu sẫm, quần dài vải bông màu đỏ rượu, khuôn mặt thanh nhã tinh xảo, giống như từ trong tranh thanh tân thoát tục đi ra!

“Mới vừa nghe cấp dưới nói nhìn thấy cậu mang theo một cô gái tới, tôi còn không tin, liền kéo Đại Bạch tới đây nhìn ngó.” Cảnh Uyển cười híp mắt nói.

Hoắc Kỷ Thành giới thiệu: “Chị Uyển chính là bà chủ của quán nhỏ này.”

Ngay sau đó Tần Lạc lễ phép gọi một tiếng, “Chị Uyển.”

Thật ra thì trong lòng vẫn không được tự nhiên, bởi vì trong lời ngoài ý của chị Uyển giống như nghi ngờ quan hệ của mình với Đại Ma Vương, nhưng mình đột ngột đứng ra giải thích cũng không tiện.

Cảnh Uyển tươi cười rạng rỡ nhìn Tần Lạc một cái, ngược lại là một cô gái khéo léo.

Tổng Tư Bạch nghiêng người dựa vào khung cửa, trêu ghẹo nói: “Không tệ lắm! Cuộc sống gia đình tạm ổn đấy, phát triển còn rất nhanh!”

Lần này, Tần Lạc cũng không nhin được nữa, “Chú hai của Tiểu Hỏa Tinh, tôi và đại..... Tổng giám đốc chỉ vừa làm việc xong nên đói bụng mới tới đây mà thôi.”

Cảnh Uyển che miệng cười, “Cô gái này xấu hổ!”

Tống Tư Bạch chế nhạo nói: “Công việc? Đã trễ thế này hai người ở chung một chỗ làm việc sao?”

Ý trong lời nói này rất dễ nhận thấy, mặt Tần Lạc càng đỏ hơn.

Mẹ nó! Cô đây là cho mình một cái hố sao?

Hoặc Kỷ Thành kịp thời giơ tay giúp đỡ, liếc bạn tốt một cái, “Cậu rất rảnh rồi?”

Mặt Tống Tư Bạch đen sì, cố làm nghiêm chỉnh nói: “Tần tiểu thư, tôi có danh tính họ Tống tên Tư Bạch.”

Tần Lạc ngập ngừng: “Tôi nhớ anh là chú hai của Tiểu Hỏa Tinh.....”

Đáy mắt Cảnh Uyển lướt qua vẻ kinh ngạc, “Xem ra cô gái này còn rất quen thuộc với Tiểu Hỏa Tinh.”

Tống Tư Bạch vội vàng giải thích: “Cũng không phải sao! Tiểu Tinh thì khỏi phải nói vì có rất nhiều chị gái thích! Máy người chú như chúng tôi nhìn cũng thấy ghen.”

Hai gò má Tần Lạc lướt qua màu đỏ, có chút khiển trách nghĩ thầm: nào có khoa trương như vậy.

Dĩ nhiên, cô cũng không có nói ra.

Hoặc Kỷ Thành ho nhẹ hai tiếng, “Có muốn để phục vụ mang hai bộ bát đĩa tới không?”

Tống Tư Bạch liền vội lời kéo Cảnh Uyển đi, “Ngược lại tôi thật sự muốn ở đây, chỉ sợ ai đó cho là chúng tôi không hiểu phong tình trở thành bóng đèn.”

Cảnh Uyển cười”Ha ha” mặc cho anh ta lời đi.

Cô ấy lớn hơn Tống Tư Bạch ba tuổi, người khác quan hệ bên cạnh không ai rõ được, nhưng làm anh em của Tống Tư Bạch, trong lòng Hoắc Kỳ Thành rất rõ ràng Đại Bạch luôn yêu chị Uyển, nhưng nhà họ Tống vẫn không đồng ý... ..

Người có tình luôn khó có thể trở thành thân thuộc.

Sau khi bọn họ rời đi, mặt Tần Lạc còn có chút hồng, thật may là lúc này nhân viên phục vụ đem cháo vào, cũng thân thiết múc hai chén cho hai người.

Ngay sau đó Tần Lạc vui đầu ăn cháo, mặc cho hơi nóng bốc lên mặt.

Hoắc Kỳ Thành trầm giọng mở miệng, “Cháo mới vừa bùng lên rất nóng, cẩn thận nóng miệng đó!”

Tần Lạc đã nóng đến miệng rồi, cô vội vã gấp chút thức ăn ăn, phát hiện mùi vị cực kỳ ngon, không khỏi mở miệng, “Thật là ngon!”

Phía sau lời cô nói có chút không rõ ràng, Hoắc Kỳ Thành cũng gấp một chút bỏ vào trong miệng, “Mùi vị nơi này vẫn không có có nơi thứ hai vượt được.”

Ăn xong ra ngoài, Tần Lạc chỉ cảm thấy cực kỳ no bụng, lần này buổi tối sẽ ngủ được sao?

Hơn nữa, có dấu hiệu phát to người!

Hoắc Kỳ Thành lái xe đưa cô đến chung cư, “Về sau gặp lại chuyện như vậy nhớ nói với tôi, không phải mỗi lần đều sẽ may mắn giống như tối nay đâu.”

Tần Lạc: “.....”

Không đợi cô trả lời, Hoắc Kỳ Thành liền lái xe rời đi.

Tần Lạc ngây ở tại chỗ nửa ngày, lời Đại Ma Vương là có ý gì? Là quan tâm mình sao?

Anh lại quan tâm mình sao?

Thật kinh hãi!

Ngay sau đó lắc đầu, muốn bỏ đi cái suy nghĩ kinh khủng này, cùng lúc xoay người nhìn thấy một người đàn ông là Hoắc Cẩm Dương đi ra từ trong chỗ tối.

Tần Lạc làm bộ như không nhìn thấy anh ta đi về phía trước, lại bị anh ta kéo lấy cánh tay, lấy giọng chất vấn hỏi: “Em thật đúng là đi kết giao với chú ba sao? Chúng ta chia tay mới mấy ngày chứ?”

Tần Lạc tức giận hất tay anh ta, “Hoắc Cẩm Dương! Anh nên rõ ràng tình trạng có được hay không? Là anh đập chân trước! Hơn nữa chúng ta đã chia tay rồi, tôi và người nào lui tới đó là quyền và tự do của tôi! Còn nữa, căn bản tôi không có lui tới với chú ba của anh! Chúng tôi chỉ là quan hệ cấp trên.”

Hoắc Cẩm Dương vốn không tin lời của cô..., nếu như chỉ là quan hệ cấp trên đơn thuần, thì sao trẻ rồi chú ba có thể đưa Lạc Lạc về như thế?

Còn hai ngày trước, chú ba chưa bao giờ dùng Microblogging lại đi đăng Microblogging, chỉ vì giải thích chuyện Lạc Lạc không bắt cóc.

Đây cũng là truyện quá khứ!

Lấy cá tính của chú ba làm sao có thể nhớ mãi không quên cho đến bây giờ?

Suy nghĩ một chút, anh ta đều cảm thấy khả nghi!

“Lạc Lạc, em có thể lừa gạt người khác, nhưng muốn lừa gạt anh là không thể nào! Cá tính của em anh quá rõ ràng, nhất định em thích người đàn ông này, em lại còn hẹn hò với chú ấy rồi vậy? Còn để cho chú ấy đưa em về?”

Tần Lạc có chút bất đắc dĩ, “Tối nay tôi làm thêm giờ.”

Hoắc Cẩm Dương cười nhạo một tiếng, “Làm thêm giờ? Em làm thêm giờ mà cần tổng giám đốc tự mình đưa tiễn em sao? Em còn dám nói mình và chú ba của anh không có bất cứ quan hệ gì?”

Tần Lạc bị anh ta đẩy dũa không thể làm gì, giọng nói không vui: “Hoắc Cẩm Dương, anh là gì của tôi? Tại sao cứ quơ tay múa chân trong cuộc sống của tôi? Tôi có nhất thiết phải giải thích với anh sao?”

Ấn thank bài giới thiệu trang đầu cho mèo nhé

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 75: Tâm Tư Khó Dò Của Người Một Nhà

Hoắc Cẩm Dương lại cho là cô chột dạ, “Lạc Lạc, đây chính em thật sự, một chút cũng không giấu được ý định.”

Anh ta cho là mình rất hiểu rõ Tần Lạc, nhưng trên thực tế căn bản cũng không phải là như vậy!

Tần Lạc hít vào một hơi thật sâu, “Hoắc Cẩm Dương, anh chẳng qua chỉ là tự cho mình hiểu rõ tôi mà thôi, ngay từ lúc chia tay ấy, giữa chúng ta cũng đã nói rõ, bây giờ tôi cũng không cần thiết giải thích với anh cái gì, anh có tin hay không!”

Cô dứt khoát lười nói cái gì nữa, đầu mọc ở trên người anh ta, đoán chừng mình nói nát cổ họng anh ta cũng sẽ không tin tưởng, cần gì phải đi lãng phí miệng lưỡi chứ?

Sắc mặt Hoắc Cẩm Dương lúc trắng lúc xanh, tối nay anh ta bị trúng gió mới có thể lái xe tới đây, vốn là muốn đợi Tần Lạc trở lại để gửi món quà sinh nhật chấp thuận cho cô, kết quả lại để anh ta tức giận thấy một màn như vậy!

Ban đầu anh ta cũng chỉ suy đoán Tần Lạc và chú ba có quan hệ không minh bạch, bây giờ nhìn lại chỉ sợ là thật.....

Chỉ tưởng tượng thôi, anh ta cũng có chút khó tiếp nhận!

Với đàn ông mà nói, có thể cho phép mình bên ngoài, nhưng tuyệt đối không tiếp thu nổi việc người phụ nữ của mình qua lại với người đàn ông khác.

“Trước khi chia tay với anh, em và chú ba cũng đã ở cùng một chỗ ư!”

Anh ta chợt bật ra một câu nói khiến Tần Lạc đi được hai bước khiếp sợ trở lại, “Anh bị thần kinh sao? Chính anh ở bên ngoài còn cần lòi tòi gian cùng sao? Chỉ có như vậy trong lòng anh mới dễ chịu hả?”

Sắc mặt Hoắc Cẩm Dương tái xanh, “Anh bên ngoài....anh thừa nhận, nhưng em thì sao?”

Tần Lạc coi như là hết ý kiến, “Tôi thấy hình như hôm nay anh ra cửa đã quên uống thuốc! Cái này nếu bị bạn gái môn đăng hộ đối của anh biết anh nửa đêm chạy đến nhà bạn gái trước, chỉ sợ sẽ quậy với anh lật trời đó!”

Nói xong, cũng lười phản ứng lại Hoắc Cẩm Dương nữa, trực tiếp cà thè vào khóa cửa khu 17.

Nhìn bóng dáng cô rời đi, Hoắc Cẩm Dương hung hăng nắm chặt quả đấm, mình đã từng quý trọng cô như thế, cô không cần liền không cần ư.....

Nhưng vừa nghĩ tới có lẽ cô đã vui vẻ ở dưới thân chú ba, anh ta liền không áp chế nổi lửa giận thiêu đốt.

.....

Về đến nhà Tần Lạc uống vội một cốc nước, kết quả không cẩn thận bị sặc.....

Cô tức giận thầm nghĩ: Lúc người xui xẻo thì uống nước lạnh cũng bị sặc! Cái này, thật đúng là ứng nghiệm!

Không hiểu Hoắc Cẩm Dương bị trúng gió gì mà lại chạy đến nơi này tìm mình

Cô cũng không nhận ra anh ta còn đối với mình tình cũ khó quên!

Thôi! Tử Ninh nói đúng, trong đời mỗi người phụ nữ khó tránh khỏi cũng sẽ gặp phải một hai mảnh vụn đàn ông, coi như là đã dẫm vào cứt chó, rửa sạch vụn rũi là sẽ không còn.

Nghĩ như vậy, cô liền đi vào phòng tắm tắm rửa để chuẩn bị đi ngủ.

Buổi tối hôm sau.

Nhà chính của nhà họ Hoắc, cực kỳ náo nhiệt.

Hôm nay là sinh nhật ông cụ Hoắc 66 tuổi, tất cả ba con trai và một con gái đều đến đông đủ, con lớn nhất Hoắc Kỳ Vĩ, con thứ hai Hoắc Kỳ Nghiệp, con gái thứ ba Hoắc Kỳ Lan, và con trai út Hoắc Kỳ Thành.

Lại nói, lúc ông cụ Hoắc tuổi còn trẻ cũng là người tuần tú phong lưu lịch sự, ba con trai và một con gái của ông đều do ba người phụ nữ sinh ra.

Con lớn nhất là vợ chính thức Lý thị sinh, chỉ vì thân thể không tốt đã sớm qua đời.

Con thứ hai và con gái là do vợ hai Doãn thị sinh, hai người sinh sống với nhau chừng mười năm liền ly hôn, hôm nay Doãn thị đã sớm dời ra nước ngoài ở.

Bà ta sinh cho Hoắc Quốc An một trai một gái đương nhiên không phải buồn rầu ăn mặc sau này, hơn nữa gia thế bối cảnh của bà cũng không kém, mặc dù cách cưới và sinh sống tạm ổn.

Con trai nhỏ Hoắc Kỳ Thành là người vợ bây giờ Phương Lệ Hoa sinh, bà là người xuất thân từ diễn viên múa, quen biết với Hoắc Quốc An cũng là duyên với một buổi biểu diễn.

Ngay lúc đó Phương Lệ Hoa mới 19 tuổi, chính là lứa tuổi thanh xuân xinh xắn, lại gặp được Hoắc Quốc An 35 tuổi thành thực ổn trọng, từ đó hai người rơi vào tình yêu không thể ngăn cản.

Hoắc Quốc An còn vì Phương Lệ Hoa mà ly hôn với Doãn thị, sau đó cưới bà, hai người mới vừa kết hôn không bao lâu Phương Lệ Hoa liền sinh ra con trai Hoắc Kỳ Thành.

Từ đó về sau, bà liền vững vàng bảo vệ trái tim chồng.

Đã nhiều năm như vậy, thỉnh thoảng Hoắc Quốc An ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, nhưng không có gây ra chuyện ly hôn hay có suy nghĩ tái giá... ..

Mặc dù từ lúc Hoắc Kỳ Thành vừa ra đời cũng rất được cưng chiều, nhưng bởi vì nhà mẹ anh không quyền không thế, nên khi còn bé tất cả những gì anh có được đều dựa vào thương yêu của cha với mình.

Sau khi lớn lên, anh dần dần hiểu, rất nhiều chuyện đều cần dựa vào năng lực chính mình đi tranh thủ.....

Ngay cả sáu năm trước anh tìm người sinh Tiểu Tinh, cũng là bất đắc dĩ mà thôi.

Hoắc Gia Tinh năm tuổi vừa vào nhà chính họ Hoắc liền ngọt ngào gọi: “Ông nội, bà nội, bác cả, bác gái, bác hai, mẹ hai, cô ba, chồng cô ba, anh cả, chị hai, chị ba, anh tư.....” (= _ =- nhiều người thế)

Giọng nói của nó non nớt trẻ con lập tức bắt sống hết đám người lớn, ông cụ Hoắc cũng cúi đầu ôm cháu trai nhỏ nhất ngồi trên đùi, đối với yêu cầu

của nó xin gì được nấy.

Có thể thấy được, trình độ cứng chiều rất sâu!

Lại nói, tất cả cũng là công của bản thân Hoắc Gia Tinh, nó không giống cha nó ít nói như vậy, từ nhỏ đã khéo léo, nhìn thấy ai cũng cười híp mắt, bà nội dạy nó kêu ai nó liền kêu người đó.

Hơn nữa, đặc biệt ranh mãnh.

Khiến ông cụ Hoắc luôn luôn nghiêm túc cũng bị cậu nhóc làm nũng bắt sống, từ đó về sau càng không thể ngăn cản.

Đến người giúp việc trong nhà chính cũng biết cháu trai nhỏ là bảo bối của ông cụ, cho nên biết biết cậu nhóc sẽ đến liền chuẩn bị những món đồ chơi và những món cậu nhóc thích ăn nhất.

Anh cả Hoắc Kỳ Vĩ của nhà họ Hoắc nhìn một màn này mà ghen ghét, con trai ông ta từ khi còn bé cũng không có thấy ông cụ yêu thương như vậy! Tại sao chuyện gì cứ tới chú ba là không giống nhau chứ?

Tối nay mặc dù là tiệc gia đình, nhưng Hoắc Cẩm Dương lại mang bạn gái Giang Ánh Thần đến, Giang Ánh Thần rất hiểu chuyện đã chuẩn bị món quà cho ông cụ, còn ngọt ngào nói: “Ông nội, đây là một chút tâm ý nhỏ của con, chúc thân thể ông khỏe mạnh, hạnh phúc hai bên! Trước khi con tới, bác cả còn cố ý bảo với con, nói hôm nào cứ tới tìm ông chơi cờ khuây khỏa!”

Cô nói như vậy ý rất đơn giản chính là bác cả rất coi trọng mình, cũng cố ý nói cho ông cụ Hoắc nghe.

Hoắc Kỳ Vĩ rất hài lòng người con dâu này, thật là cho mình mặt mũi!

Chỉ là, vấn đề bồi phận cũng rất phiền toái

Theo lý thuyết, ông cụ Giang đúng là bạn tốt của cha, chính mình cũng phải gọi ông là bác Giang, nhưng Giang Ánh Thần sắp là con dâu lại là con gái của em trai nhỏ nhà ông cụ Giang.

Này

Thật là loạn!

Ông cụ Hoắc cũng rất hài lòng với đứa cháu dâu này, cười ha hả nói: “Tốt! Tôi đã sớm muốn bàn luận một chút với con cả!”

Hoắc Gia Tinh ngược đầu nhỏ, bất thành lình xen vào, “Ông nội, lần trước ông nói đánh cờ của con có tiến bộ, nếu không chúng ta cũng so tài đi?”

Ông cụ Hoắc nghe giọng cháu trai khiêu khích không khỏi nổi lên ý định đánh cờ, Phương Lệ Hoa vội vàng bày xong bàn cờ cho hai ông cháu, “Quốc An, Tiểu Tinh còn nhỏ, ông nên dễ với nó một chút.”

Hoắc ông cụ phùng mang trợn mắt, “Nó là đại tiểu quỷ!”

Hoắc Gia Tinh vội vàng cười hì hì, hiển nhiên một bộ đứa bé lanh lợi!

Mà một câu đánh cờ của Giang Ánh Thần ngược lại làm cho ông cụ Hoắc và cháu trai bảo bối lại đi so tài, đương nhiên Hoắc Kỳ Vĩ cũng giận muốn chết, ngược lại Hoắc Gia Tinh cười híp mắt cái gì cũng không hiểu, thật ra là quỷ tinh ranh!

Đối với một màn này, Hoắc Kỳ Thành cũng bày tỏ không biết làm sao, anh cũng không dạy con trai những thứ này, chẳng lẽ là di truyền từ cô gái kia?

Hôm nay suy nghĩ một chút, con trai có rất nhiều chỗ không giống mình lắm, nhất là thấy ai cũng cười híp mắt, mà phương diện miệng ngọt say

chết lòng người, hoàn toàn không giống bản thân!

Khi còn bé anh cũng không thể làm tới như vậy.

Hoắc Kỳ Nghiệp chỉ có thể làm bộ như thật sự không trông thấy, ông ta cũng không có con trai mà chỉ có hai con gái sinh đôi, cho nên mỗi lần thấy cháu trai lớn và cháu trai nhỏ ở trước mặt cha”Tranh thủ tình cảm”, ông cũng chỉ có thể cảm khái vài phần!

Mà đôi chị em song bào thau Hoắc Thái Vi và Hoắc Thái Ny cũng biết tình cảnh của cha, mỗi lần đều thay đổi biện pháp dụ dỗ ông nội vui vẻ, càng thêm thân thiết mang quà tặng cho ông nội.

Nhưng lại không biết làm sao với em trai Hoắc Gia Tinh rất biết làm nũng, nên hai cô bé cũng không nhận được không thích cậu nhóc.

Hoắc Kỳ Lan một lòng muốn giúp anh hai, hôm nay càng thêm nỗ lực bồi dưỡng đứa con trai mới vừa vào đại học ở Jersey, hi vọng cha có thể ưu ái một chút với đứa cháu ngoại thiên tài này.

Mà tất cả mọi người tụ chung một chỗ, mỗi lần đều đồn tâm tư, vụng trộm so tài.

Trong bữa tiệc.

Hoắc Kỳ Vĩ giả vờ nói với con trai: “Cẩm Dương, tuổi con cũng lớn rồi, lúc nào tổ chức hôn sự với Ánh Thần?”

Lúc ấy không biết Hoắc Cẩm Dương kích động từ đâu, bật thốt lên, “Cha, chú ba còn không gấp gáp, con gấp gáp cái gì? Chú bà và chị hai Ánh Thần cũng nói chuyện qua lại nhiều năm như vậy mà còn chưa có đề cập kết hôn, nếu con và Ánh Thần dám ở trước mặt chẳng phải có vẻ là không hiểu chuyện sao?”

Lời anh ta vừa thốt ra, ánh mắt tất cả một bàn người đều nhìn về phía Hoắc Kỳ Thành đang yên tĩnh ăn cơm.

Ấn thank bài giới thiệu trang đầu giúp mèo nhé

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Bị Lời Đồn Đãi Vây Quanh

Hoắc Kỳ Thành chậm rãi buông đũa xuống, thản nhiên liếc nhìn Hoắc Cẩm Dương: "Đã không hiểu chuyện, bây giờ lại chạy đến nói lời này chẳng phải càng không hiểu chuyện sao?"

Hoắc Kỳ Vĩ vội vàng giúp con trai cãi lại: "Em Tư nói lời này không ổn! Cẩm Dương với Ánh Thần là hai bên đều có ý, hơn nữa bên nhà họ Giang cũng khen ngợi hai người là một đôi trời đất tạo nên."

Hoắc Kỳ Thành không mặn không nhạt nhíu mày: "Anh cả nói lời này làm cho em ngại quá, hôn nhân của Cẩm Dương với Ánh Thần em không nói một chữ, ngược lại cháu trai lớn hối thúc em phải kết hôn trước rồi."

Anh nói được nhẹ nhàng băng quơ, nhưng mọi người đang ngồi ở đây đều nghe ra.

Ông cụ Hoắc trầm giọng nói: "Tục ngữ nói: Ngủ không nói, thức không nói! Một bữa cơm ngon bị các người làm cho loạn xạ! Cẩm Dương cháu làm con cháu sao có thể hối thúc chú ba cháu kết hôn? Nếu bây giờ cháu không muốn kết hôn thì cứ việc nói thẳng."

Hoắc Cẩm Dương căn môi có chút không biết nên trả lời thế nào, lúc đó anh ta bị kích thích, chỉ cần nghĩ đến Tần Lạc bạn gái trước với chú ba có tư tình, thì anh ta ...

Hoắc Kỳ Vĩ sốt ruột không ngừng: "Ba, Cẩm Dương là người có hiếu, nghĩ em Tư còn chưa kết hôn, nó sợ kết hôn với Ánh Thần trước khiến cho bên ngoài chê cười, cũng không có ý muốn kết hôn!"

Giang Ánh Thần cười cũng giúp bạn trai nói: "Ông nội Hoắc, người thật sự hiếu lắm Cẩm Dương, tính cách anh ấy hiền lành lương thiện, nói lời này chẳng qua muốn hiếu thuận với chú ba một chút."

Sau đó Phương Lệ Hoa cũng cười giúp chồng vuốt lưng: "Ông xã, hôm nay sinh nhật ông, cần gì phải vì lời nói vô tâm của con cháu không hiểu chuyện mà tức giận chứ? Thân thể tức giận sẽ không tốt."

Tâm tình Hoắc Quốc An không vui lúc này mới thoáng bình thường.

Hoắc Gia Tinh nháy đôi mắt to như sao sáng ngồi nói: "Ông nội, cháu gặp cho ông cá sạo mà ông thích ăn nhất, ông phải vui vẻ lên."

Giọng trẻ con đáng yêu của bé giống như một liều thuốc ấm áp làm cho ông cụ Hoắc thân thiết không thôi, vẫn là cháu trai bảo bối nhu thuận! Nhỏ như vậy mà nhớ mình thích ăn gì, so với những người khác thật sự không biết mạnh hơn bao nhiêu lần!

Lập tức cười sờ đầu Hoắc Gia Tinh: "Cháu ngoan!"

Lời vừa nói ra đã tiết lộ sự cưng chiều của ông cụ với bé.

Tâm tình Phương Lệ Hoa không cần nói có bao nhiêu tốt, mặc dù con trai trầm mặc ít lời, nhưng cháu trai này được lòng mình với ông xã, nói bé là tri kỷ cũng không quá đáng!

Bên này vui vẻ tự nhiên có người mất hứng, như: Người một nhà anh cả nhà họ Hoắc sắc mặt xanh mét, nhất là anh cả Hoắc Kỳ Vĩ, vô cùng đau lòng!

Vốn trước khi ăn cơm mọi thứ đều rất tốt, cả tình thế cũng tốt, nhưng bởi vì một câu nói của Cẩm Dương, rốt cuộc nó làm sao vậy!

Ngược lại Hoắc Kỳ Nghiệp với Hoắc Kỳ Lan thờ ơ lạnh nhạt, dù sao bọn họ chỉ mong sao anh cả với em Tư đấu đến nước sôi lửa bỏng, tốt nhất là hai bên tổn hại thì càng tốt!

Như vậy bọn họ có thể làm ngư ông đắc lợi.

Trên đường trở về.

Hoắc Kỳ Vĩ không nhịn được trách cứ con trai: "Cẩm Dương, rốt cuộc con làm sao vậy? Từ khi thì bắt đầu con quan tâm đến chuyện kết hôn của chú ba con hả? Nếu con với Ánh Thần có thể kết hôn trước chú ấy là chuyện rất tốt! Vốn ông cụ đã ngầm đồng ý rồi."

Dừng một chút, lại nói: "Lần này tốt rồi, ba sợ ông cụ sẽ không đồng ý dễ dàng để con kết hôn với Ánh Thần, đây không phải con tự đào hố cho mình sao?"

Hoắc Cẩm Dương cúi đầu không nói lời nào, anh ta chỉ nhất thời bị kích thích mới nói lời kia, sau khi nói xong mới hối hận.

Bây giờ nghĩ lại, quả thật ứng với câu nói "Kích thích là ma quỷ!"

Ngược lại Giang Ánh Thần nói giúp bạn trai: "Bác trai, bác đừng có gấp, nói không chừng việc này còn có cơ hội cứu vãn."

Hoắc Kỳ Vĩ liếc mắt nhìn con dâu: "Ánh Thần! Về sau con nên nói thêm với Cẩm Dương, tính tình nó quá trung hậu thành thật! Luôn chịu thiệt!"

Giang Ánh Thần nhu thuận đáp: "Bác trai, bác yên tâm đi!"

...

Hoắc Kỳ Vĩ với vợ đi về trước, Hoắc Cẩm Dương lái xe đưa bạn gái trở về.

Trên đường, Giang Ánh Thần không nhịn được hỏi: "Cẩm Dương, anh nói câu kia nhất định có nguyên nhân đúng không? Hoặc là anh thật sự không muốn kết hôn với em nhanh như vậy?"

Hoắc Cẩm Dương lắc đầu: "Ánh Thần, em nghĩ đi đâu vậy, lúc ấy anh chỉ buột miệng nói ra, căn bản không nghĩ nhiều."

Giang Ánh Thần liếc nhìn bạn trai, anh căn bản không nhìn mình, có thể thấy được lời nói của anh không thể hoàn toàn tin tưởng...

"Cẩm Dương, bây giờ chúng ta cùng đứng ở trên một chiến tuyến, anh có chuyện gì cũng không được gạt em, em sẽ giúp anh."

"Ừ, anh biết."

...

Im lặng một lúc, thì đến nhà Giang Ánh Thần, cô thấy hỏi không ra cái gì cũng không hỏi nhiều nữa, cô tin sau này mình có thể phát hiện ra cái gì.

Sau khi bạn gái rời đi, Hoắc Cẩm Dương đốt cho mình một điếu thuốc, tâm tình buồn bực nói không nên lời.

Buổi sáng, Tần Lạc vừa đến công ty đã bị hai cô Lương Tinh với Chu Thiến vây quanh.

"Chúc mừng nha! Nghe nói hợp đồng công ty hàng không nước Pháp kia bị cô bắt được? George tiên sinh rất khó đối phó đúng không? Ngay cả tổ

trưởng Giang cũng đã khen ngợi cô!"

Trong giọng nói Lương Tinh đầy ao ước.

Chu Thiến còn nói: "Tôi còn nghe nói George tiên sinh có phương diện nào đó yêu thích đặc biệt, Tần Lạc rốt cuộc cô ra tuyệt chiêu gì vậy!"

Trong lòng Tần Lạc có chút không thoải mái, làm sao vấn đề phương diện George tiên sinh này * đã truyền nhanh trong công ty như vậy hả?

"Tôi chỉ là một phiên dịch, tận chức tận trách làm tốt công việc bản thân mà thôi, cái khác đều là công lao của phó tổng Dư và tổ trưởng Giang."

Cô thoải mái đổ tất cả công lao lên trên người phó tổng Dư và tổ trưởng Giang, cũng không muốn bởi vậy gặp phải nhiều thị phi.

Dáng vẻ Lương Tinh rất kinh ngạc: "Sao chúng tôi nghe nói về sau là một mình cô tiếp George tiên sinh?"

Vẻ mặt Chu Thiến cũng hưng trí bừng bừng muốn nghe Bát Quái.

Vẻ mặt Tần Lạc lạnh nhạt: "Tôi ở trên sàn tàu uống một ly rượu đỏ với George tiên sinh, về sau ông ta say, thì tôi bảo phục vụ đưa ông ta trở về phòng nghỉ ngơi."

Dừng một chút, mỉm cười: "Đương nhiên, còn sắp xếp cho ông ta một phụ nữ xinh đẹp."

Lương Tinh với Chu Thiến cùng há hốc miệng, dường như rất khó tin đây là sự thật.

"Nhưng không phải George tiên sinh có hứng thú với cô sao?"

"Lời đồn này các cô nghe từ đâu thế?"

Tần Lạc nói cười ríu rít vén ba lọn tóc quăn của mình, biểu hiện rất lạnh nhạt tự nhiên, cũng không có bối rối.

Lương Tinh với Chu Thiển liếc nhìn nhau một cái, trong lòng càng thêm nghi hoặc.

Tần Lạc cười cười: "Bát quái trong công ty không thiếu nhất là chuyện xấu, hai cô cũng đừng coi giả trở thành thật."

Nói xong, cô lập tức về chỗ ngồi của mình.

Cô không biết những lời đồn không tốt về mình từ đâu truyền ra, không thể là đại ma vương, dù sao đêm đó anh ta còn đi cứu mình

Hơn nữa, anh ta cũng không cần thiết làm chuyện nhảm chán này.

Phó tổng Dư sao?

Cũng không có khả năng.

Chẳng lẽ là tổ trưởng Giang?

Cô ta có địch ý với mình?

Nhưng cô ta gọi điện thoại bảo mình đi làm mà!

Cùng lúc đó.

Tầng 59 trong văn phòng tổng giám đốc.

Giang Ánh Tuyết một thân màu trắng ngồi ngay ngắn ở ghế đối diện Hoắc Kỷ Thành: "Kỷ Thành, em thật sự không biết những lời đồn này từ đâu truyền ra, có lẽ là George tiên sinh cố ý trả thù Tần Lạc?"

Con người đen của Hoắc Kỳ Thành lạnh lùng: "Đây là ở công ty."

Trong lòng Giang Ánh Tuyết hơi trầm xuống: "Tổng giám đốc, tôi sẽ chú ý."

Cô ta cho rằng khi hai người bọn họ ở riêng thì không cần thiết khách sáo như thế.

"Dù sao Tần Lạc là một nhân viên phiên dịch có tiềm lực có tài hoa, phó tổng Dư đã nói cho tôi biết tình hình tối hôm đó, cô ấy xử lý vấn đề tùy cơ ứng biến rất linh hoạt, là nhân tài phiên dịch tổ ba đang cần, còn hi vọng cô bồi dưỡng nhiều hơn."

Thái độ Hoắc Kỳ Thành một bộ giải quyết việc chung.

Giang Ánh Tuyết mím môi, do dự một lúc lâu mới mở miệng: "Tổng giám đốc, anh thật sự chỉ coi cô ấy như nhân viên làm việc bình thường sao?"

Nói xong, cô ta chớp mắt nhìn vào người đàn ông đối diện, muốn từ trên nét mặt của anh nhìn ra cái gì.

Hoắc Kỳ Thành đâu phải loại đàn ông liếc mắt một cái sẽ để người khác nhìn, vẻ mặt anh không chút thay đổi, ngược lại hỏi: "Tôi nên coi cô ấy là cái gì?"

Giang Ánh Tuyết bị anh hỏi khó: "Tổng giám đốc, là tôi nhiều lời."

Ánh mắt Hoắc Kỳ Thành luôn rét lạnh: "Biết thì tốt, ra ngoài đi!"

Giang Ánh Tuyết có chút xấu hổ đứng dậy, mặc dù ở bên ngoài mọi người đều biết cô là bạn gái của anh, nhưng đáng vẻ cô đâu có chút nào là bạn gái của anh?

Rốt cuộc người đàn ông này là không biết tình yêu hay trời sinh lạnh như băng không có một chút nhiệt độ nào?

Cô ta xoay người ra ngoài, chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, mỗi một bước đi, đều giống như cột lấy gông cùm xiềng xiếc khó có thể đi về phía trước.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Tạm Thời Bị Kéo Đi Công Tác

Tần Lạc nghĩ rằng lời đồn nhảm sẽ truyền đi ít nhất vài ngày mới biến mất, kết quả đến giờ tan tầm buổi tối, thì không nghe thấy ai nghị luận, ngay cả Lương Tinh cũng không nói một chữ.

Cô biết việc này nhất định cấp trên có liên quan, cũng chỉ có năng lực của tổng giám đốc đại nhân lấy tốc độ nhanh nhất trấn - áp toàn bộ lời đồn.

Mấy ngày tiếp theo, đều rất yên bình, không ai nhắc đến tên George tiên sinh nữa, mọi người ai bận việc nấy, nghiêm chỉnh và hòa thuận.

Mà thời tiết dần dần chuyển lạnh, tiến vào cuối mùa thu.

Cuộc sống diễn ra rất quy luật khoảng gần mười ngày, mỗi ngày đi làm tan tầm, chủ nhật thì đến biệt thự lưng chừng núi nhà họ Hoắc dạy phụ đạo tiếng anh cho Tiểu Hỏa Tinh.

Làm cho cô khó hiểu, là cuối tuần này lại không nhìn thấy đại ma vương...

Ngược lại Hoắc Gia Tinh tháo gỡ thắc mắc của cô: "Chị, cha lại đi công tác rồi, Tiểu Tinh đã quen ba thường xuyên không ở nhà."

Trong giọng nói trẻ thơ của bé khó nén cảm xúc mất mát.

Không có đứa trẻ nào không hy vọng ba mẹ ở cùng mình mỗi ngày?

Trong lòng Tần Lạc bỗng nhiên dâng lên một cỗ đau lòng khó tả, Tiểu Hỏa Tinh mới năm tuổi, thường xuyên ở nhà một mình với một đám người hầu, cũng khó trách bé nhớ ba...

Cô yêu thương sờ đầu Tiểu Hỏa Tinh: "Ngoan, mẹ Tiểu Hỏa Tinh đâu?"

Hoắc Gia Tinh ngây thơ lắc đầu: "Không biết, Tiểu Tinh không có mẹ."

Tần Lạc ngẩn ra một lúc lâu, không có mẹ?

Làm sao có thể?

Chẳng lẽ là có bí mật không thể nói?

Hoặc là mẹ Tiểu Tinh đã mất?

Sau khi biết được điều này, cô vội vã áy náy nói: "Xin lỗi ...! Chị không biết, Tiểu Tinh sẽ không trách chị chứ?"

Tần Lạc cảm thấy mình nhắc đến chuyện thương tâm của Tiểu Hỏa Tinh, vội vàng giải thích.

Ngược lại Hoắc Gia Tinh giống như đã quen, nhu thuận lắc đầu: "Không có việc gì, Tiểu Tinh từ khi sinh ra thì không có mẹ, em đã từng hỏi ba, ba nói không có, ông nội bà nội cũng nói như vậy, em nghĩ mẹ không cần Tiểu Tinh..."

Một câu cuối cùng, có đầy mất mát cùng thất vọng...

Có thể thấy được, mặc dù đứa nhỏ có thể tin lời người lớn nói, nhưng dưới đáy lòng bé vẫn khát vọng mẹ, nếu không giọng của bé sẽ không mất mát như thế.

Tần Lạc bỗng nhiên có chút đau lòng, ở chỗ nào đó trong lòng như là bị thứ gì nhéo thật chặt, làm cho cô thiếu chút nữa hít thở không thông...

Cô không biết mình tại sao lại vậy.

Đột nhiên làm ra một hành động mà ngay cả cô cũng không ngờ được, ôm Tiểu Hỏa Tinh vào trong ngực, tay phải nhẹ nhàng vỗ về lưng bé.

Lúc này, nói cái gì giống như có chút dư thừa...

Ngược lại Hoắc Gia Tinh rất nhu thuận rúc vào trong ngực cô, không biết vì sao, bé rất thích mùi hương trên người chị, làm cho bé rất thoải mái.

...

Giữa trưa cơm nước xong, Tần Lạc bị một người phụ nữ trung niên lớn tuổi kéo đến một bên, Tần Lạc biết bà ấy là Dì Hoa người phụ trách sinh hoạt thường ngày cho Tiểu Hỏa Tinh, ở trong nhà này nhất định có chút địa vị.

"Tần tiểu thư, ở nhà này mẹ tiểu thiếu gia là kiêng kị, không ai dám nói ra, nếu truyền đến tai tiên sinh, thì không chịu nổi. Hơn nữa, tiên sinh cũng không thích có người ở trước mặt tiểu thiếu gia nhắc đến mẹ bé."

"... Tôi biết rồi, về sau tôi không nhắc đến nữa."

Tần Lạc cam kết, nghe dì Hoa nói như vậy, cô càng chắc chắn mẹ Tiểu Hỏa Tinh đã mất...

Nếu không mọi người trong ngôi biệt thự này kiêng dè như vậy, dì Hoa còn cố ý kéo mình đến một bên dận dò tĩ mĩ.

Cô bỗng nhiên có chút tò mò, rốt cuộc đại ma vương sẽ lấy người phụ nữ dạng gì, lại còn khiến cô ấy sinh con trai cho mình?

Người phụ nữ hạnh phúc đồng thời cũng rất bất hạnh này, đã sớm rời khỏi nhân gian rồi...

Cô nghĩ như vậy, còn có chút đồng tình với người phụ nữ kia.

Không biết, chờ sau này khi cô biết được sự thật, sẽ giống như sấm sét giữa trời quang...

Buổi chiều hết giờ dạy, Tần Lạc đang chuẩn bị rời đi thì nghe thấy tiếng xe, cô tưởng rằng đại ma vương trở lại, kết quả nghe thấy tiếng giày cao gót.

Không đợi cô nhìn người đến là ai, thì thấy nhóm người hầu cung kính hô: "Phu nhân!"

Mà Hoắc Gia Tinh cũng vui vẻ bổ nhào về phía người tới, giọng nói mềm mại đáng yêu: "Bà nội!"

Lúc này Tần Lạc mới nhìn phu nhân một cái, thoát nhìn khoảng bốn mươi tuổi, hoàn toàn không giống mẹ của đại ma vương! Nói là chị anh ta đoán chừng ai cũng tin.

Cô chỉ có thể lễ phép gọi: "Phu nhân."

Phương Lệ Hoa liếc mắt đánh giá trên dưới cô một cái, vẻ mặt rất không vui: "Vị tiểu thư này là?"

Không đợi người hầu mở miệng, Hoắc Gia Tinh giải thích với bà nội nói: "Bà nội, chị ấy là cô giáo dạy tiếng anh của con, cuối tuần sẽ đến nhà dạy cho con một buổi."

Vẻ mặt Phương Lệ Hoa lúc này mới có chút dịu đi, thì ra là giáo viên dạy ở nhà!

Còn tưởng rằng là người phụ nữ của A Thành tùy tiện mang từ bên ngoài về, nếu làm hư Tiểu Tinh thì làm sao bây giờ?

"A..... Thì ra là giáo viên dạy kèm tại nhà, Tần tiểu thư thoạt nhìn rất trẻ, làm cô giáo của trường nào vậy?"

Tần Lạc cảm thấy thái độ thay đổi của bà nội Tiểu Hỏa Tinh với mình, lễ phép trả lời: "Tôi không phải cô giáo, chỉ là chuyên ngành học ngoại ngữ, bây giờ làm công việc phiên dịch."

Phương Lệ Hoa gật đầu, có chút hài lòng với cô, con trai tuyển giáo viên dạy kèm ở nhà cho Tiểu Tinh đương nhiên sẽ không kém, nhìn khí chất cùng thái độ nói chuyện này, chắc là con gái xuất thân từ dòng dõi Nho học.

Sở dĩ bà không cho là tiểu thư khuê các, là vì tiểu thư khuê các sẽ không nhận lời mời làm kiêm chức giáo viên dạy kèm ở nhà...

Hoắc Gia Tinh lại bổ sung một câu: "Bà nội, chị rất giỏi! Hội gì đó quá nhiều, con rất thích chị dạy..."

Bé quang quác khen ngợi Tần Lạc một đồng, điều này làm cho Phương Lệ Hoa càng có ấn tượng tốt với Tần Lạc, xem ra mời cô gái dạy lần này khiến cho Tiểu Tinh rất vui vẻ.

Nhưng Tần Lạc đầu đầy hắc tuyến, cô thấy Tiểu Hỏa Tinh vụng trộm nháy mắt với cô.

Thằng quỷ ranh này!

"Phu nhân, giờ dạy hôm nay đã xong, tôi đi trước."

Mặc kệ như thế nào, Tần Lạc không muốn hàn huyên nhiều với vị phu nhân trước mắt, dù sao không cùng một loại người, cô không muốn cô ý đi đón ý nói hùa của đối phương.

Ở trong mắt của người có tiền, có đôi khi không cố ý sẽ bị cho rằng là bụng dạ khó lường.

Cho nên, vẫn nên nhanh chóng đi trước thì tốt hơn.

Mặc dù Hoắc Gia Tinh không vui khi cô đi ngay, nhưng bà nội đến, bé cũng chỉ có thể lưu luyến vẫy tay với Tần Lạc.

...

Buổi tối, sau khi Phương Lệ Hoa tắm rửa cho cháu trai xong rồi dụ dỗ bé đi ngủ thì gọi dì Hoa đến bên cạnh: "Cô giáo họ Tần dạy kèm ở nhà là thế nào? Có phải cô ấy thích A Thành đúng không?"

Dì Hoa vội vàng trả lời: "Phu nhân, Tần tiểu thư chỉ dạy kèm ở nhà cho tiểu thiếu gia thầy, không có bất kỳ quan hệ không minh bạch gì với tiên sinh. Tuần trước mưa to Tần tiểu thư từng ngủ lại đây một đêm, nhưng cô ấy ở phòng khách dưới lầu, tiểu thiếu gia rất thích cô ấy có thể là vì phương thức dạy học của cô ấy rất đặc biệt, hơn nữa học rộng tài cao, không giống những giáo viên trước, luôn thay đổi biện pháp làm tiên sinh vui vẻ, hoàn toàn không đặt tâm tư dạy học cho tiểu thiếu gia..."

Phương Lệ Hoa nghe xong như có chút suy nghĩ: "Ý của bà là vị Tần tiểu thư này chỉ đơn thuần dạy học cho tiểu thiếu gia sao?"

Dì Hoa gật đầu: "Vâng, tôi luôn âm thầm len lén quan sát Tần tiểu thư, cô ấy không có một chút ý muốn quyến rũ tiên sinh, mỗi lần cô ấy đến chưa bao giờ trang điểm, hơn nữa mặc quần áo cũng rất bảo thủ, ở một chỗ với tiểu thiếu gia cũng không hỏi thăm chuyện của tiên sinh."

Bà nói cũng là lời nói thật.

Lúc này Phương Lệ Hoa mới hài lòng gật đầu: "Rất tốt! Bà tiếp tục âm thầm quan sát cô ấy, chỉ cần cô ấy có bất kỳ hành động gì phải báo cáo

nhanh cho tôi! Người vợ của A Thành chọn chỉ có thể là Giang Ánh Tuyết, không thể bị người phụ nữ không minh bạch chiếm giữ."

Dì Hoa gật đầu: "Phu nhân yên tâm, tôi nhất định sẽ dán mắt nhìn Tần tiểu thư."

Phương Lệ Hoa rất yên tâm về bà ta, dù sao là người của mình, nếu không bà cũng sẽ không sắp xếp bà ta đến đây chăm sóc cháu trai bảo bối của mình.

Thứ Hai.

Tần Lạc vừa mới ngồi yên ở trên ghế của mình, thì nghe thấy ồn ào từ bên ngoài truyền đến một trận ***, cô không để ý, mở máy tính ra chuẩn bị làm việc.

Bỗng nhiên cửa bị đẩy ra, Đường đại thiếu gia rất lâu không thấy bỗng nhiên xuất hiện: "Tần Lạc, nhanh thu dọn đồ đi theo tôi."

Vẻ mặt Tần Lạc không hiểu: "Đi đâu?"

Đường Triều dơ tay nhìn đồng hồ: "Còn có thể đi đâu? Lập tức phải đi công tác! Lúc này tạm thời không tìm thấy phiên dịch tiếng Pháp thích hợp, cô lập tức thu dọn hành lý đi Paris với tôi một chuyến."

Tần Lạc ngạc nhiên há mồm, Đường thiếu cũng thích làm đột nhiên tập kích! Đi công tác cũng không báo trước?

Ra ngoài chẳng lẽ không được về nhà lấy vài bộ quần áo để thay sao?

"A? Bây giờ đi sao?"

"Đương nhiên!"

Nói xong, Đường Triều đưa tay kéo Tần Lạc đi, dáng vẻ dường như rất gấp gáp.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Tần Lạc, Cô Thật Không Nhớ Rõ Chuyện Lúc Trước Sao?

Cứ như vậy, Tần Lạc không hiểu ra sao đã bị kéo lên đường đi tới sân bay, trong túi xách của cô trừ thẻ căn cước, hộ chiếu, cũng chỉ có vật dụng cần thiết như gương nhỏ, son môi, và khăn giấy hay các loại.....

Trên xe, cô không biết làm sao nói: “Đường thiếu, ít nhất tôi cũng phải trở về mang một bộ đồ để tắm rửa chứ!”

Đường Triều cười híp mắt trả lời, “Sau khi đến Paris, tôi sẽ cho người đặc biệt dẫn cô đi mua, phí dụng tôi bao hết”

Tần Lạc đỡ trán, trọng điểm là muốn quần áo bên trong!

“Nhưng..... kết”

Lời cô còn chưa nói hết đã bị trách móc rồi, “Tôi biết rõ, là đồ nội y sao! Bây giờ tôi sẽ gọi điện thoại sang khách sạn, để nhân viên đi mua giúp cô, chờ khi cô đến khách sạn thì tắm rửa được rồi.”

Tần Lạc lập tức hận không thể tìm được một cái lỗ để chui xuống, nhất định Đường thiếu chính là..... cao thủ tình trường!

Đến đồ nội y con gái hay mặc cũng biết.....

Khiến cô xấu hổ.....

Đường triều thấy gương mặt cô hiện lên hai mảng đỏ ửng, không nhịn cười được, “Như vậy, cô sẽ không còn lo âu về sau chứ!”

Tần Lạc: “.....”

Đến sân bay, Tần Lạc mới biết vì sao Đường thiếu lại giành giật từng giây như thế, đến cho mình trở về một chuyến cũng không chịu, thì ra là sắp đến giờ cất cánh.

Trước ở công ty khác Tần Lạc cũng có kinh nghiệm đi công tác không ít, nhưng mỗi lần đều ngồi khoang phổ thông, kể từ khi tới Tập đoàn Đế An, mỗi lần đi xa nhà với lãnh đạo đều ngồi hân một khoang, thật đúng là làm cho người ta được sung mà kinh.

Sau khi máy bay cất cánh, Tần Lạc không nhịn được hỏi: “Đường thiếu, lần này chúng ta đi Pháp sẽ không phải là bởi vì George tiên sinh chứ.....”

Đường Triều lắc đầu, “Không có quan hệ gì với hân ta, là hạng mục với một người khác, chúng ta đợi ở Paris hai ngày thì sẽ tới một vườn làm rượu nho ở Bordeaux, hạng mục lần này là muốn mua vườn rượu nho, cô làm trợ thủ đi theo tôi.”

Tần Lạc sáng tỏ, lúng túng nói: “Đường thiếu, không phải tiếng Pháp của anh rất tốt sao?”

Đường Triều sờ lỗ mũi một cái, “Đúng vậy! Nhưng nam nữ phối hợp làm việc không mệt, hơn nữa hai ngày nữa A Thành cũng sẽ tới vườn rượu nho, chủ yếu là cô phiên dịch thay cậu ta.”

Tần Lạc: “.....”

Còn tưởng rằng lần này chỉ là đơn thuần đi công tác cùng Đường thiếu, kết quả Đại Ma Vương lại tới rồi, không phải là anh đi nước Đức rồi sao?

Là tổng giám đốc của tập đoàn lớn, thân phận quả rất bận rộn, ngày ngày đều bay trên không trung, cũng khó trách Tiểu Tinh một mình cô đơn như vậy.....

Xem ra cuộc sống của người có tiền cũng không hoàn toàn nhất định, ngày ngày vội vã, còn không bằng dân thường đi lĩnh lương bây giờ.

Paris.

Sau khi làm xong chuyện ở vườn rượu, Tần Lạc phát hiện bên trong phòng mình có nội y sạch sẽ, hơn nữa còn đúng là size của mình.

Một phút đó, cô mắc cỡ đỏ bừng cả khuôn mặt, không dám tin Đường thiếu sẽ biết phải chuẩn bị như vậy.....

Ngoài bộ quần áo bên ngoài, trong tủ treo quần áo có ít nhất ba bộ khác, tất cả đều khác kiểu dáng, như muốn chọn lựa cho cô.

Cô nhìn xem, tất cả đều là hàng hiệu xa xỉ, mỗi một món đều phải hơn vạn chứ! Chống đỡ nửa tháng tiền lương của cô!

Điều này làm sao bảo cô yên tâm ăn mặc thoải mái?

Lúc ăn cơm tối, cô liền nói ra: “Đường thiếu, quần áo thật sự quá mắc, hai bộ khác tôi chưa có mặc qua, anh nên trả lại đi!”

Đôi mắt đào hoa của Đường Triều khẽ nhếch, “Hả? Không thích sao?”

Tần Lạc lắc đầu, “Là quá đắt tiền, một bộ quần áo cũng bằng nửa tháng tiền lương của tôi.”

Đường Triều mở trừng hai mắt, “Ồ! Tôi biết, ý của cô là A Thành cho cô quá ít tiền lương.”

Mặt Tần Lạc đen sì, rốt cuộc đầu của người này cấu tạo bằng gì?

Có thể bình thường một chút không?

“Đường thiếu, anh hiểu lầm! Tôi cũng không có ghét bỏ tiền lương thấp, tôi chỉ là cảm thấy quần áo này quá đắt, không phù hợp thân phận của tôi.”

Đường Triều cũng không quan tâm, “Mỹ nữ Tiểu Tần, nơi chúng ta tới là thủ đô Paris, mà cô vừa đi theo tôi phiên dịch, ăn mặc của cô cũng đại biểu hình tượng và phẩm vị của tôi, những bộ đồ này tôi mang cho cô, về phần sau khi trở về cô có mặc hay không vậy thì là chuyện của cô, nhưng đi theo làm việc bên cạnh tôi, thì phải theo ý của tôi, ok?”

Tần Lạc: “.....”

Được rồi! Thì ra mình và Đường thiếu gia nói không thông nhau.

Đường Triều lại khôi phục nụ cười híp mắt trước sau như một, “Ăn cơm, ăn xong rồi trở về phòng nghỉ ngơi thật tốt, buổi sáng ngày mai ăn sáng với tôi, buổi chiều tới sân đánh Golf. Sau đó, ngày mai lên đường đi Bordeaux.”

Tần Lạc nghĩ thầm: sống ở đâu thì yên ở đấy đi!

Vườn rượu nho Bordeaux luôn luôn nổi danh, đập vào mắt đều là một vùng màu xanh um tùm của những lá nho, nhìn kỹ bên dưới, còn có thể phát hiện lá cây màu xanh hoặc quả nho màu đỏ tím trong suốt, làm cho người ta thèm thuồng.

Tần Lạc thân là phiên dịch đi theo Đường Triều, cũng đi dạo một vòng quanh vườn nho, còn nếm rất nhiều nho ngon, bên này ánh mặt trời đầy đủ, mọc ra những quả nho to tròn đầy đặn lại ngọt.

Lúc Đường Triều và chủ nhân vườn nho nói chuyện buôn bán, Tần Lạc liền ở một bên hái quả nho ăn, mà người ở trong vườn còn tỉ mỉ dạy cô phân biệt những quả nho ăn ngon, và những quả vị chua.....

Ngược lại cô và người làm vườn trò chuyện cực kỳ vui vẻ, còn đứng ở một bên quan sát người giúp việc trong vườn nho làm ra rượu.

“Chăm chú như vậy?”

Thình lình có một giọng nam âm trầm xuất hiện khiến Tần Lạc bị dọa đến nỗi dưới chân thiếu chút nữa ngã, cô vốn đang nghiêng thân thể tới trước để đứng quan sát người khác làm rượu, mùi thơm vị nho khiến cho cô không ngừng say mê.....

Nhưng mà không ngờ giọng nam quen thuộc này là thế nào?

Hoắc Kỳ Thành vội vàng đưa tay ôm lấy hông cô, vừa đứng cô ngã ra sau --

Ngã ở trong ngực anh.

Trong nháy mắt, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Tần Lạc cảm thấy mình chạm vào một đôi mắt đen thâm thúy như nước xoáy.....

Hoắc Kỳ Thành cũng không có lập tức buông cô ra, chỉ là lẳng lặng nhìn chăm chăm vào đôi mắt trong suốt của cô.....

“Tần tiểu thư, vị này anh tuần thân sĩ như vậy là bạn trai của cô sao?”

Người làm dùng tiếng Pháp nói với họ, họ và Tần Lạc đã quen biết, nhìn thấy một màn này đương nhiên cho là bạn trai cô.

Sắc mặt Tần Lạc trở nên đỏ hồng, đứng dậy khỏi người của Hoắc Kỳ Thành, thầm nghĩ nói: thật may là Đại Ma Vương nghe không hiểu tiếng Pháp, nếu không thật lúng túng!

Cô đỏ mặt dùng tiếng Pháp nói: “Không phải bạn trai.”

Mấy người làm mỉm cười không nói, nhưng mà trong lòng lại thừa nhận.

Tần Lạc cũng không có giải thích nhiều, có lúc giải thích càng nhiều ngược lại càng giống như là che giấu, dù sao Đại Ma Vương cũng không nghe hiểu tiếng Pháp, không sao cả.

Thật ra thì, cô không biết là Hoắc Kỳ Thành có thể nghe hiểu vài câu tiếng Pháp đơn giản, ví dụ như lời người làm nói, anh cũng nghe hiểu.

Anh nghĩ, ngày nay hẳn sẽ tới nhanh thôi.

.....

Trong lúc dùng bữa tối, Đường Triều thấy bạn tốt tới đương nhiên cực kỳ vui mừng, chủ nhân vườn nho muốn lấy ra rượu mình tự ủ trên quý nhiều năm chiêu đãi khách quý.

Đương nhiên Tần Lạc làm người phiên dịch của tổng giám đốc xúng phải ngồi ở bên cạnh Hoắc Kỳ Thành, mỗi lần chủ nhân vườn nho nói một câu cô đều nhỏ giọng phiên dịch cho Hoắc Kỳ Thành nghe.

Ngược lại, Hoắc Kỳ Thành nói gì, cô cũng sẽ phiên dịch cho chủ nhân vườn nho nghe.

Bởi vì vui mừng, tất cả mọi người uống không ít, ngay cả Tần Lạc cũng uống hết hai chén, cửa vào miệng mùi rượu không nồng, chỉ cảm thấy thơm ngát ngon miệng, khiến Tần Lạc không từ chối được.

Hoắc Kỳ Thành và Đường Triều không thể chối từ thịnh tình của chủ vườn nho, ít nhất mỗi người uống gần hai chai.

Lúc Tần Lạc uống được đến chén thứ ba đã cảm thấy có cảm giác say, loại rượu này có tác dụng thật chậm, nếu uống nhiều thêm chén nữa thì cô sẽ say mất.....

Ngay sau đó đứng dậy, tìm một cái cớ đi vào phòng vệ sinh, mọi người đối với một cô gái như cô cũng không có miễn cưỡng.

Tối nay bầu trời hiện đầy ánh sao, nhấp nháy cực kỳ lãng mạn.

Tần Lạc đi vào phòng vệ sinh xong thì đi ra ngoài dọc hành lang, gió đêm mát mẻ, thật làm cho người ta không muốn rời đi, cô liền tìm một chỗ có ghế ngồi xuống, vừa đứng bên cạnh đều là dây nho, còn có một vài bông hoa nhỏ nở rộ không biết tên.....

Lúc nào thì có thể cách xa thành thị ồn ào náo nhiệt mà tới một vườn nho yên tĩnh trong lành vậy chứ, ăn được nhiều loại rau, uống rượu mình sản xuất, nhất định chính là ngày tháng tu hành đắc đạo!

Tần Lạc ngẩng lên nhìn trời đầy sao cười, suy nghĩ dần dần bay xa, phân tán.....

“Cô rất thích nơi này sao?”

Tần Lạc đang bần thần mặc sức tưởng tượng bỗng nhiên lại bị người ta đánh tỉnh, cô quay đầu nhìn về phía người tới, không dám tin mở trừng hai mắt, “Sao anh lại tới đây?”

Hoắc Kỳ Thành rất tự nhiên ngồi ở bên cạnh cô, “Tôi kêu ra ngoài tìm cô, sợ cô lạc đường.”

Tần Lạc chỉ mình, “Làm sao tôi có thể lạc đường, tôi chỉ muốn ngồi ở chỗ này ngắm những vì sao thôi!”

Hoặc Kỷ Thành cũng có chút hơi say, “Hả?”

Nói xong, anh cũng ngửa đầu lên nhìn theo tầm mắt của cô, tối nay bóng đêm quả thật rất đẹp, nếu như Tiểu Tinh cũng ở đây thì tốt

“Tần Lạc, cô thật sự không nhớ rõ chuyện lúc trước sao?”

“Cái gì?”

Ấn thank bài viết cho mèo nhé

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 79: Ai Bảo Cô Tự Vào Trong Chén Tôi?

Tần Lạc cảm thấy rất khó hiểu nhìn sang Hoắc Kỳ Thành đang ngồi bên cạnh, anh đang nói chuyện với mình sao? Cái gì mà không nhớ rõ chuyện lúc trước?

Trước đây bọn họ quen biết sao?

Tròng mắt đen thâm thúy của Hoắc Kỳ Thành nhìn chăm chăm cô, tại sao sáu năm trước lại chọn trúng cô chứ?

Cái vấn đề này đã từng khốn nhiều mình, cho tới bây giờ, cũng không cách nào cho ra trả lời chắc chắn chính xác....

“Có phải anh uống nhiều quá rồi hay không?”

Tần Lạc có chút nghi ngờ hỏi, cũng chỉ có cái này có thể giải thích vì sao anh chợt nhảy ra một câu như vậy.

Hoắc Kỳ Thành khẽ nhắm mắt lại, “Tôi là người dễ dàng say như vậy sao?”

Tần Lạc: “.....”

Á..... Bình thường nói mình không say thì người đó thật sự say.....

Hai người cứ yên tĩnh ngồi một hồi như vậy, Tần Lạc có chút cảm thấy kỳ cục, liền đứng dậy chuẩn bị rời đi, nhưng vừa đứng lên liền bị người ta

kéo lấy cổ tay.

Sau đó --

Cả người cô ngã qua.....

Ban đêm yên tĩnh, cô gái vô ý ngã nhào ở trong ngực người đàn ông, hai người bốn mắt nhìn nhau, giống như là có dòng điện kích động chạy qua..

....

Tần Lạc cũng có chút giật mình.

Vì sao mắt người đàn ông có chút giống như đã từng quen biết?

Rốt cuộc cô đã gặp qua ở đâu?

Nghĩ đến đây, cô liền cố gắng nghĩ lại, làm sao cũng không có thể nhớ nổi, ngược lại khiến cho đầu có chút đau.....

Hoặc Kỷ Thành chậm rãi cúi đầu chiếm lấy đôi môi màu hồng của cô, mùi vị quen thuộc, làm thế nào cũng không nếm đủ.....

Bóng đêm mờ lung, ánh trăng màu bạc lười biếng bỏ ra một tấm lụa mỏng, bao phủ mọi vạn vật, có một loại yên bình xinh đẹp!

Không biết có phải là bởi vì uống rượu hay không, thế nhưng Tần Lạc không có phản kháng, mùi rượu trong miệng cô trộn lẫn với mùi của anh.

Càng để cho người ta say mê rồi.....

Gió đêm từ từ, thổi lá dây nho, vang lên sào sạt, giống như là nói những lời tâm tình vô tận.

Cũng cho khung cảnh đôi nam nữ đang triền miên thêm một tia lãng mạn.....

Tối nay, hình như cực kỳ say lòng người.

Ngay lúc hai người hưởng thụ không gian riêng của mình, chợt cách đó không xa truyền đến tiếng bước chân, chờ đón chính là tiếng người đàn ông lầm bầm lâu bầu.

“Ah? A Thành nói đi nhà vào nhà vệ sinh tại sao không có thấy người?”

Tiếng của Đường Triều khiến Tần Lạc sợ hãi cuống quýt muốn đẩy Hoắc Kỳ Thành ra, lại bị anh ôm chặt, đôi môi nói nhỏ bên tai cô, “Đừng động!”

Lần này, Tần Lạc cũng không dám lộn xộn nữa.

Nếu cái này bị Đường thiếu thấy tư thế thân mật của cô và Đại Ma Vương, chỉ sợ nhảy vào Hoàng Hà cũng không rửa sạch.....

Bởi vì khắp nơi ngoài vườn toàn là dây nho, mà hai người bọn họ vừa lúc ngồi lấp dưới một giàn nho, cho nên che đậy rất tốt, hơn nữa đây là buổi tối, ánh đèn mờ ảo, chỉ cần hai người không phát ra tiếng, căn bản rất khó phát hiện.

Sau khi Đường Triều tìm mấy chỗ không phát hiện liền nổi giận, “Kỳ lạ! Rốt cuộc A Thành đi đâu? Ngay cả Tần Lạc cũng không thấy, chẳng lẽ hai người len lén đi ra ngoài tản bộ?”

Nghĩ tới đây, anh ta liền không có tiếp tục suy nghĩ, dù sao hai người này vốn là có quan hệ không rõ, để cho bọn họ thêm chút không gian phát triển cũng tốt.

Tần Lạc cũng không biết suy nghĩ của Đường thiếu, cô bị dọa đến một cử động cũng không dám, hai tay khẩn trương nắm quần áo của Hoắc Kỳ Thành, cả người cũng bám thật chặt.....

Cũng không dám thư giãn một chút.

So sánh mà nói, Hoắc Kỳ Thành lại nhẹ nhõm rất nhiều, thật ra thì anh bị bạn tốt bắt gặp cũng không sao cả, chút chuyện giữa anh và Tần Lạc bọn họ cũng biết.....

Đội tiếng bước chân Đường triều càng lúc càng xa, lúc này Tần Lạc mới thoáng thở phào nhẹ nhõm. Vừa ngẩng đầu liền chạm vào một đôi mắt đen như nước đầm sâu, cô hoảng sợ không ngừng muốn đi xuống.

Hoắc Kỳ Thành không nhịn được chế nhạo nói: “Không sợ cậu ta quay lại sao?”

Tần Lạc không vui nói: “Chính là bởi vì lo lắng mới càng phía xuống.”

Hoắc Kỳ Thành có nhiều thâm ý nhìn cô, “Cô đang sợ hãi cái gì?”

Tần Lạc bị giọng nói cây ngay không sợ chết của anh làm hoảng lần nữa, dừng một chút, nghiêm túc nói: “Tôi không sợ, mà là không hy vọng đưa tới hiểu lầm không cần thiết!”

Hoắc Kỳ Thành nhú mày, “Hiểu lầm không cần thiết?”

Tần Lạc gật đầu, “Dĩ nhiên! Anh là tổng giám đốc, tôi đi theo phiên dịch, quan hệ của chúng ta rất đơn giản, ngộ nhờ bị người ta nhìn thấy tình cảnh vừa nãy, nhất định sẽ hiểu lầm.”

Hoắc Kỳ Thành không có ý định thả cô, “Tình cảnh vừa nãy? Tại sao tôi cảm giác cô rất hưởng thụ?”

Tần Lạc đỏ mặt mà mắng: “Phi! Đó là tôi.....”

Ánh mắt Hoắc Kỳ Thành sáng quắc, “Là cái gì?”

Tần Lạc bị anh ép hỏi cũng không trả lời được, cũng rõ ra sao, “Anh ôm tôi như vậy...làm sao tôi tránh thoát! Vả lại, bây giờ tôi vô cùng cảnh cáo

anh! Về sau không cho phép anh vô duyên hôn tôi! Còn như vậy tôi sẽ kiện anh vô lễ!”

Hoắc Kỳ Thành cười lạnh một tiếng, “Thật sao?”

Cầm Tần Lạc khề nhếch, “Dĩ nhiên! Giữa chúng ta tốt nhất giữ vững cự ly một mét, không cần áp sát quá gần!”

Hoắc Kỳ Thành không hề chớp mắt nhìn chăm chăm cô, “Cô là đang sợ cái gì?”

Tần Lạc có chút nổi cáu, “Sợ cái len! Chúng ta cũng không phải là bạn bè trai gái tại sao anh lại hôn tôi? Coi như trước đó tôi đã làm gì cũng không thể đối với tôi như vậy! Anh coi tôi là người nào chứ? Chẳng lẽ anh cho rằng anh có quyền thế mà có thể tùy tiện vô lễ với một nhân viên nữ? Ở trong tự điển của tôi đây là không thể!”

Hoắc Kỳ Thành cũng không tức giận, từng câu từng chữ nói: “Cô là đang sợ mình sẽ yêu tôi sao.”

Lời của anh khiến Tần Lạc khiếp sợ không thôi, hứ ba tiếng, “Phi phi phi! Anh tạm thời đừng tự luyện được không? Làm sao tôi có thể đi yêu một người đàn ông đã kết hôn! Chớ nói chi anh còn mang theo một đứa con!”

Hoắc Kỳ Thành thoáng nhú mày, “Không phải là cô rất ưa thích Tiểu Tinh sao?”

Tần Lạc có chút im lặng, thì ra anh hiểu lầm đối với mình khá sâu!

“Thích Tiểu Tinh là một chuyện, làm mẹ ghẻ nó là một chuyện khác! Mục tiêu của tôi chưa từng có xa với như vậy! Tôi chỉ muốn cuộc sống bình thường, không thích sản sinh ra nhiều lục đục đầu đá, Tổng giám đốc đại nhân, ngài tha cho tôi đi!”

Nhất thời sắc mặt Hoắc Kỳ Thành đen như màn sân khấu, “Nhanh mồm nhanh miệng!”

Tần Lạc thấy cảm xúc anh không tốt, vội vàng nói: “Chọc ngài mất hứng là lỗi của tôi, tôi sẽ tránh đi, không đứng ở chỗ này cản mắt của anh.”

Nói xong, liền chuẩn bị đi.

Nhưng, mới vừa bước được một bước liền bị Hoắc Kỳ Thành kéo trở lại, còn ngã mạnh hơn lần trước vào trong lòng anh, không đợi cô mở miệng, miệng lại bị bịt rồi.....

“Ừm.....”

Cái len sợi! Tất cả đã nói hết lời anh đã lại hôn cô, anh là người điếc sao?!

Tần Lạc tức giận không thôi, dứt khoát hung hăng cắn anh.....

Không biết, lần đầu cô đáp lại lại khiến Hoắc kỳ Thành càng thêm kích thích, động tác càng thêm mãnh liệt.....

Trong lúc nhất thời, hai người ai cũng không chịu bỏ qua người nào.

Chiến tranh rất kịch liệt!

Cho đến khi mùi máu tươi tràn ra, Hoắc Kỳ Thành mới lưu luyến buông môi cô ra, “Cô là chó sao?”

Tần Lạc tức giận trả lời: “Nếu tôi là chó, thì đó là đặc biệt cắn anh!”

Hoắc Kỳ Thành buồn cười, tiếp xúc càng nhiều, càng phát hiện ra cô là một cô gái thú vị!

Chỉ tự trách mình trước cũng không có thử đi tìm hiểu cô, cho tới bỏ qua quá nhiều.....

Nếu ông trời an bài bọn họ gặp nhau lần nữa, anh sẽ không lại bỏ qua cô! Ai bảo tự cô rời vào trong chén của anh!

Ngay sau đó bá đạo tuyên bố, “Từ nay về sau, bất kỳ chỗ nào của cô đều chỉ có thể thuộc về tôi!”

Tần Lạc phun đầy mặt anh, “Năm mơ! Nghĩ hay quá nhỉ! Bất kỳ chỗ nào của tôi đều thuộc về tôi! Cugx không có chút quan hệ nào với anh cả!”

Nói xong, hào hùng xoay người rời đi.

Đế Hoắc Kỳ Thành đã cười tại chỗ, thật đúng là một cô giá vừa thú vị vừa đáng yêu!

Xem ra, các chỗ khác từ con trai đều là di truyền từ cô.....

Tần Lạc mới vừa đi tới sân trước đúng lúc đụng phải Đường Triều, “Tần Lạc, A Thành đâu? Hai người cùng đi ra ngoài tại sao không có đồng thời trở về?”

Tần Lạc tức giận phun nói: “Người nào đi ra ngoài với anh ta chưa?! Rõ ràng là tôi đi trước mà!”

Sau đó, cũng không quay đầu lại trở về phòng của mình.

Đường Triều không giải thích được sờ sờ đầu, anh ta trêu ai ghẹo ai hay sao?

Còn nữa, mỹ nữ tiểu Tần lại hô to gọi nhỏ với mình? Không phải cô vẫn luôn rất lễ phép đối với mình sao? Rốt cuộc là cái gì thay đổi cô?

Không đợi anh ta hiểu rõ ràng, liền nhìn thấy bạn tốt không nhanh không chậm đi tới, chột tiến lên, “Tần Lạc ăn phải thuốc nổ sao? Hay là cậu chọc giận cô ấy không vui?”

Hoắc Kỷ Thành liếc bạn tốt một cái, “Là không may, thấy cô ấy mất hứng không biết chánh đi?”

Đường Triều đầu đầy hắc tuyến, anh ta..... Đây rõ ràng là anh ta nằm đầu súng!

“Tôi..... Tôi không có chêu cô ấy!”

“Cô ấy bị cậu làm gì thế?”

“.....”

Đường Triều lập tức rất muốn che ngực ngã xuống đất, đây là lời anh em tốt nên nói sao? Mỗi một người đều thấy màu sắc là vong ân! Có phụ nữ bên người là bỏ quên bạn cùng khổ cực bên cạnh!

Hừ!

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Dạy Cô Cười Ngựa

Đêm nay, Tần Lạc ngủ rất không yên ổn, luôn nằm mơ, thấy cô gái khóc thút thít không ngừng, cô gái có thai bị nhốt ở trong một biệt thự, muốn đi đâu đều có người đi theo, hoàn toàn không có tự do, mấy lần cô ấy cầu cứu về phía mình, nhưng mình khề đưa tay...

Thì thức dậy.

Nửa đêm tỉnh lại, Tần Lạc hoảng sợ toàn thân đổ mồ hôi lạnh, cảnh tượng trong mơ quá quen thuộc, mặc dù không thấy rõ mặt cô gái kia, nhưng giống như đặt mình vào trong đó...

Quá chân thật!

Cô hít một hơi thật sâu, may mắn chỉ là trong mơ, không thì thật đáng sợ!

Nghĩ đến cô gái trong mơ thì đau lòng không thôi, nếu đổi lại là mình, chỉ sợ đã sớm điên rồi...

Rốt cuộc là ai tàn nhẫn như thế! Có thể nhốt cô gái vô tội đó lại.

...

Sáng hôm sau, Tần Lạc dậy sớm, chỉ cảm thấy không khí nông thôn rất trong lành, quả thật thích hợp để ở.

Một mình cô chậm rãi tản bộ ở phía trước sân, hưởng thụ không khí trong lành sáng sớm cùng ánh mặt trời ấm áp, không nhận được vườn hai tay ra, hơi ngẩng đầu, nhắm mắt lại, cảm nhận sáng sớm tốt đẹp này.

“Dậy sớm như vậy?”

Bỗng nhiên, bên tai truyền đến một giọng nam quen thuộc, Tần Lạc đành phải không tình nguyện mở mắt, đúng lúc đối diện gương mặt tuần mỹ của đại ma vương.

Ách...

Toàn thân anh mặc đồ thể thao chạy bộ trở về?

Cảm nhận ánh mắt quái dị của Tần Lạc, Hoắc Kỳ Thành cầm lấy khăn ở trên cổ lau mồ hôi trên mặt: “Chạy bộ sáng sớm là trình tự rèn luyện bắt buộc mỗi ngày của tôi, cô cho rằng sẽ giống như cô ngủ thẳng đến lúc mặt trời lên cao sao?”

Tần Lạc vốn đang có chút tôn kính với anh, kết quả vừa nghe anh mở miệng nói chuyện thì tan thành mây khói, lạnh mặt không để ý đến anh nữa, xoay người đi trở về.

Hoắc Kỳ Thành không nhận được cười khê: “Dễ dàng tức giận như vậy sao?”

Tần Lạc vẫn không để ý đến anh, tiếp tục đường mình mình đi.

Cuối cùng Hoắc Kỳ Thành dùng hết tính nhẫn nại: “Tần Lạc!”

Tần Lạc cước bộ hơi có tạm dừng, nhưng vẫn không quay đầu, vẫn kiên định đi về phía trước.

Giờ phút này cô mới không cần sợ anh, coi như anh là lãnh đạo trực tiếp của cô thì sao? Dù sao bây giờ không ở công ty, cũng không phải trong lúc

làm việc, xem anh là Đại Ma Vương đáng ghét thì được rồi!

Hoắc Kỳ Thành không ngờ cô không để ý đến mình, đành phải từ từ đi theo phía sau cô.

Hai người cứ như vậy một trước một sau, ai cũng không có mở miệng nói chuyện trước.

Ánh mặt trời ấm áp bao phủ ở trên hai người, có một loại lời ấm áp cùng hài hòa nói không nên...

Đường Triều mới vừa dậy thì thấy bạn tốt với Tần Lạc một trước một sau từ đằng xa đi đến, không khỏi chế nhạo nói: “Ôi! Sáng sớm đã phu xướng phụ tùy rồi hả? Có hiểu ngầm sao?”

Tần Lạc đỏ mặt nói: “Ai cùng anh ta phu xướng phụ tùy! Mấy người chỉ biết nói bừa!”

Nói xong, buồn bực đi trở về phòng mình.

Hoắc Kỳ Thành lạnh lùng liếc bạn tốt một cái, Đường Triều nhún vai: “Chẳng lẽ không đúng sao?”

Hoắc Kỳ Thành vắt khăn mặt trên cổ: “Cô gái nhỏ quá then thùng rồi.”

Đường Triều hạ giọng: “A Thành, chứng minh cậu còn phải ra chiêu ngoan độc mới được!”

Chân mày thâm thúy của Hoắc Kỳ Thành nhíu lên: “Chiêu ngoan độc?”

Đường Triều gật đầu: “Đương nhiên! Ví dụ như nhanh chóng ăn cô ấy, phụ nữ a! Một khi thân thể thần phục dưới người đàn ông, tâm cũng sẽ dần dần đi theo...”

Hoắc Kỳ Thành như có điều suy nghĩ, anh cũng muốn nhanh chóng làm chuyện đó, tránh cho đêm dài lắm mộng. Hơn nữa, cách sáu năm, anh cũng rất nhớ mùi hương của có...

Buổi chiều, mọi người đến trại nuôi ngựa ở bên cạnh vườn nho, mặc dù Tần Lạc rất hâm mộ những cô gái cưỡi ngựa trong phim cổ xưa, tư thế mạnh mẽ hiên ngang, đừng nhắc đến có bao nhiêu anh tuấn!

Nhưng khi thấy một con ngựa cao lớn thật, đáy lòng cô có chút sợ hãi...

Không dám cưỡi!

Nếu ngã từ trên xuống, móng chẳng phải nở hoa hoặc hủy dung sao?

Hoắc Kỳ Thành, Đường Triều cùng chủ nhân vườn nho đã thay đồ cưỡi ngựa, từ trong lòng mà nói, Tần Lạc cảm thấy Hoắc Kỳ Thành mặc đẹp trai nhất, rất giống kỵ sĩ chân chính.

Chỉ tiếc, người đàn ông không thể chỉ nhìn bề ngoài.

Nghĩ như vậy, cô không dấu vết dời ánh mắt đặt ở trên người anh về, dù sao mục đích bọn họ mang mình đến chỉ là phiên dịch, cô chỉ cần ở trong đây tùy ý đi dạo là được rồi.

Ngoài dự đoán - -

Hoắc Kỳ Thành bảo người ta cầm cho Tần Lạc một bộ quần áo cưỡi ngựa trang để thay, quần áo cưỡi ngựa màu trắng mặc ở trên người Tần Lạc quả thật hiên ngang mạnh mẽ, anh khí bức người!

Sau đó dặn thầy giáo huấn luyện ngựa: “Chọn cho cô ấy một con ngựa.”

Tần Lạc vội vàng xua tay: “Không cần! Tôi không dám cưỡi.”

Hoắc Kỳ Thành liếc cô một cái: “Đến trường nuôi ngựa cô không muốn thử cưỡi ngựa một lần? Có thầy huấn luyện kéo ngựa thì cô sợ cái gì? Không phải lá gan của cô luôn rất lớn sao?”

Giọng đại ma vương khiêu khích làm trong lòng Tần Lạc nổi lên muốn thử: “Thử thì thử, ai nói tôi sợ chứ?”

Khóe môi Hoắc Kỳ Thành không nhin được hơi nhếch lên, đúng là một người phụ nữ dễ dàng bị kích thích!

...

Khi Hoắc Kỳ Thành phân phó xuống, thầy thuần ngựa dắt một con ngựa cho Tần Lạc, cũng cẩn thận đỡ cô lên, còn nói rất nhiều những việc cần chú ý.

“Nắm chặt dây cương, con ngựa rất bảo, sẽ không có nguy hiểm...”

“Ừ.”

Mặc dù miệng đồng ý, nhưng trong lòng Tần Lạc vẫn có chút không yên, dù sao cũng là lần đầu tiên cưỡi ngựa, trong lòng khẩn trương lại lo lắng không cách nào hình dung.

Nhưng cô biết, mọi việc đều có lần đầu tiên, ném thử một chút cũng không phải không thể.

Thầy thuần ngựa dắt cô đi hai vòng ở trại nuôi ngựa, tâm tình của cô không còn khẩn trương như vừa rồi nữa, dần dần hạ xuống.

Cô ở sân nhỏ bên cạnh chậm rãi đi, ba người đàn ông bên kia lại giục ngựa chạy như điên, còn thi xem ai đến trước...

Tần Lạc thở dài, thôi! Lúc này cô mới vừa học đi không cần cố gắng chạy, tránh cho ngã đến hủy hoại nhan sắc về sau không ai thèm lấy...

Saukhi cô nhàm chán đi một vòng ở đây, Hoắc Kỳ Thành đã phi ngựa chạy về phía bên này, tư thế kia rõ là... vô cùng đẹp trai ưu nhã!

Ba người thi đấu tất nhiên là Hoắc Kỳ Thành đứng thứ nhất, tâm tình anh rất tốt hu con ngựa chậm rãi đi đến bên cạnh Tần Lạc: “Muốn đi lên thử nghiệm một chút không?”

Tần Lạc nhìn anh một cái: “Không cần, tôi vừa mới học đi mà thôi.”

Hoắc Kỳ Thành bật cười: “Tôi dẫn cô.”

Tần Lạc lắc đầu.

Hoắc Kỳ Thành tiếp tục nói: “Trời xanh mây trắng bãi cỏ xanh, chẳng lẽ cô không muốn thử nghiệm cảm giác thúc ngựa chạy như bay sao?”

Nói lời này...

Tần Lạc có chút động tâm.

Nhưng ngồi ở phía trước đại ma vương cô có chút không muốn thử!

Đang nghĩ ngợi, Hoắc Kỳ Thành đã vươn tay về phía cô: “Không muốn tiếc nuối rời đi, thì tới đây, chỉ cưỡi ngựa mà thôi, chẳng lẽ tôi còn có thể làm gì với cô?”

Tần Lạc ngược mắt nhìn về phía anh, thật ra anh nói cũng đúng, chỉ cưỡi ngựa, nhiều người ở đây như vậy, anh không có thể làm gì mình!

Sau vài giây đấu tranh, cô vươn cánh tay về phía Hoắc Kỳ Thành, được sự giúp đỡ của anh, nhẹ nhàng từ trên người con ngựa chuyển dời đến trước mặt anh rồi...

Phút chốc ngồi vào phía trước Hoắc Kỳ Thành kia, Tần Lạc cảm thấy khẩn trương lại xuất hiện rồi.

Không chỉ có như vậy, trái tim của cô còn nhảy “Bang bang” không ngừng...

Cái rầm! Đây là thế nào đây?

Hoặc Kỷ Thành ôm eo của cô, không nhịn được ở bên tai cô nói vài câu: “Thả lỏng chút, thân thể không cần căng cứng quá.”

“Ách... Anh thật sự muốn thúc ngựa chạy như bay sao?” Tần Lạc vẫn có chút sợ hãi nho nhỏ.

Hoặc Kỷ Thành thấp giọng trấn an nói: “Có tôi ở đây, đừng sợ.”

Đúng lúc này Đường Triều cũng thúc ngựa qua đây, vội vàng nói: “Người đẹp Tiểu Tần, kỹ thuật cưỡi ngựa của A Thành là tốt nhất trong mấy anh em chúng tôi đó, cô yên tâm giao cho cậu ấy thì được rồi, bảo đảm cho cô đã nghiền!”

Tần Lạc: “...”

Nói thật, trước cô vẫn cảm thấy gia thế bối cảnh đại ma vương tốt, thích cậy vào quyền thế khi dễ người khác, tiếp xúc dần dần mới phát hiện anh vô cùng có năng lực, hơn nữa biết rất nhiều thứ...

Thường xuyên làm cho mình có một cảm giác nhận thức anh lần nữa...

Có Hoặc Kỷ Thành ở phía sau, làm cho cô có cảm giác an toàn, cảm xúc khẩn trương từ từ biến mất, giống như mặc kệ phát sinh chuyện gì đều có cánh tay kiên cường của anh che ở phía sau mình, rất kiên định.

Cảm giác đột nhiên xuất hiện này khiến cho cô có chút nghĩ không ra.

Hoặc Kỷ Thành vì để cho cô thích ứng, còn cố ý để cho ngựa chậm rãi đi một vòng ở trên thảm cỏ, để tránh ngay vừa bắt đầu đã dọa cho Tần Lạc sợ.

“Chuẩn bị xong chưa?”

Môi mỏng anh nhẹ thở, thở ra vừa đúng ở bên gáy Tần Lạc, ngứa.

“Tôi”

Tần Lạc lâu bầu một câu, thật ra cô vẫn rất muốn nếm thử một chút, mỗi lần xem tivi người ở bên trong thúc ngựa rong ruổi đều cảm thấy vô cùng soái.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 81: Lúng Túng Trên Lưng Ngựa

Hoắc Kỳ Thành thấy dáng vẻ cô ưm trong lòng có thể có phở, xiết chặt yên ngựa, một kẹp bụng ngựa, con ngựa nhất thời chạy.

Con ngựa đột nhiên chạy dọa cho Tần Lạc sợ tới mức tê liệt ở trong lòng Hoắc Kỳ Thành, hai cái tay lại càng bám chặt lấy cánh tay anh, miệng không nhin được thét to: "Chậm một chút! Tôi không chịu nổi! A - -

Tần Lạc hoàn toàn bị dọa, ngay cả nói cũng không nói rõ ràng lắm . . .

Hoắc Kỳ Thành dịu dàng trấn an nói: "Thả lỏng, hít một hơi thật sâu."

Một tay anh nắm dây cương ngựa, một tay ôm eo nhỏ của cô, ở bên tai cô liên tục thổi khí, giọng trầm thấp làm cho người ta có cảm giác yên bình.

Ngay sau đó lại nói thêm một câu: "Có tôi ở đây, đừng sợ."

Tần Lạc cảm thấy tim mình nhảy "Thình thịch" không ngừng, giống như bất cứ lúc nào sẽ nhảy ra, giờ phút này mình hoàn toàn chịu dày vò...

Rất muốn để cho ngựa dừng lại, nhưng lại không cam lòng buông tha như vậy.

Hai tay Hoắc Kỳ Thành vừa vịn phủ ở trên hai tay cô, trấn an cảm xúc khẩn trương của cô...

"Con ngựa chạy nhanh có tiết tấu, cô phải theo tiết tấu của nó, như vậy cô sẽ không sợ hãi, ngược lại là một loại hưởng thụ."

Giọng anh trầm thấp dịu dàng thì thầm làm cho Tần Lạc an tâm không ít, không còn sợ hãi cùng khẩn trương như vừa rồi.

Dần dần, con ngựa càng chạy càng nhanh, cả người cô đã theo nó lên xuống mà nhấp nhô, đằng sau Hoắc Kỳ Thành luôn thổi khí bên tai cô, thỉnh thoảng một dòng điện đánh qua, làm cô mau chóng phát điên.

Quả thực là cảm giác khó có thể hình dung!

"Đây mới là cưỡi ngựa, cảm nhận gió ụp vào mặt, hai bên cỏ xanh dần dần đi xa, mở to mắt nhìn phía trước."

Giọng Hoắc Kỳ Thành như ma chú, khiến Tần Lạc an tâm rất nhiều, cảm xúc cũng từ từ vững vàng...

Bất tri bất giác, con ngựa chạy ra ngoài đồng cỏ, chạy về phía con đường nhỏ bên cạnh, Tần Lạc được Hoắc Kỳ Thành cổ vũ từ từ mở to mắt, nhìn hai bên xanh biếc gào rít mà qua, quả thật rất kỳ diệu!

"Thật sự rất có cảm giác."

"Đó là đương nhiên! Tự mình cưỡi ngựa là một loại hưởng thụ."

Tần Lạc không nói gì, chỉ là để mặc cho mình đi hưởng thụ.

Đột nhiên, cảm thấy được rất tuyệt vời.

Một lát sau, cô chợt phát hiện đồng cỏ xung quanh càng ngày càng sâu, không giống đồng cỏ có người xử lý quá, lập tức hỏi: "Con ngựa có phải đi nhầm rồi không?"

"Sẽ không, ngựa sống ở đây quen thuộc đường hơn chúng ta."

Hoắc Kỳ Thành rất tự tin nói, anh thật không lo lắng lạc đường, ngược lại cảm thấy nơi này không có người ở thì càng tốt.

Tần Lạc tin lời của anh, lúc này cũng chỉ có thể tin tưởng anh.

Cứ như vậy chạy băng băng chừng mười phút đồng hồ, Tần Lạc cũng hưởng thụ cảm giác ở trên ngựa rong ruổi, quả nhiên rất kích thích, kích thích đến cô muốn hét to vài tiếng!

Không ngờ cưỡi ngựa là một phương pháp phát tiết cảm xúc tốt thế!

Trong lòng dễ chịu không lí do, một chút cảm giác khẩn trương cũng không có, có một loại buông thả thể xác và tinh thần tự do!

Con ngựa chạy một lúc cũng mệt mỏi, Hoắc Kỳ Thành để cho nó thả chậm tốc độ.

Tần Lạc đang ở hưởng thụ, chợt thấy con ngựa dừng lại, không khỏi quay đầu hỏi: "Sao nó dừng..."

Môi đúng lúc sát qua cánh môi Hoắc Kỳ Thành, ánh mắt hai người nháy mắt dán ở một chỗ.

Có một làn sóng điện khác thường ở trong đó chạy tán loạn...

Một giây sau, Hoắc Kỳ Thành phủ kín đôi môi cô - -

"Ừm..."

Tất cả âm thanh cũng chưa chìm ngập ở trong nụ hôn này, có lẽ đáng ngồi Tần Lạc quá khó khăn, Hoắc Kỳ Thành dứt khoát ôm lấy cô, để cô ngồi đối diện mình.

"A - - "

Tần Lạc hét lên một tiếng bị ép ngồi vào trên người Hoắc Kỳ Thành, bởi vì ở trên ngựa, cô không thể không vòng lên cổ Hoắc Kỳ Thành, để tránh cho mình ngã xuống.

Nụ hôn này đến mãnh liệt, cho dù gió thổi nhẹ, cũng không giảm bớt nội tâm khô nóng của hai người...

Lúc hai người triền miên, con ngựa bỗng nhiên giẫm lên một cục đá, xóc nảy một cái.

Này đối với Hoắc Kỳ Thành mà nói, là rất thoải mái chưa xót!

Tần Lạc biết chuyện gì xảy ra, hai tay để ở trước ngực muốn cách xa anh, nhưng Hoắc Kỳ Thành không cho cô như mong muốn...

"Cô gái, cô cố ý!"

Đột nhiên, hơi thở Hoắc Kỳ Thành không ổn định thấp giọng ở bên tai cô vang lên.

Hai gò má Tần Lạc nóng đến đỏ bừng, nhỏ giọng ngập ngừng nói: "Đâu có... Tôi vốn muốn cách xa một chút..."

Trong con người đen Hoắc Kỳ Thành hiện lên âm u, giờ phút này anh chỉ cảm thấy có một ngọn lửa thiêu đốt ở trong ngực, có loại khát vọng ngay cả chính anh cũng không rõ ...

Hoàn toàn không giống anh.

"Tôi... muốn đi toilet."

Tần Lạc vội vàng tìm cớ, để tiêu tan bầu không khí xấu hổ này.

Lúc này ở bên ngoài, lại còn ở trên ngựa, nên khẩn trương rời nơi nguy hiểm thì tốt hơn.

Quả nhiên, cách người đàn ông này quá gần thì sẽ không an toàn...

Lời của cô làm cho Hoắc Kỳ Thành tỉnh táo không ít, ngọn lửa trong mắt từng chút từng chút tắt dần.

May mắn thời tiết bây giờ vào cuối thu, cho dù trong lòng có lửa cũng sẽ bị gió mát thổi tan đi...

"Ừ, chúng ta đi về trước."

Dứt lời, Hoắc Kỳ Thành ôm lấy Tần Lạc để đổi tư thế, cũng ép buộc mình đè nén chút khát vọng với cô.

Cuộc sống về sau còn rất dài, nhưng bước ra một bước, còn có việc cấp bách phải làm!

Một đường trở về, hai người đều rất im lặng, may mắn không ai thấy khuôn mặt đỏ bừng của Tần Lạc, cô không ngừng hít sâu, muốn để mặt mình nhìn tự nhiên chút...

Nếu không đợi Đường thiếu vừa nhìn thấy mình đã muốn trêu chọc rồi...

Trong toilet.

Tần Lạc nhìn thoáng qua trong gương mặt mình, chỉ cảm thấy rất xa lạ, cô không nên nảy sinh tình cảm không cần thiết với Đại Ma Vương, quan hệ giữa bọn họ chỉ có thể là cấp trên với cấp dưới.

Bọn họ không phải người cùng một thế giới, mặc dù bây giờ anh có hứng thú với mình cũng chỉ là nhất thời, cô không thể bị những biểu hiện giả dối này mà bị mê hoặc!

Bạn trai cũ Hoắc Cẩm Dương là một bài học kinh nghiệm sống động!

Cô nhất định phải rút ra từ vết xe đổ đó!

Kiên quyết không thể để cho mình sa vào trong tình cảm không có tương lai này.

Buổi tối trở về trang trại, Tần Lạc cố gắng duy trì khoảng cách nhất định với Hoắc Kỳ Thành, cô không muốn tiếp tục phát sinh những chuyện không nên nữa.

Đợi ngày mai sau khi trở về, cô nên nhanh chóng tìm một người bạn trai thôi!

Để cho cuộc sống trở về bình thường.

...

Ban đêm, sau khi Tần Lạc trở về phòng ngủ, Đường Triều lặng lẽ len vào trong phòng bạn tốt.

"A Thành, buổi chiều cậu mang trợ lý tiểu Tần đi đâu vậy? Tôi nhìn khuôn mặt cô ấy lúc trở về đỏ bừng, chẳng lẽ cậu làm chuyện xấu với người ta?"

Đường Triều cười tít mắt nói, lần này anh ta cố ý mang Tần Lạc đến đây, vì muốn bồi dưỡng tình cảm giữa cô ấy với A Thành.

Ai bảo A Thành người này chỉ số thông minh cao, còn tình cảm thì thấp chứ!

Làm anh em không giúp cậu ấy một chút thì sao được?

Hoắc Kỳ Thành mới vừa tắm xong, vừa lau khô nước trên tóc vừa nói:
"Chỉ hôn cô ấy."

Đường Triều kinh ngạc há to mồm: "What? Chỉ hôn mà mặt cô ấy đã đỏ thành như vậy rồi hả? Vậy nếu quan hệ, chẳng lẽ cô ấy không có biện pháp đi làm sao?"

Hoắc Kỳ Thành liếc mắt nhìn bạn tốt một cái: "Ngược lại cậu lo lắng quá nhiều!"

Đường Triều gật đầu không ngừng: "Đương nhiên rồi! Nói ra vấn đề tình cảm của mấy chúng ta đều rất phức tạp, đầu tiên là cậu! Rõ ràng mẹ ruột của con trai đã xuất hiện, cậu vẫn còn chưa bắt được."

Hoắc Kỳ Thành để khăn long xuống: "Sao không nói bản thân cậu? Cả ngày cà lơ phất phơ không cái chính đang hình, ông cụ nhà cậu thúc giục cậu rất nhiều lần?"

Đường Triều xòe tay hai bên, không sao cả nói: "Đương nhiên thúc giục! Nhưng tai trái tôi tiến vào tai phải đi ra, trò chơi cuộc sống trần gian quá thoải mái! Tại sao tôi phải trói chặt mình trong phần mộ hôn nhân sớm như vậy?"

Hoắc Kỳ Thành nhìn tình cảm của anh ta không đáng đánh giá: "Trở về phòng ngủ của cậu đi."

Đường Triều giống như không nghe thấy: "Cậu có biết gần đây Đông tử lại dây dưa không rõ với vợ trước của cậu ta sao?"

Chân mày thâm thúy của Hoắc Kỳ Thành nhếch lên: "Không phải đã sớm ly hôn rồi sao?"

Đường Triều gật đầu: "Đúng vậy! Cậu ta với người phụ nữ kia đã ly hôn ba năm, nhưng gần đây không biết tại sao lại đụng phải, nghe nói người phụ nữ kia vừa tìm một "tiểu bạch kiểm", đoán chừng Đông tử nuốt không trôi khẩu khí này! Dù sao là người phụ nữ mà mình từng ngủ, lại có đôi có

cặp với người đàn ông khác xuất hiện ở trước mặt mình, dù là ai cũng không chịu nổi?"

Hoắc Kỳ Thành không nói gì, trong đầu anh nghĩ đến hình ảnh lúc trước Tần Lạc với Hoắc Cẩm Dương có đôi có cặp ra ngoài, quả thật rất chướng mắt!

Thế cho nên anh mới cố tình trợ giúp để hai người bọn họ nhanh chóng chia tay.

"Mấy ngày hôm trước ông cụ nhà cậu lại gọi điện thoại đến cho tôi, bảo tôi quan tâm việc chung thân đại sự của cậu nhiều hơn, tôi nghĩ, cảm thấy Ngũ tiểu thư nhà họ Ninh kia không tệ lắm, có lẽ tôi nên gọi điện thoại cho ông cụ, nói ông giúp cậu sắp xếp một cuộc hẹn gặp mặt."

Đường Triều vừa nghe, lập tức chuồn mất so với con thỏ còn nhanh hơn, miệng lại càng nhắc tới: "Lão Đại, nhưng ngàn vạn lần đừng! Cậu cũng biết ông cụ nhà tôi có bao nhiêu khủng bố! Một năm nay đã sắp xếp cho tôi vài chục lần xem mắt, gần đây rất vất vả mới yên tĩnh một chút, tôi không muốn tiếp tục cuộc sống địa ngục."

Hoắc Kỳ Thành hừ lạnh một tiếng: "Tôi sẽ cân nhắc một chút."

Đường Triều nặn ra vẻ mặt tội nghiệp: "Xin nhờ!"

Sau đó nhanh chóng trở về phòng mình.

Sau khi anh ta rời đi, khóe miệng Hoắc Kỳ Thành không nhịn được cong lên, mỗi lần dùng chiêu này đối phó Triều quả thực là lần nào cũng đúng! Thật ra từ đầu ông cụ Đường không gọi điện thoại cho mình, cho dù là gọi, anh cũng sẽ không ra hạ sách này với anh em.

Dù sao, chuyện tình cảm là của mình, người ngoài không có quyền can thiệp.

Buổi tối hôm sau.

Đến sân bay thành phố A, Tần Lạc mơ mơ màng màng duỗi thắt lưng, rốt cục về nhà rồi!

Xuống máy bay, Đường Triều đề nghị: "Đi! Tôi mời hai người ăn khuya!"

Tần Lạc vội vàng xua tay: "Ta vừa ăn ở trên máy bay, không đói bụng, tôi muốn về nhà."

Đường Triều nhìn cô một cái: "Không nề mặt như vậy sao?"

Vẻ mặt Tần Lạc bất đắc dĩ: "Không phải không nề mặt, hai người cũng biết, phụ nữ đều thích bảo dưỡng dáng người của mình, loại chuyện ăn khuya này tôi luôn luôn không thích, ai muốn mình béo chứ?"

Lí do thoái thác này của cô làm cho Đường Triều không thể nghĩ được từ phản kích.

Lập tức đánh giá nhìn trên dưới cô một chút: "Tôi nhìn dáng người của cô, phải là loại ăn không mập."

Tần Lạc thở dài: "Đường Thiệu, anh đã đoán sai, dáng người tôi đây là giảm béo thành công, trước đây tôi 130 cân, ngay cả uống nước cũng béo, khi ở trường học đừng nhắc đến có bao nhiêu khổ sở, cho dù có thích nam sinh cũng không dám thổ lộ, bởi vì chỉ có bị cự tuyệt thôi! Chuyện cũ nghĩ lại mà sợ!"

Cô nói rất nghiêm túc, giống như đang nói thật.

Đường Triều nghe mà lú lẫm: "130 cân giảm đến trình độ bây giờ sao? Tôi đi! Mỹ nữ Tiểu Tần cô cũng quá khỏe mạnh rồi!"

Sắc mặt Tần Lạc không thay đổi: "Đương nhiên rồi ! Con gái mà! Vì đẹp nhất định phải trả giá rất đắt! Cho nên nói, buổi tối không ăn khuya là lựa chọn chính xác."

Hoắc Kỳ Thành đứng ở một bên luôn không tiếng, nếu Tần Lạc không muốn đi anh cũng không muốn miễn cưỡng.

Về phần cô nói trước kia nặng 130 cân, rõ ràng là nói dối Đường Triều, nhưng cậu ta vẫn tin

Tần Lạc thấy thành công lừa được Đường thiếu, tâm tình thật tốt phát tay với bọn họ: "Bye bye! Hai vị lãnh đạo ăn vui vẻ...!"

Hoắc Kỳ Thành gọi cô lại: "Để tôi bảo tài xế đưa cô về."

Tần Lạc xua tay: "Không cần, cửa sân bay rất thuận tiện gọi xe."

Đường Triều vội vàng nói: "Khách khí nữa thì chúng tôi không vui a...! A Thành có thể ngồi xe của tôi rời đi, cô yên tâm ngồi xe A Thành trở về đi, cô an toàn về đến nhà chúng ta cũng an tâm."

Nói nói đến đây, Tần Lạc già mồm cái lão nữa cũng có vẻ không cần thiết.

"Được rồi."

Cô mới vừa lên xe thì nhận được một cái tin nhắn, còn là Đại Ma Vương gửi!

【Bản lĩnh nói dối của cô càng ngày càng lợi hại! 】

Ách

Tần Lạc trong nháy mắt đỏ mặt, Đại Ma Vương lại có thể nghe ra mình lừa dối người khác, nhưng Đường thiếu vẫn tin rất cuộc mình lừa dối người

lợi hại hay Đại Ma Vương thâm sâu khó lường!

Cô nghĩ, trả lời: Mặc dù chưa từng béo như thế, nhưng bảo trì dáng người là thật sự, tôi chỉ rất thiện ý tìm viện cớ cho mình mà thôi.

Đầu kia rất nhanh đáp lại: Vậy cô thổ lộ với ai bị cự tuyệt hả?

Quần...

Trên trán Tần Lạc liên tục toát ra mồ hôi lạnh, trả lời: Nếu đã lừa dối người khác, đương nhiên đều có liên tục!

Sau khi gửi xong, cô nghĩ thầm: Cùng cấp trên nói đùa nên cần cẩn thận!

Lần này sau khi trở về, nên duy trì khoảng cách an toàn thích hợp!

Đối với mình và anh đều tốt!

Mấy ngày liên tiếp ở công ty, Tần Lạc không gặp Hoắc Kỳ Thành nữa, làm phiên dịch cô cũng không cần đi lên tầng 59, cứ như vậy, khả năng nhìn thấy Đại Ma Vương càng nhỏ.

Chiều hôm đó, công việc rảnh rỗi nhiều, cô đứng dậy đến phòng trà nước rót cho mình ly coffee, mới vừa bưng đi ra ngoài thì nghe thấy hai cô gái tổ một nghị luận nói: "Nghe nói Đại thiếu muốn sắp xếp đại công tử đến công ty rèn luyện."

"Đại công tử không phải học phân tích đầu tư à?"

"Cô không biết! Thật ra Đại công tử còn học thêm quản lý thương nghiệp, đã chuẩn bị từ lâu..."

"Suyt! Nhỏ giọng một chút!"

Các cô nhìn thấy Tần Lạc thì không nói nhiều nữa.

Mặc dù các cô không nói ra tên họ, nhưng coi như Tần Lạc đã hiểu, Hoắc Cẩm Dương muốn đi làm ở tập đoàn Đế An, trước kia không phải anh ta nói muốn cùng bạn bè hợp tác mở một công ty sao?

Ha ha!

Thật đúng là buồn cười!

Trước kia mình vẫn khờ dại tin, dù sao lúc đó không biết thân phận của anh ta, mong ước đó vẫn có giá trị tin tưởng.

Có mơ ước! Muốn thực hiện cũng rất bình thường.

Bây giờ nghĩ lại chuyện giữa họ, quả thật giống như câu truyện cười!

Cô mới từ phòng trà nước ra ngoài thì gặp Lương Tinh, vẻ mặt đối phương hưng trí bừng bừng: "Tần Lạc, cô nghe nói chưa? Đại công tử muốn đến công ty giữ chức tạm thời! Nghe nói đáng về anh ta tuần tú lịch sự! Thật ra nghĩ đến tổng giám đốc, cũng biết Đại công tử nhất định sẽ không kém!"

Tần Lạc căn bản không muốn nói, lập tức đi về vị trí của mình.

Nhưng Lương Tinh không định buông tha cô: "Này! Cô nghe thấy tôi nói chuyện không? Thật ra cô đã từng gặp Đại công tử, ở trong buổi tiệc chúc mừng công ty tròn 60 năm lần trước, cô còn nhìn chăm chăm vào người ta rất lâu đấy! Không phải đại công tử là mẫu người cô thích chứ?"

Tần Lạc lạnh lùng ngắt lời cô ấy: "Không phải! Không phải mẫu người tôi thích!"

Lương Tinh không đoán được cảm xúc của cô bỗng chốc kích động như vậy, "Ách... Cô làm sao vậy?"

Tần Lạc biết mình có chút thất lễ: "Không có gì, có thể gần đây quá nhiều việc! Thật xin lỗi."

Sau đó, liền đi.

Nhìn bóng lưng cô rời đi, Lương Tinh chỉ cảm thấy không giải thích được.

Tần Lạc trở về chỗ ngồi của mình uống một ngụm cà phê lớn, thiếu chút nữa bị sặc, thật sự người càng không muốn gặp, lại càng dễ dàng nhìn thấy!

Cô gửi tin nhắn cho bạn tốt Bùi Tử Ninh: Buổi tối mấy giờ tan tầm? Đến nhà mình?

Bùi Tử Ninh đáp lại một câu: Được.

Sau khi hẹn với bạn tốt, Tần Lạc không lập tức tập trung vào công việc, mà không có mục đích mở trang web ra, nhìn xuống tin tức giải trí thì đóng lại.

Bỗng nhiên, QQ vẫn yên lặng không động tĩnh có tin tức truyền đến, cô mở ra vừa nhìn, là trong lớp trung học (9) có người nói chuyện.

Thông báo: Buổi tối thứ sáu này ở khách sạn Hải Ninh tổ chức gặp gỡ nhân dịp chúng ta nhập học tròn mười năm, mọi người nhớ thông báo cho nhau!

Mặt khác, tất cả chi phí lần này đều do bạn học Cố Nam Châu nhận thầu, những bạn học nữ phải tích cực!

Thấy thông báo này, Tần Lạc không nhịn được nở nụ cười, không cần đoán cũng biết đây là lớp trưởng Tiểu Tiến gửi thông báo, cậu ta luôn là phần tử sôi nổi trong lớp học, hàng năm đều tích cực tổ chức họp lớp, nhưng tham gia cũng chỉ lác đác vài người.

Năm nay, xem như muốn nổi bật rồi.

Cố Nam Châu người này, trong ấn tượng của cô giống như một nam sinh rất ngại ngùng lịch sự, ngoại trừ chơi bóng rổ, thì chỉ thấy cậu ta ôm sách giáo khoa đi lại ở trong sân trường.

Nghe nói cậu ta đứng đầu trong thi tốt nghiệp trung học vào trường đại học nổi tiếng trong nước, học lớp vài năm nay gần như cậu ta chưa từng xuất hiện, năm nay bỗng nhiên xuất hiện, còn ngay lập tức lên giọng như vậy.

Thật sự làm cho người ta ngoài dự liệu.

Chỉ chốc lát sau, không ít bạn học trong lớp đã lộ đầu, không chỉ nữ sinh, ngay cả nam sinh cũng bắt đầu bàn tán.

【 Tên nhóc Cố Nam Châu này đã nhiều năm không xuất hiện, lần này phát tài sao? 】

【 Đúng a! Cũng không nghe nói nhà cậu ta rất nhiều tiền! 】

【 Có phải Cố Nam Châu là nam sinh có khuôn mặt rất thanh tú lịch sự à! 】

【 Đúng vậy! 】

【 Oa! Tôi nhất định phải đi! 】

【 Cô gái chưa lập gia đình đều được tham gia! Nói không chừng bạn học Cố chúng ta là vì tìm kiếm mối tình đầu mà tổ chức họp lớp lần này 】

Nhìn mọi người bàn tán nhao nhao, tâm tình Tần Lạc tốt hơn rất nhiều, quả nhiên bạn học cũ là một tồn tại thần kỳ, có thể dễ dàng khơi mào ký ức tốt đẹp trước kia.

Cô phát hiện Tử Ninh không có trong đám người thảo luận, đoán rằng lúc này cô ấy đang bận rộn.

Lớp trưởng Tiểu Tiến vào lúc này đang làm thống kê số bạn học tham gia họp lớp, Tần Lạc cũng báo danh cho mình với Tử Ninh, dù sao buổi tối thứ sáu cũng không có việc gì, đi gặp bạn học cũ cũng tốt! (),.....

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 82: Không Thể Nào Hai Người Đã Đến Loại Trình Độ Này?

Buổi tối.

Bùi Tử Ninh tới nhà bạn tốt liền từ trong miệng cô nghe chuyện này, suy nghĩ hồi lâu cũng không nhớ tới Cố Nam Châu là người ở đâu, không khỏi nói: “Trong số nam sinh ưu tú trong lớp cũ chúng ta, Cố Nam Châu không tính là một trong số người đó! Mặc dù cậu ta thích chơi bóng rổ, nhưng người được đánh giá là ‘Lưu Xuyên Phong’(*) trong lớp chúng ta là Đỗ Tử Hạo.”

(*)Lưu Xuyên Phong là nhân vật có tên Kaede Rukawa trong bộ truyện Slam Dunk nổi tiếng ở Nhật bản

Tần Lạc vừa dọn dẹp sàn nhà vừa gật đầu, “Cũng là bởi vì loại tương phản này, cho nên mọi người đều rất chú ý tới lần tụ họp này! Rất nhiều bạn học nữ đều trong đám người chú ý tới Cố Nam Châu, mình đại khái liếc nhìn cậu ta một cái, đã thấy bỏ đi thời kỳ non nớt trẻ trung lúc học cấp 3, làm cho người ta có một loại cảm giác nhẹ nhàng lịch sự.”

Bùi Tử Ninh hơi trầm ngâm, chợt nghĩ đến cái gì đó kêu lên: “Lạc Lạc, cậu còn nhớ vào học kỳ hai lớp 10 chúng ta đã từng tới sân bóng rổ không? Cậu bị một nam sinh cao gầy đánh bóng đập trúng đầu, người nam sinh đã đã vội chạy tới xin lỗi không?”

Tần Lạc ngậy người hai giây, đấy là chuyện xa xôi rồi, học kỳ hai lớp 10 đã là quá khứ chín năm trước rồi.

”Hình như là có chuyện này.”

”Người nam sinh kia chính là Cố Nam Châu!”

”Là cậu ta sao? Mình cũng không nhớ rõ.”

Tần Lạc suy nghĩ mê man, mỗi ngày đi qua sân bóng rổ đều có nữ sinh bị bóng đập trúng, người ta cũng không phải là cố ý, cho nên cô không có để vào trong lòng.

Đối với Cố Châu này, cũng không có ấn tượng quá lớn

3 năm trường cấp 3, cô chỉ biết đi học, sau đó thi đậu đại học, như vậy sau này có thể tìm được một công việc tốt để nuôi sống mình, cuối cùng không cần giữ nhìn sắc mặt người nhà.

Đúng đoạn thời gian đó là lúc cô ở nhà họ Đồng gian nan nhất, gần như mỗi đêm trời tối trở về đều làm việc nhà, mỗi lần cầm sinh hoạt phí còn bị mẹ kể trách mắng

Suy nghĩ một chút, cũng thấy không muốn nhớ lại

Bùi Tử Ninh lại cực kỳ hưng phấn, “Mặc kệ nói thế nào, chúng ta cũng nhớ lại đã có chút dính líu với Cố Nam Châu, không phải đến tối ngày một trò chuyện có thể lấy ra làm đề tài sao?”

Tần Lạc vội vàng khoát tay, “Đây đã là truyện cũ từ tám trăm năm trước rồi còn lấy ra nói làm gì? Buổi tối ngày một chúng ta đi gặp bạn học cũ, sau đó ăn bữa miễn phí rồi trở về.”

Bùi Tử Ninh đưa ngón tay chọc chọc đầu bạn tốt, “Mình nói này Lạc Lạc, cậu có chút tham vọng hay không!”

Dừng một chút, gãi tóc nói: “Tại sao cái tên Cố Nam Châu này nghe có chút quen tai nhỉ?”

Tần Lạc liếc cô một cái, “Nói nhảm! Mặc dù mấy năm này cậu ta không hề lộ diện, nhưng đầu gù cũng là bạn học 3 năm ở trường cấp 3 với chúng ta, dĩ nhiên quen tai rồi.”

Bùi Tử Ninh lắc đầu, “Không phải vậy, mình nói là đã nghe qua ở đâu đó”

Cô còn đang khổ não suy nghĩ, Tần Lạc cũng đã lấy từ trong túi mua hàng ra đồ ăn vặt và bia mua ở siêu thị.

Bùi Tử Ninh vừa nhìn thấy vậy, cũng biết bạn tốt có lời muốn nói, “Xảy ra chuyện gì lớn?”

Tần Lạc mở nắp lon, “Mình quyết định tìm bạn trai!”

Bùi Tử Ninh vừa uống một hớp bia đều phun toàn bộ ra ngoài, không ngừng kéo khăn giấy ra lau, mà người đối diện hại cô chịu khổ chính là Tần Lạc đang lườm cô một cái, “Làm gì kích động như thế?”

Bùi Tử Ninh cố gắng ổn định, “Dĩ nhiên kích động! Cậu và Hoắc Cẩm Dương mới chia tay bao lâu! Hơn nữa không phải cậu và Đại Ma Vương là?”

Cô cũng học Tần Lạc gọi theo.

Nhắc tới Đại Ma Vương Tần Lạc một bụng tức, “Chính là không muốn có bất kỳ dính lứu với Đại Ma Vương nên mình mới phia vôi vàng đi tìm bạn trai, Tử Ninh, nếu bên cạnh cậu có ai thích hợp thì giúp mình một chút, lần này mình quyết tâm làm lại.”

Dừng một chút, “Hơn nữa, là muốn thực sự tìm được một người đàn ông đáng tin kết hôn.”

Bùi Tử Ninh cầm bia lên uống một hớp, “Tìm đàn ông đáng tin, nói tới thì dễ, tìm được lại quá khó khăn, lúc này không biết đàn ông đáng tin đi đâu hết.”

Tần Lạc rất đồng ý lời bạn tốt nói, ngồi khoanh chân trên mặt đất, một tay chống cằm, “Mình thật sự không chịu nổi Đại Ma Vương động một chút là hôn mình, mình ghét trở thành cái loại con mồi đó của đàn ông!”

Bùi Tử Ninh khoa trương tròn mắt, “Không thể nào! Hai người đã đến loại trình độ này sao? Sẽ không phải đã.....”

Tần Lạc gõ đầu cô một cái, “Tư tưởng của cậu có thể thuần khiết được không! Mình là cái loại phụ nữ tùy tiện đó sao? Anh ta hôn mình là do mình không tránh thoát được, nếu quan hệ thêm một bước thì như thế nào mình cũng sẽ không đồng ý.”

Bùi Tử Ninh bĩu môi, “Nhưng nếu như anh ta thật sự muốn dùng sức mạnh với cậu, cậu chắc chắn mình thoát được sao?”

Lời này ngược lại đang hỏi Tần Lạc, giả thiết thật sự có một lần như vậy, cô có thể phản kháng được sao?

Tần Lạc lại uống một ngụm bia, “Không muốn nói tới vấn đề phiền lòng này nữa, nhớ giúp mình xem xét bạn trai.”

Bùi Tử Ninh cho một dấu tay ok.

Rất nhanh, đã đến thứ sáu.

Tần Lạc cảm thấy hai ngày nay mọi người lớp cũ đều nhiệt tình, nam nam nữ nữ đều nghị luận về Cố Nam Châu, nhưng chính chủ chỉ xuất hiện một lần, cũng chỉ nói một câu: hi vọng tối thứ sáu mọi người sẽ rảnh để tới.

Sau đó, cậu ta liền im hơi lặng tiếng.

Rất nhiều bạn học nữ đều rối rít mở QQ của cậu ta ra, còn cố ý vào tra xét album hình của cậu ta, chỉ tiếc không có gì cả, khiến không ít người nữ thất vọng.

Buổi chiều, Tần Lạc nhàm chán cũng mở QQ của cậu ta, chính là chỉ có cái hình mặc định của QQ, sau đó hồ sơ giới thiệu vẫn tắt không có gì cả, không thấy được bất kỳ tin tức hữu dụng.

Cô bữu môi, nếu như không có bạn học biết đó là cậu ta, chỉ sợ cậu ta càng thần bí hơn

Lương Tinh âm thầm nhô từ phía sau ra, “Buổi tối chúng ta cùng đi ca hát đi?”

Tần Lạc lắc đầu xin lỗi, “Tối nay bạn học trung học của tôi tụ họp, đã sớm hẹn rồi.”

Lương Tinh làm bộ rất bất ngờ, “À? Bây giờ ai còn đi tụ họp bạn học gì chứ! Coi như bộ dạng nam sinh lúc còn trung học rất được bây giờ lớn lên không đứng đắn rồi, đi cũng nhìn không hơn!”

Tần Lạc đầu đầy hắc tuyến, Lương Tinh hoàn toàn đem việc tụ tập bạn học biến hình đi xem mặt sao.

”Chỉ là đi gặp bạn học cũ thôi.”

”A tôi quên, cô có bạn trai.”

Tần Lạc chỉ cười, cũng không có nói nữa, chuyện cô chia tay cũng không có muốn rêu rao khắp nơi đều biết, huống chi có bạn trai sẽ giảm đi nhiều việc nói xấu.

Cô cũng không muốn tìm phiền toái cho mình.

Trước giờ tan tầm, Tần Lạc chợt nhận được điện thoại bàn, nói là Đường thiếu kê cô đi một chuyến tới tầng 59, sau đó không đợi Tần Lạc hỏi là chuyện gì thì đã cúp.

Tần Lạc: “”

Lúc cô vào thang máy, rõ ràng nghe được tiếng của Chu Thiến, “Không phải Đường thiếu lại đi coi trọng cô ấy chứ? Tại sao gần đây cứ động một chút là tìm cô ấy?”

Hứa Vi trả lời: “Không phải chỉ có hai lần sao?”

Sau đó Chu Thiến nói cái gì nữa Tần Lạc cũng không nghe thấy, bởi vì thang máy đã đi lên.

Cô yên lặng chờ trán, không biết làm sao.

Mới ra khỏi thang máy, Ninh Mông liền dẫn cô tới phòng họp, cũng ngay khúc quanh gặp được người cô không muốn thấy nhất -- Hoắc Cẩm Dương.

Hoắc Cẩm Dương thấy cô xuất hiện ở lầu 59 cũng rất bất ngờ, nhìn cô chăm chăm.

Ninh Mông không biết rối rắm trong đó, chỉ lễ phép giới thiệu: “Tiểu Tần, đây là Quản lý Hoắc mới tới công ty.”

Tần Lạc cực kỳ không muốn nói ra từng chữ, “Quản lý Hoắc.”

Hoắc Cẩm Dương nhìn cô, “Ninh Mông, tôi có lời phải nói với Tần Lạc, cô tránh đi một chút.”

Ninh Mông có chút kinh ngạc nhìn anh ta một cái, trong lòng khó hiểu: Tần Lạc thậm chí đến Đại công tử cũng biết?

Mặc dù trong lòng kinh ngạc, nhưng trong miệng lại nói: “Quản lý Hoắc, tôi chỉ dựa theo sự phân phó của Đường thiếu làm việc, ngài cũng đừng làm khó tôi, tôi phải đưa tiểu Tần qua đó!”

Cô thân là thư ký riêng của Đường triều, ở lầu 59 này, trên căn bản chỉ nghe từ Đường thiếu và tổng giám đốc, những người khác, cô cũng phân theo tình huống xử lý.

Hoắc Cẩm Dương có chút không vui, nhưng Đường triều cũng là người anh ta không đắc tội nổi, nếu không phải chú ba gọi Tần Lạc, trong lòng anh ta thoáng yên một chút

”Nếu đã biết bên kia gấp gáp, vậy mấy cô cứ đi trước đi!”

”Cám ơn quản lý Hoắc.”

Ninh Mông thở phào nhẹ nhõm trong lòng, chỉ sợ gặp phải chuyện.

Tần Lạc cũng thở phào nhẹ nhõm, cô không muốn ở chung một chỗ với Hoắc Cẩm Dương, giữa bọn họ đã sớm không có gì để nói rồi.

Hai ngày trước cũng biết anh ta tới công ty nhậm chức, cũng biết sớm muộn gì cũng có ngày gặp phải, nhưng vẫn có chút không thích ứng được

Nghĩ lại một chút về sau ở công ty sẽ thường gặp Đại Ma Vương và cả tra nam*(đàn ông xấu), cô liền không ngừng đau đầu.

Đến phòng họp, Tần Lạc mới biết mình bị tạm thời kéo tới khi phiên dịch, cô có chút không biết làm sao, tổ ba nhiều phiên dịch như vậy, tại sao Đường thiếu cố tình muốn gọi mình tới đây?

Sau khi ở phòng họp ngây người mấy phút, Tần Lạc liền cảm nhận đến không khí không phải nghiêm túc bình thường, mỗi người đều tập trung

cao độ, trầm ngâm nín thở, làm hại cô cũng không thể xốc lại hoàn toàn tinh thần ứng đối, chỉ sợ nghe lầm một từ

Trong lúc lơ đãng, cô liếc về Hoắc Kỳ Thành ngồi ngay chính giữa, đều nói đàn ông chăm chỉ làm việc là có sức quyến rũ nhất

Thật đúng là phải thừa nhận điểm này.

Cô ngồi gòc vừa lúc có thể nhìn thấy gò má của anh, đường nét sắc sảo, ngũ quan tuấn tú như được điêu khắc lập thể, cũng khó trách được người gọi là Nam Thần quốc dân.

Nhìn bộ mặt đó, anh vẫn đáng giá cái danh hiệu này.

Trong lúc hội nghị, Tần Lạc phát hiện thỉnh thoảng mắt mình lại quét qua người nào đó, điều này làm cô có chút ảo não, ngay sau đó hít vào một hơi thật sâu, bắt buộc mình phải tập trung tinh thần nghe nội dung phiên dịch.

Sau khi hội nghị kết thúc, Tần Lạc muốn nhanh chóng rời đi khỏi lầu 59, nơi này không thích hợp với cô!

Đường Triều thấy cô dửng dưng cô vội vàng liền gọi cô lại, “Đi nhanh như vậy làm gì? Tôi còn có chuyện tìm cô, đến phòng làm việc của tôi một chuyến.”

Tần Lạc: “ “

Được rồi! Cô chỉ có thể đi theo Đường thiếu vào phòng làm việc của anh ta.

Cùng lúc, còn đứng phải Hoắc Cẩm Dương, nhưng cô lại mắt nhìn thẳng, giống như không nhìn thấy anh ta.

Hoắc Cẩm Dương liếc mắt nhìn bóng lưng Tần Lạc, suy nghĩ một chút, đi tới phòng làm việc của chú ba.

Hoắc Kỳ Thành mới vừa ngồi xuống liền nghe được có tiếng gõ cửa, trầm giọng mở miệng, “Vào đi.”

Hoắc Cẩm Dương đẩy cửa vào.

”Hoắc tổng, có chuyện tôi muốn nói với chú một chút.”

Giọng nói quen thuộc khiến Hoắc Kỳ Thành ngẩng đầu lên, cha cho phép Hoắc Cẩm Dương vào công ty rèn luyện, mình cũng không phản đối, ngoại diên cũng không phải là cương vị quan trọng, hơn nữa Phó giám đốc là người của mình, nên Hoắc Cẩm Dương cũng không tạo nổi gió to sóng lớn gì.

Nếu ý đồ anh cả rõ ràng, đương nhiên mình sẽ cho anh ta nếm thử một chút ngon ngọt mới được.

”Hả? Chuyện gì?”

”Có thể điều Tần Lạc tới làm như thư ký cho cháu không?”

”Không thể.”

Hoắc Kỳ Thành không chút suy nghĩ cự tuyệt, lý do này anh sẽ không đồng ý.

Hoắc Cẩm Dương lập tức hỏi ngược lại: “Tại sao? Chẳng qua cô ấy chỉ là một nhân viên phiên dịch nhỏ, cho dù tổ 3 có thiếu cô ấy cũng không sao, cô ấy cũng không có quan trọng như vậy, tại sao chú ba lại không chịu buông cô ấy chứ?”

Ngón tay Hoắc Kỳ Thành khê gõ mặt bàn, “Đầu tiên, Tần Lạc đã là một thành viên tổ ba, cô ấy đã phụ trách rất nhiều hạng mục quan trọng, cũng là

nhân tài được bồi dưỡng trong tổ phiên dịch, sau đó, cô ấy có quan trọng hay không cũng không có quan hệ gì với cháu, cháu muốn để cho cô ấy làm thư ký của mình, cháu có hỏi qua ý kiến của cô ấy sao?”

Hoắc Cẩm Dương chẹn họng một hồi, “Chú ba, chú nên biết Tần Lạc là bạn gái trước của cháu, ở công ty cháu và cô ấy cũng quen thuộc, cháu nói lên cái yêu cầu này cũng là muốn nhanh chóng quen thuộc với công việc của công ty, vẫn hi vọng chú có thể suy tính lần nữa.”

Ngược lại Hoắc Kỷ Thành không ngờ cậu ta sẽ kiên trì như vậy, “Cháu đã gọi tôi là chú ba, vậy thì tôi càng phải phê bình cháu, nơi này là công ty, cháu mới ngày thứ ba đi làm đã chạy tới phòng làm việc của tôi chỉ mặt gọi tên yêu cầu điều bạn gái trước tới làm thư ký cho mình, thử hỏi bạn gái bây giờ cháu biết sẽ nghĩ ra sao?”

Dừng một chút, “Còn nữa, sau khi anh cả biết sẽ đồng ý sao?”

Hoắc Cẩm Dương không ngờ chú ba sẽ mang cha ra làm áp lực mình, chỉ trong nháy mắt dừng khí vừa rồi tiêu tán hầu như không còn, “Cháu biết rồi.”

Hoắc Kỷ Thành không mẫn không lạt liếc anh ta một cái, “Nếu tới công ty đi làm, thì nên làm tốt công việc.”

Thái độ Hoắc Cẩm Dương lập tức thay đổi, “Cám ơn chú ba dạy bảo, cháu đi ra ngoài trước.”

Hoắc Kỷ Thành gật đầu.

Hoắc Cẩm Dương xoay người rời đi, trong lòng lại cực hận, chỉ trách bây giờ mình không quyền không thế, nếu như bây giờ anh ta ngồi vào cái vị trí kia của chú ba, không phải là cả tập đoàn Đế An do mình quản sao?

Chỉ cần nghĩ đến có một ngày đó, tế bào toàn thân anh ta cũng bắt đầu sôi trào

Sau khi anh ta rời đi, Hoắc Kỳ Thành đi tới trước cửa sổ sát đất, tự mình châm một điếu thuốc, khước môi khẽ nhếch lên, hiện lên nụ cười bí ẩn.

Xem ra, Hoắc Cẩm Dương cũng chưa hoàn toàn chết tâm đối với Tần Lạc

Cậu ta là muốn chơi với lửa!

Chừng bảy giờ 40 phút.

Tần Lạc và Bùi Tử Ninh mới lững thững chạy tới khách sạn Hải Ninh, đây chính là một trong số khách sạn năm sao ở thành phố, ăn một bữa ở đây cũng thật đắt, chớ nói chi là bao xuống một phòng lớn.

Vào đại sảnh, liền có nhân viên phục vụ tới đây hỏi thăm hướng dẫn chỗ ngồi, nghe nói là là người ở sảnh Phương hoàng, vội vàng mang hai cô lên.

Xa xa ở trên hành lang, hai cô đã nghe thấy tiếng nam nữ đang nói chuyện từ trong phòng bao truyền ra, phần lớn đều rất quen thuộc, dù sao lúc tốt nghiệp 3 giọng nói mỗi người đều đã định hình, căn bản không chút thay đổi.

Tần Lạc và Bùi Tử Ninh vừa đi tới cửa, liền nghe bên trong có tiếng đàn ông ồn ào, “Lại là hai mỹ nữ tới!”

Tần Lạc nhìn chung quanh trong phòng một vòng, nhìn đâu cũng thấy người, đoán chừng có ba khoảng ba mươi người, có nam và nữ đều không thiếu.

Có vào khuôn mặt rất quen thuộc, có vài khuôn mặt có chút xa lạ

Lớp trưởng Tiểu Tiến lớn giọng kêu lên, “Lúc ấy Tần Lạc và Bùi Tử Ninh trong lớp chúng ta hai chị em như hoaa! Không chỉ có vóc người xinh đẹp, thành tích học tập cũng tốt, nghe nói sau khi tốt nghiệp trung học thì thi đậu đại học danh tiếng, hiện tại một người theo nghề phiên dịch, một người là bác sĩ, điển hình như Bạch Phú Mỹ!”

Tần Lạc liếc Tiểu Tiến một cái, “Cậu bớt nói hai câu không ai bảo cậu câm đâu!”

Trong lớp Tiểu Tiến nổi danh phần tử tích cực, với ai cũng hòa đồng, cũng cười giỡn, cho nên quan hệ mọi người với cậu ta không tệ.

Bị mỹ nữ nói, Tiểu Tiến chỉ cười “ha ha” hai tiếng, sau đó vui vẻ kéo người nam người dăng dấp lịch sự đầy ý giới thiệu: “Người tổ chức lên hội tụ này, Cố Nam Châu, hai vị này theo thứ tự là Tần Lạc và Bùi Tử Ninh.”

Lúc này Tần Lạc mới nhìn kỹ đối phương một cái, so với trong hình trầm ổn rất nhiều, diện mạo thuộc loại sạch sẽ lịch sự, mang theo chiếc kính gọng bạc, nhưng không che đậy nổi được khí chất của mình.

”Chào cậu.”

”Đã lâu không gặp.”

Hai người gần như đồng thời mở miệng, nhưng lời nói ra lại không giống nhau.

Tần Lạc không có ấn tượng gì lớn với cậu ta, hơn nữa quả thật nhiều năm không thấy, cho nên lễ phép nói một câu ‘ chào cậu’, trung quy cũng không nói sai.

Nhưng bốn chữ của Cố Nam Châu lại bao hàm thâm ý “Đã lâu không gặp”.

Dù sao hai người cũng là bạn học trong trường trung học đã lâu, nói”Đã lâu không gặp” cũng không còn ai cảm thấy có cái gì lạ, rất nhanh, mọi người nọ chuyện cùng nhau.

Cố Nam Châu liếc mắt nhìn Tần Lạc, “Bây giờ cậu làm nghề phiên dịch sao?”

Tần Lạc gật đầu, “Cậu thì sao?”

Giọng nói Cố Nam Châu từ tính nhã nhặn, “Hành nghề luật sư.”

Tần Lạc không khỏi quan sát cậu ta lần nữa, “Oa! Không tệ lắm! Hiện tại luật sư rất nổi tiếng!”

Cố Nam Châu cúi đầu cười yếu ớt, “Cũng được. Về sau tài liệu mình cần phải phiên dịch có thể tìm cậu giúp một tay không?”

Nói xong, lại bổ sung một câu, “Cho thù lao.”

Tần Lạc nhếch miệng cười, “Dĩ nhiên! Chúng ta là bạn học cũ mà! Mình sẽ cho cậu một cái giá hữu nghị.”

Đáy mắt Cố Nam Châu lướt qua một chút ý cười, “Tốt!”

Không đợi hai người trò chuyện thêm mấy câu, thì có những cô gái khác tới đây quần Cố Nam Châu, “Luật sư Cố, về sau mình gặp vấn đề tranh cãi luật pháp có thể tìm cậu giúp một tay hay không?”

Cố Nam Châu mỉm cười gật đầu, “Dĩ nhiên.”

”Luật sư Cố, cậu đặc biệt phụ trách một loại án kiện à?”

”Loại án kiện tố tụng quốc tế.”

Đối với câu hỏi của các bạn học, Cố Nam Châu nhất nhất đáp lại, tính tình dịu dàng, rất nhiều cô gái đối với bộ dạng cậu ta mà nở hoa hồng.

Bùi Tử Ninh lặng lẽ kéo bạn tốt đến một bên, “Lạc Lạc, Cuối cùng mình cũng nhớ! Còn nhớ tối ngày hôm trước mình đã nói với cậu là cảm thấy đã ngh qua tên của Cố Nam Châu không? Cậu ta chính là đại luật sư tiếng tăm lừng lẫy trong giới luật sư, những vụ án qua tay cậu ta chưa từng có thua! Hơn nữa bây giờ cậu ta và hai người bạn hợp tác mở ra một sở luật sư, được nhiều Đại Xí Nghiệp tranh nhau xin làm cố vấn!”

Tần Lạc liếc mắt, “Những nội dung này đã truyền ra trong đám bạn học chúng ta, không phải là bí mật gì.”

Bùi Tử Ninh vội la lên: “Là mình đột nhiên nhớ tới, còn nhớ rõ cái người luật sư trước kia giúp cậu trên tòa án không? Mình chính là đã nghe nói, hơn nữa bệnh viện bọn mình trước đây cũng từng tìm cậu ta, những Tiểu y tá ngày ngày đều đi nghị luận về luật sư Cố, mình cũng vậy không để ý, lúc này mới nhớ tới.”

Tần Lạc bĩu môi, “Vậy thì thế nào? Chẳng lẽ cậu có ý với người ta?”

Con người Bùi Tử Ninh đảo lòng vòng, “Ngược lại mình cảm thấy luật sư Cố có ý với cậu.”

Tần Lạc tức giận mắng bạn tốt, “Cậu nói mò gì đấy? Rõ ràng luật sư Cố đều luôn dịu dàng với tất cả bạn nữ, cậu nhìn khoe môi cậu ta đi, lúc nào cũng hơi nhếch lên.”

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 83: Hợp Ca Một Bài Tình Ca

Bùi Tử Ninh cười không có ý tốt, “Ha ha! Đến cái này cung đi quan sát rõ ràng như thế! Còn nói không có hảo cảm với Cố luật sư?”

Dưới chân Tần Lạc lão đảo một cái, nâng trán, “Người bình thường liếc mắt nhìn qua đều có thể nhìn thấy được?”

Bùi Tử Ninh làm bộ nhìn sang Cố luật sư, “Nào có? Tại sao mình không thấy? Rõ ràng là cậu chú ý tới người ta

Tần Lạc: “..... “

Dứt khoát lưỡi cãi lại, nói xong càng nhiều ngược lại là ra vẻ mình đang che giấu.

Nói thật, từ lúc đầu cô không có bất kỳ ý nghĩ gì đối với luật sư Cố, nhưng ngược lại sau khi bạn tốt nói qua, cô mới chú ý tới cậu ta nhiều hơn chút.

.....Trong lúc dùng bữa, rất nhiều cô gái la hét muốn muốn ngồi chung một chỗ với Cố Nam Châu, cho tới khi một bàn cậu ta ngoại trừ cậu ta rathì đều là bạn học nữ.

Đương nhiên lớp trưởng Tiểu Tiến không chịu, liền tự mình sắp xếp chỗ ngồi, cũng mặc kệ như thế nào, tất cả mọi người không hài lòng, cuối cùng đẩy đẩy kêu la, Tần Lạc ngồi bên cạnh Cố Nam Châu.....

Một đám phụ nữ phản đối mãnh liệt, lớp trưởng Tiểu Tiến vỗ bàn nói: “Cứ quyết định như vậy! Tiếp tục náo loạn cơm tối còn muốn ăn không?”

Lời này vừa nói ra, lập tức khiến không ít cô gái giảm âm lại.

Nhưng vẫn có người không vui lòng, Tiểu Tiến chỉ có thể bổ sung một câu, “Nếu như mọi người còn muốn sau khi ăn xong có hạng mục giải trí thì đừng có mà ầm ĩ nữa, nếu không ăn xong chúng ta giải tán.”

Lời này quả thật đến nơi, không ít người nghe xong liền ngoan ngoãn ăn cơm, tiếp tục náo loạn cũng quả khó coi.

Tần Lạc thế nào cũng không ngờ tới mình lại ngồi bên cạnh Cố Nam Châu, vô duyên vô cớ bị rất nhiều ánh mắt ghen ghét chĩa vào.....

Chuyện như vậy, cô thật không muốn làm!

Hình như Cố Nam Châu đã sớm thành thói quen việc các cô gái chạy theo anh ta như vẹt, từ đại học đến bây giờ, bên cạnh anh ta chưa bao giờ thiếu hụt người theo đuổi, nhưng kể từ đại học nói chuyện yêu không kết quả, anh ta liền không còn có gặp qua người có thể làm cho anh ta động lòng.

Lần này tụ hội bạn học, quả thật có để để cho anh ta thu ngoài dự đoán.

Trong bữa tiệc, Tần Lạc và Cố Nam Châu cũng không có trao đổi nhiều, chỉ là thỉnh thoảng nói nhỏ mấy câu, cử chỉ bình thường không khác người.

Đến ăn, cũng không biết là người nào ồn ào, nhất định uống rượu, nói gì mà kỷ niệm 10 năm nhập học, phải không say không về mới được.....

Lớp trưởng Tiểu tiến vội vàng đứng ra chủ trì đại cuộc, “Lúc này mới trận đầu, gấp cái gì? Rượu để đến trận thứ hai uống nữa, hiện tại no bụng trước rồi lại nói.”

Lớp trưởng lên tiếng, người nam có ý muốn cụng rượu liền dừng lại, trận đầu sẽ say thì trận thứ hai còn có cái gì mà chơi?

Cơm còn chưa có ăn xong, Tần Lạc đã bị chen qua một bên rồi.....

Thật sự là các cô gái trong lớp quá điên cuồng, chỉ sợ Cố Nam Châu chạy mất vậy, đều yêu cầu xin số điện thoại và danh thiếp.

”Luật sư Cố, dù sao chúng ta cũng là bạn học cũ nhiều năm, nên cho nhau số điện thoại mà thôi!”

”Luật sư Cố, bây giờ mình đang ở Trường tiểu học Nhất Trung dạy ngữ văn, chúng ta hãy lưu danh thiếp với nhau nhé? Có lẽ sau này vẫn còn có thể sử dụng.”

”Luật sư Cố, hiện mình đi làm tại một công ty nước ngoài, nghe nói công ty chúng mình đang định đổi một luật sư cố vấn, không bằng xin danh thiếp của cậu...mình có thể đặt ở trên bàn làm việc của quản lý.”

.....

Một bữa cơm này, Cố Nam Châu hoàn toàn thành miếng mồi ngon trong lòng các cô gái, trẻ tuổi nhiều tiền lại đẹp trai, mặc dù đeo kính, nhưng không che đậy được phong cách khí chất chút nào.

Tần Lạc nhìn thấy trận chiến như thế, liền bỏ cái ý đến luật sư Cố, cô cũng không thích tham gia náo nhiệt.

Huống chi, cùng nhiều cô gái tranh đoạt một người đàn ông như vậy, quá mệt mỏi!

Cô cũng không phải là rất ưa thích Cố Nam Châu, chẳng qua là cảm thấy người này cũng không tệ lắm, hơn nữa Tử Ninh một mực bên cạnh khuyến khích, mới khiến cho cô có cái ý nghĩa kia.

Bây giờ, hầu như biết mất không còn.

Thừa dịp các cô gái đang bao quanh Cố Nam Châu thì Tần Lạc lôi kéo bạn tốt Tử Ninh tránh ra, cũng nói: “Cậu cũng không muốn mình theo chân bọn họ đấy chứ?”

Bùi Tử Ninh không hiểu mở trừng hai mắt, “Có ý gì?”

Tần Lạc vỗ cô một cái, “Đơn giản mà nói, chính là để cho cậu không cần nói giỡn với mình về luật sư Cố nữa, mình không muốn trở thành tình địch của đám cô gái lớp ta.”

Bùi Tử Ninh thở dài một tiếng, “Cậu đừng không có tiền đồ như vậy chứ! Đàn ông càng miếnng mỗi ngon lại càng có giá trị! Nếu như cậu ta không có năng lực làm sao có thể trở thành miếnng mỗi ngon? Chỉ có bắt được người đàn ông như vậy mới có cảm giác tự hào!”

Tần Lạc liếc mắt, “Trên lý thuyết là như vậy, nhưng thực tiễn rất khó khăn!”

Bùi Tử Ninh bĩu môi, “Khó khăn cái sợt len! Cậu không phải vừa đúng muốn tìm một bạn trai sao? Hơn nữa mình thấy luật sư Cố đối với cậu không giống những cô gái khác! Lấy giác quan thứ 6 của phụ nữ mà nói, cậu có hy vọng! So những nữ sinh khác đều hơn!”

Tần Lạc không ngừng che miệng của cô, “Ngừng! Chúng ta có thể dừng thảo luận cái vấn đề này không, nhớ lời của mình nói!”

Bùi Tử Ninh nhún vai một cái, ý là không biết thế nào.

Sau khi ăn xong, trừ số ít bạn học đã kết hôn trở về, phần lớn mọi người ở lại tham dự hoạt động thứ hai -- đi vào phòng bao ktv ca hát.

Tần Lạc vốn định đi, nhưng bạn tốt Tử Ninh dám lôi kéo cô chen vào thang máy.

Hai người lão đảo đi vào vừa lúc đụng phải người ở phía trước, Tần Lạc liên tục không ngừng nói: “Xin lỗi!”

Giọng Cố Nam Châu dịu dàng, “Không sao!”

Tần Lạc chợt ngẩng đầu lên, thật đúng là chỗ nào cũng gặp!

Vẻ mặt Bùi Tử Ninh tươi cười hì hì, cô chính là thấy luật sư Cố đi vào mới cứng rần lôi kéo Lạc Lạc chui vào, thời gian vừa lúc.

Một cô gái tên Thôi Đình Đình đứng ở phía sau Cố Nam Châu giọng không vui nói: “Hai người cố ý đụng vào chứ gì? Biết rõ Cố luật sư đứng ở phía trước.”

Bùi Tử Ninh liếc cô một cái, “Tôi nói này Thôi Đình Đình, là thang máy nhà cô sao? CHo phép cô đi vào mà chúng tôi không thể vào sao?”

Thôi Đình Đình bị cô chặn họng không có lời nào để nói, “cô.....”

Bùi Tử Ninh bĩu môi, “Chúng tôi trước khi đóng cửa xông vào thì có lỗi gì? Đụng vào người ta cũng không phải chúng tôi cố ý, đến chính người ta cũng không lên tiếng vậy cô là sao?”

Thôi Đình Đình giận đến mặt mày biến sắc, không ngừng uất ức, “Cố luật sư, mình..... mình.....”

Cố Nam Châu cũng không biết làm sao, vốn không có chuyện gì, kết quả --

”Mọi người đều là bạn học, chớ tổn thương hòa khí lẫn nhau.”

Nói xong câu đó, vừa đúng lúc cửa thang máy mở ra, Bùi Tử Ninh lôi kéo Tần Lạc ra ngoài trước, Thôi Đình Đình cố ý đi theo bên cạnh Cố Nam Châu, khóe mắt còn nặn ra vài giọt nước mắt.

.....

Phòng bao có thể dung nạp khoảng ba mươi người rất lớn, không đợi mọi người đi vào, lớp trưởng Tiểu Tiến liền hô: “Con trai và con gái ngồi xen nhau! Không cho phép nam ngồi cùng nam, nữ ngồi cùng nữ.”

Lời vừa nói ra, đông đảo nữ sinh rồi rít phóng nhanh về phía Cố Nam Châu, cũng muốn ngồi ở bên cạnh anh ta.

Nhưng vào lúc này, điện thoại di động của luật sư Cố reo lên, anh ta nói tiếng”Xin lỗi” rồi đi nhận điện.

Kể từ đó, nghi vấn cách sắp chỗ có nghi vấn.

Tần Lạc không muốn tham dự bất kỳ”Chiến tranh” nào, liền ngồi ở trên sofa trong góc, nghĩ tới đợi sớm thì sẽ chuồn trước.

Mười phút sau, Cố Nam Châu mới đẩy cửa đi vào, lúc đó chỗ ngồi đã sắp xếp xong toàn bộ, lớp trưởng Tiểu Tiến càng nói ra, “Nếu ai tự mình điều chỉnh chỗ ngồi, liền trực tiếp đi ra, nếu là tụ họp bạn học vậy thì nên khiêm nhượng lịch sự lẫn nhau, đừng làm rộn quá.”

Cố Nam Châu nhìn chung quanh một vòng, quả quyết ngồi ở trên ghế sofa trong góc, cách Tần Lạc ở giữa hai người.

”Tôi nay như vậy! Mỗi người đều phải hát một bài hát! Con trai và con gái ngồi chung một chỗ phải hợp ca một bài tình ca, mọi người cảm thấy đề nghị này như thế nào?”

”Oa!”

Các nam sinh cực kỳ hoan hô, hiển nhiên rất hài lòng với sự sắp xếp này.

Tần Lạc liếc mắt nhìn người nam bên cạnh, không quá quen, nhưng trường lên tiếng, cũng chỉ có thể như vậy, đến lúc đó thật sự đẩy lên trên đầu mình thì đến sẽ tính.....

Hoặc là tùy tiện hát mấy câu.

Mỗi người đổi phiên hát một vòng, sau đó mới nam nữ hợp ca, mà sắp đến phiên Tần Lạc còn sớm! Nhưng có duy nhất điểm không tốt, nam nữ hợp tình ca đều do lớp trưởng chỉ điểm, xếp hàng đến người nào thì người đó, hoàn toàn không có quyền chọn lựa.

☞.....

Mọi người vừa ca hát uống rượu chơi trò chơi, thời gian nhanh chóng trôi qua.

Đến phiên Tần Lạc, rất không đúng dịp người nam và người nữ đi ra ngoài, cũng không biết là nghe điện thoại hay là rút lui trước, vẫn không có đi vào.

Mà trên màn hình lớn lại xuất hiện tình ca nam nữ 《 không thể không yêu 》 , lớp trưởng Tiểu Tiến cầm mic nói giọng oang oang: “Tự giác một chút! Hát trước mặt tất cả bạn học.”

Tần Lạc cứng ngắc tiếp lời, đang suy nghĩ người nào hát với cô, Cố Nam Châu đã lên tiếng, “Bắt đầu đi!”

Lúc này Tiểu Tiến mới hài lòng nhấn bắt đầu.

Thấy câu lời ca thứ nhất, Tần Lạc liền quần có chút không hát ra ngoài.....

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 84: Tất Chân Bị Rách

Mỗi ngày đều yêu em

Tâm tư của anh do em đoán

.....

Nhưng em cho anh một con mọt tình yêu

Để cho em lệ thuộc vào

Trong lòng tràn ngập yêu thương của anh do em đoán.

...

Tần Lạc hoàn toàn hát không lên tiếng, ca từ này làm cho người ta rất khó mở miệng, lại còn cùng một bạn học nam không quen cùng song ca...

Không biết, những cô gái khác đều hâm mộ chết đi.

Giọng Cố Nam Châu du dương từ tính, hát lên không kém chút nào so với ca sĩ, các cô gái nhao nhao vỗ tay bảo hay, càng say đắm hơn với anh ta rồi...

Ánh mắt từng người một nhìn về phía Tần Lạc như muốn chọc thủng cô...

Vừa hát xong, Tần Lạc vội vàng buông microphone xuống, bưng Sprite thêm rượu đỏ trên bàn lên uống một ngụm lớn, muốn hạ nhiệt độ.

May mắn ánh sáng bên trong ktv hơi tối, nếu không khẳng định mọi người có thể nhìn thấy sắc mặt cô giờ phút này rất đỏ...

Sau khi hát xong, cô đứng dậy đi đến bên ngoài toilet, dùng nước lạnh vỗ vào mặt, ở bên trong nán lại vài phút mới chậm rãi ra ngoài.

Kết quả vừa mới đi đến cửa thì gặp bạn học Cố Nam Châu từ toilet đi ra ngoài.

Cô bước nhanh muốn rời đi, lại bị cậu ta gọi lại: “Tần Lạc.”

Ách...

Bị người gọi đến tên cũng chỉ có thể đứng lại: “Bạn học Cố, có chuyện gì sao?”

Cố Nam Châu đi đến trước mặt cô: “Hình như chúng ta vẫn chưa trao đổi phương thức liên lạc?”

Tần Lạc sửng sốt một giây: “A?”

Cố Nam Châu cười yếu ớt: “Mình phụ trách các vụ án tố tụng quốc tế, thường xuyên phải cần đến tư liệu phiên dịch, bạn học Tần không phải nói có thể lấy giá cả hữu nghị giúp mình sao?”

Lúc này Tần Lạc mới gật đầu: “A..... số điện thoại của mình là 139...”

Cố Nam Châu lấy điện thoại ra bấm dãy số của cô, sau đó gọi qua.

Chỉ chốc lát sau, di động trong túi xách Tần Lạc vang lên, cô vừa lấy ra đã bị Cố Nam Châu đoạt mất: “Đây là số điện thoại của mình, mình tên là Cố Nam Châu.”

Sau đó, không nói lời gì lưu tên mình vào trong điện thoại di động của Tần Lạc.

Làm xong những thứ này, cậu ta mới trả lại điện thoại di động cho Tần Lạc.

Tần Lạc lúng ta lúng túng nhận di động, có cảm giác không biết đã xảy ra chuyện gì...

Cố Nam Châu nâng kính mắt lên, lạnh nhạt tự nhiên rời đi trước.

Tần Lạc: “...”

Trong nháy mắt như thế, dường như cô có chút không biết Cố luật sư...

Giống như cậu ta không phải người con trai dịu dàng văn nhã lịch sự, mà là, có một chút như thế...

Nói thế nào đây?

Bỗng nhiên trong lúc này nghèo từ

...

Buổi tối trên đường trở về, Bùi Tử Ninh không nhận được chế nhạo bạn tốt: “Ha ha! Từ toilet trở về tâm trạng cậu vẫn không yên, chẳng lẽ có liên quan đến Cố luật sư?”

Tần Lạc vội vàng xoa tay: “Cậu nghĩ nhiều rồi! Một chút quan hệ với cậu ta cũng không có!”

Bùi Tử Ninh cười như tên trộm: “Đúng không? Từ sau khi cậu với cậu ta song ca hát bài 《 không thể không yêu 》 xong thì cả người trở nên kỳ quái, cậu xác định không phải bị Cố luật sư đẹp trai từ tính làm cho mê hoặc chứ?”

Tần Lạc bất đắc dĩ nâng trán: “Đều không phải! Mình không có điện với cậu ta!”

Bùi Tử Ninh vẫn không tin tưởng lắm: “Một bạn trai chất lượng tốt từ trên trời rớt xuống cậu không muốn sao! Mình nhìn cậu ta mạnh hơn nhiều so với Hoắc cận bã!”

Tần Lạc ngả ở trên ghế ngồi: “Chuyện miếng thịt từ trên trời rơi xuống cậu cũng có thể tin sao?”

Bùi Tử Ninh bĩu môi: “Cái này không giống nhau!”

Tần Lạc lười phản ứng lại với bạn tốt.

Cho tới trưa thứ hai, công ty mở hội nghị thường kỳ, đều là do tổ trưởng Giang chủ trì.

Mặc dù trên danh nghĩa Đường Triều là tổ trưởng, nhưng trên thực tế anh ta rất ít đi làm ở công ty, phần lớn thời gian đều đến vô ảnh đi vô tung, anh ta có chuyện gì đều dặn dò thư ký Ninh Mông đi làm.

Họp xong, Ninh Mông tìm Giang Ánh Tuyết: “Tổ trưởng Giang, tôi mượn người của cô có được không?”

Giang Ánh Tuyết nhìn cô ấy một cái: “Ai?”

Ninh Mông mỉm cười nói: “Tần Lạc phiên dịch tổ ba chúng ta! Lần trước không phải cô ấy đi công tác ở trang trại nho ở Bordeaux với Đường thiếu sao? Bên kia chuyển đến rất nhiều tư liệu, Đường thiếu bảo tôi giao cho Tần Lạc phiên dịch, còn nói điều tạm cô ấy đến văn phòng của tôi hai ngày, bởi vì phần văn kiện này rất vội, cô ấy phiên dịch xong tôi cần fax cho Đường thiếu.”

Giang Ánh Thần cũng biết chuyện này, chỉ là - -

”Đường thiếu có hứng thú với Tần Lạc sao?”

”Tổ trưởng Giang, lời này là cô nói không phải tôi nói! Thân là thư ký của Đường thiếu, tôi cho đến bây giờ không quan tâm sinh hoạt cá nhân của anh ta, về phần Tần Lạc! Cô ấy vốn xinh đẹp có năng lực, lấy được ưu ái của Đường thiếu cũng rất bình thường!”

Giọng Ninh Mông thoải mái, không có chút lòng tham cũng không có chê bai, nói rất tự nhiên.

Giang Ánh Tuyết nở nụ cười: “Trước kia mọi người đồn cô với Đường thiếu, dù sao cô cũng rất đẹp.”

Ninh Mông có chút khó xử vén tóc mình: “Vậy sao? Có thể được tổ trưởng Giang khen tôi rất vui! Đường thiếu sao! Anh chàng hoa hoa công tử! Anh ta có hứng thú với ai chỉ được một khoảng thời gian? Sao có thể lâu dài? Tổ trưởng Giang người nói đi?”

Lời này của cô ta ngược lại nói đến điểm quan trọng.

Trong lòng Giang Ánh Tuyết hiểu rõ: “Ngược lại cô là người thông minh!”

Ninh Mông cười: “Nêu tôi quá ngu ngốc, Đường thiếu sẽ không giữ tôi ở bên cạnh lâu như vậy!”

Nói đến mức này, rốt cuộc Giang Ánh Tuyết hoàn toàn tin Đường Triều có hứng thú với Tần Lạc, dù sao Đường Triều là hoa hoa công tử được trong vòng luẩn quẩn công nhận, đếm không xuể phụ nữ được anh ta coi trọng.

Đồng thời, phụ nữ bị anh ta bỏ lại phía sau lại càng không kể xiết...

Dáng dấp Ninh Mông xinh đẹp vóc người lại đẹp, có thể đi theo bên cạnh anh ta làm thư ký nhiều năm như vậy nhất định là có bản lĩnh hơn người, nếu không Đường Triều cũng sẽ không theo đuổi một phụ nữ ngu xuẩn lại cố tình gây sự làm thư ký của mình.

Giang Ánh Tuyết am hiểu đạo lý trong đó, nhà họ Đường mấy đời làm ngoại giao, có quyền thế, ông cụ Đường sẽ không cho phép cháu trai mình tùy tiện cưới một phụ nữ.

Cho nên, anh cũng chỉ chơi đùa với Tần Lạc mà thôi...

Nghĩ tới đây, thì cô ta yên tâm.

Bởi vì Kỷ Thành với Đường Triều là anh em tốt, giữa bọn họ không thể nào cùng đồng thời có hứng thú với một phụ nữ.

Dù sao Tần Lạc còn chưa được gọi là quốc sắc thiên hương, phải làm cho hai người đàn ông tranh giành đến mức anh chết tôi sống.

”Nếu là ý của Đường thiếu, tôi đây không dám không theo, đúng lúc mấy ngày nay công việc trên tay Tần Lạc không nhiều, cần cô ấy khi nào thì qua?”

”Đương nhiên là càng nhanh càng tốt, Đường thiếu rất muốn nhanh mua được vườn rượu nho kia!”

”Được, tôi sẽ gọi điện thoại bảo cô ấy qua đó.”

”Vậy thì cảm ơn tổ trưởng Giang rồi.”

Nói chuyện điện thoại xong, Giang Ánh Tuyết không nhịn được hỏi một câu, “Tổng giám đốc anh ấy ở văn phòng sao?”

Ninh Mông rất tự nhiên trả lời: “Hôm nay thứ hai, đương nhiên ở đó! Nhưng lúc này đang đi họp!”

Giang Ánh Tuyết đáp một tiếng, không hỏi nữa.

Thứ hai đều bận rộn nhiều việc, trên tay cô ta cũng có rất nhiều chuyện cần phải xử lý, vẫn đừng đi lên tìm Kỷ Thành, tránh chọc cho anh không vui.

Biết được tin mình bị điều lên tầng 59 hai ngày, Tần Lạc rất không tình nguyện, bây giờ người cô không mong muốn nhìn thấy nhất là Đại Ma Vương với Hoắc Cẩm Dương.

”Nịnh Mông, tôi có thể ở chỗ ngồi làm việc của mình phiên dịch xong gửi hòm thư cho cô mà.”

”Như vậy quá chậm! Hơn nữa khi cô gửi tôi không nhất định ở đây! Tôi thường xuyên có việc khác, không thể nào canh giữ ở trước máy tính chờ thư của cô?”

“...”

Sau một phen cò kè mặc cả, Tần Lạc vẫn phải cùng Nịnh Mông đi lên tầng 59.

Vì thế, tin đồn quan hệ mập mờ giữa cô với Đường thiếu càng giống thật rồi...

Tần Lạc làm như không có nghe thấy, chuyên tâm làm việc.

Buổi chiều khoảng năm giờ, cô đã phiên dịch xong tư liệu được truyền đến, sau đó xoa bóp bả vai ê ẩm của mình, đứng lên đi lại hai bước.

Bởi vì sợ ra ngoài gặp hai người đàn ông kia, từ khi cô tiến vào văn phòng vẫn chưa từng ra ngoài.

Khi Ninh Mông tiến vào đóng dấu tài liệu không nhận được nói: “Cô định đứng ở trong văn phòng không đi ra ngoài sao? Quản lý Hoắc lại không ở tầng này làm việc, ngày đó anh ta chỉ đến họp, bình thường sẽ không đến.”

Vẻ mặt Tần Lạc [icon] [icon], lại bị Ninh Mông nhìn thấu...

”VẬY TÔI ĐẾN PHÒNG TRÀ NƯỚC PHA LY COFFEE.”

”Đi thôi! Cà phê tầng 59 uống ngon nhất ở cả tòa nhà công ty chúng ta đấy!”

”Ừm...”

Phòng trà nước rất dễ tìm, cách văn phòng Ninh Mông không xa, tầng này ngoại trừ thư ký Ninh Mông còn có hai người lớn tuổi khác, nói rất ít, không giống mấy cô Lương Tinh, mỗi ngày tụ tập ở một chỗ tán gẫu bát quái.

Phụ nữ có thể làm việc ở tầng 59 này, nhất định không phải người bình thường, nếu bình thường thì đoán rằng đã sớm bị đuổi rồi.

Tần Lạc khuấy ly coffee, khẽ nhấp một ngụm, quả nhiên uống ngon hơn so với tầng 36!

Cô xoay người tựa vào quầy bar bên cạnh, say sưa một lúc đang chuẩn bị rời đi, lại nghe thấy âm thanh tất chân bị rách...

Lập tức khom lưng kiểm tra rách như thế nào, bởi vì phía sau đùi phải bị rách, cô đành phải cong đùi phải, đầu xoay vặn về phía sau...

Khi Hoắc Kỳ Thành đi vào thì thấy một màn như vậy - -

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 85: Phải Không? Mặt Cô Đỏ Như Vậ...

Hoắc Kỳ Thành mới vừa đi đến cửa phòng trà nước thì thấy một màn làm cho tức giận: Tần Lạc ** hơi vênh, đùi phải nâng lên, lộ ra đường cong xinh đẹp.

Lần đầu tiên cô mặc tất chân đến văn phòng của anh, thì anh phát hiện hai chân của cô rất gợi cảm, hơn nữa bao bọc ở trong tất lụa...

Đến nay khó có thể quên được.

Hiện giờ, từ phía sau lưng nhìn, đường cong phần chân cô nhỏ mảnh, lại đủ để hấp dẫn tầm mắt của anh.

Anh không khỏi trầm giọng mở miệng: “Cô đang làm gì thế?”

Đột nhiên giọng nam khàn khàn xuất hiện làm Tần Lạc sợ hãi không đứng vững, thiếu chút nữa ngã trên đất...

May mắn Hoắc Kỳ Thành nhanh tay lẹ mắt ôm eo cô, hai người cứ “Ôm” thân mật ở một chỗ, Tần Lạc xấu hổ giải thích nói: “Khi tôi đứng dậy tất chân giống như bị rách, cho nên muốn nhìn xem chỗ rách thế nào...”

Hoắc Kỳ Thành nhìn vẻ mặt cô đỏ ửng: “A...? Tôi giúp cô nhìn một chút.”

Tần Lạc vội vàng xua tay: “Không cần.”

Hoắc Kỳ Thành đỡ cô, sau đó thân thể hơi ngồi xồm xuống, ngón tay thô ráp ở trên lòng bàn chân của cô chậm rãi di chuyển...

Tần Lạc chỉ cảm thấy ngứa khó nhìn, lùi chân về: “Thật sự không cần! Tôi đi về trước.”

Hoắc Kỳ Thành lại ấn chặt chân của cô: “Rách to bằng ngón cái.”

Tần Lạc “A” một tiếng: “Không thể nào! Vậy có phải rất khó nhìn không?”

Hoắc Kỳ Thành đứng dậy: “Xem ra phải đổi một đôi rồi.”

Tần Lạc thở dài một tiếng, đồ tất chân này vốn là sản phẩm tiêu hao, có đôi khi không cẩn thận thì một ngày sẽ rách một đôi, không tòi cô mua rất nhiều để ở nhà, coi như rách cũng có cái để đổi.

Hoắc Kỳ Thành thay đổi đề tài: “Tư liệu phiên dịch như thế nào rồi hả?”

Tần Lạc ngược mắt nhìn về phía anh, anh biết chuyện mình ở tầng 59 phiên dịch tư liệu sao?

Lập tức nghĩ, cũng đúng, anh là tổng giám đốc, có chuyện gì trong công ty mà anh không biết?

Là mình lo lắng nhiều.

”Tư liệu Đường thiếu truyền tới đã phiên dịch xong rồi.”

”A...!”

Một chữ đơn giản, Hoắc Kỳ Thành rót cho mình một ly coffee.

Tần Lạc nghĩ thầm rằng: Đường đường tổng giám đốc đại nhân, lại tự mình ra ngoài pha cà phê? Không phải có thư ký riêng sao?

Cô lập tức lại lắc đầu, không có một xu quan hệ với mình!

”Hoắc tổng, tôi về văn phòng trước.”

”Đợi đã.”

Hoắc Kỳ Thành bỗng nhiên gọi cô lại.

Tần Lạc không hiểu đứng đó, chỉ thấy Đại Ma Vương bưng cà phê ly càng ngày càng đến gần mình, từ một thước đến 80 cm, rồi đến 30 cm...

Nằm máng!

Anh ta lại muốn làm gì?

Tần Lạc phản xạ có điều kiện nghĩ đến chuyện anh hôn mình, vội vàng lui về phía sau một bước, miệng líu riu lên tiếng: “Đừng...”

Cô còn chưa nói xong, tay Hoắc Kỳ Thành duỗi qua: “Khóe miệng cô dính bọt cà phê.”

Tần Lạc: “...”

Nhất thời lúng túng muốn chui vào trong lỗ.

Xấu hổ chết rồi!

Hoắc Kỳ Thành nhìn thoáng qua hai gò má đỏ bừng của cô: “Cô sẽ không tưởng rằng tôi muốn hôn cô chứ?”

Tần Lạc lắp bắp nói: “Không có... Có...”

Trong con người đen Hoắc Kỳ Thành lấp lánh ánh sáng: “Đúng không? Sao mặt cô đỏ như vậy...”

Anh vừa nói vừa giơ tay sờ mặt cô, lại bị Tần Lạc nghiêng mình né tránh.

”Hoắc tổng, nơi này là công ty, xin anh tự trọng!”

”Tôi như thế nào?”

”Tôi chỉ là một nhân viên bình thường, hi vọng Hoắc tổng nhớ rõ trước chúng ta đã nói qua duy trì khoảng cách một thước trở lên.”

Nói xong câu đó, Tần Lạc liền đi như chạy trốn.

Nhìn bóng lưng cô chạy mất dép, khóe môi Hoắc Kỷ Thành chậm rãi cong lên nụ cười bí hiểm.

Đối với cô gái này, anh là tình thế bắt buộc!

Vừa mới tiến vào phòng làm việc, Ninh Mông trêu chọc nói: “Xảy ra chuyện gì hả? Chẳng lẽ phía sau có cạp đuổi theo cô sao?”

Tần Lạc ngồi trở về vị trí của mình: “Không có gì, chỉ là tất chân bị rách, không muốn quá nhiều người thấy, cho nên đi nhanh chút.”

Lần này Ninh Mông liếc mắt nhìn chân của cô một cái: “Cô không nói tôi thật không phát hiện ra, ới, ới! Nhưng người đàn ông thích chú ý tất chân người phụ nữ mặc nhất, ngược lại phụ nữ không phải nhất định.”

Tần Lạc buộc lại tóc rơi xuống: “Đúng! Cho nên rất thính...”

Cô nói một câu hai nghĩa, cũng chỉ có cô nghe hiểu được.

...

Hôm sau, thật bình tĩnh trôi qua, Tần Lạc không có đụng phải Đại Ma Vương nữa, điều này làm cho tâm tình cô thoáng bình phục rất nhiều.

Khoảng bốn giờ chiều, cô bỗng nhiên nhận được điện thoại của bạn tốt Tử Ninh, giọng cô vô cùng vui vẻ: “Lạc Lạc! Trên trời thật sự có bánh thịt rơi xuống!”

Về mặt Tần Lạc không hiểu: “Cái gì?”

Bùi Tử Ninh hưng phấn không ngừng: “Còn nhớ tuần trước chúng ta đi dạo ở cửa hàng không? Lúc ấy không phải hai ta đụng phải có rút thăm trúng, mình liền đi thử vận khí.”

Tần Lạc nhớ có chuyện như vậy: “Cho nên... Ý của cậu là cậu trúng thưởng rồi hả?”

Bùi Tử Ninh: “Bingo! Còn là giải nhất! Một chuyến du lịch miễn phí năm ngày đi Thái Lan cho hai người! Bao gồm vé máy bay khứ hồi với toàn bộ ăn nghỉ...!”

Tần Lạc không nhịn được hắt một chậu nước lạnh vào bạn tốt: “Cậu xác định là thật?”

Bùi Tử Ninh gật đầu: “Đương nhiên rồi! Mình đã gọi điện thoại xác nhận! Hơn nữa, lại còn thật 100%, nói đây là hàng thật giá thật.”

Tần Lạc vẫn cảm thấy chuyện bánh thịt rơi xuống này không đủ chân thật: “Ngộ nhờ là gạt người thì sao?”

Bùi Tử Ninh bĩu môi: “Làm sao có thể? Công ty bách hóa người ta đã liên hệ với mình, mình đã báo tên của mình với cậu rồi, sáng ngày mai có thể đi lấy vé máy bay rồi.”

Tần Lạc kinh ngạc: “A? Tên của mình?”

Bùi Tử Ninh gật đầu: “Đúng vậy! Du lịch hai người đương nhiên là hai đứa mình cùng nhau đi! Dù sao chúng ta đã lên kế hoạch đi chơi ở Thái Lan rất lâu, lần này có cơ hội miễn phí không muốn cũng ổng!”

Tần Lạc cũng rất thích du lịch, chỉ là cuộc sống bình thường có vẻ tẻ tẻ, cô phải kiếm tiền nuôi bản thân, còn phải trả góp xe...

”Được rồi! Nếu là thật, mình với cậu cùng đi.”

”Yên tâm được rồi! Khẳng định là thật! Chờ buổi sáng ngày mai mình đến lấy vé máy bay, thì cậu chuẩn bị xin nghỉ phép!”

”Ừ.”

Sau khi hai người hẹn xong thì cúp điện thoại.

Tần Lạc vẫn không tin tưởng việc này lắm, cũng không để ở trong lòng, ai ngờ buổi sáng ngày hôm sau liền nhận hình ảnh Tử Ninh gửi tin nhắn đến, là hai tấm vé máy bay...

Phía trên viết tên mình với cô ấy rõ ràng...

Vội vàng gọi điện thoại qua: “Thật lấy được hả?”

Bùi Tử Ninh vui mừng gật đầu: “Đúng rồi! Là người công ty bách hóa nói cho mình biết đi lấy, không phải công ty nhỏ lừa gạt người.”

Tần Lạc nâng trán, chẳng lẽ trên đời này thật có bữa cơm trưa miễn phí sao?

Bùi Tử Ninh lại nói thêm: “Bản kê khai mình đã điền xong, tối thứ sáu này xuất phát, sau đó buổi tối thứ ba trở về, thật ra chỉ có bốn ngày, cũng không giống như trên tờ đơn trúng thưởng nói năm ngày.”

Tần Lạc: “Có bốn ngày cũng không tệ, chỉ là thời gian không thể do chính chúng ta chọn sao?”

Bùi Tử Ninh lắc đầu: “Mình đoán rằng theo đoàn du lịch! Bây giờ đúng lúc là mùa ít khách, cho nên mới có phúc lợi như vậy. Mặc kệ! Khẩn trương xin phép! Nếu không thì lãng phí cơ hội rồi.”

Tần Lạc có chút đau đầu, tương đương nói mình phải xin nghỉ hai ngày, còn có Chủ nhật không thể đi dạy học cho Tiểu Hỏa Tinh...

Này phải mở miệng như thế nào?

Ài...

Ngoài dự liệu của cô, Giang Ánh Tuyết rất sáng khoái đồng ý với yêu cầu xin phép của cô.

”Biểu hiện cô gần đây trên công tác không tệ! Ngay cả Đường thiếu đã có thêm tán thưởng với cô, xin phép nghỉ vài ngày cũng thỏa đáng.”

”Cảm ơn tổ trưởng Giang!”

”Không cần cảm ơn, sau này tiếp tục cố gắng là được.”

”Tôi sẽ.”

Từ văn phòng Giang Ánh Tuyết ra ngoài, tâm tình Tần Lạc rất tốt, giải quyết được bên này, nhưng bên Tiểu Hỏa Tinh, cô thật áy náy!

Sở dĩ Giang Ánh Tuyết sáng khoái đồng ý với cô, cũng là bởi vì biết Đường thiếu có hứng thú với cô, giảm bớt thái độ thù địch với cô.

Giữa người phụ nữ, thật ra chỉ cần không đề cập đến vấn đề tình cảm cùng ích lợi yêu một người đàn ông, thì rất dễ giải quyết...

Chiều thứ năm, Tần Lạc nghĩ có lẽ gửi tin nhắn cho Đại Ma Vương, làm cô gái dạy kèm ở nhà cho tiểu Hỏa Tinh, chủ nhật không đi được đường nhiên phải xin phép ba bé trước mới được.

Tin nhắn rất nhanh trả lời lại: Xin phép đi làm sao?

Tần Lạc đành phải cho biết nguyên nhân thật: Tôi cùng bạn trúng thưởng chuyến du lịch cho hai người đi Thái Lan miễn phí, cô ấy đã giúp tôi đăng ký, cho nên tôi muốn xin phép vài ngày, bên tổ trưởng Giang đã đồng ý rồi.

Quá rất lâu, cũng không có tin nhắn trả lời.

Tần Lạc còn tưởng rằng Đại Ma Vương không chịu đồng ý, trong lòng không yên, kết quả điện thoại di động vang lên một tiếng, cô vội vã cầm lên: Được, nhưng chương trình học của tiểu Tinh cô nhất định phải bù lại vào buổi tối ngày thường sau khi cô trở về.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 86: Gặp Phải Nguy Hiểm

Tần Lạc suy nghĩ một chút, bình thường buổi tối mình tan việc xong cũng không có chuyện gì làm, đi qua phụ đạo hai giờ cho Tiểu Tinh rồi về nhà cũng được.

Ngay sau đó trả lời: Được.

Hoặc Kỳ Thành thấy cô trả lời, khoe môi vênh lên, ngay sau đó không biến sắc để điện thoại di động xuống.

Trong chốc lát sau, tiếng chuông điện thoại dành riêng vang lên, không cần nhìn hiển thị cuộc gọi đến anh cũng biết là con trai Tiểu Tinh gọi tới.

Bắt máy.

”Cha, cha có nói với chị gái hay chưa? Chủ nhật này con muốn cùng ông bà nội đi đảo Phổ Cát chơi? Cho chị ấy hai ngày nghỉ.”

”Nói rồi.”

”Có phải chị gái không bỏ được con hay không?”

”Có, để tránh cho con quên hết bài tập, chị gái quyết định buổi tối bình thường sẽ tới giúp con bổ túc khóa của trình cuối tuần này.”

”Oa! Quá tuyệt vời! Nói cách khác buổi tối thứ tư con lại có thể nhìn thấy chị gái sao!”

”Ừ, chỉ là cha không có nói con đi ra ngoài đảo Phở Cát chơi, cho nên lúc con nhìn thấy chị gái đừng có lỡ miệng.”

”À? vậy cha nói con đi đâu?”

”Cha nói con muốn đi sân chơi rồi.”

”Ừmh..... Vậy chừng nào cha mới đưa con đi Disney chơi?”

”Nhanh thôi.”

”Nhanh là lúc nào? Mỗi lần cha đều lừa con.”

”Lần này tuyệt đối không lừa Tiểu Tinh.”

”Được! Nếu cha dối con thì liền dọn đi ở cùng chị gái! Hừ!”

”Ừ.”

.....

Cúp điện thoại, tâm tình Hoắc Kỳ Thành rất tốt.

Sau đó hai phút, hắn gọi một cú điện thoại cho trợ ký Trình Sâm, “Cái hạng mục ở Bangkok trao đổi sao rồi?”

Trình Sâm không hiểu, tại sao đột nhiên boss hỏi cái này.

Chỉ có thể đáp: “Đã đến giai đoạn ký hợp đồng cuối cùng, sẽ không xuất hiện điều gì ngoài ý muốn.”

Hoắc Kỳ Thành rất hài lòng, “Rất tốt, sắp xếp cho tôi vé máy bay thứ hai đi Bangkok.”

Trình Sâm buồn bực, “Boss, chủ nhật ngài còn phải tới thành phố I.”

Giọng Hoắc Kỳ Thành lạnh lạnh, “Còn cần tôi lặp lại lần nữa sao?”

Trình Sâm vội vàng gật đầu, “Thuộc hạ hiểu.”

Bởi vì 5h chiều thứ sáu sẽ phải lên đường, sau khi Tần Lạc tan việc liền tới bệnh viện đón bạn tốt, mà tối qua hành lý hai người cũng đã thu dọn xong.

Cho nên, hôm nay đến thẳng sân bay là được.

Dọc theo đường đi, Bùi Tử Ninh không ngừng hưng phấn, “Thật kích động! Lần đầu tiên trúng thưởng hạng nhất! Ai nha! Mình nên đi mua vé số thôi! Nói không chừng còn có thể trúng năm trăm vạn!”

Tần Lạc sẵn giọng: ”Nghĩ gì thế! Cậu cho rằng có năm trăm vạn tốt như vậy sao! Có thể trúng thưởng hạng nhất đã vô cùng không tệ, nên biết đủ đi!”

Hai tay Bùi Tử Ninh ôm mặt, “Thật ra thì mình cũng chỉ an ủi bản thân như vậy!”

Tần Lạc nhìn bộ dạng bạn tốt hoa si, chỉ cười tiếp tục lái xe.

.....

Sau khi tới sân bay, hai người liền gọi điện thoại cho đoàn hướng dẫn du lịch, gặp mặt rất thuận lợi, tất cả cũng làm cho Bùi Tử Ninh và Tần Lạc càng thêm tin tưởng tính chân thực của lần trúng thưởng này.

Nhất là Tần Lạc, hoàn toàn đổi cái nhìn về việc có cái bánh rơi từ trên trời xuống.....

Thì ra có lúc đúng là sẽ có chuyện tốt như thế xảy ra.....

Chờng bốn giờ bay, khi hạ cánh tới Thái Lan, có hướng dẫn du lịch phụ trách, quá trình rất thuận lợi, sau đó vào ở khách sạn.

Khiến Tần Lạc và Bùi Tử Ninh bất ngờ là, lại là khách sạn cao cấp bốn sao, thiết bị trang bị bên trong rất hoàn thiện.

Phòng vệ sinh rất lớn, còn có bồn tắm lớn!

Quả thật không khỏi quá tốt!

Bùi Tử Ninh vào phòng, chuyện thứ nhất chính là hưng phấn nhào lên trên giường, “Oa! Quá tuyệt vời! Khách sạn này còn tốt hơn so với dự đoán của mình! Sạch sẽ thông gió còn rộng rãi! Đây tuyệt đối là lần du lịch miễn phí tốt nhất!”

Tần Lạc nhìn chung quanh trong phòng một vòng, quả thật cũng không tệ lắm, sau đó cất xong va ly hành lý, rồi lấy ra đồ rửa mặt và áo ngủ tối nay tắm rửa.

Bùi Tử Ninh nhảy từ trên giường dậy, “Xong đời! Mình quên mang mấy cái váy mỏng hai dây rồi! Còn nói đi bờ biển mặc! Kết quả tối hôm qua quá hưng phấn cho nên quên rồi..”

Cô gấp đến độ đi tới đi lui bên giường, rất là lo âu.

Tần Lạc an ủi: “Không có việc gì! Bên Thái lan này có rất nhiều váy đi bãi biển, chúng ta tùy tiện mua một cái mặc không phải được sao, mình cũng không có mang.”

Lời của bạn tốt khiến tâm tình Bùi Tử Ninh khá một chút, miễn mào, “Trước mắt cũng chỉ có thể như vậy.”

Sau khi kết thúc vui vẻ một đêm, ngày hôm sau hướng dẫn du lịch liền dẫn một xe người lên đường đi cảnh quang đầu tiên-- Tứ Diện Phật.

Ở đây gần 1-2 tiếng, du khách chơi mệt có thể tự động đi tới quán trà ở Tứ Diện Phật uống trà.

Sau đó là quảng trường Siam, đường Khao San.....

Ngày kế tiếp, phần lớn thời gian tất cả mọi người ngồi xe, mệt mỏi cả ngày.

Hôm sau đi tới Hoàng cung và chùa Phật Ngọc.....

Liên tiếp hai ngày, Tần Lạc và Bùi Tử Ninh cảm nhận được một loại đau buồn! Cùng đoàn du lịch cũng quá mệt mỏi! Sớm biết như vậy thì tự đi rồi... ..

Ngày thứ ba đi tới một bờ biển, hướng dẫn du lịch còn nói buổi tối sẽ ở quanh đây, khiến các đoàn viên hưng phấn không thôi, mặc kệ như thế nào, ở tại bờ biển nhất định là phòng cạnh biển!

Buổi tối đốt lửa trại cùng các đoàn cùng khác, nam nam nữ nữ vây quanh một vòng, cực kỳ náo nhiệt!

”Xin hỏi, trong đoàn có ai biết tiếng Pháp không?”

Chợt, hướng dẫn du lịch lo lắng hỏi, có lẽ là đụng phải chuyện gì khó giải quyết.

Hỏi một vòng cũng không có người giơ tay, hướng dẫn du lịch có chút nóng nảy, Tần Lạc nhìn thấy tình cảnh này, không nhịn được nói: “Tôi biết.”

Hướng dẫn du lịch vô cùng cảm kích đi tới bên cô, nói một câu cảm ơn, sau đó còn nói: “Là như vậy, bạn tôi dẫn đoàn phần lớn là người nước

Pháp, hiện tại bạn tôi có chút việc không dẫn đoàn Pháp được, muốn tôi giúp một chút, nhưng tối nay, căn bản tôi không hiểu tiếng, tôi cũng thật sự không có biện pháp. Mọi người đều là đồng bào Trung Quốc, ra ngoài giúp nhau cũng là điều tốt. Tần tiểu thư, cô giúp người nhất định sẽ được báo đáp!”

Tần Lạc mỉm cười, “Không có việc gì, tôi cũng chỉ có thể làm vậy.”

Hướng dẫn du lịch lại nói câu, “Cám ơn.”

Sau đó, liền dẫn cô đi tới đoàn của bạn mình.

Bùi Tử Ninh kéo bạn tốt, “Lạc Lạc, lúc nào cũng phải giữ liên lạc! Đắt khách quê người, nên chú ý một chút.”

Hướng dẫn du lịch vội vàng nói: “Bùi tiểu thư, cô yên tâm đi! Chúng ta đều là đồng hương, sẽ không làm hại đồng bào của mình, hơn nữa mọi người đều có tên và điện thoại của tôi, nếu xảy ra chuyện gì bên cơ quan du lịch sẽ không bỏ qua cho tôi!”

Bùi Tử Ninh bị cô ta nói xong ngược lại có chút ngượng ngùng, ngay sau đó không nhiều lời nữa, chỉ nháy mắt với bạn tốt.

Mặc kệ nói thế nào, cẩn thận chèo thuyền đi được vạn năm!

Đương nhiên Tần Lạc cũng trả một ánh mắt cho cô, không để cho cô phải lo lắng.

.....

May mắn rời đi cũng không xa, ngay lúc bọn họ vào khách sạn bên cạnh, nếu so với khách sạn bọn họ ở thì hoàn cảnh tốt hơn rất nhiều.

Hướng dẫn du lịch vội vàng giải thích, “Tần tiểu thư, bọn họ giao đoàn phí cao hơn mọi người, đừng đương nhiên chỗ dừng chân khá hơn chút.”

Tần Lạc không nói gì, những đạo lý này cô vẫn hiểu.

Đi tới đại sảnh, mới biết có không ít du khách nước Pháp đã không đợi kịp trở về phòng nghỉ ngơi, còn lại mấy người theo chân bọn họ truyền đạt ý tứ không thống nhất lắm, Tần Lạc phải mất một lúc để khuyên giải họ...
...

Vốn muốn cho bọn họ nói chuyện với nhau, nhưng thật nhiều người đều không quen biết nhau, nên nói cách khác vẫn phải đi gõ cửa của từng phòng giải thích.

Hướng dẫn du lịch vô cùng áy náy nói: "Tần tiểu thư, thật xin lỗi quá! Đây là 500 đồng thù lao, xin cô nhất định phải nhận lấy! Nếu như không có sự hỗ trợ của cô, tối nay tôi thật không giải quyết được đoàn du khách này, nhất định sẽ làm sai."

Tần Lạc hiểu ý của cô, nhận lấy số tiền kia thì phải giúp cho chót, còn phải đi gõ cửa từng phòng một.....

Suy nghĩ một chút không khỏi nhức đầu!

Nhưng đã tới nửa đường bỏ đi cũng không tốt cho lắm?

Suy nghĩ một chút, cô vẫn đáp ứng.

Bỗng nhiên --

Ở giữa xảy ra chút tình huống nhỏ, lúc hướng dẫn du lịch đi nhận điện thoại, Tần Lạc vào nhầm phòng, không phải do chính cô đi nhầm, mà là hướng dẫn du lịch nhớ nhầm.....

Nói cho cô sai số phòng.

Lúc gõ cửa, bên trong truyền đến giọng nam khàn khàn, "Vào đi."

Tần Lạc thấp thỏm đẩy cửa, hướng dẫn du lịch chạy đi đâu tiếp điện thoại vậy, tại sao còn chưa trở lại?

Mới vừa vào phòng, cô liền phát hiện ánh đèn trong phòng đặc biệt u tối, hơn nữa còn khá u ám.....

Ngay cả mùi, đều có gì đó kỳ lạ--

Cô vừa định rời đi, kết quả người nam trong phòng lên tiếng, “Tới đây!”

Là tiếng Pháp.

Cô dừng một chút, liền bắt đầu lặp lại những lời đã nói nhiều lần lúc này.

Giọng của đối phương có chút không nhịn được, “Tôi không thích phụ nữ lắm mồm! Nhanh lên qua đây!”

Trong lòng Tần Lạc lập tức vang lớn cái chuông báo động, người đàn ông này có gì không đúng! Không giống như đoàn khách du lịch!

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 87: Tần Lạc Bị Mang Đi

Nghĩ đến đây, Tần Lạc liền muốn xoay người rời đi, nhưng người nam bên trong căn phòng lại lạnh lùng trách mắng: “Tối đã tối rồi còn giả bộ cái gì chứ! Không phải tối phục vụ sao!”

Tần Lạc thiếu chút quát mắng, không ngừng liên tục khoát tay, dùng tiếng Pháp lưu loát nói: “Tiên sinh, anh hiểu lầm rồi, tôi không phải phục vụ, tôi chỉ đi nhăm phòng. “

Nói xong, cô liền chuẩn bị rời đi.

Nhưng người nam bên trong căn phòng lại không nghe cô giải thích, “Đã tiến vào thì làm gì có cái đạo lý đi ra?”

Tần Lạc chợt cảm thấy mình rơi vào hố rồi.....

.....

Ước chừng mười phút trước.

Hoắc Kỷ Thành nói xong chuyện trở về phòng, đang suy nghĩ có nên nhắn tin cho Tần Lạc không, mới vừa đi tới khúc quanh ánh mắt liếc thấy bóng dáng quen thuộc.

Anh xoay người theo phản xạ, lúc đuổi theo đã không thấy bóng dáng người đẹp.

Trong lòng không khỏi buồn bực, tại sao Tần Lạc lại xuất hiện ở đây?

Ngay sau đó gọi điện thoại cho lễ tân khách sạn, kết quả không có được tin tức về vị khách tên là Tần Lạc, ấn đường anh nhú chặt, nghĩ tới một loại khả năng xấu nhất.....

Sau vài giây chần chờ, bước nhanh tới phòng tổng bộ, chỉ có ở đó mới có thể thấy toàn bộ hình ảnh video trên hành lang.

Vừa đi vừa gọi điện thoại cho người phụ trách khách sạn, đầu kia vừa nghe vội vàng phân phó phòng máy nhất định phối hợp toàn lực với Hoắc tiên sinh, đồng ý tất cả yêu cầu của anh.

Ngắn ngủn 2 phút, trong nhiều máy vi tính hiện lên mọi góc quay, Hoắc Kỷ Thành tìm được bóng dáng của Tần Lạc.

Mình quả thật không nhìn lầm!

Cô vào phòng số 807, mà chủ nhân cái phòng kia cũng là một người Pháp!

Rốt cuộc đây là chuyện gì xảy ra?

Ngay sau đó bước nhanh đi tới thang máy.....

Mà cũng trong lúc đó.

Tần Lạc đã cảm thấy nghiêm trọng có gì không đúng, hình như trong gian phòng này xông hương, bởi vì ở Thái rất nhiều nơi thích đốt hương, lúc ấy cô cũng không cảm thấy có gì không đúng, nhưng lúc này ngửi một lúc lâu.....

Hình như thân thể như nhũn ra, bên trong như có ngọn lửa thiêu đốt.....

Mẹ nó!

Sẽ không phải là trúng cái hương mê tình gì... Chứ?

Tần Lạc chỉ muốn mau sớm thoát đi, nhưng lúc này cô bị người đàn ông dùng sức kéo ngã trên giường, đến hơi sức bò dậy cũng không có.....

Trong lòng cô có chút bi thương, chẳng lẽ mình giữ trong sạch hơn hai mươi năm cứ như vậy bị hủy ở Thái Lan sao?

Hướng dẫn viên du lịch đâu rồi?

Tại sao cô ấy còn chưa tới?

Người đàn ông từ trên nhìn xuống cô, “Không phải là nhân viên có lẽ mùi vị hơn!”

Tần Lạc cầu khẩn nói: “Tiên sinh, ngài thật sự nghĩ sai rồi, tôi chỉ không cẩn thận đi nhầm phòng, xin thả tôi đi được không?”

Người đàn ông lại nói: “Trời xui đất khiến chẳng phải càng đẹp hơn sao!”

Tần Lạc hoàn toàn tâm chết rồi, chẳng lẽ tối nay thật sự hủy ở nơi này?

Bây giờ cô chỉ chờ mong hướng dẫn du lịch có thể tìm tới đây, nếu không.....

Tay của người đàn ông đã đưa về phía mặt Tần Lạc, cô lập tức ghê tởm muốn ói, quay đầu muốn tránh khỏi đụng chạm.....

Nước mắt từ khóe mắt chảy ra.

Không ngờ có một ngày chuyện như vậy cũng sẽ xảy ra ở trên người mình.....

”Mỹ nhân, đợi chút nữa sẽ rất hưởng thụ!”

”Cút!”

Tần Lạc cố nén ghê tởm buồn nôn nói, nhưng đổi lấy chỉ là tiếng cười, “Quật cường có chút thú vị!”

Khi tay của người đàn ông đặt ở cổ áo của cô thì cả người Tần Lạc cũng không nhịn được run rẩy.

Ngay lúc cô cho là mình hoàn toàn sẽ bị hủy, cửa mở ra --

Hoắc Kỳ Thành xông tới liền thấy một màn khiến cho lửa giận của anh thiêu đốt, Tần Lạc bị người đàn ông kia ép ở trên giường, bộ dáng đó không cần nghĩ cũng biết chuyện gì xảy ra.....

Mà mùi vị khác thường trong phòng càng làm cho anh cau mày.

”Mày là ai? Ai cho phép mày tiến vào?”

Bị cắt đứt chuyện tốt, người đàn ông không vui nói, nhưng nghênh đón hắn ta cũng là một đám, hắn ta lão đảo té xuống đất, không dám tin có người đánh mình.....

Lúc giây phút Tần Lạc thấy Hoắc Kỳ Thành, chỉ cảm thấy anh như là Tôn đại thánh, ngồi mây bảy màu để tới cứu mình, tới kịp thời như vậy.....

Trong nháy mắt, trong lòng dâng lên trăm loại cảm xúc không biết nói gì.....

Mỗi một quả đấm của Hoắc Kỳ Thành rất nặng, mang theo vô cùng tức giận, không lưu tình chút nào.

Người đàn ông bị đánh hoàn toàn không thể hiểu được, mình xài tiền hưởng thụ, tại sao gặp gỡ tai họa bất ngờ này, không ngừng dùng tiếng

Pháp nói gì đó, nhưng giống Hoắc Kỳ Thành giống như không nghe thấy.....

Cho đến khi người đàn ông tê liệt ngã xuống mặt đất không bò dậy nổi, Hoắc Kỳ Thành mới dừng tay.

Anh đi về phía bên giường, nhìn hốc mắt cô gái nhỏ hiện lên nước mắt, trong lòng không chỉ tức giận mà còn thương tiếc.

Ngay sau đó ôm cô lên, xanh mặt đi về phía phòng của mình.

Được ôm trong ngực người đàn ông có hơi thở quen thuộc khiến Tần Lạc ổn định rất nhiều, nhưng lửa trong lòng lại bùng nổ.....

Đáng chết!

Chẳng lẽ tối nay chỉ có thể.....

”Cám ơn anh.”

Tiếng Tần Lạc hơi nghẹn ngào, đồng thời còn có chút ý không được tốt, dù sao đụng phải chuyện như vậy quả thật đã đủ mất mặt.....

Sắc mặt Hoắc Kỳ Thành âm trầm, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Giọng của Tần Lạc nhỏ yếu giống như ruồi muỗi, “Tôi đi nhầm phòng.”

Hoắc Kỳ Thành không dám tin cô lại phạm phải sai lầm cấp thấp như vậy, “Cô là đứa trẻ ba tuổi sao?”

Tần Lạc cắn môi không có lên tiếng, cái này cũng không phải là nói một hai câu có thể giải thích được rõ ràng, hơn nữa trong người cô đang bị dục hỏa thiêu đốt, nói chuyện chống lại lý trí.....

”Tôi..... Nóng quá.....”

Vừa nói Tần Lạc vừa kéo cổ áo của mình, lại bổ sung một câu, “Hình như hương trong phòng kia có chút vấn đề.....”

Hoắc Kỳ Thành cúi đầu nhìn qua cô gái trong ngực sắc mặt ửng đỏ, “Em trúng hương mê tình.”

Mặc dù Tần Lạc không có nghe nói qua, nhưng căn tên gọi và phản ứng của thân thể mình đại khái có thể đoán được, nhất thời trong lòng sợ hãi..
...

Nếu quả thật như vậy.....

Sau này cô nhìn thấy Đại Ma Vương còn ngẩng được đầu lên sao?

Say!

Cô thật muốn tìm một cây gậy đánh cho mình bất tỉnh!

Mà bên kia, sau khi hướng dẫn du lịch tiếp điện thoại xong liền đi tới phòng 807, kết quả vừa đi tới cửa đã nhìn thấy một người đàn ông bị đánh thành đầu heo la to, kêu gào an ninh cũng phải chạy tới.

Hướng dẫn du lịch vừa thấy tình hình này liền đoán là mình lầm, vội vàng gọi điện thoại cho Tần Lạc, nhưng điện thoại cô cũng đang ở phòng 807 vang lên.

Cô ta lập tức có dự cảm xấu, đánh bạo tiến lên hỏi “Xin hỏi mới rồi có một cô gái châu á dung mạo rất xinh tới đây đúng không?”

Ánh mắt người đàn ông dữ tợn nhìn cô ta, “Cô là đồng bọn của cô ta có đúng hay không! Mau nói cho tôi biết người đàn ông kia là ai! Nhất định tôi phải tìm người giết chúng! Giết chết chúng!”

Hướng dẫn viên du lịch bị dọa sợ đến lời cũng không dám nói, không ngừng chạy đi, trong lòng nóng nảy, mình không có ở đây hơn 20 phút rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tần Lạc đã bị một người đàn ông mang đi sao?

Còn nữa, lấy kinh nghiệm nhiều năm dẫn đoàn du lịch, hướng trong căn phòng này có chút vấn đề, người bình thường nghĩ thấy chút xíu không có việc gì, nhưng thời gian dài thì không được.....

Nghĩ đến Tần Lạc có thể gặp bất trắc, trong lòng hướng dẫn viên du lịch tự trách, vội vàng lấy điện thoại di động liên lạc với đoàn viên khác, mới biết là mình lầm số phòng.

Nếu như lúc ấy mình không có nhận cú điện thoại kia, không có bởi vì không có thời gian mà khiến Tần Lạc đi vào trước.....

Vậy những việc ngoài ý muốn cũng sẽ không có xảy ra.

Trong lòng cô ta thấy hơi sợ hãi, dẫn đoàn nhiều năm như vậy vẫn là lần đầu tiên gặp phải chuyện này, việc này động tĩnh quá lớn, đoán chừng chán cơm của cô ta cũng khó giữ được.....

Cô ta vội vã gọi 110 báo cảnh sát, chỉ sợ rước họa vào thân, dù sao tính mạng quan trọng.

Mà đúng lúc này, điện thoại của Bùi Tử Ninh gọi tới, cô ta bị dọa sợ đến run rẩy, điện thoại rơi luôn xuống đất, do dự vài giây cũng không có nhận.

Bình tĩnh qua đi, cô ta mới khom lưng nhặt điện thoại di động lên, không nói cho Bùi Tử Ninh cũng không được, dù sao cô ta còn phải tự mình trở lại đoàn.

Hơn nữa, nói không chừng nói cho cco ấy biết còn có phương pháp xử lý chuyện của Tần Lạc.....

Gọi lại, rất nhanh đã có người nghe.

”Hướng dẫn viên du lịch, Lạc Lạc đâu? Tại sao hai người còn chưa trở lại? Còn có điện thoại của cô ấy không người nghe? Đã xảy ra chuyện gì sao?”

”Bùi tiểu thư, có chuyện tôi nhất định phải nói cho cô biết, xin cô cứ bình tĩnh?”

”Chuyện gì?”

Bùi Tử Ninh nhạy cảm nhận ra có chuyện không tốt gì sắp xảy ra.

Hướng dẫn viên du lịch hít vào một hơi thật sâu, “Bùi tiểu thư, mới vừa rồi tôi tìm được điện thoại của Tần tiểu thư rồi, nhưng hình như cô bị một người đàn ông mang đi, cô biết cô ở Bangkok có quen biết ai không?”

Bùi Tử Ninh nghe xong lời này liền cả giận, “Cái gì gọi là chỉ tìm được thấy điện thoại Lạc Lạc, không phải cô đi cùng với cô ấy sao? Làm sao lại bị một người đàn ông mang đi? Nếu như Lạc Lạc có chuyện gì tôi sẽ không bỏ qua cho đám người các cô!”

”Bùi tiểu thư, mời bình tĩnh, tôi đã báo cảnh sát, cảnh sát địa phương sẽ hỗ trợ điều tra, bây giờ tôi cần phải tới cục cảnh sát một chuyến, tôi cũng rất vội, xin hãy kiên nhẫn chờ đợi tin tức được không? Hoặc là cô có thể nhớ ra chuyện gì thì nói cho tôi biết, như vậy sẽ có trợ giúp trong việc tìm Tần tiểu thư.”

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 88: Nhớ Lại Sáu Năm Trước

Bùi Tử Ninh nghe thế không chút nào nguôi giận, nhưng chuyện đã xảy ra, tức giận nữa cũng không giải quyết được vấn đề, chỉ có thể nói: “Chuyện này tôi nhất định sẽ theo sát đến cùng, sự an nguy đến bạn tốt của tôi tuyệt đối không thể qua loa!”

”Bùi tiểu thư cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ dốc hết toàn lực để tìm cho ra Tần tiểu thư.”

”Cô nói tường tận cho tôi biết nguyên nhân hậu quả chuyện phát sinh.”

”Ừ, lúc ấy tôi với Tần tiểu thư cùng nhau...”

.....

Cúp điện thoại xong, trong lòng Bùi Tử Ninh vẫn khó có thể bình tĩnh, chuyện cô lo lắng nhất đã xảy ra, nếu không tìm thấy Lạc Lạc, cô quả thực khó có thể tưởng tượng...

Vốn cho rằng du lịch lần này là miếng bánh từ trên trời rơi xuống, kết quả trước khi về nhà một ngày xảy ra chuyện không may như vậy.

Đêm nay, nhất định không có cách nào ngủ được.

Sau khi Hoắc Kỳ Thành ôm Tần Lạc trở về phòng, thì bảo cô đi tắm trước, nhiệt độ trong cơ thể chỉ có dựa vào tắm để giảm bớt...

Tần Lạc đỏ mặt đi vào phòng tắm.

Hoắc Kỳ Thành ngồi ở phòng khách gọi điện thoại cho bạn tốt Ước Hàn, tư vấn cho anh phương pháp giải quyết.

Ước Hàn nghe xong nở nụ cười: “À Thành, chẳng lẽ cậu hồ đồ rồi hả? Cơ hội tốt đó! Nước chảy thành sông, đây là biện pháp tốt nhất để giải quyết, có một không hai.”

Hoắc Kỳ Thành nhíu mày: “Tôi là loại người lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn sao?”

Ước Hàn không đồng ý quan điểm của anh: “Điều này làm sao được coi là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn? Cũng không phải cậu hạ được Tần Lạc, hai khái niệm này hoàn toàn không giống nhau.”

Hoắc Kỳ Thành vẫn không thích dùng phương thức này để có được Tần Lạc, “Dong dài! Nhanh nói biện pháp giải quyết.”

Ước Hàn bất đắc dĩ thở dài, tên ngốc này không hiểu phong tình!

”Thành thật mà nói, mặc dù tôi là bác sỹ, nhưng bác sỹ phải căn cứ tình hình thực tế của người bệnh để phán đoán nên uống thuốc gì, lúc này mình không nói đến không chạy đến kịp, coi như chạy đến cũng không giải quyết được chuyện gì...”

”Nhặt trọng điểm!”

Hoắc Kỳ Thành không kiên nhẫn cắt ngang lời bạn tốt: “Dong dài quá, làm sao Mary chịu được cậu?”

Ước Hàn có chút bi thương: “Đơn giản mà nói, tôi không biết mức độ nghiêm trọng Tần Lạc trúng thuốc, cho nên phán quyết không được, ngoài biện pháp tốt nhất, dĩ nhiên chính là ngâm tắm nước lạnh hoặc là...”

Nói tóm lại, có thể không mua được thuốc giải lúc này, mà cũng không còn kịp.

Hoắc Kỳ Thành chỉ có thể từ bỏ cúp điện thoại.

Trong lòng Ước Hàn thầm nghĩ, anh ta đã vì A Thành mà tạo ra điều kiện tốt, phải xem bản thân cậu ấy có hiểu mà nắm chặt hay không thôi...

Vô cùng mong đợi!

...

Hoắc Kỳ Thành đi đến cửa phòng tắm, cách cánh cửa mi tâm nhú lại hỏi: “Có khỏe không?”

Kết quả bên trong chỉ có tiếng nước ào ào.

Đợi 2 phút sau, anh đẩy cửa ra, thì thấy hai tay Tần Lạc ôm cả người run rẩy ngồi trên mặt đất, dáng vẻ không cần phải nói có bao nhiêu đáng thương...

Một cái chớp mắt kia, anh hận không thể ôm cô vào lòng.

”Tần Lạc?”

Nghe thấy tiếng Tần Lạc ngẩng đầu, đôi môi đã bị cô cắn đến chảy máu, giọng nói run rẩy: “Tôi rất khó chịu.”

Hoắc Kỳ Thành nhìn dáng vẻ của cô không nhịn được đưa tay sờ trán của cô, phát hiện rất nóng.

Không đợi anh mở miệng, Tần Lạc cảm nhận được nguồn nhiệt thì giống như dây leo quấn đến...

Hoàn toàn làm cho Hoắc Kỳ Thành bất ngờ không kịp phòng ngự.

Giờ phút này, đối với Tần Lạc mà nói, hormone trên người đàn ông phát ra là một loại lực hấp dẫn trí mạng, làm cho cô không tự chủ được mà trầm mê ở trong đó, không cách nào tự thoát khỏi.

Đầu Hoắc Kỳ Thành đầy hắc tuyến, mặc dù bị một người phụ nữ toàn thân ướt nhẹp quấn lấy, nhưng anh không cảm thấy chán ghét chút nào, thậm chí còn...

Còn có một loại kích động khác thường.

Giống như côn trùng, có mặt khắp nơi gần anh, làm cho anh không khống chế nổi...

Lúc này Tần Lạc đã hoàn toàn không có lý trí, chỉ theo bản năng của thân thể thúc đẩy cô làm gì...

Bốn cánh môi vừa tiếp xúc, thì không có cách nào tách ra.

Hương vị ngọt ngào quen thuộc, gợi lên ngọn lửa ở sâu trong lòng Hoắc Kỳ Thành.

Anh cũng chẳng quan tâm đến lý trí, chỉ biết tuân theo suy nghĩ của thân thể...

Bên ngoài bóng đêm lộng lẫy, Băng Cốc sống về đêm mới vừa bắt đầu, mà trong phòng, xuân tình kiều diễm, nhiệt độ trong không khí đang từng bước lên cao, mập mờ làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Bùi Tử Ninh lo lắng một đêm, nhưng vẫn không có tin tức.

Hướng dẫn viên du lịch bởi vì sợ hãi cũng một đêm ngủ không ngon, bên cục cảnh sát không có bất kỳ tin tức gì, nếu thực sự xảy ra án mạng, chính cô ta cũng không có biện pháp báo cáo kết quả công tác...

Hoắc Kỳ Thành nằm mơ cũng không nghĩ tới Tần Lạc đã từng sinh con mà vẫn mang cho anh cảm giác tuyệt vời như thế, giống như chưa từng bị khai phá...

Chẳng lẽ nhiều năm qua cô vẫn không có đàn ông?

Nghĩ đến khả năng này, trong lòng Hoắc Kỳ Thành không cần nói ra có bao nhiêu vui vẻ.

Bất kỳ người đàn ông nào, đều hi vọng người phụ nữ mình yêu từ đầu đến cuối chỉ thuộc về một mình mình.

Đêm, còn rất dài.

Tình, càng nồng nhiệt.

Sáng sớm hôm sau.

Ánh mặt trời ấm áp từ giữa khe hở bức rèm đổ xuống tiến vào, chiếu trên mặt đất, lộ ra ánh sáng nhiều màu.

Nam nữ ôm nhau ngủ trên giường vẫn còn ngủ say, dường như trải qua một đêm tuyệt vời, khóe môi hai người đều hơi dương lên...

Tần Lạc lật người lại, mê man mở mắt ra, chỉ cảm thấy ánh mặt trời rất chói mắt, cô đưa tay ngăn ánh mặt trời lại, nhìn xung quanh bên trong một vòng.

Ưm... Sao rất xa lạ?

Đây là đâu?

Bỗng dưng, cô nhớ đến tối hôm qua đồng ý giúp hướng dẫn viên du lịch đi giải quyết chuyện đoàn du khách nước Pháp kia, sau đó mình tiến vào nhằm phòng...

Chó đái, chẳng lẽ cô...

Nghĩ tới đây, cô từ trên giường nhảy dựng lên, lại bởi vì quá mức mà tác động đến đùi, nhất thời cảm thấy đau đớn khó nhin, cả người giống như bị nghiền ép qua...

”Đã tỉnh?”

Giọng nam khàn khàn trầm thấp bỗng nhiên ở bên tai vang lên, Tần Lạc sợ tới mức giật mình một cái, thiếu chút nữa thì từ trên giường lăn xuống...

”Anh...”

Khi nhìn rõ người đàn ông ngủ trên giường, Tần Lạc phát hiện nơi nào đó trong lòng mình giống như nhẹ nhàng thở ra, may mắn không phải gã đàn ông Whiskers nước Pháp kia!

Hoặc Kỳ Thành một tay chống đầu, mắt buồn ngủ mông lung nhìn cô: “Sao vậy? Cô hi vọng là ai?”

Tần Lạc nằm mơ cũng không nghĩ tới dáng vẻ Đại Ma Vương - mới vừa tỉnh ngủ sẽ gọi cảm mê người như vậy, hơn nữa anh không mặc quần áo, lồng ngực màu mật ong trần trụi lộ ở bên ngoài vân da rõ ràng...

Cô không dám nhìn xuống...

Chuyện phát sinh tối hôm qua từng màn, trong nháy mắt vang vọng ở trong đầu.

Trong lúc nguy cấp nhất, Đại Ma Vương xuất hiện cứu mình, sau đó mang mình trở về phòng khách sạn, còn bảo mình đi ngâm tắm nước lạnh...

Sau đó, anh tiến vào.

Sau nữa thì mình chủ động bò lên...

Ngất! Cảm thấy quá xấu hổ!

Hai gò má cô trong nháy mắt đỏ thành quả táo lớn, cả người cũng hận không thể tìm một cái lỗ chui vào, không có mặt mũi nhìn người khác rồi.

Hoắc Kỳ Thành nheo mắt nhìn vẻ mặt cô biến đổi, thì biết cô nhất định cái gì cũng nhớ ra, không khỏi chế nhạo nói: “Nhớ đến tối hôm qua mình làm cái gì rồi hả?”

Tần Lạc ngập ngừng nói: “Tôi...”

Hoắc Kỳ Thành không nhanh không chậm bắn ra một câu: “Cô sẽ phải chịu trách nhiệm với tôi.”

Tần Lạc không dám tin nhìn về phía anh: “Cái gì?”

Đuôi mắt Hoắc Kỳ Thành chớp nhẹ: “Tối hôm qua là cô chủ động.”

Mặc dù biết có chuyện như vậy, nhưng Tần Lạc vẫn khó có thể tiếp nhận: “Tôi...”

Hoắc Kỳ Thành không đợi cô nói ra, lại tiếp một câu: “Chẳng lẽ tôi nói không đúng?”

Về mặt Tần Lạc 囧囧: “Cảm ơn anh đã cứu tôi, tối hôm qua tôi vào nhầm phòng rồi...”

Hoắc Kỳ Thành nhíu mày: “Cô vốn không phải ở khách sạn này, làm sao có thể vào nhầm phòng?”

Tần Lạc đành phải giải thích chuyện tối ngày hôm qua một lần.

Hoắc Kỳ Thành nhìn cô: “Ngược lại cô giúp người làm niềm vui!”

Tần Lạc nghe ráy trào phúng trong lời nói của anh: “Tôi... Cũng không ngờ sẽ xuất hiện loại chuyện này.”

Hoắc Kỳ Thành hừ lạnh: “Thật không ngờ? Cô biết mình thân ở nước ngoài cần phải có mười phần tính cảnh giác! Nếu tối hôm qua không có tôi đúng lúc xuất hiện, cô chuẩn bị làm sao bây giờ?”

Tần Lạc bị anh dạy bảo một câu cũng không nói nên lời, Đại Ma Vương nói có lý, nếu anh không có xuất hiện, mình... thật sự không dám tưởng tượng.

”Sao anh lại ở chỗ này?”

Cô bỗng nhiên nghĩ đến vấn đề này, không khỏi mở miệng hỏi.

Hoắc Kỳ Thành xốc chân lên đứng dậy: “Công việc, đúng lúc ở khách sạn này.”

Trong lòng Tần Lạc dâng lên một cảm xúc nói không rõ: “Ách”

Nếu như tối hôm qua mình thật sự bị gã đàn ông người Pháp kia làm... Vậy cuộc sống sau này của cô sẽ che phủ một tầng bóng ma.

Nhưng tại sao là người đàn ông này, thì mình không có cảm giác bị làm bẩn?

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 89: Vậ Cô Định Chịu Trách Nhiệm Với Tôi Thế Nào?

Tần Lạc hoàn toàn không dám nhìn bóng lưng Hoắc Kỳ Thành đứng dậy đi về phía phòng tắm, quá xấu hổ...

Vừa nhìn trên người mình, vết hôn ô mai màu đỏ khắp nơi.

Cô không nhin được vỗ vỗ hai gò má đỏ bừng của mình, trải qua tối hôm qua, lần này phải làm sao bây giờ? Quan hệ của cô với Đại Ma Vương còn có thể hoàn toàn trong sạch được sao?

Anh còn nói muốn mình chịu trách nhiệm?

Nghĩ thôi cũng đau đầu không dứt!

Nghe thấy tiếng nước "Ào ào" trong phòng tắm truyền đến, Tần Lạc quần chăn ở trên giường lăn qua lăn lại, mặt mặt chết được...

Đột nhiên cô nghĩ đến một vấn đề rất nghiêm trọng, điện thoại di động của cô không thấy nữa, cả đêm qua Tử Ninh không tìm được mình nhất định sốt ruột muốn chết.

Vội vàng cầm lấy điện thoại bàn trên đầu giường gọi cho cô ấy, kết quả không gọi được quốc tế đường dài, chỉ có thể chờ Đại Ma Vương tắm xong ra ngoài rồi mượn điện thoại di động của anh.

Cô đoán không sai, Bùi Tử Ninh gấp đến độ cả đêm không ngủ được, vành mắt đen đậm đến mức dọa người, cô ấy nghĩ, nếu không tìm được Lạc

Lạc, thì tạm thời cô không trở về.

Ngay lúc cô đang lo lắng không ngừng, nghĩ đến tình huống xấu nhất, bỗng nhiên nhận được một cú điện thoại xa lạ.

"Tử Ninh, mình là Lạc Lạc, điện thoại di động của mình bị mất..."

Tần Lạc còn chưa nói xong đã bị bạn tốt trách móc: "Tần Lạc cô nhóc chết tiệt này! Rốt cục cậu đã xuất hiện! Cậu có biết cậu làm mình sợ muốn chết không! Tóm lại bây giờ cậu ở đâu? Có phải bị người ta bắt cóc không? Cần bao nhiêu tiền, mình táng gia bại sản cũng đi chuộc cậu về."

Bùi Tử Ninh dùng dùng nói một tràng, tâm tình rất kích động.

Trong lòng Tần Lạc đầy cảm động: "Tử Ninh, thật xin lỗi! Mình không sao, bây giờ mình liền qua đó tìm cậu, tình hình cụ thể chúng ta gặp mặt hãy nói."

Đại Ma Vương đứng ở bên cạnh cô đâu thể nói ra khỏi miệng, đương nhiên phải sau khi gặp bạn tốt rồi mới nhẹ nhàng nói với cô ấy.

Bùi Tử Ninh lập tức la ầm lên: "Vẫn nên để mình đi tìm cậu! Mau đưa địa chỉ cho mình!"

Tần Lạc chỉ có thể nói: "Tối hôm qua hướng dẫn viên du lịch đưa mình đến một khách sạn này, mình ở đại sảnh chờ cậu."

Bùi Tử Ninh trả lời: "Được, mình lập tức đến."

Cúp điện thoại xong, Tần Lạc trả lại điện thoại di động cho Hoắc Kỳ Thành: "Cảm ơn!"

Hoắc Kỳ Thành trên cơ bản nghe được cuộc nói chuyện giữa hai cô, không trách anh cố ý nghe lén được, thật sự là giọng cô gái kia quá lớn.

"Bạn cô rất quan tâm đến cô."

"Ừ, Tử Ninh là bạn tốt nhất của tôi, bây giờ tôi muốn đi tìm cô ấy, tối hôm qua cô ấy nhất định gấp đến độ một đêm không ngủ."

Nói xong, thì Tần Lạc chuẩn bị rời đi.

Nhưng quần áo tối hôm qua cô mặc đã hoàn toàn không thể mặc...

Hoắc Kỳ Thành chậm rãi nói: "Tôi đã bảo người ta đưa quần áo đến."

Tần Lạc nắm chặt ngón tay: "Bao nhiêu tiền, tôi sẽ trả lại cho anh."

Ngón tay Hoắc Kỳ Thành nâng cằm của cô lên: "Trả lại cho tôi?"

Tần Lạc không rõ cho nên nhìn anh: "Tôi không thích thiếu nhân tình của người khác."

Lòng ngón tay thô ráp của Hoắc Kỳ Thành chậm rãi vuốt ve cằm của cô: "Vậy cô định chịu trách nhiệm với tôi thế nào?"

Sắc mặt Tần Lạc lúng túng, vừa muốn mình chịu trách nhiệm...

Loại chuyện này bị thiệt thòi rõ ràng là con gái mà!

Hơn nữa, còn là lần đầu tiên của mình...

Anh đã có một đứa con trai lớn như vậy, nhất định có rất nhiều phụ nữ! Lại còn muốn mình phụ trách, nói ra giống như cố ý lừa gạt bản thân!

Lập tức ngập ngừng nói: "Anh lại không thiệt thòi..."

Con người đen thâm thúy của Hoắc Kỳ Thành nhìn cô, vẻ mặt lạnh nhạt: "Tôi bỏ ra sức lao động."

Tần Lạc đầu đầy hắc tuyến, lời nói vô liêm sỉ như vậy Đại Ma Vương cũng nói ra khỏi miệng được! Thật quá đáng!

"Anh..."

"Tôi nói không đúng?"

"Anh... không biết xấu hổ!"

"Vừa rồi vẫn còn một vẻ nói 'Cám ơn', lúc này trở mặt còn nhanh hơn với lật sách."

"Tôi... Rõ ràng là anh cố ý... Nói loại chuyện đó..."

"Nói thế nào?"

Hoắc Kỳ Thành bỗng nhiên để sát vào cô, hơi thở trong miệng phun ra đều phải vào trên mặt cô, ấm nóng, ngứa, tê dại tê dại...

Tần Lạc không kìm lòng được ngửa ra sau, xoay mặt: "Trong lòng anh biết rõ!"

Hoắc Kỳ Thành không nhịn được tiếp tục đùa cô: "Tôi cũng không biết."

Tần Lạc bất đắc dĩ trợn trừng mắt, đưa tay đẩy anh: "Tránh ra! Tôi muốn đi rửa mặt!"

Hoắc Kỳ Thành vẫn không chịu, mắt thấy cách mặt cô chỉ có một cm, Tần Lạc trốn nằm ở trên giường, cảm giác bị người ta từng bước ép sát thật sự là không tốt!

"Anh... Mau tránh ra!"

"Cô nói chuyện với ân nhân cứu mạng mình như vậy sao?"

"Này! Tôi muốn đi gặp bạn tốt, chúng tôi đã hẹn gặp nhau."

Ý Tần Lạc nhắc nhở anh không cần xằng bậy, vừa rồi cô đã hẹn gặp mặt với bạn tốt rồi.

Con người đen thâm sâu của Hoắc Kỳ Thành chợt hiện ý cười, nhìn dáng vẻ cô xù lông ngược lại hết sức thú vị!

Chợt cúi người che miệng nhỏ lái nhai của cô lại...

Tần Lạc chỉ có thể liều mạng đập anh, néo anh, đến khi Hoắc Kỳ Thành không chịu nổi buông cô ra: "Cô thuộc loài nhím sao?"

Tần Lạc trợn mắt nhìn anh: "Tôi còn chưa đánh răng!"

Cô không biết là, vẻ mặt cùng ánh mắt của mình có chút hờn dỗi không dễ dàng nhận ra, dường như muốn nói: Tôi chưa đánh răng anh đã hôn tôi, không chê miệng thối sao?

Nếu không phải cô cố ý nhấn mạnh, có lẽ Hoắc Kỳ Thành sẽ không suy nghĩ đến phương diện kia, chỉ khi nào nghĩ đến phương diện kia, sẽ...

Anh buông môi của cô ra: "Khôn vật!"

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa, Hoắc Kỳ Thành đoán là người đưa quần áo với điện thoại di động đến, thì đứng dậy đi ra bên ngoài.

Thấy anh ra ngoài, lúc này Tần Lạc mới nhẹ nhàng thở ra.

Nếu sáng sớm phát sinh chút gì nữa, sau này gặp mặt sẽ rất xấu hổ...

Thay quần áo xong đến đại sảnh, Bùi Tử Ninh đã chờ ở đó, nhìn thấy Tần Lạc hưng phấn không thôi: "Lạc Lạc, thật tốt quá! Thấy cậu không có việc gì thì tốt cực mình đã an tâm rồi!"

Tần Lạc thấy bạn tốt cũng rất vui vẻ: "Tử ninh, làm cậu lo lắng rồi."

Bùi Tử Ninh đấm bạn tốt một cái: "Hừ! Biết là tốt rồi, nhanh nói với mình, rốt cuộc chuyện gì xảy ra?"

Cô nhìn thấy Hoắc Kỳ Thành rồi!

Nam thần bằng xương bằng thịt!

Nói cách khác tối hôm qua là anh ta mang Lạc Lạc đi!

Rốt cuộc tối hôm qua bọn họ đã xảy ra cái gì?

Suy nghĩ một chút, cô hưng phấn không thôi!

Tần Lạc đành phải kể lại sơ lược chuyện đã xảy ra tối hôm qua một lần, mặc cho Bùi Tử Ninh sứt sứt không ngừng: "Không phải đâu! Duyên phận hai người này quả thực là trời đã định trước!"

Tần Lạc đỏ mặt sáng giọng: "Nào có khoa trương như cậu nói thế... Anh ta chỉ đúng lúc đến đây làm việc..."

Bùi Tử Ninh cười đến có thâm ý khác: "Ha ha... Đến đây làm việc còn không phải chứng minh hai cậu có duyên phận! Nếu không cũng sẽ không đúng lúc như vậy!"

Mặt Tần Lạc đỏ như quả táo: "Đừng giễu cợt người ta!"

Bùi Tử Ninh hạ giọng: "Cho nên tối hôm qua các cậu đã..."

Tần Lạc giận dữ trừng mắt nhìn bạn tốt một cái: "Đáng ghét! Mình..."

Bùi Tử Ninh biết bạn tốt xấu hổ, nên không nói thêm nữa: "Sau khi chúng ta trở về sẽ nói tiếp, may cậu không có việc gì! Mình gấp muốn chết,

còn tưởng rằng cậu bị người ta bắt cóc, hoặc là... Bên hướng dẫn viên du lịch đã báo công an, cô ta cũng rất sợ hãi."

Tần Lạc lúc này mới nói: "Nhất định do cậu mắng chửi người ta?"

Bùi Tử Ninh bĩu môi: "Do cô ta thất trách thôi! Nếu cô ta không làm số phòng thì sẽ không có việc gì xảy ra? Nhưng nếu không có sai sót ngẫu nhiên này, đoán rằng cậu với ai đó cũng sẽ không..."

Tần Lạc nhéo bạn tốt một cái: "Ai nha! Chuyện tối ngày hôm qua... cũng không thể chứng minh về sau của chúng mình!"

Bùi Tử Ninh đầy kinh ngạc: "A? Anh ta nói?"

Tần Lạc lắc đầu: "Không phải, nhưng mình không hy vọng trời buộc như vậy, hai người ở cùng một chỗ phải có tình yêu mới được, nếu chỉ vì một *** liền cần phải ở một chỗ, kia..."

Bùi Tử Ninh vẫn không thể lý giải: "Nhưng lần đầu tiên của cậu..."

Tần Lạc an ủi bạn tốt: "Thật ra tối hôm qua người kia là anh ta mình đã cảm thấy rất may mắn, nếu không thì mình thật sự sẽ... có ám ảnh trong lòng."

Bùi Tử Ninh thấp giọng: "Vậy chứng minh cậu có cảm giác với người ta! Nếu không thì làm sao có thể cảm thấy không quan trọng!"

Ánh mắt Tần Lạc mù mịt: "Trước kia mình quả thật không chán ghét anh ta như thế, cũng thông qua một số chuyện mà có nhận thức mới với cảm giác về anh ta, nhưng những thứ này không phải tình yêu, mình nghĩ... Giữ chúng mình còn cần phải trải qua nữa."

...

Hoắc Kỳ Thành dường như có chút không kiên nhẫn đợi, đi đến cắt ngang cuộc nói chuyện của hai cô: "Đi ăn bữa sáng trước! Tôi mời các cô."

Tần Lạc vừa mới chuẩn bị nói không cần, nhưng Bùi Tử Ninh lại hưng phấn đồng ý: "Được!"

Không có biện pháp, cô chỉ có thể đi theo.

Sở dĩ Bùi Tử Ninh đồng ý là muốn mượn cơ hội này để hiểu rõ con người Hoắc Kỳ Thành một chút, dù sao liên quan đến hạnh phúc của Lạc Lạc.

Cô tất phải nghiêm khắc nắm chặt!.....

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 90: Làm Người Phụ Nữ Của Tôi

Đối với Tần Lạc và Bùi Tử Ninh mà nói, lần này du lịch miễn phí tới Thái thật đúng là có kinh ngạc không nguy hiểm, mặc dù trong quá trình gặp một chút chuyện ngoài ý muốn, nhưng cũng may bình an về nhà.

Sau khi trở về, trong lòng Tần Lạc vẫn xảy ra chút thay đổi, cô cảm thấy mình cần yên ổn một đoạn thời gian, không thể tiếp tục nghĩ tới chuyện hôm đó xảy ra ở khách sạn Băng Cốc.....

Đây chẳng qua là ngoài ý muốn, dù sao giữa bọn họ không phải là... Cái đó...

Cô lắc lắc đầu, quyết định vứt bỏ những ý nghĩ không nên, mặc dù lần đầu tiên đối với con gái mà nói thì rất quan trọng, nhưng xảy ra loại chuyện như vậy, cô chỉ may mắn mình không có gặp phải kẻ xấu.

Cái gọi là ngã một lần khôn hơn một chút, về sau thực sự nên cẩn thận một chút!

Buổi tối thứ tư, Tần Lạc theo lịch hẹn mà tới biệt thự nhà họ Hoắc bổ túc khóa trình thiếu hôm chủ nhật cho Tiểu Hỏa Tinh, sau khi đến lại biết Tiểu Hỏa Tinh ở nhà ông bà nội còn chưa có trở lại, người giúp việc liền dẫn cô lên thư phòng lâu ba.

Sau khi Hoắc Kỳ Thành về đến nhà thì nhìn thấy xe của Tần Lạc đậu ở trong sân, vào nhà lại không thấy cô đâu, không khỏi hỏi “Tần tiểu thư đâu?”

Người giúp việc cung kính trả lời, “Tiên sinh, Tần tiểu thư ở thư phòng lầu ba.”

Hoắc Kỳ Thành cũng không nói chuyện gì nữa, trực tiếp đi lên lầu, mới vừa rồi anh đã gọi điện thoại đi sang bên nhà cũ, Tiểu Tinh đang trên đường về.

.....

Lúc này, ánh chiều tà ở phía chân trời còn chưa biến mất sạch sẽ, ánh sáng vàng vừa chiếu vào trong cửa sổ bao phủ ở trên người của Tần Lạc, làm nổi bật một loại thánh khiết xinh đẹp.

Lông mi cô thật dài vểnh lên giống như hai hàng quạt nhỏ, tạo ra hai cái bóng mờ ảo trên gương mặt, ánh mắt chuyên chú nhìn chăm chăm vào quyển sách trên tay.

Hình như không có phát hiện Hoắc Kỳ Thành đến.

Không có bị phát hiện, sắc mặt Hoắc Kỳ Thành không vui khẽ “Khụ” một tiếng.

”Bộp!”

Tần Lạc bị dọa đến rơi cả sách trong tay xuống, hiển nhiên là xem quá nhập thần nên không phát hiện có người đến.

Vẻ mặt Hoắc Kỳ Thành đen kịt, anh có kinh khủng như vậy sao?

Đến mức sợ như vậy?

”Mỗi một quyển sách ở đây đều rất đắt đấy.”

Tần Lạc đang khom lưng nhặt sách bỗng dừng động tác một chút, anh nói lời này là có ý gì chẳng lẽ là chỉ trích mình làm rơi hỏng sách của anh sao?

”Thật may, cũng không có bị hỏng.”

Tần Lạc giơ giơ quyển sách trên tay lên.

Hoắc Kỳ Thành đến gần, đuôi lông mày khẽ nhú, “Thật sao?”

Vẻ mặt Tần Lạc vô tội gật đầu, “Ừ.”

Kết quả Đại Ma Vương nói một câu, “Tờ giấy sách mềm mại như vậy, dù rơi xuống mặt đất thì ít hoặc nhiều cũng sẽ có tổn hại, chỉ là nhìn bằng mắt thường không thấy mà thôi.”

Say!

Đại Ma Vương đúng là biết át lý lẽ!

”Rốt cuộc anh muốn như thế nào?”

Tần Lạc có chút hơi cáu, anh đang cố ý đùa bỡn mình sao?

Ngón tay Hoắc Kỳ Thành thon dài lướt qua dãy hàng sách ở xếp chính tề trên kệ, sau đó dừng lại, đuôi mắt xếch lên, thản nhiên liếc cô một cái, “Nơi này là địa bàn của tôi, dĩ nhiên do tôi làm chủ.”

“.....”

Trong lòng Tần Lạc xem thường, thật sự là cuồng tự đại!

Ngay sau đó nói sang chuyện khác”Còn bao lâu nữa Tiểu Hỏa Tinh trở về?”

Hoắc Kỳ Thành nhú mày, “Cô muốn cố ý trốn tránh trách nhiệm sao?”

Tần Lạc chẹn họng một hơi, “Trốn tránh cái sọi len! Tôi lại không làm cái gì, có gì mà phải trốn tránh.”

Hoắc Kỳ Thành đến gần nhìn cô, “Không có sao? Cô quên khuya ngày hôm trước ở Băng Cốc.....”

Anh nói được nửa câu cố ý dừng lại nửa giây, khiến Tần Lạc lúng túng đỏ bừng hai gò má, “Này! Cái người này anh làm sao như vậy? Chuyện đã qua còn nói tới làm gì? Rõ ràng là người thu thiệt là tôi!”

Ánh mắt Hoắc Kỳ Thành sáng quắc nhìn chăm chăm cô, “Làm người phụ nữ của tôi.”

Đề nghị của anh khiến Tần Lạc hoảng sợ tròn tròn mắt, không dám tin nhìn anh, trong lòng có mấy giây dao động, nhưng cô liền lắc đầu cự tuyệt.

”Chúng ta đều là người trưởng thành, cũng không cần người nào chịu trách nhiệm.....”

Giọng Tần Lạc rất nhỏ, cô không hy vọng bởi vì một đêm kia mà quan hệ của hai người thay đổi, nếu như chỉ là bởi vì như vậy mới ở chung một chỗ, cô cảm thấy không cần thiết.

Hoắc Kỳ Thành lại hiểu lầm, giữa hai lông mày lướt qua một chút lạnh lùng, “Người trưởng thành?”

Tần Lạc gật đầu, “Hoắc tổng, tôi chỉ muốn làm tốt chức trách công việc của mình mà thôi.”

Một tiếng “Hoắc tổng” này, coi như là hoàn toàn phủi sạch quan hệ hai người trong đó, cô cũng không phải là loại phụ nữ như thế, càng sẽ không

bởi vì một đêm ngoài ý muốn mà ở cùng người không thương mình, duy trì quan hệ nam nữ với người không yêu.

Theo ý cô, ít nhất hai người ở chung một chỗ phải có tình yêu mới được, nếu không làm sao lâu dài được?

Tình cảm giống như bột nước sẽ lập tức biến mất thì bây giờ không thích hợp với cô.....

Cô muốn chính là hạnh phúc bình dị, mà không phải khắc cốt铭心 tâm hay tách cánh cửa lòng đau đớn.....

Hoắc Kỳ Thành cho là cô không thích mình, còn nhớ mãi không quên đối với cháu trai, không khỏi cảm tức nói: “Nếu Tần tiểu thư cảm thấy người trưởng thành xảy ra những việc này không sao cả, vậy hẳn là sẽ không để ý nhiều thêm mấy lần.”

Tần Lạc hoảng sợ nhìn anh, “Không! Hoắc tổng anh hiểu lầm ý của tôi rồi.”

Hoắc Kỳ Thành hừ lạnh, “Hiểu lầm? Tôi hiểu lầm cô cái gì?”

Tần Lạc cắn môi, ngẫm nghĩ mấy giây mới chậm rãi nói ra khỏi miệng, “Tôi muốn chính là một phần tình yêu lâu dài, những thứ này Hoắc tổng anh không thể cho tôi được, cho nên, xin đừng tới trêu chọc tôi được không?”

Ánh mắt Hoắc Kỳ Thành sáng quắc nhìn chăm chăm cô, thật lâu, mới dời tầm mắt đi.

Xoay người rời đi.

Tong lúc đó, Tần Lạc giống như thổi phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng cũng lướt qua một chút mất mát.

Nhưng lời cô vừa nói hay cũng là đánh cuộc, cũng biết rõ sẽ không đánh thắng, nhưng trong lòng vẫn mất mát.....

Loại tâm tình này đại khái thể hiện ra cô là cô gái nhỏ đa sầu đa cảm rồi!

Ha ha!

Sau khi Hoắc Kỳ Thành rời đi, cô cười khổ nhếch khóe môi, cũng tốt! Như vậy về sau giữa cô và Đại Ma Vương hoàn toàn nói rõ, anh chắc chắn sẽ không trở lại trêu chọc mình.

Dù sao, bọn họ cũng không phải cùng một loại người.

Mới vừa xuống lầu, liền nghe phía ngoài có xe trở lại, trong lòng Tần Lạc thở phào nhẹ nhõm, biết là Tiểu Hỏa Tinh, cuối cùng không cần ở chung một chỗ với Đại Ma Vương.

Nếu không, thật sự rất lúng túng.

Hoắc Gia Tinh vào cửa liền nhìn thấy Tần Lạc đứng ở phòng khách, vui vẻ nhào qua chỗ cô, “Chị gái! Tiểu Tinh rất nhớ chị!”

Tần Lạc vui vẻ ôm lấy cậu nhóc, “Chị gái cũng vậy!”

Hoắc Gia Tinh lập tức vui vẻ hôn một cái ở trên mặt Tần Lạc, “Hi hi! Có phải chị gái người chờ lâu lắm rồi không? Cha em đâu? Không phải cha đã về nhà rồi sao? Tại sao không có cùng nói chuyện với chị gái?”

Tần Lạc lúng túng không biết nói cái gì cho phải, vừa đúng lúc người giúp việc nói tiếp, “Tiên sinh ở thư phòng lầu hai.”

Hoắc Gia Tinh mếu máo, “Ghét! Trở lại cũng bận rộn công việc! Cũng không biết chăm sóc chị gái giúp người ta, cha thật đúng là không hiểu

phong tình!”

Tần Lạc chợt ý thức được một vấn đề rất nghiêm trọng, chẳng lẽ Tiểu Hỏa Tinh cũng âm thầm muốn tác hợp mình và cha nó?

Không thể nào!

Cô lập tức bị chính mình ý nghĩ này sợ hết hồn, vội vàng nói: “Tiểu Hỏa Tinh ngoan, đàn ông đều vì sự nghiệp làm trọng, chờ sau khi em lớn lên sẽ hiểu.”

Hoắc Gia Tinh cái hiểu cái không hiểu, “Được rồi! Nhưng..... Nếu như mà em là cha, nhất định em sẽ dời thời gian để cùng ở bên người mình thích hoặc là người nhà.”

Tần Lạc đầu đầy hắc tuyến, Tiểu Hỏa Tinh mới vậy mà! Lại có thể nói ra hiểu chuyện như vậy, nhất định chính là ông cụ non.....

”Thời gian có hạn! Chúng ta bắt đầu đi học đi!”

”Vâng!”

Mặc dù rất không vui khi cha không có xuống ở cùng chị gái, nhưng Hoắc Gia Tinh vẫn không có tới thư phòng tìm cha, dù sao cậu nhóc hiểu được cha cũng không dễ dàng, bác cả và bác hai trong nhà đều không thích cha và mình.....

Tuổi cậu nhóc còn nhỏ, vẫn có thể cảm thấy lực đực đấu đá giữa người lớn với nhau.

.....

Xong tiết học, đã gần chín giờ rưỡi, Tần Lạc đang chuẩn bị lái xe trở về, liền bị Hoắc Gia Tinh kéo lại, “Chị gái, buổi tối một người lái xe rất không an toàn, em kêu cha tiễn chị trở về.”

Tần Lạc không ngừng khoát tay, “Không cần, chị gái tự mình trở về cũng được.”

Hoắc Gia Tinh lôi kéo cô không thả, “Không được! Em không yên lòng!”

Vẻ mặt cậu nhóc rất nghiêm túc, đáng vẻ có nhiều đáng yêu.

Tần Lạc thật sự không đành lòng cự tuyệt, nhưng lại không muốn Đại Ma Vương đưa mình, mới vừa rồi ở thư phòng lâu ba đã quá lúng túng, cô cũng không muốn kéo dài.....

Chỉ có thể muốn tách khỏi Đại Ma Vương.

Nhưng, không như mong muốn --

Hoắc Kỳ Thành từ thư phòng bước ra.....

Hoắc Gia Tinh vừa nhìn thấy anh liền vui vẻ nhào qua, “Cha, nhất định cha phải đưa chị gái trở về, buổi tối con gái lái xe rất không an toàn!”

Tần Lạc vừa định nói “Thật không cần”, kết quả Đại Ma Vương đồng ý một tiếng, “Được.”

Tần Lạc thiếu chút nữa ngã bổ nhào xuống đất, Đại Ma Vương điên rồi hả? Mới vừa rồi hai người đàm phán lại không thành sao, sao anh còn đưa mình trở về?!

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 91: Chăm Sóc Cô Một Đêm

Nghe được cha nói xong, Hoắc Gia Tinh vui mừng không ngớt, “Cha, chị gái sẽ giao cho cha đó! Nhất định cha phải đưa chị gái về nhà an toàn!”

Hoắc Kỳ Thành xoa đầu con trai, “Ừ, sau khi cha trở lại muốn nhìn thấy cô đã ngủ.”

Đôi mắt Hoắc Gia Tinh cong lên cười híp mắt, “Vâng”

Tần Lạc nhìn hai cha con bọn họ hỗ trợ nhau, trong lòng không nói ra là cái gì cảm giác.....

Trên đường trở về, Tần Lạc không nhịn được nói: “Thật ra thì anh có thể không cần đưa tôi về”

Giọng Hoắc Kỳ Thành thản nhiên, “Đây là ý nguyện của con trai tôi.”

Tần Lạc: “.....”

Hoá ra là như vậy, nếu không chắc chắn anh sẽ không đưa mình đi!

Nghĩ tới đây, cô không hề nhiều lời nữa, quay đầu nhìn về phía cảnh đêm xa hoa ngoài cửa sổ.....

Một đường không nói.

Hoắc Kỷ Thành còn đang suy tư tới câu nói kia của Tần Lạc -- tôi muốn chính là một phần tình yêu chân thành lâu dài, những thứ này Hoắc tổng không cho tôi được.

Tình yêu?

Rốt cuộc cái gì mới là tình yêu chân thành lâu dài?

Cứ như vậy làm người phụ nữ của anh không được sao?

.....

Ngày cứ lặng yên không tiếng động trôi hơn hơn một tuần lễ, cuộc sống Tần Lạc đã khôi phục yên tĩnh, mặc dù ở công ty, cũng không có gặp lại Hoắc Kỷ Thành.

Từ lúc đầu mất mát cũng chậm chậm điều chỉnh thành tâm trạng bình tĩnh.....

Buổi tối ngày nào đó, đàn anh tổ ba Chu Thần sinh nhật mời mọi người ăn cơm, trong bữa tiệc cô cũng uống nhiều hai ly rượu, bởi vì cảm thấy thân thể không thoải mái liền nói rút lui trước.

Vừa đi tới ngưỡng cửa liền nhìn thấy một chiếc Spyker màu đen quen thuộc, cô nhận ra được chiếc xe này, là xe của Đại Ma Vương.

Nghĩ tới không nên có bất kỳ dính líu gì với anh, liền chuẩn bị đi đường vòng.....

Kết quả, đi chưa được mấy bước đã bị người kéo lại.....

”Cô uống rượu?”

Ấn đường Hoắc Kỳ Thành nhú chặt, người phụ nữ đáng chết! Lúc này mới mấy ngày không gặp, lại ra ngoài uống rượu!

Tần Lạc bĩu môi, “Đàn anh Chu sinh nhật, uống hai chén mà thôi.”

Hoắc Kỳ Thành lạnh lùng nhếch môi, “Mà thôi? Xem ra tửu lượng của cô cũng không tệ lắm.”

Tần Lạc xoay mặt không để ý tới anh, nghĩ lại, cảm thấy bụng có chút không thoải mái, cô cho là mới vừa rồi uống rượu a nên dạ dày lạnh, liền không để ý, nhớ khi trở về uống chút nước nóng là được.

”Tôi đi về trước đây.”

Tần Lạc nói xong liền chuẩn bị đi. Đồng thời, cảm giác không thoải mái ở bụng càng ngày càng lớn, cô không nhịn được đè bụng lại, tại sao càng ngày càng không thoải mái, hơn nữa cô có loại cảm giác xấu, sẽ không phải là đi cả tới chứ?

Cô nhớ cách tháng của mình còn 5 ngày! Tại sao lại bị trước nhiều như vậy!

Ông trời ơi! Ông trời phù hộ cái này nhất định là mình ảo giác, mỗi lần tới đi cả cô đều giống như là đi một vòng sinh tử quan, thượng thổ hạ tả, cả người đổ mồ hôi lạnh, bụng với đùi đau khiến cô chết đi sống lại.....

Cho nên, vạn lần không được chọn vào lúc này viếng thăm.

Trong lòng cô âm thầm cầu nguyện, nhưng bụng dưới mang cho cô cảm giác thật sự là quá giống.....

Hoắc Kỳ Thành thấy sắc mặt cô không tốt, “Tôi đưa em về.”

Tần Lạc vốn muốn cự tuyệt, nhưng bụng càng truyền tới không thoải mái, nếu quả thật bị đoán đúng, vậy lát nữa lái đi được nửa đường nhất định

sẽ không chịu nổi.....

”Tự tôi có thể đón xe đi về.”

”Tôi đưa cô về!”

Thái độ Hoắc Kỳ Thành rất kiên quyết, sau đó mạnh mẽ nhét Tần Lạc vào trong xe của mình.

Tần Lạc không lực phản kháng, chỉ có thể lên xe của anh.

.....

Dọc theo đường đi, Tần Lạc như ngồi bàn chông, chỉ cảm thấy cực kỳ không thoải mái, sẽ không phải bởi vì tối nay uống rượu chứ?

Sau khi đến chung cư, cô cũng không lập tức đi xuống, Hoắc Kỳ Thành nghi ngờ đi tới mở cửa xe cho cô, “Thế nào đây?”

Tần Lạc vẫn ôm bụng bất động như cũ.

Hoắc Kỳ Thành nhìn bộ dáng của cô có cái gì không đúng, “Rốt cuộc làm sao đây?”

Hai tay Tần Lạc nắm thật chặt nắm đấm, Mẹ nó! Hình như thân thích nhà cô tới thật, phải làm sao đây? Quần cô có thể bị thấp rồi không, còn có ghế ngồi.....

(_ _)

Cô thật là muốn tìm một cái lỗ chui vào.....

”Tôi.....”

Hoắc Kỳ Thành lạnh lùng nhìn cô chăm chăm mấy giây, không biết cô đang diễn tuồng gì.....

Mình bỗng nhiên bộc phát suy nghĩ đưa cô trở lại hoàn toàn không giải thích được! Sau đó không chút suy nghĩ đưa tay trực tiếp kéo cô từ trong xe ra ngoài.

Đồng thời Tần Lạc đột nhiên bị động sợ đến không hề phòng té ngã ra ngoài, thật may là có Hoắc Kỳ Thành cản trở ở trước mặt, bằng không cô trực tiếp ngã xuống mặt đất rồi.

”Khốn kiếp! Anh làm gì thế!”

Cô vừa mắng vừa thận trọng nhìn một cái vị trí mình ngồi, bởi vì ánh đèn mờ ảo, không thể thấy rõ có vết máu dính hay không.

Thật xấu hổ!

”Cô ngồi ở đó không xuống không phải là muốn tôi giúp một tay sao?”

Hoắc Kỳ Thành lạnh giọng vênh môi, khoe môi nâng lên đường cong không có nửa điểm tươi cười.

Tần Lạc tức giận muốn bỏ tay của anh ra, lại bị anh bóp chặt hơn, đồng nhất kịch liệt tranh đấu khiến cho bụng cô càng khó chịu hơn, không có băng vệ sinh cô chỉ cảm thấy giữa hai chân đặc biệt không có cảm giác an toàn, đến đi bộ cũng cảm thấy cố hết sức, nhưng người nào đó còn đáng ghét như vậy.....

”Buông tôi ra!”

Tần Lạc không vui nói.

Có lẽ là sắc mặt của cô không được bình thường, lúc này Hoắc Kỳ Thành mới buông cánh tay cô ra, Tần Lạc nhất thời không có đứng vững thiếu chút ngã nhào trên đất, đau đến cô hít vào một hơi, cảm giác đau đớn trong bụng mờ mờ ảo ảo cũng càng ngày càng kịch liệt.

Hoắc Kỳ Thành lạnh lùng nhìn cô một cái, “Không thể uống rượu còn nhất định uống..., bây giờ biết khó chịu?”

Tần Lạc không vui nói: “Không có liên quan tới nó.”

”Thật sao?”

Hoắc Kỳ Thành gian manh híp mắt, cô gái nhỏ đáng chết! Từ lần trước hưởng qua mùi của cô, liền không dừng lại được.....

Tối nay, anh cực kỳ muốn.....

Mỗi lần anh đến gần một bước, hô hấp Tần Lạc liền khấn trương cứng lại, nơi bụng quặn đau khiến trên trán cô thấm ra dày đặc mồ hôi, thật khó chịu!

Mặt Hoắc Kỳ Thành đã cách cô gần trong gang tấc, vừa mới chuẩn bị hôn lại nghe cô yếu đuối thì thào một tiếng, “Thật là đau.....”

Anh không kiềm hãm được cau mày, lúc này mới phát hiện ra sắc mặt cô tái nhợt như tuyết, không khỏi đưa tay sờ sờ trán cô, lạnh lẽo một mảng.

”Bị thương ở đâu?”

”Bụng.”

”Bụng?”

Hoắc Kỳ Thành có chút không thể hiểu được vì sao cô lại chột bị đau bụng, còn đỏ nhiều mồ hôi lạnh như vậy.....

Tần Lạc cảm thấy phía dưới tràn ra chất lỏng càng ngày càng nhiều, không khỏi muốn nhanh trở về, có thể đi mấy bước lại nghĩ đến hình như là băng vệ sinh của mình bị Tử Ninh tới dùng hết rồi.....

Thật là nóc nhà lũng còn gặp mưa suốt đêm!

Hoắc Kỳ Thành kéo cô, “Không thoải mái phải tới bệnh viện.”

Sắc mặt Tần Lạc chột tái nhợt, “Tôi không sao, bây giờ tôi phải đi một chuyến ra ngoài siêu thị.”

Nói xong, liền lê bước chân nặng trĩu đi ra phía ngoài.

Hoắc Kỳ Thành kéo cô, “Bộ dạng cô như này còn đi siêu thị làm gì? Muốn mua cái gì tôi mua giúp cô!”

Sắc mặt Tần Lạc hồng lên, ê a nửa ngày, “Thôi, vẫn là tự mình đi thôi.....”

Hoắc Kỳ Thành tức giận không thôi, “Cái người phụ nữ nào sao lại phiền toái như vậy!”

Tần Lạc khó xử thật muốn độn thổ, giọng nói nhỏ yếu như ruồi muỗi, “Tôi muốn mua..... Băng vệ sinh.”

Trong nháy mắt đại não Hoắc Kỳ Thành dừng lại mấy giây.....

Băng vệ sinh? Thứ con gái hay dùng vào mấy ngày đó?

Mặt anh lập tức tối lại, “Trong nhà của cô không có sao?”

Tần Lạc lắc đầu, “Không rồi.”

Ba giây sau, Hoắc Kỳ Thành xoay người rời đi.

Đi về phía siêu thị, đi vài bước lại không yên lòng nên kêu Tần Lạc trước ở trong xe chờ mình.....

Ngồi trên xe, tâm tư Tần Lạc khó dần.....

Hoắc Kỳ Thành dừng xe ở một cửa hàng tiện lợi, mặt đen lại đi vào tìm băng vệ sinh, cũng không có kinh nghiệm anh tìm nửa ngày cũng không tìm được, bị nhân viên thấy vậy lập tức nhiệt tình nghênh đón, “Tiên sinh, anh cần gì? Tôi có thể tìm giúp anh.”

”Băng vệ sinh.”

Nói ra ba chữ này đối với Hoắc Kỳ Thành mà nói hoàn toàn chính là một loại khảo nghiệm, nhân viên bán hàng nữ nhin cười không được, “Tiên sinh, anh là vì bạn gái mà mua sao? Thật thân mật! Nhất định bạn gái của anh rất hạnh phúc!”

Hoắc Kỳ Thành: “.....”

”Bạn gái của anh thích lấy loại nào đây?”

Cái vấn đề này thật đúng là hỏi kho anh, bình thường cơ bản anh không hề quan tâm tới Tân Lạc, một chút yêu thích và thói quen của cô anh đều không biết.....

”Loại nào tốt nhất?”

”Có mấy loại cũng không tệ.”

”Vậy thì mỗi loại lấy mấy cái.”

”Được, vậy là anh muốn có cánh hay là không có cánh đây?”

“.....”

Trong nháy mắt mặt Hoắc Kỳ Thành đen thành đít nồi, mua một cái băng vệ sinh mà phải phiền toái như vậy? Không chỉ có phân chia nhãn hiệu còn có cánh hay không có cánh?

Con gái đúng là phiền toái!

Trong lòng anh cảm hận thâm nghĩ, ngay sau đó mở miệng, “Lấy mỗi loại mỗi nhãn hiệu vài cái.”

Nhân viên nghe xong lập tức vui vẻ ra mặt đáp ứng, giúp anh cất vào hai túi, căng cả hai túi.....

Lúc trả tiền, bên ngoài lại có một đôi tình lữ đi vào, cô gái nhìn thấy trên tay Hoắc Kỳ Thành xách theo băng vệ sinh, lập tức hâm mộ nói với bạn trai: “Lần trước để cho anh giúp mua giúp em anh còn không chịu, anh xem người ta hào phóng như vậy, lập tức mua giúp bạn gái nhiều như vậy.....”

Hoắc Kỳ Thành nghe được khoe môi giật giật, xách theo túi bước ra ngoài.

Khi thấy hai cái túi lớn khoa trương như thế thì Tần Lạc kinh ngạc kêu một tiếng, “Anh mua nhiều như vậy làm gì? Mua một bọc là được.”

Hoắc Kỳ Thành lập tức khó chịu, “Không cần thì ném.”

(☉o☉)...

Tần Lạc mới vừa dâng lên cảm giác tốt với anh thì trong nháy mắt tiêu tán không còn bóng dáng, thật là Đại Ma Vương cuồng vọng tự đại!

.....

Hoắc Kỳ Thành cũng không có lập tức rời đi, mà ôm cô lên lầu, còn là ôm công chúa!

Điều này làm cho Tần Lạc được sủng mà kinh, có loại..... cảm giác che chở.....

Chuyện thứ nhất về nhà chính là đi vào phòng vệ sinh thay băng, sau đó, ra ngoài thì phát hiện trên bàn để một ly nước nóng, bưng lên vừa uống một hớp đã cảm thấy có chút buồn nôn, cô vội vã để xuống, mồ hôi lạnh trên trán cũng nhỏ xuống, cô không kiềm chế được cuộn tròn trên đất

Hoắc Kỳ Thành cau mày hỏi “Uống chút nước không thoải mái một chút sao?”

Tần Lạc yếu đuối lắc đầu, “Đúng! Nhưng thấy hiệu quả không có nhanh như vậy.....”

”Còn khó chịu hơn?”

”Ừ.”

”Đưa cô đi bệnh viện nhé?”

”Không cần, lần nào cũng vậy, đi cũng không tác dụng.”

.....

Trong lúc, Tần Lạc còn chạy vào toilet nôn mấy lần, vừa lúc nôn ra toàn bộ bữa ăn tối nay, súc miệng xong ra ngoài, cô thoi thóp xụi lơ ở trên giường.

Hoắc Kỳ Thành nhìn bộ dáng của cô thật đáng thương, liền muốn ngay mai tìm thời gian hỏi Ước Hàn một chút mới được.....

Bởi vì thật sự không yên lòng về Tần Lạc, Hoắc Kỳ Thành cũng chưa có trở về, mà canh giữ ở bên người cô, thấy cô đau đến bộ dạng đáng thương trong lòng cũng đau thành một đoàn, dứt khoát ôm cô vào lòng, bàn tay cách quần áo cô giúp cô xoa dịu.....

Lúc này Tần Lạc đã không để ý tới ngưỡng rồi, toàn thân cô nhúc nhích dựa vào trong ngực Hoắc Kỳ Thành, bàn tay đến anh đều ấm áp, hình như

có thể giảm bớt đau đớn của mình.

Đều nói con gái là nước, con trai là lửa, điểm này thật là không giả!

Tần Lạc cảm thấy ngực của anh giống như một lò lửa ấm áp, để cho thân thể lạnh như băng của cô dần dần ấm áp lên, còn có bàn tay to của anh, thật sự rất nóng.....

Đau càng về sau, cô liền ngủ thiếp đi ở trong ngực anh.

Hoắc Kỳ Thành cúi đầu nhìn qua cô gái nhỏ đã ngủ trong ngực, khẽ vẩy cánh tay phải tê liệt, vẻ mặt rất phức tạp.

Tần Lạc rốt cuộc bị sao thế? Làm sao lại đau thành như vậy? Trước kia cô cũng bị đau vậy sao?

Hay hoặc là nói, mỗi lần đều là Hoắc Cẩm Dương xoa bụng giúp cô?

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 92: Cạm Bẫy Dịu Dàng Của Anh

Nghĩ đến khả năng này, ác độctrong mắt của Hoắc Kỳ Thành không nhận được tràn ra, ngay cả chính anh cũng không phát hiện.

Anh có ham muốn chiếm hữu với người phụ nữ trong ngực, đã càng ngày càng nhiều...

Một tuần không gặp, trong lúc vô tìnhanhnhớ cô đã xâm nhập xương tủy.

Ngược lại Tần Lạc, giăng co hơn nửa đêm cô bình yên ngủ thiếp ở trong lòng Hoắc Kỳ Thành, Hoắc Kỳ Thành không biết mình có nên về hay không. . .

Nếu đi về, bụng cô lại đau thì làm sao bây giờ?

Một mình cô ở nhà quá không an toàn ...

Nghĩ đến đây, anh dứt khoát cứ ôm cô nằm xuống như vậy, một tay ôm eo cô, một tay dán ở trên bụng cô, thỉnh thoảng xoa giúp cô một cái.

...

Ánh trăng sáng ngoài cửa sổ nhẹ nhàng vẩy vào trong phòng, khoác lên cho hai người ngủ say trên giường một cái khăn che mặt, xinh đẹp mà ấm áp.

Sáng sớm hôm sau, ánh nắng mặt trời ấm áp chiếu khắp mọi nơi, ánh sáng màu vàng nhạt xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào nam nữ đang ôm nhau ngủ trên giường kia, nhuộm ra một tầng sắc thái mập mờ.

Tần Lạc "Ưm" một tiếng lật người lại, vừa định duỗi tứ chi cho thoải mái một chút, kết quả phát hiện đụng phải chướng ngại vật, hơn nữa còn ấm áp, cô không khỏi mở đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ.

Khi thấy gương mặt đẹp trai của Hoắc Kỳ Thành gần trong gang tấc, cô không nhìn được bụm miệng, sau đó trí nhớ trong đầu bắt đầu quay lại, trở về...

Tối hôm qua, mình tham gia sinh nhật đàn anh Chu, sau khi uống hai ly rượu dần dần cảm thấy thân thể không khỏe, thì rời đi trước, lại ngoài ý muốn gặp Đại Ma Vương ở cửa...

Về sau cô phát hiện bụng mình mơ hồ có cảm giác đau đốn, giống như dì cả tới.

Chính anh mua băng vệ sinh giúp mình, sau đó anh lại đun nước ấm cho mình...

Một loạt hồi ức giống như đạn đã lên nòng toàn bộ nhảy vào trong đầu cô, mặt cô đỏ đến nỗi có thể dán trứng, ngày trước cô luôn dùng túi chườm nóng khi mỗi lần vô cùng đau đốn, còn chưa từng được người khác xoa bụng ấm áp giống như tối hôm qua vậy...

Cái cảm giác này thật là tốt trước nay chưa từng có...

Đều nói người đàn ông là lừa, quả nhiên không sai!

Có anh làm "Túi chườm nóng" cho mình, bụng mình không còn đau như thế, nếu không thì cô không thể ngủ nhanh như vậy.

Ngắm lại, xấu hổ không thôi...

Lòng của cô, lại rung động rồi...

Vốn tính toán duy trì quan hệ cấp trên cấp dưới với anh, không bao giờ vượt qua Lôi Trì một bước nữa, kết quả tối hôm qua anh lại dịu dàng với mình như thế, còn mua băng vệ sinh giúp cô...

Ngay cả bạn trai trước Hoắc Cẩm Dương cũng chưa từng đối xử tốt với mình như vậy, điều này làm cho trong lòng cô không thể nào bình tĩnh được?

"Đã tỉnh? Bụng còn đau không?"

Hoắc Kỳ Thành từ từ mở mắt ra, con người đen như mực, đã có một ma lực mê hoặc, làm cho người ta trầm luân.

Tần Lạc vội vàng xoay tầm mắt đi, nôn nóng sốt ruột muốn xuống giường, kết quả bởi vì tê chân lại té ngã, cánh tay Hoắc Kỳ Thành ôm cô kéo vào trong ngực, hơi thở ấm áp phun ở bên lỗ tai cô: "Cẩn thận một chút."

Oanh - -

Hai gò má Tần Lạc không kìm hãm được đỏ bừng lên, đây là Đại Ma Vương sao?

Sao cảm giác không giống anh?

Hoắc Kỳ Thành thân sĩ nâng cô dậy, vừa rời khỏi ngực của anh, Tần Lạc liền vọt vào trong toilet, nhìn bản thân mặt đỏ tai hồng trong gương, cô không nhịn được hung hăng khinh bỉ mình, không có tiền đồ! Chỉ cần anh đến gần mình thì sẽ làm hại mình không có cách nào suy nghĩ.

Làm sao bây giờ?

Tần Lạc phiền não ôm lấy đầu, đã không biết làm thế nào mới phải, thở dài một hơi, cầm lấy bàn chải bắt đầu đánh răng...

Sau khi rửa mặt xong, Tần Lạc định trực tiếp đến công ty đi làm, kết quả Hoắc Kỳ Thành muốn mang cô đi ăn sáng, cô không lay chuyển được anh, liền đi theo.

Trứng gà luộc đường đỏ, sữa đậu nành nóng, canh táo đỏ nấm tuyết...

Nhìn đến những thứ này, mặt Tần Lạc đỏ như máu, đỏ đến tận mang tai rồi.

"Những thứ này đều là bổ máu."

"..."

Tần Lạc vui đầu uống sữa đậu nành, trong lòng kêu rên, sáng sớm anh lại rót mật đường cho mình...

Đại Ma Vương là cố tình sao?

Điều này làm cho cô phải làm sao để cự tuyệt!

Hoắc Kỳ Thành rất hài lòng thúc giục cô ăn xong, sau đó tao nhả lấy khăn giấy lau miệng, không nhanh không chậm nói: "Ăn xong anh mang em đến bệnh viện."

Tần Lạc mới vừa uống nước canh nấm tuyết vào thiếu chút nữa phun ra, ho khan không ngừng: "A? Không cần! Bây giờ tôi rất tốt, có thể trực tiếp đến công ty."

Hoắc Kỳ Thành nghi ngờ nhìn cô, tối hôm qua đau thành như vậy, sắc mặt tái nhợt như tuyết, lại còn đỏ mồ hôi lạnh...

Hôm nay thì tốt rồi?

"Bụng không còn đau rồi hả?"

Tần Lạc thành thật trả lời: "Không đau nữa."

Hoắc Kỳ Thành cho rằng cô không muốn mình phiền phức, nhíu mày nói: "Vẫn nên đi bệnh viện khám xem, tôi sẽ bảo Ước Hàn sắp xếp bác sỹ tốt nhất khám giúp cô."

Tần Lạc vội vàng xua tay: "Thật sự không cần, đây là tật xấu của tôi, trước kia đã từng đi khám bác sỹ, còn uống không ít thuốc Đông y, cũng không thấy hiệu quả."

Hoắc Kỳ Thành bỗng nhiên giống như nghĩ đến cái gì hỏi: "Trước kia mỗi lần em đau bụng ai xoa bụng giúp em?"

Sắc mặt Tần Lạc lúng túng: "Không có, tôi đều dùng túi chườm nóng."

Khi cô nói lời này mí mắt buông xuống, từ đầu không chú ý đến khác thường trong giọng nói của Đại Ma Vương, mà câu trả lời của cô làm cho Hoắc Kỳ Thành rất hài lòng.

Rất tốt! Mình là người đầu tiên!

"Không thấy hiệu quả chứng minh y thuật bác sỹ kia không tốt."

"Ách..."

"Cứ quyết định như vậy."

Giọng điệu không cho cự tuyệt, Tần Lạc cắn môi nghĩ, anh đột nhiên đối xử tốt với mình như vậy chẳng lẽ...

Xong rồi! Cô lại bắt đầu suy nghĩ miên man...

Bệnh viện.

Ước Hàn cười tí mắt tiếp đón bạn tốt với Tần Lạc, sau khi nghe nói tình hình thân thể của cô, thì cười càng thêm mờ ám.

Tần Lạc có ảo giác, mọi người hiểu lầm cái gì đó...

Nhưng tại sao Đại Ma Vương không giải thích?

Hoắc Kỳ Thành nhú mày chặt: "Rốt cuộc nguyên nhân gì gây ra?"

Ước Hàn trấn an bạn tốt: "Đừng nôn nóng, tôi nhất định sẽ sắp xếp bác sỹ phụ khoa tốt nhất của bệnh viện chúng tôi khám giúp Tần tiểu thư, không thể đảm bảo trị hết bệnh, nhưng cũng không kém bao nhiêu đâu!"

Hoắc Kỳ Thành 睨 liếc nhìn bạn tốt một cái: "Nhất định phải trị hết bệnh!"

Ước Hàn đỡ trán: "A Thành, cậu phải biết rằng đây là đau bụng kinh, không phải bệnh khác, cho nên khó mà nói..."

Hoắc Kỳ Thành vừa muốn nói gì đã bị Tần Lạc ngăn lại: "Ước Hàn nói không sai, thân thể của mình tôi rất rõ ràng, chuyện đau bụng kinh là có tính di truyền..."

Hoắc Kỳ Thành nhú mày, dường như không hiểu lắm.

Ước Hàn vội vàng liếc mắt ra hiệu cho Mary, để cô ấy mang cô đến phụ khoa kiểm tra.

...

"Loại đau bụng kinh từ lúc bắt đầu của cô tôi đã từng gặp trường hợp tương tự không ít, có một số uống thuốc có thể đỡ đau, nhưng đa số không có tác dụng lớn..."

Dừng một chút, chủ nhiệm phụ khoa nói tiếp: "Làm bác sỹ nhiều năm tôi từng gặp qua không ít ví dụ đau bụng kinh như vậy, không ít phụ nữ sau khi sinh con xong sẽ không còn đau nữa."

Mary kinh ngạc không thôi: "Lại còn có chuyện như vậy sao?"

Tần Lạc lại mở to hai mắt: "Sinh con xong thì sẽ không đau sao?"

Chủ nhiệm gật đầu: "Có ví dụ như vậy, nhưng không phải tất cả."

Tần Lạc hiểu rõ, xem ra đau bụng kinh thật sự không phải một lúc có thể chữa khỏi...

...

Sau hơn một giờ kiểm tra hỏi kỹ càng, chủ nhiệm chưa cho Tần Lạc uống bất kỳ đơn thuốc gì, nhưng ghi đầy hai tờ giấy danh sách món ăn với dược liệu ngâm chân cần thiết.

"Có đôi khi bên trong bồi bổ có tác dụng hơn uống thuốc."

"Cảm ơn chủ nhiệm, mỗi ngày cần phải ngâm chân sao?"

"Ngâm chân trị liệu một đợt trước, ngâm chân xong nhớ đến tìm tôi."

"Ừ."

...

Từ phòng chủ nhiệm ra ngoài, Tần Lạc cảm thấy chủ nhiệm này rất đáng tin, hết lòng dặn mình nhiều chuyện nhỏ, xem ra có đôi khi đến bệnh viện

có người quen thật là tốt, nếu không thì hỏi cũng không được gì, như mình trước đây khám Đông y, cũng bắt mạch cho cô, sau đó kê một phương thuốc...

Sau khi uống hết không có hiệu quả người ta cũng chỉ khuyên cô kiên trì, không có nhiều đề nghị có ích.

Hoắc Kỳ Thành sau khi nghe nói chỉ cần ngâm chân, có chút hoài nghi nói: "Chỉ có những thứ này?"

Ước Hàn hừ nói: "Bác sỹ tôi mới còn có thể sai sao?"

Hoắc Kỳ Thành không nói, y thuật của bạn tốt anh tuyệt đối tin tưởng.

"Ừ, nếu sau khi ngâm chân không có hiệu quả, cậu phải phụ trách đến cùng."

Ước Hàn sắc một cái: "A Thành cậu nói sai rồi, là cậu sẽ phụ trách người ta đến cùng."

Về mặt Hoắc Kỳ Thành tự nhiên gật đầu: "Đương nhiên."

Tần Lạc đứng ở bên cạnh hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào...

Sao chuyện càng ngày càng phát triển lệch khỏi quỹ đạo rồi.....

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 93: Tâm Tư Nảy Mầm

Tần Lạc trở về công ty đi làm thoáng cái đã đến buổi trưa đều ở trạng thái tự do, trong đầu thỉnh thoảng hiện ra một màn tối hôm qua và buổi sáng hôm nay...

Làm cho cô không có cách nào yên tâm làm việc.

Lương Tinh trêu ghẹo nói: "Trạng thái hôm nay của cô rất không thích hợp! Giống như sa vào tình yêu cuồng nhiệt, thỉnh thoảng ngẩn người, rồi đỏ mặt..."

Tần Lạc cả kinh sờ má: "Có sao?"

Lương Tinh cười tít mắt gật đầu: "Đương nhiên là có!"

Tần Lạc vội vàng uống một hớp: "Từ giờ trở đi, quảng đi hết tạp niệm, làm việc cho giỏi."

Lương tinh cười nói: "Nghĩ đến bạn trai mình là chuyện bình thường! Có phải hai ngày nay anh ta làm chuyện gì rất cảm động cho cô đúng không, cho nên..."

Tần Lạc không muốn trả lời vấn đề này của cô ấy: "Có thể con người của tôi có vẻ dễ dàng cảm động!"

Lương Tinh thấy cô không muốn đề cập đến bạn trai cũng không nhiều lời nữa, dù sao mỗi người đều có mình *.

Sau khi cô ấy rời đi, Tần Lạc hít một hơi thật sâu, xong rồi, hiện ở trong đầu cô đều nghĩ đến Đại Ma Vương, trước còn thề son sắt nói không muốn có bất kỳ quan hệ gì với anh, trải qua tối hôm qua ...

Sợ rằng không phải do mình nữa.

Ài - -

Tâm tình phức tạp Tần Lạc đến phòng trà nước một chuyến, định ở trên sân thượng nán lại một lúc, kết quả lại gặp Hoắc Cẩm Dương rất lâu chưa từng nhìn thấy.

Cô vừa định rời đi, anh ta lùi bước ép sát.

"Đây là công ty, tôi muốn trở về phòng làm việc."

"Em đã có bạn trai rồi hả?"

"Không liên quan gì với anh!"

"Tần Lạc, em nói thật nói cho anh biết, có phải em với chú ba ..."

"Hoắc Cẩm Dương! Anh có thể ngừng phán đoán về tôi được không! Giữa chúng ta sớm đã không còn quan hệ, anh sống cuộc sống tốt của anh, tôi sống cuộc đời an nhàn của tôi, đừng có bất kỳ dính líu gì nữa!"

Tần Lạc tức giận nói.

Cô chưa từng nghĩ đến có một ngày Hoắc Cẩm Dương sẽ như âm hồn bất tán nhìn chăm chăm mình, lại còn thỉnh thoảng nói một chút lời rất khó hiểu!

Thật sự không thể giải thích được!

Coi như mình với chú ba anh ta thật có quan hệ gì! Mình đã sớm chia tay anh ta, cô có quyền tự do quan hệ.

Hoắc Cẩm Dương nhướn mày âm trầm: "Trong công ty đều đang loan truyền cô với Đường Triều, thật ra hai người cũng không có gì đúng không? Đường Triều hoa hoa công tử như vậy vốn không phải đồ ăn của em, ngược lại là chú ba anh, anh đã nghe qua lúc em đi du lịch Thái Lan đúng lúc chú ấy cũng đi."

Tần Lạc không dám tin nhìn anh ta, người này có bệnh sao?

Lại có thể đi theo dõi mình?

"Hoắc Cẩm Dương, rốt cuộc anh là ai của tôi? Dựa vào cái gì khoa tay múa chân trong cuộc sống của tôi? Anh có tư cách gì? Hoặc là nói, anh hi vọng những thứ này bị bạn gái anh biết?"

Tần Lạc không chút khách khí phản kích.

Hoắc Cẩm Dương cũng không biết mình làm sao, vốn anh chỉ đến phòng phiên dịch tổ một làm ít chuyện, kết quả trong lúc vô tình từ cuộc nói chuyện của Lương Tinh với Chu Thiến nghe thấy Tần Lạc có bạn trai, trong lúc nhất thời thì không nhin được...

Mặc dù chia tay bởi vì anh bên ngoài trước..., nhưng sau khi Tần Lạc nói chia tay anh có chút không cam lòng, hơn nữa người phụ nữ này là mình thật lòng thích, thích đến nỗi mỗi lần anh đều không dám không tôn trọng cô.

Nhưng hôm nay cô lại không rõ ràng với chú ba của mình!

Điều này làm sao anh nuốt nổi cơn giận này?

"Anh vì muốn tốt cho em, chú ba anh không phải người tốt lành gì, chú ấy chỉ muốn đùa bỡn tình cảm của em."

"Cảm ơn lòng tốt của anh! Tôi có thể đi được rồi chứ!"

Tần Lạc thật sự nghe không nổi nữa, nếu như không đi nữa bị những người khác nhìn thấy cô thật sự có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch rồi...

Hoắc Cẩm Dương đưa tay kéo cô lại, kết quả bị cô hung hăng đánh một bạt tai.

"Bốp —— "

Hoắc Cẩm Dương không dám tin che mặt, đây là lần thứ hai.

Tần Lạc không vui nói: "Hoắc Cẩm Dương! Nếu anh còn dây dưa với tôi thì lần sau không chỉ là một cái tát, nếu anh thích bị coi thường như vậy tôi thật không lời nào để nói!"

Cô thừa dịp lúc Hoắc Cẩm Dương không chú ý nhanh chóng rời khỏi phòng trà nước, cũng may ở bên ngoài không ai, nếu không thị phi trên người cô hoàn toàn rửa không sạch rồi...

Sau khi cô rời đi, Hoắc Cẩm Dương hung hăng nắm thành quyền, nếu Tần Lạc thật sự có quan hệ không rõ ràng với chú ba, anh nhất định sẽ bắt được cái đuôi của bọn họ!

Bên ông nội tuyệt đối sẽ không cho phép người phụ nữ không có thân phận như Tần Lạc tiến vào nhà họ Hoắc, đồng thời, nếu chú ba thật sự có ý gì với Tần Lạc, thì sẽ là cái đuôi để ba nắm ở trong tay...

Trong lòng Hoắc Cẩm Dương không thoải mái, buổi tối hẹn mấy người bạn tốt đi uống rượu, kết quả Giang Ánh Thần gọi điện thoại tới, hoàn toàn không có khe hở nào.

Lý Thăng cười nói: "Vợ gọi điện thoại đến?"

Về mặt Hoắc Cẩm Dương có chút không nhịn được: "Mỗi ngày không có tự do có thể nói."

Một vị công tử Đàm Dương khác uống một hớp rượu: "Quản quá chặt chẽ?"

Hoắc Cẩm Dương kéo kéo cà vạt, buồn bực nhấp một ngụm rượu, không nói gì, vốn anh cho rằng Giang Ánh Thần là cô gái khéo hiểu lòng người, nhưng kể từ sau khi đi lại, cô ta hoàn toàn không cho mình bất kỳ tự do có thể nói, động một chút là điện thoại giám sát, còn phải video...

Cứ như vậy, anh khó tránh khỏi sẽ so sánh với bạn gái Tần Lạc trước đây, tính tình hai người hoàn toàn không giống nhau, Tần Lạc khoan dung độ lượng, chưa bao giờ sẽ quấy mình, cũng rất hiểu anh, cho anh tự do.

Đồng thời, lúc gặp mặt cũng rất quan tâm, giống như cô gái nhỏ làm nũng với mình...

Làm cho mình rất có cảm giác thành tựu.

Nhưng Giang Ánh Thần hoàn toàn chính là chiếm đoạt quá mãnh liệt, hận không thể mỗi ngày mình ở chung một chỗ với cô ta không chia cách, chỉ cần vừa rời đi liền gọi điện thoại đến.

Nếu như không nhận chính là liên hoàn call, vừa mới bắt đầu anh ta còn không cảm thấy gì, cho rằng cô ta quan tâm mình, nhưng lâu ngày anh cảm thấy nhàm chán...

Hơn nữa cô ta luôn nghi thần nghi quỷ, mình hoàn toàn chỉ có thể theo ý của cô ta làm việc...

Suy nghĩ một chút, anh ta cũng bực tức không thôi.

Mấy người trong phòng bao đều nhìn ra Hoắc Cẩm Dương rất buồn bực, liền đề nghị: "Nếu không tìm mấy cô gái đi vào vui đùa một chút? Giải quyết tâm tình?"

Mọi người cùng nhau nhìn về phía Hoắc đại công tử, hỏi ý kiến của anh ta.

Hoắc Cẩm Dương phiền não lại uống một ngụm: "Tùy mấy người."

Những lời này rất hiển nhiên chính là đồng ý.

Rất nhanh, bên trong phòng bao có bảy tám cô gái vóc người tuyệt diệu *** tiến vào, Lý Thăng nháy mắt, có hai mỹ nữ nhanh chóng đi đến bên cạnh Hoắc Cẩm Dương ngồi xuống.

Một giúp anh ta rót rượu, một giúp anh ta xoa bóp.

"Đại thiếu, anh thấy thế nào?"

"Đại thiếu, nếu anh không vui chúng tôi cũng không vui."

Trong đó có một mỹ nữ làm nũng nói, còn thay đổi phương pháp làm cho Hoắc Cẩm Dương vui vẻ, điều này làm cho chân mày anh nhíu chặt hơi giãn ra.

Sau đó, một mỹ nữ khác thì bưng ly rượu của anh ta lên uống một ngụm, sau đó chuẩn bị dùng miệng mớm cho anh ta.

Hoắc Cẩm Dương vui vẻ tiếp nhận.

Trước kia anh ta chưa bao giờ thích đến chỗ như thế này, bởi vì công việc rất nhiều anh ta không thể chờ đợi hẹn với bạn gái, ít chơi đùa với đám công tử này.

Bây giờ, sau khi anh đến tạm giữ chức ở tập đoàn Đế An, công việc càng ngày càng nhàn hạ, hơn nữa áp lực cuộc sống, khiến cho anh ta đến đây giải tỏa.

Khi mọi người ở đây chơi đùa rất vui vẻ, cửa phòng bỗng nhiên bị mở ra- -

Khi thấy người vào, sắc mặt cả đám trở nên rất cổ quái.

Sắc mặt Giang Ánh Thần âm trầm nhìn cảnh tượng bên trong phòng xa hoa lãng phí, tức giận đến mức ngực lên xuống dữ dội: "Hoắc Cẩm Dương! Anh không nhận điện thoại của em là vì loại phụ nữ thấp hèn này? Anh không sợ làm ... em thất vọng sao?"

Hoắc Cẩm Dương bỗng nhiên cảm thấy đau đầu, vội vàng đẩy người phụ nữ bên cạnh ra, đứng dậy lôi kéo cô ta ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa lớn, thì Giang Ánh Thần hung hăng hất tay anh ta ra: "Từ lúc nào thì anh học tật xấu? Đến nơi bẩn thỉu chơi đùa? Phụ nữ thấp hèn như vậy anh cũng xuống tay được?"

Hoắc Cẩm Dương đau đầu không thôi: "Giang Ánh Thần, em có thể đừng náo loạn được không! Anh chỉ ra ngoài uống hai chén với bạn bè, em không thể cho anh chút tự do sao?"

Giang Ánh Thần hừ lạnh: "Tự do? Anh muốn tự do là cùng lêu lổng với loại phụ nữ này?"

Giọng điệu Hoắc Cẩm Dương có chút không kiên nhẫn: "Bọn anh không phát sinh cái gì! Chỉ uống rượu mà thôi!"

Giang Ánh Thần tự nhiên không tin: "Uống rượu? Chỉ sợ em không đến là có ảnh cấm rồi ! Bọn Lý Thắng em không biết sao! Lúc trước em coi trọng anh là vì anh khác với bọn họ! Kết quả? Anh thật sự làm cho em rất thất vọng!"

Giọng Hoắc Cẩm Dương như không có việc gì: "Giang Ánh Thần chừng nào thì em có thể xem lại bản thân một chút? Mỗi ngày em ngoại trừ gọi điện thoại cho anh thì không có chuyện gì để làm sao? Cần phải trông coi anh chặt chẽ? Ngay cả nói cũng không để cho anh thở!"

Giang Ánh Thần tức giận đến nói cũng không nói ra được: "Anh "

Hoắc Cẩm Dương cũng vô cùng tức giận, trực tiếp đi thẳng.

Để lại một mình Giang Ánh Thần đứng tại chỗ dậm chân.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 94: Cùng Anh Ở Một Gian Phòng Em Có Gì Phải Lo Lắng?

Mấy ngày nay tâm tình Tần Lạc cũng không có bị Hoắc Cẩm Dương ảnh hưởng đến, dù sao anh ta và bản thân không còn có quan hệ rồi, nếu như mình còn đi để ý lời của anh ta, vậy thì quá ngu rồi!

Cũng không còn cần thiết!

Mặc kệ tương lai sẽ như thế nào, thuận theo tự nhiên đến đó!

Mấy ngày nay đi cả tối, cô đều nhận được tin nhắn của Đại Ma Vương: ngâm chân rồi sao? Có hiệu quả hay không?

Tần Lạc lúng túng thầm nghĩ: cho dù có hiệu quả cũng sẽ không thấy hiệu quả nhanh như vậy!

Chỉ có thể trả lời: cái này phải chờ lần sau đi cả tối mới biết.....

Hồi lâu, Hoắc Kỳ Thành mới trả lời một câu: không hiệu quả nhớ nói cho tôi biết.

Tần Lạc:.....

Đại Ma Vương chợt trở nên quan tâm tự mình như thế thật đúng là không có thói quen, đây hoàn toàn là muốn cô trầm luân tiết tấu.....

Buổi chiều thứ tư, Tần Lạc chợt nhận được điện thoại của Ninh Mông, “Tần Lạc, cô lập tức trở về chuẩn bị, tối nay cùng Đường thiếu tới

Bordeaux Pháp đi công tác, chính là tới vườn nho trước đó.”

Tần Lạc sững sốt hồi lâu, “À? Không phải đã ký hợp đồng sao?”

Ninh Mông cười, “Tôi không rõ lắm, nếu là Đường thiếu yêu cầu, cô chính là cứ đi đi!”

Tần Lạc: “..... Được rồi.”

Rất nhanh, chuyện cô lại cùng Đường thiếu đi sang Pháp công tác lại truyền ra khắp công ty, vì vậy lời đồn cũng biến thành nhiều phiên bản.....

Nhưng, đến vườn nho Bordeaux, Tần Lạc mới phát hiện căn bản là Đường thiếu cũng không ở đây, rõ ràng người nhìn thấy là Đại Ma Vương.

Đây rốt cuộc là tình huống nào?

”Anh..... Không phải đi Italy làm việc sao?”

”Vừa lúc Đường triều có chút việc không tới được, cho nên anh tới.”

”À.....”

Thật sự chỉ là như vậy sao?

Tại sao mỗi lần đều trùng hợp như vậy?

Đến vườn rượu nho nhìn thấy là Đại Ma vương vốn rất lúng túng, kết quả lần này chủ nhà chỉ cho chuẩn bị một căn phòng ngủ cho bọn họ.

Mặc dù cô yêu cầu muốn ở một phòng riêng, cũng không có.....

Hoặc Kỷ Thành chế nhạo nói: “Dì cả của em đã hết rồi sao?”

Tần Lạc lập tức không ngừng khẩn trương, “Còn chưa có! Mỗi lần tôi đến mất sáu bảy ngày.”

Thật ra thì, mỗi lần cô chỉ cần bốn năm ngày là hết.

Ngược lại Hoắc Kỳ Thành tin lời của cô..., “Dì cả của em cũng chưa hết, anh cũng sẽ không có làm gì với em, cùng anh ở một gian phòng em có gì phải lo lắng?”

Đôi môi Tần Lạc méo ra, quan hệ giữa bọn họ đã phát triển tới như vậy sao?

”Tôi..... Chỉ là không có thói quen, dù sao chúng ta.....”

”Đây đã là lần thứ ba, có gì không có quen?”

“.....”

Lời nói này giữa bọn họ giống như rất thân mật vậy, nhưng cũng.....

”Tôi vẫn muốn ở một mình.”

”Không có chỗ thương lượng!”

“.....”

Hoắc Kỳ Thành quả quyết cự tuyệt đề nghị của cô, rất bá đạo quyết định tất cả.

Tần Lạc bất đắc dĩ cũng chỉ có thể theo anh, mà cô đang ở tha hương nên cũng không có quyền lợi nói không.

.....

Sáng sớm hôm sau.

Tần Lạc lười biếng duỗi lưng một cái, lúc quay mặt sang bất ngờ nhìn thấy gương mặt tuần tú phóng đại của Hoắc Kỳ Thành gần trong gang tấc, thiếu chút nữa bị dọa đến thét chói tai.

Cũng may, cô kịp thời bịt miệng.

Mặc dù đã không phải là lần đầu, nhưng tình huống lần đầu và lần thứ hai đều không giống nhau, hơn nữa lúc ấy Hoắc Kỳ Thành đều đưa lưng về phía mình, cũng không có vừa mở mắt ra liền nhìn thấy mặt của anh.....

Hơn nữa cô vẫn không có thói quen bên cạnh có một người khác ngủ chung.

Cô từ từ hạ cái tay che miệng xuống, mắt đen to linh lợi không chớp một cái nhìn chăm chăm ác ma đang ngủ trước mắt, bộ dạng anh đẹp trai tuần tú không có gì sánh bằng.....

Hơn nữa, khí chất như vậy!

Cũng khó trách được người ta phong làm Nam Thần quốc dân gì đó.....

Sau khi ngủ Đại Ma Vương không hề có lực công kích, vài sợi tóc tùy ý xoa lên trên trán của anh, giống như là một người đàn ông bình thường ở nhà.

Mỗi người đều có hai mặt, sau khi ngủ là thiên sứ, sau khi tỉnh lại là ác ma.....

Trong đầu Tần Lạc chợt hiện lên một câu nói, ngón tay nhỏ nhắn càng thêm quý thần xui khiến khẽ xoa mi tâm của anh, dọc theo đường nét ngũ quan sắc sảo của anh chậm rãi xuống dưới, cũng không biết anh đang nghĩ cái gì, ngay cả ngủ cũng nghiêm túc như vậy.

Chợt, Hoắc Kỳ Thành đang ngủ bỗng nhúc nhích.

Tần Lạc bị dọa vội vàng rút ngón tay trở về, thận trọng nhìn anh một cái, phát hiện anh cũng không có tỉnh, lúc này mới vén chăn xuống giường.

Kết quả, bị một cánh tay kéo lại.

Tần Lạc hoảng sợ nhìn về phía anh, rốt cuộc anh đã tỉnh từ bao giờ? Anh sẽ không một mực cố ý giả bộ ngủ chứ?

”Anh tỉnh từ lúc nào vậy?”

”Em đi đâu đấy?”

Trong giọng Hoắc Kỳ Thành mang theo giọng mũi nồng đậm, hiển nhiên là mới vừa tỉnh ngủ.

”Tôi vào phòng tắm.”

Tần Lạc vừa nói vừa quan sát vẻ mặt của anh, muốn từ bên trong nhìn ra anh có biết mình sờ soạng mặt của anh không.....

Đây tuyệt đối là nhất thời mất khống chế!

Trong lúc đó, chắc cô đã trúng tà.

”Anh cũng đi.”

Tiếng Hoắc Kỳ Thành khàn khàn nói, ngồi dậy chuẩn bị giường.

Tối hôm qua anh so với Tần Lạc ngủ trễ hơn, ở căn phòng cách vách xử lý một ít công việc, hôm nay phá lệ ngủ thẳng tới khi mặt trời lên cao.

Hơn nữa, cả đêm mộng đẹp, trước nay chưa có giấc ngủ chất lượng như vậy.

”Tôi đau bụng, muốn dùng phòng vệ sinh riêng.”

Tần Lạc nói láo, cô không cần cùng anh đi rửa mặt chung.

Rất lúng túng!

Cho nên, cô quyết định”Hy sinh” mình.....

Quả nhiên, nghe được mấy chữ”Muốn dùng phòng vệ sinh riêng”, trong nháy mắt mặt Hoắc Kỳ Thành tối lại.

”Này! Tôi không thể nhịn được, anh nên biết khi đi cả đến bụng sẽ không được tốt.....”

Tần Lạc tỏ vẻ ôm bụng, nhanh chóng mang dép chạy vào phòng tắm, không quên khóa trái cửa lại.

Nhìn cô động tác cô khó dằn như thế, Hoắc Kỳ Thành nửa tin nửa ngờ.

Đột nhiên, trong phòng tắm truyền đến tiếng “bồm” một cái.

Trong nháy mắt trên mặt Hoắc Kỳ Thành gấn đầy vạch đen.

Cô gái nhỏ đáng chết!

Mà bên trong phòng tắm, Tần Lạc thiếu chút nữa thì bị tài trí thông minh của mình làm cho bật cười, đem Ý tưởng ném cục xà phòng vào trong bồn tắm mà cô cũng nghĩ ra được!

Ha ha ha ha ha.....

Trong lòng cô không nhịn được vui mừng, hoàn toàn là ý tưởng lóe lên tong đầu!

Sau khi thành công khiến Đại Ma Vương ghê tởm, tâm tình Tần Lạc vui thích tắm xong, sau đó sảng khoái ra khỏi phòng.

Mỗi một hơi thở trong khu vườn, cũng chứa hương thơm rượu nho.

Cô hít vào một hơi thật sâu, con mắt nhìn về nơi xa, còn có thể nhìn thấy phía trước một mảnh xanh um tươi tốt.

Tâm tình, tự dưng kích động.

Hơn nữa không thấy bóng dáng Đại Ma Vương.

Cô ngâm nga một ca khúc dọc theo bậc thang đi xuống, mỗi một bước cũng cực kỳ nhẹ nhõm.

Người làm vườn bên trong khu vườn thấy cô, tất cả đều cười híp mắt chào hỏi, hình như cũng nhớ cô.

”Mấy người đang làm cái gì đấy?”

Tần Lạc giống như cục cưng tò mò, thấy cái gì cũng sẽ hỏi.

”Đây là nho mới vừa hái về từ vườn nho, chuẩn bị mang đi sản xuất rượu nho.”

”Tôi có thể đi xem một chút không?”

”Dĩ nhiên có thể.”

Tần Lạc hưng phấn đi theo người làm vườn ra chỗ sản xuất rượu nho, phát hiện khắp nơi bên trong đều là nho mới hái xuống, cô còn không nhịn được ăn mấy quả.

Quả nhiên mùi vị rất tươi ngon!

”Tôi có thể học không?”

Tần Lạc khiêm tốn nói.

Người làm vườn gật đầu, sau đó ôn hòa có kiên nhẫn nói: “Trước tiên cắt từng quả nho xuống, trong quá trình không thể làm hỏng vỏ trái cây, cũng

không thể sử dụng tay đi ngắt, bất kể là những quả nho bị hỏng thì đều để sang chỗ khác.....”

”A, là thế này phải không?”

Tần Lạc có hình có dạng làm theo.

”Sau khi cắt nho xong thì rửa sạch sẽ thả vào nước muối ngâm.....”

Đang nói, chợt có người giúp việc nóng nảy chạy vào, lúc thấy Tần Lạc rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, rồi nói: “Tần tiểu thư, Hoắc tiên sinh một mực tìm cô, cô mau đi qua đi!”

Tần Lạc gật đầu, “Được, tôi biết rồi.”

Trong phòng ăn to như vậy trang hoàng trang nhã cao quý, mỗi một chỗ trên bàn ăn và nét vẽ trên tường đều lộ ra sự xa hoa nhã nhặn!

Lúc này trên bàn đang bày các loại đồ ăn phong phú.

”Em đi đâu đấy?”

Giọng Hoắc Kỳ Thành lạnh lẽo, hình như mang theo không vui.

Sáng sớm bị cô gái nhỏ này bố trí, sau đó rửa mặt xong ra ngoài thì đã không thấy tăm hơi cô đâu, anh có thể có tâm tình tốt sao?

”Tôi đi học sản xuất rượu nho.”

”Tại sao không mang theo điện thoại di động?”

”Quên.”

Tần Lạc thành thật trả lời, lúc cô thay quần áo xong liền quên.

Hoắc Kỳ Thành nhìn cô sau vài giây, giọng nói hơi chậm rãi, “Tới đây.”

Hả.....

Lại muốn làm gì?!!!

Mặc dù trong lòng Tần Lạc không muốn, nhưng hai chân vẫn du chuyển qua, ai ngờ lúc này biểu cảm tâm tình của Đại Ma Vương cực kỳ kinh khủng.....

Nếu cô cãi lời, có thể bị đánh hay không.....

”Lúc tôi đi xuống thì cũng không có thấy anh.....”

Vẻ mặt Hoắc Kỳ Thành hơi có tiết trời ảm lại, một tay kéo cô ngồi xuống bên cạnh mình, nhìn quần áo trên người cô một chút, cau mày, “Em không nóng sao?”

Tần Lạc lắc đầu, “À không! Trong vườn rất mát mẽ.....”

Cô chỉ mặc thêm có một cái áo khoác thôi mà, đã làm phiền Đại Ma Vương để mắt?

Hoắc Kỳ Thành thấy cô nói như vậy cũng thôi, Tần Lạc vừa định đứng dậy lại bị anh ấn xuống, “Cứ như vậy đừng động.”

Tần Lạc không biết làm sao, “Như vậy tôi ăn cơm thế nào?”

Hoắc Kỳ Thành mặt lạnh, “Đừng làm rộn!”

Tần Lạc đầu đầy hắc tuyến, “Người nào náo loạn, anh buông tôi ra trước, để cho tôi ngồi vào cái ghế bên cạnh đi.”

Đương nhiên Hoắc Kỳ Thành không chịu, “Anh chỉ muốn ôm người phụ nữ của mình.”

Tần Lạc bị lời anh nói trực tiếp như vậy liền đỏ mặt, nhỏ giọng ngập ngừng nói: “Ai là người phụ nữ của anh.”

Hoắc Kỳ Thành nắm được cằm cô để cho cô nhìn thẳng mình, “Còn muốn phủ nhận?”

Tần Lạc lúng ta lúng túng một hồi lâu, cũng không nói ra một chữ, thì ra Đại Ma Vương chính thay đổi chiến thuật dụ dăng.....

Còn tưởng rằng sau đêm đó anh sẽ không quan tâm tới mình nữa, kết quả anh đánh cái chủ ý này.....

Rất có tâm cơ!

Mình hoàn toàn không phải là đối thủ của anh.....

Bữa cơm này Tần Lạc ăn rất đau khổ, bởi vì một người đàn ông vẫn ôm cô, mình còn phải cho anh ăn, sau đó thường là cô lấy muống từ trong miệng anh ra, lại bị nhét vào trong miệng mình.

.....

”Tôi no rồi.”

Tần Lạc rất muốn nhảy từ trên người anh xuống, nhưng Hoắc Kỳ Thành không đồng ý, cường thế ôm eo thon nhỏ của cô, hơi thở còn phả lên gáy cô.

Trong mắt Hoắc Kỳ Thành lóng lánh hai ngọn lửa nhỏ, sao lửa đỏ nhảy động.

”Anh chưa ăn no.”

Giọng anh trầm thấp hấp dẫn mê người.

Tần Lạc có loại cảm giác như ngồi bàn chông, cảm giác trong lời nói của anh có cái gì đó.....

”Anh muốn ăn cái gì, tôi giúp lấy giúp anh.”

Tần Lạc vội vàng muốn tránh thoát ngực của anh, còn chưa đi hai bước lại bị anh kéo trở lại.

”Muốn ăn..... em.”

Ngón tay Hoắc Kỳ Thành cách lớp quần áo chậm rãi vuốt ve hông của cô, ánh mắt nóng bỏng tà mị mà mê hoặc lòng người, không hề chớp mắt giằng co tầm mắt Tần Lạc.

Cô khó nhịn nuốt một ngụm nước bọt, trong đầu nhanh chóng nghĩ tới đối sách.

Hoàn cảnh lằng mằng như thế, cô thà đi vườn nho hái quả nho thưởng thức một chút cảnh đẹp, mà không phải ở lại chỗ này cùng Đại Ma Vương..... Triền miên.

”Tôi cũng không phải là thức ăn. Hôm nay bên ngoài ánh nắng tươi sáng, không bằng chúng ta đi ra bên ngoài một chút đi? Lần trước tới cũng không có đi thăm quan, anh thấy sao?”

Tần Lạc cố ý nói sang chuyện khác, giọng nói dịu dàng như nước.

Lúc này, nhất định giọng điệu phải mềm mại được.....

Sau đó giương mắt nhìn người đàn ông.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 95: Lời Đồn Nhảm Nhí Truyền Đi Khắp Nơi

Hoắc Kỳ Thành nhìn hai mắt trong suốt của cô, nơi nào đó trong lòng giống như bị thứ gì mềm mại phất qua

Tần Lạc thấy anh không nói lời nào còn tưởng rằng anh không chịu đồng ý, liền lộ ra vẻ mặt vô tội đáng thương, “Tôi thật sự thích nơi này.”

Dừng một chút, Hoắc Kỳ Thành gật đầu, “Ừ, tôi dẫn em đi dạo trang viên.”

Tần Lạc vừa nghe, liền nhảy cẫng hoan hô, cô chờ chỉ những lời này.

Hai người ra khỏi phòng ăn đi trên đường nhỏ bên ngoài cánh đồng, nhìn những dàn nho xanh mênh mông bát ngát, chỉ cảm thấy tâm tình mình cũng cực kỳ sung sướng.

Ít nhất có thể quên mất một chút chuyện không vui.

Hoắc Kỳ Thành bá đạo dắt tay của cô, bàn tay to của anh ấm áp, để cho tâm tình của cô cũng vùng dậy theo

Trong nháy mắt, Tần Lạc thật sự có loại ảo giác, bọn họ chính là một đôi yêu nhau ân ái, tình đầu ý hợp

Nhưng một cơn gió lạnh thổi tới, dập tắt tất cả tư tưởng kiêu diễm của cô.

Giữa bọn họ, thật sự sẽ có tương lai sao?

Lần này trở lại vườn rượu nho ở Bordeaux chủ yếu là muốn bàn giao một vài công việc, tương đối vụn vặt, hai ngày đã xử lý xong.

Tần Lạc hoảng hốt cảm thấy, mình là bị bắt tới.

Bởi vì từ đầu đến cuối Đường thiếu cũng không có lộ diện, người làm bạn toàn bộ hành trình với mình đều là Đại Ma vương

Hoặc Kỷ Thành cũng rất hưởng thụ hai ngày đơn độc chung đụng này, Tần Lạc nghiêm nhiên trở thành vật trong túi họ, quá trình chung đụng với cô cũng rất vui vẻ, quả thật cô và những cô gái khác có chút khác nhau.

Trở lại công ty, Tần Lạc lại phát hiện một chuyện -- tất cả mọi người truyền nhau chuyện tình của cô và Đường thiếu.

Phiên bản có nhiều loại: một, cô là một trong đám người tình của Đường thiếu, mặc dù có thể vào công ty cũng là bởi vì có quan hệ với Đường thiếu.

Hai, trước cô lợi dụng chuyện tổng giám đốc ngộ nhận là cô bắt cóc tiểu thiếu gia mà vào tổ phiên dịch 3 của công ty, cố gắng quyến rũ tổng giám đốc lạnh lùng không được, liền chuyển sang Đường thiếu hoa hoa công tử.

Nghe đến mấy cái này, Tần Lạc dở khóc dở cười, mọi người phán đoán đúng là phong phú!

Cô có khuôn mặt cảm dỗ vậy sao?

Làm sao lại không trốn thoát khỏi mị hoặc của mấy người đàn ông này?

Lương Tinh và Chu Thiến nhìn thấy cô ánh mắt biểu hiện”Chúc mừng cô”, thật giống như đang nói: Dính vào Đường thiếu thì cô giàu có rồi! Sau này vẫn không phải lo chơi đùa ăn ngon!

Tần Lạc không biết làm sao, “Giữa tôi và Đường thiếu không có gì cả!”

Lương Tinh cười rất mập mờ, “Chúng tôi hiểu! Chuyện như vậy đương nhiên là không nói rõ được, chúng tôi hiểu.”

Tần Lạc không vui nói: “Hiếu cáo sợt len! Vốn là không thể nào! Chỉ là tôi theo Đường thiếu ra ngoài làm việc hai lần đã bị mọi người truyền nhau không ngớt, cũng thật không có đạo lý rồi!”

Chu Thiến nói tiếp, ”Đi chung hai lần còn chưa đủ? Phải biết Đường thiếu đi công tác rất ít khi mang phiên dịch theo, bản thân anh ta chính là một người phiên dịch xuất sắc, trước kia đều chỉ mang theo Ninh Mông.”

Trong lòng Tần Lạc kêu rên: được rồi! Thì ra là như vậy!

”Mặc kệ các cô tin hoặc không tin, quả thật tôi và Đường thiếu không có gì cả!”

Nói xong, cô trực tiếp rời đi.

Để lại Lương Tinh và Chu Thiến hai mặt nhìn nhau, Hứa Vi nghe thấy động tĩnh cũng đi tới, “Mấy người đang nói chuyện gì vậy?”

Chu Thiến liền nói lại lần nữa nhưng gì Tần Lạc nói.

Hứa Vi mỉm cười, “Chuyện như vậy nếu đặt ở trên người tôi cũng không nhất định sẽ phải thừa nhận! Hai người cần gì đánh nhau, xì căng đan là xì căng đan thôi! Nghe một chút là được, còn còn loạn với người trong cuộc, cẩn thận cô ấy thổi gió bên gối.”

Lương Tinh vừa nghe, lập tức rút cổ, “Phải ha! Chúng ta đặc tội ít thì tốt hơn! Mặc dù Đường thiếu thay đổi phụ nữ như thay quần áo, nhưng luôn luôn hào phóng, tiền chia tay cũng cho nhiều lắm, cho nên chúng ta vẫn không chọc nổi.”

Chu Thiển bữu môi khinh thường, “Cũng biết cô ta là loại mặt hàng đó!”

Cũng không có ai nói thêm gì nữa, ai cũng ngầm hiểu nhưng không nói ra.

Trong phòng rửa tay.

Vừa đúng lúc Tần Lạc gặp được Hứa Vi, vốn định mỉm cười chào hỏi mà thôi, kết quả đối phương mở miệng trước, “Gần đây tin đồn trong công ty rất nhiều, cô đừng quá để ở trong lòng, thật giả tự biết.”

Tần Lạc nhìn cô một cái, rất cảm kích nói: “Cám ơn.”

Hứa vi hơi mím môi, “Không có việc gì.”

Sau đó liền đi ra ngoài.

Không có lời nói dư thừa, lại làm cho Tần Lạc cảm nhận được một tia ấm áp.

Ít nhất, ở trong công ty tràn ngập tin đồn, vẫn có thể thấy một chút xúu chân tình thực lòng.

Giờ phút này --

Trong phòng làm việc ở lầu 59 của Hoắc Kỳ Thành, Đường Triều đang vắt chéo hai chân vung vẩy ngồi ở trên ghế sa lon khoan thai tự đắc uống trà, “A Thành, tôi hy sinh khá lớn thì phải? Chỉ vì cậu, tôi đã trở thành tiêu

điểm nghị luận ở trên dưới công ty, cô gái của cậu, cũng được thành bạn gái tin đồn của tôi”

Hoắc Kỳ Thành liếc anh ta một cái, “Không phải là cô luôn luôn có chủ ý sao?”

Đường Triều buông tay ra, “Tôi cảm thấy được! Biện pháp duy nhất cũng chính là khiến xì căng đan dập tắt, là không quan tâm đến nó.”

Hoắc Kỳ Thành nhú mày, “Tự sinh tự diệt sao?”

Đường Triều gật đầu, “Đúng vậy! Nếu không chỉ biết vừa tô vừa đen, mặc dù bây giờ tôi đứng ra nói Tần Lạc không phải cô gái của tôi, tôi tin tưởng cũng không thiếu người không tin.”

Ngón tay Hoắc Kỳ Thành khẽ chọc mặt bàn, như đang trầm tư.

Đường Triều tiếp tục nói: “Trừ phi cậu tuyên bố với bên ngoài cô ấy là người phụ nữ của mình, nhưng như vậy cũng không tốt lắm, dù sao bây giờ đại anh cả anh hai chị ba còn đang để mắt nhìn chăm chăm, sau đó Hoắc Cẩm Dương còn vào công ty, tất cả mọi người nhìn chăm chăm vào vị trí của cậu, chỉ cần cậu hơi không cẩn thận, cũng sẽ đẩy ngay cậu xuống.”

Môi Hoắc Kỳ Thành mím chặt, đương nhiên anh hiểu đạo lý này, bằng không cũng sẽ không cho mình ra cái chủ ý này

”Ừ.”

”Chúng ta có thể thể tạo áp lực cho nhân viên trong công ty, dù sao ở trong công ty truyền những tin không thật này là không nên, cũng sẽ tạo thành ảnh hưởng đối với Tần Lạc, tôi ngược lại cũng không có gì.”

”Tôi biết rồi.”

Đường Triều đứng lên chuẩn bị đi, bỗng nhiên lại nghĩ đến cái gì đó, “Buổi tối Đông Tử kêu đánh bài.”

Hoắc Kỳ Thành gật đầu, “Được.”

Bốn người bọn họ đã lâu không có tụ họp, bình thường ai bận việc nấy, khó được đều có thời gian.

Tần Lạc vốn tưởng rằng vì xì căng đan này mà cô sẽ nhận được tin nhắn hoặc điện thoại của Đại Ma Vương, kết quả một tin cũng không có.

Điều này làm cho tâm tình của cô khó tránh khỏi có chút xuống thấp

Sắp tan ca thì điện thoại di động của cô chợt vang lên, cô giật mình không ngừng lấy ra, vốn tưởng rằng là Đại Ma Vương, kết quả lại là bạn học cũ Cố Nam Châu.

”A lô?”

”Tần Lạc?”

”Ừ, là mình, có chuyện gì sao?”

”Mình mới vừa nhận một đơn kiện tố tụng quốc tế, có chút tài liệu tiếng Pháp mình xem không hiểu, cho nên liền nghĩ tới cậu, không biết tối nay cậu có rảnh không?”

Giọng Cố Nam Châu khiêm tốn văn nhã, nghe thấy là có thể cảm thấy anh là một người khiêm tốn.

Tần Lạc nỉ non một câu, “Tối nay sao?”

Cô Nam Châu gật đầu, “Ừ, cậu có thời gian rảnh ra ngoài dùng một bữa cơm với mình không, vừa đúng lúc cùng cậu nói chuyện tư liệu, cậu cảm thấy thế nào?”

Tần Lạc suy nghĩ một chút, dù sao buổi tối cũng không có chuyện gì, giữa bạn học chung lớp giúp đỡ lẫn nhau là chuyện bình thường.

”Được.”

”Vậy chúng ta hẹn ở nhà hàng Nam Lộ?”

”Ừ.”

Sau khi cúp điện thoại, mãi cho đến tan việc, Đại Ma Vương cũng không gọi tới, Tần Lạc nằm điện thoại di động thở dài, phụ nữ mà! Chính là tình cảm như động vật, một khi động lòng, sẽ ôm hi vọng với người đàn ông mình thích, mong mỗi mỗi lúc anh có thể liên lạc với mình

Loại cảm giác này thật là quá tệ!

Cô không thích chút nào tâm tình của mình bị một người khác tác động tới cảm giác, tâm tư của Đại Ma Vương rất khó suy đoán, anh mở miệng ra nói mình là người phụ nữ của anh, nhưng khi mình và người đàn ông khác có xì căng đan thì anh một chút động tĩnh cũng không có.....

Chẳng lẽ mình chỉ là người phụ nữ không thể lộ ra bên ngoài ánh sáng?

Bỗng dưng, cô nghĩ tới lời Hoắc Cẩm Dương nói

Thở dài, cầm túi sách tan việc.

Cửa thang máy mở ra, vừa đúng lúc Giang Ánh Tuyết ở trong, thấy cô chỉ hơi nhếch môi cười lạnh một tiếng, Tần Lạc lười phải nhìn nét mặt của cô ta, chỉ trong 10 giây ở chung đơn độc, đã khiến cho cô cảm thấy một ngày bằng một năm.

Ngay lúc cửa thang máy mở ra, Giang Ánh Tuyết bất ngờ nói: “Tần Lạc, tôi biết rõ cô rất giữ bốn phận, bất kể lời đồn lãn này có phải thật hay không, cũng hi vọng cô đặt công việc lên vị trí đầu, bởi vì thân phận của

Đường thiếu cô không với nổi, nhiều lắm cũng chỉ là vui đùa một chút mà thôi, không thể nào có tương lai.”

Dừng một chút, “Làm người phải biết tự giác một chút.”

Sau khi nói xong sắc mặt Tần Lạc tái xanh, giống như bị người tát.....

Không đợi cô nói, Giang Ánh Tuyết đã quay đầu rời đi.

Mặc dù Tần Lạc leo lên người đàn ông không phải của cô ta, nhưng để cho cô tỉnh cũng là việc nên làm, đừng tưởng rằng bám được vào Đường thiếu là có thể tùy ý vọng tưởng!

Không có cửa đâu!

Trước mắt tổ ba là do cô ta định đoạt!

Nhà hàng

Lúc Tần Lạc chạy đến Cố Nam Châu đã ngồi ở đó rồi, cô hơi áy náy nói: “Xin lỗi! Mình tới trễ mấy phút.”

Cố Nam Châu dịu dàng nhếch môi, “Lúc này là giờ tan làm cao điểm, có trễ mấy phút cũng bình thường.”

Tần Lạc khom người ngồi xuống đối diện cậu ta, cũng rất có hảo cảm với việc cậu ta quan tâm.

Cố Nam Châu gọi phục vụ tới, đưa thực đơn cho Tần Lạc, “Muốn ăn cái gì?”

Tần Lạc cũng không kiêu cách, nhận lấy thực đơn lưu loát chọn một phần thịt bò bít tết và một phần salad trái cây, “Mình được rồi.”

Cố Nam Châu lật tìm thực đơn, “Có muốn ăn món vật gì không?”

Tần Lạc nhìn một chút, “Khoai sọt đi!”

Cố Nam Châu nhanh chóng gọi xong liền đưa cho nhân viên phục vụ, lơ đãng ngẩng đầu, liền nhìn thấy vẻ mặt của Tần Lạc nặng nề, không khỏi hỏi ”Còn việc không thuận lợi sao?”

Tần Lạc chột ngẩng đầu lên, vừa đúng nhìn vào ánh mắt hỏi thăm của Cố Nam Châu, thế này mới ý thức được vẻ mặt của mình bán đứng mình, ngay sau đó sờ sờ mặt, “Trông rất rõ ràng sao?”

Cố Nam Châu bưng cà phê lên uống một ngụm, “Đại khái là có liên quan tới nghề nghiệp của mình, đã từng học qua tâm lý học, cho nên có thể nhìn biểu hiện của đối phương mà suy đoán tâm tư của đối phương, làm luật sư, có kỹ năng này phụ trợ cũng có giúp ích ở trên tòa án.”

Tần Lạc cũng uống một hớp, nửa đùa nói: “Đây chẳng phải là rất nhiều người không có bí mật ở trước mặt cậu sao?”

Cố Nam Châu cười nói, “Cũng không đến nỗi, mình còn không có lợi hại như vậy.”

Hai người hàn huyên một lúc, không khí lập tức trở nên dễ dàng rất nhiều, Tần Lạc chỉ cảm thấy cậu ta là người đàn ông dịu dàng sắc sảo, nói chuyện hài hước.

Sau khi ăn xong, Cố Nam Châu mới lấy tài liệu mình cần phiên dịch ra, “Cậu xem một chút, có thuật ngữ liên quan chuyên nghiệp mình có thể đề cử cho cậu một quyển tự điển.”

Tần Lạc đại khái lật qua, cười nói: “Đúng là có không ít thuật ngữ chuyên nghiệp, đại khái bao lâu cậu cần? Nếu như quá nhanh mình không thể làm xong được.”

Giọng Cố Nam Châu thanh dịu dàng như gió, “Trong vòng một tuần, được không?”

Tần Lạc vừa nghe, “Đương nhiên là có thể! Luật sư cố sẽ không bởi mình mà cố ý cho gia hạn cho mình thêm ngày chứ?”

Cố Nam Châu cười yếu ớt, “Cậu là lần đầu tiên tiếp xúc với loại tài liệu luật pháp loại này, đương nhiên mình phải cho cậu thư thả thêm hai ngày, chỉ là một tuần lễ thật có chút gấp.”

Tần Lạc lắc đầu, “Không có chuyện gì, con người của mình rất thích nếm thử khiêu chiến, nếu không cuộc sống cũng không có gì hay rồi.”

Mắt Cố Nam Châu sáng rực lên, “Vậy thì tốt.”

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 96: Ánh Mắt Em Chọn Đoàn Ông Không Tệ

Tần Lạc lật đi lật lại tư liệu trên tay: “Có phải chưa được đầy đủ đúng không?”

Cố Nam Châu gật đầu: “Còn phải qua hai ngày nữa mới đến, đến lúc đó mình đưa đến cho cậu.”

Tần Lạc không cảm thấy gì: “Được! Chỉ phiền cậu lại đi một chuyến.”

Cố Nam Châu dịu dàng cười: “Nên vậy.”

Khi hai người đã nói chuyện xong chuẩn bị rời đi, lại gặp “Người quen”.

Hoắc Cẩm Dương với Giang Ánh Thần.

Từ sau đêm hai người tan rã trong không vui đó, Hoắc Cẩm Dương trở về bị ba hung hăng giáo huấn một phen, nói anh ta không nên làm cho Giang Ánh Thần tức giận, cô ta một lòng vì anh, tương lai nhất định là vợ hiền, thậm chí còn là trợ thủ giỏi giúp anh đi lên thành công...

Mặc dù trong lòng Hoắc Cẩm Dương không vui, nhưng lời của ba cũng nhắc nhở anh không thể buông lỏng.

Anh ta nghĩ tới, chỉ cần mình có thể ngồi lên vị trí kia, muốn người phụ nữ nào, muốn cuộc sống gì còn không phải do bản thân quyết định sao.

Giống như vua cổ đại, vì tranh đoạt ngôi vị hoàng đế mà nhiều hoàng tử đầu rơi máu chảy, chỉ vì ngồi lên vị trí tượng trưng nằm trong tay quyền lực tối cao, muốn người nào, cũng chỉ cần một câu nói.

Thế cho nên buổi sáng hôm sau, anh ta đến nhà họ Giang xin lỗi Giang Ánh Thần, dõ dành cô! Đối với anh ta không phải là việc khó gì.

Mặc dù tính tình Giang Ánh Thần ngang ngược, nhưng sau khi anh ta tấn công liên tục hai ba ngày, cũng hết giận rồi.

Buổi tối hôm nay hai người cùng đi ra ngoài ăn cơm.

Thanh toán xong chuẩn rồi đi phát hiện ánh mắt bạn trai nhìn chăm chăm vào một đôi nam nữ, nói đúng ra, là nhìn chăm chăm cô gái kia!

Cô gái trời sinh nhạy cảm khiến cho cô ta ý thức được cô gái này nhất định có quan hệ với Hoắc Cẩm Dương.

Tần Lạc chỉ muốn làm như không phát hiện Hoắc Cẩm Dương với Giang Ánh Thần, mặc dù lần đó không chân chính thấy rõ mặt mũi của Giang Ánh Thần, nhưng Hoắc Cẩm Dương có thể mang phụ nữ ra ngoài cũng chỉ một mình cô ta!

Hơn nữa gương mặt với quần áo cô ta, rất khó không để cho người ta dò số chỗ ngồi.

Cố Nam Châu cũng đã nhận ra Tần Lạc khác thường, nhìn đôi nam nữ đối diện kia là người cô ấy quen biết, thậm chí còn có quan hệ không tầm thường.

Bỗng nhiên, anh nghe thấy Tần Lạc nhỏ giọng nói câu: “Giúp mình một việc.”

Anh thân sĩ trả lời: “Được.”

Tần Lạc vội vàng đưa tay kéo cánh tay Cố Nam Châu, bây giờ cô chỉ muốn khẩn trương rời khỏi nhà hàng, thật sự không muốn nhìn Hoắc Cẩm Dương dù chỉ một giây.

Hoắc Cẩm Dương dường như không muốn dễ dàng buông tha cô như vậy, vẻ mặt bình tĩnh tự nhiên chào hỏi cô: “Đã lâu không gặp! Bạn trai em?”

Tần Lạc hít một hơi, tại sao có người đàn ông đề tiện như vậy?

Trước mặt bạn gái hiện tại chào hỏi với bạn gái trước?

Anh ta không sợ bạn gái hiện tại tức giận?

Nhưng người ta đã hỏi, cô không thể không phản ứng, chỉ có thể lạnh nhạt đáp: “Đúng.”

Dứt lời thì muốn lôi kéo Cố Nam Châu nhanh chóng lách người.

Hoắc Cẩm Dương liếc mắt đánh giá trên dưới Cố Nam Châu một cái: “Ánh mắt em chọn đàn ông không tệ! Vị tiên sinh này nhìn có chút quen mặt, không biết làm nghề gì.”

Cố Nam Châu tao nhã mở miệng: “Luật sư.”

Khi ba người nói chuyện, Giang Ánh Thần vẫn quan sát đánh giá vẻ mặt Tần Lạc, cô ta phát hiện đối phương dường như rất chán ghét Hoắc Cẩm Dương, từ đầu không muốn nhìn anh ta, ngược lại là Hoắc Cẩm Dương vẫn không ngừng hỏi người ta.

Lập tức vô cùng thân thiết kéo cánh tay bạn trai, làm nũng nói: “Cẩm Dương, anh quan tâm người ta như vậy, sẽ không phải là bạn gái trước của anh chứ?”

Lời cô ta vừa thốt ra khỏi miệng, không khí nhất thời bị đóng băng.

Giữa hai lông mày Cổ Nam Châu lướt qua hiểu rõ không dễ dàng phát hiện, thật ra đại khái anh cũng đoán được.

Giọng Tần Lạc trong veo mà lạnh lung: “Mọi người đều phải nhìn về phía trước, chuyện quá khứ giống như tuổi tác đi qua, đã sớm không tồn tại nữa, mỗi người cần phải trân trọng!”

Sau đó, lôi kéo Cổ Nam Châu nhanh chóng rời đi.

Lần này, Hoắc Cẩm Dương muốn cản cũng không ngăn được.

Anh ta nhìn bóng lưng Tần Lạc dường như mang theo một chút không cam lòng, những cảm xúc này hoàn toàn bị Giang Ánh Thần nhìn thấy.

Cười lạnh nói: “Hoắc Cẩm Dương anh được lắm! Vừa nói lời ngon tiếng ngọt với tôi, vừa nhớ mãi không quên bạn gái bình dân trước của anh! Ngược lại anh giấu diếm tôi thật kỹ!”

Trong lòng Hoắc Cẩm Dương không ngừng kêu khổ, chỉ có thể dỗ dành nói: “Ánh Thần, em nghĩ đi đâu vậy, làm sao anh có thể lại nhớ mãi không quên cô ta chứ? Cô ta ngay cả xách giày cho em cũng không xứng! Nhưng gặp lại bạn gái trước chào hỏi bình thường có phải không? Hơn nữa, em nghĩ lại xem! Anh cũng không ở phía sau lưng em chào hỏi cô ta càng thêm chứng minh giữa bọn anh bình thân không có bất kỳ chuyện gì mà người khác không thể nhìn.”

Giang Ánh Thần cười lạnh: “Đúng không? Tốt nhất là như vậy!”

Hoắc Cẩm Dương vội vàng giải thích: “Mắt thấy là thật, vừa rồi anh có hành động gì vượt quá phép tắc không?”

Giang Ánh Thần nhếch môi mỉa mai nói: “Mắt thấy là thật? Anh nhớ mãi không quên với người ta, nhưng người ta lại vô cùng chán ghét anh? Đây là chuyện tôi nhìn thấy thật!”

Hoắc Cẩm Dương luôn miệng kêu oan uổng: “Ở trong mắt em, anh thậm tệ như thế sao? Tần Lạc cô ta là ai chứ? Có chỗ nào đáng giá để anh nhớ mãi không quên?”

Giang Ánh Thần bán tín bán nghi với lời nói của anh ta: “Tốt nhất lời anh nói là thật! Nếu không...”

Cô ta nhớ, bạn gái trước của anh ta tên là Tần Lạc.

Sau khi từ nhà hàng đi ra, Tần Lạc buông cánh tay Cố Nam Châu ra, về mặt xin lỗi nói: “Luật sư Cố, thực xin lỗi! Vừa rồi để cho cậu đóng giả làm bạn trai mình, mình “

Về mặt Cố Nam Châu sâu xa, nhếch môi: “Có lẽ ngày nào đó mình cũng cần cậu giúp đỡ, đến lúc đó cậu cũng đồng ý với mình là được.”

Tần Lạc bỗng nhiên cảm thấy chủ ý này rất tốt, cô không thích thiếu nhân tình của người khác, như vậy là có thể trả nợ rồi.

”Được!”

Cố Nam Châu dịu dàng nở nụ cười, tính cách cô gái trước mắt trong sáng, bất kỳ cảm xúc gì đều để ở trên mặt, không có tâm cơ gì.

Nhưng Tần Lạc lại cảm thấy cậu ta rất dễ tiếp xúc, nói chuyện làm cho người ta cảm thấy thoải mái, nếu không phải bây giờ mình đã động tâm với Đại Ma Vương.

Có lẽ cô sẽ cảm thấy luật sư Cố là một người bạn trai rất tốt.

Thẳng đến khi tách ra, Cố Nam Châu không có hỏi đến chuyện riêng về bạn trai cũ của Tần Lạc, mặc dù hai người chỉ là bạn học lâu ngày gặp lại, còn không quen thuộc đến mức có thể tùy tiện tán gẫu chuyện riêng.

Cậu ta cũng sẽ không cưỡng ép, đồng thời, từ tình hình vừa rồi, Tần Lạc dường như rất chán ghét người đàn ông kia, từ đầu không cho anh ta chút sắc mặt hoà nhã.

Ngược lại người đàn ông kia nhớ mãi không quên với cô.

Nhìn tướng mạo, người đàn ông kia có chút giống cháu trai trưởng nhà họ Hoắc Hoắc Cẩm Dương thời gian trước thường xuyên lộ diện ở trong tầm mắt công chúng.

Tần Lạc đi làm ở bộ phận phiên dịch tập đoàn Đế An, cháu trai trưởng nhà họ Hoắc là bạn trai cũ của cô ấy?

Thật đúng là thú vị.

Về đến nhà Tần Lạc thả lỏng ngã ở trên ghế sofa, gần đây hết chuyện này lại xảy ra chuyện khác, cô cần phải bình tĩnh suy nghĩ.

Cô là người phụ nữ kiên cường của ** thế kỷ mới, tuyệt không có thể bị đàn ông dắt đi!

Nếu Đại Ma Vương chơi trò lạt mềm buộc chặt với mình, cô liền cùng anh chơi đùa!

Đang nghĩ ngợi, điện thoại di động bỗng nhiên vang lên.

Cô hoảng sợ chột nháy dựng lên, lại phát hiện không phải Đại Ma Vương gọi đến, mà là số lạ, suy nghĩ một chút vẫn nên nhận: “Alo?”

”Chị! Muốn gọi điện thoại cho chị thật không dễ dàng! Nghe nói bây giờ chị đi làm ở tập đoàn Đế An?” Giọng Đồng Ngữ Phi dù có một trăm năm không nghe cũng tức khắc có thể nhận ra.

Tần Lạc tức giận nói: “Không có việc gì thì tôi cúp.”

Đồng Ngữ Phỉ vội vàng nói: “Chị! Nếu chị gác điện thoại thì ngày mai em đến tập đoàn Để An tìm chị, dù sao em cũng biết rõ vị trí tập đoàn Để An, em không tin tìm không được chị!”

Tần Lạc tức giận hít một hơi thật sâu: “Đồng Ngữ Phỉ, rốt cuộc cô muốn làm gì?”

Đồng Ngữ Phỉ nở nụ cười: “Chị, chị nói xem, em có thể có mục đích gì! Không phải là muốn gặp chị một lần thôi! Ba mẹ đều rất nhớ chị, hi vọng chị có thể về nhà ăn một bữa cơm, yêu cầu đơn giản như vậy, chị sẽ đồng ý chứ?”

Tần Lạc căn bản không tin ba với mẹ kể sẽ nhớ mình: “Tôi bận rộn nhiều việc.”

Đồng Ngữ Phỉ còn nói: “Chị, dù thế nào chúng ta là người một nhà, nếu chị tuyệt tình như vậy bị các đồng nghiệp biết cũng không hay, chị nói đúng không?”

Uy hiếp trắng trợn như vậy làm cho Tần Lạc rất khó chịu, nhưng vì không để cho Đồng Ngữ Phỉ làm ảnh hưởng đến công việc của mình, cô chỉ có thể đồng ý với cô ta: “Được, tối mai tôi sẽ rút ra thời gian trở về một chuyến.”

Đồng Ngữ Phỉ nhất thời cười tươi như hoa: “Chị, em sẽ bảo thím Trương làm ăn đồ ăn chị thích nhất...!”

Vẻ mặt Tần Lạc chán ghét: “Cúp.”

Trong nháy mắt cúp điện thoại kia, cô thở thật dài, gặp phải người nhà như vậy, hàng năm cô đều tránh được thì nên tránh, đỡ phải xảy ra không vui.

Ài

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 97: Chỉ Muốn Cả Đời Không Qua Lại Với Nhau

Buổi tối hôm sau.

Đứng ở cách xa cửa nhà đã lâu, trong lòng Tần Lạc rất phức tạp, không lâu trước kia, cái nhà này rõ ràng là của họ Tần, ông ngoại, bà ngoại và mẹ đều ở đây...

Bây giờ, bọn họ đều đã mất, chỉ còn lại một mình mình, ba cũng không là người ba mình quen biết kia, giống như mình không phải con gái của ông.

Đưa tay lên, gõ cửa.

Nghênh đón cô là Đồng ngữ Phi, vẻ mặt cô ta nói cười riu rít: “Chị, chị đã trở về, em với ba mẹ chờ đã lâu.”

Vẻ mặt mẹ kế Lý Thúy Như không cam lòng nói: “Để cho cả nhà chúng tôi chờ một mình cô, cũng không biết rốt cuộc cô lấy mặt mũi ở đâu ra! Vong ân phụ nghĩa gì đó!”

Đồng Thăng Lợi trừng mắt nhìn vợ một cái: “Hôm nay Tiểu Lạc rất không dễ dàng về nhà một chuyến, bà bớt tranh cãi cho tôi!”

Lý Thúy Như vốn còn muốn nói tiếp, kết quả cô gái liếc mắt ra hiệu cho bà ta, bà đành phải thôi.

Đồng Ngũ Phi giống như gái hồng lâu* (nghĩa là gái chuyên tiếp khách ở các quán bar hiện nay)suy nghĩ đến cảm xúc của Tần Lạc: “Chị, mẹ em cũng đã lâu không gặp chị, nói chuyện ngay thẳng, chị đừng để trong lòng.”

Tần Lạc cười lạnh ra tiếng: “Ở đây không chào đón tôi, tôi cũng không lạ gì cái nhà này, các người tìm tôi đến cùng có chuyện gì, nói thẳng đi!”

Đồng Thăng Lợi vội vàng hoà giải: “Tiểu Lạc, con hiếm khi trở về một lần, đương nhiên phải ở nhà ở một đêm, phòng của con ở trên lầu đều đã dọn dẹp xong.”

Tần Lạc lạnh giọng cự tuyệt: “Chuyện ở một đêm tôi cũng không dám nghĩ đến, vẫn nên nói vấn chính đề đi!”

Cô chắc chắn bọn họ tìm mình trở về nhất định là có chuyện gì, nếu không thì sẽ không vô duyên vô cớ chuẩn bị một hồng môn yến...

Nếu chỉ đơn giản gọi mình trở về ăn cơm tình thân kia thì tuyệt đối không có khả năng!

Đồng Ngũ Phi bước lên phía trước kéo tay cô: “Chị, sao bây giờ chị trở nên không có kiên nhẫn như vậy hả? Người một nhà chúng ta đã rất lâu chưa từng ngồi cùng ở một chỗ ăn cơm, chị nói chuyện với ba tốt một chút! Dù sao chị là con gái của ba.”

Ngược lại cô ta biểu hiện có tri thức hiểu lẽ nghĩa.

Tần Lạc lạnh lùng hất tay cô ta ra, người một nhà này thật kỳ lạ!

Trước đối xử với mình không bằng cả người làm! Mẹ kế Lý Thúy Như động một tí tìm mình bới móc, chỉ cần mình làm sai chút chuyện sẽ tố cáo với ba...

Sau đó ba sẽ không phân biệt đúng sai đánh cô một trận.

Về phần đồ chơi của cô, tất cả đều bị Đồng ngữ Phỉ cướp đi, hết lần này đến lần khác mình vẫn không thể cướp về, ba sẽ nói: “Phỉ Phỉ là em gái con, chơi một chút thì đã sao? Từ khi nào con trở nên ích kỷ như vậy?”

Chỉ cần nhớ lại cuộc sống năm thứ hai trung học kia, đó là bóng tối vô tận cùng áp lực...

Cô bị bắt nạt chỉ có thể vụng trộm trốn ở trong chăn khóc, còn phải chọn lúc đêm khuya yên tĩnh, mỗi lần như vậy, cô mong muốn mẹ từ trên Thiên đường trở về dẫn mình đi...

Ba năm trung học, tất cả trí nhớ đau khổ đều bắt nguồn từ cái nhà này, từ ba người ở trước mắt, bọn họ chưa từng coi mình như người nhà.

Ngay cả ba ruột của cô, đối xử với cô cũng lạnh lùng...

Cô đã từng lấy hết can đảm hỏi ông ta: “Tại sao đối xử với con như vậy? Con cũng là con gái ruột của ba mà!”

Về mặt Đồng Thăng Lợi nhìn cô rất chán ghét: “Đúng! Mà là con gái ruột của tao, nhưng tao không yêu mẹ mày, từ sau khi đến ở rể nhà họ Tần, tao cũng chỉ có thể làm người đàn ông sau lưng bà ấy, bị mọi người ghét bỏ là vô dụng, ngay cả bà ta tình nguyện cười nói với người đàn ông khác cũng không muốn nói nhiều với tao một câu...”

”Tao ở nhà họ Tần giống như một tượng gỗ, chuyện công ty bà ta nắm trong tay, tao chỉ có thể chạy ở phía sau lưng bà ta, làm chút việc vặt vãnh. Về phần ông ngoại mày, lại càng khinh thường tao, giống như tao chỉ có tác dụng cùng mẹ mày thai nghén ra mày, sau đó tao bị gạt sang một bên cái gì cũng không phải! Mày có biết hơn mười năm nay tao sống có bao nhiêu kìm nén không? Mày có chút oan ức có thể so sánh sao?”

Tần Lạc mười sáu tuổi nghe mà trợn mắt há hốc mồm, ở trong ấn tượng của cô, tình cảm ba mẹ rất tốt, chưa bao giờ cãi nhau, không giống một số

bạn học trong lớp, nói nửa đêm đều nghe thấy ba mẹ cãi nhau...

Gia đình đã từng cho rằng tốt đẹp trong nháy mắt nổ tung sụp đổ, thì ra mình không phải là kết tinh tình yêu của ba mẹ, trong lòng ba chán ghét mẹ mạnh mẽ...

Đồng Thăng Lợi nói tiếp: “Cũng chỉ có ở trên người Thúy Như, tao mới có thể tìm được lòng tự trọng với cảm giác thỏa mãn của người đàn ông, ở trong mắt bà ấy, tao có thể là một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất; nhưng mẹ mày? Ở trong mắt bà ta tao là người đàn ông yếu đuối, chỉ biết đứng phía sau lưng bà ta khúm núm, bà ta chưa từng hỏi tao có thích cuộc sống như vậy không.”

Dừng một chút: “Bao gồm kết hôn, cũng là bà ta tình nguyện. Khi đó chúng tao là bạn học cùng lớp, bà ta là công chúa kiêu ngạo nhất trong lớp chúng tao, là nữ vương, tất cả mọi người bằng lòng khuất phục bà ta, tao lại không quan tâm đến bà ta, một lòng một dạ tập trung vào học tập, bởi vì nhà tao nghèo, ba mẹ tao đưa tao đi học đại học vì muốn có một ngày có thể ngẩng đầu lên...”

”Cho tới bây giờ tao không nghĩ mình sẽ làm cho bà ta chú ý, lại còn để cho bà ta coi trọng tao nhiều hơn, về sau cũng là bà ta ép tao, mặc dù khi đó tao là một cậu nhóc nghèo, nhưng được một tiểu thư nhà giàu theo đuổi cũng là chuyện rất có mặt mũi, ban đầu tao không đồng ý, về sau chuyện này càng nháo càng lớn, tao lập tức thành nhân vật làm mưa làm gió trong trường học, bạn bè bên cạnh đều khuyên tao đồng ý sự theo đuổi của mẹ mày, cho đến đêm sinh nhật mẹ mày, chúng ta uống hơn nhiều...”

Nghe đến đó, Tần Lạc chỉ cảm thấy thất vọng đau khổ.

Thì ra giữa mẹ với người đàn ông này còn có một đoạn chuyện xưa như vậy, nói vậy khi đó mẹ nằm mơ cũng không nghĩ đến người đàn ông mà bà coi trọng lại có bộ mặt này, căn bản không xứng với tình yêu của bà...

Mẹ là cô gái có tính cách mạnh mẽ, nhận định người đàn ông kia đã nghĩ cùng ông qua cả đời, sao lường trước không như mong muốn, trong quá trình hôn nhân ở chung, hai người càng lúc càng xa, cuối cùng không quay đầu lại được...

”Cho nên, ông chưa bao giờ có yêu mẹ sao?”

Tần Lạc nghe giọng nói của mình, có lẽ, cô muốn một câu chứng thực cuối cùng.

Đồng Thăng Lợi lắc đầu: “Bà ta quá rục rờ chói mắt, cuộc sống vĩnh viễn ở trong tòa lâu đài công chúa, chúng tao không phải là một loại người, bà ta vĩnh viễn cũng không hiểu tao, giữa chúng tao không thể nào sinh ra tình yêu...”

Tần Lạc dường như nghe thấy tiếng kim đâm trong lòng.

Cô không phải vì bản thân, mà là người mẹ đã qua đời...

Sau lần nói chuyện này, trái tim Tần Lạc như tro tàn, không ôm bất cứ hy vọng gì với người ba trên danh nghĩa, cô một lòng đâm đầu vào học tập, chỉ muốn thi đậu vào một trường đại học thật lớn sau đó hoàn toàn thoát khỏi cái nhà này.

Nếu có thể, cô thật sự tình nguyện cùng bọn họ cả đời không qua lại với nhau!

...

Ký ức dừng lại, vẻ mặt Tần Lạc luôn lạnh lùng: “Các người chưa từng nói chuyện dễ nghe với tôi? Đồng Ngữ Phi bây giờ cô ở trước mặt tôi giả vờ làm người tốt có ý gì? Ba năm trung học cô đối với tôi như thế nào? Hề là đồ của tôi cô đều phải giành giật! Động một chút là tố cáo tôi ức hiếp cô, nghỉ đông năm tôi học lớp 11 ấy, cô lại càng khoa trương sử dụng khổ nhục

kế lặn từ trên cầu thang xuống, ngược lại cô ngã rất có kỹ xảo không bị thương, nhưng tay của tôi lại bị ba đánh cho nở hoa, còn bị phạt dọn dẹp vệ sinh một tuần. Ha ha... Cho đến bây giờ, mùa đông mỗi năm đều bị nứt nẻ.”

Ánh mắt cô rét lạnh quét về phía ba người trước mắt, không có một người dám trực tiếp nhìn thẳng cô.

Lý Thúy Như nói thầm: “Cô nói bừa cái gì đó? Phỉ Phỉ đơn thuần như vậy làm sao có thể sử dụng khổ nhục kế! Con bé lặn từ trên cầu thang xuống không có việc gì đó là con bé may mắn, làm chị độc ác như vậy cũng chỉ có một mình cô, đã qua bao nhiêu năm còn không biết xấu hổ mà nói ra...”

Bà ta vừa mới nói xong thì gặp phải ánh mắt lạnh lùng của Tần Lạc, giống như tảng băng, lạnh lẽo làm cho người ta phải rùng mình...

Đồng ngữ Phỉ vội vàng giả vờ oan ức: “Chị, khi đó em thật sự không biết ba sẽ xử phạt chị nghiêm trọng như thế, mỗi năm đều bị nứt nẻ sao? Hôm nào chúng ta đến bệnh viện khám xem sao? Bây giờ nứt nẻ có thể chữa khỏi.”

Đồng Thăng Lợi cũng nói tiếp: “Đúng vậy! Y thuật bây giờ phát triển, vết thương nhỏ này có thể chữa khỏi.”

Khóe môi Tần Lạc cong lên nụ cười lạnh mĩa mai, Đồng Ngữ Phỉ a Đồng Ngữ Phỉ! Kỹ thuật diễn của cô ngược lại càng ngày càng tốt, không đi làm diễn viên thật sự là đáng tiếc rồi!

”Thời gian của tôi rất quý giá, có chuyện gì nói nhanh lên.”

Cô nhìn đồng hồ một chút, ý tứ rất rõ ràng.

Đồng Ngữ Phỉ với Đồng Thăng Lợi liếc mắt nhìn nhau một cái, Đồng Ngữ Phỉ cười duyên nói: “Chị, em chuẩn bị tốt nghiệp, chuyên ngành học

chính là HR, em ở trên mạng nhìn, bộ phận nhân sự của tập đoàn Đế An có tuyển nhân viên phiên dịch, cho nên em muốn chị giúp em, yêu cầu này rất đơn giản chứ?”

Tần Lạc biết bọn họ gọi mình trở về chẳng có chuyện tốt gì: “Thật xin lỗi! Tôi với bộ phận nhân sự không quen!”

Đồng Thăng Lợi cũng cầu xin nói: “Tiểu Lạc, con giúp Phỉ Phỉ đi? Hai chị em các con đều đi làm trong một cái công ty thì thật tốt, còn có thể chăm sóc giúp đỡ lẫn nhau.”

Nghe nói như thế, làm Tần Lạc ghê tởm thiếu chút nữa ói ra...

Có việc cầu chính mình thời điểm liền biết thảo hảo bản thân, chỉ tiếc bọn họ nhầm rồi, việc này, cô tuyệt đối sẽ không giúp! Cũng không giúp được!

”Tôi chỉ là một nhân viên nhỏ, không có quyền lớn như vậy, cô muốn tiến vào tập đoàn Đế An thì phải nhờ bản lãnh thật sự của mình, bảo tôi giúp việc này cô đã đánh sai chủ ý rồi.”

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 98: Anh Vội Vàng Tìm Cô Khắp Nơi

Ba Đông vừa nghe lời của cô liền không vui, nhất là Lý Thúy Như, “Tần Lạc, Phi Phi nhưng là em gái của con, làm chị giúp em gái một chút là nên, dầu gì chúng ta cũng cũng đã nuôi con nhiều năm! Đừng có mà lạnh lùng như sói!”

Tần Lạc lạnh lùng liếc bà ta, nói từng câu từng chữ: “Bà, không có tư cách khiển trách tôi!”

Đồng Ngữ Phi cũng không giận, cười híp mắt nhào qua, lại bị Tần Lạc đẩy ra, chỉ có thể mếu máo, “Chị, chuyện lần trước bị bắt cóc con trai của Hoắc tứ thiếu, Hoắc tứ thiếu lại có thể tự mình phát tin giải thích, có thể thấy là chị và Hoắc tứ thiếu có quen biết! Giúp em nói một câu cũng không phải là chuyện rất khó, làm ơn!”

Tần Lạc vốn không bị việc cô ta làm nũng mê hoặc, “Cô nghĩ nhiều rồi! Phát tin giải thích trả lại trong sạch cho tôi là đúng, chuyện tôi chưa làm qua thì không thể để cho người ta chụp bô! Rất nhiều chuyện cũng không phải như cô nghĩ, có thời gian rồi suy nghĩ chuyện này thì không bằng chịu khó bồi dưỡng năng lực của mình đi.”

Đồng Ngữ Phi thấy nói thế nào cô cũng không chịu đồng ý, cũng có chút giận, “Chị, chuyện này chị thật không chịu giúp một tay sao?”

Giọng Tần Lạc lạnh lùng, “Không phải là không chịu, mà là không có cái năng lực này.”

Nói xong, cô liền xoay người cũng không quay đầu lại mà chuẩn bị rời đi.

Đồng Ngũ Phi tức giận nói: “Tần Lạc! Chị không sợ tôi sẽ đi tới tập đoàn Đế An làm loạn sao?”

Giọng Tần Lạc mỉa mai xoay đầu lại, “Cô cứ thử! Trừ phi cả đời này cô cũng không muốn tiến vào tập đoàn Đế An, thậm chí có thể những công ty khác cũng sẽ không muốn cô đâu, đây cũng không phải là không có khả năng!”

Bỏ lại những lời này, cô trực tiếp ra khỏi cửa chính nhà họ Đồng.

Về sau, cô thật sẽ không tới đây nữa!

Nơi này, đều tràn ngập những thứ không đáng nhớ, chỉ cần nhớ tới bất luận một chuyện nào, cũng sẽ để khiến cho tim cô đau.....

Lần này tới cửa, cũng coi là để cho họ chết tâm với mình! Đừng nghĩ có thể tìm được cái gì ở trên người cô, dù là có thể giúp đỡ, cô cũng sẽ không giúp!

Với đức hạnh của Đồng Ngũ Phi, cô không hiểu rõ sao?

Sau khi ra khỏi nhà họ Đồng, Tần Lạc cũng không có ý định ăn cơm, cô một mình chẳng có mục đích đi lại ở trên đường cái, những người đi đường và xe cộ qua lại chung quanh, hình như cũng không có chút quan hệ nào với cô.....

Cô chính là vật không dẫn điện, là một vật trong suốt.....

Nhất thời không muốn trở về, cô liền ngồi ở trên bậc thang quảng trường âm nhạc ôm đầu gối ngân người, buồn bã tới cực điểm.

Không có đứa bé nào không khát vọng cha mẹ chiều chuộng và quan tâm, gặp phải người cha như vậy, cô cũng chỉ có thể để cho mình trở nên kiên cường hơn.....

Cứ như vậy, một mình cô ngồi ở trên bậc thang quảng trường đến hơn một giờ.

Mà đầu mùa đông gió thổi xào xạc, giống như nước đá đang tạt mặt cô, cô không nhịn được ôm chặt cánh tay, tự dừng trong lòng nhớ lại một người đàn ông.

Quý thần xui khiến, cô lấy điện thoại di động ra gọi cho anh, kết quả không người nào nghe.

Lúc đó Hoắc Kỳ Thành vẫn còn đang nói chuyện, bởi vì đối phương có quen biết với Giang Ánh Tuyết, đích danh muốn gặp bọn họ, anh đành không biết làm sao mang theo Giang Ánh Tuyết đi trước.

Lúc điện thoại Tần Lạc gọi tới, anh đang cùng đối phương tán gẫu rất vui, điện thoại di động để ở một bên, đã đặt trạng thái tắt âm.

Giang Ánh Tuyết phát hiện có điện thoại, hiển thị cuộc gọi là "Con nhím nhỏ".

Trong lúc đó, đáy lòng cô ta lập tức dâng trào vị chua!

Rốt cuộc con nhím nhỏ này là ai?

Cô ta và Kỳ Thành có quan hệ như thế nào?

Chẳng lẽ Kỳ Thành thật sự giấu cô ta ở bên ngoài có cô gái khác?

Trong lòng cô ta không ngừng tỏa ra vị chua, trong đầu có một giọng nói: "Nghe điện thoại đi! Nhận máy sẽ biết là ai."

”Hoặc là nhớ kỹ số.....”

Động lòng không bằng hành động!

Cô ta mới vừa đưa tay chuẩn bị cầm điện thoại, Hoắc Kỳ Thành giống như sau gáy mọc thêm con mắt liền quay đầu lại, tầm mắt vừa đúng dừng lại ở trên tay cô ta đang vươn ra.

Nhíu mày, “Làm sao đấy?”

Giang Ánh Tuyết không có đề phòng việc anh bất chợt quay đầu, “Ồ! Hình như điện thoại di động của anh mới vừa có người gọi tới.”

Hoắc Kỳ Thành nhìn cô ta một cái, sau đó đưa tay lấy di động qua, đợi nhìn đến cuộc gọi nhớ thì trong mắt lóe lên một chút kinh ngạc không dễ dàng phát giác.....

Lúc này cô gái nhỏ tìm mình làm gì?

Nhưng bây giờ vẫn không thể rời đi, ngay sau đó gửi một tin nhắn qua: có chuyện gì, sau đó gửi đi.

Thấy cái tin nhắn ngắn ngủi này, trong lòng Tần Lạc chán nản! Đại Ma Vương vốn là một người bận rộn, làm sao có thể giống như những người đàn ông bình thường mọi lúc đều nhớ tới mình?

Mặc dù anh bá đạo tuyên bố mình là phụ nữ của anh, chỉ sợ cũng bởi vì nhất thời hứng thú?

Có lẽ là bởi vì Tiểu Hỏa Tinh thích mình

Nghĩ tới đây, môi cô bất chợt nhấc lên một vẻ cười khổ, bắt đầu điều chỉnh tâm tính của mình.

Nhanh chóng trả lời: không sao, anh đang bận. Không cần gửi trả lời.

Sau khi gửi đi, cô liền tắt máy.

Đứng dậy muốn trở về, kết quả vừa đứng lên mới phát hiện ngồi lâu chân tê dại

Bởi vì thời gian vẫn còn sớm, cô cũng không có lựa chọn ngồi xe, mà là đi chậm rãi, đã lâu rồi cũng không có thời gian rảnh rỗi như vậy.

Mới vừa lên đại học, cô liền đi chung quanh tìm việc, chỉ vì có thể kiếm sinh hoạt phí mỗi tháng, mặc dù thân là người thừa kế của cửa hàng trang phục nhà họ Tần, nhưng cha đã đoạt lấy tất cả từ cô

Ông ta trừ hàng năm nộp học phí cho cô, ngay cả sinh hoạt phí cũng không cho gì.

Cũng được! Cô cũng không trông cậy vào bọn họ, không thể làm gì khác hơn là dựa vào năng lực của mình kiếm tiền.

Cũng bắt đầu từ lúc đó, cô không còn có thời gian nhàn hạ

Hít vào một hơi thật sâu, mặc dù không có gia đình hạnh phúc, cô cũng muốn cuộc sống của mình trôi qua đặc sắc!

Mà bên Hoắc Kỳ Thành, sau khi thấy tin nhắn của Tần Lạc ẩn đường nhú lại, tiểu cô gái nhỏ này đang định đùa bỡn với bản thân sao?

Gần mười giờ, chuyện bên này của anh mới kết thúc, sau khi đuổi Giang Ánh Tuyết đi anh liền lái xe đi tới chung cư chỗ nhà Tần Lạc.

Kết quả sau khi đến thấy cô không có nhà, lại gọi điện thoại cho cô không được, không khỏi nổi trận lôi đình

Lại lái xe lên đường tìm cô, ngay lúc anh vẫn không tìm được thì ở trên con đường nhỏ lân cận có một bóng lưng quen thuộc.

Anh chợt dầm phanh lại.

Đẩy cửa ra xuống xe, gió thổi mãnh liệt, mỗi một đợt cũng giống như lưỡi dao cạo trên mặt, Hoắc Kỳ Thành không tự chủ cau mày.

Tần Lạc vẫn cúi đầu đi về phía trước, hoàn toàn không có chú ý tới một bóng dáng đang đến gần cô

Hai chân Hoắc Kỳ Thành thon dài có lực đứng lại ở trước mặt cô, đôi tay đút ở trong túi áo khoác.

”Điện thoại hết pin rồi hả?”

Bên tai đột nhiên truyền đến giọng nói khiến cho Tần Lạc giật mình ngẩng đầu lên, thản nhiên nhìn anh một cái, “Sao anh lại tới đây.”

Cô càng lạnh nhạt như vậy càng khiến Hoắc Kỳ Thành căm tức, “Anh mới vừa đi tới nhà em tìm em, kết quả em không có nhà.”

Tần Lạc cắn môi, mí mắt buông xuống, “Tôi chỉ ra ngoài tản bộ.”

Hoắc Kỳ Thành nhìn cô chăm chăm, “Rốt cuộc làm sao vậy?”

Tần Lạc lắc đầu, “Thật không có việc gì, chính là cảm thấy một người tản bộ rất nhàm chán, cho người gọi điện mà thôi.”

Hoắc Kỳ Thành vẫn chưa tin, xem ra tâm tình của cô không giống như là không có việc gì.

”Không nên gạt tôi.”

Tần Lạc giương mắt nhìn thẳng anh, “Tôi không có cần thiết lừa anh, hơn nữa tôi có thể có chuyện gì?”

Hoắc Kỳ Thành nhìn cô chăm chăm mấy giây, đáy lòng chột dưng lên chút đau lòng, xưa nay chưa thấy giải thích: “Lúc này tôi đang cùng khách hàng nói chuyện, không có tiện nghe điện thoại.”

Tần Lạc cũng biết anh là người bận rộn, mới vừa rồi cũng đã điều chỉnh tâm tình của mình.

Đối với anh, tuyệt đối không thể ôm lấy quá nhiều hy vọng xa vời.

Nếu không, đau lòng sẽ chỉ là mình

”Ừ, tôi hiểu.”

”Được rồi, trời như thế, theo anh trở về.”

Nói xong, Hoắc Kỳ Thành liền dắt tay cô, đi về phía xe.

Tần Lạc không có kiểu cách đẩy tay anh ra, mặc cho bàn tay ấm áp của anh bọc lại bàn tay nhỏ bé của mình.

Có lẽ, bây giờ cô cần một chút xiu ấm áp như vậy.

Cứ để cho cô tùy hứng một lần đi!

Dáng vẻ cô nhu thuận khiến Hoắc Kỳ Thành tin cô thật sự không có việc gì, trong lòng cũng yên tâm, sau khi đưa cô đến nhà, còn thân thiếp đưa cô lên lầu.

”Em là người phụ nữ của tôi, bất kỳ xảy ra chuyện gì cũng đều phải nói với anh, chớ buồn bực ở trong lòng, hiểu chưa?”

”Ừ.”

Người phụ nữ của anh? Là người phụ nữ anh nhớ tới thì tới chêu chọc sao?

Dĩ nhiên Hoắc Kỳ Thành không biết suy nghĩ của cô, nhìn dáng vẻ cô ngoan ngoãn trong lòng nổi lên gợn sóng, không chút suy nghĩ hôn lên môi cô

Tần Lạc bị động mặc cho anh hôn mình

Cho đến khi hai người không thở nổi, cô mới tránh ra khỏi anh, nhìn chăm chăm anh, giọng nói nghiêm túc khác thường, “Lần trước tôi đã nói, anh đã nghiêm túc cân nhắc qua chưa?”

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 99: Tên Khốn Kiếp Này Anh Không Thể Đưa Tay Ra Nhận Một Chút Sao?

Hoắc Kỳ Thành sửng sốt mấy giây, ngay sau đó hiểu cô nói có ý tứ, “Hoắc Kỳ Thành anh chưa bao giờ tùy tiện nói ra những lời ‘làm người phụ nữ của anh’ này..”

Nhất thời trong lòng Tần Lạc có năm loại mùi vị, có phải ý trong lời anh là..... Rất nghiêm túc đối với mình?

Phụ nữ mà! Luôn dễ dàng mơ hồ vào thời điểm này.....

Mặc dù Tần Lạc lý trí, chẳng qua cũng chỉ là một cô gái bình thường, một khi đối với người đàn ông mình động lòng, liền nhất thời.....

Hoắc Kỳ Thành rất hài lòng với phản ứng của cô, cúi người che lại cái miệng anh đào nhỏ nhắn của cô lần nữa.

Lần này, Tần Lạc thực sự cảm thấy ngọt ngào.....

Hôn môi với người trong lòng, loại cảm giác đó hoàn toàn khác nhau.

Sau khi Hoắc Kỳ Thành hưởng qua một lần tốt đẹp liền không thể tiếp tục khắc chế lần hai, cái hôn môi tha thiết, đã đủ để lay động lửa nóng lòng anh.....

Tần Lạc nhạy cảm nhận ra ý nghĩ của anh, mắc cỡ đỏ mặt muốn đẩy anh ra, “Còn chưa tắm.....”

Một chữ cuối cùng nhỏ bé yếu ớt như muỗi, nhưng Hoắc Kỳ Thành vẫn nghe được.

Ở sâu trong tròng mắt đen hiện lên một nụ cười nhạt, “Được.”

Tần Lạc nghe được câu trả lời của anh vội vàng đẩy anh ra, “VẬY anh buông tôi ra trước.”

Hoắc Kỳ Thành theo lời buông cô ra, tâm tình vui thích nhìn bộ dạng cô e lệ, cô e lệ chỉ vì một mình mình, loại cảm giác này rất tốt!

Vừa nghĩ tới cô đã từng thân mật cùng Hoắc Cẩm Dương như vậy, ghen tỵ trong mắt giống như nước lũ ngập trời sôi trào mãnh liệt.....

”Lấy giúp anh đồ lót.”

”Tự anh đi mà lấy.”

”Đây là nhà của em, anh lại không biết em để quần áo của anh ở đâu.”

”Nhà tôi căn bản không có quần áo của anh.”

”Hả? Trong nhà em có quần áo của ai?”

Tần Lạc cảm thấy lúc Đại Ma Vương nói những lời này người thấy..... Vị chua.

Ngay sau đó cười nói: “Đương nhiên là có..... quần áo của Tử Ninh!”

Cô cố ý ở dừng lại ở giữa một chút, rõ ràng thấy được sắc mặt của Đại Ma Vương biến đổi, trong nháy mắt tâm tình thật tốt!

Lỗ mũi Hoắc Kỳ Thành hừ hừ, “Còn gì nữa không?”

Tần Lạc hiểu anh chỉ người nào, “Đã sớm vứt.”

Tròng mắt đen của Hoắc Kỳ Thành híp lại, “Nó đã ở qua nhà em?”

Lời này, rõ ràng nồng nặc vị chua.

Lúc này anh giống như người đàn ông đang ghen vì bạn gái mình.....

Tần Lạc cũng không muốn lừa gạt anh, “Ngủ qua hai lần ở ghế sa lon, khi đó anh ấy vẫn luôn giữa lễ với em.”

Hai câu đơn giản liền giải thích rõ, giữa cô và Hoắc Cẩm Dương chưa từng tới bước thân mật như vậy, thỉnh thoảng hai người ở một chỗ động tình, chỉ cần cô có chút không đồng ý, anh ta đều không có bắt buộc mình.

Hoắc Kỳ Thành từ trong lời nói của cô đã hiểu, lần này chỉ vì xác nhận lần nữa mà thôi.

”Anh đi tắm đây.”

Nói xong, liền dừng dừng đi tới phòng tắm.

Tần Lạc gọi anh lại, “Này! Anh còn chưa lấy quần áo.”

Hoắc Kỳ Thành cũng không quay đầu lại nói: “Lấy cho anh.”

Tần Lạc: “.....”

Thật là người đàn ông chủ nghĩa!

Hừ! Thăm vấn mình sao? Anh còn đã kết hôn! Khẳng định từng có phụ nữ đếm không hết!

Nghĩ như vậy, Tần Lạc vẫn cảm thấy mình bị thua thiệt.....

Nghe được trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy “tí tách”, cô đành phải đi tới phòng ngủ giúp hắn tìm một cái khăn trước để ở chỗ này quần lót, sau đó đi tới cửa phòng tắm.

Gõ cửa --

Giọng Hoắc Kỳ Thành trầm thấp từ tính truyền từ trong ra, “Cửa không có khóa.”

Tần Lạc đầu đầy hắc tuyến, tên khốn kiếp này! Anh không thể đưa tay ra nhận một chút sao? Nói cửa không có khóa là có ý gì? Chẳng lẽ còn muốn cô đưa vào?

KHông phải anh có khuynh hướng phơi bày chứ?

”Vươn tay ra là tới rồi!”

”Vào đi!”

Giọng Hoắc Kỳ Thành ngang ngược kiên định, hình như chính là có chủ ý này.

Tần Lạc tức giận không thôi, “Nếu như anh không có mở cửa tôi liền đi, sau đó anh không có quần áo để mặc cũng đừng trách tôi!”

Hoắc Kỳ Thành cũng không giận, ngược lại cười nói: “Hả? Thì ra là em muốn xem anh lỏa thể.”

Tần Lạc đỏ mặt nói: “Cái mông! Có quỷ mới muốn xem anh..... Lỏa - thể, người anh không cần quần áo thì thôi.”

Nói xong, liền định đi.

Lúc này, cửa chợt mở ra.

Trong phòng tắm sương mù bốc hơi, loáng thoáng có thể thấy được nửa người đàn ông, mà bắp thịt lồng ngực vạm vỡ khiến cho Tần Lạc mắt cờ đỏ mặt, vốn không dám nhìn thẳng.

Xoay đưa đồ ngủ cho anh, đang chuẩn bị đi lại bị anh nắm được tay, ngay sau đó sáng giọng: “Mau buông tay ra!”

Tiếng Hoắc Kỳ Thành khàn khàn mị hoặc, “Đi vào tắm chung với anh đi.”

Tần Lạc không ngừng rút tay ra, nhảy chạy mất.

Nhìn bóng lưng cô trốn đi, khóe môi Hoắc Kỳ Thành khẽ nhếch lên, tâm tình thật tốt!

Mười lăm phút sau, Hoắc Kỳ Thành gần như chỉ quấn một chiếc khăn tắm bên không đi ra, tóc vẫn còn ướt chèm nhẹp nhỏ nước lên người, cơ bắp lồng ngực vạm vỡ bên chắc có chút lực lượng.

Chỉ nhìn đã khiến cho người ta.....

Tần Lạc bắt buộc mình dời tầm mắt đi, nhanh chóng tránh đi, “Tôi đi lấy máy sấy tóc cho anh.”

Hoắc Kỳ Thành nhìn bóng lưng của cô, khóe môi nâng lên nụ cười gian manh, sau đó ngồi trên ghế sa lon, “Sấy giúp anh.”

Tần Lạc bĩu môi, “Không! Tự anh sấy đi!”

Hoắc Kỳ Thành làm bộ muốn cởi khăn lông bên hông, “Em không sấy giúp anh liền cởi khăn lông ra để lau.”

Tần Lạc vừa nhìn anh giống như không có lửa gạt mình, bị sợ đến nỗi không ngừng cầm máy sấy tóc lên, “Anh.....”

Hoắc Kỳ Thành đạt được mưu kế, trong lòng khỏi phải nói rất cao hứng.

Tần Lạc có khổ mà không thể nói, Đại Ma Vương lại còn chơi xấu?

”Nước nhỏ lên mặt anh rồi.”

”Nào có!”

”Tự em sờ một cái xem.”

“.....”

”Bên này còn chưa có thôi khô.”

“.....”

”Không cần sấy mỗi bên đó, quá nóng!”

“.....”

Sấy mỗi tóc, Hoắc Kỳ Thành ít nhất chỉ trở nhiều thứ, Tần Lạc cũng sắp bị anh làm cho tức chết! Nhất định chính là cố ý bới móc!

”A,..... Anh làm gì thế?”

Tóc vẫn chưa hoàn toàn sấy xong, Tần Lạc lại bị Hoắc Kỳ Thành mạnh mẽ đè lên trên ghế sa lon, cô không vui giãy giụa nói: “Còn chưa có sấy xong.”

”Nó không quan trọng.”

Tần Lạc thật là hận không đáng một đấm qua, người đàn ông xấu xa đáng chết! Thật là quá đáng! Cô còn chưa tắm mà!

”Buông ra! Tôi muốn đi tắm!”

Hoắc Kỳ Thành không vui liề buông cô ra, “Đừng để anh đợi quá lâu.”

Sau khi Tần Lạc xong quần áo chuẩn bị đóng cửa thì không quên thò đầu ra bổ sung một câu: “Bình thường tôi tắm đều mất một canh giờ!”

Sau đó, liền khóa trái cửa.....

Khiến Hoắc Kỳ Thành giận đến đen mặt.

.....

Chờ cho tới khi Tần Lạc chậm rì rì từ phòng tắm đi ra, liền bị một người đàn ông không kịp chờ đợi lùa lên trên giường.....

Kết quả, nghĩ là biết.

Tần Lạc hơi nghiêng đầu, Hoắc Kỳ Thành vừa đúng hôn đến mặt cô, hỏa khí”Cọ xát” một cái xông tới, dùng sức giữa cằm của cô, hung hăng chiếm lấy môi cô.....

Đêm, càng sâu.

Tình, kiều diễm triền miên.

Buổi sáng.

Tâm tình Tần Lạc cũng không tệ, hiệu suất làm việc cũng nhanh hơn rất nhiều so với mấy ngày trước, buổi trưa ở phòng ăn ăn cơm, Lương Tinh, Chu Thiển và Hứa Vi đều bưng khay ngồi chung một chỗ với cô.

”Tần Lạc, cô thật sự không quan tâm tới mấy tin đồn kia sao?” Đây là tiếng Lương Tinh.

”Không để ý tới lời đồn sớm thì muộn gì cũng có ngày sẽ tiêu tán, trong Làng Giải Trí mỗi ngày nhiều lời đồn đãi bát quái như vậy, nếu như các

minh tinh đều quan tâm như vậy, đoán chừng cũng không cần phải lẫn lộn.”

Giọng của Tần Lạc nhẹ nhàng, cô nghĩ qua, lời đồn càng giải thích càng không nói được, sáng sớm hôm nay Đại Ma Vương cũng đã nói với bản thân rồi, không cần để ý những thứ kia, sinh sẽ xử lý.

Cho nên, cô vẫn an tâm làm việc tương đối tốt.

Hứa Vi nắm đũa càng chặt, mỉm cười nói: “Vẫn là đạo lý này, lời đồn đại sao! Dù sao chỉ là suy nghĩ phiến diện của mọi người, không nhất định là thật.”

Chu Thiển bĩu môi, “Như vậy cũng tốt, tránh khỏi ngày ngày nhớ những chuyện linh tinh kia.”

Nói đến nước này, ba người cũng không có tiếp tục cái đề tài này nữa.

Lương Tinh vội vàng nói sang chuyện khác, “Sáng hôm nay Giang tổ trưởng cũng không có tới làm, nghe nói tối hôm qua cùng tổng giám đốc đi nói chuyện? Đoán chừng rất khuya mới trở về.”

Chu Thiển đối với việc này thấy nhưng không thể trách, “Loại này tin tức này đã sớm nhìn mãi thành quen, Giang tổ trưởng và tổng giám đốc vốn chính được công nhận là một đôi, nghe nói nhà họ Hoắc và nhà họ Giang cũng đã qua lại nhiều năm, sớm đã đồng ý phương diện này.”

Lương Tinh uống một hớp canh, “Ai da! Chỉ nên xúc động một chút thôi! Bất đồng xuất thân đúng là bất đồng số mạng!”

Tần Lạc cúi đầu ăn cơm, tay cầm đũa có hơi dừng lại.....

Mà chi tiết nhỏ này, bị Hứa Vi phát hiện.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 100: Cô Gái, Tôi Rất Vui Vẻ Khi Em Cố Ý Đứng Ở Đây Chờ Tôi

Tần Lạc không tự chủ được nghĩ đến chuyện mình không nghe điện thoại của Hoắc Kỳ Thành lần trước, chẳng lẽ anh ấy sẽ ở cùng một chỗ với Giang Ánh Tuyết...

Bởi vì bất tiện, cho nên không nhận điện thoại của mình?

Nghĩ đến đây, trong lòng cô nổi lên vị chua...

Phụ nữ mà! Khó tránh khỏi có ham muốn chiếm hữu mãnh liệt với người đàn ông của mình, cô cũng không ngoại lệ.

Hơn nữa tối hôm qua bọn họ còn thân mật như thế...

Hứa Vi vẫn đang lặng lẽ đánh giá vẻ mặt của Tần Lạc, phát hiện tay cầm đĩa của cô thoáng dừng lại, thì muốn thấy rõ cảm xúc biểu hiện ra ngoài trong mắt cô.

Chỉ tiếc, mí mắt Tần Lạc buông xuống, căn bản không thấy được...

Trong lòng cô ấy âm thầm nổi lên nghi ngờ, Tần Lạc không phải tình nhân của Đường thiếu sao? Cô ấy làm sao có thể...

Lương Tinh với Chu Thiến không chú ý đến những chi tiết nhỏ này, còn đang hăng hái trò chuyện bái quái về tổng giám đốc với tổ trưởng Giang.

Có thể thấy được, ở trong lòng tất cả mọi người chấp nhận Hoắc Kỳ Thành với Giang Ánh Tuyết là một đôi...

Trong lòng Tần Lạc không phải tư vị, nhưng cũng chỉ có thể yên lặng chôn những thứ này ở dưới đáy lòng.

...

Lúc tan tầm, Tần Lạc nhận được tin nhắn của Hoắc Kỳ Thành: Buổi tối cùng ăn cơm?

Tần Lạc không vui trả lời: Buổi tối tôi đã có hẹn với Tử Ninh.

Thật ra, là cô không muốn nhìn thấy Đại Ma Vương, ai bảo tối hôm qua anh ta không nói thật với mình.

Hoắc Kỳ Thành đương nhiên không biết trong lòng cô nghĩ những thứ cong cong queo queo này, rất nhanh trả lời lại: Không thể đổi?

Tần Lạc tức giận nhanh chóng hoạt động ngón tay: Đương nhiên không thể.

Hoắc kỳ thành nhìn chăm chăm vào di động nhìn vài giây, cảm thấy thái độ nói chuyện của cô gái này đột nhiên trở nên cứng rắn, cũng không biết mình ảo giác hay thế nào...

Anh cũng biết cô gái tên Bùi Tử Ninh kia là bạn tốt của cô ấy, tình cảm hai người rất tốt, từ lần trước ở Thái Lan đã nhìn ra.

Thôi! Nếu như vậy anh trở về với Tiểu Tinh...

Lập tức đáp một chữ: Được.

Thấy anh trả lời, Tần Lạc thiếu chút nữa tức giận đến giậm chân, Đại Ma Vương khốn khiếp! Một chút cũng không hiểu tâm tư phụ nữ!

Quá... Thật quá đáng!

Nhưng việc đã đến nước này, nói là mình nói, cô tự nhiên không lại đi đổi ý, dù sao buổi tối cô quả thật có việc, đồng ý phiên dịch văn kiện cho luật sư Cố còn thiếu rất nhiều chưa phiên dịch xong, mấy ngày nay cô cần phải cố gắng rồi.

Từ sau khi Tần Lạc cự tuyệt Hoắc Kỳ Thành mời bữa tối, hai người thoáng một cái đã ba ngày không gặp, không phải giận dỗi, mà là Hoắc Kỳ Thành lại đi công tác ở Nga...

Trước khi đi, có gọi điện thoại cho Tần Lạc một lần, lúc ấy Tần Lạc đang họp, điện thoại di động để chế độ im lặng không nghe thấy, chờ khi cô nhìn thấy đã lỡ mất, Hoắc Kỳ Thành đã tắt điện thoại.

Cũng là sai sót ngẫu nhiên...

Buổi tối thứ sáu, Tần Lạc vốn hẹn ăn cơm với Cố Nam Châu, bởi vì cô đã phiên dịch xong tất cả tư liệu, chuẩn bị giao cho cậu ta.

Kết quả lúc tan tầm, cô đột nhiên nhận được cuộc gọi từ một số lạ, nghe giọng nói liền biết là Trình Sâm trợ lý của Đại Ma Vương.

”Tần tiểu thư, Boss sắp trở về, anh ấy đã ở đặt chỗ trước ở tầng cao nhất nhà hàng cao ốc Helen, mời bây giờ cô cùng tôi qua đó.”

”Thật ngại! Tối nay tôi có hẹn với bạn.”

”Tần tiểu thư, Boss nói trở về muốn nhìn thấy cô đầu tiên, hơn nữa lúc này tôi cũng không liên lạc được với anh ấy, không có cách nào truyền đạt ý tứ của cô, hi vọng cô có thể phối hợp.”

Tần Lạc có chút bất đắc dĩ: “Cho nên ý của anh là tối nay tôi không thể bay đi?”

Trình Sâm gật đầu: “Đúng vậy, cho tới bây giờ Boss nói một là một, hơn nữa tức giận rất đáng sợ, tôi khuyên Tần tiểu thư không cần phải thử.”

Tần Lạc nửa đùa nói: “Nếu tôi không đi thì sao?”

Trình Sâm cười khở: “Tần tiểu thư vẫn không nên có giả thiết này thì tốt hơn, Boss nói anh ấy rất nhớ cô, hi vọng trở về nhìn thấy cô đầu tiên.”

Cũng không biết lời anh ta nói “Boss nói anh ấy rất nhớ cô” này làm Tần Lạc xúc động như thế nào, cô ma xui quỷ khiến dao động rồi.

“... Tôi biết rồi.”

Cúp điện thoại, cô chỉ có thể gọi xin lỗi với Cố Nam Châu, nói: “Luật sư Cố, vừa rồi tôi bỗng nhiên nhận được thông báo tạm thời tăng ca, nếu cậu không vội thì ngày mai tôi sẽ mang cho cậu được không? Hoặc là buổi tối sau khi tôi trở về sẽ gửi thư cho cậu trước?”

Cố Nam Châu dịu dàng lên tiếng: “Không sao, công việc quan trọng nhất, trưa ngày mai đi? Có thời gian không?”

Cậu ta không quên hỏi thời gian của cô.

Tần Lạc nhất thời có ấn tượng tốt với cậu ta, thật sự là một người đàn ông tốt luôn biết quan tâm chăm sóc!

”Có, vậy thì trưa ngày mai mình mời cậu ăn cơm, được không?!”

”Được.”

...

Sau khi hẹn xong, Tần Lạc thở dài một hơi, chỉ cảm thấy mình có cảm giác tội lỗi, lại lừa dối luật sư Cố, nếu ở trước mặt cậu ta, cậu ta từng học tâm lý học có thể bị nhìn thấu mình không?

Lập tức lại lắc đầu, không thèm nghĩ những thứ này nữa.

Tần Lạc vốn tưởng rằng Trình Sâm sẽ trực tiếp dẫn cô đến nhà hàng Cao ốc Helen, kết quả xe lại dừng ở một cửa hàng tư nhân tạo hình ba tầng, Tần Lạc bị yêu cầu đi vào chọn một bộ lễ phục dạ hội sa hoa, còn bị ấn trang điểm cùng làm tạo hình.

Cô một chút cũng không muốn, nhưng Trình Sâm lại nói: “Tần tiểu thư, Boss muốn cho cô một buổi tối lãng mạn, chẳng lẽ cô không biết ăn mặc xinh xắn đẹp để đi gặp anh ấy thích hợp hơn so với mặc đồ công sở sao?”

Tần Lạc: “...”

Được rồi!!!

20 phút sau.

”Xong rồi, Tần tiểu thư cô có thể soi gương, xem có hài lòng không?”

“...”

Tần Lạc được đỡ đứng lên, cô gái trẻ trong gương thanh thuần mà không mất quyền rũ, xinh đẹp mà không diêm dúa lòe loẹt, trang điểm với váy đều thảo đáng, tinh xảo, tao nhã.

Cô bỗng nhiên có chút không thích ứng mình như vậy, quá chói mắt cho nên không giống cô.

Trong mắt Trình Sâm hiện lên kinh ngạc, không hổ là người phụ nữ Boss nhìn trúng, quả nhiên với những người phụ nữ dung tục khác có chút không giống nhau!

”Váy này... Có quá lộ không hả?”

Tần Lạc rất không quen mặc váy như vậy cảm thấy phơi bày ở trong tầm mắt mọi người...

Quá lộ liễu!

Đây quả thực là vì phúc lợi của Đại Ma Vương!

Chủ cửa hàng tươi cười rạng rỡ nhìn cô: “Người đẹp, cô phải tin tưởng ánh mắt của tôi, bộ lễ phục dạ hội màu đen này vô cùng hợp với cô, không tin cô có thể hỏi Trình tiên sinh, có phải làm cho người ta có cảm giác kinh ngạc hay không?”

Trình Sâm che miệng ho khan một tiếng, Emma! May mắn Boss không có ở đây, nếu không mình dừng nghĩ đến còn sống để rời khỏi đây rồi...

Hắc tuyến trên trán Tần Lạc tuôn ra, cô sợ là kinh hãi.

Trình sâm nhìn đồng hồ đeo tay một cái: “Tần tiểu thư, đi thôi, thời gian sắp đến rồi.”

Tần Lạc 囧囧 nâng váy theo ra ngoài, cô ghét ăn mặc được coi thành thức ăn ngon đưa đến trước mặt ác ma, mình giống như là điểm tâm, tùy thời đều có thể bị anh ta ăn luôn.

囧...

...

Trên sân thượng tầng cao nhất “Cao ốc Helen” rộng lớn, một chiếc máy bay tư nhân xa hoa ở trong bóng đêm thấp thoáng chậm rãi hạ xuống, cửa khoang máy bay mở ra, một người đàn ông đẹp trai lãnh khốc mặc tây trang Armani màu đen đi xuống, trong đôi mắt tối đen như vì sao lấp lánh lộ ra chút rét lạnh.

Anh ta chính là Hoắc Kỳ Thành mới từ Nga trở về, anh không kịp nghỉ ngơi thật tốt nên chỗ cảm nổi lên ít sợi râu ngắn.

Anh càng lộ ra thêm vị đàn ông!

”Hoắc tiên sinh, mời đi bên này.”

Người phục vụ đặc biệt chờ anh khom người nói, ở Hoắc Kỳ Thành ý bảo đi trước dẫn đường.

Lúc đó, Tần Lạc đã đến nhà hàng.

Thịnh cảnh trống trải không có một người làm cho cô nghi ngờ hỏi: “Sao ở đây không có một người nào vậy?”

Trình Sâm trả lời: “Đây là Boss cho Tần tiểu thư một kinh ngạc.”

Tần Lạc “...”

Cái gọi là kinh ngạc rõ ràng là mị?

”Tiểu thư, cô thích nghe nhạc cụ đàn bài hát gì? Piano? Đàn vi-ô-lông-xen? Đàn vi-ô-lông? Saxo? Đàn hạc Hy Lạp? Đàn accordeon...”

Trình Sâm liên tục nói ra tên hơn mười loại nhạc cụ để Tần Lạc lựa chọn.

Tần Lạc nghe mà đau cả đầu: “Tùy đi.”

Cô không hiểu những thứ này, cái gì cũng giống nhau.

Trình Sâm không có nói cái gì nữa, trong lòng đại khái hiểu rõ.

Sau khi Tần Lạc ngồi xuống thì hận không thể cởi giày cao gót 10 cm trên chân, giày mở đi qua thật sự là làm khổ chân! Gót chân cô hoàn toàn không chịu nổi rồi!

”Tôi đi toilet.”

”Còn 10 phút nữa Boss đến, anh ấy không thích chờ người khác.”

“...”

Cái sợi len! Anh ta không thích chờ người sẽ để cho tôi chờ sao? Quá đáng! Thật quá đáng!

Tần Lạc dầm xuống giày cao gót run run rẩy rẩy tìm được toilet, cố ý ở bên trong lè mề vài phút, khi ra ngoài rất không đúng lúc ở trước cửa thang máy vô tình gặp Hoắc Kỳ Thành mới từ sân thượng đi xuống.

”Cô gái, tôi rất vui vẻ khi em cố ý đứng chờ tôi ở đây.”

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 101: Sao Thế? Cáo?

Nhìn thấy cô, tâm tình Hoắc Kỳ Thành hiển nhiên tốt.

Hơn nữa cô lại còn ăn mặc xinh đẹp như vậy, vài ngày không gặp, cả người anh đều nhớ cô!

”Tôi...”

Tần Lạc vừa định nói “Tôi chỉ đúng lúc đi ngang qua đây...”, kết quả mỗ nam trực tiếp ấn cô ở trên tường hôn theo cách thức tiêu chuẩn một cái.

Người phục vụ bên cạnh rất tự giác rời đi.

Chỉ để lại đôi nam nữ triền miên, mặc dù Tần Lạc không phải rất tình nguyện.

”Ừm...”

Tần Lạc bị anh hôn đến đôi môi run lên, đầu rất nhanh thiếu dưỡng khí.

Hỗn đản này kỹ thuật hôn càng ngày càng tốt!

Mỗi lần đều làm cho cô có cảm giác kinh hãi đến nói không nên lời...

Ngay khi cô sắp hít thở không thông, lúc này Hoắc Kỳ Thành mới lưu luyến buông cô ra, khoe môi chứa nụ cười như có như không: “Vĩnh viễn giống như nệm không đủ...”

Tần Lạc: “...”

Hồn đản này là cố ý!!!

”Đến phòng ăn trước.”

Tần Lạc cúi thấp đầu, giọng nhỏ bé yếu ớt như ruồi muỗi, bây giờ chỉ muốn khẩn trương rời khỏi đây, tránh cho có người khác từ trong thang máy đi ra nhìn thấy bọn họ thật xấu hổ...

Mà ở Hoắc Kỳ Thành nhìn, dáng vẻ mềm mại cô buông mí mắt xuống làm cho người yêu mến, lập tức lại kích động chủ nghĩa đàn ông trong lòng anh cất giấu.

Đồng thời, vài ngày rồi gặp, càng muốn có cô ngay.

Loại xao động tâm tư cấp bách này, còn là lần đầu tiên.

Hoắc Kỳ Thành người cao chân dài, dễ dàng bỏ rơi Tần Lạc một đoạn dài.

Tần Lạc đi ở phía sau nói xấu không ngừng, Đại Ma Vương! Chủ nghĩa sô-vanh! Anh không thấy mình gian nan đi ở phía sau như vậy sao? Lại còn không đợi mình?!!!

Có lẽ nghe thấy sâu trong nội tâm của cô kêu gọi, Hoắc Kỳ Thành bỗng nhiên dừng lại, quay đầu nhìn về phía vẻ mặt oán hận của Tần Lạc: “Sao vậy?”

Tần Lạc tức giận trả lời: “Anh không nhìn thấy chân tôi ngắn hơn anh bao nhiêu, tôi đi chậm cũng rất bình thường.”

Trong lời của cô ý ở bên ngoài là oán giận Hoắc Kỳ Thành, lại không biết chờ cô, thiết thời cô vẫn cảm thấy anh rất quan tâm...

Xem ra, chỉ là ngẫu nhiên.

Hoắc Kỳ Thành không phải kẻ ngốc, tự nhiên nghe ra, sau khi đứng lại chờ cô đến gần thì cầm tay cô, chân mày giương nhẹ: “Là ý này?”

Mặt Tần Lạc ửng đỏ, vội vàng muốn hất tay anh ra: “Ai nói tôi có ý này, nhanh buông ra!”

Nhưng Hoắc Kỳ Thành sao dễ dàng buông cô ra như vậy?

Đương nhiên là gắt gao nắm lấy không buông tay, giọng nói trầm thấp dịu dàng giống như đàn vi-ô-lông-xen: “Ngoan, đừng làm rộn.”

Tần Lạc nhất thời có cảm giác được che chở, vung vãi cái không vung ra được cũng từ bỏ, chỉ là gót chân càng chạy càng đau...

Hình như Hoắc Kỳ Thành cảm thấy cô đi đường có chút không thích hợp: “Chân đau?”

Tần Lạc cắn môi: “Giày mới có chút mài sát chân.”

Hoắc Kỳ Thành cúi đầu nhìn thoáng qua trên chân cô đi giày cao gót gần 10 centimeter, dứt khoát khom lưng bế cô lên, bước đến phòng ăn.

”A!”

Tần Lạc không nghĩ tới anh lại có hành động này, sợ hãi ôm lấy cổ của anh, trong lòng dâng lên một cảm giác phức tạp.

Một đường đi đến phòng ăn, người phục vụ đều nhìn không chớp mắt, dường như đã nhìn quen tình hình này...

Sau khi ngồi vào chỗ của mình, Hoắc Kỳ Thành lập tức cởi giày Tần Lạc ra, bàn tay anh dễ dàng bao trùm chân trắng nõn xinh xắn của cô, phát hiện chỗ gót chân bị xước chảy máu.

Không khỏi cau chặt mày: “Trình Sâm, cậu đến tiệm thuốc gần đây mua chút thuốc.”

”Mặt khác, mua một đôi giày đế bằng.”

”Cỡ bao nhiêu ạ?”

”36.”

”Vâng.”

Sau khi Trình Sâm lên tiếng trả lời thì rời đi, Tần Lạc xấu hổ làm cho hai gò má đỏ bừng, trong lòng lại đầy ngọt ngào...

”Để tôi ngồi bên kia.”

Tần Lạc xoay người muốn rời khỏi hai chân của anh, hai người bọn họ từ sau một đêm ngoài ý đó, quan hệ phát triển có chút rất nhanh...

Cùng không thể quay lại!

Cho dù thỉnh thoảng hai ba ngày gặp một lần, đó cũng là quá thân mật.

Cùng suy nghĩ của cô hoàn toàn khác nhau!

Có vài người nói, tình yêu đến với thế mạnh mẽ, làm cho người ta cảm giác trở tay không kịp, sự phát triển của hai người cũng không hoàn toàn nằm trong tay mình...

Hoặc Kỷ Thành đè thân thể cô đang lộn xộn lại: “Đừng lộn xộn!”

”Ngồi ăn cơm như vậy không tiện.”

”Anh cảm thấy rất thuận tiện.”

“...”

”Đau chân nhin một chút, Trình Sâm sắp trở lại rồi.”

”Cũng được...”

”Vậy thì ngoan ngoãn ngồi đừng nhúc nhích.”

“...”

Nói thật, Tần Lạc rất không thoải mái khi ngồi ở trên đùi Đại Ma Vương ăn cơm, hành động thân mật như vậy trước kia cô chưa từng làm qua với Hoắc Cẩm Dương.

Từ khi cùng với Đại Ma Vương, rất nhiều chuyện trước kia cô cảm thấy không có khả năng đều thực sự đã xảy ra...

Sau đó, người phục vụ nối đuôi nhau bưng tất cả đồ ăn đặt ở trên bàn, từng cái xếp đặt chỉnh tề, sau đó lui ra, nhạc sĩ cầm đàn vi-ô-lông đứng ở chỗ không xa, chậm rãi kéo đàn, đánh một bài hát chậm rãi du dương 《Tình yêu vui vẻ》.

Hoa tươi, rượu đỏ, nến...

Toàn bộ nóc Phòng ăn là thủy tinh trong suốt, vừa ăn cơm vừa có thể thưởng thức bầu trời đầy sao, lãng mạn làm cho người ta say mê.

Tần Lạc lại cảm thấy cô càng muốn ngồi vào ghế đối diện Đại Ma Vương, ngồi ở chỗ kia ăn cơm, cô sẽ cảm thấy tự tại, cũng nhàn hạ thoải mái đi thưởng thức cảnh đẹp...

Nhưng hiện thực, cô ngồi ở trên đùi Hoắc Kỳ Thành động cũng không dám động, cắt thịt bò bít tết vài cái cũng không cắt được, bị Hoắc Kỳ Thành cầm lấy dao nữa.

”Anh giúp em.”

“ ...”

Sắc mặt Tần Lạc lúng túng, hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào.

Được rồi!

Hoắc Kỳ Thành nhận dao nĩa trong tay cô, động tác tao nhã cắt thịt bò thành từng miếng nhỏ, dùng đĩa xiên đưa đến miệng Tần Lạc, anh một miếng em một miếng như vậy...

Vốn giữa tình nhân đút cho nhau ăn như vậy là biểu hiện ngọt ngào, nhưng hiển nhiên Tần Lạc còn ở trạng thái tự do ở ngoài...

Mặc dù hương vị cũng không tệ lắm, nhưng cô ăn không được thoải mái.

”Ách... Tự tôi có thể.”

Cô đưa tay chuẩn bị lấy dao nĩa, bị Hoắc Kỳ Thành ngăn lại.

”Sao? Anh đút em ăn vẫn không hài lòng? Đây là đãi ngộ mà bao nhiêu người không có cách nào hưởng thụ.”

Tâm tình tối nay của Hoắc Kỳ Thành rất tốt, vài ngày không gặp, cô gái nhỏ lại mặc trang phục lộng lẫy đến cửa thang máy chờ mình, nghĩ lại tâm tình anh rất vui vẻ.

”Tôi thích tự mình làm.”

”Vậy em đút cho anh.”

“ ...”

Trán Tần Lạc đầy hắc tuyến, hôm nay thẳng nhai này không bình thường?

Lập tức dịch mông, muốn tìm một vị trí thoải mái ngồi.

”Đừng lộn xộn!”

Hoắc Kỳ Thành vỗ vào hông cao vênh của cô một cái, chợt cảm giác tay không tẻ, thuận thế sờ soạng vài cái.

(_ _)

Tần Lạc ngổn ngang trong gió.

”Như vậy tôi không với tới.”

”Không với tới thì anh sẽ cắt.”

“...”

Được rồi! Cho nên vừa rồi đều là nói nhảm, một chút cũng không có tác dụng...

Hoắc Kỳ Thành bỗng nhiên vặn cằm của cô lại, chuyển mặt cô đối diện với mình, “Sao thế? Cẩu kính?”

Tần Lạc bĩu môi: “Tôi nào có? Dù sao ý kiến của cô là thánh chỉ, tôi nói gì đều bị bác bỏ.”

Trong con người trong treo của cô đầy vô tội.

Con người đen của Hoắc Kỳ Thành khép hờ, còn nói không có cẩu kính? Đây không phải cẩu kính với mình thì có ý gì? Để cô ngồi ở trên người mình đó là đặc biệt cưng chiều cô, cô lại còn không muốn?

Mình chưa bao giờ cho bất kỳ phụ nữ nào có vinh hạnh đặc biệt này!

”Cảm thấy anh ngang ngược bá đạo?”

Trên mặt Tần Lạc làm bộ như không sao cả, ủy khuất chu môi: “Tôi không nói như vậy nha! Đừng xử oan tôi.”

”Là sao?”

”Chính xác là như vậy! So với trần châu còn thật hơn!”

Hoắc Kỳ Thành nhìn cô vài giây: “Anh nhìn em càng ngày càng trợn mắt mà nói lời bịa đặt được!”

Tần Lạc rất vô tội chớp mắt: “Anh hiểu lầm tôi cũng quá lớn đi!”

Hoắc Kỳ Thành hừ hừ mũi: “Ngược lại lan lợi có đủ!”

Ngay từ đầu tiên Tần Lạc ở bên ngoài thực tập, cho nên sự từng trải rất phong phú, nhiều khi đều phải biết tùy cơ ứng biến, sẽ không đâm đầu vào trong ngõ cụt đến chết không đi ra được.

Lòng dạ cô biết mình ương bướng như vậy không tốt chút nào, trái lại, chỉ bị thiệt thòi cùng vấp phải trắc trở.

Làm con gái, nên học bảo vệ bản thân, không nên tùy tiện đặt mình ở giữa nguy hiểm...

”Tôi chỉ không quá ngu mà thôi.”

Lúc nói lời này, thái độ Tần Lạc rất khiêm tốn.

Ánh mắt Hoắc Kỳ Thành sáng quắc nhìn cô, lòng ngón tay thô ráp chậm rãi sờ cánh môi mềm mại của cô: “Về sau, có anh che chở cho em!”

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 102: Không Nên Tức Giận, Em Không Phải Cảm Thấy Chơi Như Vậy Rất Tốt Sao?

Lúc này Tần Lạc thật lòng cảm thấy Đại Ma Vương rất đẹp trai!

Cô có loại cảm giác mình hoàn toàn yêu anh.....

Tại sao anh thế nhìn thấu tâm tư của mình? Vì sao cô vẫn chưa hoàn toàn xác định được tâm ý của mình mà đã phát triển đến vậy.

Để cho cô vội vàng không kịp chuẩn bị....

Đến nửa bữa tối sau đó, tất cả đều là Hoắc Kỳ Thành dùng miệng đút, một miếng thịt bò băm tét hay một hộp rượu đỏ, mỗi lần ăn lần uống, hai người đều phải dây dưa hơn 10'.....

Hai bên gương mặt Tần Lạc hoàn toàn hồng thành quả cà chua.

Chỉ là, tâm tình lại khác vừa rồi.....

.....

Mấy phút sau, Trình Sâm nhìn không chớp mắt xách theo cái túi đi tới, “Boss, đây là giấy và thuốc thoa.”

Sự xuất hiện của anh ta khiến Tần Lạc ngại ngùng đẩy Hoắc Kỳ Thành, “Không muốn nữa!”

Hoặc Kỷ Thành nhanh chóng thu liễm hành động của mình, nhận lấy thuốc thoa Trình Sâm đưa tới, cầm lấy chần xinh xắn của Tần Lạc, hết lòng thoa thuốc cho cô.

Tần Lạc có chút thẹn thùng, còn có chút không thích ứng kịp, rụt mấy lần bị anh tóm lấy liền ngoan ngoãn bất động, tay của anh mang theo vết chai, bôi thuốc lành lạnh ở trên chân cô, có một loại cảm giác nói không nên lời.

Trình Sâm ngoài mặt đều không gợn sóng, nhưng trên thực tế trong lòng cũng rất rung động.

Ở trong mắt anh ta boss vẫn luôn là thần ngời tít trên cao, lạnh lùng như thế, nói năng thận trọng, ít ỏi khi thân cận với người khác như thế.

Trước đó cũng chỉ có bốn anh em anh và tiểu thiếu gia, người trước không có tình huynh đệ, người sau không bỏ tình cha con.

Cũng không có giống như bây giờ để cho anh rung động, bởi vì Tần tiểu thư ở trước mặt boss thể hiện sự chân thật nhất, cũng bày tỏ sự tức giận nhất.....

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, anh ta thật khó có thể tin tưởng boss sẽ có thay đổi này, xem ra Tần tiểu thư không phải người bình thường, duyên phận của cô và boss đúng là trời đã định trước.

Ngăn cản cũng không đỡ nổi.

Ngay lúc anh ta mãi suy nghĩ thì nghe thấy giọng boss nói từ tính âm trầm nói, “Bảo nhân viên phục vụ đem đưa thẻ 'phòng tổng thống' tới đây.

“Vâng”

Trình Sâm gật đầu đồng ý, quay người rời đi.

Tần Lạc rất muốn tìm một cái lỗ chui vào, cô không cần soi gương cũng biết bây giờ nhất định môi mình sưng đỏ, hai gò má đỏ ửng.....

“Ăn nữa không?”

Hoắc Kỳ Thành cắn lỗ tai của cô hỏi.

Thở ra hơi nóng chui vào màng nhĩ của cô, tê tê, ngứa một chút.....

Tần Lạc vội vàng lắc đầu, “Không ăn.”

Ăn nữa sẽ lại không chịu kết thúc.....

“Nhưng anh còn muốn ăn.”

Lúc nói câu nói này, trong tròng mắt đen của Hoắc Kỳ Thành lóe lên ánh sáng màu xanh lục.

Nhưng Tần Lạc hạ mí mắt không có nhìn thấy, thuận miệng nói tiếp: “Trên bàn còn nhiều món ăn như vậy, anh ăn đi!”

Hoắc Kỳ Thành bất mãn cắn vành tai cô một cái, “Ngoan, món ngon mỹ vị đến đâu, cũng không bằng em.....”

Nói xong, ánh mắt sạm màu của anh nhìn chăm chăm..... Nơi nào đó không buông.

Tần Lạc vừa nhấc mắt liền chạm vào con ngươi đỏ lên của anh, vội vàng hoảng sợ dời ánh mắt đi, lại bị anh giữ chặt cằm, “Không dám nhìn anh?”

“Không có.”

Trả lời như đinh đóng cột!

“Về sau không có lệnh của anh không cho phép mặc cái váy khêu gợi này.”

“.....”

“Chỉ là, tối nay anh rất thích.”

Hoắc Kỳ Thành gian manh vươn đầu lưỡi liếm nước sốt còn dính khoe môi cô một chút, tâm tình vui vẻ trước nay chưa có, vừa đúng ngày mai là Chủ nhật, tối nay có thể không cần tiết chế.....

Đương nhiên Tần Lạc không biết trong lòng anh nghĩ tới nhưng thứ này, cô khổ mà không nói được, khẳng định Đại Ma Vương hiểu lầm tối nay mình cố ý vì anh mà mặc trang phục lộng lẫy.

Nhưng cũng lạ, nếu không phải là vậy!

Chẳng lẽ trợ lý Trình cố ý giúp đỡ tạo hình cho mình, cũng không phải là ý của Đại Ma Vương sao?

Thôi!

Cứ để cho cái hiểu lầm này kéo dài vậy.....

Đầu lưỡi Hoắc Kỳ Thành giống như dẫn theo ma lực, chỉ nhẹ liếm một cái, liền kích thích cả người Tần Lạc tê dại, giống như bị điện giật, còn nổi cả da gà.....

“Đừng mà..... Sẽ có người tiến vào.”

Tần Lạc cố gắng thuyết phục anh.

“Cậu ta không dám nhìn lung tung.”

Hoắc Kỳ Thành vốn không có ý dừng lại, Tần Lạc không ngừng gấp gáp!

Mắt nhìn thấy Trình Sâm sắp tiến vào, cô vội vã đẩy đầu tóc của Hoắc Kỳ Thành ra một bên.

Bởi vì động tác có chút bất ngờ, Hoắc Kỳ Thành không chút phòng bị lập tức cách xa”Mỹ vị”, tròng mắt đen không khỏi híp lại.

Tiết lộ ra cảm xúc không vui.

Tần Lạc bĩu môi, “Có người tới.”

Hoắc Kỳ Thành vẫn rất tức giận, “Để cho anh vui mừng mới quan trọng nhất! Những người khác không có quan hệ với em.”

Tần Lạc: “.....”

“Nhớ kỹ hay không?”

“Hả.....”

“Trả lời!”

“Nhớ.”

Tần Lạc dưới sự uy hiếp của anh chỉ có thể gật đầu, trong lòng lại hung hăng mắng anh một trận: khốn kiếp! Mới vừa còn cảm thấy người này lạnh lùng đẹp trai, một giây kế tiếp lại biến thành đại ma vương bá đạo không nói đạo lý!

Trình Sâm để thẻ xuống rồi ra ám hiệu cho những người diễn tấu rời đi với anh ta, như thế không giang riêng tư lãnh mạn duy mỹ để lại cho boss và Tần tiểu thư.

Sau khi toàn bộ người đi sạch, Tần Lạc liền không tìm được bất kỳ lý do từ chối anh nữa, trong lòng tim đập”Thình thịch”, mà nguyên tắc của cô, có thể kéo dài trì hoãn bao lâu.....

“Tối nay sao thật là đẹp! Chúng ta ra bên ngoài ngắm sao đi?”

Cô chớp chớp mắt to, trong đôi mắt to nhấp nước viết lên bốn chữ “Cảm thấy hứng thú”.

Hoắc Kỳ Thành liền nhìn sang theo ánh mắt của cô, quả thật tối nay bầu trời đêm rất đẹp, khắp bầu trời giống như có vô số ánh đèn lớn nhỏ, làm đẹp một màn sân khấu tối đen phía trên.

Chói mắt và lại rục rờ!

Nhưng, bất kỳ cảnh đẹp nào cũng không sánh bằng cô gái nhỏ trong ngực anh, bây giờ trong đầu anh chỉ muốn một chuyện: đó chính là..... Ăn hết cô!

“Ở đây cũng nhìn thấy sao.”

“Ở ngoài tầm mắt nhìn thêm rộng rãi! Em muốn đi.....”

Tần Lạc cố ý kéo dài âm điệu, âm thanh mềm dẻo ngọt ngào, làm cho người ta không đành lòng cự tuyệt.

Hoắc Kỳ Thành suy tư mấy giây, “Tốt.”

Ý nghĩ của anh, làm tình lộ thiên chắc hẳn có chút mùi vị đặc biệt, có thể thử một chút!

Sau đó, Tần Lạc hối hận đến ruột cũng xanh rồi, sớm biết có thể như vậy thì không bằng đi về phòng.....

Mù quáng cho cô nũng nịu bất cứ giá nào! Lúc này, đề nghị được đồng ý khiến cô cũng đủ vui vẻ, còn kém không có kích động hôn một cái lên trên mặt của Hoắc Kỳ Thành.

Hoắc Kỳ Thành trực tiếp ôm cô đi ra ban công, gió đêm mát mẻ thổi vào người, Tần Lạc giùng giăng muốn đứng xuống.

“Chân em bị thương.”

“Chỉ là gót chân bị trầy mà thôi, lại không ảnh hưởng đi bộ.”

“Hả?”

Hoắc Kỳ Thành thoáng nhú mày, hiển nhiên rất không vui mừng khi bị phản bác.

Tần Lạc vội vàng bổ sung: “Thật sự không sao, em sẽ rất cẩn thận.”

Cô thỉnh cầu lần nữa khiến Hoắc Kỳ Thành buông cô xuống, lấy được tự do cô lập tức giống như chim nhỏ thoát khỏi tù đầy bay tới bên cạnh hàng rào, bám lấy lan can cao cỡ nửa người nhìn xuống cảnh đêm sáng chói của thành phố D.

Cô vẫn lần đầu đứng cao như vậy nhìn cảnh thành phố, cảm giác đều giống nhau!

“Tới đây.”

Hoắc Kỳ Thành rất không tình nguyện việc cô cách mình xa vậy.

Tần Lạc quay đầu cười quyến rũ nói, “Anh tới bắt em đi!”

Cô liếc mắt nhìn cái ban công rộng nghìn mét vuông, lấy thể lực của cô có thể chạy được, nhưng cũng không biết Hoắc Kỳ Thành có thể bỏ xuống mặt mũi đuổi theo mình hay không.....

Mặc dù anh giận thật, anh cũng sẽ không gọi điện thoại để cho người tới đây bắt mình chứ?

Hoắc Kỳ Thành trơ mắt nhìn cô nâng váy chạy tới một bên, trong trông mắt đen bắn ra ánh sáng lạnh.

Nhưng, cách được quá xa, Tần Lạc cũng không nhìn thấy.

“Tần, Lạc!”

Hoắc Kỳ Thành cắn răng nghiêng lợi kêu tên của cô, hiển nhiên rất tức giận.

Nhưng anh vẫn không có nghĩ gọi điện thoại để cho người tới tóm cô lại, chạy? Cô cho là cô có thể chạy đi đâu?

“Ngoan ngoan tới đây cho anh!”

Giọng Hoắc Kỳ Thành lạnh lùng không giận mà uy.

Nhưng Tần Lạc không nhìn cơn giận của anh, nâng váy nằm ở bên trên lan can nhìn trong cảnh đêm đèn đuốc sáng trưng và bầu trời sáng trời.

Sống ở đâu thì yên ở đấy sao!

Cô không để ý tới trong mắt Hoắc Kỳ Thành đã sớm chứa một đốm lửa, nhấc chân đi về phía cô.

Tần Lạc cũng không biết điều cứ đứng tại chỗ chờ hần tới bắt mình như vậy, khi anh sắp tới gần nhanh chóng chạy đến một bên kia.

Nói tóm lại, chính là cố ý cùng anh chơi trò đuổi bắt.

Sắc mặt Hoắc Kỳ Thành cũng đen lại, anh cảm thấy tất yếu phải bắt cái cô gái nhỏ này lại hung hăng đánh cho một trận, càng ngày càng không để anh ở trong mắt!

“Không nên tức giận! Anh không cảm thấy chơi như vậy rất vui sao?”

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 103: Ngoan, Ở Ngoài Trời Mới Thú Vị

“Không cảm thấy.”

Giọng Hoắc Kỳ Thành rất lạnh, đôi mắt chim ưng không hề chớp mắt nhìn chăm chăm cô, như muốn đào một cái hố ở trên người cô.

Nhất định là cô gái nhỏ cố ý!

Tần Lạc vui sướng hưởng thụ thời gian thư thái không dễ có được này, thỉnh thoảng cũng muốn gia tăng một chút vui thú!

“Bây giờ vẻ mặt anh vô cùng cứng nhắc, độ cong khóe môi nên giơ lên thích hợp.”

Nghe được giọng cô chế nhạo nói, Hoắc Kỳ Thành cũng giận dữ sợ, cô nhóc đáng chết đúng là càng ngày càng to gan lớn mật rồi!

Mắt thấy sắc mặt của người đàn ông càng ngày càng đen, cũng cách mình càng ngày càng gần, Tần Lạc không kịp chờ đợi lại muốn né ra.

Nhưng không cẩn thận dẫm lên làn váy, đồng thời bất ngờ khiến cô không kiềm hãm được ngã về phía trước, cũng may là Hoắc Kỳ Thành nhanh tay nhanh mắt xông tới đỡ được.

“A --”

Hoắc Kỳ Thành bế cô lên, “Còn dám chạy loạn hay không?”

Tần Lạc dứt khoát buồn bực không thềm lên tiếng, quyết làm đà điếu.

“Hả? Lúc này lại không lên tiếng?”

“.....”

“Lần sau không thể viện cớ này nữa!”

“.....”

Tần Lạc nói thầm trong lòng: Đại Ma Vương đúng là thiếu hụt nghiêm trọng phương diện tình thú!

Hoắc Kỳ Thành trực tiếp đề cô ở trên lan can, giọng đẹp giống như tiếng trời, “Rất thích nhìn cảnh đêm sao?”

Tần Lạc gật đầu, “Anh không cảm thấy từ đây nhìn xuống cảnh đêm của thành phố D rất đẹp sao?”

Hoắc Kỳ Thành nhìn sang ánh mắt của cô, cũng không có nhìn thấy cảnh đêm có gì đẹp tới thế, có lẽ là anh thấy được quá nhiều, đã không có cảm giác rồi.....

“CẢnh đêm thành phố D không tính là rất đẹp.”

Tần Lạc bĩu môi, “Đó là đương nhiên! Mỗi thành phố đều có cảnh đêm không giống nhau, mỗi người mỗi vẻ thôi.”

Khóe môi Hoắc Kỳ Thành khẽ nhếch, tiếng khàn khàn trầm lắng, “Ngoan, nếu cảnh đêm xinh đẹp như vậy, chúng ta có nên làm một chút chuyện có ý nghĩa không?”

Anh kéo dài âm cuối giống như uống rượu bồ đào càng thêm hấp dẫn.

Tần Lạc lập tức có loại cảm giác miệng đắng lưỡi khô.....

Chỉ nghe xoạt một tiếng --

Tần Lạc vô cùng hoảng sợ nhìn người đàn ông trước mắt, anh không phải tới thật đó chứ?

Làm cái sợi len!

Ở chỗ này cũng quá phongga khoáng rõ ràng rồi!

“Đừng!”

“Không cần sao? Không phải vừa rồi em rất ưa thích nơi này sao? Bây giờ lại không thích sao?”

Hoắc Kỳ Thành chậm rãi vuốt ve gò má mềm mại của cô, vẻ mặt gian manh mỉa mai.

Trái tim nhỏ của Tần Lạc vẫn đánh trống “thình thịch”, đồng thời cũng tiến hành an ủi mình, có lẽ Đại Ma Vương chỉ muốn hù dọa mình một chút, cố ý trừng phạt cô mới vừa rồi chơi trò trốn tìm với anh.....

Ngay sau đó nuốt một ngụm nước bọt, “Em chỉ thích nhìn cảnh đêm chỗ này.”

Hoắc Kỳ Thành kéo dài âm, “Hả? Ở cảnh đêm và bầu trời đầy sao sáng chói, làm chút chuyện thích ý, chẳng phải còn tuyệt hơn sao?”

Đôi môi Hoắc Kỳ Thành hấp dẫn lạnh bạc nhẹ nhàng dính vào bên tai nhạy cảm của cô, cố ý đem phun khí nóng lên trên, cố gắng dụ hoặc lấy cô.

“Lộ thiên ở đây.....”

Tần Lạc không dám tin nhìn về phía người đàn ông ở trước mắt, con người đen nhánh của anh có thể so với đá quý màu đen tinh khiết trong trẻo, làm cho người ta không tự chủ được mà bị hấp dẫn.....

Bên tai là hơi thở nóng rực của anh, cô nghĩ muốn lui về phía sau, nhưng sau lưng bị lan can chống đỡ, không thể lui được nữa.....

Giờ phút này, thật sự cực kỳ đau khổ!

Hoặc Kỷ Thành lần đến gần cô, “Ngoan, ở ngoài trời mới thú vị.”

Tần Lạc chỉ cảm thấy kinh hồn bạt vía, người đàn ông này không khỏi cũng quá.....

“Đừng.....”

Giọng cô kháng cự nhỏ yếu như ruồi muỗi, còn có chút không lên lời.....
nũng nịu, điều này làm cho Tần Lạc giật nảy mình, lúc nào thì giọng của cô trở nên như vậy?

Đến chính cô cũng cảm thấy buồn nôn.

Hoặc Kỷ Thành cũng rất thích, theo ý anh, cô giá nhỏ đã động tình.....

Rất tốt!

Tần Lạc đột nhiên nuốt nước miếng một cái, đưa tay ngăn giữa hai người, tách khoảng cách an toàn ra, “Đừng..... Ở chỗ này.”

Hoặc Kỷ Thành cũng không tiến thêm một bước, cứ nhìn thẳng cô như vậy, “Em cảm thấy bây giờ anh sẽ nghe theo đề nghị của em sao?”

Tần Lạc liếc mắt ở trong lòng, mặc kệ như thế nào, cô phải thử một chút mới được, có lẽ anh nghe thì sao?

“Dù sao chỗ này cũng là ban công, nói không chừng sẽ có người rình coi, chẳng lẽ anh hi vọng mình bị người ta chụp hình khiêu dâm sao?”

Không thể làm gì, trong đầu Tần Lạc chuyển động nhanh chóng, liền phải tìm một lý do như vậy.

Hoắc Kỳ Thành nghe vậy cười, “Đứa ngốc! Em cho rằng nơi này ai muốn chụp là có thể chụp được sao?”

Tần Lạc căn cứ đạo lý mà bảo hộ quyền lợi của mình, “Em biết rõ! Nhưng không lo có chuyện gì lớn, chỉ lo điều không may bất ngờ xảy đến! Xã hội bây giờ, chỗ nào cũng có chó săn, hơn nữa nơi đây lại là chỗ tư mật ước hẹn, nếu quả thật có thể chụp lén, chẳng phải có thể bắt được bài báo trang đầu hôm sau sao, ổn định công việc được rồi!”

Hoắc Kỳ Thành hoàn toàn bị cô chọc cười, “Rốt cuộc trong cái đầu nhỏ của em cả ngày lẫn đêm suy nghĩ linh tinh gì đấy? Ai nói cho em biết điều này?”

Tần Lạc bĩu môi, “Em đây chỉ là thức thời, hôm nay xã hội vốn chính như vậy, anh thấy cuộc sống của rất nhiều mình tinh cũng bị lộ ra ánh sáng đó.”

Mặt Hoắc Kỳ Thành đen sì, “Không cần kéo hết những thứ vô dụng kia.”

Tần Lạc cong môi, “Em nào có! Mặc dù em không phải nhân vật công chúng gì, nhưng anh phải! Chẳng lẽ anh không biết mọi người cho anh cái danh nam thần quốc dân sao? Điều bùng nổ ở trên Microblogging Hơn nữa số lượng người người mỗi ngày hâm mộ anh đều gia tăng, tất cả mọi người đều muốn đào được thông tin của anh đó.”

Đôi mắt Hoắc Kỳ Thành xé lên, “Hả? Em chú ý tới anh như vậy sao?”

Tần Lạc biết mình bị lừa vào hố rồi, “Ai bảo anh là nam thần quốc dân trong lòng ngàn vạn thiếu nữ chứ! Khiến lỗ tai em đều ngày ngày nghe được.”

Hoắc Kỳ Thành bật cười ra tiếng, “Tên Microblogging của em là gì? Anh sẽ theo dõi em.”

Tần Lạc không ngừng liên tục khoát tay, “Đừng nha! Nếu anh làm vậy sẽ khiến em bị bao người cừu hận! Ngày ngày trên web đều có không ít kẻ không làm gì, nếu bọn họ thấy anh theo dõi em, khẳng định lại có, khẳng định lại có đề tài, hãy để cho cuộc đời em được thanh tịnh đi!”

Hoắc Kỳ Thành hừ lạnh, “Cho dù em không nói cho anh...Anh cũng có biện pháp biết được.”

Tần Lạc trong lòng kêu rên không dứt, Đại Ma Vương cư nhiên cũng như thế chết đầu óc?

“Nếu như anh thật muốn theo dõi em, không bằng em lập một nick khác đi! Cái hiện tại dùng rất nhiều người biết, hơn nữa còn có không ít đồng nghiệp công ty.....”

“Hừ!”

Lỗ mũi Hoắc Kỳ Thành hừ hừ, không có bày tỏ đồng ý cũng không có bày tỏ phản đối.

Tần Lạc cũng thừa dịp ngay lúc này nói: “Chúng ta đi về phòng đi!”

Cô biết tối nay chạy không thoát rồi, tình nguyện đi phòng khách sạn, cũng không nguyện ý lộ thiên ở trên ban công, mặc dù những lời vừa rồi do cô nói bừa, nhưng trong lòng vẫn sẽ có chút lo lắng.....

Hoắc Kỳ Thành đột nhiên bị cô nói sang chuyện khác, tròn mắt đen híp lại, cũng biết cô gái nhỏ này định đánh chủ ý gì!

“Đi về phòng cũng được, nhưng em phải đồng ý với anh một điều kiện.”

“Điều kiện gì?”

Tần Lạc chỉ sợ là điều kiện bất bình đẳng hay là điều kiện khuất nhục gì đó

Hoắc Kỳ Thành lạnh nhạt mở miệng, “Một ngày nào đó anh cần, em phải trở thành người nữ thân cận với anh một ngày.”

Nghe đến đó, Tần Lạc thiếu chút không thể nhịn được nói tục, người đàn ông khốn kiếp vài phần lại còn đặc biệt háo sắc? Lại còn phải làm người nữ thân cận với anh một ngày?

“Từ thứ hai đến thứ sáu em phải đi làm, hai ngày cuối tuần còn phải phụ đạo Anh ngữ cho Tiểu Tinh.”

Cô cố ý nói như vậy, cũng là muốn từ chối.

Hoắc Kỳ Thành sẽ không cho cô cơ hội này, “Thời gian từ thứ hai đến thứ sáu do anh định đoạt, sau này thời gian đi công tác một mình với anh còn nhiều, không phải nóng nảy.”

Tần Lạc gần như lão đạo sắp ngã xuống đất, cô sốt ruột lúc nào? Con mắt nào của Đại Ma Vương thấy cô sốt ruột?

Mẹ nó!

Bây giờ cô hoàn toàn ngổn ngang trong gió rồi!

“Em”

Suy nghĩ một chút, câu nói kế tiếp vẫn đành phải nhịn, dù sao Đại Ma Vương cũng là người lãnh đạo trực tiếp của mình, huống chi đàn ông cũng cần mặt mũi

Tròng mắt đen của Hoắc Kỳ Thành hơi híp lại, “Như thế nào?”

Tần Lạc chỉ có thể gật đầu trái lương tâm, tươi cười rạng rỡ, “Lãnh đạo ngài định đoạt.”

Hoắc Kỳ Thành đưa tay nhéo hai cái lên mặt cô, “Nói chuyện không cần âm dương quái khí! Đừng cho là anh không biết tâm tư của em!”

Tần Lạc lè lưỡi trong lòng, chẳng lẽ Đại Ma Vương còn có thuật độc tâm hay sao?

Ngay sau đó ngoan ngoãn đáp: “Em biết rồi.”

Lúc này Hoắc Kỳ Thành mới hài lòng, “Rất tốt.”

Trở về phòng, Tần Lạc đã bị ngay tại cửa

Nhiệt độ bên trong căn phòng nhanh chóng tăng lên, che đi một tầng sắc thái kiêu diễm.

Ngay cả ánh trăng ngoài cửa sổ, cũng phải xấu hổ trốn vào phía sau tầng mây.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 104: Người Phụ Nữ Đáng Chết Lại Có Thể Ở Sau Lưng Mình Hẹn Hò Với Người Đàn Ông Khác

Buổi sáng hôm sau, Tần Lạc mở mắt ra thì phát hiện ánh mặt trời ấm áp đã chiếu vào, cầm điện thoại di động lên nhìn, 11 giờ rưỡi rồi.

Sợ tới mức cô khẩn trương bật từ trên giường lên, buổi trưa hôm nay có hẹn gặp với luật sư Cố, tài liệu phiên dịch cần phải đưa cho người ta.

Mới vừa ngồi dậy thì biết người đàn ông nào đó không có ở trong phòng, trên tủ đầu giường để lại một tờ giấy nhớ: Công ty có việc, anh đi trước, cơm trưa gọi điện thoại bảo người phục vụ trực tiếp đưa đến.

Trong lòng Tần Lạc ấm áp, không tồi không phải là loại tên khốn khiếp phải mong chạy đi!

Tâm tình cô vui vẻ sau khi rửa mặt xong thì gọi điện thoại cho Cố Nam Châu, hai người liền hẹn ở một nhà nhà ăn ở gần đây gặp mặt.

Cố Nam Châu đã xem bản cô đã gửi hòm thư trước, cho nên không kiểm tra một lần nữa, trực tiếp đặt ở trong túi văn kiện của mình.

Hiển nhiên là vô cùng tín nhiệm Tần Lạc.

Tần Lạc thấy hành động của anh, ngược lại mở miệng nói: “Cậu không kiểm tra một chút sao? Dù sao tôi không phải dân chuyên nghiệp, có lẽ có chỗ phiên dịch không đúng.”

Cố Nam Châu nâng kính mắt lên: “Bản gửi thư tôi đã đại khái xem qua, không có vấn đề gì, mặc dù cậu không phải dân chuyên nghiệp, nhưng nhìn ra được rất có dụng tâm.”

Anh ta đánh giá đúng trọng tâm ngược lại làm cho Tần Lạc có chút xấu hổ: “Cậu quá khen, tôi chỉ làm tốt công việc của mình mà thôi.”

Cố Nam Châu cười nhạt: “Thù lao lần này là 2000, hi vọng sau này chúng ta hợp tác vui vẻ.”

Tần Lạc vội vàng xoa tay: “Tất cả mọi người là bạn học cùng một lớp, lần này tôi có thể phiên dịch trả đúng hạn thật ra cậu giúp tôi không ít, tôi không thể nhận phần tiền này.”

Cố Nam Châu cũng rất kiên trì: “Nếu cậu không chịu lấy, lần sau làm sao tôi dám tìm cậu?”

Tần Lạc ghen hờn: “Nhưng”

Cố Nam Châu nâng tách trà lên uống một ngụm: “Bạn học cũ nhiều năm, đây tới đây lui chẳng phải có vẻ không quen sao? Cùng lắm hôm nay cậu mời tôi ăn cơm?”

Tần Lạc bỗng nhiên cảm thấy cậu ta nói rất có đạo lý: “Hôm nay vốn đã nói tôi mời cậu ăn cơm!”

Cố Nam Châu mỉm cười: “Vậy thì thiếu tôi một bữa trước.”

Tần Lạc vừa nghe, quả thật rất hợp lý, thì đồng ý: “Được!”

Khóe môi Cố Nam Châu trước sau đều chứa nụ cười nhạt, hơn nữa ánh mắt cậu ta sạch sẽ trong suốt, làm cho người ta cảm thấy một loại khí chất tao nhã dịu dàng như ngọc.

Thiệt lòng Tần Lạc cảm thấy ăn cơm nói chuyện phiếm với cậu ta làm cho người ta thoải mái, không có cảm giác mất tự nhiên, cũng sẽ không lạnh nhạt, bởi vì cậu ta có thể dẫn dắt trọng tâm câu chuyện, hơn nữa lời nói hài hước...

Người đàn ông như vậy, bên cạnh nhất định không thiếu người phụ nữ thầm mến cậu ta?

Cùng một thời gian.

Bên trong tòa nhà đối diện CBD, có hai người đàn ông đứng lúc thu hết một màn này vào trong mắt, vốn chỉ có một người đàn ông chú ý đến người phụ nữ ở phòng ăn đối diện rất quen mặt, kết quả càng nhìn càng không đúng, sau khi phát hiện là Tần Lạc, thì cố ý nói: “Chú Ba, chú nhìn người phụ nữ ngồi ở phòng ăn đối diện kia có phải là Tần Lạc phiên dịch tổ ba không?”

Lời này vừa nói ra, Hoắc Kỳ Thành đang xem văn kiện nhin không được ngẩng đầu lên, con người đen nhìn lướt qua đối diện, khi nhìn rõ gương mặt người phụ nữ kia, sâu trong đôi mắt không tự chủ được nổi lên một tầng rét lạnh.

Những thứ này, đúng lúc bị Hoắc Cẩm Dương hoàn toàn bắt được, trong lòng anh ta kinh ngạc, chẳng lẽ mình thật sự đoán đúng rồi?

Lập tức thử dò xét hỏi: “Chú ba, chú có ấn tượng với một phiên dịch nho nhỏ?”

Ánh mắt Hoắc Kỳ Thành trong nháy mắt khôi phục như lúc ban đầu: “Một lần xui xẻo, chú đương nhiên là có ấn tượng, Đường Triều còn từng ở trước mặt chú nhắc đến tài năng của cô ấy.”

Lời này, nói rất hời hợt.

Trong lòng Hoắc Cẩm Dương ngẫm suy nghĩ: Ý chú ba nói lời này chẳng lẽ là muốn nói cho mình Tần Lạc thật là người phụ nữ Đường Triều nhìn trúng?

Vậy biểu hiện của chú ấy vừa rồi là có ý gì?

Chẳng lẽ là vì Đường Triều bênh vực kẻ yếu?

Anh ta vẫn cảm thấy có cái gì không đúng.

“Thật ra chú ba cũng nên biết, cô ấy là bạn gái trước của cháu, năng lực cùng tài năng thực sự có, nhưng cháu không ngờ cô ấy vừa làm tình nhân của Đường Thiếu lại vừa yêu đương với người đàn ông kia, thân là phụ nữ, làm sao có thể chân giẫm hai cái thuyền?”

Hoắc Cẩm Dương vô cùng vô cùng đau đớn nói.

Hoắc Kỳ Thành “A...” một tiếng: “Làm sao mà cháu biết người đàn ông kia là bạn trai của cô ấy?”

Hoắc Cẩm Dương nhân cơ hội nói: “Trước cháu với Ánh Thần hẹn hò đã từng gặp cô ấy với người đàn ông kia ăn cơm một lần, chính cô ấy nói với cháu người đàn ông kia là bạn trai của cô ấy, hình như là luật sư nổi tiếng! Hai người đứng ở một chỗ ngược lại rất xứng đôi.”

Anh ta cố ý nói như vậy muốn thử dò xét phản ứng của chú ba.

Hoắc Kỳ Thành chịu đựng không vui ở sâu trong lòng, mặc kệ Hoắc Cẩm Dương nói lời này có mục đích gì, anh sẽ không để cho mưu kế của cậu ta thực hiện được!

Muốn dò xét mình sao?

Hừ! Nó vẫn còn non lắm!

“Luật sư cùng phiên dịch, quả thật rất xứng đôi!”

Nghe thấy chú ba nói như vậy, Hoắc Cẩm Dương quả là hồ đồ, chẳng lẽ vừa rồi mình nhìn thấy đáy mắt chú ba chợt lóe lên lãnh ý là sai sao?

“Nhưng không phải cô ấy là tình - nhân của Đường thiếu sao?”

“Ai nói với cháu?”

Hoắc Kỳ Thành hơi nhú mày, hỏi chuyện đương nhiên, vẻ mặt lại càng tò mò, dường như nói: Nếu cháu biết chút tin đồn gì thì khẩn trương báo quát với chú một chút.

Hoắc Cẩm Dương ghen hòng một lúc lâu: “Hiện trong công ty đang đồn khắp nơi, hơn nữa vừa rồi chú cũng nói Đường thiếu ở trước mặt chú khen Tần Lạc có tài năng.”

Hoắc Kỳ Thành gật đầu: “Không sai! Nhưng chỉ khen cô ả có tài năng mà thôi, cũng không thể nói lên được cái gì.”

Anh cũng cùng nó chơi đánh thái cực.

Trong lòng Hoắc Cẩm Dương bức tức không thôi: “Bản thân Đường thiếu xuất thân từ gia đình ngoại giao, tinh thông bảy quốc ngữ ngôn, anh ta đi công tác căn bản không cần mang phiên dịch, thường ngày cũng chỉ mang theo Ninh Mông mà thôi, mà bây giờ đã mang Tần Lạc đi Pháp hai lần, vẫn còn không thể nói lên cái gì sao?”

Vẻ mặt Hoắc Kỳ Thành trong veo mà lạnh lùng: “Đường Triều là tinh thông bảy ngôn ngữ ngôn không sai, nhưng chuyện đi công tác này đương nhiên không cần tự thân tự lực làm mọi việc, mang phiên dịch ở bên cạnh người chẳng phải là thuận tiện nhiều hơn.”

Buổi nói chuyện làm Hoắc Cẩm Dương không có lời nào để nói, quả thật như vậy! Thân phận Đường Triều là gì? Anh ta cần phải tự thân tự lực làm việc sao?

Mang phiên dịch ra ngoài giúp anh ta làm việc đương nhiên càng tốt.

“Là cháu suy nghĩ nhiều.”

“Hiểu rõ thì tốt.”

“ “

Hoắc Cẩm Dương dứt khoát không nói, qua cuộc nói chuyện với chú ba, anh ta càng thêm hồ đồ, chỉ là, anh ta vẫn không tin Tần Lạc hoàn toàn trong sạch vô tội.

Hoắc Kỳ Thành biết trong lòng anh ta nhất định không hoàn toàn tin tưởng, cũng không định giải thích gì nữa, đứng dậy: “Đi thôi! Hôm nay cháu đã vất vả, đi ăn cơm.”

Hoắc Cẩm Dương lập tức khiêm tốn trả lời: “Chú ba có thể giao việc này cho cháu xử lý, cũng là tín nhiệm cháu.”

Hoắc Kỳ Thành không có nói gì nữa, mà chân dài bước đi.

Ở chỗ Hoắc Cẩm Dương không nhìn thấy, vẻ mặt của anh trong nháy mắt trở nên âm trầm khủng bố.

Người phụ nữ đáng chết! Không phải bảo cô ở khách sạn ăn cơm à? Một lúc không thấy thì đã hẹn hò với người đàn ông khác!

Còn là là bạn trai luật sư?

Hừ!

Đêm nay anh sẽ làm cho cô biết sai!

Tần Lạc đang ăn cơm thì hắt xì hơi hai cái, cô vuốt mũi, chẳng lẽ có người đang mắng mình? Hơn nữa hình như cảm thấy có một đôi con người đen sâu thẳm lạnh lùng nhìn mình.

Cô nhìn chung quanh một vòng, cái gì cũng không phát hiện.

Cố Nam Châu thấy dáng vẻ của cô không khỏi hỏi: “Sao vậy?”

Tần Lạc đột nhiên hỏi: “Không có việc gì, cao ốc đối diện kia là cao ốc Offices cao cấp sao?”

Cố Nam Châu gật đầu: “Ừ, cậu có người quen ở đó sao?”

Tần Lạc lắc đầu: “Không có! Chỉ đột nhiên hỏi một chút.”

Cố Nam Châu nghi ngờ nhìn thoáng qua hướng Offices đối diện, tất cả bình thường, người cùng chuyện kỳ quái gì cũng không có.

“Buổi chiều có việc gì không?”

“Chủ nhật mình làm thêm, phụ đạo tiếng Anh cho một đứa bé.”

Tần Lạc hơi áy náy nói, thật ra thì không đi phụ đạo tiếng Anh cho Tiểu Tinh, cô cũng phải tìm lý do khác cự tuyệt luật sư Cố.

Bây giờ cô đã không còn độc thân, đương nhiên không thể ở sau lưng Đại Ma Vương mà dây dưa với người đàn ông khác, hơn nữa cô cảm thấy luật sư Cố đối xử đặc biệt với cô.

Hết lần này đến lần khác cô cảm thấy ở chung với cậu ta rất thoải mái.

Tình huống như vậy, càng không thể tiếp tục phát triển nữa.

Cố Nam Châu có chút ngoài ý muốn nhìn cô: “Cậu vẫn không giữ không gian cá nhân cho bản thân.”

Tần Lạc cười cười: “Dù sao chủ nhật cũng không có chuyện gì làm! Phụ đạo tiếng Anh cho trẻ con không phải rất khó, mỗi ngày đều có chuyện để làm trạng thái có chút phong phú.”

Tình cảm Cố Nam Châu dành cho cô trong nháy mắt lại tăng lên, cô gái này, thật không giống với người phụ nữ khác.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 105: Cô Cảm Thấy Tối Nay Ánh Mắt Đại Ma Vương Nhìn Mình Rất Nguy Hiểm

Sau khi cùng Cố Nam Châu tách ra, Tần Lạc liền đi đến biệt thự nhà họ Hoắc.

Mỗi lần cô đến Hoắc Gia Tinh đều vô cùng vui vẻ: “Chị, tuần trước chị dạy em từ đơn em đã học thuộc lòng tất cả.”

Tần Lạc cưng chiều sờ đầu bé: “Tiểu Tinh thật thông minh!”

Hoắc Gia Tinh cười tí mắt hất cằm lên: “Ba nói, là chị dạy rất tốt.”

Nhắc đến người đàn ông kia, vẻ mặt Tần Lạc có chút mất tự nhiên: “Ba em vẫn chưa về sao?”

Hoắc Gia Tinh lắc đầu: “Vừa rồi ba gọi điện thoại về, nói là buổi tối ăn cơm cùng với em.”

Sắc mặt Tần Lạc lúng túng, Tiểu Tinh nói hăng không phải là Đại Ma Vương nguyên thoại đi?

Chắc anh vẫn chưa nói chuyện của mình cùng anh ấy với Tiểu Tinh...

“Ừ, bây giờ chúng ta bắt đầu học trước đi.”

“Vâng!”

...

6:40 tối, Hoắc Kỳ Thành vào nhà thì thấy một lớn một nhỏ vùi ở trên ghế sofa chơi game, con trai Tiểu Tinh dựa sát vào trên người Tần Lạc.

Hai người vô cùng thân thiết làm cho anh có chút ghen tỵ...

Hơn nữa, khuôn mặt Tiểu Tinh có chút giống với Tần Lạc như vậy, nhất là khi bọn họ cười rộ lên, độ cong gần giống nhau như đúc...

Sau khi đột nhiên biết được điểm ấy, anh càng thêm xác định cách làm của mình là chính xác.

Nếu Tiểu Tinh thích Tần Lạc như vậy, mà đúng lúc cô là mẹ ruột của Tiểu Tinh, không có gì tốt đẹp hơn.

“Chị, nhanh giúp em giết chết người kia!”

...

“Chị, đi về phía bên trái hay bên phải!”

...

“Chị, cuối cùng em đã đánh bại Hồng Y kiếm khách đáng ghét kia rồi.”

...

Giọng Hoắc Gia Tinh ngọt ngào ngây thơ líu ríu vang vọng ở trong phòng khách, cho dù ai cũng nghe ra vui vẻ cùng nhảy nhót trong giọng nói của bé.

Dường như mỗi cuối tuần chính là ngày bé vui vẻ nhất...

Hoắc Kỳ Thành đợi cả buổi cũng không có người phát hiện ra mình, không khỏi ho nhẹ một tiếng.

Tần Lạc đang ngồi ngược mắt thì thấy Đại Ma Vương đứng ở trước mặt mình, không khỏi đứng dậy.

Không đợi cô mở miệng, Hoắc Gia Tinh đã vui vẻ nhảy tới: “Ba đã về!”

Ánh mắt Hoắc Kỳ Thành dịu dàng vuốt tóc con trai: “Chương trình học hôm nay đã xong rồi hả?”

Hoắc Gia Tinh ngẩng đầu: “Đương nhiên rồi! Không tin ba hỏi chị! Con là thiếu nhi thiên tài.”

Dáng vẻ Hoắc Kỳ Thành giống như là một người ba nghiêm khắc: “Nào có người khen mình như vậy?”

Hoắc Gia Tinh mếu máo...

Đúng lúc Tần Lạc lên tiếng: “Tiểu Tinh quả thật rất thông minh! Năng lực học tập cùng tiếp thu đều rất nhanh, là tôi khen bé là thiếu nhi thiên tài, anh không cần trách móc bé nặng nề, dù sao bé chỉ là trẻ con năm tuổi.”

Hoắc Gia Tinh vội vàng nhích lại gần bên cạnh Tần Lạc, dường như nói: Hừ! Không tôi có chị che chở con!

Hoắc Kỳ Thành liếc mắt nhìn Tần Lạc một cái, cô gái nhỏ đáng chết! Mình còn chưa tìm cô tính sổ! Buổi trưa lại có thể ở sau lưng mình hẹn hò với người đàn ông khác?

Lúc này ở trước mặt mình còn hùng hồn nói?

Ai cho cô lá gan?

Nhưng xét cô là mẹ của Tiểu Tinh, cô nói mình cũng không phản bác...

Lập tức dặn dò quản gia Chu: “Bảo phòng bếp dọn cơm đi!”

Quản gia Chu lên tiếng trả lời đi đến phòng bếp, chuyện vừa rồi hoàn toàn không ai nhắc lại.

Hoắc Gia Tinh vụng trộm liếc mắt nhìn ba một cái, phát hiện ba không có tức giận, vẻ mặt tự nhiên, không khỏi nghĩ thầm: Xem ra quan hệ giữa ba với chị tốt hơn rất nhiều!

Thật sự là chuyện tốt đáng chúc mừng!

Trong lòng bé mừng khắp khởi thầm nghĩ, chỉ mong sao Tần Lạc sớm ngày trở thành mẹ của bé, cứ như vậy, cuộc sống mỗi ngày càng thêm ý nghĩa!

Nha nha nha!

Sau khi ăn xong, vốn Tần Lạc chuẩn bị đi, nhưng Hoắc Gia Tinh ôm cánh tay của cô không cho đi: “Chị, ngộ nhỡ sáng mai chị dậy không nổi làm sao bây giờ? Trước chị đã từng đồng ý với em tối thứ bảy sẽ ngủ ở phòng khách một đêm, tránh cho đi đi lại lại sao! Hơn nữa buổi tối một cô gái trẻ đi về không an toàn, em với ba đều sẽ không yên tâm.”

Nói xong, Hoắc Gia Tinh liều mạng nháy mắt cho ba.

Hoắc Kỳ Thành đầy hắc tuyến, ý đồ tác hợp của con trai rất rõ ràng!

Rất tốt, hai ba con bọn họ nhất trí ý kiến!

Lập tức hăng giọng một cái: “Hiếm khi được Tiểu Tinh tha thiết hi vọng cô ở lại như vậy, mỗi tối thứ bảy đều như vậy thì không có ý nghĩa, cô cứ nói đi?”

Vẻ mặt Tần Lạc đầy hắc tuyến, Đại Ma Vương có ý gì đây!

Nói mình cố làm ra vẻ kiêu cách!

“Được rồi, tôi ở phòng khách dưới lầu.”

Người hầu đứng một bên vôi vàng nói: “Phòng khách mỗi ngày đều có người dọn dẹp, cô giáo Tần yên tâm đi vào ở, vỏ chăn ga vừa mới giặt qua.”

Tần Lạc: “...”

Vì thế, Tần Lạc ở ngay tại phòng khách, không biết là cô ảo giác hay làm sao, cô cảm thấy ánh mắt Đại Ma Vương tối nay nhìn mình rất nguy hiểm...

Giống như mình làm chuyện gì xấu bị anh phát hiện...

Nhưng mà cô không có làm gì!

...

Đêm nay Hoắc Gia Tinh cũng không biết làm sao vậy, trước khi đi ngủ nắn nỉ Tần Lạc đọc truyện cổ tích cho bé, nếu không sẽ không chịu ngủ.

Hoắc Kỳ Thành liếc xéo nhìn con trai một cái: “Ba đọc cho con.”

Hoắc Gia Tinh lắc đầu: “Không cần! Ba kể chuyện cổ tích không có sức hấp dẫn! Giống như học bài, một chút ý tứ cũng không có! Con muốn nghe chị kể chuyện cổ tích!”

Bé ầm ĩ không thuận theo, Hoắc Kỳ Thành trầm mặt xuống thiếu chút nữa phát hỏa...

Tần Lạc vôi vàng chen vào nói: “Để tôi đọc đi! Anh đi ra ngoài trước.”

Hoắc Gia Tinh nói: “Ba ra ngoài đi! Để cho một mình chị ở đây với con!”

Giọng trẻ con ngây thơ, nghe qua cảm giác đáng yêu.

Nhưng lúc này Hoắc Kỳ Thành lại không có tâm tình, bởi vì anh cảm thấy hình ảnh trong tương lai con trai giành Tần Lạc với mình...

Nếu Tiểu Tinh biết Tần Lạc chính là mẹ ruột của nó, vậy chẳng phải mỗi khi trời tối lại muốn cùng ngủ với cô ấy sao?

Nghĩ đến tình huống này, anh lại cảm thấy không thể nói sớm cho con trai biết...

Nếu không cơ hội mình muốn ngủ với bà xã sẽ ít đi...

Tần Lạc kể chuyện cổ tích đúng một giờ đồng hồ mới khiến cho Tiểu Tinh ngủ, sau khi dỗ bé ngủ thì cả người cô đau nhức, là bởi vì duy trì một tư thế quá lâu.

Cô cẩn thận đắp kín chăn giúp Tiểu Tinh, đang chuẩn bị rời đi, chợt nghe trong miệng bé nỉ non ra tiếng: “Mẹ...”

Mặc dù giọng nói rất nhỏ, nhưng trong hoàn cảnh yên tĩnh thì nghe rất rõ.

Tần Lạc hơi xúc động, nghĩ đến đứa bé từ nhỏ chưa có mẹ thì cô đau lòng không dứt, sau năm mười lăm tuổi mẹ qua đời ngoài ý muốn do xảy ra tai nạn xe, đoạn thời gian đó cô dường như mỗi buổi tối đều mơ thấy mẹ...

Cho nên cô có thể hiểu loại đau khổ khi nhớ về mẹ...

Ngón tay không tìm lòng được xoa gương mặt Tiểu Tinh, đứa bé có bao nhiêu đáng yêu nhu thuận, mẹ của bé ở trên trời biết được sẽ rất đau lòng chứ?

Bỗng dưng, cô chợt nghĩ đến bạn tốt Tử Ninh nói khuôn mặt Tiểu Tinh giống mình...

Không khỏi nhìn thêm vài lần, ai từng nghĩ càng xem càng cảm thấy...

Ngay sau đó đột nhiên lắc đầu, cô đang suy nghĩ lung tung cái gì đây? Làm sao Tiểu Tinh có thể giống mình? Cho dù mặt mũi tương tự, vậy cũng chỉ là tình cờ!

Dù sao trên đời này vốn có người không quen biết lại dáng dấp giống nhau...

Nghĩ như vậy, trong lòng cô thoáng thả lỏng.

...

Từ phòng Tiểu Tinh ra ngoài, cô trực tiếp trở về phòng mình dưới lầu, bất tiện duy nhất của phòng khách là không có phòng tắm riêng, dẫn đến cô phải tắm rửa ở nhà vệ sinh bên ngoài...

Lúc này đã gần 11 giờ đêm, người giúp việc bên trong biệt thự đã về phòng nghỉ ngơi riêng ở phía sau nhà, cho nên cả ngôi biệt thự rất yên tĩnh.

Tần Lạc tắm xong vừa mới chuẩn bị đi ra ngoài đã bị một bóng đen cho làm hoảng sợ, còn chưa kêu thành tiếng thì bị bùm miệng.

“Ừm...”

Hoắc Kỳ Thành ôm cả người cô một lần nữa vào phòng tắm...

Miệng được tự do Tần Lạc tức giận nói: “Anh có bệnh hả! Hơn nửa đêm ra ngoài dọa người rất kinh khủng là tốt sao!”

Sắc mặt Hoắc Kỳ Thành đen như màn sân khấu: “Buổi trưa em cùng ai ăn cơm?”

Tần Lạc ngạc nhiên, người này không nên nói sang chuyện khác như vậy!

“Cùng một bạn học của em!”

“Một bạn học?”

“Đúng! Làm sao?”

“Em xác định chỉ là bạn học?”

Giọng Hoắc Kỳ Thành không vui lập lại một câu, Tần Lạc buồn bực nhìn anh, “Anh phải người theo dõi em?”

Chất vấn của cô làm cho Hoắc Kỳ Thành không vui hơn, hừ lạnh: “Nếu em không làm việc trái với lương tâm còn sợ người khác theo dõi?”

Thật ra, anh căn bản chưa từng theo dõi cô, buổi trưa gặp cô cùng ăn cơm với Cố Nam Châu hoàn toàn là ngoài ý muốn.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 106: Địa Bàn Của Tôi, Tôi Còn Không Thể Làm Chủ Hả?

Tần Lạc tức giận không thôi, bỗng nhiên cảm thấy tự do của mình cũng không còn, lại còn bị theo dõi nữa! Ngẫm lại càng thấy tức giận!

"Em làm việc trái với lương tâm gì rồi hả? Chẳng lẽ cùng bạn học ăn một bữa cơm cũng không được sao? Em còn không có chút quyền lợi tự mình kết giao bạn bè hả?"

Ánh mắt Hoắc Kỳ Thành sáng quắc nhìn chăm chăm cô, "Không phải bạn trai em sao?"

Tần Lạc có loại kích động muốn đánh anh một đấm, cắn răng nghiến lợi, "Ai nói như vậy, chưa từng thấy qua người nào khốn kiếp như anh!"

Ấn đường Hoắc Kỳ Thành nhảy lên, ý của cô là, mình oan uổng cô sao?

"Không phải tự em nói anh ta là bạn trai em sao?"

"Cái mông! Em nói lúc nào."

Nói được một nửa, Tần Lạc chợt nghĩ đến cái gì đó, ngay sau đó không thể tin nhìn về phía Hoắc Kỳ Thành, "Là Hoắc Cẩm Dương nói cho anh sao?"

Hoắc Kỳ Thành nhướn đuôi lông mày, "Nếu không còn có ai?"

Tần Lạc không biết làm sao liếc mắt, "Tại sao anh ta lại chạy đi nói cho anh những thứ này? Anh ta biết chúng ta."

Hoắc Kỳ Thành nói thật, "Buổi trưa hôm nay, chúng ta vừa lúc ngồi đối diện phía em đang dùng bữa, là cậu ta nhìn thấy em trước."

Mặt Tần Lạc en sì, không trách được lúc trưa lúc đang ăn cơm cô cảm thấy giống như có một đôi mắt đang nhìn chăm chăm vào mình, thì ra giác quan thứ 6 của cô không có sai.

Điều này cũng không khỏi quá trùng hợp đi!

"Là ngày đó em lừa anh ta, luật sư Cố chỉ là bạn học trung học của em, chúng em hẹn ăn cơm là để em dịch giúp cậu ấy vài tài liệu tố tụng."

Sau khi biết rõ ngọn nguồn, Tần Lạc phải nói thật lòng, hai người ở chung một chỗ nên phải thẳng thắn, không cần thiết tạo ra một chút hiểu lầm không đâu.

Tâm tình Hoắc Kỳ Thành cũng không có bởi vì giải thích của cô mà thay đổi, "Em vẫn rất để ý suy nghĩ của Hoắc Cẩm Dương sao?"

Tần Lạc kinh ngạc, "Làm sao có thể? Em sớm coi anh ta như là người xa lạ! Nói cho anh ta biết em có bạn trai chỉ là không muốn để anh ta tới nhiều em mà thôi."

Nhất thời dưới sự kích động, Tần Lạc nói lỡ miệng.

Hoắc Kỳ Thành nhạy cảm bắt được từ then chốt, tròn mắt đen nguy hiểm nheo lại, "Hoắc Cẩm Dương vẫn quấy nhiễu em sao?"

Tần Lạc bĩu môi, "Nói quấy nhiễu cũng không đúng lắm! Chính là thỉnh thoảng sẽ lại xuất hiện ở trước mặt em nói một vài lời kỳ lạ, còn nói đứng ở góc độ muốn tốt cho em, em thật sự không biết anh ta lấy đâu cái ưu thế đó,

em và anh ta đã sớm trở thành quá khứ! Ai mà thèm anh ta tới trước mặt em nói lời linh tinh! Cuộc đời của em có như thế nào cũng không có xu quan hệ nào với anh ta!"

Nói đến người đàn ông xấu đó, Tần Lạc tức một bụng khí, tất cả đều đổ lên trên người Hoắc Kỳ Thành.

Ấn đường Hoắc Kỳ Thành nhú lại, "Em không cảm thấy lời này của em nói sai đối tượng rồi sao?"

Tần Lạc tức giận trả lời: "Anh là chú ba anh ta, chẳng lẽ làm trưởng bối không nên quản lý cháu mình hay sao? Rõ ràng là anh ta bắt cá hai tay trước lại còn chạy tới chỉ trích lại em, như thế là sao?"

Hoắc Kỳ Thành vuốt tóc, "Quả thật kỳ cục, anh sẽ dạy dỗ nó."

Lúc này Tần Lạc mới nhìn anh một cái, "Anh chuẩn bị giáo huấn anh ta thế nào?"

Tròng mắt đen của Hoắc Kỳ Thành híp chặt hơn, "Thế nào? Đau lòng?"

Tần Lạc mắng: "Đau lòng cái sọi len! Em chỉ không muốn anh ta biết nhưng lời này từ miệng em truyền tới tai em, tránh cho anh ta lại không chút lý do chạy tới trước mặt em nói linh tinh, anh ta lại vốn hoài nghi giữa em và anh."

Câu nói kế tiếp, cô vẫn nhịn xuống

Rồi sau đó lặng lẽ nhìn đánh giá vẻ mặt Hoắc Kỳ Thành một chút, phát hiện cũng không khác thường.

Hoắc Kỳ Thành biết rõ cháu trai có chủ ý gì, "Anh biết rồi."

Lời của anh khiến Tần Lạc còn có chút giật mình, "Anh biết?"

Hoắc Kỳ Thành hừ lạnh, "Chỉ với chút đạo hạnh của nó, còn muốn đắc trí trước mặt anh sao?"

Tần Lạc không lên tiếng, Hoắc Cẩm Dương ở trước mặt Hoắc Kỳ Thành, đúng là mờ nhạt, dù sao anh ta còn trẻ, đâu có phúc hắc lại thông minh làm đối thủ của Hoắc Kỳ Thành?

Ở trước mặt Hoắc Kỳ Thành, khả năng anh ta sẽ bị giết trong nháy mắt không thừa căn bã!

"Em về phòng đây."

Nói đến nước này, cũng không có gì tiếp tục trò chuyện, sắc trời đã tối, trở về phòng ngủ mới là đúng lý.

Hoắc Kỳ Thành đưa tay kéo cánh tay cô, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm trước ngực cô.

Tần Lạc nhìn sang theo ánh mắt của anh, không ngừng đưa tay che lại! Mỗi lần tắm xong cũng không mặc bra, hôm nay hoàn toàn không có phòng đến Đại Ma Vương đợi mình ngoài cửa.

Khóe môi Hoắc Kỳ Thành cong lên một đường cong, "Đã xem qua rất nhiều lần, che cũng vô dụng."

Tần Lạc tức giận nói: "Lưu - manh! Tránh ra! Em muốn trở về phòng!"

Nói xong, liền định đi ra ngoài, nhưng Hoắc Kỳ Thành cản trở không để cho đi, càng thêm bá đạo ép cô trên vách tường đá cẩm thạch.

Cảm giác sau lưng lạnh như băng và lửa nóng tấn công trước mặt, khiến Tần Lạc khổ không thể tả.

Hoắc Kỳ Thành hài lòng lưu luyến ở trên người cô một vòng, cuối cùng dừng lại ở trên đôi môi màu hồng của cô, mới vừa cúi người lại bị một đôi

tay trắng nõn chặn lại.

Ánh mắt không vui quét về phía người phụ nữ trước mắt, đuôi mắt hướng lên phía trước.

Tần Lạc ấp úng, "Nơi này sẽ có người tới."

Hoắc Kỳ Thành bỏ đi lo lắng của cô, "Không sao, người giúp việc đã rời đi."

Tần Lạc: "."

Sau đó, miệng liền bị giam lại.

Căn bản là không có cách nào tránh thoát Trói buộc.

Bởi vì không có mặc bra, dễ dàng để cho người đàn ông làm chuyện xấu

Tần Lạc bị anh trêu chọc - cả người nóng lên, nếu không phải hơi sức quá nhỏ, thì hận không thể một cước đá văng anh ra!

Khốn kiếp!

Cũng chỉ biết khi dễ mình ở bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu!

Ở chỗ phòng tắm này, hình như càng kích thích ở trong phòng ngủ, hơn nữa với Hoắc Kỳ Thành mà nói, cũng là lần đầu tiên, anh vốn không có định ôm Tần Lạc trở về phòng để tiếp tục.

Tần Lạc không ngừng xấu hổ, thiếu chút nữa thì đánh anh, người đàn ông đáng ghét!

"Ngộ nhỡ bị người phát hiện thì sao?"

"Địa bàn của tôi, tôi còn không thể làm chủ hả?"

"Nhưng. Ngộ nhỡ."

Không đợi Tần Lạc nói xong, cô cũng không có cách lên tiếng, chỉ vì một người đàn ông quá là. đáng ghét!

Trong lúc nhất thời, phòng tắm trở thành "Chiến trường".

Từ đầu đến cuối Tần Lạc cũng không ngừng khẩn trương, sợ bị người phát hiện, dù sao nhiều người ở đây lắm miệng, cô cũng không hy vọng đến lúc đó truyền đi những lời khó nghe gì.

So sánh với khẩn trương của cô, Hoắc Kỳ Thành vẫn còn hưng phấn, trong hoàn cảnh như vậy thật sự có thể mang cho người ta cảm giác không giống bình thường.

Cảm giác kích thích và cảm giác mới mẻ cùng tồn tại!

Để cho anh không muốn kết thúc chút nào.

Sau một tiếng, Hoắc Kỳ Thành mới ôm Tần Lạc mềm mại vô lực trở về gian phòng của cô, Tần Lạc vừa nghĩ tới cuối cùng mình có thể ngủ ngon giấc.

Kết quả một người đàn ông này lại chui vào chăn của cô, tay cũng không nhàn rỗi.

Mẹ nó! Không dứt!

Trong lòng cô không ngừng kêu rên: trong lòng bé cưng rất khổ!

.

Sau đó, Hoắc Kỳ Thành thoả mãn rời đi, toàn thân Tần Lạc nhức mỏi nằm lỳ ở trên giường tiến vào mộng đẹp.

Buổi sáng hôm sau, một ngày ánh nắng tươi sáng.

Hoắc Gia Tinh đã sớm thức dậy, nhiều lần đứng ở trước cửa phòng Tần Lạc bồi hồi, cũng không có định gõ cửa, người giúp việc thấy tình cảnh này vốn định gõ cửa giúp tiểu thiếu gia, lại bị ngăn cản.

"Tối hôm qua chị gái kể chuyện cho em đến rất khuya mới ngủ, để cho chị ấy ngủ thêm một lát đi! Em đi gọi cha rời giường!"

Nói xong, liền "bình bịch" lên lầu.

Lúc đó Hoắc Kỳ Thành vẫn còn đang ngủ, cửa phòng bị con trai mở ra là đã tỉnh, "Làm sao đây?"

Hoắc Gia Tinh đi tới bên giường cha, "Cha, thật xấu hổ! Tiểu Tinh đều đã tỉnh dậy cha còn ngủ nướng! Không phải trước kia mỗi ngày cha đều dậy sớm chạy bộ hay sao?"

Hoắc Kỳ Thành bị con trai hỏi không có lời để phản bác, quả thật! Trước kia mỗi ngày anh đều kiên trì đứng lên chạy bộ buổi sáng, nhưng kể từ khi có Tần Lạc, hai người thường thường chiến đấu hăng hái đến một hai giờ sáng.

Hơn nữa vừa là công việc dùng thể lực, nên sáu hay bảy giờ sáng thức dậy sao được?

"Tối hôm qua cha làm thêm giờ đến rất khuya."

"Ừm. Trước kia cha cũng làm thêm giờ mà!"

"."

Hoắc Kỳ Thành đen mặt, con trai khôn khéo không thể kém hơn mình!

"Cha sắp rời giường."

"Vậy con kêu dì Mễ chuẩn bị bữa ăn sáng."

"Tần. Cô giáo đâu?"

"Chị gái còn đang ngủ, con vừa mới nghĩ có nên kêu chị gái rời giường hay không, nhưng sau vừa nghĩ lại vẫn nên nhịn." Hoắc Gia Tinh non nớt nói.

Hoắc Kỳ Thành hài lòng nhìn con trai một cái, "Ừ, Tiểu Tinh hiểu được việc biết kiềm chế là tốt, tối hôm qua chị gái kể chuyện khuya cho con rồi mới đi tắm rửa, khẳng định mệt mỏi, để cho cô ấy ngủ thêm một lúc là được."

Đôi mắt Hoắc Gia Tinh mắt sáng rực lên, cạ tới, "Cha, con phát hiện cha đã quan tâm chị gái hơn trước kia rồi."

Hoắc Kỳ Thành sờ lỗ mũi một cái, hỏi một cách rất tự nhiên: "Có sao?"

Hoắc Gia Tinh nhìn chăm chăm cha nhìn vài giây, nặng nề gật đầu, "Có!"

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 107: Một Đôi Cha Con Phúc Hắc

Hoắc Kỳ Thành không chút biến sắc đi về phía phòng tắm, về chuyện của mình và Tần Lạc, anh vẫn chưa muốn nói cho con trai nhanh như vậy, trước mắt bên phía anh cả và anh hai cũng đang nhìn chăm chăm vào mình, nên không thể quá sơ suất.

Nhìn bóng lưng cha, Hoắc Gia Tinh cắn đầu ngón tay như có điều suy nghĩ, rốt cuộc cha và chị gái phát triển đến mức nào rồi?

Hừ! Không nói cho nó, nó cũng sẽ nghĩ cách để biết.

Khi Tần Lạc tỉnh lại đã là 10 giờ, cô ở trên giường lăn qua hai phút đột nhiên ý thức được đang ở trong biệt thự của nhà họ Hoắc.

Ngay sau đó nhảy từ trên giường xuống, lấy tốc độ nhanh nhất mặc quần áo tử tế, rồi chuẩn bị đi rửa mặt

Sau khi đánh răng rửa mặt xong cô liền đến phòng khách, vừa đứng nhìn thấy một lớn một nhỏ cha con nhà Hoắc Kỳ Thành và Hoắc Gia Tinh đang ngồi trên ghế sofa chơi ipad.

Hiển nhiên một người đang xem cổ phiếu, một người đang chơi trò chơi.

Hoắc Gia Tinh thấy Tần Lạc liền ngọt ngào kêu: "Chị gái, chị ngủ ngon chứ?"

Lời của đứa bé hồn nhiên ngây thơ cũng làm Tần Lạc có chút đỏ mặt, làm cô giáo dạy phụ đạo, cô lại ngủ ở chủ nhà thẳng tới trưa mới dậy

Mặc dù người khởi xướng là người đàn ông phúc hắc nào đó, nhưng hết lần này tới lần khác cô khổ mà không nói được

"Chị gái không cần thận ngủ quên mất, thật ngại quá! Bây giờ chúng ta hãy bắt đầu đi!"

"Không quan trọng! Cha đã nói con gái đều thích ngủ nướng, hơn nữa bình thường chị gái đi làm cũng khổ cực, khó có được chủ nhật nên buông lỏng một chút."

Hoắc Gia Tinh một bộ người lớn nói.

Vẻ mặt Tần Lạc lúng túng nhìn Hoắc Kỳ Thành một cái, Đại Ma Vương còn có thể nói ra những lời nói này sao?

Hoắc Kỳ Thành trầm mặt không có lên tiếng, lá gan Tiểu Tinh ngược lại càng lúc càng lớn! Mình chưa nói qua lời đó vậy mà nó chụp cho mình cái mũ.

Nhất định chính là trò học từ thầy mà giỏi hơn thầy!

Tần Lạc chỉ có thể kéo ra nụ cười mỉm, "Tiểu Tinh thật biết nghe lời."

Hoắc Gia Tinh vui vẻ vênh môi, "Chị gái, chờ chị ăn sáng xong chúng ta lại bắt đầu học, không ăn no thì ai có hơi sức dạy em học Anh ngữ chứ?"

Tần Lạc chỉ có thể yên lặng thi hành, tiếp xúc với Tiểu Tinh càng lâu, càng phát hiện nó không ngừng thông minh đáng yêu

Thật ra thì, nó và cha rất giống nhau, đều thuộc về loại hình phúc hắc

Còn nhỏ tuổi, đã biểu hiện ra ngoài sự thành thực và hiểu chuyện

Sau khi Giang Ánh Tuyết rời giường, chuyện thứ nhất làm là gọi điện cho Hoắc Kỳ Thành, "Kỳ Thành, buổi trưa chúng ta dùng bữa được không?"

Hoắc Kỳ Thành không chút suy nghĩ cự tuyệt, "Hôm nay tôi đồng ý ở nhà với Tiểu Tinh."

Giang Ánh Tuyết vẫn không từ bỏ ý định như cũ, "Kỳ Thành, nếu không buổi chiều chúng ta mang Tiểu Tinh đi công viên chơi đi? Không phải nó vẫn muốn đi sao? Nếu như anh ghét nhiều người, em có thể gọi điện thoại bao yên tĩnh."

Cô ta lấy lòng nói, vì cái gì cũng muốn được gặp Hoắc Kỳ Thành, tính toán ra, bọn họ đã lâu không có hẹn hò một mình, mỗi lần gọi điện thoại cho anh, luôn lấy các loại cớ.

Thì ra thì, cô ta cũng không đem lòng sinh nghi.

Nhưng kể từ đêm đó đi ra ngoài nói chuyện với anh, nhìn thấy trên điện thoại di động hiển thị cuộc gọi là "Bé nhím nhỏ", cô ta có chút suy nghĩ, còn người giám sát bí mật điều tra, nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

Cô ta không khỏi có chút thất bại, rốt cuộc "Bé nhím nhỏ" thần bí đó là ai?

Nếu như ngày đó mình nhanh chóng lấy được số thì tốt rồi.

Giọng Hoắc Kỳ Thành lạnh nhạt, "Công viên yên tĩnh Tiểu Tinh cũng không thích, vẫn thôi đi, chủ nhật nó còn phải ở nhà học bổ túc Anh ngữ."

Giang Ánh Tuyết vừa nghe, liền vội vàng hỏi: "Mời được gia sư dạy Anh ngữ thích hợp rồi sao? Nếu không buổi tối chúng ta mời người ta ăn bữa cơm?"

Hoắc Kỳ Thành có chút không nhin được, "Không cần, cô cứ làm việc của cô đi."

Sau đó, cúp máy.

Bị cúp điện thoại, Giang Ánh Tuyết tức giận không thôi, nhưng mà lại không thể làm gì, cô biết Hoắc Gia Tinh vẫn luôn rất bắt bẻ về người dạy học và bảo mẫu, từ nhỏ đến lớn đã đổi không biết bao nhiêu người rồi.

Lần này gia sư dạy kèm Anh ngữ cũng không làm được lâu?

Nói mời người ta ăn cơm cũng chỉ là khách sáo, muốn lấy lòng Hoắc Kỳ Thành thôi, ai ngờ anh lại trực tiếp cự tuyệt, có thể thấy được người nhận dạy kia cũng chỉ đợi được mấy ngày.

Nghĩ tới đây, cô ta liền gọi điện cho bạn học đại học Quách Bích Trân, hỏi cô có muốn làm thêm hay không, nghĩ tới để cô ta đi dạy gia sư cho Tiểu Tinh có lẽ còn có thể giúp mình thám thính các loại tin tức.

Lúc ăn trưa.

Giang Ánh Thần diện trang phục diêm dúa lòe loẹt từ trên lầu đi xuống, "Cha, mẹ, chị hai, con đi ra ngoài hẹn hò đây! Buổi trưa không ở nhà ăn cơm."

Giang phụ đã sớm quen việc mỗi ngày con gái ra ngoài tới khuya mới trở lại, liền vui đầu xem báo, cũng không có ý ngăn đầu, "Ừ."

Mẹ Giang hài lòng liếc mắt nhìn con gái nhỏ, "Son môi bôi quá đỏ."

Giang Ánh Thần nũng nịu đi tới ngồi xuống bên cạnh mẹ, "Mẹ, cái này là môi đỏ mọng, Cẩm Dương chỉ thích con bôi màu này."

Mẹ Giang bị cô ta cuốn lấy không có cách nào, "Biết rồi, vậy lúc nào các con mới đính hôn?"

Khóe mắt Giang Ánh Thần liếc qua liếc lại chị hai đang ngồi ở một bên chơi điện thoại di động, hời hợt nói: "Mẹ, chị hai cũng còn chưa có xuất giá! Mẹ liền vội vã gả con ra ngoài sao?"

Giang Ánh Tuyết đang êm đẹp bị điểm tên liền quét mắt về phía em gái, "Đính hôn cũng không cần gì thứ tự trước sau, dù em có kết hôn trước chị cũng sẽ cho em hồng bao thật lớn, hoặc là hai phần cũng được."

Giang Ánh Thần bị cô ta nói nghẹn đến sắc mặt có chút cứng lại, "Chị hai, chị nói gì vậy, người ta cũng là quan tâm chị thôi! Chị và chú ba Cẩm Dương nói chuyện yêu đương lâu vậy rồi, mỗi lần bác cả nhìn thấy em đều hỏi! Em thật sự là khó trả lời, làm phụ nữ! Có lúc vẫn nên chủ động thích hợp mới được, nếu không."

Trong lời nói của cô ta có ý gì, mỗi một câu đều chọc thẳng vào vết sẹo trong lòng Giang Ánh Tuyết.

Trong nháy mắt liền tức giận, "Tôi không cần cô làm bộ tốt bụng!"

Giang Ánh Thần vừa nghe, vội vàng uất ức nhìn về phía mẹ, "Mẹ, mẹ xem chị hai kia, con cũng không nói gì."

Mẹ Giang lập tức can ủi con gái nhỏ, "Ánh Tuyết! Không phải mẹ nói con, con và Hoắc Kỳ Thành cũng nên bàn chuyện cưới hỏi rồi, qua năm sau con đã 27 rồi, đến con gái chú Hạ nhà con, cùng tuổi con, cũng nghi ngờ có thai lần hai rồi."

Giang Ánh Tuyết phiền nhất chính là nghe mẹ cô ta cầu nhau, ngày ngày ở nhà thúc giục cô ta kết hôn, giống như cô ta sẽ không lập gia đình được, trở thành gái ế không ai thèm lấy vậy.

Từ nhỏ đến lớn, em ba chỉ biết làm nũng hơn cô, sẽ khiến mẹ vui vẻ, cho nên mẹ thường thiên vị nó, mặc dù đã thành thói quen, nhưng trong lòng vẫn sẽ tổn thương.

Ba Giang kịp thời lên tiếng, "Được rồi! Ánh Tuyết là một đứa bé hiểu chuyện! 27 tuổi thì thế nào? Con bé đang đứng ở tuổi hoàng kim của phụ nữ, hơn nữa mấy năm này quan hệ với Hoắc Kỳ Thành rất ổn định, kết hôn không phải chuyện sớm hay muộn? Ngày ngày chỉ biết thúc giục! Có thể nói một chút những lời khiến cho con bé vui mừng được không?"

May mắn nhất của Giang Ánh Tuyết, mẹ và em gái không thương, nhưng có ba thương, từ nhỏ thành tích học tập của cô tốt nhất trong ba chị em, phương diện tính tình cũng cực kỳ giống ba, cho nên ba Giang một mực bồi dưỡng cô, còn cho cô vào tập đoàn Giang Thị

Giang Ánh Thần thấy ba mở miệng liền biết điều đứng dậy, "Cha, mẹ, chị hai, con đi trước."

Cô ta từ nhỏ đã thông minh, hiểu được thấy tốt mới làm, hơn nữa biết làm nũng, rất được mẹ Giang quan tâm, ba Giang cũng thích con gái nhỏ này, nhưng so sánh ra mà nói, ông vẫn thích con gái hai thành thực hơn.

Ra khỏi nhà, Giang Ánh Thần liền thấy xe Hoắc Cẩm Dương chờ ở bên ngoài, liền mở cửa xe đi lên.

Hoắc Cẩm Dương liếc mắt nhìn ra cô ta tức giận, "Sao vậy?"

Giang Ánh Thần cắn môi, "Còn không phải là bởi vì chị hai em sao! Ba em cũng vậy, từ nhỏ đã thiên vị chị ta!"

Trong lòng Hoắc Cẩm Dương biết rõ, "Em lại vừa kích thích chị ta?"

Giang Ánh Thần trợn mắt nhìn bạn trai một cái, "Gần đây chị ta không phải tự xưng là có tài giỏi nhất sao? Em thấy phương diện đàn ông của chị ta quá kém! Bên ngoài truyền nhau quan hệ giữa chị ta và chú ba anh có tình cảm ổn định, sớm muộn cũng kết hôn, anh nói chuyện này đáng tin không?"

Hoắc Cẩm Dương nhướn mày, "Cái này anh cũng khó mà nói, tâm tư chú ba anh, không ai đoán được chính xác, chẳng qua ông nội anh hy vọng chú ba anh cưới chị hai em."

Giang Ánh Thần cắn môi suy tư, "Anh nói có biện pháp gì khuấy đảo chuyện của hai người đó không?"

Hoắc Cẩm Dương vừa nghe, cũng hăng hái lên, "Quấy nhiễu sao?"

Đáy mắt Giang Ánh Thần lướt qua một chút tia sáng, "Đúng vậy! Một khi hôn sự của họ thất bại, cũng rất có ích đối với chúng ta sao? Một khi chú ba của anh không có nhà họ Giang ủng hộ, chắc chắn thế lực giảm đi rất nhiều? Ngược lại, sau khi em và anh kết hôn, nhất định bác cả em sẽ lựa chọn ủng hộ anh."

Hoắc Cẩm Dương chợt cảm thấy lời bạn gái nói rất có đạo lý, "Vậy phải làm sao?"

Giang Ánh Thần mím môi, "Chuyện này phải tìm cách mới được, chỉ cần một mồi dẫn lửa."

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 108: Xảy Ra Chuyện Ngoài Ý Muốn

Bỗng nhiên trong đầu Hoắc Cẩm Dương hiện lên tên một người: "Anh nghĩ đến một người, có lẽ cô ta có thể trở thành mối dẫn lửa."

Giang Ánh Thần hưng phấn không thôi: "Ai?"

"Chính là một nhân viên phiên dịch tổ ba ở tập đoàn Đế An, cô ta với chú ba anh không tệ, anh cảm thấy có thể làm văn ở trên người cô ta."

"Một phiên dịch? Còn làm việc ở dưới mí mắt chị hai em? Nếu cô ta có cái gì với chú ba anh thì chị hai em sẽ không biết sao? Anh quá coi thường chị hai em đi?"

Giang Ánh Thần cảm thấy không thể được, chị hai cô nhìn Hoắc Kỳ Thành đặc biệt kỹ, làm sao cho phép có người phụ nữ ở dưới mí mắt chị ta quyến rũ người đàn ông của mình?

Được cô ta nhắc nhở, Hoắc Cẩm Dương cảm thấy có phải mình suy nghĩ nhiều không, chẳng lẽ giữa Tần Lạc với chú ba không có gì mờ ám?

Vẫn luôn là mình suy đoán?

"Chính là bởi vì ở dưới mí mắt, chị hai em mới tự tin mình không để cá lọt lưới, hoặc là phần tự tin này của chị ta mà xuất hiện..."

Hoắc Cẩm Dương vẫn chưa từ bỏ ý định nói, hoàn toàn không biết, trong lòng anh ta luôn tồn tại một vướng mắc.

Giang Ánh Thần bán tín bán nghi với lời anh ta nói: "Anh nói tên người phiên dịch kia là gì? Tự em đi điều tra một chút."

Hoắc Cẩm Dương chỉ có thể báo cáo chi tiết: "Tần Lạc."

Anh ta mới vừa nói xong cảm thấy ánh mắt Giang Ánh Thần sắc bén quét đến: "Tần Lạc? Không phải bạn gái trước của anh cũng tên này sao?"

Về mặt Hoắc Cẩm Dương đầy hắc tuyến, trí nhớ Ánh Thần quả rất tốt! Lại có thể nhớ kỹ tên Tần Lạc...

"Chính là cô ta, bây giờ cô ta làm ở bộ phận phiên dịch tổ ba của tập đoàn Đế An."

Giang Ánh Thần nheo mắt lại: "Hoắc Cẩm Dương, rốt cuộc anh có chủ ý gì? Bạn gái trước của anh làm sao có thể có quan hệ với chú ba anh hả? Nếu anh có nửa câu nói dối! Em nhất định sẽ không buông tha cho anh!"

Hoắc Cẩm Dương chảy mồ hôi lạnh ròng ròng: "Anh có thể nói dối cái gì? Trước khi Tần Lạc chia tay với anh đã bị truyền thông đưa tin cô ta là kẻ khả nghi bắt cóc Hoắc Gia Tinh con trai của chú ba anh, lúc ấy chuyện này còn rất xôn xao, chẳng qua em không ở trong nước không biết mà thôi, thật lâu về sau, gần thời gian chúng ta gặp gỡ, chú ba anh đột nhiên gửi lên Weibo nói vụ án bắt cóc trước là hiểu lầm..."

Không có biện pháp, Hoắc Cẩm Dương chỉ có thể giải thích ngọn nguồn một lần.

Giang Ánh Thần trầm ngâm chốc lát: "Những thứ này quả thật là điểm đáng ngờ."

Hoắc Cẩm Dương vội vàng phụ họa: "Đúng vậy! Anh vẫn luôn cảm thấy giữa hai người bọn họ có cái gì..."

Anh ta nói còn chưa nói xong, thì Giang Ánh Thần lườm anh ta: "Ngược lại bạn gái trước kia của anh rất có năng lực! Khó trách đến nay anh nhớ mãi không quên cô ta."

Hoắc Cẩm Dương kêu oan uổng: "Anh không có nhớ mãi không quên cô ta! Sở dĩ anh rất muốn biết giữa cô ta với chú ba anh có gì mờ ám không là muốn bắt được nhược điểm của chú ba."

Anh ta nói đạo lý rõ ràng, Giang Ánh Thần miễn cưỡng tin.

"Việc này giao cho em làm, tốt nhất có thể xuất hiện một hòn đá ném hai com chim là tốt nhất!"

"Ừ, em làm việc anh yên tâm."

"Đương nhiên!"

Giang Ánh Thần kiêu ngạo không thôi, ở phương diện này cô ta rất có tự tin!

Đến trưa thứ hai, Tần Lạc vừa đến công ty thì nhận được thông báo: Sáng thứ sáu toàn thể nhân viên tiếp nhận huấn luyện dã ngoại mở rộng, cần phải tham gia.

Thấy thông báo này, không ít người phát ra tiếng bi thương: "Huấn luyện dã ngoại mở rộng mỗi năm một lần, hành hạ chết người!"

Đồng thời, cũng không ít người hết sức vui vẻ: "Oa! Rốt cục lại có thể trao đổi giúp đỡ cùng những đồng nghiệp ngành khác rồi."

Cho nên nói, việc này là có người vui mừng có người buồn rầu.

Bởi vì Tần Lạc là nhân viên mới, cho nên năm nay huấn luyện dã ngoại mở rộng nhất định phải tham gia, coi như là thêm vào huấn luyện công ty hạng nhất!

Ba người Lương Tinh, Chu Thiến với Hứa Vi năm nay có thể lựa chọn tự do tham dự, bởi vì Chu Thiến có bạn trai nên lựa chọn ở công ty trực.

Sáng thứ năm, công ty sắp xếp bốn chiếc xe buýt đưa nhân viên tham gia huấn luyện dã ngoại mở rộng đến địa điểm huấn luyện [r vùng ngoại ô.

Lương Tinh nhiệt tình giải thích cho Tần Lạc: "Nghe nói trụ sở huấn luyện này đã sớm bị công ty chúng ta mua được, ngay cả huấn luyện viên huấn luyện chúng ta đều đặc biệt từ bộ đội tới, vị huấn luyện viên năm trước rất đẹp trai! Nghe nói còn xuất ngũ từ bộ đội đặc chủng, thân thủ rất khá, dẫn đến một nữ đồng nghiệp của chúng ta hoa si không thôi..."

Cô ấy hưng trí bừng bừng nói về chuyện phát sinh lý thú của đợt huấn luyện dã ngoại mở rộng năm ngoái.

Tần Lạc coi như tiến vào tai trái ra tai phải.

Dù sao cô cũng không quan tâm phương diện này, huấn luyện viên đẹp trai nữa cũng không quan hệ với cô.

Khoảng một giờ đi xe, thì đến nơi.

Tần Lạc mới vừa xuống xe thì phát hiện không hề ít nữ đồng nghiệp xa lạ chỉ trở về phía cô, không cần nghĩ, cô biết các cô ấy đang nói cái gì.

Đơn giản là nói chuyện cô với Đường thiếu.

Lương Tinh lấy khuỷu tay chọc cô: "Đừng để ở trong lòng! Phụ nữ ở một chỗ thích nhất nói chuyện bát quái nhàm chán này, thanh giả tự thanh."

Tần Lạc gật đầu: "Tôi biết, tôi sẽ không để ở trong lòng."

Lương Tinh cũng không nói gì nữa, mặc kệ Tần Lạc với Đường thiếu có loại quan hệ kia không, không cần thiết đặc tội với cô ấy, không bằng quan hệ tốt với cô ấy!

Dù sao nhiều bạn bè còn hơn nhiều kẻ địch mạnh.

Nghĩ như vậy, cô dường như ở chung một chỗ với Tần Lạc, giới thiệu này, giới thiệu nọ cho cô ấy.

Bởi vì có gần hai trăm người, thì chia làm sáu đội, do sáu huấn luyện viên mang theo đi huấn luyện.

Ngày đầu tiên nhiệm vụ huấn luyện đặc biệt nhiều, vật ngã, xà đơn không trung, chặn đường trên không, thi đấu thể thao leo núi, trên cao rơi xuống.

Nghe đến mấy hạng mục này, Tần Lạc chỉ cảm thấy da đầu run lên, cũng quá nhiều đi!

Lương Tinh nhỏ giọng nói: "Đừng kinh ngạc! Hàng năm đều như thế này, rất nhiều nhân viên kỳ cựu đã quen rồi."

Tần Lạc hắc tuyến: "Trong vòng một ngày nhiều hạng mục như vậy làm sao chịu được?"

Lương Tinh đè thấp giọng: "Đều là như vậy, sang năm cô sẽ thành thói quen."

Tần Lạc: " "

Khi chính thức bắt đầu, Tần Lạc mới biết được có bao nhiêu khăn trương, hơn nữa hợp tác đồng đội quan trọng nhất, bởi vì muốn thắng, tất cả mọi người đều nhiệt tình mười phần, anh tranh tôi đuổi, không ai nhường ai.

Nhiệm vụ thứ nhất vật ngã, Tần Lạc cảm giác chân mình giống như run một phen, nhưng cô chịu đựng không nói, dù sao lúc này mới bắt đầu.

Đến nhiệm vụ thứ ba chặn đường trên không, cô với một cô gái đội D bộ phận tiêu thụ gặp nhau, hai người không ai nhường ai, đều muốn đi qua.

Nhưng nói như vậy, ắt phải có một người thua.

Tần Lạc hơi cong thân thể, ánh mắt nhìn chăm chăm "Đối thủ" trước mắt, cô sẽ không chịu thua!

Lương Tinh ở phía dưới không ngừng cổ động cổ lên cho cô: "Tần Lạc, cổ lên!"

Cô gái bộ phận tiêu thụ là nhân viên kỳ cựu, hiển nhiên chơi mục này rất có kinh nghiệm, cổ ý hơi nghiêng thân thể, giống như muốn ngã sắp xuống.

Tần Lạc lập tức trúng kế, bước lên phía trước một bước muốn đi qua, nhưng cô gái kia duỗi tay ra, đẩy cô một cái.

Mặc dù phía dưới có đệm lót êm, nhưng lúc Tần Lạc ngã xuống tư thế không đúng, chân bị treo.

"A - - "

Cô bị đau không dứt, chỉ cảm thấy cổ chân truyền đến đau đớn, hình như rất nghiêm trọng.

Không ít người xung quanh cho rằng cô giả vờ, dù sao có đệm lót, nhiều người đều đã ngã xuống như vậy, tại sao người khác không sao mà cô lại có chuyện?

Dần dần Lương Tinh cảm thấy không đúng: "Tần Lạc, cô có thể đứng lên không?"

Sắc mặt Tần Lạc trong nháy mắt tái nhợt như tuyết, lắc đầu: "Lương tình, giúp tôi gọi bác sỹ, cổ chân tôi có thể bị trật rồi."

"Thật king ngạc! Lại không cao lắm, làm sao có thể trật chân?"

"Quên đi! Lần đầu tiên người ta phải chịu khổ cũng là bình thường, loại cô gái yếu ớt cũng không phải chúng ta chưa từng thấy."

Đủ giọng điệu mỉa mai toàn bộ tràn vào trong lỗ tai Tần Lạc, cô đã không có tâm tư đi nghe những thứ này, cổ chân chỗ đau làm cho mồ hôi to bằng hạt đậu trên trán cô lăn xuống.

Bác sỹ đi theo vội vàng đến, nhanh chóng xem xét thương thế của cô một chút: "Nhanh! Đặt lên băng ca! Cần phải đưa đến bệnh viện, cổ chân có thể bị gãy xương rồi."

Người bên cạnh vừa nghe, nhao nhao không thể tin được, làm sao có thể?

Cô gái bộ phận tiêu thụ kia không vui mở miệng: "Tôi không đẩy cô ta! Là chính cô ta đứng không vững rơi xuống, hơn nữa chơi trò chơi xảy ra chuyện ngoài ý muốn cũng là chuyện bình thường."

Lương Tình liếc cô ta một cái: "Cô bớt tranh cãi có được không? Lại không ai nói cô cái gì."

Sau đó, vội vàng đi theo nhân viên chữa bệnh và chăm sóc hộ tống Tần Lạc rời đi.

Lưu lại một đám người vây xem đưa mắt nhìn nhau, ai cũng không nghĩ đến sẽ phát sinh chuyện ngoài ý muốn như vậy.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 109: Cưng Chiều Cô

Trên xe cứu thương, bác sỹ đi theo giúp Tần Lạc đơn giản cố định chỗ bị thương ở cổ chân, để tránh trên đường xóc nảy tăng thêm thương thế.

Tần Lạc nằm ở trên cáng chỉ cảm thấy mồ hôi không ngừng chảy, đau đớn trên cổ chân khó nhin...

May mà xe cứu thương một đường chạy nhanh, rất nhanh thì an toàn đến bệnh viện.

Sau khi bác sỹ kiểm tra, phán cổ chân Tần Lạc gãy xương nhỏ, cần lập tức tiến hành phẫu thuật.

Lương Tinh nghe thấy vậy vô cùng lo lắng: “Bác sỹ, sau khi phẫu thuật phải mất bao lâu mới có thể bình phục?”

Bác sỹ trầm tư một chút: “Tình hình bình phục của mỗi người tùy thuộc vào bản thân, sau khi chân bị thương nhất định phải lấy nghỉ ngơi làm chính, không nên đi lại quá nhiều, Tần tiểu thư còn trẻ, không cần quá lo lắng.”

Lương Tinh cảm khái không thôi, thật không nghĩ đến lần này Tần Lạc ngoài ý muốn ngã xuống mà gãy xương cổ chân, cẩn thận nhớ lại, lúc ấy tư thế ngã xuống của cô ấy quả thật là...

Chân hơi cong, gấp lại...

Cũng là xui xẻo!

Bởi vì là tiểu phẫu, rất nhanh thì từ phòng phẫu thuật ra ngoài, lúc đó Tần Lạc bị gây tê phần chân, còn chưa đau đớn, thấy Lương Tinh còn ở bên ngoài, có chút cảm kích cô ấy.

“Cám ơn trời đất, cô không có việc gì thì tốt rồi! Muốn gọi điện thoại trong nhà không?”

“Không cần.”

“A..., đây là túi sách của cô.”

Mặc dù Lương Tinh cảm thấy rất kỳ lạ, nhưng không có hỏi nhiều, dù sao mỗi người đều có chuyện riêng, có lẽ Tần Lạc không muốn để cho cha mẹ lo lắng...

Tần Lạc thật xin lỗi nói: “Làm hại cô cùng tôi rời khỏi đợt huấn luyện...”

Lương Tinh “Ai ôi” một tiếng: “Tất cả mọi người là đồng nghiệp lâu như vậy, còn nói lời khách sáo như vậy để làm gì? Bây giờ cô phải nghỉ ngơi dưỡng thương cho thật tốt.”

Bỗng nhiên Tần Lạc nghĩ đến cái gì hỏi han: “Tôi ở trong huấn luyện bị thương, công ty cần phải chi trả chứ?”

Lương Tinh nở nụ cười “Xì” một tiếng: “Đương nhiên rồi! Phúc lợi công ty chúng ta vẫn luôn rất tốt.”

Tần Lạc mỉm cười trả về với cô ấy một cái, trong lòng ổn định rất nhiều.

Nếu lần bị thương này công ty không chi trả, vậy thì số tiền cô tiết kiệm rất không dễ dàng lại phải tiêu hết rồi.

Nghĩ một chút cũng đau lòng không dứt!

Tần Lạc ở bệnh viện vừa vặn là chỗ Bùi Tử Ninh làm, cô gọi điện thoại cho bạn tốt, mới vừa nhận được điện thoại mắt phải Bùi Tử Ninh nháy không ngừng, trong lòng cô buồn bực không thôi: Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì không tốt?

“Tử Ninh, mình ở khu nội trú khoa ngoại tầng 11 phòng bệnh số 5 của bệnh viện cậu.”

“What! Cậu ở đó làm gì?”

Giọng nói Bùi Tử Ninh kích động không thôi, mới vừa còn có dự cảm không tốt, kết quả một giây sau liền nhận được điện thoại của Lạc Lạc nằm viện!

Có cần linh nghiệm như vậy hay không!

Tần Lạc biết bạn tốt sẽ có phản ứng này, đành phải nói: “Gặp mặt nói tỉ mỉ sau!”

Bùi Tử Ninh lập tức gác tất cả mọi chuyện trên đầu lại đi đến khu nội trú khoa ngoại, vô cùng lo lắng chạy tới phòng bệnh số 5, khi thấy chân phải bạn tốt bó thạch cao lại càng kinh ngạc không thôi: “Cái sợi len! Hôm nay không phải cậu đi tham gia huấn luyện dã ngoại mở rộng của công ty các cậu sao? Đức hạnh làm sao mà trở thành thế này hả?”

Tần Lạc thở dài: “Chính là khi tham gia huấn luyện ngoài ý muốn từ trên cầu thăng bằng rơi xuống, năm hạn!”

Bùi Tử Ninh đỡ trán: “Khoan hãy nói, vận khí năm nay của cậu quả thật không tốt! Việc lớn việc nhỏ đều đã qua, đến cuối năm này, lại làm ngã gãy xương chân, ngày khác mình cùng cậu đi đến Tự Miếu bên cạnh tháp hương! Phù hộ năm nay cậu bình an đi qua.”

Tần Lạc trợn trừng mắt: “Đến mức đó sao?”

Bùi Tử Ninh gật đầu: “Đương nhiên đến mức đó rồi! Cậu không nhìn lại năm nay cậu đã gặp phải chuyện gì, đầu tiên không giải thích được ở lại cục cảnh sát 24 giờ, sau đó lại bị mọi người hắt nước bẩn...”

Cô liên tiếp liệt kê một đống lớn, Tần Lạc nghe mà đau đầu, nhưng quả thật có chuyện như vậy.

Vận khí năm nay quả thật không tốt!

Cũng không biết là đụng phải tà vận gì rồi!

...

Lương Tinh thấy Tần Lạc có bạn ở bệnh viện thì rời đi trước, cô ở lại ngược lại làm cho giữa bạn tốt người ta nói chuyện phiếm không được tự nhiên.

Cô ấy vừa đi, Bùi Tử Ninh liền hạ giọng: “Vậy cậu muốn nói cho... người nào đó không?”

Tần Lạc xoắn ngón tay: “Đợi lát nữa đi!”

Trong mắt Bùi Tử Ninh tỏa ra trái tim hồng: “Ha ha... Xem ra phát triển không tệ!”

Mặt Tần Lạc đỏ đến mang tai: “Bình thường thôi! Bản thân mình cảm thấy rất kì quái.”

Bùi Tử Ninh phân tích nói: “Mặc dù anh ta có con riêng, nhưng ít ra là người độc thân, nhưng vẫn còn chờ khảo nghiệm, chuyện cả đời tuyệt đối không thể qua loa!”

Tần Lạc giận dữ trừng mắt nhìn bạn tốt một cái: “Chuyện tương lai thì nói sau! Bây giờ thuận theo tự nhiên.”

...

Mới vừa họp xong Hoắc Kỳ Thành đang chuẩn bị đi ra ngoài làm việc, trợ lý Trình Sâm bỗng nhiên bước nhanh đi đến cạnh anh: “Boss, mới vừa nhận được tin tức, Tần tiểu thư ở huấn luyện dã ngoại mở rộng ở hạng mục thứ ba ngoài ý muốn rớt xuống dẫn đến chỗ cổ chân gãy xương rất nhỏ, lúc này đã đưa đến bệnh viện rồi.”

Hoắc Kỳ Thành hơi nhíu mày: “Ngoài ý muốn rớt xuống?”

Trình Sâm gật đầu: “Đúng, huấn luyện dã ngoại mở rộng vốn tồn tại loại ngoài ý muốn này, những năm qua cũng có nhân viên tử trên cầu thăng bằng té xuống, nhưng cũng không nghiêm trọng, tối đa cũng chỉ bị trặc cổ chân.”

Hoắc Kỳ Thành nhíu mày: “Ở bệnh viện nào.”

“Bệnh viện nhân dân.”

“Gửi địa chỉ cho tôi.”

“Vâng.”

Trình Sâm đang chuẩn bị chấp hành thời điểm, lại nghe Boss bổ sung một câu, “Gọi điện thoại cho viện trưởng.”

“Vâng.”

...

Hoắc Kỳ Thành thẳng đến số phòng bệnh mà Trình Sâm nói cho anh, dọc theo đường đi, khí chất vương giả sẵn có của anh hoàn toàn hấp dẫn không ít nữ y tá cùng nữ bệnh nhân vây xem, rồi rít nhìn về phía anh.

Nhưng anh hờ hững, mặt trầm như nước đẩy cửa phòng Tần Lạc ra.

“Làm sao bị thương?”

“A?”

Tần Lạc có chút kinh ngạc sao anh đột nhiên đến đây, cô đang chuẩn bị gửi tin nhắn cho anh, kết quả anh đã đến đây...

Bùi Tử Ninh có chút ngoài ý muốn, sau đó rất biết điều đứng dậy rời đi.

“Lạc Lạc, mình còn có chút việc, đi trước!”

“Ừ.”

Trước khi đi, Bùi Tử Ninh còn nháy mắt ra hiệu với bạn tốt, ý tứ rất rõ ràng, Tần Lạc làm như không phát hiện...

☞!

Sau khi cô ấy rời đi, Hoắc Kỷ Thành lập tức ngồi ở bên giường: “Làm sao không cẩn thận như vậy?”

Tần Lạc ủy khuất mếu máo: “Em cũng không muốn! Khi ngã xuống đoán chừng là chân trụ không đúng cách, cho nên mới dẫn đến gãy xương.”

Hoắc Kỷ Thành lại hỏi: “Có người cố ý đẩy em?”

Tần Lạc không muốn vì thế mà dẫn phiền phức đến, cũng không muốn gây thù hằn, vội vàng lắc đầu: “Không có, mọi người chơi trò chơi mà thôi, đều muốn thắng, khó tránh khỏi sẽ có người từ phía trên ngã xuống.”

Hoắc Kỷ Thành nhìn cô một cái, mặc dù không rõ rốt cuộc chuyện gì xảy ra lắm, nhưng chi tiết cụ thể anh sẽ bảo Trình Sâm làm cho rõ ràng.

Nhìn từ điểm đó, Tần Lạc không phải là người sẽ ỷ có anh cưng chiều thì cáo trạng lung tung, bản chất của cô vẫn rất lương thiện, tình nguyện để bản thân chịu uất ức cũng sẽ không kéo người khác làm đệm lưng...

“Không có thì tốt, lần sau lại có người dám khi dễ em, trực tiếp nói cho anh biết, ngay cả Hoắc Cẩm Dương cũng không thể!”

“Ừ...”

Trong nháy mắt Tần Lạc có chút thất thần, mỗi một câu nói của anh đều êm tai như thế, nhất là giọng nói bá đạo của anh, thật sự là rất đẹp trai...

Còn như vậy nữa, cô thật sự sẽ yêu anh...

Bỗng nhiên, Hoắc Kỳ Thành xốc chần trên người cô lên rồi ôm lấy thắt lưng cô.

Đột nhiên tập kích như vậy Tần Lạc sợ tới mức ôm chặt cổ của anh, kêu lên: “Anh làm gì vậy?”

“Đổi bệnh viện.”

“Em cảm thấy nơi này rất tốt!”

“Anh tin Ước Hàn hơn.”

“...”

(_ _)

Tần Lạc rất bất đắc dĩ bị anh ôm xuất bệnh viện, khuôn mặt nhỏ nhắn xấu hổ đến chôn trong lòng anh căn bản không dám ngẩng lên, mãi đến khi ra khỏi bệnh viện.

Trên đỉnh đầu mới truyền đến chế nhạo trêu chọc: “Em muốn buồn bức chết mình sao?”

Tần Lạc: “...”

Còn không phải do anh ép!

Dọc theo đường đi, không gian nhỏ hẹp khiến cho Tần Lạc vô cùng không thoải mái, sau khi mệt mỏi quay tới quay lui thay đổi mấy tư thế vẫn khó chịu...

“Đừng nhúc nhích!”

Hoắc Kỳ Thành khàn khàn giọng nói đầy khát vọng.

Cô gái nhỏ chết tiệt! Nhất định cô cố ý!

Tần Lạc lập tức uất ức không dám động, chân cô bị băng bó thẳng tắp không thể lộn xộn nhiều khó chịu! Mệt mỏi xoay vặn không phải rất bình thường sao?

Đại Ma Vương đáng ghét!

Sau khi lặng im, Tần Lạc nhỏ giọng lầu bầu một câu: “Em không thoải mái.”

Giọng Hoắc Kỳ Thành lạnh lùng: “Anh càng không thoải mái.”

Tần Lạc kinh ngạc ngược mắt lên, nhìn về phía anh, oán giận nói: “Nói không cần đến bệnh viện! Ngộ nhỡ càng ngày càng nghiêm trọng, chân trị không khỏi làm sao bây giờ?”

“Không có khả năng!”

“Ừm...”

“Không cho phép lộn xộn nữa!”

“Nhưng em ngồi như vậy rất chóng mặt.”

“Em muốn ngồi lên chút nữa sao?”

Đuôi mắt Hoắc Kỳ Thành thâm thúy nhếch lên tà tứ.

Trong nháy mắt Tần Lạc hiểu rõ, mặt đỏ đến tận mang tai...

Thật là!

Chân cô đã như vậy anh còn nghịchchuyện kia!

Thật sự là động vật suy nghĩ bằng nửa người dưới!

Hừ!

“Một cái chân khác của em đã tê rần.”

Hoắc Kỳ Thành đen mặt nhìn về phía cô, hiển nhiên đang ầm nhẩn lửa giận của mình.

“Trong lòng em bây giờ rất đặc ý?”

Vẻ mặt Tần Lạc kinh ngạc nhìn về phía anh: “Tại sao em phải đặc ý? Em đau lòng muốn chết! Chân vốn đau, còn bị anh đưa đến mang đi, anh nghĩ rằng em là tượng gỗ không biết đau sao!”

“Hừ! Biết đau thì lần sau nên cẩn thận một chút!”

Khóe môi Hoắc Kỳ Thành hừ lạnh, đáy mắt hiện lên cương chiều không dễ dàng phát giác.

“Em nói đó là ngoài ý muốn mà thôi!”

“Ừ hừ!”

...

Ước Hàn lại nhìn thấy A Thành dẫn Tần Lạc tìm đến anh vẫn rất kinh ngạc, hơn nữa, cậu ấy còn tự mình ôm cô tiến vào!

Ôm kiểu công chúa tiêu chuẩn!

Ước Hàn liếc mắt lên xuống trái phải cẩn thận đánh giá Tần Lạc một cái, mập mờ chế nhạo nói: “Ồi! Lại bị thương? Lần này chân gấp quá mạnh hả?”

“Phốc!”

Tần Lạc thiếu chút nữa phun ra một hơi lão kinh nguyệt năm xưa.

Trên mặt Hoắc Kỳ Thành gần đầy hắc tuyến, lạnh lẽo liếc mắt nhìn Ước Hàn một cái: “Nói nhiều?”

Ước Hàn lập tức tìm lối thoát cho mình: “Cuộc sống phải có giải trí tinh thần! Chỉ đùa một chút thôi.”

Tần Lạc nhỏ giọng lầu bầu một câu: “Anh rõ ràng là cố ý.”

“Đến, để tôi xem chân của cô.”

Ước Hàn khôi phục dáng vẻ nghề nghiệp bác sỹ nghiêm trang.

Tần Lạc bày tỏ hoài nghi anh ta: “Không phải anh là chuyên gia khoa tâm thần sao?”

Ánh mắt nghi ngờ của cô làm cho nội tâm Ước Hàn bị thương thật sâu: “Thật ra, tôi ở phương diện y học nghiên cứu tất cả các lĩnh vực, chỉ là

phương hướng chuyên nghiên cứu khác nhau.”

“Ách “

Vẻ mặt Tần Lạc sững sờ, coi như nghe hiểu, lại coi như nghe không hiểu.

Nhưng dáng vẻ nghe qua rất *.

Đôi mắt hơi xanh nhạt ti hí của cô mà có thần kia làm cho Hoắc Kỳ Thành khó chịu, mạnh mẽ vận cảm của cô để cô nhìn mình.

(☉o☉)...

Lại làm sao đây?

Tần Lạc khó hiểu nhìn về phía anh, đôi mắt trong suốt không rãnh, rất vô tội.

“Khụ “

Ước Hàn ở một bên che miệng kìm nén bả vai không rung lên, anh không dám quá đặc ý, để tránh lọt vào ánh mắt như dao găm rét lạnh của A Thành.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 110: Bị Anh Đùa Giỡn.

Sắc mặt Hoắc Kỳ Thành đen sì, “Vẫn là tìm các chuyên gia ngoại khoa tốt nhất về xương ở bệnh viện mấy người thì hơn, cần phải dùng thời gian nhanh nhất chữa khỏi vết thương ở chân cho cô ấy.”

Ước Hàn vỗ vỗ ngực bảo đảm, “Yên tâm, điểm này mình tuyệt đối có thể bảo đảm với cậu.”

Trong lòng Tần Lạc không nói ra là có cảm giác gì, được người che chở vẫn thấy vui vẻ....

Sau đó trong vòng một canh giờ, Ước Hàn triệu tập tất cả chuyên gia về xương ở trong bệnh viện hội chuẩn cho Tần Lạc, tiến hành kiểm tra cận kề một phen.

Khiến Tần Lạc hoàn toàn thấy được cái gì gọi là đối xử y hệt khách quý.

Những chuyên gia này hoàn toàn phục vụ một mình cô, mỗi một chi tiết nhỏ hay tiến hành nghiêm túc phân tích, cô nghe mà trợn mắt há hốc mồm.

Từ hồi đẻ ra tới giờ, lần đầu tiên được hưởng thụ loại phục vụ năm sao ở bệnh viện này.

Thật ra thì, căn bản là mình bị thương không quá nghiêm trọng, chỉ do Đại Ma Vương quá mức biết nhỏ thành to.....

Quá khứ, những người dân thường như họ muốn cầu cạnh bác sĩ, họ luôn dùng mặt nóng dán mông lạnh bọn họ, hỏi ba câu không đáp được một câu, có lúc biểu hiện còn không tốt.....

“Tần tiểu thư, có chỗ nào không thoải mái nhất định cô phải kịp thời nói ra, điều này sẽ giúp chúng tôi tiến hành trị liệu tốt hơn.”

“Vâng. Sẽ không lưu lại vết sẹo gì chứ?”

“Không có.”

“Sẽ ảnh hưởng đi bộ sao?”

“Không có, về phương diện này Tần tiểu thư cứ việc yên tâm.”

.....

Những điều muốn biết đã hiểu rõ ràng, Tần Lạc cũng hoàn toàn an tâm, xem ra cô cũng hoàn toàn không cần lo lắng vết thương ở chân mình sẽ lưu lại bất kỳ di chứng gì....

Buổi tối, sau khi các chuyên gia rời đi, Hoắc Kỳ Thành vẫn còn ở bên trong phòng bệnh.

Tần Lạc thấy bộ dạng anh hoàn toàn không có dáng vẻ chuẩn bị đi, không nhịn được hỏi: “Anh không muốn trở về sao?”

Hoắc Kỳ Thành đang ngồi ở trên ghế sa lon nhìn thị trường chứng khoán thì nhíu mày, “Em rất hi vọng anh đi?”

Tần Lạc ngật ngưỡng một cái, nói lầm bầm: “Em chưa nói gì cả, anh đừng xử oan người ta.”

Ánh mắt Hoắc Kỳ Thành sắc bén nhìn chăm chăm cô, “Anh thấy ý em chính là vậy.”

Tần Lạc bấu môi, “Anh đã nghĩ như vậy thì em còn cách gì nào? Đầu sinh trưởng ở trên người anh.”

Tròng mắt đen của Hoắc Kỳ Thành nguy hiểm nheo lại, “Hả?”

Cô gái đáng chết! Lại học được cách cãi lại anh?

Ngay sau đó buông máy tính bảng trong tay xuống, đi mấy bước tới bên giường ngồi, một tay giữ chặt cằm của cô, đối diện với mặt cô.

“Thật là đau!”

Tần Lạc cảm thấy xương mình sắp bị anh bóp nát, trong mắt trào nước uất ức trừng mắt về phía anh.

Nét mặt cô tố cáo khiến Hoắc Kỳ Thành cảm thấy cổ họng căng thẳng, không nhìn được nghiêng người hôn lên cánh hoa đôi môi mềm mại của cô.....

Mỗi một lần hôn cô, cũng có thể mang cho anh cảm giác ngọt ngào không giống nhau.

“Ừmh.....”

Tần Lạc bị anh hôn cả người tê dại, toàn bộ giác quan đều tụ tập vào trong miệng.....

Người đàn ông xấu xa! Mỗi lần chỉ biết dùng cái chiêu này!

Hết lần này tới lần khác khiến mình..... Say mê rồi.....

Ngày lúc cô vô tri vô giác bị sự triền miên của anh vây hãm.....

Miệng chợt bị buông lỏng ra.

Cái loại cảm giác 1 giây trước vẫn còn rất tiêu - hồn, sau một giây nhưng không còn gì cả, khiến Tần Lạc từ từ mở hai mắt ra.

Ở trong hai tròng mắt cô giống như bị che một tầng sương mù, ánh mắt mê mang, hiển nhiên còn chưa kịp phản ứng.

Hoặc Kỷ Thành thiếu chút nữa bị bộ dáng của cô làm cho không thể tự chủ, nhưng anh vẫn nhận được, coi như anh rất muốn cô, nhưng bây giờ cô là bệnh nhân.

Hơn nữa, trước khi Ước Hàn đi còn đặc biệt dặn dò anh: phải nghỉ ngơi thật tốt.

Không thể vận động, vậy cũng chỉ có thể trêu cô một chút rồi.

“Còn muốn sao?”

Giọng anh nhỏ nhẹ từ tính giống như tiếng đàn vi-ô-lông du dương.

Tần Lạc lúng túng đỏ bừng mặt, phản bác: “Ai muốn chứ? Rõ ràng là anh cưỡng hôn em đấy!”

“Nhưng anh thấy bộ dạng em lưu luyến, dáng vẻ vẫn chưa thỏa mãn.”

Đôi môi Hoặc Kỷ Thành lại gần bên tai cô, cố ý phun hơi thở vào chỗ nhạy cảm của cô, rất hài lòng nhìn thấy cô nổi cả da gà lên.

Tần Lạc nghiêng đầu muốn né tránh, nhưng cô tránh mấy, anh liền lần lên theo, trước sau duy trì cự ly không ít mập mờ.

“Anh..... Nhìn lầm rồi!”

“Thật sao?”

Hoắc Kỳ Thành chợt khẽ liếm vành tai cô một chút, khiến cho cô run rẩy một hồi, thở phà phò nhìn anh, “Em muốn ngủ!”

Giọng điệu kiên định, lại mang theo ý vị nũng nịu.

“Thật nhạy cảm.”

Hoắc Kỳ Thành không chút cử động cười khẽ một tiếng, tâm tình thật tốt.

“Nếu em cắn lỗ tai anh, anh cũng sẽ nhạy cảm!”

Tần Lạc không phục giải thích.

Ánh mắt Hoắc Kỳ Thành gian manh nhìn cô, khóe môi khẽ nhếch lên một đường cong hoàn mỹ, “Lúc nào cũng hoan nghênh.”

Ghét!

Cô chỉ suy luận mà thôi!

Nào có nói muốn cắn lỗ tai anh thật?

Năng lực lý giải không cần vượt qua suy tính như vậy có được hay không?

“Anh hiểu lầm rồi.”

“Anh hiểu lầm cái gì hả?”

“Em không có muốn cắn lỗ tai anh.”

“Anh nói là: lúc nào cũng hoan nghênh.”

“,”

Trên đầu Tần Lạc chợt bay qua một đám quạ: cạc cạc cạc

Xem ra giảng đạo lý với Đại Ma Vương là hoàn toàn không cần thiết, anh không biết khôn khéo bao nhiêu hơn so với mình, nói dóc những thứ này với anh thì đồng nghĩa với khiến cho mình không vui!

Ấm ức!

Tâm tình cô buồn bực kéo chăn qua chuẩn bị đi ngủ, “Em mệt rồi.”

Hoặc Kỷ Thành không có tiếp tục làm khó cô, “Em ngủ đi, anh còn có công việc phải làm.”

Dứt lời, anh liền đi thư phòng cách vách.

Sau khi anh rời đi, Tần Lạc nằm ở trên giường thật lâu không có ngủ được, rốt cuộc Đại Ma Vương đối có thể cưng chiều cô dài bao lâu? Giữa bọn họ sẽ có kết cục sao?

Ai

Đây thật là một vấn đề phiền lòng!

Mặc dù ở phòng tốt tráng lệ, nhưng ngày hôm sau Tần Lạc lại cảm thấy không có tiện, không vì cái gì khác, đồng nghiệp công ty biết cô bị thương tất cả đều gọi điện thoại cho cô phải tới thăm nhìn cô

Cái này nếu bị mọi người thấy cô ở trong phòng bệnh xa xỉ như vậy, cô và Đường Triều không có quan hệ cũng thành sự thật.

Suy nghĩ một chút, cô đều phiền muộn không dứt!

Sáng sớm, cô liền nói lên kháng nghị với Hoắc Kỳ Thành, “Em vẫn nên trở lại bệnh viện của Tử Ninh đi! Nhiều đồng nghiệp trong cô ty gọi điện thoại cho em nói muốn tới đây, em”

Hoắc Kỳ Thành cau mày, “Anh để Ước Hàn qua thu xếp.”

Tần Lạc không nhịn được bồi thêm một câu, “Thu xếp thế nào? Người khác hỏi tới em khó mà nói.”

Hoắc Kỳ Thành cũng không quan tâm, “Phương diện này em không phải lo lắng.”

Tần Lạc không có lên tiếng, nhưng trong lòng lại nói thầm: tại sao không cần lo lắng! Anh nói thật là đơn giản dễ dàng, đi giải thích với người khác lại không phải là anh!

“Vậy trước bảo Ước Hàn đổi phòng bệnh bình thường cho em đi!”

“Ừ.”

Gần như là mới vừa đổi được phòng bệnh bình thường, ba người Lương Tinh, Chu Thiển và Hứa Vi liền cùng nhau tới, Chu Thiển cá tính bộc trực, có sao nói vậy.

“Tần Lạc, mình nghe Lương Tinh nói ngày hôm qua cậu ở bệnh viện Nhân Dân mà! Tại sao hôm nay lại tới bệnh viện Kiều Dương, đây chính là bệnh viện tư nhân tốt nhất thành phố chúng ta, không nói giá tiền đắt đến hù chết người, ngay cả tất cả những người vào đây đều không giàu cũng quý, ít ỏi có người bình dân đi tới nơi này, rốt cuộc chuyện này là sao?”

Cô ấy vừa hỏi đúng tiếng lòng của Lương Tinh và Hứa Vi.

Tần Lạc cũng đoán được sẽ có người hỏi, vẻ mặt lạnh nhạt mỉm cười nói: “Thật ra thì mình cũng thấy bất ngờ, khó hiểu lại bị đưa đến đây rồi,

sau mới biết hiệu quả trị liệu ở bệnh viện này cao hơn, mình nghĩ công ty cũng là hi vọng mình mau sớm khỏe!”

Lời của cô lập lờ nước đôi, căn bản làm cho người ta đoán không ra được một chút liên quan.

Lương Tinh bưng tình hiểu ra, “Mình biết rồi! Nghe nói này viện trưởng của bệnh viện này có quan hệ với nhà họ Hoắc, có lẽ là trị liệu ở chỗ này có thể tiết kiệm thay công ty được một khoản! Dù sao có quan hệ sẽ tốt hơn!”

Hứa Vi đi tới bên cửa sổ, liếc mắt nhìn hoàn cảnh bên ngoài, “Mình cũng là lần đầu tiên tới bệnh viện tư nhân này, đã sớm nghe nói điều kiện và y học đúng hàng nhất, bây giờ nhìn lại, thật là danh bất hư truyền”

Chu Thiển cũng hâm mộ nói: “Còn không phải sao! Nơi này đã sớm được truyền đi khắp nơi rồi, nếu như nơi này là bệnh viện công ty chúng ta chỉ định, thật đúng là không tệ!”

Hứa Vi khẽ khép lại rèm cửa sổ, “Cậu nghĩ nhiều đi! Nơi này cũng không phải là ai cũng có thể tới.”

Giống như trong lời cô ấy có chữ hàm ý.....

Trước bộ tài vụ công ty có một nhân viên kỳ cựu bị tra ra ra là mắc sỏi mật, không ai lại đi thu xếp cho người đó tới nằm viện này, còn có phó giám đốc phòng thị trường có lần đi ra ngoài công tác thì gặp tai nạn xe cộ ngoài ý muốn, cũng gãy xương chân, tại sao không ai sắp xếp cho ông ta tới bệnh viện Kiều Dương?

Nghĩ tới những thứ này, khéo môi Hứa Vi cong lên một nụ cười châm biếm như có như không.

Bởi vì cô ta đưa lưng về phía mọi người, cho nên không có nhìn người thấy.

Hoắc Cẩm Dương đang nhàm chán trong phòng làm việc, chợt nhận được điện thoại từ bạn gái Giang Ánh Thần, “Anh biết chưa? Bạn gái trước của anh nhập viện rồi.”

Hoắc Cẩm Dương cả kinh trong lòng, năm viện?

Mặc dù có chút tò mò, nhưng vẫn nhin được cảm xúc, “Đột nhiên em nói cho anh biết những thứ này làm gì?”

Giọng Giang Ánh Thần mang theo mùi vị không nói được, “Chẳng lẽ không phải anh muốn biết tại sao cô ta năm viện sao?”

Hoắc Cẩm Dương hỏi ngược lại, “Gần đây hình như em một mực chú ý cô ấy nhỉ?”

Giang Ánh Thần cười, “Dĩ nhiên! Để cho em chú ý tới cô ta cũng là đề nghị của anh, anh đã có lòng như vậy, đương nhiên em phải giúp anh một phần lực.”

Hoắc Cẩm Dương cũng lười bí ẩn với cô ta, “Nói đi! Em phát hiện ra cái gì?”

Giang Ánh Thần trở lại chuyện chính, “Tần Lạc tham gia huấn luyện dã ngoại ở công ty các anh bị thương, vốn đây chỉ là chuyện nhỏ không đáng chú ý chút nào, em cũng không có để ở trong lòng. Nhưng mà, buổi sáng hôm nay em mới vừa biết được cô ấy tạm thời chuyển tới bệnh viện Kiều Dương.”

Hoắc Cẩm Dương cũng có chút giật mình, “Bệnh viện Kiều Dương?”

Trong lời Giang Ánh Thần có chút hài lòng, “Đúng không! Anh cũng cảm thấy có cái gì không đúng sao? Bệnh viện Kiều Dương đó là nơi nào?

Tần Lạc là loại bình dân có thể vào đó hay sao? Hơn nữa bệnh viện nhân dân cũng không kém, tại sao phải chuyển qua chỗ khác?”

Hoắc Cẩm Dương chỉ chú ý kết quả, “Cho nên em đã tìm ra kết luận gì rồi?”

Giang Ánh Thần tiếp tục hỏi một đấng, trả lời một nẻo, “Viện trưởng bệnh viện tên là Ước Hàn? Nghe nói có quan hệ rất tốt với chú ba anh?”

Hoắc Cẩm Dương hơi nhếch môi, “Ừm.”

Giang Ánh Thần lại hỏi: “Vậy rốt cuộc lai lịch anh ta là gì? Chẳng lẽ nhờ vào quan hệ với chú ba nên mở một bệnh viện tư nhân ở thành phố này sao?”

Hoắc Cẩm Dương lắc đầu, “Cụ thể anh cũng không rõ ràng lắm, nghe nói y thuật anh ta vô cùng tốt, cũng có thứ hạng trên thế giới, còn nhận được nhiều giải thưởng uy tín.”

Giang Ánh Thần có chút suy nghĩ, “Ồ! Lợi hại như vậy! Vậy khẳng định lai lịch không nhỏ, cũng không biết bản thân lớn lên trong thế nào.”

Hoắc Cẩm Dương vừa nghe cô cảm thấy hứng thú với người đàn ông khác lập tức bất mãn, “Giang Ánh Thần, em lại có thể ở trước mặt anh nghĩ tới người đàn ông khác?”

Giang Ánh Thần cười duyên nói: “Ồ! Không nhìn ra anh ghen tức lớn như vậy? Em chỉ tùy tiện nói một chút mà thôi, tem cũng không có hứng thú gì với bác sĩ đó, hiện tại em chỉ chú ý có phải Tần Lạc và chú ba anh có quan hệ đặc biệt gì đó hay không.”

“Nói nửa ngày em cũng không có cho ra cái kết luận gì, cũng chỉ là suy đoán mà thôi.”

“Anh cho rằng chú ba của anh có nhược điểm dễ bắt như vậy sao? Nhưng mà, coi như không tìm được chứng cứ thiết thực, chúng ta cũng có thể thuê dật.”

“Thuê dật sao?”

Hoặc Cẩm Dương kinh ngạc không thôi, đột nhiên cũng có chút tò mò kế hoạch của Giang Ánh Thần.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 111: Cô Gái Nhỏ Không Có Lương Tâm

Vẻ mặt Giang Ánh Thần hài lòng, “Chỉ cần đạt được mục đích, thật ra quá trình thế nào cũng không quan trọng.”

Hoắc Cẩm Dương lập tức thấy hứng thú, “Em muốn làm sao thì làm?”

Giang Ánh Thần cố ý mờ ám, “Đến lúc đó anh sẽ biết”

Sau đó cúp điện thoại.

Trong lòng Hoắc Cẩm Dương ngứa ngáy khó nhin, nhưng vẫn chỉ có thể nhin.

Ngay sau đó lại muốn gọi điện thoại cho Tần Lạc, không ngờ cô đã cho số mình vào danh sách đen, thế làm sao cũng không gọi được.....

Nhất thời trong lòng dâng lên oán hận không thể nói được, Tần Lạc, em cũng đừng trách anh không khách khí!

Tần Lạc không nghĩ tới, cơm tối cho cô là bữa ăn dinh dưỡng do đầu bếp đặc biệt làm.

Càng khoa trương hơn, sau khi ăn xong còn có người nữ làm vật lý trị liệu xoa bóp cho cô, nói như vậy có lợi sớm ngày khôi phục.....

Nói tóm lại, hoàn toàn chính đãi ngộ năm sao.

Nếu không phải cô không đồng ý, còn có chuyên gia lau chùi thân thể cho cô.....

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Tần Lạc chán đến chết, bắt đầu xem phim truyền hình lúc tám giờ đúng, thật là hết sức nhàm chán!

Cũng không biết bây giờ Đại Ma Vương đang làm gì?

.....

Đêm, dần dần an tĩnh lại.

Trong khu vực dành riêng cho tổng giám đốc ở lầu 59 tập đoàn Đế An vẫn mở đèn sáng rực như cũ.

Hoắc Kỳ Thành day day ấn đường, ký một phần văn kiện cuối cùng.

Cốc cốc cốc --

“Vào đi.”

“Boss, đây là cà phê ngài cần.”

Trình Sâm bưng cà phê đi vào, anh ta chính là trợ lý toàn năng bên cạnh Hoắc Kỳ Thành, không những có thể xử lý bất cứ chuyện gì trong công việc, còn phải chăm sóc sinh hoạt các nhân của boss.

Nói tóm lại, bất luận lĩnh vực gì đều phải làm được!

“Ừ.”

Hoắc Kỳ Thành cũng không ngẩng đầu lên, tiếp tục lật xem nội dung tài liệu.

Sau đó hai phút, anh ý thức được Trình Sâm còn chưa đi, ngẩng đầu, “Có chuyện gì sao?”

“Boss, ngày mai ngài phải đi Manhattan tham gia một cuộc buôn bán phong hội.”

“Tôi biết rồi.”

“Vậy thuộc hạ đi chuẩn bị ngay.”

“Ừ, mấy giờ rồi?”

“10 giờ kém 9 phút.”

Ấn đường Hoắc Kỳ Thành nhú lại, anh còn tưởng rằng thời gian rất sớm.....

Ngay sau đó đứng dậy, “Đi thôi.”

Ở bãi đậu xe dưới lầu, tài xế Đại Vệ đã mở cửa xe cho ông chủ, cung kính hỏi “Đi tới sân bay sao?”

“Đi bệnh viện trước.”

Dứt lời, Hoắc Kỳ Thành liền tựa vào ghế ngồi nhắm mắt dưỡng thần, trong đầu không tự chủ được hiện ra giọng nói và dáng điệu diện mạo của cô gái nhỏ.

Lúc này, cô đã ngủ rồi chứ?

Đại Vệ lập tức ý thức được bệnh viện trọng miện boss là nơi nào, liền lái ô tô tới.

Mười phút sau.

Hoắc Kỳ Thành đẩy cửa phòng ra, lặng yên không chút tiếng động đi vào.

Tần Lạc ngủ đến không biết gì cả, ánh trăng màu bạc sáng ngoài cửa sổ chiếu trên người cô, giống như đẩy cho cô một tấm lụa mỏng.

Giờ phút này, cô giống như một mỹ nhân đang ngủ.

Lạnh lùng trong mắt của Hoắc Kỳ Thành dần tản đi, thay vào đó là sự ấm áp, anh ngồi ở bên giường, bàn tay êm ái xoa lấy gương mặt điềm tĩnh của Tần Lạc.

Tần Lạc ngủ không biết mơ thấy cái gì, trong miệng lẩm bẩm mấy tiếng, “Đại Ma Vương.....”

Tiếng của cô rất nhỏ, Hoắc Kỳ Thành lơ mơ nghe rõ cô đang nói cái gì, trong nháy mắt sắc mặt đen lại.

Đại Ma Vương?

Chẳng lẽ là đang nói mình?

Nghĩ tới khả năng này, Hoắc Kỳ Thành là có lửa không thể đốt, nếu như không phải bận tâm chân cô bị thương, anh thật sự hận không thể đánh cô một trận!

Cô gái nhỏ không có lương tâm!

Tần Lạc ngủ say hoàn toàn không có ý thức được điểm này, một đêm này cô mơ thấy rất nhiều, trong mơ có ông ngoại, bà ngoại và mẹ đã lâu không xuất hiện.

Còn có Đại Ma Vương, nhưng ở cùng Đại Ma Vương trong mộng là một cô gái không phải là mình, mà là cô gái đáng thương trong tòa nhà từng xuất hiện trong giấc mộng lần trước

...

Buổi sáng hôm sau, Tần Lạc choàng tỉnh khỏi giấc mơ, giấc mơ tối hôm qua quá kỳ lạ, hoàn toàn huyền ảo, cảm giác có gì đó không đúng.

Không thể nào hiểu tại sao mọi cảnh vật đều có thể tề tựu chung một chỗ, kỳ quái nhất chính là cô gái đáng thương trong tòa nhà đó, sao có thể dính dáng đến Đại Ma Vương?

Trong mơ, hai người họ được gần nhau đến rất kì lạ.....

Lắc đầu, giống như tối hôm qua có ai đã tới phòng cô thì phải?

Phải rồi, đó chỉ là giấc mơ.....

Buổi chiều, bác sĩ vừa thay thuốc cho cô vừa hỏi thăm tình hình hai ngày nay của cô, Tần Lạc rất phối hợp trả lời nghiêm túc, lần đầu tiên nằm viện lại vui vẻ như vậy.

“Xem ra Tần tiểu thư khôi phục rất tốt, đoán chừng chưa tới một tuần là có thể xuống đất đi bộ.”

“Có thật không?”

“Ừ. Buổi sáng ngày mai làm tiếp các kiểm tra khác.”

“Cám ơn bác sĩ.”

“Tần tiểu thư đừng khách sáo.”

.....

Sau khi bác sĩ rời đi, tâm tình Tần Lạc thật tốt, cô thật sự không thích cả ngày lẫn đêm đều nằm ở trên giường, hoàn toàn chính là sống uống phí thời gian!

Cô muốn nhanh chóng trở lại công ty bắt đầu làm việc.....

Hoắc Kỳ Thành vừa mới đặt chân lên máy bay, khắp nơi đều truyền ra một tin tức: Một nhân viên phiên dịch ở tổ ba tập đoàn Đế An, trong chuyến dã ngoại huấn luyện phát triển, vô tình bị thương, đang được chữa trị ở bệnh viện Kiều Dương, mọi người rồi rít suy đoán: chẳng lẽ bệnh viện Kiều Dương trở thành bệnh viện dành cho tập đoàn Đế An?

Tin tức này vừa ra, lập tức dẫn tới chú ý rộng lớn trên mạng, phải biết tập đoàn Đế An và bệnh viện Kiều Dương đều tượng trưng có quyền thế, mọi người khó tránh khỏi lan truyền tin tức.

Đồng thời cũng vô cùng hâm mộ chính sách tốt của tập đoàn lớn.

Tin tức nhanh chóng bị phóng đại đưa tin, khiến không ít nhân viên kỳ cựu trong tập đoàn Đế An oán trách không dứt, tại sao chỉ là người của bộ phiên dịch mà được hưởng loại đặc quyền này?

Mà bọn họ bị thương ở trong việc công cũng không có gì cả?

Suy nghĩ một chút thấy không công bằng!

Rất nhanh, chuyện này truyền tới tai Giang Ánh Tuyết, trước tiên cô ta nghĩ người sử dụng đặc quyền nhất định là Đường Triều, bởi vì Tần Lạc là tình nhân của Đường Triều!

Vì để tránh cho chuyện này càng ngày càng lớn, đưa đến tiếng tăm không tốt trong ngành, Giang Ánh Tuyết liền gọi điện cho Đường Triều.

“Đường thiếu, anh làm mọi chuyện rùm beng lên, định chuẩn bị giải quyết như thế nào?”

Lời của cô khiến Đường Triều không giải thích được, “Tôi rùm lên chuyện gì?”

Giang Ánh Tuyết nghĩ anh đang giả vờ, “Ở trước mặt tôi còn có cái gì mà anh giả bộ? Tần Lạc có thể vào ở bệnh viện Kiêu Dương chẳng lẽ không phải anh sử dụng đặc quyền sao?”

Đường Triều theo phản xạ bật thốt lên, “Dĩ nhiên không phải tôi.”

Nói tới chỗ này anh ta liền ý thức được từ bản thân nói sai, dừng lại một chút.

Giang Ánh Tuyết nhạy cảm bắt được từ then chốt, “Không phải anh sao?”

Đường Triều lau mồ hôi trên trán một cái, ngay sau đó nói lại: “Cô đã biết rõ, còn hỏi tôi làm cái gì? Chẳng lẽ tôi muốn người nào ở bệnh viện đó cũng không được?”

Mặc dù Giang Ánh Tuyết cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng cụ thể lạ ở chỗ nào cũng không nói lên được.

“Anh còn chưa xem tin tức mới bùng nổ trên mạng xã hội sao? Chuyện Tần Lạc ở tại bệnh viện Kiêu Dương đã ồn ào, mọi người đều biết, nếu không nhanh nghĩ ra biện pháp giải quyết, chỉ sợ rất nhiều nhân viên kì cựu trong nhiều ngành khác của công ty sẽ cảm thấy bất mãn.”

Trong lòng Đường Triều “Lộ bộ” một chút, mẹ nó! Anh ta mới không lên xem trang tin tức một chút! Đã thay đổi nảy sinh trang đầu quan trọng như thế?

Đương nhiên anh ta biết tính nghiêm trọng của chuyện này, tập đoàn Để An luôn luôn tuân thủ nguyên tắc bình đẳng, Tần Lạc ở tại bệnh viện Kiều Dương vốn là chuyện không có gì, nhưng lại bị người có lòng bắt được, còn đưa lên tin tức trang bìa, bình luận ở trên mạng, chuyện này liền biến thành một sự kiện.

Xử lý thật tốt, sẽ không xảy ra chuyện gì lớn.

Xử lý không tốt, chỉ sợ sẽ khiến cho các nhân viên trong tập đoàn bất mãn.

Bây giờ là thời đại internet, rất nhiều chuyện đã lên web, thì hoàn toàn trở nên khác nhau

Chân mày Đường Triều nhú chặt, “Tôi biết rồi, tôi sẽ giải quyết chuyện này.”

Giang Ánh Tuyết gật đầu, “Kỷ Thành đi công tác, đoán chừng vẫn còn ở trên máy bay, anh tự gây chuyện phải tự giải quyết được, đừng lại để cho anh ấy khắc phục hậu quả giúp anh.”

Đường Triều thiếu chút nữa hộc máu, Mẹ nó! Rõ ràng chính là A Thành cố ý gây chuyện! Mình còn phải giúp cậu ta chùi dít!

Nhất định là kiếp trước thiếu nợ cậu ta!

Cúp điện thoại không bao lâu, Giang Ánh Tuyết liền nhận được điện thoại của em gái Giang Ánh Thần, cô cũng không biết con bé tìm mình là có chuyện gì, chỉ có thể bắt máy.

“A lô?”

“Chị hai, em mới vừa ở trên web thấy tin tức đứng đầu về công ty của mọi người, nghe nói cái nhân viên bị thương đó cũng là người phiên dịch

của tổ ba, cô ấy cũng không có quan hệ đặc thù gì chứ?”

Giọng nói của cô ta khiến Giang Ánh Tuyết có một chút khó chịu.

“Rốt cuộc em muốn nói cái gì?”

“Chị hai, chị đừng kích động như vậy! Em cảm thấy kỳ lạ mới hỏi chị, em nghe nói viện trưởng bệnh viện Kiều Dương Ước Hàn và Tứ thiếu có quan hệ đặc biệt tốt, chẳng lẽ chuyện này.....”

Giang Ánh Tuyết còn nghe không hiểu chính là người ngu, lớn tiếng trách mắng: “Em đang nói như nói vượn gì thế! Tần Lạc là tình nhân của Đường Triều, nên Đường Triều sắp xếp cho cô ta ở bệnh viện Kiều Dương!”

Giang Ánh Thần giật mình không thôi, “À? Tần Lạc là tình nhân của Đường Triều? Không thể nào? Em còn tưởng cô ta bởi vì có quan hệ với Tứ thiếu mới... ..Xem ra là em nhầm rồi, ha ha.....”

Dừng một chút, lại nói: “Chỉ là chị à, em vẫn muốn nhắc nhở chị hai câu, có lúc chị cảm thấy chuyện rất hợp lý không lộ điểm sơ hở nào, rất nhiều chuyện càng nguy hiểm thì càng an toàn.”

Trong lời nói của cô ta có ý gì, sao Giang Ánh Tuyết có thể không hiểu, mới vừa rồi cô đã tìm Đường Triều để xác minh, anh ta cũng thừa nhận.....

Mặc dù, anh ta do dự một chút, nhưng.....

Một nháy mắt, đầu Giang Ánh Tuyết cảm thấy ong ong, không biết đến cuối cùng nên nghe theo người nào.....

Giang Ánh Thần thấy cô im lặng nửa ngày, thì biết rõ mục đích của mình đã đạt được, cũng không nhiều lời, “Chị hai, những gì nên nói em đã nói, chị cũng đừng tức giận! Làm em gái, em cũng là vì tốt cho chị.”

Giang Ánh Tuyết tức giận trả lời: “Đừng ở trước mặt tôi làm bộ tốt bụng!”

Sau đó, cúp điện thoại.

Cuối cùng tâm tình của cô ta cũng không bình tĩnh được, dĩ nhiên cô ta biết Ước Hàn và Kỷ Thành có mối quan hệ anh em rất sâu sắc, nhưng Đường Triều cũng quen biết bọn họ!

Giang Ánh Thần nói không sai, có thể là thật!

Nhất định là con bé cố ý nói cho mình tin tức không đúng, muốn khích bác quan hệ giữa mình và Kỷ Thành.....

Đúng! Nhất định là như vậy!

Ngay sau đó hít vào một hơi thật sâu, an ủi mình ngàn vạn lần không được bị lời của Giang Ánh Thần nói cho ảnh hưởng.

.....

Mà bên kia, khoe môi Giang Ánh Thần tự tin nâng lên, đánh rần phải đánh ở đầu! Dù cuộc điện thoại hôm nay của cô ta không đánh thắng, những tâm tình chị hai sẽ rất rối loạn.

Mặc kệ trong lòng cô nghĩ như thế nào, nhất định cô sẽ có điều hoài nghi Hoắc Kỷ Thành, cứ như vậy, mục đích của cô cũng đã đạt được.

Dù sao, cô muốn hôn ước và sự tín nhiệm của chị hai và Hoắc Kỷ Thành tan rã từng bước một.....

Một khi Hoắc Kỷ Thành không có nhà họ Giang ủng hộ, Cẩm Dương sẽ như hổ thêm cánh!

Chuyện của tương lai, hiện tại không ai có thể nói chắc chắn được.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 112: “Tai Họa Bất Ngờ” Bay Tới

Tần Lạc trong lúc vô tình lật xem tin tức Weibo, thì phát hiện mình lại lên trang hot, mặc dù không có chỉ tên nói họ của cô, nhưng người ngụ ý trên tin tức rõ ràng là cô...

Thật sự “Tai họa bất ngờ” bay tới không giải thích được!

Cô thật sự không nghĩ ra làm sao vạch trần chuyện này, rốt cuộc là ai vẫn gây khó dễ với cô!

...

Đường Triều vẫn không liên lạc được với Hoắc Kỷ Thành, khó tránh khỏi có chút sốt ruột, Tần Lạc là người phụ nữ của A Thành, lẽ ra việc này do cậu ấy quản.

Nhưng không thể phớt lờ nếu để mặc cho tình hình tiếp tục phát triển, chỉ biết càng ngày càng nghiêm trọng...

Càng nghĩ, anh ta chỉ có thể gọi điện thoại, để cho quản lý tuyên bố sự việc này cùng nhờ bạn bè giúp xóa tin tức, nếu không thì Tần Lạc thật sự trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Đường thiếu ra mặt, hiệu suất làm việc tự nhiên kinh người, dường như không tới một ngày, tin tức về nhân viên tập đoàn Đế An bị thương nằm bệnh viện Kiêu Dương ở trên mạng hoàn toàn tiêu thất.

Sạch sẽ, không lưu lại một chút dấu vết nào.

Sau khi Hoắc Kỳ Thành nhìn thấy tin nhắn của Đường Triều, trước tiên cho trợ lý Trình Sâm: “Nhanh chóng đi điều tra chuyện gì xảy ra!”

Trình Sâm lập tức nhận lệnh: “Thuộc hạ đi làm ngay.”

Sau khi dọn dò xong, sắc mặt Hoắc Kỳ Thành âm trầm, khuôn bố nói không nên lời...

Lần này, anh sẽ không bỏ qua cho người khởi xướng!

Mới vừa cúp điện thoại không bao lâu, điện thoại trong nhà bên kia đã gọi đến: “A Thành, ba vẫn rất tin tưởng năng lực làm việc của con, nhưng lần này con làm cho ba có chút thất vọng, mới chút chuyện liền đến tai mọi người đều biết, còn bị truyền thông trắng trợn đưa tin, ầm ĩ nhân viên trong tập đoàn, đây không phải tác phong của con!”

Sau khi Hoắc Kỳ Thành biết chuyện này đã đoán được ba sẽ gọi điện thoại cho mình, bên anh cả với anh hai kia đang lo không bắt được nhược điểm của mình.

Lần này, coi như tâm nguyện của bọn họ đã đạt được rồi.

“Ba, việc này là con lơ là, con sẽ xử lý hết.”

“Xử lý! Mặc dù tên nhóc con nhà họ Đường kia đã giúp con, nhưng lần này lại làm trở ngại cho con! Nó cho rằng hủy tất cả tin tức thì giải ổn thỏa sao? Lá gan nó cũng không nhỏ! Êm đẹp gặp phải một việc như vậy, các con còn trẻ, thích chơi đùa, chúng ta làm trưởng bối cũng có thể lý giải, hể làm chuyện phải nắm giữ một mức độ!”

Ông cụ nghiêm túc nói, hiển nhiên không hài lòng lần này đứa con trai nhỏ xuất hiện chỗ sơ hở.

Hoắc Kỳ Thành biết lòng tốt của bạn tốt, lại chỉ có thể nhịn, lúc này ba đang nổi nóng, nếu mình nói thật với ông Tần Lạc là người phụ nữ của mình, chỉ sợ họa vô đơn chí...

Thôi, chỉ có thể sau bàn lại.

“Ba nói rất đúng, con nhớ rồi.”

“Nhớ kỹ thì tốt! Biểu hiện bên anh cả với anh hai con gần đây không tệ, con đừng làm cho ba quá thất vọng.”

“Vâng, A Thành ghi nhớ.”

“Mấy ngày nay con ở Manhattan tham gia bất kỳ hoạt động gì tốt nhất mang theo cô nhóc Giang Ánh Tuyết đi, cụ thể nên làm như thế nào thì không cần ba dạy cho con!”

“A Thành hiểu rõ.”

...

Cúp điện thoại, Hoắc Kỳ Thành nhú mày, đốt cho mình một điếu thuốc, nghĩ nửa ngày cũng không thể nghĩ ra chuyện này là do ai chọc ra.

Nói là vô ý, rõ ràng là cố ý; nói là cố ý, chuyện này rõ ràng bị lôi ra...

Ba bảo anh mang theo Giang Ánh Tuyết lộ diện trước công chúng đơn giản là tuyên bố với mọi người tình cảm anh với Giang Ánh Tuyết ổn định, càng là lúc này, càng không thể truyền ra lời đồn anh với Giang Ánh Tuyết bất hòa.

Dụi tắt đầu mẫu thuốc lá, Hoắc Kỳ Thành tự mình gọi điện cho Giang Ánh Tuyết: “Tối mai tôi phải tham gia một bữa tiệc tối, lễ phục tôi đã bảo người ta chuẩn bị cho cô xong, là màu trắng cô thích nhất.”

Giang Ánh Tuyết đầy bụng uất ức nhất thời tan thành mây khói, người đàn ông này luôn có biện pháp làm cho cô ta mềm lòng, để cô ta không có biện pháp chỉ trích anh...

Cái mũi lập tức hít hít: “Em đã có rất nhiều bộ lễ phục dạ hội màu trắng, bây giờ em thích màu đỏ.”

Giọng nói Hoắc Kỳ Thành trước sau nhạt nhẽo như nước: “Sau khi em đến chúng ta lại đi mua cũng kịp.”

Chỉ là như vậy, thì Giang Ánh Tuyết vui vẻ chịu đựng...

Cô ta chưa bao giờ hy vọng xa vời Kỳ Thành có thể dịu dàng hơn với mình, chỉ cần anh bằng lòng nói chuyện với mình thì cô đã cảm thấy mỹ mãn rồi.

Người đàn ông này là kiếp của cô, làm thế nào cũng không tránh khỏi.

“Kỳ Thành, em có thể hỏi anh một chuyện không?”

“Ừ.”

“Tần Lạc thật là tình - nhân của Đường Triều?”

“Bọn họ có quan hệ gì không liên quan đến chúng ta, lời đồn có đôi khi cũng không thể tin, gia cảnh cùng thân phận của Đường Triều như vậy, cậu ta tự biết chừng mực.”

Lời nói lập lờ nước đôi này, trên cơ bản Giang Ánh Tuyết tin.

Chính như Kỳ Thành nói như vậy, thân phận với bối cảnh của bọn họ cũng không cho phép họ tùy tiện cưới một người phụ nữ, nhiều lắm chỉ là chơi đùa mà thôi.

Nghĩ đến đây, trong lòng cô ta tốt hơn nhiều.

Mặc kệ như thế nào, vị trí vợ chính thức của Kỳ Thành chỉ có thể là của mình, những người phụ nữa khác nghĩ cũng đừng nghĩ!

Sau khi nghĩ thông suốt, thì cô bắt đầu thu dọn hành lý chuẩn bị đến sân bay, đúng lúc mượn cơ hội tiệc tối mai để cho mọi người biết quan hệ cô với Kỳ Thành ổn định, nhất là em gái Giang Ánh Thần, hung hăng đánh mặt cô ta mới được!

Hai ngày nay Tần Lạc có chút nhàm chán, gửi tin nhắn cho Hoắc Kỳ Thành vẫn không thấy trả lời, gọi điện thoại một lần không nhận, đoán anh đang bận rộn thì không gọi nữa.

Nhưng làm cho cô không ngờ, Hoắc Kỳ Thành vẫn không gọi lại cho cô, giống như đã quên cô vậy.

Trước anh cứng chiều với mình vẫn rành rành ở trước mắt, chỉ là tách ra hai ba ngày mà thôi, thì bật vô tin tức rồi...

Trong lòng cô khó tránh khỏi có chút ê ẩm.

Khi Bùi Tử Ninh mang theo hoa quả đến thăm bạn tốt thì phát hiện cảm xúc cô không tốt, không khỏi trêu ghẹo nói: “Giận đối với người đàn ông nhà cậu hả?”

Tần Lạc giận dữ trừng mắt nhìn bạn tốt một cái: “Chú ý từ ngữ của cậu!”

Bùi Tử Ninh cầm lấy dao trái cây ngồi ở mép giường gọt vỏ: “Không phải giận đối vậy về mặt cậu đau khổ làm gì? Hôm trước mình thấy mặt cậu vẫn hiện đào.”

Tần Lạc cắn môi: “Cũng không có! Chắc mấy ngày nay anh ấy có chút bận, không trả lời tin nhắn của mình.”

Bùi Tử Ninh kinh ngạc không thôi: “A? Cũng không có một cú điện thoại sao?”

Tần Lạc lắc đầu.

Tay Bùi Tử Ninh ngừng gọt vỏ quả táo lại: “Không phải chứ! Nói như vậy, khi đang ông bận rộn cũng sẽ quan tâm người phụ nữ anh ta yêu thương.”

Tần Lạc rũ mí mắt xuống: “Vậy nói lên mình không đủ quan trọng!”

Bùi Tử Ninh an ủi bạn tốt: “Bây giờ cậu đừng suy nghĩ nhiều! Có lẽ Tứ thiếu thật sự bận rộn nhiều việc, bận đến không có thời gian nhìn điện thoại! Anh ta là người đàn ông của công việc họp cả đêm lẫn ngày, đâu còn thời gian nhai nhừ tình trường!”

Tần Lạc suy nghĩ, có lý, có lẽ mình suy nghĩ nhiều.

Mấy ngày hôm trước căng chiều so với mấy ngày vắng vẻ, quả thật làm cho người ta có chênh lệch mức nước của lòng sông so với mặt biển...

“Ừ, cậu nói đúng, mình phải phấn chấn dưỡng thương cho tốt mới đúng, nếu anh ấy không quan tâm đến mình, tin tức cũng sẽ không vô duyên vô cớ biến mất đúng không?”

“Đương nhiên! Tứ thiếu quyền lớn thế lớn, nếu anh ta không muốn để cho chuyện khác xảy ra, vậy khẳng định là không đùa.”

Được bạn tốt an ủi, tâm tình Tần Lạc tốt hơn rất nhiều.

Mà giờ phút này nhà họ Hoắc.

Cậu cả, cậu hai, cô ba nhà họ Hoắc toàn bộ tề tụ ở phòng khách, Hoắc phu nhân Phương Lệ Hoa lười phải nghe bọn họ cãi nhai, liền dẫn cháu trai bảo bối đi về phía sau vườn chơi.

Không có mẹ kế ở đây, ba anh em nhà hòa Hoắc nói chuyện càng thêm không kiêng nể gì.

Về mặt Hoắc Kỳ Vĩ cười không có ý tốt: “Chú hai, chuyện lần này không phải là chú lòi ra chứ?”

Vả mặt Hoắc Kỳ Nghiệp một bộ bị oan uổng: “Anh cả, anh nói lời này là có ý gì? Em nhìn người tình nghi nhiều nhất là nhà anh mới đúng! Em chỉ có hai đứa con gái, cố gắng thế nào nữa ba cũng không thể truyền vị trí người thừa kế tập đoàn Đế An cho Thái Vi với Thái Ny, nhưng anh thì khác, gần đây Cẩm Dương có thể nói danh tiếng đang thịnh, không ít người đều gọi nó là giới đầu tư mới cao quý, bây giờ hai người mới đúng là đối thủ cạnh tranh có lực nhất với Kỳ Thành.”

Anh ta vừa mới dứt lời, cô ba Hoắc Kỳ Lan liền bổ sung thêm: “Còn không phải sao! Em với anh hai vẫn luôn giữ phép tắc, không dám có bất kỳ suy nghĩ xa với gì.”

Lời nói cô ta chứa đầy hàm ý, anh cả như nàng dâu không vừa lòng: “Chú hai, cô ba hai người từ nhỏ đến lớn quan hệ mật thiết! Lúc này đồng thời nhắm vào Cẩm Dương nhà tôi rồi cuộc là có ý gì? Tiền đồ của con tôi đó là dựa vào bản thân nó cố gắng được, cũng không giống với người khác ý có mẹ sẽ thổi gió thoảng bên gối là được!”

Cô ba Hoắc Kỳ Lan nở nụ cười: “Anh cả, anh cần gì nói lời này cho chúng em nghe? Có lẽ ở trước mặt dì Phương với ba nói thì tốt hơn.”

Hoắc Kỳ Nghiệp nói tiếp: “Bình tĩnh mà nhìn, Kỳ Thành quả thật ưu tú hơn so với tôi cùng anh cả, ba để cho nó làm người thừa kế cũng không sai, nói ra, từ khi nó tiếp quản công ty đến nay, công việc không phải xử lý rất gọn gàng ngăn nắp, nghiệp vụ công ty cũng được nó phát triển càng ngày càng toàn diện.”

Hoắc Kỳ Vĩ khẽ hừ mũi một tiếng: “Ngược lại chú rất biết vượt môn ngựa! Biết lấy lòng dì ba, chỉ tiếc bây giờ dì Phương không có ở đây.”

Ông ta dùng lời của dì ba để cố ý đánh trả bọn họ.

Dì ba nhà họ Hoắc cho đến nay mặt ngoài đều dịu dàng, nhưng phía sau âm thầm đấu tranh rất nhiều năm...

Giọng Hoắc Kỳ Nghiệp mỉa mai hừ lạnh: “Người nào cũng giống anh liền biết vượt môn ngựa! Tôi nói đều là sự thật! Năm đó ba từng cho anh quản lý công ty, nhưng kết quả thế nào?”

Lời này, mang theo ý tứ trào phúng rõ ràng.

Hoắc Kỳ Vĩ tức giận đến muốn chết, lúc ấy ba còn không chưa cưới vợ ba, ông cùng Hoắc Kỳ Nghiệp vì tranh đoạt vị trí người thừa kế mà như nước với lửa, không biết tranh đấu với nhau bao nhiêu lần.

Về sau ông y vào mình là con trai trưởng do vợ cả sinh lấy được cơ hội quản lý công ty, chỉ tiếc mình quá nhất gan, không nắm chặt thời cơ, thế cho nên thua thiệt vài đơn...

Cũng từ sau đó, ba không tái nhiệm ông nữa.

Ngẫm lại ông hối hận không thôi!

Vì thế, ông ký thác tất cả hi vọng ở trên người con trai, may mà con trai không để cho mình thất vọng, biểu hiện cho đến nay không tệ!

“Chú hai, chú nói tôi trong khi chính chú không cảm thấy ngượng sao? Giống như cậu có bao nhiêu năng lực!”

Hoắc Kỳ Nghiệp cũng không tức giận: “Tôi vẫn luôn thừa nhận năng lực của mình không bằng em ba, không giống ai đó không có năng lực còn không chịu thừa nhận.”

Hoắc Kỳ Vĩ tức giận gần chết, không hài lòng: "Chú hai, dù gì Kỳ Vĩ tôi cũng là anh cậu, chú nói như vậy sao? Nếu không để cho ba phân xử?"

Hoắc Kỳ Lan xen vào nói: "Anh cả, anh đừng động một tí đem ba ra tới làm bọn em sợ, ba không phải ông già ngoan cố không nói đạo lý."

...

Ba anh em đang trò chuyện, ông cụ Hoắc Quốc An từ trên lầu đi xuống: "Một đám gặp mặt liền tranh cãi, không thể làm an hem tốt thì rút ra ngoài cho tôi!"

Lời này vừa nói ra, nháy mắt không ai dám lên tiếng.

Phải biết rằng bây giờ người làm chủ nhà họ Hoắc vẫn là ông cụ, hưởng chi tuổi năm nay không tính là lớn, lại được chăm sóc tốt, chỉ sợ tạm thời bọn họ cũng đừng nghĩ hoàn toàn được tự do.

Chuyện thứ nhất khi Hoắc Kỳ Vĩ về nhà liền gọi con trai vào thư phòng: "Cẩm Dương, con nói thật nói cho ba biết, chuyện này là con làm à?"

Hoắc Cẩm Dương không muốn giấu ba: "Là chủ ý của Ánh Thần, cũng là cô ấy bày ra."

Hoắc Kỳ Vĩ không dám tin nhìn thoáng qua con trai, vô cùng vui vẻ nói: "Là con bé? Xem ra lần này ba thật không chọn lầm vợ cho con!"

Được ba khen, đương nhiên Hoắc Cẩm Dương vui vẻ: "Ba, người không trách con?"

Hoắc Kỳ Vĩ cười nói: "Sao lại trách con? Việc này làm quá đúng! Cẩm Dương con tìm được một nàng dâu tốt! Ba có đề nghị này cho con, gạo nấu

thành cơm sớm một chút! Như vậy ông nội con sẽ không ngăn cản các con kết hôn.”

Trong lòng Hoắc Cẩm Dương biết rõ: “Ba, con đã biết.”

Hoắc Kỳ Vĩ vỗ vỗ bả vai con trai: “Một khi kết hôn trước chú ba con, thì đối với tương lai phát triển con đều mới có lợi. Hơn nữa, cứ như vậy khả năng chú ba con với Giang Ánh Tuyết không kết hôn được.”

Hoắc Cẩm Dương nhất thời nói kế hoạch của mình cho ba: “Ba, ý Ánh Thần là muốn phá hoại tình cảm chị hai cô ấy với chú ba.”

Hoắc Kỳ Vĩ vỗ mạnh đùi: “Chủ ý này hay! thật sự Ánh Thần muốn giúp ba!”

Trong lòng Hoắc Cẩm Dương vui rạo rức, không cần nói ra có bao nhiêu vui vẻ.

So sánh với con cả nhà họ Hoắc đang nói chuyện vui vẻ, thì không khí ở nhà con thứ hai Hoắc Kỳ Nghiệp ngưng trọng, cô ba khuyên nhủ Hoắc Kỳ Nghiệp: “Anh hai, em thấy việc này tám phần là bên nhà anh cả giờ trò quẻ, làm như vậy anh ta có lợi nhất!”

Hoắc Kỳ Nghiệp thở dài: “Đoán thì có ích lợi gì? Không có chứng cứ xác thực!”

Hoắc Kỳ Lan cũng không có biện pháp khác tốt hơn: “Thật ra em muốn nói, chúng ta cũng không phải không có cơ hội, nhóc con Thái Vi kia luôn luôn có chủ kiến, cũng lanh lợi, con bé vừa mới tốt nghiệp năm nay thì nhận lời mời từ một vị luật sư nổi tiếng ở Sở Sự Vụ làm trợ lý, tiền đồ mở rộng!”

Hoắc Kỳ Nghiệp vẫn không hài lòng: “Này có ích lợi gì? Về sau nó chỉ có thể trở thành luật sư nổi tiếng, cũng không thể trở thành người thừa kế

tập đoàn Đế An.”

Hoắc Kỳ Lan lại nói thêm: “Sao lại vô dụng? Đến lúc đó Thái Vi có thể tiến vào bộ phận pháp vụ của công ty chúng ta!”

Hoắc Kỳ Nghiệp cũng không vui vẻ: “Bộ phận pháp vụ cũng không phải chuyện gì tốt, anh vốn muốn bây giờ để cho con bé tiến vào bộ phận pháp vụ, nhưng chính con bé không muốn, muốn đi theo công ty luật sư Đình Phong.”

Hoắc Kỳ Lan lặp lại nói: “Luật sư Đình Phong?”

Hoắc Kỳ Nghiệp liếc mắt nhìn em gái một cái: “Sao? Em cũng biết?”

Hoắc Kỳ Lan chợt nhớ tới: “Anh hai, anh hồ đồ rồi! Anh có biết tập đoàn Cổ thị không?”

Hoắc Kỳ Nghiệp gật đầu: “Đương nhiên biết, tập đoàn Cổ thị vẫn là đối thủ cạnh tranh mạnh nhất với tập đoàn Đế An chúng ta, hơn nữa tiền tài nhà họ Cổ, vài năm nay phát triển rất tốt, là công ty mới nổi ở thành phố A chúng ta.”

Hoắc Kỳ Lan mặt mày hớn hờ: “Không sai! Người sáng lập công ty luật sư Đình Phong là đứa con thứ năm nhà họ Cổ Cổ Nam Châu, chân thật thực sự của anh ta ít có người biết, em trong lúc vô tình thám thính biết được.”

Lúc này Hoắc Kỳ Nghiệp mới cảm thấy hứng thú: ”Thật sao? Ý của em là nếu Thái Vi có thể gả cho Cổ Nam Châu, vậy chúng ta liền có hi vọng hả?”

Hoắc Kỳ Lan tươi cười rạng rỡ: “Đúng! Em đoán rằng Thái Vi cũng ngưỡng mộ danh tiếng Cổ Đại Luật Sư đã lâu mới kiên trì muốn đi.”

Nhất thời tâm tình Hoắc Kỳ Nghiệp rất tốt: “Thật tốt quá!”

Hai người lại thấp giọng thương lượng một phen.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 113: Đau Lòng Rồi Đi

Sáng sớm, thành phố A bị tin tức Hoắc Tứ thiếu với Nhị Tiểu Thư nhà họ Giang làm cho bùng nổ, hai người thân mật tay trong tay tham dự tiệc tối giới thương mại thượng lưu Manhattan, nghiêm nhiên là một đôi trời đất tạo nên!

Tin tức này vừa ra, thì làm cho vẻ mặt của Giang Ánh Thần hung ác, cô ta làm sao cũng không thể nghĩ tới chị hai sẽ không để ý lời của mình nói với chị ta, mà bay đi Manhattan hợp lại với Hoắc Kỷ Thành để phá vỡ tin đồn!

Thật đúng là không tầm thường!

Xem ra chú ba Cẩm Dương không thể khinh thường, anh ta có thể nắm được điểm chị hai thương anh ta mà lợi dụng, đủ để chứng minh tâm tư anh ta kín đáo, trước mắt sẽ không tùy tiện trở mặt với chị hai...

Kế hoạch không thực hiện được, trong lòng cô ta khó tránh khỏi có chút khó chịu.

Hoắc Cẩm Dương an ủi: “Còn nhiều thời gian, chúng ta vẫn còn cơ hội.”

Giang Ánh Thần mím môi: “Tuy nói như vậy, nhưng vẫn phải đề phòng, ngộ nhỡ chú ba anh không chịu được áp lực của ông nội anh mà đồng ý kết hôn với chị hai em? Như vậy tình cảnh của chúng ta sẽ nguy hiểm.”

Hoặc Cẩm Dương nhú mày, nếu chú ba thật sự làm vậy, thì toàn bộ kế hoạch của mình sẽ rối loạn...

Hai người đều có tâm tư, tâm tình rất phức tạp.

...

Tâm tư phức tạp còn có Tần Lạc, buổi sáng tỉnh lại mở điện thoại di động ra thì thấy được tin tức ân ái nhưng lại phách lối này, trong lòng cô rất không có mùi vị,

Chẳng lẽ đây là nguyên nhân mấy ngày nay Đại Ma Vương không quan tâm đến mình?

Anh vừa tốt với mình như vậy, cưng chiều hết sức, vừa thân mật khoác tay tham gia tiệc tối với những người phụ nữ khác, lại còn để cho truyền thông đưa tin trắng trợn...

Anh không sợ mình nhìn thấy mà đau lòng sao?

Không có biện pháp tiếp tục nghĩ tiếp, Tần Lạc ấn chặt ngực, chỉ cảm thấy đau, cuộc sống! Luôn luôn thích trêu đùa người ta một chút.

Một mặt thì ngọt ngào mặt sau nhất định là một cái chày gỗ...

Sau khi ngọt qua thì cho người ta hiểu được cái gì là đau...

Cô rầu rĩ nhìn chân mình, bác sỹ nói còn phải mấy ngày nữa mới có thể xuống giường đi lại, chết tiệt! Cô chỉ có thể mỗi ngày nằm ở trong này chuyện gì cũng không làm được sao?

Trong lúc này, cảm xúc khổ sở ở trong lồng ngực không ngừng tang thêm, giống như tùy thời muốn tràn ra ngoài.

Tần Lạc rất hận bản thân chỉ có thể nằm không thể tùy ý đi lại như vậy, tại sao hết lần này đến lần khác phải ở lúc này bị thương?

Cuộc đời cô hận nhất là người đàn ông chân đứng hai thuyền, kết quả liên tiếp để cho cô gặp được hai người!

Con là hai chú cháu ruột thịt, cô cảm thấy có phải mình điên rồi không!

Làm sao có thể đi yêu cái tên lãnh huyết Ma vương kia?

Cũng bởi vì anh ta quan tâm cùng che chở mình không gì sánh kịp? Khiến cho mình hoàn toàn trầm luân rồi?

Nghĩ đến những thứ này, cô càng nghĩ càng tức giận...

Đúng lúc này bác sỹ cùng y tá tiến vào kiểm tra thường lệ, lúc giúp cô đổi thuốc không quên nói: “Tần tiểu thư, miệng vết thương của cô khôi phục rất tốt! Buổi chiều có thể thử chống gậy đi lại rồi.”

Nghe đến đó, tâm tình Tần Lạc mới tốt chút: “Chống gậy đi lại?”

Bác sỹ gật đầu: “Đúng, Tần tiểu thư thương thế của cô cũng không phải rất nghiêm trọng, hơn nữa khôi phục rất tốt, xuống giường đi lại không phải là vấn đề.”

Nhất thời Tần Lạc vô cùng cảm tạ nói: “Cảm ơn bác sỹ.”

...

Sau khi bác sỹ với y tá đổi thuốc xong rời đi, thì Tần Lạc mở điện thoại mở trang web du lịch ra xem, trong lúc vô tình nhìn thấy bài post tổ chức đi Vân Nam.

Cô nhấn vào nhìn, du lịch đường bộ cực kỳ phù hợp suy nghĩ của mình, thật ra cô vẫn muốn đến khách sạn bờ biển Nhĩ Hải ở lại vài ngày, sau đó

lại đến thị trấn cổ Lệ Giang ở vài ngày, nhất định phải đi nhìn thấy hồ Lô Thủy cùng Shangri-La, đoán rằng bây giờ cô khỏi phải suy nghĩ...

Nhưng Nhũ Hải với thị trấn cổ Lệ Giang vẫn có thể đi.

Nghĩ tới đây, bỗng nhiên tâm cô có chút ngửa...

Mặc kệ nói như thế nào, lúc này mình cần ra ngoài giải sầu, nếu vẫn nằm ở trong này cô thật sự sẽ suy nghĩ lung tung, hơn nữa tâm tình sẽ càng ngày càng không xong...

Tâm động không bằng hành động!

Trước tiên Tần Lạc gọi điện thoại cho bạn tốt Bùi Tử Ninh, cô mới vừa nói xong suy nghĩ của mình thì gặp phải phản đối kịch liệt của Bùi Tử Ninh.

“Mở đâu ngày quốc tế nói dối à! Bây giờ cậu là bệnh nhân! Nếu không nghỉ ngơi tốt về sau bệnh nặng hơn thì làm sao bây giờ? Cậu mới 26 tuổi, rất trẻ tuổi! Tương lai vẫn rất dài...”

Cô quang quác nói một tràng, Tần Lạc nghe mà đầu cũng to ra.

“Tử Ninh, không phải mình thích lấy thân thể bản thân ra để đùa, bác sỹ nói, thương thế của mình không nghiêm trọng lắm, cũng khôi phục rất tốt, cậu không biết mỗi lúc trời tối đều có người giúp mình mát xa khơi thông kinh mạch, một ngày ba bữa cơm tĩ mĩ quy định dinh dưỡng, dày công che chở như vậy mình làm sao có thể khôi phục không nhanh?”

Tần Lạc bất đắc dĩ nói, ý đồ thuyết phục bạn tốt.

Bùi Tử Ninh thở dài: “Thật sự là người đàn ông khốn khiếp! Vừa tốt với cậu như vậy lại còn vừa ân ái với những người phụ nữ khác! Có phải là

trong lòng người đàn ông đều hèn hạ như vậy, nắm giữ được hai người phụ nữ so với có một người phụ nữ sẽ cảm thấy thành tựu hơn?”

Tần Lạc không lên tiếng, thật lâu sau mới nói: “Phụ nữ trời sinh mẫn cảm, nếu để cho mình nằm ở bệnh viện nữa, hưởng thụ đặc quyền tôn quý anh ta cho mình, trong đầu mình sẽ luôn luôn nghĩ đến anh ta, nhưng chỉ cần nghĩ đến hắn, liên tiếp mọi chuyện đều tràn vào trong đầu, đều nói lúc nhàn rỗi thích nhất suy nghĩ miên man, cái này một chút cũng không giả! Cho nên mình mới muốn để cho bản thân tìm chút chuyện để làm, cho dù đi ra ngoài thay đổi hoàn cảnh một chút cũng được.”

Bùi Tử Ninh cũng biết là có chuyện như vậy: “Nếu không chuyển đến bệnh viện của bọn mình?”

Tần Lạc lắc đầu: “Đều là nằm ở bệnh viện, cậu cảm thấy mình sẽ không suy nghĩ miên man?”

Bùi Tử Ninh thở dài: “Như vậy đi! Mình đi cùng cậu, nếu không mình sẽ lo lắng.”

Tần Lạc cự tuyệt nói: “Đừng! Công việc cậu đang tốt lại xin phép, đến lúc đó lãnh đạo đều cậu không vui, cậu chỉ cần giúp mình tìm một y tá thay thuốc thì được rồi, cho cô ấy ít tiền một ngày.”

Bùi Tử Ninh vẫn lắc đầu: “Không được, mình vẫn lo lắng! Bản thân mình vốn là bác sỹ, vẫn nên để mình đi cùng với cậu có vẻ an toàn hơn, năm nay mình có bảy ngày nghỉ đông, lần trước xin hai ngày, còn năm ngày.”

Trong lòng Tần Lạc cảm động: “Tử Ninh, cậu như vậy làm cho mình càng thêm áy náy.”

Bùi Tử Ninh hừ nói: “Lại đi theo ta bộ này! Hai chúng ta ai với ai! Khách khí nữa mình sẽ không vui!”

Tần Lạc không cần phải nhiều lời nữa, về sau Tử Ninh có bất kỳ chuyện gì, cô cũng sẽ không nề hà.

Sau khi hẹn xong, năm giờ chiều ngày hôm sau hai người sẽ xuất phát, Tần Lạc ngồi ở trên xe lăn cùng bạn tốt Bùi Tử Ninh chuyện trò vui vẻ, hiển nhiên ra ngoài du lịch thì trong lòng tốt lên!

Mặc dù chung quanh có người rồi rít ghé mắt, nhưng Tần Lạc không ảnh hưởng chút nào bởi ánh mắt khác thường, ngồi ở trên xe lăn ra ngoài du lịch cũng là một thể nghiệm đặc biệt.

Trung đời người bất kỳ từng trải gì, đều đáng trân quý để cất giấu.

Khi đến sân bay Côn Minh đã là 8 giờ tối, Bùi Tử Ninh Tần Lạc đón xe taxi đến khách sạn, định ngủ thẳng đến ngày hôm sau tự nhiên tỉnh lại thì đi Đại Lý Nhĩ Hải.

Trước khi ngủ, cô không kìm lòng nổi cầm lấy điện thoại di động nhìn thoáng qua, không có cuộc gọi nhớ cũng không có tin nhắn, đáy mắt cô lướt qua nhàn nhạt thất vọng, lập tức hít một hơi thật sâu, quyết định ra ngoài chơi hưởng thụ là đúng, tạm thời vứt lại những suy nghĩ lộn xộn trong lòng.

Những động tác nhỏ này bị Bùi Tử Ninh thu hết vào đáy mắt, chỉ có thể ở trong lòng thở dài: Xem ra lần này Lạc Lạc đã hãm sâu vào.

Ài... Người đàn ông bá đạo lại dịu dàng như vậy, phụ nữ nào có thể thoát được?

Cùng một thời gian.

Bên Hoắc Kỳ Thành vẫn là ban ngày, anh nhiều lần muốn gọi điện thoại cho Tần Lạc đều nhịn xuống, cách Thái Bình Dương, nói bất kỳ lời tâm tình gì đều là cứng nhắc.

Huống chi cô ấy thấy tin tức mình với Giang Ánh Tuyết, giờ phút này nhất định cô rất đau lòng?

Thôi, trở về giải thích sau.

Anh chỉ nghe theo ba sắp xếp mang Giang Ánh Tuyết tham gia tiệc tối, cũng để cho truyền thông chụp ảnh, coi như nói cho mọi người tình cảm giữa bọn họ rất ổn định.

Mà chỉ có bản thân anh biết, từ khi gặp được Tần Lạc, anh mới chính thức hiểu mình một chút cũng không thích Giang Ánh Tuyết, người trong đầu không có lúc nào không nhớ đến chỉ có cô gái nhỏ kia.

Cô thông minh, quật cường, lại mang theo chút giáo hoạt, năng lực ứng biến rất mạnh, nghĩ đến gia đình cùng bối cảnh quan hệ của cô.

Hai ngày này tâm tình Giang Ánh Tuyết rất tốt, không vừa lòng duy nhất là Kỳ Thành vẫn không chạm vào mình, ngay cả hôn môi cũng không có.

Có đôi khi cô nghĩ, đến cùng anh không thích mình? Hay phương diện kia có vấn đề?

Nhưng nếu phương diện kia thật sự có vấn đề, thì Tiểu Tinh là từ đâu đến?

Còn có, cô vẫn rất muốn biết người phụ nữ sinh Tiểu Tinh là ai? Cho dù cô điều tra như thế nào, cũng không tra được chút tư liệu nào.

Người phụ nữ kia, giống như bốc hơi khỏi trần gian, chưa từng xuất hiện...

Hoắc Kỳ Thành tắm rửa xong thì ở trong phòng chat webcam với con trai.

“Ba, thật sự ba sẽ kết hôn với dì Giang hả?”

“Tại sao Tiểu Tinh hỏi như vậy?”

“Trên báo đã nói như vậy! Hơn nữa con đã hỏi bà nội, bà nội nói về sau dì Giang là mẹ mới của con, con một chút cũng không thích dì Giang làm mẹ mới của con.”

Hoắc Gia Tinh mím miệng nhỏ giọng nói, khuôn mặt nhỏ nhắn vo thành một nắm, dường như rất không vui.

Hoắc Kỳ Thành hỏi ngược lại: “Vậy Tiểu Tinh hi vọng ai làm mẹ mới của con?”

Mắt Hoắc Gia Tinh sáng lên: “Đương nhiên là chị! Con thích chị nhất!”

Hoắc Kỳ Thành biết con trai sẽ nói như vậy, xem ra thật sự có tình mẹ con, một chút cũng không giả được.

“Ừ, Tiểu Tinh yên tâm, ba nhất định sẽ thỏa mãn nguyện vọng của con.”

“Thật không? Chúng ta phải ngoéo tay! Nếu ba dối gạt con thì sẽ không được gặp Tiểu Tinh nữa!”

Hoắc Gia Tinh hừ hừ, hiển nhiên rất xem trọng việc này.

Hai ba con đang trò chuyện, cửa phòng Hoắc Gia Tinh bị đẩy ra, là Phương Lệ Hoa, bà thấy cháu trai bảo bối cùng con trai chat webcam thì đi qua: “Tiểu Tinh nhanh đi ngủ, bà nội có lời muốn nói với cha con, có được không?”

Hoắc Gia Tinh bĩu môi: “Được rồi! Ba ngủ ngon!”

Hoắc Kỳ Thành cũng nói “Ngủ ngon”.

Hoắc Gia Tinh được một tắc lại muốn tiến một thước nói: “Con muốn hôn ngủ ngon.”

Sắc mặt Hoắc Kỳ Thành đen lại, hiển nhiên có chút không quen, Phương Lệ Hoa biết cá tính con trai, vội vàng hôn trên gương mặt trắng nõn cháu trai một cái: “Ngoan Tiểu Tinh, ngủ...!”

Hoắc Gia Tinh không vui liếc mắt nhìn ba một cái, sau đó không tình nguyện đắp chăn ngủ.

Lúc này Phương Lệ Hoa mới lấy di động đi ra ngoài: “A Thành, Tần Lạc là cô giáo con mời dạy tiếng Anh cho Tiểu Tinh phải không?”

Hoắc Kỳ Thành nhú mày: “Mẹ, sao mẹ đột nhiên hỏi cái này?”

Phương Lệ Hoa hạ giọng: “Con thành thật nói cho mẹ, con với Tần Lạc kia có quan hệ không minh bạch gì không? Nếu không sao cô ấy có thể ở lại bệnh viện Kiều Dương?”

Hoắc Kỳ Thành có chút đau đầu: “Mẹ suy nghĩ nhiều rồi.”

Phương Lệ Hoa lại nói: “Chỉ mong là mẹ suy nghĩ nhiều! Mặc kệ con ở bên ngoài có bao nhiêu phụ nữ, có thể lấy cũng chỉ có thể là Giang Ánh Tuyết, cô ấy mới đúng vợ tương lai thích hợp nhất với con.”

Hoắc kỳ thành phiền nhất nghe đến mấy cái này, giọng nói có chút không kiên nhẫn: “Mẹ, con biết rõ.”

Phương Lệ Hoa tiếp tục nhắc nhở: “Mẹ biết con không thích nghe, nhưng mẹ cũng là vì tốt cho con, một nhà anh cả con như hổ rình mồi mơ ước vị trí của con, chúng ta không thể không phòng.” ()

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 114: Tự Mình Đi Tìm Cô

Sau khi cúp điện thoại, Hoắc Kỳ Thành càng cảm thấy phiền lòng nôn nóng, anh quá rõ ràng cá tính của mẹ, đã sớm coi Giang Ánh Thần trở thành con dâu dự định của bà, chỉ sợ trong mắt cũng không quan tâm tới những người khác.

Bà vẫn luôn rất chú ý những cô gái bên cạnh mình, bao gồm bảo mẫu gia sư anh mời cho Tiểu Tinh, gần như cực kỳ chú ý từng người, càng quá mức còn đi điều tra gia thế đối phương, chỉ cần đối phương đối có một chút ý niệm với mình, cũng sẽ chủ động xuất kích dùng tiền thu mua đối phương..

Nghĩ tới những thứ này, Hoắc Kỳ Thành liền đau đầu không dứt, bên phía mẹ, chỉ sợ còn phải dựa vào Tiểu Tinh mới được.

.....

Trước khi ngủ, anh chợt nhận được điện thoại của Ước Hàn, “A Thành, Tần Lạc là cậu đón đi sao?”

Hoắc Kỳ Thành bị hỏi không hiểu gì cả, “Không có, xảy ra chuyện gì sao?”

Ước Hàn lập tức có dự cảm xấu, “Không thấy Tần Lạc, buổi trưa cơm nước xong cô ấy nói với y tá muốn ngồi xe lăn ra ngoài đi dạo, đây là yêu cầu hợp lý nên dĩ nhiên y tá sẽ không cự tuyệt, nhưng ai biết sau khi cô ấy

rời khỏi đây lại không trở lại nữa, mình để cho người ta tìm khắp bệnh viện cũng không có thấy cô ấy.”

Hoắc Kỳ Thành nhíu mày, “Đùi phải của cô còn chưa khỏe thì có thể đi nơi nào chứ?”

Ước Hàn đen mặt, “Cho nên mình mới cho là cậu đón cô ấy đi.”

Hoắc Kỳ Thành nghiêm mặt nói: “Không phải bên trong bệnh viện có Camera sao? Mau xem một chút chuyện gì xảy ra? Có lẽ có thể tra được chút dấu vết.”

Ước Hàn gật đầu, “Mình lập tức đi tra, đúng rồi, điện thoại Tần Lạc vẫn trong trạng thái tắt máy, có nên đi tới nhà cô ấy tìm thử hay không?”

Hoắc Kỳ Thành nhíu mày, “Mình gửi địa chỉ cho cậu...cậu phải người đi xem một chút, cần phải biết rõ là chuyện gì xảy ra.”

Trong lòng Ước Hàn biết rõ Tần Lạc quan trọng đối với anh như thế nào, “Yên tâm đi!”

Hoắc Kỳ Thành vừa mới chuẩn bị tắt máy chợt nghe Ước Hàn nói: “Có phải cô ấy nhìn thấy tin tức trên báo hay không, cho nên cố ý rời đi?”

Hoắc Kỳ Thành sửng sốt hai giây, thật sự vì nó sao?

.....

Đại Lý, Nhĩ Hải(tên hồ, ở tỉnh Vân Nam, Trung Quốc).

Tần Lạc nhàn nhã ngồi ở trên ghế bên trong khách sạn phoi nắng, khỏi phải nói là rất vừa lòng, trong khách sạn có không ít nam nữ trẻ tuổi tới du lịch, mỗi một người đều hẹn buổi chiều đạp xe đạp đi chơi Nhĩ Hải.

Tần Lạc có chút ngửa ngáy, nhưng cô biết mình chỉ có thể tưởng tượng.....

Chân bị thương còn chưa khỏe, cô chỉ có thể ngồi trên xe lăn đi dạo ở bờ hồ, thật ra thì cho dù cái gì cũng không làm, cô cũng tình nguyện ở đây.

Dù sao cũng tốt hơn ở lại bệnh viện suy nghĩ lung tung!

Hai ngày nay điện thoại di động của cô vẫn trong trạng thái tắt máy, vì chính là không muốn liên lạc với bất luận người nào, cũng không muốn bất luận ai quấy rầy đến mình.

Đồng thời, cũng tránh cho mình thường xuyên nhìn điện thoại di động mà ôm lấy một phần..... Nhớ nhung.

Cô không muốn để cho tự mình không có tiền đồ, mà biện pháp tốt nhất chính là tắt máy, bên tai cũng thanh tịnh.....

Sau khi Bùi Tử Ninh phơi xong quần áo đi tới, “Đi, chúng ta cũng ra bờ hồ đi dạo?”

Tần Lạc gật đầu, sau đó liền vịn cánh tay bạn tốt ngồi vào xe lăn, mặc cho cô đẩy mình đi ra ngoài, trên đường sẽ vô tình gặp được một chút vài du khách ở tại khách sạn, mọi người thấy họ còn thể hiện chào hỏi rất nhiệt tình.

Không coi các cô như người chỗ khác mà đối xử chút nào, thậm chí còn có người cảm thấy cô có tinh thần can đảm.....

Tâm tình Tần Lạc cũng theo hoàn cảnh xa lạ mà trở nên tốt hơn, mặc dù Nhị Hải cũng không phải là biển, nhưng nhìn gần vẫn sẽ cho người ta một loại cảm giác rung động, nhìn nước hồ xanh không thấy bờ, bên cạnh trồng có không ít cây cối, thật nhiều chỗ còn có thể ngắm cảnh, cảnh sắc vô cùng đẹp!

Bùi Tử Ninh hưng phấn không ngừng cầm điện thoại di động lên chụp hình, còn nhờ du khách bên cạnh chụp cho cô và Tần Lạc không ít ảnh chung, hai người đều nói cười ríu rít, hoàn toàn dung nhập vào cảnh đẹp.....

.....

Họ không biết là, Hoắc Kỳ Thành tìm cô cũng gấp đến điên rồi, gần như lật tung cả thành phố A cũng không tìm thấy Tần Lạc, khó tránh khỏi có chút phiền lòng nôn nóng.

Trình Sâm lại khó có khi nhìn thấy boss tức giận đến vậy, đứng ở bên cạnh không dám thở mạnh.

Trong lòng Hoắc Kỳ Thành như đốt một ngọn lửa, sắc mặt âm trầm kinh khủng đến mức giống như Tu La địa ngục.....

Hình như Trình Sâm nhớ tới cái gì đó nói: “Boss, có lẽ Tần tiểu thư đã đi nơi khác?”

Lời của anh ta lập tức thức tỉnh người trong mộng.

Hoắc Kỳ Thành không ngừng nói: “Nhanh đi điều tra các đường giao thông quan trọng, phải tra được tin tức của cô ấy!”

Trình Sâm gật đầu, “Boss yên tâm, thuộc hạ sẽ đi làm ngay.”

Trong lòng anh ta không ngừng hô to, Tần tiểu thư thật đúng là không thể khiến người ta yên tâm! Chân bị thương còn chưa khỏe liền giày vò ra bao nhiêu chuyện, làm hại anh ta cũng lo lắng hãi hùng theo.....

Ước chừng hai giờ sau, Hoắc Kỳ Thành liền nhận được tin tức ba ngày trước Tần Lạc ngồi máy bay đi Côn Minh, đáy mắt anh tức giận khó tiêu, cô giá đáng chết! Nhất định là cô cố ý!

Chân bị thương còn chưa khỏe đã len lén trốn mình chạy đi Vân Nam!

“Trình Sâm, bây giờ lập tức đặt vé máy bay cho tôi đi Côn Minh!”

“Boss, anh vừa trở về, công ty còn rất nhiều chuyện cần anh xử lý, buổi sáng ngày mai còn phải triệu tập hội nghị cổ đông, thư ký Đông còn ám hiệu ngày mai ông cụ lớn cũng sẽ tham dự.....”

Trình Sâm khó khăn nói, làm trợ lý đặc biệt cho boss, mọi chuyện anh ta đều phải quan tâm, rất mệt mỏi!

Hoắc Kỳ Thành mím môi, thư ký Đông đúng là thư ký riêng của cha, đi theo cha hơn bốn mươi năm, rất được cha tin tưởng và nể trọng, có thể ám hiệu cho Trình Sâm tin này thì nhất định là thật.....

“Tôi biết rồi, vậy thì đặt máy bay chiều mai. Vả lại, tra rõ bây giờ Tần Lạc đang ở đâu, tình trạng cơ thể như thế nào, thật là nên để Ước Hàn sắp xếp cho một bác sĩ đi cùng.”

“Boss, nếu không để Đường thiếu và bác sĩ đi trước.....”

“Đường Triều?”

“Đây chỉ là thuộc hạ đề nghị.....”

Trình Sâm cúi đầu, không dám lớn tiếng, anh cũng không muốn lúc này khiến boss tạo thêm phiền toái không cần thiết, cho nên mới có lòng riêng đề nghị Đường thiếu thay thế boss xử lý.....

Dĩ nhiên Hoắc Kỳ Thành hiểu ý Trình Sâm, chỉ là chuyện này Đường triều thay thế mình không xử lý được, anh phải tự mình đi một chuyến, Tần Lạc là cô gái của anh, anh không thể lúc nào cũng giao cô cho người khác, như vậy thì anh cũng không xứng đáng có được cô!

“Không cần.”

“.....”

Trình Sâm cũng không nhiều lời, nếu boss không nghe đề nghị của anh, đó cũng chỉ là nghĩ kỹ biện pháp giải quyết tốt.

Lúc đó Tần Lạc và Bùi Tử Ninh đã đến trấn cổ Lệ Giang, nơi này đặc biệt nhiều hẻm, đi tới đi lui rất dễ dàng lạc đường, nhiều lần hai người cũng không tìm được đường trở về.....

Thật may là có người tốt chỉ đường giúp các cô, dọc theo đường đi không gián đoạn đi dạo các nhà hàng, hai người thu hoạch rất nhiều.

Mà Hoắc Kỳ Thành đang họp trong lòng có chút không yên, anh rất lo lắng tình trạng thân thể Tần Lạc, Ước Hàn nói rồi, chân của cô bị thương chưa hoàn toàn khỏi, nhất định là không thích hợp đi ra ngoài để du lịch, nghỉ ngơi thật tốt mới là việc bệnh nhân nên phải làm.....

“Hạng mục Duyên Hải còn ai có phương án tốt hơn đề nghị không?”

Giọng ông cụ Hoắc Quốc An đồng dạng như tiếng chuông, không thấy già yếu chút nào.

Cả phòng họp yên lặng như tờ, không ai trả lời.

Hoắc Quốc An dời tầm mắt sang con trai nhỏ, “A Thành, con thì sao?”

Hoắc Kỳ Thành bị điểm tên chợt ý thức được mình thành quân nhân đào ngũ rồi, ngay sau đó một giây đồng hồ liền khôi phục tự nhiên, “Hạng mục Duyên Hải ngoài mặt nhìn qua hết sức cẩn thận, cũng cần nhắc đến công trình xây dựng xung quanh, nhưng có một chỗ, ở Hải Vực sẽ có thủy triều, nói cách khác, trên nền tảng này còn cần nghiên cứu lần nữa.”

Anh cả Hoắc Kỳ Vĩ xen vào nói: “Liên tục mấy năm các bảng báo cáo cũng không có biểu hiện đoạn Hải Vực kia sẽ thủy triều, không biết em tư

lấy kết luận từ đâu ra.”

Ý ở trong lời ông ta nói rất rõ ràng.

Hoắc Kỳ Thành không chút hoang mang lấy ra chứng cứ trong tay mình, “Đây là em kêu Trình Sâm đặc biệt tới thôn trang ở đó hỏi số liệu, mặc dù gần mười năm không có hiện tượng thủy triều, nhưng cũng không đại biểu là chưa từng có, muốn ở bờ biển dựng lên cọc gỗ xây biệt thự thì nhất định phải cân nhắc đến hiện tượng địa lý, có lúc số liệu phân tích gần mười năm cũng không thấy có tác dụng, dù sao xây xong biệt thự cần dùng mấy chục năm.”

Lời của anh không nhanh không chậm, lại làm Hoắc Kỳ Vĩ bị phản một kích

Có chút nhất thời không xuống đài được, sắc mặt quần thành màu gan heo.

Anh hai Hoắc Kỳ Nghiệp không ngừng liên tục đánh võ không khí cứng ngắc, “Vẫn là em tư suy tính chu toàn! Thật sự là hơn chúng ta rất nhiều, rất có phong phạm năm đó của phụ thân.”

Ông ta lại chém gió rất đúng chỗ, vừa tán dương Hoắc Kỳ Thành, lại khen cha lên trời, đồng thời còn chê bai anh cả Hoắc Kỳ Vĩ.

Nhất định chính là một công ba việc!

Hoắc Quốc An hắng giọng một cái, cũng rất hưởng thụ đối với lời đưa thứ hai nói, “A Thành suy tính rất chu đáo, xây biệt thự ở bờ biển không phải đùa giỡn, không thể đầu tư vô ích”

Trong lúc nhất thời, trong lòng mọi người trong phòng họp biết rõ người cầm lái trong tập đoàn Đế An vẫn là Tứ thiếu Hoắc Kỳ Thành, năng lực của anh đã ở đâu, đều không thể rung chuyển.

Hội nghị vừa mới kết thúc, Hoắc Kỳ Thành liền không ngừng liên tục đi tới phi trường

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 115: Mang Cô Trở Về

Trên đường tới sân bay, Hoắc Kỳ Thành chợt nhận được điện thoại của trợ lý Trình Sâm, “boss, tôi mới vừa biết được hai tin tức, một là tin tức tốt một là tin tức xấu.”

Hoắc Kỳ Thành rất không hài lòng với việc anh ta thừa nước đục thả câu, “Nói”

Trình Sâm nuốt một ngụm nước bọt, “Tần tiểu thư đang ở Lệ Giang, nhưng bên Lệ Giang mới vừa truyền tin tức ra, phát sinh động đất, chỉ sợ máy bay sẽ không thể hạ xuống.....”

Sắc mặt Hoắc Kỳ Thành âm trầm, “Lấy máy bay tư nhân cho tôi.”

Trình Sâm kinh ngạc không thôi, “boss, như vậy..... có thể động tĩnh quá lớn hay không”

Hoắc Kỳ Thành trầm giọng trách mắng: “Sao còn nói nhảm nhiều như vậy!”

Trình Sâm: “.....”

Xem ra, lần này boss đã quyết tâm phải đi Lệ Giang tìm Tần tiểu thư rồi, ai cũng không ngăn cản được.

Mình vẫn nên làm xong chuẩn bị tốt thì hơn!

Tránh cho đến lúc đó xảy ra chuyện lại khẩn cấp đi tìm quan hệ xã hội giải quyết.....

Hoắc Kỳ Thành vô cùng lo lắng chạy tới Lệ Giang, chỉ sợ Tần Lạc sẽ trong danh sách gặp tai họa.

Chỉ tiếc vẫn không liên lạc được với Tần Lạc, biết rõ cô ở Lệ Giang không thể nghi ngờ, chỉ cần nghĩ tới chân cô bị thương còn chưa khỏe đã chạy đi gây chuyện, anh càng lo lắng không thôi.

Gần như đi tìm đến ba giờ sáng, máy bay hạ cánh liền có xe riêng đưa anh đi tới bệnh viện, kết quả y tá luân phiên buổi tối cũng không biết bệnh nhân vào ban ngày có tình huống gì, mà các bác sĩ căn bản đều đang ở nhà mà ngủ, nên anh cũng không tìm hỏi được Tần Lạc.....

Dưới tình thế cấp bách anh thật hận không thể phá hủy cái bệnh viện rách này! Thậm chí tên bệnh nhân cũng không có ghi danh sách!

Thật vất vả chịu đựng đến trời sáng, tra xét gần hai giờ đều không có tìm được tên tuổi Tần Lạc, hẳn không khỏi hoài nghi Tần Lạc có ở trong bệnh viện đó hay không.... ..

Gọi điện thoại di động cho cô, vẫn là trạng thái tắt máy.

Hoắc Kỳ Thành giận đến thiếu chút nữa đập điện thoại di động, **!

Vì trong trạng thái tắt máy điện thoại nên định vị vệ tinh cũng không định vị được, hết cách rồi, Hoắc Kỳ Thành tốn thời gian suốt cả một ngày lật tung tất cả bệnh viện lớn nhỏ ở trong Lệ Giang, cũng không có tra được tên bệnh nhân Tần Lạc.

Anh không khỏi hoài nghi Tần Lạc có bị thương nhập viện rồi hay không, nếu không thì sao vẫn không tìm được người.....

Vì lý do cẩn thận, Hoắc Kỳ Thành lại kiểm tra tất cả bệnh viện một lần nữa, ngay cả chỗ khám bệnh bình thường anh không có bỏ qua cho, nhưng vẫn tốn công vô ích, anh không khỏi hoài nghi mình có tìm lộn phương hướng phải hay, như vậy Trình Sâm tận lực không tìm thấy người cũng chỉ có thể nói rõ ra một vấn đề --

Căn bản Tần Lạc cũng không ở trong bệnh viện!

Vậy rốt cuộc thì cô ở đâu?

Phát sinh chuyện lớn như vậy chân cô bị thương không có phương tiện không ở bệnh viện thì còn có thể đi nơi nào?

Nghĩ tới đây, cả người anh bốc hỏa, thật là cô gái không khiến người ta bớt lo!

Buổi chiều, Hoắc Kỳ Thành để cho người ta kiểm soát tất cả khách sạn và nhà khách lớn nhỏ ở Lệ Giang, bây giờ áp dụng đều là ghi danh vào ở, nói cách khác chỉ cần người ở khách sạn vậy thì nhất định có thể tra ra tin tức của cô.

Tạo dựng cơ sở như vậy hao phí thời gian một ngày.

Lần này, cuối cùng tra được một chút đầu mối, đó chính là quả thật Tần Lạc đang ở trong một nhà khách, nhưng ngay buổi trưa hôm nay trả phòng.... ..

Thật vất vả tra được đầu mối lại cắt đứt như vậy, nhưng làm cho người ta đáng giá vui mừng, từ trong miệng chủ nhà biết được mặc dù Tần Lạc mang theo cái chân bị thương ra ngoài chơi, nhưng tâm trạng cô rất tốt, hơn nữa đi theo cùng cô có một cô gái rất chăm sóc cô, nghe nói là bác sĩ

Hoắc Kỳ Thành biết rõ nhất định cô gái kia chính là Bùi Tử Ninh.

Vì thế, cuối cùng lòng anh lơ lửng cũng có thể buông xuống, cũng may cô không có việc gì.

Biết là Bùi Tử Ninh đi cùng cô, không cần hơn nhiều, chỉ cần tra được mã số của Bùi Tử Ninh, đoán chừng cũng không khó để tìm thấy Tần Lạc.

Tần Lạc không nghĩ tới lần này tới Lệ Giang sẽ gặp phải động đất, cũng may cô và Tử Ninh cũng không có đi chơi phong cảnh nhiều, chẳng qua là sống yên vị ở trên trấn, cho nên bình yên vô sự.

Buổi trưa sau khi trả phòng, hai người liền ngồi xe buýt, tới ga xe lửa, đi được chốc lát, phía trước con đường đã bị ngăn chặn.

Rất nhiều xe cũng không hiểu ra sao lại dừng ở đó, thật may là đoạn đường này không quá nhiều xe, bằng không thật sự sẽ dẫn sự cố một trận.....

Ngay lúc hai người chờ đến lo lắng, Tần Lạc đang ngồi gần cửa sổ chợt mở to hai mắt nhìn chăm chăm bóng người càng ngày càng rõ ràng đang tới gần, làm sao nhìn có chút giống..... Hoắc Kỳ Thành nhỉ?

o(͡° ͜ʖ ͡°)o

Chẳng lẽ là mình nhìn hoa mắt?

Cô không dám tin dụi dụi con mắt, phát hiện càng nhìn càng giống anh

Khi người đàn ông kia lững thững đi tới gần xe bọn họ thì hô hấp của cô cũng sắp ngừng lại rồi, omg! Thật sự là anh!

Anh ra ngoài có cần tỏ ra đẹp trai cuồng bạo như vậy không!

Anh là tới tìm mình sao? Làm sao anh biết mình tới nơi này?

Trong nháy mắt, tâm tình của cô khó có thể dùng lời diễn tả được

Mà mấy nam nữ ngồi cùng cũng khiếp sợ trợn to hai mắt, nhất là các cô gái, trong hai tròng mắt rồi rít tỏa ra ánh sao màu hồng

Wa! Khóe chết mất! Người đàn ông này là ai vậy? Tại sao có thể đẹp trai như vậy! Ngũ quan tuấn mỹ thâm thúy giống điêu khắc có thể so với những thứ minh tinh điện ảnh Hollywood, anh càng đi càng gần là muốn định làm cái gì? Còn có để cho người ta hít thở hay không?

Hoắc Kỳ Thành lạnh lùng từng bước từng bước tiến gần chỗ chiếc xe của Tần Lạc, Tần Lạc chợt rất muốn làm đà điều tỏ ra không quen biết anh, nhưng anh trực tiếp từ trên nhìn xuống chỗ cô, lạnh lùng nói, “Ra ngoài.”

Hai chữ rất đơn giản lại chứa uy nghiêm bá khí không thể coi thường, mà trong nháy mắt người ở trong xe đều chú ý tới Tần Lạc, cô ngồi ở đó sắc mặt cô ㄟㄟ, “Chân em bị thương còn chưa khỏe, không thể đi.”

Hoắc Kỳ Thành mang bộ mặt như sương nhìn chăm chăm cô, liên tục mấy ngày bốn ba tìm kiếm đã làm cho anh mệt không thể tả, khoe mắt có chút uể oải, nhưng khí thế cường đại như trước, vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nói: “Biết mình bị thương ở chân mà còn chạy tới nơi này?”

Tần Lạc mếu máo, tại sao anh lại trách mình?

Chân của mình bị thương có không tốt lên cũng không có một xu quan hệ gì với anh?

Cô cũng không cần anh làm bộ tốt bụng!

“Em muốn đi đâu đó là tự do của em!”

Hoắc Kỳ Thành lạnh lùng liếc cô một cái, sau đó làm động tác với người cản xe phía trước, trong nháy mắt con đường liền thông suốt, chiếc xe Tần Lạc ngồi định đợi cô, nhưng mà xe phía sau không ngừng ấn còi, hơn nữa người đàn ông trước mắt này mang khí thế quá mạnh mẽ, chỉ liếc mắt một cái cũng đủ để hù dọa tất cả bọn họ

Cho nên, vẫn đừng tham dự chuyện nhà người ta.

Trên xe, mọi người nghị luận âm ỉ:

“Mọi người đoán xem rốt cuộc Tần Lạc có thân phận gì? Người đàn ông kia quá đẹp trai cuồng ngạo! Nếu như anh ấy là bạn trai của tôi thì tốt rồi.”

“Cô cứ mở giữa ban ngày đi! Người đàn ông như vậy vừa nhìn đã biết là rỗng trong loài người, nói không chừng căn bản người ta cũng không phải là quan hệ giống như chúng ta tưởng tượng.”

“Chẳng lẽ bọn họ là anh em sao?”

“Ừm, tôi nhìn không giống, ánh mắt người đàn ông kia nhìn Tần Lạc rõ ràng không giống vậy, hơn nữa, mấy người không cảm thấy nhìn qua người đàn ông kia rất quen mặt sao?”

“Quen mặt sao? Cô không nói thì không cảm thấy, vừa nói thì đúng là có cảm giác đã gặp ở đâu.”

“”

Rất nhanh đoàn xe trên đường đã đi lại bình thường, Hoắc Kỳ Thành cũng không đứng ở ven đường để cho người khác xem xét và xoi mói, anh trực tiếp lên ôm Tần Lạc bị thương ở chân xuống xe

Tần Lạc khiếp sợ không thôi, liều mạng giãy giụa, “Buông em ra!”

Hoắc Kỳ Thành không để ý cô, không vui nói: “Câm miệng!”

Tần Lạc uất ức không dứt, tại sao anh lại quát mình? Rõ ràng người xấu bắt cả hai tay là anh, anh còn hung dữ với mình?

Tại sao?

Người thật sự nên giận là mình mới đúng!

Bùi Tử Ninh cũng cùng đi ra ngoài theo, “Anh buông Lạc Lạc ra!”

Hoắc Kỳ Thành tự lo đi của mình, anh chỉ muốn vội vàng mang Tần Lạc trở về.

Tần Lạc không ngừng giãy giụa, không ngừng bầu anh, “Khốn kiếp! Tại sao anh lại đối với em như vậy? Anh cho rằng em là thú cưng anh nuôi sao? Anh muốn quát mắng thì quát mắng, không muốn thì một cước đá bỏ đi?”

Cô càng nói càng tức giận, nước mắt ứa nhẹ nhàng đảo quanh hốc mắt

Hoắc Kỳ Thành cau mày, “Anh không có coi em là thú cưng.”

Tần Lạc cười lạnh, “Lời ngon tiếng ngọt của đàn ông không thể tin chút nào! Anh buông em ra! Anh cố gắng ép em trở về em sẽ hận anh cả đời!”

Bùi Tử Ninh vất vả đuổi theo chân dài của anh, “Lạc Lạc không muốn trở về với anh, anh không thể cưỡng ép cô ấy!”

Hoắc Kỳ Thành dừng bước lại, “Chuyện này là hiểu lầm.”

Bùi Tử Ninh nói: “Hiểu lầm cái sọt len! Đàn ông gặp phải chuyện gì cũng chỉ biết nói nhưng lời như vậy!”

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 116: Khi Phụ Nữ Tức Giận Hoàn Toàn Không Thể Nói Lý

Mặc dù lời của Bùi Tử Ninh làm cho Hoắc Kỳ Thành có chút bất mãn, nhưng chú đến cô là bạn tốt nhất của Tần Lạc, thì không so đo với cô ấy.

Chỉ bình tĩnh nhìn người phụ nữ trong lòng: “Đừng âm ỉ, sau khi trở về anh sẽ giải thích cho em nghe.”

Tần Lạc quay đầu đi: “Tôi không muốn nghe giải thích của anh.”

Lời Tử Ninh nói chính là lời trong lòng cô, cô ghét người đàn ông lúc nào nói lời ngon tiếng ngọt giải thích nhất, trước đi làm gì?

Nếu dám làm thì phải dám nhận không phải sao?

Thái độ Tần Lạc làm cho Hoắc Kỳ Thành rất phiền não, anh cho rằng mình đã ăn nói khép nép nói chuyện với cô, nhưng cô không nghe, còn giận dữ với anh...

Lập tức không quan tâm mạnh mẽ mang Tần Lạc đi, chân cô vẫn chưa lành, hoàn toàn không có cách nào phản kháng, chỉ có thể mặc cho Hoắc Kỳ Thành bá đạo dẫn cô trở về.

Nhưng toàn bộ hành trình cô không để ý đến anh, không có bất kỳ ánh mắt trao đổi gì, coi anh như không khí.

Bùi Tử Ninh không thể nhìn bạn tốt uất ức, hơn nữa chuyện này là Hoắc Kỳ Thành không đúng, coi như anh là nam thần không thể chạm đến thì thế

nào, nguyên tắc sai lầm vẫn không thể phạm!

Hoắc Kỳ Thành mắt điết tai ngơ với lời của cô, chỉ bảo một người bên cạnh đưa cô về thành phố A, còn mình với Tần Lạc ngồi máy bay riêng trở về.

...

Ngày trước, Tần Lạc vẫn có tâm tình thưởng thức máy bay riêng xa hoa, nhưng hôm nay vẻ mặt cô hoàn toàn mệt mỏi, hơn nữa Hoắc Kỳ Thành còn tách cô với Tử Ninh ra, nghĩ lại cũng vô cùng tức giận!

Sau khi máy bay cất cánh, Hoắc Kỳ Thành dịu dàng hỏi nói: “Muốn ăn cái gì?”

Ánh mắt Tần Lạc thờ ơ, ra vẻ không nghe.

Đáy mắt Hoắc Kỳ Thành hiện lên một tia không kiên nhẫn: “Cho em một ly nước ấm?”

Tần Lạc vẫn không để ý tới, coi như anh không tồn tại.

Đáy mắt tức giận của Hoắc Kỳ Thành dần dần bay lên, dùng sức vặn cầm Tần Lạc quàng, khiến cho cô đối diện với mình, nhưng ánh mắt của cô không tập trung, rất quật cường không nhìn anh...

“Tần Lạc, anh đã nói rồi, chuyện này chỉ là hiểu lầm, đừng náo loạn nữa!”

Sức lực của anh hơi lớn, cầm Tần Lạc có chút đau đớn, nhưng những thứ này cũng không so được đau khổ ở trong lòng cô, hiểu lầm?

Theo ý anh chỉ cần giải thích một câu “Hiểu lầm” mình nên tha thứ cho anh sao?

Rốt cuộc anh coi mình là ai hả? Nhớ đến thì trêu chọc sủng vật một cái, không biểu lộ quá nhiều cảm xúc? Muốn nhu thuận nghe lời?

Ha ha

Xin lỗi, cô thật sự không làm được!

Từ lúc mới bắt đầu cái cô muốn không chỉ những thứ này!

Đáy mắt Hoắc Kỳ Thành không kiên nhẫn càng lúc càng tức giận, lực ngón tay cũng từ từ tăng thêm: “Nói chuyện!”

Khóe môi Tần Lạc hiện lên nụ cười khổ, đáy mắt lạnh lẽo: “Trong lòng anh đã quyết định vợ mình là Giang Ánh Tuyết, từ lúc mới bắt đầu không nên đến trêu chọc tôi! Tôi nghĩ đã từng nói với anh, nếu anh chỉ xem tôi là sủng vật tùy thời có thể trêu đùa, đó là mắt tôi bị mù! Xin Tứ thiếu ngài sớm buông tha tôi ra.”

Cô gằn từng tiếng không kêu ngạo không siểm nịnh, ánh mắt kiên định.

Đáy mắt rét lạnh của Hoắc Kỳ Thành hiện lên: “Anh với Giang Ánh Tuyết không phải như em nghĩ, anh không thể cưới cô ta, anh cũng không coi em là sủng vật.”

Tần Lạc mỉa mai cười lạnh: “Vậy phải cảm tạ Tứ thiếu không coi tôi như sủng vật, chúng ta nên giải tán thì tốt hơn! Tôi chỉ là một người dân rất bình thường, không trèo cao với nổi con nhà giàu như các người, hai lần sai lầm quả thật là mắt tôi bị mù, vẫn hi vọng Tứ thiếu giơ cao đánh khẽ buông tha tôi.”

Sắc mặt Hoắc Kỳ Thành lạnh như sương: “Nếu anh không buông tay?”

Tần Lạc hừ lạnh: “Tôi không phải là sủng vật của Tứ thiếu nuôi nhốt, tôi muốn đi đâu là tự do của tôi!”

Lời ngậm đó là: Anh không buông tay thì thế nào? Tôi có thể lựa chọn rời đi như cũ!

Đáy mắt Hoắc Kỳ Thành lạnh lùng: “Ngược lại em rất kiên cường!”

Tần Lạc quay mặt: “Đây là nguyên tắc ứng xử của tôi, tôi tầm thường, nhưng khinh thường ở cùng những người phụ khác cùng chia sẻ một người đàn ông!”

Sắc mặt Hoắc Kỳ Thành thoáng chuyển biến tốt đẹp: “Anh chỉ có một người phụ nữ là em!”

Từ đầu Tần Lạc không tin lí do thoái thác này của anh, cô cũng không vô duyên nổi nóng. Đồng thời, theo ý cô, giải thích của Hoắc Kỳ Thành không có sức thuyết phục.

Nói chẳng khác nào chưa nói, hoàn toàn giống như miễn cưỡng bản thân.

Ha ha!

Mặc dù rơi vào tình yêu mình cũng không có thể ngu bị lời nói đường mật của một người đàn ông hoa ngôn xảo ngữ làm cho hồ đồ, nên giữ vững nguyên tắc cơ bản.

Hoắc Kỳ Thành có chút bất đắc dĩ, những câu anh nói là thật, nhưng Tần Lạc lại không tin, anh còn chưa từng giải thích với bất kỳ người phụ nữ nào nên khó tránh khỏi luống cuống.

Người xưa có câu thật là đúng: Chỉ phụ nữ với tiểu nhân là khó dạy!

Một khi người phụ nữ này nổi giận, quả thực giống như thay đổi bản thân.

Hoàn toàn không thể nói lý!

Nói sau, Hoắc Kỳ Thành với Tần Lạc tiện một đường không nói chuyện.

Tập đoàn Đế An.

Tin Hoắc Kỳ Thành hai ngày liền không có ở đây đã truyền đến tai Hoắc Cẩm Dương, anh ta có chút buồn bực sau ngày đó chú ba vô cùng lo lắng sẽ đi đâu, lại đi liền hai ngày không trở về.

Sau khi anh ta tìm nhiều cách hỏi thăm chỉ biết là phải đi công tác nơi khác, nhưng cụ thể phải đi để làm gì cũng không rõ ràng lắm, miệng Trình Sâm giống như cái khóa bền chắc nhất, cho dù ai cũng không cạy ra được, trừ khi chính anh ta tự nguyện nói.

Thăm dò không được anh ta chỉ có thể nhịn lòng hiếu kỳ xuống, dù sao trước hai ngày trước hội nghị chú ba làm náo động, hung hăng đá kích ba, ngay cả bên ông nội cũng tuyên bố nghiêng về phía chú ba.

Cục diện hiện giờ, anh ta chỉ có thể ổn định thế ngang bằng, không thể nóng vội.

Buổi tối sau khi cùng Giang Ánh Thần mây mưa một phen, hai người nằm ở trên giường thở phì phò, một lúc lâu mới bình phục lại.

Ngón tay thon dài của Giang Ánh Thần cố ý trêu chọc người đàn ông bên cạnh: “Ba anh thật sự muốn chúng ta nhanh có con hả?”

Hoắc Cẩm Dương gật đầu, trên trán anh ta còn có một chút mồ hôi: “Ba hi vọng chúng ta sớm ngày gạo nấu thành cơm, như vậy bên ông nội sẽ không ngăn cản chúng ta kết hôn.”

Giang Ánh Thần cười duyên nằm úp sấp ở trên người đàn ông: “Trong khoảng thời gian này chúng ta cũng ra sức, thật sự nếu không trúng, vậy sẽ

là vấn đề của anh rồi.”

Hoắc Cẩm Dương lập tức không chịu: “Sao có thể là vấn đề của một mình anh?”

Giang Ánh Thần trừng mắt: “Không phải vấn đề của anh chẳng lẽ là em?”

Hoắc Cẩm Dương có chút sợ cô ta, ngược lại an ủi: “Ngoan, không có vấn đề, tháng sau liền biết kết quả.”

Ngón tay Giang Ánh Thần vô ý thức vẽ vòng: “Bây giờ không được thì đầu tiên chúng ta có thể làm cho em mang thai trước! Dù sao mục đích là kết hôn, chỉ cần khi kết hôn, khi nào thì sinh đứa bé thì do chúng ta tính.”

Hoắc Cẩm Dương vừa nghe, quả thật có lý: “Ừ! Chủ ý này không tệ!”

Được khích lệ nhất thời mặt mày Giang Ánh Thần hớn hở, ngón tay khẽ xoa mi tâm của Hoắc Cẩm Dương: “Gần đây bên chú ba anh có động tĩnh gì không?”

Nhắc đến việc này, Hoắc Cẩm Dương lại nói: “Chú ba anh đã ra ngoài suốt cả hai ngày nay, ngày trước còn có thể hỏi thăm công việc của chú ấy, nhưng lần này đặc biệt kín, làm thế nào cũng không tìm hiểu được.”

Giang Ánh Thần thu hồi ngón tay: “Chẳng lẽ là đi làm chuyện gì không thể cho mọi người biết?”

Hoắc Cẩm Dương lắc đầu: “Không rõ lắm.”

Giang Ánh Thần còn nói: “Có muốn em giúp anh tìm hiểu không? Có lẽ em có thể từ chỗ chị hai em nghe được một chút.”

Hoắc Cẩm Dương nghĩ: “Chỉ sợ chị hai em sẽ không lộ ra bất kỳ cái gì cho em? Chuyện lần trước cô ta cũng không có mắc mưu.”

Nói đến việc này, Giang Ánh Thần cũng một bụng tức giận: “Thật ra, về sau em phân tích, chắc đúng lúc là chú ba anh cho ta chị hai ăn định tâm hoàn, bằng không lấy hiểu biết của em với chị hai em, chị ta không có khả năng không thể ảnh hưởng.”

Hoắc Cẩm Dương nheo mắt lại: “Bây giờ anh càng ngày càng không hiểu chú ba anh.”

Giang Ánh Thần căn môi: “Quả thật không đơn giản! Nếu không dựa vào bà nội anh ở bên gối thối gió ông nội anh cũng không được, không có một chút thủ đoạn sẽ không ngồi vững trên vị trí kia.”

Đương nhiên Hoắc Cẩm Dương hiểu rõ đạo lý này, mặc dù chú ba lớn hơn anh ta mấy tuổi, nhưng từ nhỏ lỗ tai anh ta nghe nhiều nhất về chú ấy.

Bản lĩnh, thông minh, thiên tài!

Trò giỏi hơn thầy kế thừa đầu óc buôn bán của ông nội mà thắng được.

Từ nhỏ trong nhà chú ấy được khen ngợi rất nhiều, nhiều đến đếm không hết, nhiều đến lỗ tai anh ta nghe được còn dài hơn kén.

Cũng bởi vì như vậy, anh ta coi chú ba trở thành thần tượng, ba cũng vì thế mỗi ngày khiêm khắc với mình, mỗi ngày nhắc là con nhất định phải vượt qua chú ba con.

Cho nên, từ nhỏ đến lớn anh ta đều chạy theo phía sau bóng chú ba anh.

Thật là quá mệt mỏi!

Từ giờ trở đi, anh ta nhất định phải vượt qua chú ấy! Chỉ có như vậy, anh ta mới được nhà họ Hoắc công nhận có năng lực – người nổi nghiệp!

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 117: Sai Sót Ngẫu Nhiên

Sau khi đến thành phố A, Hoắc Kỳ Thành trực tiếp đưa Tần Lạc đến bệnh viện Kiêu Dương, cũng bảo bạn tốt Ước Hàn sắp xếp bác sỹ làm kiểm tra toàn diện cho cô.

Đồng thời, ngầm nói không thể để cho cô tự tiện rời đi.

Ước Hàn ngầm hiểu, lần trước sơ suất đương nhiên không thể xuất hiện lần thứ hai nữa, nếu như anh ta không có mắt nhìn ra, chẳng phải lẩn lộn trong giới b?

Từ xuống máy bay đến vào bệnh viện, từ đầu đến cuối Tần Lạc không quan tâm đến Hoắc Kỳ Thành một cái, bất kể anh nói với mình cái gì cũng coi như không nghe thấy.

Kiên nhẫn của Hoắc Kỳ Thành đã dùng hết, về sau thì đen mặt tức giận rời đi...

Lần này về mặt Tần Lạc luôn lãnh nhạt, bây giờ cô không mong nhìn thấy Đại Ma Vương nhất, chỉ mong sao nhanh chóng phân rõ giới hạn với cô.

Liên quan đến tình yêu, cô luôn luôn quyết đoán, là của cô thì tranh thủ; không phải của cô, tuyệt đối không cưỡng cầu!

Liên tục ba ngày, Tần Lạc không nhìn thấy bóng dáng Hoắc Kỳ Thành, cô cũng nghĩ thông, thay vì suy nghĩ làm thế nào chạy thoát khỏi đây còn không bằng nhanh đường thương cho tốt rồi trở về vị trí làm việc.

Con người! Chỉ có công việc bận rộn mới có thể quên rất nhiều phiền não...

Yêu một người người đàn ông rất dễ dàng, quên thì lại cần một khoảng thời gian.

Mấy ngày nay Hoắc Kỳ Thành cũng rất khó chịu, khẩn trương tăng ca ba ngày sau đó thì hẹn ba người Đường Triều, Tống Tư Bạch với Lâm Lạc Đông đi Miami tham gia đua xe quốc tế mỗi năm tổ chức một lần.

Ba người Đường Triều đều biết, khi A Thành có chuyện không giải quyết được thì sẽ lựa chọn chơi trò vận động mang tính kích thích.

Có thể thấy được, lần này anh thật động chân tình...

Toàn thân Hoắc Kỳ Thành mặc đồ màu đen thần bí, như vương giả bóng tối tôn quý!

Đường Triều một thân làm đỏ rực, khoa trương tà mị.

Cả người Tống Tư Bạch màu trắng tinh khiết, tao nhã lạnh nhạt.

Toàn thân Lâm Lạc Đông màu xanh trong trẻo, thành thực.

Bốn người đều có đặc sắc, vừa đến hiện trường thì khiến cho toàn thể phụ nữ thét chói tai, thậm chí còn có đàn ông huyết sáo, có thể thấy được, bọn họ anh tuấn đẹp trai đã vượt qua biên giới cùng giới tính!

“Chắc! Thì ra chúng ta được hoan nghênh như vậy! Xem ra có thể tạo ra một tổ hợp danh hào rồi.”

Đường Triều vui vẻ cảm khái nói.

Ba người khác đồng thời quay đầu nhìn anh ta với vẻ mặt “Xin chào nhị”.

“Không cần đả kích như vậy có được không!”

“Cậu hoạt bát như vậy người nhà cậu nhất định không biết chứ?”

Lâm Lạc Đông rất vui vẻ phản kích nói.

Đường Triều âm trầm nói: “Chuyện vợ trước của cậu đã xử lý xong rồi hả?”

Tống Tư Bạch che miệng ho nhẹ một tiếng: “Gần xong rồi.”

Đường Triều biết điều không nói thêm gì, nhanh chóng tiến vào trường đua xe làm chuẩn bị.

Lần này bởi bọn hắn dự thi xe đều đã là chính bọn nó, tính năng phương diện có thể nói đẳng cấp thế giới.

“Hoặc tiên sinh, ngài muốn cách chơi thế nào?”

Người phụ trách thi đấu cung kính hỏi.

Hoặc Kỷ Thành miễn cưỡng nâng mí mắt lên: “Anh chỉ cần phụ trách mở màn là được, cái khác không liên quan gì với anh.”

Người phụ trách giật mình, lập tức phản ứng kịp, vội vàng gật đầu, vâng.

Tống Tư Bạch đang chuẩn bị chuyển chế độ điện thoại di động thành im lặng, kết quả một tin nhắn đến.

Anh, em ở đội cổ động viên bên này, trận đấu kết thúc nhớ mang theo em đi xin cơm...! Cố lên! Các anh đều là tuyệt nhất!

Nhóc con kia! Sao giống như giở trò bất lương vậy!

Lại có thể vì gặp Đường Triều mà chạy đến đây, thật sự là liều lĩnh!

Anh quay đầu, đúng lúc thấy em gái Tổng Tư Kỳ cười tít mắt khua tay với anh, trên cổ treo một máy chụp ảnh chuyên nghiệp mấy trăm vạn, ống kính lúc nhắm ngay Đường triều...

Lâm Lạc Đông đi ở bên cạnh anh ta cũng thấy được cô ấy, dùng ánh mắt hỏi bạn tốt: Cậu lại có thể cho phép em gái cậu theo đuổi Đường Triều?

Mà không để ý đến chuyện Tổng Tư Kỳ còn ra dấu tay “Suýt” với bọn họ một cái bây giờ không thể để cho anh Đường Triều biết.

Đợi, cho anh ta một bất ngờ!

...

Khi đưa xe trong tay bảo bối vung một lá cờ xuống - -

Mười chiếc xe thể thao như tên rời cung cấp tốc nhảy lên chạy đi, Hoắc Kỳ Thành dẫn đầu đi trước, ở lúc quẹo cua, tay lái thuần thục, di chuyển hoàn mỹ một cái thì bỏ xa xe phía sau rồi.

Theo sát anh là Tổng Tư Bạch với Lâm Lạc Đông.

Đường Triều rơi ở phía sau.

Tổng Tư Kỳ đứng ở trong đội cổ động viên lớn tiếng hô theo đội viên khác: “Đường thiếu, cố lên!”

Bên trong trận, thỉnh thoảng phát ra tiếng hoan hô cùng tiếng huýt gió.

Quá trình trận đấu kích thích làm người xem nổ tung hiện trường, rất nhiều người kích động mà đứng lên.

Không hề nghi ngờ, người thứ nhất xông qua điểm cuối cùng chỉ có thể là Hoắc Kỳ Thành.

Đường Triều chỉ sau Lâm Lạc Đông 01 giây, trong lòng anh ta không phục: “Tôi cảm thấy phải làm lựa chọn ba cuộc thắng hai, nếu không thì, mình quá oan!”

Lâm Lạc Đông lập tức không thuận theo: “Ôi chao, ai, ôi! Cậu cũng sẽ thua mà thôi!”

Hoắc Kỳ Thành nói câu công đạo: “Triều ở phương diện đua xe vẫn không có thiên phú, chỉ so hạng nhất quả thật không công bằng với cậu ấy.”

Lâm Lạc Đông miễn cảm bắt lấy từ mấu chốt: “Cho nên, có thể so hạng thứ hai?”

“Mình chờ mong đi ngao du vũ trụ một vòng.”

Tống Tư Bạch tươi cười sáng lạn.

Đường Triều đen mặt: “Mình càng muốn định cư ở trên sao Hoả.”

Lâm Lạc Đông tắc lưỡi: “Các cậu đúng là người ngoài hành tinh!”

Hoắc Kỳ Thành đã sớm coi như không thấy gì: “Phía sau hạng hai tạm thời gác lại, sau bàn lại.”

Nói xong, anh bước đi tham gia thi đấu.

Tống Tư Bạch nhìn qua chỗ đội cổ động viên, cô nhóc đã biến mất, chắc là đi thay quần áo, Đường Triều vẫn là hoa hoa công tử trong mấy người bọn họ, từ lúc mới bắt đầu anh ta không muốn để cho em gái rơi vào quá sâu, nhưng tâm tư cô nhóc kia anh ta hoàn toàn không ngăn cản được...

Ài...

Sau khi trận đấu kết thúc, bốn người bọn họ vừa mới đi đến cửa đã bị một đám phóng viên chen chúc vây quanh, may mắn bên cạnh có nhân viên bảo vệ ngăn cản mới không để cho những người đó nhào tới.

“Hoắc tiên sinh, ngài là tuyển thủ đua xe chuyên nghiệp sao?”

“Tổng tiên sinh, ngài là lần đầu tiên xuất hiện trước công chúng sao?”

“Đường thiếu, có thể nói chúng tôi một chút về cảm nhận của ngài vào lúc này không?”

“Lâm thiếu, xin hỏi ngài thật sự đã kết hôn sao?”

...

Có thể lập tức nhìn thấy bốn người bọn họ cùng xuất hiện, các phóng viên đã điên rồi, hỏi với chụp ảnh không ngừng, nhưng bởi vì bảo vệ vây quanh bọn họ đến nước không chảy qua được, cho nên tất cả ảnh chụp đều có bóng dáng của bảo vệ, không có một hữu dụng.

Sắc mặt Hoắc Kỳ Thành lạnh lùng, anh ghét trường hợp nhiều người như thế, vây đến nước không chảy qua được, nhưng vẫn phải đi từng bước khó khăn!

Ngược lại Đường Triều không sao cả, anh đã sớm thành thói quen ở trước ống kính, dù sao con của cấp cao chính là như thế!

Thành thói quen.

“Xin cho qua! Xin cho qua!”

Trong đám người, có cô gái vừa đi vừa hô, thân thể cô gái nhỏ nhắn rất nhanh lách đến phía trước.

Bảo vệ cho rằng cô gái cũng là phóng viên, vừa mới chuẩn bị ngăn cô gái lại, kết quả cô gọi một tiếng: “Anh Đường Triều, là em!”

Lỗi tai Đường Triều chợt cảm thấy tê rần, không thể nào! Nhóc con Tống Tư Kỳ kia cũng đến đây? Rõ ràng nói không đi mà? Lại không nói cho mình!

Lúc đầu gặp, trong ấn tượng cô gái nhỏ buộc tóc đuôi ngựa đã trưởng thành.

“Nhóc con sao em lại đến đây?”

“Em nghe nói các anh tham gia thi đấu ở đây nên em đến!”

Tống Tư Kỳ hưng phấn đến quên mình, thế cho nên bị các phóng viên chen chúc làm cho trượt chân.

“A - - “

Thân thể cô gái không tự chủ được lao về phía trước, sau khi bảo vệ biết cô gái là người một nhà thì không làm khó cô, vì thế, cô đã được như mong muốn ngã xuống trên người Đường Triều.

Cạch cạch, cạch cạch...

Một màn này, nháy mắt bị các phóng viên điên cuồng tóm được.

Chỉ tiếc cũng không có chụp được chính diện, bởi vì nhân viên bảo vệ cao lớn, hơn nữa bọn họ hất cánh tay lên, hoàn toàn chặn tầm mắt.

Trong nháy mắt Tống Tư Kỳ bổ nhào đến, Đường Triều muốn đẩy cô ra, nhưng suy nghĩ đến cô là em gái của Đại Bạch, coi như là em gái mình, thì nhịn xuống...

Anh ta không biết trong lòng Tống Tư Kỳ vui rạo rực, còn tưởng rằng anh cũng thích mình, loại tâm tình kích động vui vẻ này dường như muốn nhấn chìm cô.

Chuyến đi này quả nhiên không uổng công!

Rất nhanh, tin tức độc nhất vô nhị này truyền ở trên internet, các lượt xem dâng lên, lập tức đứng thứ nhất đầu đề các trang web lớn.

Tiêu đề là: Mặc dù Đường thiếu ở trong trận đấu đua xe quốc tế không giành được trước ba thành tích tốt, nhưng cô bạn gái nhỏ bí mật đến thăm, hai người vô cùng thân mật.

Ba Hạ không rõ mấy tấm ảnh, chỉ có bên cạnh phía trái cùng mơ nhạt.

Nhưng đủ để chứng minh tiêu đề nói không giả.

Tin tức vừa ra, tất cả tập đoàn Đế An thậm chí cả thành phố A đều nổ tung, trong tập đoàn Đế An không ít người biết đều nhao nhao toát mồ hôi cho Tần Lạc...

Thật đáng thương! Bạn gái chính quy của Đường Triều xuất hiện, cô tình nhân chỉ có thể đứng một bên.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 118: Tôi Nghĩ Muốn Phụ Nữ, Vẫn Chỉ Có Em

Tần Lạc cảm giác mình hoàn toàn đang nằm trên họng súng, cô và Đường thiếu không có một chút quan hệ nào! Tin tức của anh ta truyền ra ngoài, tất cả mọi người đều dò lấy số của cô, trong một đêm cô biến thành kẻ đáng thương.....

Tần Lạc nằm ở bệnh viện dưỡng thương thấy tin tức này chỉ cảm thấy buồn cười, cổ tình điện thoại di động vẫn còn không ngừng vang lên, không phải điện thoại “An ủi” thì chính là tin nhắn “An ủi“.....

Cô sắp phiền tới chết rồi!

Ngay lúc cô đang phiền não, chợt vang lên tiếng gõ cửa.

Cốc cốc cốc - -

“Chị gái, chị ở đâu?”

Giọng nói trẻ con đáng yêu như thế vừa nghe cũng biết là Tiểu Tinh, đối với cậu nhóc, Tần Lạc không có biện pháp cự tuyệt, ấn oán giữa người lớn với nhau, cũng không thể liên lụy đến đứa trẻ vô tội.

Huống chi, quả thật mình rất thích Tiểu Tinh.

“Ở đây.”

Nghe được tiếng Tần Lạc, cửa lập tức được đẩy ra, người tiến vào cùng với Tiểu Tinh còn có cả Hoắc Kỳ Thành.

Hoắc Gia Tinh vui sướng chạy đến trước giường bệnh của Tần Lạc, ngược đầu nhỏ chăm chú hỏi: “Chị gái, chân chị bị thương đã tốt lên chút ít chưa?”

Giọng của thằng bé sạch sẽ ngây thơ chất phác, trong mắt đen to linh lợi tràn đầy quan tâm.

Tần Lạc cứng chiu sờ sờ đầu của cậu nhóc, “Chị gái đã tốt hơn nhiều, đã có thể xuống giường đi lại.”

Hoắc Gia Tinh lập tức vô cùng vui vẻ vỗ tay, “Thật tốt quá! Em hi vọng chị gái có thể nhanh khỏi lên một chút!”

Sau đó, vừa quay đầu nói người cha không nói lời nào: “Cha, chị gái bị thương nhất định cha càng phải đối đãi dịu dàng với chị gái hơn, không thể tức giận với chị ấy, càng không cho phép khiến chị gái tức giận! Nếu không, con sẽ mất hứng.”

Tần Lạc đầu đầy hắc tuyến, cái này là ai dạy nó?

Sắc mặt Hoắc Kỳ Thành đen lại, lời này không phải là tên Đường Triều kia dạy chứ?

“Cha biết rồi.”

Nghe nói như vậy Tần Lạc không dám tin nhìn về phía Hoắc Kỳ Thành, anh có giây thần kinh nào không bình thường sao? Êm đẹp đồng ý lời như thế của Tiểu Tinh là có ý gì?

Không phải là mình đã sớm nói cho anh biết rồi sao?

Mắt đen to linh lợi của Hoắc Gia Tinh vòng tới vòng lui ở giữa cha và chị gái, trước khi đến chú Tứ cố ý dạo dò qua nó, nói là cha khiến chị gái tức giận, tự mình tới để phụ trách chữa trị quan hệ giữa hai bọn họ... ..

Chú Tứ còn nói, cha thích chị gái, nếu như mình khiến quan hệ hai người tốt hơn, nói không chừng chị gái thật sự sẽ trở thành mẹ của mình.....

Hì hì! Nếu như là vậy thì quá tốt rồi!

“Cha, đồng ý qua miện là không được.”

“.....”

Hoắc Kỳ Thành có chút nhức đầu, đây chính là chủ ý cù bấp của Đường Triều sao?

Ngay sau đó nói: “Tin tức lần này Đường Triều đã xử lý, ngoài ra việc em nghỉ bệnh có thể kéo dài vô kỳ hạn, cho đến khi bệnh viện xác định em hoàn toàn hồi phục có thể đi làm thì mới thôi.”

Tần Lạc vốn định cãi lại anh, nhưng thấy Tiểu Tinh ở đây, chỉ có thể không cam lòng nói: “Cám ơn tổng giám đốc.”

Hoắc Gia Tinh chú ý tới không khí giữa hai người có chút không tầm thường, mắt to chớp chớp nhìn Tần Lạc, “Chị gái, chị vẫn không chịu tha thứ cho cha sao?”

Đôi mắt cậu nhóc vô tội khiến Tần Lạc có chút không đành lòng, nhưng để cho cô ở ngay trước Hoắc Kỳ Thành mà nói tha thứ cho anh, thật đúng là rất khó xử.....

“Chị gái chỉ là bởi vì chân bị thương nên tâm tình không tốt, nhưng thấy Tiểu Tinh trong lòng đã tốt nhiều rồi.”

Tần Lạc vênh môi cười nói, cố ý chuyển hướng đề tài, hiển nhiên không muốn trả lời trực diện có định tha thứ cho Hoắc Kỳ Thành hay không.

Câu trả lời của cô khiến Hoắc Kỳ Thành có một chút thất vọng, cô gái nhỏ đúng là quật cường! Ngay cả Tiểu Tinh ra tay cũng vô ích.

Hoắc Gia Tinh chớp chớp mắt to, non nớt nói: “Em cũng thấy tâm tình không tốt, nếu không để cho cha dẫn chúng ta ra bờ biển giải sầu đi!”

Cậu nhóc cũng không phải là dùng câu nghi vấn, mà là câu trần thuật.

Tần Lạc chợt cảm thấy áp lực như núi, cô đây là tự đào hố cho mình sao?

Hoắc Gia Tinh mang vẻ mặt mong đợi nhìn cô, chờ đáp án của cô.

Tần Lạc lập tức đâm lao thì phải theo lao, tránh né lần đầu tiên không thể tránh né lần thứ hai?

“Chân chị bị thương còn chưa khỏe.....”

“Không sao! Cha có thể cõng chị, em cũng có thể chăm sóc chị.”

Hoắc Gia Tinh trả lời với vẻ trong sáng thuần khiết, hoàn toàn chính là phát ra từ trong đáy lòng.

Tần Lạc bị cậu nhóc chen hòng, chuyện này.....

Hoắc Gia Tinh thấy cô không trả lời, liền mím miệng nhỏ, “Chị gái, mỗi ngày Tiểu Tinh ở nhà một mình thật cô đơn, ngày ngày cha đều vội công việc, thường thường buổi tối đều không ở nhà..... Hiện tại đến chị gái cũng không muốn để ý Tiểu Tinh sao?”

Tần Lạc bị bộ dạng đáng thương của cậu nhóc làm cho bận tâm không dứt, “Chị gái không có không để ý tới Tiểu Tinh.”

Hoắc Gia Tinh vội vàng vui vẻ nói: “VẬY là chị gái đồng ý rồi nhé!”

Tần Lạc: “.....”

Hoắc Gia Tinh vừa giống như pháo trúc la ầm lên: “Thật tốt quá! Em hy vọng nhất là được ra ngoài giải sầu cùng với chị gái!”

Tần Lạc: “.....”

Cô chỉ có thể yên lặng thờ dài ở trong lòng, chiêu này của Đại Ma Vương đúng là quá độc ác! Lại có thể khiến Tiểu Tinh ra mặt, mình hoàn toàn không có biện pháp cự tuyệt.....

Đảo Saipan

Mới vừa xuống máy bay, Tần Lạc liền cảm thấy hơi nóng phả vào mặt, mùa đông tới bên này nghỉ phép đúng là lựa chọn không tồi, chỉ tiếc bây giờ mình cũng không thể tùy ý chạy ở trên bờ biển, ít đi mấy phần niềm vui thú.

Trái lại Hoắc Gia Tinh rất quan tâm tâm tình của cô, “Chị gái, để cha công chị đi bờ biển chơi nhé.”

Tần Lạc lắc đầu, “Không cần, chị nhìn em chơi là được rồi.”

Hoắc Gia Tinh không ngừng lắc đầu, “Không thể! Nếu em và chị gái cùng đi giải sầu, đương nhiên là phải cùng nhau chơi đùa vui vẻ!”

Tần Lạc cố gắng kéo ra mỉm cười, tiếp xúc càng lâu với Tiểu Tinh, càng cảm nhận được nó là quý ranh mãnh!

Điển hình con quỷ còn nhỏ!

Vì vậy, cô chỉ có thể không muốn mà nằm trên lưng Hoắc Kỳ Thành, từ đầu đến cuối không có trao đổi với anh câu nào, cũng may trên bờ biển rất náo nhiệt, hòa tan phần này lúng túng.

Hôm nay Hoắc Gia Tinh đặc biệt vui mừng, tung chân chạy khắp nơi, Hoắc Kỳ Thành công Tần Lạc không có tiện, chỉ có thể đi theo đằng xa bước chân con trai.

Tần Lạc trầm muộn mở miệng, “Anh thả em xuống đi!”

Giọng Hoắc Kỳ Thành trầm thấp nhỏ giọng nói, “Còn đang tức giận?”

Tần Lạc có chút im lặng, anh cho là mình đang cáu kỉnh với anh sao? Mình rất nghiêm túc muốn hoàn toàn đoạn tuyệt việc lui tới với anh!

“Tứ thiếu, em thấy anh hiểu làm ý em rồi, em không có tức giận với anh, mà là cảm thấy chúng ta không thích hợp, không cần thiết tiếp tục nữa, tiếp tục nữa cũng là sai lầm, cho nên thừa dịp hiện tại tách ra, đối với người nào cũng tốt.”

Dừng một chút, lại nói: “Em rất thích đứa bé Tiểu Tinh, nhưng anh không nên lợi dụng nó đến níu kéo quan hệ giữa chúng ta, tình yêu em muốn Tứ thiếu không cho được, nếu tất cả mọi người không phải một đôi thật sự, cũng không cần tiếp tục dây dưa tiếp.”

Trong nháy mắt sắc mặt Hoắc Kỳ Thành đen trầm như nước, buông Tần Lạc xuống.....

Dĩ nhiên, cũng không phải rất tức giận vứt cô, mà là đỡ cô ngồi xuống, mình thì ngồi ở bên cạnh cô, nói từng chữ từng câu: “Nếu như mà anh nói, anh nghiêm túc thì sao?”

Tần Lạc chợt bật cười một tiếng, ”Nghiêm túc? Bên cạnh anh có vị hôn thê mà còn nói nghiêm túc với em sao? Là anh quá ngây thơ hay là em quá

ngây thơ?”

Hoắc Kỳ Thành cau mày, “Giang Ánh Tuyết không phải vị hôn thê của anh! Rốt cuộc em còn muốn anh nói mấy lần chứ?”

Lời này của anh mang theo chút tức giận.

Tần Lạc có chút trợn mắt hốc mồm, rõ ràng là lỗi của anh, anh còn trách móc mình sao?

Không đợi cô mở miệng, vẻ mặt Hoắc Kỳ Thành thành thật nói: “Quan hệ nhà họ Hoắc và nhà họ Giang vẫn rất tốt, anh cũng đã từng nghĩ sẽ tới với Giang Ánh Tuyết, nhưng sự xuất hiện của em đã để anh ý thức được anh không có khả năng thích hợp cả đời với cô ấy. Nhưng em cần cho anh chút thời gian, tình huống gia đình của anh rất phức tạp, em phải tin tưởng anh.”

Anh gần như thổ lộ một phen khiến Tần Lạc càng thêm kinh hãi

Anh nói đều là thật sao?

Anh đây là đang thổ lộ với bản thân sao?

Anh và Giang Ánh Tuyết chỉ là lãng xê quan hệ sao?

Ngón tay Hoắc Kỳ Thành vuốt ve gương mặt giống như gốm sứ của cô, “Người phụ nữ anh muốn, vẫn chỉ có em.”

Tần Lạc lúng túng nhìn anh, không được! Cô thật vất vả xây lên nội tâm kiên cường mà chỉ mới được một giây đồng hồ đã hoàn toàn sụp đổ

Nhất định là tại lời ngon tiếng ngọt của anh!

Nhất định là anh cố ý lừa dối mình!

Nhưng, anh làm như vậy thì có ý nghĩa gì chứ?

Mình vừa không có bối cảnh gia thế mạnh như Giang Ánh Tuyết, đối tượng anh muốn lừa dối lời ngon tiếng ngọt cũng chắc không nên là cô!

Như vậy vừa phân tích, cô bỗng cảm thấy mình không có thuốc nào cứu nổi

“Giữa chúng ta có thể có tương lai sao?”

“Dĩ nhiên.”

Hoặc Kỷ Thành không chút do dự trả lời khiến Tần Lạc giật mình lần nữa

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 119: Cùng Cô Nhìn Mặt Trời Mọc

Mặt trời chiều ngã về tây, ánh sáng nhàn nhạt vẩy vào trên người hai người, có một loại lạnh mạn ấm áp không nói được.

Về mặt Tần Lạc ngây ngốc, cô thế nào cũng không ngờ đến Hoắc Kỳ Thành sẽ đáp lại nhanh như vậy, thản nhiên như vậy.....

Mình cũng cảm giác như đang nằm mơ, vốn là người đang bị lừa gạt, đột nhiên lại được anh thổ lộ.

Lời của anh chân thành tha thiết thành khẩn, ánh mắt thủy chung nhìn mình.....

Làm cô làm sao còn có thể hoài nghi?

Đang lúc này, Hoắc Gia Tinh đang chơi vui vẻ bỗng “bình bịch” chạy tới, ”Cha, công chị gái qua bên kia chơi đi, con ở trên bờ cát viết tên cha và chị đấy!”

Cậu nhóc vui vẻ nói, tất cả mặt mày đều là nụ cười sáng lạn.

Tần Lạc cũng bị nụ cười của cậu nhóc lây, thật ra thì cô cũng không ngại Hoắc Kỳ Thành có một con trai, cô quan tâm hơn chính là anh, chỉ cần anh thật lòng đối với mình, yêu mình, về sau gặp phải bất kỳ phong ba ngấn cản cô đều nguyện ý ở chung một chỗ với anh!

Cô ghét nhất chính là bị người lừa gạt!

Tình yêu không trung trinh cô thà rằng không muốn!

.....

Ở trên bờ cát chơi hơn một giờ, Hoắc Kỳ Thành liền công Tần Lạc và dắt con trai đi tới biệt thự bờ biển.

Càng đến gần biệt thự bờ biển, tâm tình Tần Lạc càng trở nên phức tạp, trong đầu càng dâng lên một loại cảm giác không nói rõ ràng.....

Cô giống như rất bài xích nơi này.....

Nhưng rốt cuộc cái loại cảm này từ đâu mà tới cô cũng không biết.....

Bên trong biệt thự có người giúp việc chuyên nấu cơm, là bữa tiệc toàn đồ biển, phong phú khiến Tần Lạc ăn no căng bụng, Hoắc Gia Tinh nhạy cảm phát hiện tâm tình chị gái so sánh với trước đó tốt hơn rất nhiều.

Không khỏi len lén nháy mắt cho cha, giống như đang nói: cha, cha thật giỏi!

Hoắc Kỳ Thành trả lại cho con trai một ánh mắt”Dĩ nhiên“.

Bởi vì ở trên bờ cát chơi được quá nhiều, Hoắc Gia Tinh ăn xong không được bao lâu liền tắm một cái rồi ngủ, tối nay nó rất biết điều không có quần lấy Tần Lạc, có lẽ là muốn tạo cơ hội cho cha thôi.....

Sau khi chờ con trai hoàn toàn ngủ, Hoắc Kỳ Thành liền đề nghị: “Chúng ta đi ra biển đi?”

Tần Lạc ngu muội nhìn anh, “Cái gì?”

Hoắc Kỳ Thành lại lập lại một lần, “Ngồi thuyền ra biển.”

Tần Lạc liếc mắt nhìn phía chân trời bên ngoài đen nhánh, “Bây giờ?”

Hoắc Kỳ Thành gật đầu, “Bây giờ ra biển mới có thú vị.”

Tần Lạc nghe bên ngoài có tiếng sóng biển mãnh liệt, trong lòng cũng mơ hồ có chút chờ đợi, nói thật, nội tâm ở trong lòng cô có ý muốn đi.....

Ở bên trong ngôi biệt thự này lại rất buồn bực.....

Rốt cuộc là thứ gì đã khiến cô như vậy, chính cô cũng không rõ lắm.

“Ừ, để Tiểu Tinh một mình ở chỗ này không có việc gì sao?”

“Không có việc gì, nó ngủ cũng sẽ không tỉnh. Biệt thự này là của anh, ngủ ở đây hãy ở trong nhà cũng vậy.”

“.....”

Được rồi! Người có tiền chính là nhiều bất động sản, mọi nơi trên toàn thế giới đều có.....

.....

Mười phút sau, du thuyền dần dần rời bờ biển, Tần Lạc hưng phấn đứng trên lan can, ban ngày ra biển và buổi tối ra biển có cảm giác hoàn toàn khác nhau, thấy cảnh sắc cùng nghe được tiếng sóng biển cũng khác nhau.

Quan trọng hơn là, ở chỗ này rộng rãi vô biên, tâm tình của người ta cũng tốt hơn nhiều, không giống mới vừa rời ở biệt thự đè nén, không được tự nhiên.....

Hai mắt cô hiện lên y hệt trăng rằm hết sức mê người!

Hoắc Kỳ Thành không hề chớp mắt nhìn chăm chăm cô, giọng nói càng thêm êm ái, “Tới đây.”

Tần Lạc ngậy người hai giây, vuốt vuốt sợi tóc tán loạn bên má, sắc mặt đỏ bừng nhìn anh một cái.

Cánh tay Hoắc Kỳ Thành vừa vươn ra, liền ôm cô vào trong ngực.....

Trên mặt biển in dấu bầu trời đêm rực rỡ, từng ngôi sao sáng nhấp nháy trong nháy mắt, vừa đẹp mà lãng mạn, bên dưới ánh trăng trong ngần là người đàn ông cao lớn tuấn lãng như thiên thần đang ôm lấy thiếu nữ nhỏ nhắn động lòng.....

Giờ phút này, trong lòng Tần Lạc cũng giống như nước biển, bị gợn sóng khuấy động.

Những chuyện không vui trước đó, cũng bị sóng biển dưới bóng đêm cọ rửa sạch sẽ.

Giờ phút này, đáy lòng cô ngoài vui sướng, còn có một chút hạnh phúc.

Khớp xương ngón tay Hoắc Kỳ Thành rõ ràng thon dài nhẹ nhàng nâng cằm của cô, lập tức buồng tim của Tần Lạc nhảy loạn, không kiềm chế được mà nhắm mắt lại.

Một giây, hai giây, ba giây.....

Trên môi vẫn không có bất kỳ động tĩnh nào, Tần Lạc có một chút kinh ngạc nhưng vẫn không có mở mắt.

Bỗng dưng, cô nghe được Hoắc Kỳ Thành cười yếu ớt.

Cô bỗng mở mắt, vừa đúng lúc chống lại hai con ngươi sáng ngời như vì sao của Hoắc Kỳ Thành.

“Bên miệng em dính thứ gì đó.”

Hoắc Kỳ Thành tốt tính giúp cô lấy thứ bên khóe miệng xuống, khóe môi không tự chủ được nâng lên độ cong tà mị.

☞.....

Trong nháy mắt Tần Lạc ngây người, chẳng lẽ cô mới vừa ăn xong bữa ăn tối nên không có lau miệng?

Cô lại còn ngu ngốc tưởng anh lại muốn hôn mình..... Thật xấu hổ!

Thật là muốn tìm một cái lỗ chui vào!

Cô vừa xấu hổ vừa lúng túng cắn môi, đưa tay muốn đẩy anh ra, người đàn ông xấu này thật đáng ghét! Lại có thể đùa mình! Nhất định là anh cố ý!

Hoắc Kỳ Thành vui thích nhìn bộ mặt xấu hổ của cô, kéo tay cô lại, kéo cô lại vào trong ngực của mình một lần nữa.

Trực tiếp ấn cô ở trên lan can du thuyền, nghiêng người hôn lên cánh môi màu hồng mềm mại của cô.....

Lần này, không chút nghi ngờ.

Chỉ có yêu say đắm.....

Đêm, càng ngày càng sâu.

Chiếc du thuyền xa hoa vẫn còn chậm rãi đi về phía trước ở trên mặt biển, mà hai người đang triền miên đã tách ra, đang ngồi tựa sát bên nhau ở trên boong thuyền.

Nghe tiếng sóng biển nhắm mắt nghỉ ngơi.

Chợt tiếng Hoắc Kỳ Thành bỗng vang lên: “Đêm nay chúng ta sẽ lại trên du thuyền.”

Tần Lạc kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía anh, “À? Có Tiểu Tinh thì sao?”

Ánh mắt Hoắc Kỳ Thành nóng rực, “Khi trời vừa sáng chúng ta sẽ trở về.”

Tần Lạc bị anh nhìn mà bộ mặt đỏ ửng, “VẬY, chúng ta nhìn xong mặt trời mọc rồi trở về.”

Hoắc Kỳ Thành còn muốn buổi tối có thêm đêm đẹp, nhưng vừa nghĩ tới chân cô gái nhỏ bị thương còn chưa khỏe, lúc này hình như có chút lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn.....

Cũng không nhất thời gấp gáp, không bằng thỏa mãn nguyện vọng của cô.

“Được.”

Anh trả lời chắc chắn khiến trong lòng Tần Lạc dâng lên một hồi ngọt ngào không nói được, thì ra cảm giác cười được hiểu lầm lại tốt như vậy.... ..

Lúc ngồi ở trên boong, Hoắc Kỳ Thành cũng cảm giác không thể tin được, kể từ khi gặp phải Tần Lạc, tất cả tác phong làm việc của anh cũng trở nên không giống nhau.....

“Cám ơn anh.”

Gương mặt Tần Lạc dính vào trên ngực nóng bỏng của anh, đôi tay nhẹ nhàng vòng quanh hông anh, giọng nói dịu dàng mềm mại, giống như một cơn gió nhẹ nhàng xẹt qua trái tim Hoắc Kỳ Thành.

Anh có chút giật mình một chút, ngứa ngáy khó nhin.

Chưa từng nghe qua cô dùng giọng điệu mềm mại này nói chuyện với bản thân.

Lập tức, anh cảm thấy tất cả tối nay đều đáng giá.

Tần Lạc nghe nhịp tim có lực của anh, chợt sinh ra một loại ý tưởng: người đàn ông cô tựa sát chính là người đàn ông cô yêu, anh cũng yêu cô, chuyện của hai người so với Kim Liên còn vững vàng hơn, anh vẫn còn rất dịu dàng bởi cô xem mặt trời mọc.....

Trong đầu cô xây dựng ra một hình ảnh rất đẹp, khóe môi không kìm chế được nở rộ.

Cứ để cho cô mơ một giấc mộng đẹp đi!

Mặc kệ giấc mộng này là thật hay là hư ảo.....

Gió biển chậm rãi thổi, bóng đêm quyến rũ, mí mắt Tần Lạc không nhin thể nhin được đã khẽ hạ xuống, cô mơ mơ màng màng nhắm hai mắt lại.

Không biết ngủ bao lâu, bị người ta gọi tỉnh.

Bên tai truyền tới giọng nói khàn khàn quen thuộc, “Không phải là em muốn xem mặt trời mọc sao?”

“Ừmh..... Người ta buồn ngủ quá.....”

Đã mơ một giấc mộng đẹp quá lâu khiến cô vẫn còn đắm chìm trong đó không có tỉnh táo lại, giọng nói liền nũng nịu đặc biệt xinh đẹp.

nNgón tay Hoắc Kỳ Thành dừng lại một chút, không dám tin liếc mắt nhìn cô gái nhỏ ngây thơ ngủ say trong ngực, chợt có chút không nỡ gọi cô tỉnh lại.

Mắt thấy mặt biển từ từ dâng lên một vòng sáng màu cam, từ từ biến thành màu hồng quả quýt.....

Hoắc Kỳ Thành báo cho thuyền trưởng đi ngược lại.

Khi luồng ánh sáng mặt trời ấm áp đầu tiên vẩy vào trên người Tần Lạc thì cô lười biếng mở mắt, giơ tay lên ngăn ánh sáng trước mắt, hình như rất bất mãn bị ánh mặt trời nhiễu tình.

Sau vài giây ngốc trệ, cô mới kêu lên thất thanh: “Lúc nào thì mặt trời lên vậy?”

Hoắc Kỳ Thành bị dáng vẻ ngây ngốc của cô đánh động, không nhịn cười được, “Nó thừa dịp em còn ngủ lén chạy ra ngoài một chút.”

“À? tại sao anh không gọi em?”

Giọng của Tần Lạc có một chút oán giận không dễ dàng phát giác.

Hoắc Kỳ Thành có chút lơ đãng với oán hận của cô, “Gọi, em nói chưa tỉnh ngủ.”

Tần Lạc: “.....”

Cô không nhịn được lấy hai tay che mặt, thật ngượng!

Dừng một chút, mới nhỏ giọng nói: “Anh có thể gọi em nhiều hơn mấy lần mà.”

Giọng Hoắc Kỳ Thành trầm thấp và đầy từ tính lạnh nhạt truyền tới bên tai của cô, “Không có việc gì, sau này vẫn còn có cơ hội.”

Tần Lạc không nhịn được nghĩ: ý tứ của anh là sau này còn có thể mang mình đi nhìn mặt trời mọc sao?

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 120: Một Nhà Ba Người Đi Nghỉ Bờ Biển

Khi trở về biệt thự, Hoắc Gia Tinh đang ở trong phòng ngủ say, hiển nhiên ngủ ngon một đêm.

Hoắc Kỷ Thành vốn muốn ngủ chung với Tần Lạc, lại bị cô đẩy khỏi phòng, "Không muốn! Anh ngủ cùng Tiểu Tinh đi, khi bé tỉnh lại nhìn thấy anh nhất định sẽ rất vui vẻ."

Trong lòng Hoắc Kỷ Thành chợt ấm áp: "Anh nghĩ, buổi sáng khi bé mở mắt ra thấy chúng ta đều ở đây sẽ càng vui vẻ hơn."

Trong đầu Tần Lạc không nhin được mơ mộng hình ảnh một nhà ba người, trên mặt hiện lên chút thẹn thùng, cô rất thích Tiểu Tinh, cũng mong muốn coi bé làm con trai mình mà yêu thương, nhưng nếu như bây giờ ở trước mặt bé ngủ chung với Hoắc Kỷ Thành. . .

Khăng định không được tốt!

"Đừng ồn ào! Em mệt muốn chết, anh nhanh đi ngủ đi!"

Tần Lạc nói xong thì chuẩn bị đóng cửa, từ buổi chiều hôm qua Hoắc Kỷ Thành thổ lộ với mình đến bây giờ, hai người đã tiến triển rất nhanh...

Cô cảm thấy phải thả chậm tiết tấu một chút, nếu không thì quá nhanh giống như đang nằm mơ vậy...

...

Buổi sáng hôm sau, Hoắc Gia Tinh mở mắt ra thì thấy ba ngủ ở bên cạnh không cần nói ra có bao nhiêu vui vẻ, lại còn hưng phấn hỏi: "Ba, tối hôm qua không phải ba với chị ra ngoài hẹn hò sao? Hai người vui vẻ chứ?"

Hoắc Kỳ Thành vuốt mắt còn buồn ngủ, tối hôm qua ở trên sàn tàu thật sự ngủ không được ngon! Lúc này muốn ngủ cũng...

Giọng anh khàn khàn nói: "Ừ, có con cố vũ ba mang người ta đi ra ngoài chơi không phải là vì mục đích này?"

Hoắc Gia Tinh cười đến hai mắt cong cong: "Hì hì... Vậy ba nhất định sẽ không cười dì Giang! Con không thích dì ấy!"

Hoắc Kỳ Thành lắc đầu: "Sẽ không."

Hoắc Gia Tinh lập tức vui vẻ không thôi: "Nha nha! Thật tốt quá! Ba nhất định phải cố gắng theo đuổi chị đến tay, ngoại trừ chị ấy, con không muốn bất kỳ ai trở thành mẹ mới của con!"

Mặc dù lời con trai nói ngây thơ chất phác, nhưng Hoắc Kỳ Thành lại cảm nhận được bé thật sự rất thích Tần Lạc, nhất định trong đó có một phần nguyên nhân rất lớn là vì bé với Tần Lạc là mẹ con ruột thịt...

Không có đứa bé nào không thích mẹ ruột mình?

Nghĩ đến đây, anh càng thêm kiên định suy nghĩ của mình.

"Ừ, ba nhất định sẽ thực hiện nguyện vọng của con."

Nghe được lời ba khẳng định, Hoắc Gia Tinh vui vẻ thiếu chút nữa từ trên giường nhảy xuống, bổ nhào đến trên mặt ba hôn một cái.

"Ba, con càng ngày càng thích ba!"

"A...? Trước kia con nói thích ba đều là giả?" Hoắc Kỷ Thành nheo mắt lại.

Hoắc Gia Tinh vội vàng cọ qua làm nũng: "Nào có! Con vẫn là tiểu tâm can của ba!"

Hoắc Kỷ Thành không thể không bội phục công lực làm nũng của con trai, điểm ấy tuyệt đối không giống mình, mẹ nói tính tình anh trước đây cao ngạo lạnh lùng, không bằng một nửa Tiểu Tinh sẽ làm nũng, nhõng nhẽo...

Trước kia anh ít ỏi chú ý những phương diện này của con trai, bây giờ nghĩ lại, phần nhiều là di truyền từ người phụ nữ kia.

Nhưng mình cũng chưa từng thấy đáng vẻ cô làm nũng.

Còn rất chờ mong!

Buổi chiều.

Bùi Tử Ninh đến bệnh viện thăm bạn tốt lại biết được cô ấy đi chơi, không khỏi buồn bực, không thể nào! Lần trước cô với Lạc Lạc đi Vân Nam chơi một chuyến, liền bị Hoắc Tứ thiếu bắt trở về.

Lần này, một mình cô ấy có thể đi đâu?

Gọi điện thoại qua rất lâu mới có người nhận, nhưng lại nghe được tiếng sóng biển.

"Lạc Lạc, cậu đi đâu rồi hả?"

"Mình ở đảo Saipan."

"Cái gì? Sao cậu vô thanh vô tức chạy đến đảo Saipan hả?!"

Tần Lạc nuốt một ngụm nước bọt, biết sau khi nói cho Tử Ninh nhất định sẽ phản ứng lớn như vậy, chỉ có thể giải thích nói: "Là đề nghị nhỏ của Tiểu Tinh, mình chỉ đành đồng ý."

Bùi Tử Ninh kinh ngạc không thôi: "Cậu cùng hai cha con Hoắc Kỳ Thành đi nghỉ phép sao? Cậu cứ như vậy tha thứ cho anh ta rồi hả?"

Tần Lạc tiếp tục bổ sung thêm: "Trước ở trên máy bay mình cũng chưa tha thứ cho Hoắc Kỳ Thành, chỉ không muốn để cho Tiểu Tinh thất vọng... Về sau anh ấy nói với mình trước khi anh ấy gặp được mình, là định chịu đựng qua cả đời với Giang Ánh Tuyết, nhưng sau khi gặp được mình thì thay đổi suy nghĩ, anh ấy cũng không có tình cảm với Giang Ánh Tuyết, chỉ cần cho anh ấy một chút thời gian..."

Cô tóm tắt những lời ngày đó Hoắc Kỳ Thành nói với cô.

Bùi Tử Ninh có chút không dám tin hỏi: "Cậu tin lời anh ta nói?"

Tần Lạc gật đầu: "Anh ấy không giống đang gạt mình, cũng không nhất định phải gạt mình, mình cũng không phải cô gái có bối cảnh gia thế tốt, thì mục đích lừa gạt mình là cái gì đây?"

Bùi Tử Ninh dăm chiêu: "Cậu phân tích không sai, theo lý thuyết cậu nổi nóng không phản ứng đến anh ta, anh ta nên thừa dịp này thu tay lại đoạn tuyệt với cậu, nhưng anh ta lại nhiều lần lấy lòng cậu, còn móc tim móc phổi nói nhiều với cậu như vậy... Chẳng lẽ anh ta thật sự yêu cậu?"

Tần Lạc có chút mơ màng: "Mình cũng không biết."

Bùi Tử Ninh thở dài: "Thôi! Nhân duyên mỗi người đều do trời định trước, mặc dù mình chỉ thấy qua Tiểu Hỏa Tinh một lần, nhưng giác quan

thứ sáu của mình cảm thấy đáng vẻ của bé rất giống với cậu, có lẽ giữa các cậu có duyên phận kỳ diệu không chừng."

Tần Lạc cũng có cảm giác rất khác thường giữa mình với Tiểu Tinh, có đôi khi cô thật sự cảm thấy bé giống như con trai ruột của mình...

Có đôi khi lại cảm thấy mình suy nghĩ nhiều, có thể là rất thích bé mới sản sinh ảo tưởng như vậy...

"Mình cũng không phải thiếu nữ mơ mộng mười mấy tuổi, đối với tình yêu mình có nguyên tắc cùng suy nghĩ của bản thân, trong lòng mình hiểu mình đang làm gì."

"Ừ, bất kỳ lúc nào mình đều ở phía sau ủng hộ cậu nhất."

"Ừ."

...

Cúp điện thoại xong, Tần Lạc liền gửi một tấm ảnh ở trong biệt thự cho Tử Ninh, thật ra cô không muốn kéo thù hận, chỉ muốn chia sẻ tâm tình của mình giờ phút này cho cô ấy.

Bùi Tử Ninh lập tức trả lời lại: Cậu định kéo thù hận đúng không! Còn là phòng thủy tinh ngắm cảnh biển! Quá thoải mái méo mó được chứ!

Khóe môi Tần Lạc cong lên nụ cười: Nơi này quả thật rất đẹp! Nhưng mình không thích nằm im ở bên trong, luôn luôn có một cảm giác gò bó...

Thấy bạn tốt trả lời, Tần Lạc bất đắc dĩ nhún vai, thật ra cô không có ý nói như vậy, chỉ biểu đạt suy nghĩ trong lòng mình một chút, mặc dù phòng cảnh biển đẹp, nhưng không phải cô rất thích, đáy lòng cô giống như bài xích những thứ này...

Làm cho cô nhớ đến cô gái đáng thương lúc trước vẫn mơ kia, mỗi ngày bị giam ở trong biệt thự bên bờ biển...

Kỳ lạ, chẳng qua là giấc mơ, tại sao cô lại có cảm giác cảm động lây?

"Suy nghĩ gì thế?"

Bỗng nhiên, từ phía sau lưng vang lên tiếng nói trầm thấp từ tính của người đàn ông, Tần Lạc sợ tới mức không cầm chắc điện thoại, trực tiếp rơi xuống đất.

Hoắc Kỳ Thành khom lưng nhặt giúp cô, lại bị cô giành trước.

"Tự em nhặt là được."

"*? Không thể cho anh xem? Hay cất giấu bí mật gì?"

"Àch..."

Hoắc Kỳ Thành khí phách mười phần đến gần cô, mỗi một bước đến gần Tần Lạc đều cảm thấy không khí giảm xuống, hít thở cũng không thoải mái.

Bởi vì liên tục lui về sau, cô không chú ý đến phía sau có chiếc ghế, không có chút nào ngoài ý muốn đụng phải chân, chân bị thương vốn chưa khỏi hằn thân thể cô hơi xiêu vẹo, điện thoại di động dẫu ở phía sau cứ như vậy bay ra ngoài...

"A!"

Tần Lạc vội vàng muốn đi nhặt, lại bị Hoắc Kỳ Thành nhanh hơn một bước lấy được điện thoại di động, nhưng bởi vì điện thoại di động thiết lập mật mã, cho nên anh lấy ở trên tay cũng uống công.

"Mật mã là gì?"

Tần Lạc nhìn anh một cái: "Để làm gì? Đó là di động của em."

Hoắc Kỳ Thành hừ lạnh: "Di động của em thì anh không thể biết mật mã sao?"

Tần Lạc mím môi: "Đó là của em *."

Hoắc Kỳ Thành hừ mũi: "Em không phải của anh sao?"

Tần Lạc bị ngụ ý của anh làm cho ghen hờn: "Em với anh giao ước như thế nào?"

Hoắc Kỳ Thành nhếch lông mày: "Hả?"

Sắc mặt Tần Lạc lạnh nhạt bảo vệ quyền lợi bản thân: "Nếu em không có dấu bí mật gì, em sẽ nói mật mã của em cho anh biết, mà mặt khác còn phải đáp ứng em một điều kiện; ngược lại, em lừa anh, anh tùy tiện xử trí em như thế nào."

"Điều kiện nhiều như vậy?"

Tần Lạc bĩu môi: "Đương nhiên rồi! Anh muốn kiểm tra di động của em một là không tin em, hai là can thiệp đời tư của em *, em đương nhiên phải nói ra hai yêu cầu rồi."

Con người đen của Hoắc Kỳ Thành khóa chặt lấy cô, hai giây sau mới đồng ý: "Được."

"Một lời đã định! Nếu anh đổi ý làm sao bây giờ?"

"Anh sẽ không đổi ý!"

Tần Lạc suy nghĩ, quyết định tin anh, đi qua, đưa mật mã vào, trước mặt Hoắc Kỳ Thành mở hộp thư cùng tin nhắn ra, phía trên hiện thời gian gần

đây quả thật chỉ có tin nhắn, mà người liên lạc là ảnh chân dung Bùi Tử Ninh.

Về phần nội dung, Tần Lạc không mở ra, Đại Ma Vương sẽ không có hứng thú nhìn lịch sử nói chuyện của mình với bạn tốt!

...

Hoắc Kỳ Thành đen mặt dời tầm mắt ở trên di động đi, lần này quả thật mình hiểu lầm cô ấy, chết tiệt! Cùng phụ nữ nói chuyện phiếm mà mặt đỏ thành như vậy?

Làm hại mình còn hiểu lầm!

Trong lòng Tần Lạc sung sướng thu điện thoại di động, khoe miệng nhin không được giương lên: "Thế nào? Em không có lừa anh chứ?"

Hoắc Kỳ Thành hung hăng nhìn chăm chăm cô: "Vừa rồi em cố ý diễn kịch với anh?"

Lời của anh thiếu chút nữa làm cho Tần Lạc tức giận đến giậm chân.

"Này! Anh cái người này sao như vậy chứ? Nói chuyện không giữ lời gì hết lại còn thích chụp mũ cho em! Em nói chuyện phiếm với bạn tốt đỏ mặt trêu chọc anh sao? Về phần em lượn một vòng lớn như vậy là hạ thấp anh sao? Em còn chưa rảnh rồi như thế!"

"Phụ nữ với phụ nữ nói chuyện phiếm cũng sẽ đỏ mặt?"

Hoắc Kỳ Thành tỏ ý không tin.

Tần Lạc tức giận nhìn anh: "Nói một chút riêng tư giữa bạn tốt thì thế nào? Em phát hiện anh là quái dị hiếm thấy!"

Hoắc Kỳ Thành tiến lên một bước chế trụ cằm của cô: "Hả?"

"Làm gì? Mỗi lần khi đuối lý liền thích động tay động chân, thiệt thòi anh còn là một đàn ông, có chút phong độ thân sĩ!"

Ánh mắt khinh bỉ của cô làm cho trong lòng Hoắc Kỳ Thành bị tổn thương, nhưng cuối cùng vẫn buông cô ra.

Tần Lạc xoa cằm bị anh bóp đau: "Vừa rồi mới nói, em thắng anh nhưng không cho đổi ý!"

Sắc mặt Hoắc Kỳ Thành không vui: "Điều kiện gì?"

Tần Lạc đảo tròn mắt: "Ừm... Em còn chưa nghĩ ra, chờ em sau khi nghĩ xong sẽ nói cho anh, trước để dành."

"Không được!"

"Anh... Không phân rõ phải trái!"

"Vừa rồi không nói để dành."

"Cũng không nói không thể để dành!"

"Anh quyết định!"

"Bây giờ em không nghĩ ra được làm sao bây giờ?"

"Hừ! Vậy coi như không có gì!"

"Không được!"

"Quá hạn không chờ đợi."

Tần Lạc nghiêng răng thấy đáng vẻ Hoắc Kỳ Thành bá đạo, vất hết óc tự hỏi.

"Sau khi trở về em muốn về công ty đi làm, mặt khác, ở công ty hai ta vẫn duy trì quan hệ cấp trên với cấp dưới, không cần có quá nhiều tiếp xúc."

"Không được!"

Hoắc Kỳ Thành không chút suy nghĩ quyết đoán cự tuyệt.

Tần Lạc lập tức không phục: "Vừa rồi anh còn nói sẽ không đổi ý! Bây giờ lại ầm ĩ là sao?"

Hoắc Kỳ Thành đen mặt nhìn cô: "Đổi cái khác."

Tần Lạc dứt khoát ăn vạ: "Em chỉ nghĩ đến cái này."

"Đổi!"

"Này! Anh sao lại như vậy? Người ta đi làm mỗi tuần lễ còn được nghỉ hai ngày? Tại sao em không thể có thời gian nghỉ ngơi?"

"Không được là không được!"

"Anh nói không giữ lời! Tiểu nhân!"

Tần Lạc buồn bực mắng.

Hoắc Kỳ Thành bất vi sở động: "Bây giờ anh cho phép em nói lại."

Giọng nói của anh giống như đặc biệt ban ân, Tần Lạc nghe mà nổi trận lôi đình, hỗn đản! Nói đi nói lại chính là Đại Ma Vương bá đạo chuyên quyền!

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 121: Bị Con Trai Bắt Gặp

Tần Lạc không vui trừng mắt với anh: “Hừ! Dựa vào cái gì tất cả phải nghe theo anh!”

Hoắc Kỳ Thành bá đạo tiến lên một bước ôm eo của cô: “Anh nói đúng, đương nhiên phải nghe anh.”

Tần Lạc nắm quả đấm nện anh, bây giờ anh chỉ biết khi dễ mình!

Biết rõ chân mình bị thương còn chưa khỏe hẳn, không thể tùy ý đẩy anh ra, thật sự là hơi quá đáng!

“Dù sao anh chính là điển hình chỉ cho quan đốt lửa, không cho dân chúng thấp đèn!”

Tần Lạc buồn bực lên án.

Cô vừa dứt lời, đã bị giọng nói trẻ con của Tiểu Tinh nối tiếp: “Ba, ba ôm chị làm chuyện xấu hổ sao?”

Tần Lạc nhất thời đỏ bừng cả khuôn mặt...

Hoắc Kỳ Thành ho nhẹ một tiếng, không ngờ con trai nhanh như vậy đã trở lại: “Chị ngã sắp xuống, ba có lòng đỡ cô ấy.”

Hoắc Gia Tinh có vẻ dăm chiêu gật đầu: “Đúng rồi, vừa rồi chị nói chỉ cho phép quan đốt lửa, không cho dân chúng thấp đèn là có ý gì?”

Tần Lạc có một chút xấu hổ, này phải giải thích thế nào?

Một là đối với một bé trai năm tuổi...

“Àch...”

Ngay lúc cô rầu rĩ, Hoắc Kỳ Thành mở miệng: “Tiểu Tinh, không phải mới vừa rồi con nói muốn nhặt vỏ ốc à? Ba cùng đi với con.”

Hoắc Gia Tinh không quên Tần Lạc: “VẬY còn chị?”

Tần Lạc nói tiếp: “Bác sỹ nói chị cần nghỉ ngơi, chị muốn đi nằm.”

Hoắc Kỳ Thành nhìn cô một cái: “Năm lâu nghĩ xem muốn đi đâu thì gọi điện thoại cho anh.”

Tần Lạc gật đầu: “Ừ.”

Sau khi đợi hai ba con rời khỏi đây, Tần Lạc tựa vào trên ghế ngoài ban công, cô không thích một mình ngốc ở trong phòng, cảm thấy rầu rĩ không thoải mái.

Trên ban công tầm nhìn rộng, có thể thấy một vùng biển màu xanh rộng lớn, còn có thể nghe thấy tiếng sóng biển vỗ mãnh liệt, không cần nói ra có bao nhiêu dễ chịu!

Một nhà ba người hạnh phúc nghỉ phép ở đảo Saipan, Giang Ánh Tuyết ở thành phố A chỉ biết là Hoắc Kỳ Thành đi công tác, hành tung cụ thể không rõ.

Buổi tối sau khi tụ tập với bạn tốt về nhà, vừa mới xuống xe thì thấy trước cửa nhà có một đôi uyên ương đang triền miên không thôi, chỉ nhìn bóng lưng thì không khó đoán được là ai.

Cô ta dứt khoát mắt không thấy tâm không phiền, muốn giả vờ như không phát hiện đi qua bên cạnh bọn họ...

Nhưng, Giang Ánh Thần lại thấy cô ta, cố ý đẩy bạn trai đang hôn ra: “Ai nha! Đáng ghét! Chị hai em trở về!”

Hoắc Cẩm Dương vội vàng buông bạn gái ra, nhìn về phía Giang Ánh Tuyết, lễ phép chào hỏi: “Chị hai.”

Giang Ánh Tuyết gật đầu ra hiệu, sau đó không nói một lời đi đến trước cửa, cô ta không muốn có bất kỳ liên hệ dư thừa gì với em gái cùng với Hoắc Cẩm Dương.

Lần trước em gái cố ý gọi điện thoại cho mình nói lời muốn châm ngòi mâu thuẫn giữa mình với Kỷ Thành, chỉ tiếc mình không có mặt mưu.

Tự lần đó về sau, giữa cô ta với Giang Ánh Thần càng không có lời gì để nói.

Giang Ánh Thần thấy dáng vẻ của chị ta liền biết chị ta vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện đó, không khỏi liếc mắt ra hiệu cho bạn trai, bảo anh ta rời đi trước, còn mình sẽ theo sát Giang Ánh Tuyết về nhà.

“Chị hai, chị vừa đi hẹn hò về sao?”

“Không liên quan gì đến cô.”

“Chị hai, dù sao chúng ta là chị em ruột, cần phải như vậy sao? Lần trước em có lòng tốt nhắc nhở chị, người đàn ông ưu tú giống như Tứ thiếu nhất định ở bên ngoài có rất nhiều phụ nữ ngấp nghé, em cũng không nói gì sai!”

Về mặt Giang Ánh Thần ủy khuất, giống như bị oan uổng.

Nét mặt Giang Ánh Tuyết lạnh như băng nhìn cô ta một cái: “Vậy thì cảm ơn lòng tốt của cô, tôi thật không cần!”

Nói xong, mở cửa vào nhà, lập tức lên lầu hai trở về phòng ngủ của mình.

Giang Ánh Thần cũng đi lên theo, vốn muốn cùng chị ta vào nhà, lại bị chặn ở cửa, rơi vào đường cùng, cô ta chỉ có thể nói: “Chị hai, trên tay em có tin tức chị cảm thấy rất hứng thú, không biết chị có hứng thú nghe không?”

Giang Ánh Tuyết lạnh lùng cự tuyệt: “Không có hứng thú!”

Giang Ánh Thần không nghĩ đến chị ta không nể mặt tự mình như vậy, chỉ có thể nói: “Chị hai, lần này anh rể tương lai không phải đi công tác, mà là mang con trai đi nghỉ phép ở bờ biển.”

Tay Giang Ánh Tuyết đang chuẩn bị đóng cửa thì dừng lại, không dám tin nhìn cô ta: “Làm sao mà cô biết được?”

Giang Ánh Thần bĩu môi: “Chị hai, chị để em vào phòng! Giữa hai chị em chúng ta nói chút chuyện riêng tư thế nào?”

Lời này của cô ta rất có ý, chị để em vào nhà thì em nói toàn bộ cho chị nghe.

Nếu không, chị cũng đừng muốn biết.

Giang Ánh Tuyết rất hiểu em gái mình, chỉ có thể mở cửa phòng: “Vào đi! Tốt nhất lời cô nói là thật!”

Giang Ánh Thần vội vàng gật đầu: “Đương nhiên rồi! Loại chuyện này em sao có thể nói đùa?”

Sau khi vào phòng.

Giang Ánh Tuyết vội vã hỏi: “Cô từ đâu có được tin tức?”

Giang Ánh Thần nở nụ cười: “Đương nhiên là Cẩm Dương nói cho em biết! Dù sao anh rể tương lai cũng là chú ba của Cẩm Dương, con của anh ta là em trai của Cẩm Dương, coi như không có cách nào biết được hành tung của chú ba, ít nhất cũng có thể biết em trai họ mình đi đâu chứ?”

Giang Ánh Tuyết coi như tin cô ta, Hoắc Gia Tinh chủ yếu chạy tới chạy lui ở giữa nhà mình với nhà ông nội, một khi bé không ở nhà, Hoắc Cẩm Dương nhất định có thể nghe được...

“Đi nghỉ phép ở bờ biển nào?”

“Cái này sao!”

Giang Ánh Thần cố ý nửa nói nửa thôi.

Giang Ánh Tuyết có chút sốt ruột: “Rốt cuộc cô có ý gì? Nói được một nửa lại không nói nữa.”

Vẻ mặt Giang Ánh Thần bỗng nhiên thần bí hỏi: “Chị hai, chị thật sự không phát hiện anh rể tương lai có cái gì không thích hợp sao? Hoặc là nói anh ta có ở sau lưng chị lui tới mật thiết với người phụ nữ khác không? Đương nhiên, em chỉ là nói nếu...”

Lời của cô ta làm cho Giang Ánh Tuyết lập tức nghĩ đến cái tên “Con nhím nhỏ” lưu trên di động của Hoắc Kỳ Thành, rốt cuộc cô ta là ai?

Giang Ánh Thần miễn cảm phát hiện chị hai lâm vào trong trầm tư, hơn nữa vẻ mặt đã... bán đứng cô ta.

“Hỏi cái này để làm gì?”

“Em chỉ thấy khó hiểu! Theo lý thuyết anh rể tương lai mang con trai đi bờ biển nghỉ phép nhất định phải hẹn chị cùng đi! Dù sao hai người sắp trở

thành người một nhà, nhưng anh ta lại vô thanh vô tức mang theo con trai đi bờ biển chơi, còn không nói cho chị, chẳng lẽ việc này không kỳ lạ sao?”

Giang Ánh Thần dừng một chút: “Chẳng lẽ còn có một người phụ nữ khác?”

Khi cô ta nói lời này còn len lén quan sát cảm xúc chị hai, thấy chị ta biến sắc, thì biết mục đích tối nay mình đã đạt được.

Coi như lần trước kế ly gián không thành công, lần này, chỉ sợ cũng phải thành công một nửa!

Giang Ánh Tuyết căn môi: “Không thể nào! Bên cạnh Kỷ Thành cho đến bây giờ không có bất kỳ người phụ nữ! Hơn nữa Tiểu Tinh luôn luôn bài xích ba bé mang phụ nữ trở về, điểm ấy tôi tin tưởng anh ấy.”

Giang Ánh Thần cũng không nói thêm gì, một số lời chỉ có thể đến đây dừng, nhiều lời thì có vẻ quá.

“A...! Nếu chị hai tin tưởng anh rể tương lai như vậy, thì nhất định là em đã đoán sai, nhưng mà chị hai! Phụ nữ vẫn phải đề tâm nhiều hơn, nhất là người đàn ông thành công như vậy, coi như anh ta không đi trêu chọc phụ nữ, cũng có phụ nữ tre già măng mọc muốn trêu chọc anh ta!”

Lời này của cô ta ngược lại nói được lời thăm thía, Giang Ánh Tuyết coi như nghe lọt, mím môi: “Tôi biết rồi.”

Giang Ánh Thần đứng dậy: “Chị hai nghỉ ngơi sớm một chút, em trở về phòng trước.”

Tinh thần Giang Ánh Tuyết hoảng hốt gật đầu: “Ừ.”

Sau khi đợi Giang Ánh Thần rời đi, Giang Ánh Tuyết một đêm không ngủ, gọi điện thoại cho Hoắc Kỷ Thành không có người nhận máy, điều này

làm cho đáy lòng cô ta càng thêm bất an...

Bữa sáng hôm sau.

Giang Ánh Tuyết mới vừa xuống lầu thì thấy em gái Giang Ánh Thần đã ngồi ở bên bàn ăn, vẻ mặt cô ta lạnh nhạt chào hỏi ba mẹ, sau đó ngồi vào bên cạnh Giang Ánh Thần.

Kết quả, mới vừa ăn được một miếng bánh quấy Giang Ánh Thần bỗng nhiên nôn khan...

Trong lúc nhất thời, ánh mắt cả nhà đều tập trung ở trên người cô ta, cô vỗ vỗ ngực: “Có thể là tối hôm qua bị lạnh.”

Mẹ Giang liếc mắt nhìn con gái một cái, đột nhiên hỏi: “Thần Thần, đi cả của con đã bao lâu không đến rồi hả?”

Vẻ mặt Giang Ánh Thần mờ mịt: “Mẹ, sáng sớm mẹ làm sao hỏi cái này!”

Ba Giang cũng trách cứ nói: “Ăn cơm!”

Mẹ Giang trừng mắt chòng một cái: “Ông không hiểu thì không nên nói lung tung! Tôi nhìn triệu chứng này của Thần Thần như là mang thai rồi!”

Bà vừa dứt lời, ánh mắt mọi người lại rơi vào trên người Giang Ánh Thần, ngay cả Giang Ánh Tuyết cũng ngây ngẩn cả người, mang thai? Em gái mang thai sao?

Ngược lại vẻ mặt Giang Ánh Thần then thùng: “Mẹ, thật vậy không?”

Mẹ Giang cương chiều nhìn về phía con gái nhỏ: “Còn nói bình thường con thông minh lanh lợi, mẹ thấy con thời khắc mấu chốt liền hồ đồ, loại

chuyện này bản thân không thèm để ý sao? Dì cả đã bao lâu không có tới rồi hả?”

Giang Ánh Thần đỏ mặt: “Mẹ, người ta không có kinh nghiệm! Hình như hơn một tháng không tới rồi.”

Mẹ Giang vui vẻ không thôi: “Cơm nước xong cùng mẹ đến bệnh viện kiểm tra, nhất định là mang thai!”

Giang Ánh Thần mỉm cười: “Vâng.”

Giang Ánh Tuyết đang ở uống cháo nhưng trong lòng không có mùi vị, Giang Ánh Thần thật sự mang thai sao?

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 122: Thiếu Chút Nữa Làm Lộ

Cho tới trưa, Giang Ánh Tuyết cũng có chút suy nghĩ hoảng hốt, một lúc là trong lòng lại nhớ tới chuyện Hoắc Kỳ Thành mang con trai nghỉ phép đi ra ngoài, một lúc lại nhớ tới em gái đi bệnh viện kiểm tra mang thai.....

Nếu như Hoắc Kỳ Thành thật sự mang những cô gái khác và con trai đi nghỉ phép, thì sẽ là “Bé nhím nhỏ” đó sao?

Cô chợt có chút không dám tưởng tượng, sợ mình không tiếp thu nổi.

Lúc đi ngang qua chỗ lễ tân, cô ta chợt nghe mấy người Lương Tinh nhỏ giọng nói chuyện phiếm.

“Chợt có chút hâm mộ Tần Lạc rồi, lại có thể nghỉ bệnh một thời gian dài như vậy, trước không phải có nói chỉ chừng mười ngày là có thể về công ty đi làm sao?”

“Ai biết được? Có lẽ là tình trạng khôi phục không lạc quan, bác sĩ để cho cô ấy ở lại quan sát một hồi vài ngày không chừng.”

“Nói thật, công ty đúng là rất khoan dung với cô ấy.”

Mặc dù giọng của Hứa Vi nói ra rất dịu dàng, nhưng mơ hồ nghe được có chút vị chua, dư quang trong khóe mắt cô cũng liếc về phía Giang tố trưởng đi qua bên mình.

Lương Tinh chống cằm thở dài, “Phúc lợi công ty chúng ta đúng là thật tốt! Nếu không tại sao có nhiều người tranh vờ đầu để vào!”

Chu Thiến bữu môi, “Phúc lợi tuy tốt, nhưng mỗi ngành cũng không giống như vậy, rất nhiều đồng nghiệp ngành khác còn hâm mộ ngành chúng ta! Nói là thường có thể tiếp xúc thân mật với lãnh đạo, cho nên mới có cửa hưởng dụng phúc lợi.”

Hứa Vi khoa trương che miệng, “U! Thấy lời nói này, cũng có thêm ý nghĩa khác?”

.....

Ba người vẫn còn ở tại chỗ đó nhỏ giọng nói chuyện phiếm, Giang Ánh Tuyết đã trở lại phòng làm việc của mình, không biết vì sao, trong đầu cô ta một mực quanh quẩn lời của Hứa Vi, mặc dù Tần Lạc bị thương ở chân không giả, nhưng ở bệnh viện Kiều Dương, còn được cho phép dưỡng tốt thân thể mới trở về đi làm.

Từ điểm đó mà nói, cô đã tận hưởng dụng thâm niên nhân viên kỳ cựu đãi ngộ.

Mà lời nói của em gái Giang Ánh Thần lại nhảy vào trong đầu của cô ta, Tần Lạc và Kỷ Thành sao? Nghĩ thế nào thì hai người này cũng không thể.....

Đường Triều cũng thừa nhận quan hệ với cô ấy, chẳng lẽ trong này còn có bí mật gì đó không muốn người biết?

Quý thần xui khiến, cô ta cầm điện thoại lên gọi tới bệnh viện Kiều Dương, “Tra cho tôi một bệnh nhân tên Tần Lạc, thân thể cô ấy khôi phục như thế nào rồi? Lúc nào thì có thể xuất viện?”

Người bên kia không rõ nghi ngờ mà hỏi: “Xin hỏi cô là quan hệ thế nào với Tần Lạc?”

Giang Ánh Tuyết dứt khoát trả lời, “Cấp trên, gần đây công ty tương đối bận rộn, muốn để cho cô ấy mau chóng trở lại đi làm.”

Đối phương lập tức sáng tỏ, “Chân Tần tiểu thư khôi phục không tệ! Gần đây đang làm trị liệu phục hồi, chỉ là mấy ngày nay cô ấy có chuyện không tới, đoán chừng chắc đến một tuần là lại có thể đi làm.”

Giang Ánh Thần miễn cưỡng bắt được từ then chốt, “Có chuyện không có tới? Cô ấy đi đâu? Ngay cả phục hồi rồi cũng không tới làm?”

Đối phương mỉm cười, “Cái này là ý bệnh nhân, chúng tôi không có quyền hỏi tới, hơn nữa cô ấy rời đi đã được bác sĩ chính cho phép, sẽ không ảnh hưởng sau này.”

Giang Ánh Tuyết biết mình hỏi nữa cũng hỏi không ra cái gì, liền cúp điện thoại.

Ngồi ở trong phòng làm việc, cô ta lại bắt đầu suy nghĩ lung tung, tại sao lại trùng hợp như vậy? Cô ta mới vừa biết được Kỷ Thành mang theo con trai đi biển nghỉ phép, liền thấy Tần Lạc có chuyện rời khỏi bệnh viện mấy ngày.....

Chẳng lẽ tất cả thật sự chỉ là trùng hợp?

Trong lúc nhất thời, trong đầu cô ta rối loạn lung tung, thế nào cũng không muốn tin tưởng Kỷ Thành sẽ coi trọng Tần Lạc, mặc dù cô có gương mặt quyến rũ xinh xắn, nhưng nhưng cô gái như vậy không hề thiếu gì!

Cô ấy lại vừa không có chỗ gì độc đáo, làm sao có thể lấy được ưu ái từ Kỷ Thành?

Còn có cái thằng nhóc thối Hoắc Gia Tinh kia, nó còn giải quyết khó nhất, tại sao Tần Lạc có thể có biện pháp?

Giang Ánh Tuyết càng nghĩ càng ngồi lo lắng, trực tiếp gọi điện thoại cho công ty hàng không, “Tôi muốn mấy xem danh sách nhân viên mấy ngày nay đi hải đảo.”

Đối phương có chút làm khó, “Giang tiểu thư, cái này sợ rằng không hợp quy củ.”

Giang Ánh Tuyết tức giận nói: “Không hợp quy củ gì? Chẳng lẽ còn muốn Hoắc Thiếu tự mình gọi điện cho mấy người sao?” Truyện edit duy nhất tại <http://>

Đối phương lập tức ề a, “Giang tiểu thư, chuyện này..... Cô nói cụ thể mấy ngày nay là ngày nào? 9 ngày cũng là mấy ngày, phạm vi quá rộng.”

Giang Ánh Tuyết suy nghĩ một chút, “Hôm nay là 14, tôi muốn danh sách nhân viên ba ngày 11, 12, 13 đi hải đảo.”

Đối phương lại hỏi: “Không biết Giang tiểu thư đột nhiên hỏi cái này làm gì?”

Giang Ánh Tuyết lạnh giọng, “Đương nhiên có ích!”

Đối phương chỉ có thể gật đầu, “Bởi vì phạm vi quá rộng, vẫn hi vọng Giang tiểu thư chờ một hai ngày.”

Giang Ánh Tuyết không chịu, “Tôi muốn trong vòng một ngày có được danh sách!”

Đối phương rất do dự, “Chuyện này.....”

Giang Ánh Tuyết cũng không quản yêu cầu của mình có hợp lý hay không, trực tiếp cúp điện thoại, chỉ cần lấy được danh sách xuất cảnh, cô

liền có thể biết được Tần Lạc có hộ tống Hoắc Kỳ Thành cùng đi bờ biển nghỉ phép hay không.....

Quá trình chờ đợi có chút đau khổ, cô ta chỉ có thể sử dụng công việc làm tê dại mình.

Cùng lúc đó.

Trình Sâm chợt nhận được điện thoại của bên công ty hàng không, “Trình tiên sinh, mới vừa rồi Giang tiểu thư gọi điện thoại tới muốn danh sách những nhân viên ba ngày trước đi hải đảo, chúng tôi cân nhắc đến việc hôm trước Tứ thiếu đi đảo Saipan, không biết chuyện này có thể tiết lộ cho Giang tiểu thư hay không?”

Trình Sâm rất bất ngờ, Giang Ánh Tuyết lại có thể nghĩ tới chiêu này?

Ngay sau đó nói: “Tên tuổi tứ thiếu không sao cả, nhưng tên tuổi Tần Lạc phải biến mất.”

Đối phương vừa nghe chợt hiểu, “Trình tiên sinh yên tâm, tôi hiểu rõ nên làm như thế nào.”

Trình Sâm gật đầu, “Ừ.”

.....

Cúp điện thoại xong, Trình Sâm liền gọi qua cho boss, “Boss, Giang tiểu thư đang hỏi thăm hành tung của ngài.”

Hoắc Kỳ Thành nhú mi, “Buổi chiều máy bay của tôi trở về, tôi sẽ xử lý tốt.”

Trình Sâm gật đầu, “Thuộc hạ hiểu.”

Dừng một chút, lại nói: “Mấy ngày nay trong nhà có động tĩnh gì không?”

Trình Sâm nói chi tiết: “Sáng hôm nay Tam tiểu thư nhà họ Giang đi bệnh viện, đi cùng cô ta chính là Giang phu nhân.”

Hoắc Kỳ Thành nhíu mày, “Tra được chuyện gì rồi sao?”

“Tam tiểu thư nhà họ Giang mang thai.”

Ấn đường Hoắc Kỳ Thành nhíu chặt, bên phía đại ca đúng là nhanh chóng, xem ra bọn họ muốn được kết thân với nhà họ Giang trước mặt mình.

Cũng được! Cứ như vậy mình cũng không cần tiếp tục lá mặt lá trái với Giang Ánh Tuyết rồi, sớm một chút giải quyết xong nỗi băn khoăn không ở ràng trong lòng cô.

“Ừ, tôi biết rồi.”

“.....”

Trong lòng Trình Sâm “Lộp bộp” một chút, chuyện lớn như vậy boss nghe xong chỉ thản nhiên vậy sao? Anh không có gấp gáp chút nào?

Một khi Hoắc Cẩm Dương và Giang Ánh Thần kết hôn, phía boss sẽ rất bất lợi, chưa chắc hôn sự giữa anh và Giang nhị tiểu thư có thể thuận lợi tiến hành.....

Ai! Thật đúng với câu ngạn ngữ xưa: Hoàng đế không vội, thái giám đã vội!

Giang Ánh Tuyết mới vừa biết được tin tức em gái mang thai không lâu thì nhận được danh sách công ty hàng không gửi tới, cô ta quét một cái liền nhìn thấy tên Hoắc Kỳ Thành và Hoắc Gia Tinh, nhưng tiếc nuối chính là cũng không có tên của Tần Lạc, cô ta nhớ thẻ căn cước của mình còn ở bên trên cái tên này, cho nên không thể nào có lỗi.....

Chẳng lẽ mấy ngày nay cô ấy không có ở trong bệnh viện chỉ là trùng hợp?

Chuyện của Tần Lạc không chiếm được bằng chứng, trong lòng Giang Ánh Tuyết khó tránh khỏi chút khó chịu, nhưng chuyện em gái mang thai càng làm cho đầu cô ta đau không thể dứt.

Trong lòng cô ta giận dữ thầm nghĩ: Giang Ánh Thần không khỏi rất có tâm cơ! lại có thể lên xe trước rồi mua vé!

Có cái cơ này, cô ta liền có lý do gọi điện thoại cho Hoắc Kỳ Thành, để cho cô ta bất ngờ, lần này, Hoắc Kỳ Thành nhận máy rất nhanh.

“Kỳ Thành, em gái em mang thai.”

“Ừ, anh đã biết.”

“Vậy chúng ta phải làm sao? Cha anh có thể để cho họ lập tức kết hôn hay không?”

“Bọn họ muốn kết hôn cũng không ngăn được.”

“Kỳ Thành, ngộ nhỡ bọn họ kết hôn ảnh hưởng đến chúng ta thì làm thế nào?”

“Không cần lo lắng tới nhưng việc này.”

“Nhưng.....”

Truyện edit duy nhất tại <http://>

“Chờ anh trở về rồi hãy nói.”

Hoắc Kỳ Thành trực tiếp chặn lại lời của cô ta..., đang chuẩn bị cúp điện thoại lại bị cô ta ngăn cản, “Kỳ Thành, tại sao anh mang Tiểu Tinh đi nghỉ phép lại không nói cho em?”

Rõ ràng trong lời của cô ta có chút uất ức.

Giọng Hoắc Kỳ Thành nói vẫn lạnh nhạt trước sau như một, “Anh không thích quá lộ liễu.”

Lời ngầm của anh chính là: Anh dẫn con trai mình đi chơi, cần thiết phải nói lại cho cô ta sao?

Giang Ánh Tuyết hơi dừng lại, chẳng lẽ trong lòng anh, chính mình chỉ là một người không đủ để so với người ngoài sao?

“Kỳ Thành, em còn muốn bồi dưỡng tình cảm với Tiểu Tinh, em tin tưởng tiếp xúc nhiều sau nhất định nó sẽ yêu thích em.”

“Em và Tiểu Tinh đã tiếp xúc không chỉ được một lần hai lần.”

Lời Hoắc Kỳ Thành thẳng thắn khiến Giang Ánh Tuyết có chút ghen hòng, “Kỳ Thành, em..... Sẽ cố gắng nữa, Tiểu Tinh chỉ là quen không có mẹ, sợ dĩ bài xích em, em đã lên mạng để điều tra, những đứa trẻ này cần rất nhiều thời gian làm bạn, nếu không về sau cứ mỗi cuối tuần em sẽ tới nhà chơi cùng với nó một ngày?”

Hoắc Kỳ Thành quả quyết cự tuyệt, “Không cần.”

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 123: Dòng Nước Ngầm Mãnh Liệt

Trong lòng Giang Ánh Tuyết chợt trầm xuống, vội vàng nói: “Kỷ Thành, anh không tin em sao?”

Giọng Hoắc Kỷ Thành lạnh nhạt, “Không nên suy nghĩ bậy bạ.”

Giang Ánh Tuyết lập tức có loại cảm giác đâm vào trên bông, hơi sức gì cũng đều không dùng được.

“Em..... “

“Được rồi, tất cả chờ ngày mai anh trở về rồi hãy nói.”

“.....”

Một câu nói đơn giản, liền cản trở ngàn vạn ngôn ngữ đang định trào ra khỏi lòng của Giang Ánh Tuyết.

Lần nào cũng vậy, mỗi lần cô ta muốn nói thì đều bị cứng rắn nén trở về.....

Nghe trong điện thoại di động truyền đến tiếng “Tút tut tut”, ngón tay Giang Ánh Tuyết nắm điện thoại di động càng siết chặt, cô ta càng ngày càng cảm giác giữa mình và Kỷ Thành có một đoạn cống vắt ngang.....

.....

Hoắc Kỳ Thành để điện thoại di động xuống liền nhìn Tần Lạc và con trai đang chơi đùa vui vẻ trên bờ biển, chân của cô bị thương vẫn chưa hoàn toàn khỏi được, cho nên phần lớn đều ngồi một chỗ, chỉ có Tiểu Tinh vui sướng chạy tới chạy lui ở trên bờ cát, nhặt vỏ ốc, bắt con cua.....

Chơi cực kỳ vui vẻ.

Hình như thật lâu không thấy Tiểu Tinh vui vẻ như vậy rồi.

Hơn nữa, một màn trước mắt ấm áp khiến cho người ta không dời mắt được.

Lúc ăn cơm buổi trưa, Hoắc Kỳ Thành bất ngờ nói ra một câu, “Ba giờ chiều lên máy bay trở về, sau khi ăn xong thu thập hành lý một chút.”

Hoắc Gia Tinh đang dùng cơm phồng má nhìn về phía cha, “Không phải còn hai ngày để chơi sao?”

Hoắc Kỳ Thành ưu nhã cầm khăn giấy lau miệng, “Bà nội gọi điện thoại bảo chúng ta trở về.”

Hoắc Gia Tinh chép miệng, nếu là bà nội gọi điện thoại thúc giục cha, vậy khẳng định là có chuyện gì.....

Ngay sau đó bất đắc dĩ nói: “Được rồi!”

Tần Lạc vẫn vui đầu ăn cơm không nói tiếng nào, cô cũng biết Đại Ma Vương có thể dành chút thời gian ra ngoài chơi ba ngày với mình và Tiểu Tinh rất không dễ dàng.

Dù sao anh bận rộn như vậy, mỗi ngày phải xử lý nhiều chuyện như vậy.....

Khi lên trên máy bay, Hoắc Gia Tinh ngồi ở giữa cha và chị gái, khỏi phải nói là rất hạnh phúc!

Nói vui vẻ rạo rức nói: “Cha, chân chị gái bị thương còn chưa khỏe, mà con lại phải học bổ túc Anh ngữ, nên để chị gái tạm thời ở tại nhà chúng ta đi! Như vậy cũng khó để cho chị gái chạy tới chạy lui, quá phiền toái!”

Tần Lạc vừa định nói “Không cần”, kết quả Hoắc Kỳ Thành mở miệng đồng ý, “Được.”

Hoắc Gia Tinh vui vẻ không thôi, “U! Quá tuyệt! Vậy thì con có thể ngày ngày nhìn thấy chị gái!”

Tần Lạc thấy Tiểu Tinh vui vẻ như vậy nên cũng không nhẫn tâm nói ra việc không muốn, trong lòng cũng có chút ngọt ngào vui mừng.....

Xuống phi cơ, chuyện đầu tiên, Hoắc Kỳ Thành liền dẫn Tần Lạc đi tới bệnh viện, anh vốn muốn để Đại Vệ đưa Tiểu Tinh về ngủ trước, dù sao sắc trời đã tối, nhưng Tiểu Tinh nhất định dính lấy Tần Lạc không chịu đi, bất đắc dĩ Hoắc Kỳ Thành đành phải mang theo con trai cùng nhau đi tới bệnh viện.

Lúc đó, Ước Hàn đã tan việc cùng bạn gái Mary hẹn hò, cũng bởi vì một cuộc điện thoại của bạn tốt mà lại chạy về, chứng kiến hình ảnh cả nhà bọn họ thân mật đứng ở một chỗ mà phải chép miệng, “Tình huống này là sao?”

Về mặt Hoắc Kỳ Thành lạnh nhạt, “Chính là tình huống cậu thấy.”

Ước Hàn mồm rộng ra thành một chữ “o”, muốn hỏi cái gì vẫn là nhịn được.

Chờ Tần Lạc đi làm kiểm tra thì mới kéo bạn tốt đến một bên, “Mình nghe nói bạn gái cháu trai cậu đã mang thai, tại thời điểm mẫu chốt này cậu vẫn cùng Tần Lạc ra vào, không sợ bị người có lòng theo dõi sao?”

Hoắc Kỳ Thành đốt cho mình một liều thuốc, “Mấy ngày nay anh cả mình nào còn có thời gian nhìn chăm chăm mình chứ, về phần bên anh hai, gần đây khá thân thiết với nhà họ Cố, có ý định kết thân.”

Ước Hàn tấm tắc cảm khái nói: “Thì ra bây giờ cậu đang bày mưu tính kế ngoài ngàn dặm! Ở đảo Saipan ba ngày lại có thể biết rõ như lòng bàn tay động tĩnh của hai người anh trưởng.”

Hoắc Kỳ Thành gõ gõ tàn thuốc lá, “Thói quen.”

Ước Hàn cũng biết nhiều năm như vậy anh không dễ dàng, ngồi lên vị trí này là trước có sói sau có hổ, không cẩn thận thì sẽ từ phía trên ngã quy xuống.

Có thể ngồi lên vị trí này càng phải trải qua khó khăn và trở ngại, cho tới đường thành A Thành lạnh lùng.

Tần Lạc so với anh, chính là ánh sáng không tầm thường trong sinh mệnh của anh!

Từ trong nhiều người như vậy chọn trúng cô, sau đó lại năm năm sau bởi vì con trai mà gặp lại nhau, có lẽ đây cũng duyên phận chỉ định sâu xa.

“Cần bất kỳ trợ giúp thì cứ mở miệng, mấy người chúng tôi đều luôn ở đây.”

“Ừ.”

Ở trong lòng Hoắc Kỳ Thành, Ước Hàn và Đường Triều, Tống Tư Bạch, Lâm Lạc Đông, bốn người bọn họ chính là anh em sinh tử của mình, nếu như không có bọn họ hết sức giúp một tay, chỉ sợ vị trí của mình rất khó ngồi vững vàng nhiều năm.....

“Ngược lại bên nhà họ Cố cũng có một người đặc biệt.”

“Như thế nào?”

“Nghe nói là luật sư tiếng tăm lừng lẫy Cố Nam Châu thì phải?”

Hoắc Kỳ Thành suy tư hai giây, “Đã từng nghe thấy Đường Triều nhắc qua, đặc biệt phụ trách các loại án kiện tố tụng quốc tế, Cố luật sư, chưa từng có thua kiện.”

Ước Hàn gật đầu, “Chính là anh ta! Anh ta đang là luật sư nổi tiếng, nghe nói trong lúc còn học đại học đã cùng bạn bè mở ra một sở luật sư, ngày nay văn phòng luật của anh ta đông như trẩy hội, không có quan hệ chỉ sợ phải xếp hàng đến sang năm.”

Hoắc Kỳ Thành cũng đã nghe Đường Triều nói qua với anh, cho nên hiểu rõ anh ta bởi vì công ty đã từng gặp một anh kiện quốc tế, mà luật sư bộ tư pháp không ai dám vỗ ngực bảo đảm nhất định có thể thắng, lúc này Đường Triều mới tiến cử Cố Nam Châu cho anh.

“Chẳng lẽ anh ta cũng là người nhà họ Cố?”

“Đúng vậy! Anh ta chính là cậu năm nhà họ Cố! Nghe nói cũng cháu trai ông cụ Cố thương yêu nhất, chỉ tiếc chí hướng anh ta không phải buôn bán, khó tránh khỏi có chút làm cho người ta tiếc hận.”

“Bây giờ người năm quyền nhà họ Cố là ai?”

“Cha của Cố Nam Châu, mà anh cả anh ta hiện đang nhậm chức Phó tổng ở công ty, cũng là dòng nước ngầm mãnh liệt trong một nhà!” Ước Hàn thở dài nói.

Hoắc Kỳ Thành nhặt nhẻo nhếch môi, “Cái cậu năm nhà họ Cố này đúng là thật đặc biệt.”

Ước Hàn nói tiếp, “Còn không phải sao! Hơn nữa cậu thấy sao? Khi anh hai của cậu nhìn trúng lại là anh ta!”

Hoắc Kỳ Thành cũng có chút bất ngờ, “Hả? Cái này không giống như là người anh hai cần! Mặc dù Cố Nam Châu là cháu trai ông cụ Cố thương yêu nhất, nhưng rõ ràng anh ta không có trí hướng trong thương mại, khẳng định gả con gái cho anh ta cũng không có bảo hiểm gì.”

Ước Hàn cười hai tiếng, “Đại thiếu đã sớm kết hôn, hơn nữa cháu gái cậu coi trọng là Cố Nam Châu, mình thấy anh hai cậu cũng sớm phân tích hơn thiệt ở trong đó rồi thì mới làm ra quyết định.”

Hoắc Kỳ Thành nhẹ nhàng khắc ra một hơi thuốc, “Lúc này anh hai của mình cũng đã tìm được núi dựa.”

Ước Hàn gật đầu, “Còn không phải sao! Cũng muốn cùng cậu chia một chén súp!”

Khóe môi Hoắc Kỳ Thành khẽ nhếch lên, đáy mắt hoàn toàn lạnh lẽo, anh sẽ không để cho bọn họ được như nguyện!

.....

Sau khi bác sĩ trưởng làm kiểm tra cận kề cho Tần Lạc, lại căn dặn cô ngày mai bắt đầu tới bệnh viện làm trị liệu, Hoắc Gia Tinh vội vàng la ầm lên: “Chị gái, bắt đầu từ ngày mai em và chị cùng nhau tới bệnh viện làm trị liệu điều trị, nhất định chị sẽ lập tức khá hơn!”

Tần Lạc yêu thương sờ sờ mái tóc mềm mại của Hoắc Gia Tinh, “Ừm! Nhất định chị gái sẽ nhanh chóng khá hơn.”

Hoắc Gia Tinh cười hì hì cô cọ xát lên người cô, cùng sau ba ngày ở cùng chị gái, nó càng không muốn tách ra khỏi chị gái.....

Ước Hàn và Mary thấy một màn như vậy cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, máu mủ quá là kỳ diệu!

Hoắc Kỳ Thành nhìn hành động ấm áp của hai mẹ con trước mắt, càng kiên định hoàn thành nguyện vọng một nhà đầy đủ cho con trai.

Hôm sau.

Nhà chính họ Hoắc.

Trừ Hoắc Gia Tinh ở ngoài, tất cả mọi người nhà họ Hoắc đều đến đông đủ.

Hai vợ chồng anh cả nhà họ Hoắc, một nhà bốn người của anh hai nhà họ Hoắc, một nhà ba người của anh ba nhà họ Hoắc với Hoắc Kỳ Thành cùng mẹ là Phương Lệ Hoa đều ngồi ở trong phòng khách.

Mọi người đều có những suy nghĩ riêng của mình, mà ông cụ và Hoắc Cẩm Dương thì ở thư phòng trên lầu ngậy người nửa giờ vẫn chưa có đi ra.

Vợ của anh cả Lý Bình có chút lo lắng quay sang nói với chồng, “Ông xã, anh nói xem cha có thể đánh Cẩm Dương hay không! Mà chuyện mang thai như vậy cũng không phải là chuyện xấu, hơn nữa Cẩm Dương cũng lớn rồi, sớm nên đến tuổi kết hôn.”

Hoắc Kỳ Vĩ an ủi vợ, “Chớ lo lắng vợ vãn.”

Anh hai Hoắc Kỳ Nghiệp không âm không dương chen vào nói, “Anh cả, thật sự phải chúc mừng anh! Không ngờ Cẩm Dương nhà anh có tốc độ nhanh vậy, điểm này thật khiến người ta theo không kịp!”

Trong lời nói của ông ta có ý gì, sao Hoắc Kỳ Vĩ có thể không nghe hiểu, “Em hai, hình như gần đây anh nghe nói chú rất thân cận với nhà họ Cố,

chẳng lẽ đang giúp cháu gái Thái Vi xem xét cháu rể? Đối tượng cũng đã có, muôn ôm cháu trai còn không nhanh sao?”

Vợ của anh hai Đinh Mai bất mãn nói: ”Anh cả, anh cho rằng ai cũng giống như con dâu nhà anh sao? Con gái phải hiểu được tự ái! Còn chưa kết hôn bụng đã lớn rồi là sao? Danh tiếng truyền đi cũng không dễ nghe!”

Hoắc Thái Vi đỏ bừng cả khuôn mặt nói theo, “Bác cả, cháu cũng không chọc bác...bác nói cháu xong chưa?”

Liên tục bị em dâu và cháu gái nói, sắc mặt Hoắc Kỳ Vĩ có chút không tốt, vừa mới chuẩn bị mở miệng, mẹ kế Phương Lệ Hoa ưu nhã đặt ly trà xuống, ”Cùng nói ít đi một câu, chuyện con gái chưa xuất giá mà đã mang thai thì không phải chuyện vẻ vang gì, Vi Vi là người dưới, cũng là cháu gái ruột của anh, lời này của anh đúng là thiếu sót.”

Hoắc Kỳ Vĩ lập tức giận vô cùng.

Ngược lại một nhà Hoắc Kỳ Nghiệp lại âm thầm vui mừng, mặc kệ như thế nào, hiện tại cũng phải làm thân với Tam phòng*, mặc dù anh cả kết thân với nhà họ Giang thật, thì mình cũng có thể mượn tam phòng để giữ thực lực đột phá mới.

(*): ý chỉ vợ lẽ đó

Vợ của anh cả Lý Bình thấy chồng thua thiệt, không khỏi bất bình dùm ông, “Dì Phương, Kỳ Vĩ nhà con cũng không phải muốn nói Vi Vi, chỉ là vừa rồi chú hai nói Cẩm Dương nhà chúng con có tốc độ quá nhanh, Kỳ Vĩ chỉ là đầy miệng mà thôi. Vi Vi và Ny Ny là chị em song sinh duy nhất nhà họ Hoắc chúng ta, chúng ta là người một nhà nên thương bọn chúng còn không kịp, làm sao bắt nạt được chứ!”

Đinh Mai hừ lạnh một tiếng, rõ xì mũi coi thường với bà ta.

Phương Lệ Hoa uống cạn một tách trà, sau đó nói với người giúp việc: “Lại đổi một bình trà nữa đi, ông chủ thích uống Bích Loa Xuân năm nay mới ra.”

Người giúp việc lên tiếng lui ra.

Mọi người cũng đều biết điều im lặng, lòng dạ biết rõ ông cụ sẽ xuống lập tức.

Từ đầu đến cuối Hoắc Kỳ Thành không nói được lời nào, đối với những tranh đấu gay gắt nhà họ Hoắc, anh lại không có bất kỳ tranh đấu gì với họ.

Múa mép khua môi, anh lại không bao giờ thành thạo, cũng không nhỏ nhen!

Nước trà mới vừa thay xong, ông cụ Hoắc liền cùng cháu trai Hoắc Cẩm Dương đi từ thư phòng lầu hai ra, tiết tu thời gian vừa vặn, từ điểm đó mà nói, ngay cả Hoắc Kỳ Thành cũng có chút bội phục mẹ mình, nhiều năm như vậy bà đã nắm được rõ sinh hoạt tập quán của cha.

Hoắc Kỳ Vĩ, Hoắc Kỳ Nghiệp và Hoắc Kỳ Lan lại phải lau mắt mà nhìn dì Phương, người phụ nữ này không đơn giản, trước đây thật lâu bọn họ đã biết, đây cũng là nguyên nhân mà bọn họ không dám ở trước mặt bà làm gì quá đáng.

Một người phụ nữ có thể để cho một đàn ông trắng hoa vẫn sống ở bên người bà hơn 30 năm, đây cũng không phải chuyện đơn giản.

Lý Bình một lòng nhớ tới con trai, nhìn anh ta đi xuống vội vàng nghênh đón, đau lòng hỏi “Con trai, ông nội và con nói cái gì đấy?”

Hoắc Cẩm Dương an ủi mẹ, “Mẹ, con không sao.”

Hoắc ông cụ liếc mắt nhìn hai người mẹ con bọn họ, “Đều là con trai bảo bối mà cô nuôi dạy ra! Chưa kết hôn mà đã có con! Đều là việc di truyền sao?”

Lý Bình uất ức trả lời một câu, “Cha, loại chuyện như vậy chúng ta không nói thì ai sẽ biết?”

Ông cụ Hoắc kiên ky nhất là có người mạnh miệng, lập tức trợn tròn cặp mắt, quang ly trà vợ mình vừa đưa lên đất.

“Choang” một tiếng thật lớn.

Lập tức bên trong phòng khách yên lặng như tờ, Lý Bình bị dọa đến run cả người, cũng không dám lăm mồm nữa.

“Chuyện Giang Ánh Thần mang thai đã sớm huyên náo mọi người đều biết! Chẳng lẽ những thứ này đều không phải là chủ ý của các người! Cho là để cô ta mang thai là có thể vào nhà họ Hoắc ta sao?”

Lúc ông cụ Hoắc nói những lời này nghiêm nhiên mang theo tức giận.

Phương Lệ Hoa vội vàng dịu dàng thuận lưng cho ông, “Thân thể là của mình, ông không nên đau lòng, tôi còn đau lòng hơn!”

Lời nói này của bà không chút nào mang dáng vẻ giả tạo, mà hoàn toàn lộ ra sự quan tâm, hơn nữa giọng của bà rất dịu dàng mềm mại đáng yêu, tức giận lớn hơn nữa hóa cũng bị giọng nói tỉ mỉ mềm mại này vuốt xuôi giận

Ông cụ Hoắc rất thích bộ dạng này của bà, cầm tay của bà, “Cũng chỉ có bà yêu thương tôi.”

Phương Lệ Hoa ngọt ngào nâng khóe môi lên, “, nếm thử một chút Bích Loa Xuân của tôi.”

Ông cụ Hoắc nhận lấy ly trà nhấp một miếng, gật đầu, “Ừ, không tệ!”

Hai người này ở ngay trước mặt của đám tiểu bối mà ân ái, những người khác cũng không có dám lên tiếng, cả nhà họ Hoắc nói chuyện cùng ông trong lúc ông tức giận cũng chỉ có dì Phương và Tiểu Tinh thôi.

Đều thuộc về người nhà tam phòng, cũng khó trách Hoắc Kỳ Thành có thể ngồi vững trên vị trí người thừa kế không ngã.

Hồi lâu, ông cụ Hoắc mới chuyển ánh mắt sang cả đám nam nữ và cháu trai cháu gái, “Hôn sự của Cẩm Dương và Ánh Thần ta sẽ sớm tìm ông cụ Giang thương lượng.”

Hoắc Kỳ Vĩ còn muốn hỏi cái gì đó lại nghẹn trong cổ họng, lời của cha rất rõ ràng rồi, mình còn hỏi nữa có vẻ có chút không được tán thưởng.

Thậm chí, có thể đưa dẫn đến tác dụng hoàn toàn ngược lại.

Hoắc Kỳ Nghiệp và Hoắc Kỳ Lan không biến sắc liếc nhìn nhau, xem ra Hoắc Cẩm Dương muốn cùng kết hôn với Giang Ánh Thần cũng không có dễ dàng thuận lợi như vậy

Đợi sau khi con cả, con hai, con ba rời đi, Phương Lệ Hoa mới giữ con trai ở lại riêng, “A Thành, con và Ánh Tuyết đã lâu như vậy, tại sao bụng cô ta còn không phản ứng?”

Hoắc Kỳ Thành có chút bất đắc dĩ, “Mẹ, con đã có Tiểu Tinh rồi.”

Phương Lệ Hoa ý vị sâu xa giáo dục con trai, “Mẹ biết con rất thương Tiểu Tinh, nhưng sau khi con và Ánh Tuyết kết hôn nhất định là phải sinh một đứa bé, mặc kệ con trai hay con gái, mẹ đều thích.”

Hoắc Kỳ Thành nâng trán, “Mẹ, Tiểu Tinh không thích cô ấy.”

Phương Lệ Hoa tức giận nói: “Lời con nói là ý gì! Chẳng lẽ Tiểu Tinh không thích người nào thì con cũng không kết hôn sao?”

Hoặc Kỷ Thành mím môi, “Mẹ, bây giờ con vẫn chưa muốn suy tính tới việc này.”

Dứt lời, đi thẳng.

Phương Lệ Hoa nhìn bóng lưng con trai hận đến dậm chân, không có cách chút nào.

Xem ra, bà phải tìm Giang Ánh Tuyết nói chuyện tốt một chút

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 124: Thế Giới Hai Người Ngọt Ngào

Mấy ngày nay Tần Lạc đều ở biệt thự nhà họ Hoắc, ban ngày có tài xế riêng đưa cô đến bệnh viện làm trị liệu, sau đó đón cô trở về.

Mỗi ngày Tiểu Tinh đều ở cùng cô, mỗi khi ở bệnh viện sẽ có người cho rằng bọn họ là mẹ con.

Ngay cả Mary cũng nói: “Tiểu Tinh vẫn chưa từng đánh người như vậy.”

Tần Lạc xấu hổ cười: “Tôi cũng rất thích Tiểu Tinh, mỗi lần ở chung với bé thì có một cảm thấy duyên phận rất kỳ diệu.”

Mary có chút cảm động: “Quan hệ huyết thống mẹ con thật đúng là rất kỳ lạ.”

Tần Lạc có chút sững sốt: “Cái gì?”

Mary lập tức biết mình nói lỡ miệng, vội vàng nói: “A..... Tôi là nói quan hệ huyết thống giữa mẹ con rất kỳ diệu, không nghĩ tới giữa cô với Tiểu Tinh cũng sẽ như vậy, cảm khái một chút mà thôi.”

Tần Lạc không nghĩ nhiều, dù sao Mary là bác sỹ, cô ấy chỉ đứng ở góc độ bác sỹ nhìn chuyện này, về phần cô với Tiểu Tinh, làm sao có thể là mẹ con đây?

Liền không để ở trong lòng.

Mary thấy cô không có tiếp tục truy vấn nữa trong lòng âm thầm thề lười, nếu như nói lỡ miệng thì cô có lỗi lớn...

Hôm nay, Tần Lạc làm xong hẹn gặp mặt với bạn cùng phòng ở đại học F Đường Từ Từ ở thư viện, hai người hàn huyên một lúc sau thì đi vào tra tư liệu của mình.

Mỗi khi cần đi thư viện, Tần Lạc đều coi trọng thư viện ở trường học cũ, sách bên trong trên cơ bản cần gì đều có, muốn tra cái gì đều có, hơn nữa quen thuộc, còn có thể cùng bạn cùng phòng đại học hẹn gặp...

Thời gian ở thư viện dường như đặc biệt nhanh, Tần Lạc trong lúc vô tình nhìn ngoài cửa sổ một cái, thấy bây giờ đã muộn, vội vàng lấy điện thoại di động từ trong túi xách ra, phía trên thậm chí có năm cuộc gọi nhờ của Hoắc Kỳ Thành.

Trong lòng cô thầm nghĩ không xong! Hôm nay Tiểu Tinh được bà nội đón đi, Hoắc Kỳ Thành hẹn buổi tối ăn cơm cùng cô...

Đây tính là cuộc hẹn ý nghĩa giữa bọn họ...

Không kịp suy nghĩ nữa, cô vội vàng tạm biệt với Đường Từ Từ: “Từ từ, mình có chút việc đi trước! Lần sau mời cậu ăn cơm!”

Đường Từ Từ hiểu rõ phất tay: “ok!”

Cô cảm thấy được, Lạc Lạc đang yêu...

Tần Lạc từ thư viện gọi điện thoại cho Hoắc Kỳ Thành.

Kêu thật lâu, đầu kia mới chậm rãi nhận nghe.

“Em vừa mới ở thư viện trường đại học F tra tư liệu, điện thoại để chế độ im lặng để ở trong túi, không phải cố ý không nhận điện thoại của anh!”

Tần Lạc vội vàng giải thích nói, không hy vọng tạo thành hiểu lầm không cần thiết.

“Không phải hẹn buổi tối cùng ăn cơm sao?”

“Thư viện quá an tĩnh, hơn nữa trong quá trình tra tư liệu rất dễ dàng quên thời gian...”

“Già mồm át lễ phải!”

“Nào có! Người ta nói đều là sự thật...”

“Ừ hừ!”

“Em đã đến cửa trường học, em trực tiếp gọi xe đi?” Tần Lạc cố ý nói sang chuyện khác.

“Để anh bảo Đại Vệ qua đón em.”

“Không cần phiền toái như thế.”

“Chân em bây giờ mới vừa khỏi, không nên đi đường nhiều.”

“Ừm...”

Nghe đến đó, trong lòng Tần Lạc ngọt ngào, thì ra anh quan tâm mình như vậy...

Ngay sau đó nói: “Vậy em đi từ từ.”

“Ừ, tìm một chỗ ngồi chờ anh cũng được.”

Sau đó, điện thoại đã bị cúp.

Tay Tần Lạc cầm di động có một chút nóng lên, kể cả hai gò má, đỏ đến chỗ mang tai.

Gió đêm thật lạnh, nhưng sâu trong nội tâm của cô lại ngọt ngào.

Khi cô còn đang mơ màng, chuông điện thoại di động lại vang lên, Tần Lạc sững sờ nhận nghe: “Alo?”

Giọng nói Hoắc Kỳ Thành khàn khàn trầm thấp: “Định vị địa chỉ gửi cho anh.”

Tần Lạc trong lúc nhất thời nghe không hiểu: “A?”

Hoắc Kỳ Thành đành phải lập lại lần nữa: “Định vị địa chỉ của em lúc này cho anh, đừng nói với anh em chưa dùng qua?”

Gương mặt Tần Lạc đỏ như bị lửa đốt: “Em biết rồi.”

Mười phút sau.

Một chiếc Spyker c8 màu đen số lượng có hạn đứng ở bên cạnh Tần Lạc, cô vừa lên xe đã bị anh giáo huấn: “Em có biết heo chết như thế nào không?”

Tần Lạc lúng túng nhìn về phía anh, bị anh đột nhiên hỏi làm cho ngây ngẩn cả người.

“A? Chết như thế nào?”

“Đần chết!”

“...”

Tần Lạc không hiểu nhìn anh, ánh mắt anh sáng quắc nhìn bản thân dường như nói mình.

Nhất thời, cô cảm thấy trên đỉnh đầu giống như có một đàn quạ bay qua.

Cạc cạc cạc...

“Em nào có.”

Cô nhỏ giọng lầu bầu một tiếng.

Hoắc Kỳ Thành khẽ liếc xéo nhìn cô: “Anh có nói là em sao? Nóng lòng thừa nhận sai như vậy?”

Tần Lạc bị dí dỏm ngầm của anh như sét đánh trong sống ngoài khét, dứt khoát hóa đá không nói, Hoắc Kỳ Thành không hài lòng hừ hừ: “Thế nào? Còn tức giận?”

Tần Lạc vội vàng cong lên khoe môi: “Không có, em chỉ theo quán tính tiến vào trạng thái chờ dẫn.”

Ngón tay Hoắc Kỳ Thành xoa đôi má trắng nõn của cô, ánh mắt dịu dàng mà sắc bén, “Cô gái, không cần có ý lừa gạt anh, anh ghét nhất là không thành thực.”

Tần Lạc cười đến vô tội: “Ở trước mặt anh, em nào dám! Tâm tư nhỏ gì vừa đến người anh đã bị phá hỏng, đâu còn phát huy đường sống?”

Hoắc Kỳ Thành kéo cô ngồi đến trên người mình: “Biết thì tốt.”

Tần Lạc ở trong lòng liếc mắt, lòng dạ Đại Ma Vương thật sự phúc hắc lại thâm sâu! Mình hoàn toàn không đùa được anh!

...

Trở về biệt thự, Tần Lạc bị Hoắc Kỳ Thành “Ép” ăn quá nhiều, ăn xong liền lôi kéo cô lên lầu, bị Tần Lạc tránh thoát: “Bụng em đã no tròn rồi!”

Ánh mắt Hoắc Kỳ Thành không kìm được dán ở trên bụng bằng phẳng của cô: “Rõ ràng là bẹp.”

“Không phải trong bụng anh, anh đương nhiên không cảm thấy!”

Tần Lạc tức giận mếu máo, dạ dày cô có thể ăn bao nhiêu cô rất rõ ràng.

Hoắc Kỳ Thành bỗng nhiên đưa tay sờ bụng cô, quả nhiên có chút tròn trịa, khác với sờ bình thường.

“Dạ dày em quá nhỏ, mới ăn như thế đã no.”

“Còn không ăn nhiều, anh coi em như heo sao!”

Tần Lạc hờn hển nhìn anh.

Hoắc Kỳ Thành không tức giận: “Có đôi khi em quả thật giống một con heo con.”

Tần Lạc hận không thể đánh anh một quyền, cô có chỗ nào giống heo con chứ?

Lập tức mím môi nói: “Anh không cần đặt biệt hiệu động vật gì lung tung cho em được không! Em cũng không phải không có tên.”

Hoắc Kỳ Thành hừ lạnh một tiếng, không đưa ra bình luận.

Tần Lạc không muốn đứng một mình với anh ở lâu hai, cảm thấy... Rất nguy hiểm.

Vội vàng nói sang chuyện khác: “Ai nha! Bụng thật sự rất no! Chúng ta đi dạo ở sân sau đi!”

Ánh mắt cô tha thiết nhìn về phía Hoắc Kỳ Thành.

Thật lâu sau - -

Hoắc Kỳ Thành mới miễn cưỡng nhìn cô một cái, xoay người đi đến sân sau.

Oh!

Tần Lạc vui rạo rức đuổi theo, trong lòng vui mừng đến hoa nở, vẻ mặt lại sóng nước chẳng sao, không có một chút vui sướng.

...

Mặc dù đã vào mùa đông, nhưng thời tiết bây giờ cũng không tệ lắm, trời đầy sao.

Tần Lạc thấy các loài hoa trong vườn hoa đang tươi tốt, bỗng nhiên bắt đầu nghĩ muốn hái ít cánh hoa tươi trở về tắm bồn.

“Em muốn lấy mấy đóa hoa có thể chứ?”

Hoắc Kỳ Thành lạnh nhạt mở miệng: “Loại chuyện này không cần hỏi anh, em muốn bao nhiêu cũng được, bảo người làm đến cắt.”

“Vẫn nên để tự em, em thích tự mình làm.”

“VẬY ANH ĐÂY?”

Ý của Hoắc Kỳ Thành là: Em muốn anh đứng ở đây nhìn em hái hoa?

Tần Lạc không nghĩ sâu xa, rất thuận miệng nói một câu: “Anh giúp em cầm!”

Khóe môi Hoắc Kỳ Thành giật giật, anh không có cách nào tưởng tượng đáng vẻ mình cầm hoa.

Ngọn đèn ở sân sau hơi tối, Tần Lạc không chú ý đến vẻ mặt Hoắc Kỳ Thành, vui vẻ xoay người đi đến trong vườn hoa, mặc dù bên trong hoa thi nhau nở, nhưng cô vẫn không đành lòng cắt quá nhiều, chỉ thật cẩn thận bẻ gãy mấy đóa hồng cùng cỏ Lavender...

“Còn chưa xong?”

Hoắc Kỳ Thành đợi có chút không kiên nhẫn.

Tần Lạc lại bẻ hai đóa hoa bách hợp: “Được rồi được rồi!”

Chờ khi cô từ trong vườn hoa ra ngoài, mặt Hoắc Kỳ Thành đã đen kịt, lạnh lùng hừ một câu: “Phụ nữ thật phiền phức!”

Tần Lạc trợn mắt nhìn anh: “Có bản lĩnh anh làm cho phụ nữ trên thế giới này đều biến mất đi!”

Hoắc Kỳ Thành dừng bước lại nhìn cô: “Bản lĩnh già mồm càng ngày càng lợi hại rồi hả?”

Tần Lạc ngập ngừng nói: “Em nói sự thật.”

Lại đi hai bước, ánh mắt Hoắc Kỳ Thành bỗng nhiên dừng ở chỗ nào đó.

Tần Lạc không hiểu nhìn anh: “Sao không đi?”

Môi Hoắc Kỳ Thành động nhẹ: “Vừa rồi giống như thấy một con rắn bò qua...”

“A - - “

Anh nói còn chưa xong, thì nghe thấy Tần Lạc thét chói tai một tiếng nhào vào trong lòng anh, làm cho anh trở tay không kịp, hiển nhiên không hiểu cô làm sao vậy.

Tần Lạc hoàn toàn giống như bạch tuộc treo ở trên người anh, ánh mắt không dám nhìn sang bên cạnh, sợ nhìn thấy động vật làm cho cô sợ hãi.

Thật khủng khiếp!

Trước kia mỗi lần cô đến sân sau sao không thấy thứ gì đó dọa người như thế, xem ra, về sau cần cẩn thận!

“Nó đi chưa?”

“Cái gì?”

Hoắc Kỳ Thành sửng sờ.

“Là thứ anh vừa nói đó...!”

“A..... Đã sớm chạy không còn thấy bóng dáng tăm hơi rồi.”

“Anh xem nó đã chạy đi đâu?”

“Nó chạy nhanh như vậy, anh đâu thấy được.”

“Cho nên nói, đợi lát nữa còn có thể nhìn thấy nó?”

Hoắc Kỳ Thành có vẻ dăm chiêu gật đầu: “Ừ, không bài ngoại trừ khả năng này.”

Tần Lạc sợ tới mức không dám đi xuống, gắt gao dính ở trên người anh, giống như gấu Koala.

“Không phải muốn đi dạo sao? Mau xuống đi.”

Hoắc Kỳ Thành đã nhận ra tâm tư của cô, cố ý đùa cô.

Tần Lạc ra sức lắc đầu: “Không cần! Chúng ta trở về đi.”

“Dạ dày em còn chưa tiêu hóa.”

“Anh ôm em trở về như vậy bụng không phải tiêu hóa.”

“Anh chưa nói muốn ôm em.”

“Không! Em không muốn đi xuống.”

Tần Lạc dứt khoát tỏ vẻ vô lại, cô biết Hoắc Kỳ Thành không có khả năng ném mình xuống, ở phương diện này, cô không sợ.

Hoắc Kỳ Thành rất hưởng thụ cô làm nũng với mình, đương nhiên không có khả năng thật sự ném cô xuống, người cô nhẹ như chim treo ở trên thân mình một chút cũng không nặng.

“Bỏ hoa lấy ra, đâm vào anh rồi.”

Hoắc Kỳ Thành không ngại phụ nữ treo ở trên người mình, cũng rất ghét bỏ hoa Tần Lạc cầm ở trong tay.

“A..... Em cầm xa một chút.”

Tần Lạc bĩu môi, thật sự là một đại thiếu gia không phục vụ tốt!

Thẳng đến cửa phòng khách, Tần Lạc mới vùng vẫy muốn xuống, Hoắc Kỳ Thành lại không cho phép, dứt khoát bồng cô lên.

Tần Lạc xấu hổ đến cả khuôn mặt đỏ bừng: “Rất nhiều người làm ở đây.”

“Vừa rồi là ai vẫn la hét không chịu xuống? Bây giờ mới hối hận có phải chậm rồi không?”

Trong giọng Hoắc Kỳ Thành trầm thấp khêu gợi mang theo chút trêu chọc, Tần Lạc chỉ có thể chôn đầu ở trong lòng anh làm đà điểu...

Vì thế, nhóm người làm nhìn thấy một hình ảnh rất đặc biệt: Tiên sinh ôm Tần tiểu thư, trong tay Tần tiểu thư còn cầm một bó hoa tươi mới vừa ngắt lấy.

Trong lòng các cô còn YY, chẳng lẽ tiên sinh tặng cho Tần tiểu thư?

Tần tiểu thư cũng quá hạnh phúc! Quả thực làm đối tượng tất cả phụ nữ hâm mộ ghen ghét!

...

Trở lại phòng Tần Lạc ngắt lấy cánh hoa tươi vừa rồi hái xuống đặt ở trong chậu rửa, sau đó vớt chúng nó ra ngoài bỏ vào nước ấm vừa phải trong bồn tắm lớn.

Hoắc Kỳ Thành định tắm rửa cùng cô, nhưng nhìn thấy bồn tắm lớn phủ đầy cánh hoa tươi kia, nhất thời không muốn tắm rửa.

“Không thể quá nửa giờ!”

“Nhưng... em muốn nhiều ngâm nước lâu một chút, ời, ời!”

“Ngâm nước lâu làm làn da sẽ nhăn.”

“Em sẽ không ngâm nước lâu.”

“Không được thương lượng, trong nửa giờ phải ra ngoài!”

Hoắc Kỳ Thành nghiêm mặt đi đến một gian phòng tắm khác, đêm nay rất không dễ dàng con trai không trở về, anh đương nhiên phải quý trọng cơ hội thật tốt.

Tần Lạc thè lưỡi với bóng lưng anh rời đi, thật sự là quý bá đạo chán ghét!

...

Trong phòng tắm.

Tâm tình Tần Lạc sung sướng đùa bỡn cánh hoa nổi ở trên mặt nước, khóe miệng không nhịn được ngâm nga tiếng hát, thật sự là một hưởng thụ!

Cô ngửa thân thể dựa vào, làm cho những cánh hoa xinh đẹp này tùy ý dán lên làn da mình, cô hận không thể cầm điện thoại vào chụp tấm hình cho tiểu ưu nhìn một chút.

Nhất định cô ấy tức giận đến giậm chân!

Nửa giờ sau, cả người cô phỉm phấn hồng từ trong phòng tắm đi ra, quần tóc ướt cổ ý lúc ẩn lúc hiện ở trước mặt Hoắc Kỳ Thành.

Cả người Hoắc Kỳ Thành bốc hỏa nhìn cô: “Làm loạn nữa tối nay anh sẽ làm em ngay ở trên cửa!”

Tần Lạc bị lời nói khí phách rét lạnh của anh làm cho sợ “Bịch” một cái vọt vào phòng tắm sấy tóc, cố ý ở bên trong lễ mễ gần 20 phút mới ra ngoài.

Lúc đi ra trên mặt còn đắp một mặt nạ tẩy trắng màu đen.

Hoắc Kỳ Thành vừa ngẩng đầu thiếu chút nữa bị hù dọa, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô: “Rửa mặt cho anh!”

Tần Lạc lui về sau một bước: “Đây là mặt nạ tẩy trắng, vô cùng bổ sung nước, sau khi đắp xong khuôn mặt sẽ trơn mềm, không tin em đắp cho anh một cái?”

Hoắc Kỳ Thành lạnh lùng nghiêm mặt nhìn cô, lại gọi tên đầy đủ của cô: “Tần Lạc!”

Tần Lạc bĩu môi: “Em chỉ có ý tốt! Anh nhìn đàn ông Hàn Quốc đều đắp mặt nạ! Đây không phải chuyện mất mặt cái, chẳng lẽ anh không hy vọng làn da mình mềm mại sao?”

Mặt Hoắc Kỳ Thành hoàn toàn đen.

“Lập tức đi rửa cho anh!”

“...”

Tần Lạc chần chờ vài giây thì nhanh chóng vào phòng tắm, thật ra tối nay cô cố ý đắp mặt nạ tảo biển màu đen để hù dọa anh.

Ha ha ha ha hô hô ~

Nhìn anh tức giận thành như vậy thực vui vẻ!

Nhưng mà - -

Chuyện về sau cô liền không vui nổi, bởi vì khi người đàn ông tức giận hậu quả rất nghiêm trọng, trực tiếp hung hăng kéo cô đến trên giường, nhanh chóng che đôi môi của cô lại.

“Ừm... Chờ một chút... Trên người em rất ngứa.”

“Ngứa cũng chịu đựng cho anh!”

“Anh cảm thấy trên người em giống như có gì đó.”

“Đừng kiểm soát với anh!”

“Không có! Thật sự rất ngứa...”

Tần Lạc giật mình cảm thấy trên người giống như có rất nhiều nốt màu đỏ khó chịu, rất ngứa.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 125: Xinh Đẹp Tạo Phản

Đương nhiên không tin lí do thoái thác của cô, chỉ cảm thấy cô cố ý kiểm soát, tối nay rất không dễ dàng có cơ hội sao để cho cô trốn thoát?

“Thủ đoạn nhỏ không lừa gạt được anh đâu.”

Nói xong, lấn người tiến lên...

Trong lòng Tần Lạc buồn bực không thôi, dứt khoát vén quần áo mình lên, lộ ra da thịt bên hông cho anh xem: “Tự anh xem, trên người em có rất nhiều nốt màu đỏ khó chịu không.”

Lúc này Hoắc Kỳ Thành mới chú ý đến trên eo cô quả thật có nhiều nốt màu đỏ mới, hơn nữa bên cạnh còn có không ít.

Tần Lạc chỉ cảm thấy rất ngứa khó chịu, không ngừng lấy tay gãi, chỉ chốc lát sau, nốt ngứa đỏ trên người cô càng ngày càng nhiều.

Hoắc Kỳ Thành vội vàng ngăn cô: “Đừng gãi, càng gãi càng ngứa.”

Vẻ mặt Tần Lạc cầu xin: “Nhưng không gãi càng ngứa!”

Hoắc Kỳ Thành nhú mày không nói gì, nốt đỏ chỗ cô gãi càng lúc càng lớn, hơn nữa diện tích cũng càng lúc càng rộng...

Tần Lạc mím môi: “Không phải em di ứng phấn hoa chứ?”

Hoắc Kỳ Thành nhíu mày: “Em không biết mình dị ứng phấn hoa sao?”

Tần Lạc lắc đầu: “Trước kia em chưa từng có. Bằng không em cũng sẽ không bắt cánh hoa để tắm.”

Hoắc Kỳ Thành tin lời cô, khi cô ngắt hoa tươi có chút vui sướng không giống như là giả, đoán chừng thể chất mỗi người khác nhau, cho nên mới phát sinh chuyện như vậy...

Bỗng dưng, anh nhớ đến cái gì: “Có thể do đóa hoa dính gì không sạch sẽ.”

“Sẽ không phải bị rắn bò qua chứ?”

Tần Lạc sợ hãi kêu một tiếng, bị giật mình quá độ từ trên giường nhảy dựng lên, nhanh chóng vọt vào phòng tắm bắt đầu tắm rửa một lần nữa, suy nghĩ lại cả người cô liên rùng mình...

Cô một lần một lần dùng sức chà da thịt trên người, sau khi Hoắc Kỳ Thành đi vào thấy một màn cô tự mình hại mình như vậy, vội vàng giữ chặt tay cô: “Ngu ngốc! Làm sao rắn có thể leo đến mặt hoa chứ, tự mình dọa mình!”

Lời Hoắc Kỳ Thành làm cho sắc mặt Tần Lạc hơi hòa hoãn, nhưng lòng vẫn ưu tư: “Nhưng nhiều nốt mẩn đỏ trên người em như vậy là do nguyên nhân gì? Thật sự rất ngứa...”

Hoắc Kỳ Thành nhìn cô thật sâu một cái: “Thay quần áo, anh đưa em đến bệnh viện.”

Vẻ mặt Tần Lạc đau khổ, lại đi bệnh viện.

Cô nghĩ vận mình gần đây? Chuyện gì đều thích hướng đến bệnh viện? Chân vừa mới lành lại bị dị ứng...

Thật sự là một ngày bình yên, ba ngày lại nổi sóng...

Rơi vào đường cùng, Tần Lạc đành phải buông tha ý nghĩ tiếp tục tắm rửa, thay một bộ quần áo ở nhà rộng thùng thình, đi theo phía sau Hoắc Kỳ Thành xuống lầu.

Trên xe, Hoắc Kỳ Thành gọi điện thoại cho Ước Hàn.

“Ở bệnh viện không?”

“Khụ... Cậu không nhìn bây giờ mấy giờ, mình còn ở bệnh viện để làm gì?”

“Không phải tất cả bệnh viện ngày 24 giờ đều đã cần có người sao?”

“Phốc! Nhưng mình là viện trưởng.”

Ý ngầm của Ước Hàn đó là mình không cần phải mỗi ngày canh giữ ở bệnh viện.

Hoắc Kỳ Thành nghe hiểu cũng làm như không hiểu: “Cậu khẩn trương đến bệnh viện một chuyến, mình biết nhà cậu ở gần đó.”

Ước Hàn đầu đầy vạch đen: “Không đi không được sao?”

Hoắc Kỳ Thành dứt khoát không trả lời: “Mình đã đến cửa bệnh viện rồi.”

Ước Hàn: “...”

Đây là bạn tốt anh ta vô tình kết giao sao?

Không có biện pháp, ai bảo A Thành là anh em đáng tin của anh ta chứ?

Anh ta chỉ có thể mặc quần áo lên đi ra cửa.

Sau khi đến bệnh viện, anh ta vốn cho rằng A Thành có chuyện gì quan trọng tìm mình, kết quả sau khi tới mới biết được là da Tần Lạc bị dị ứng...

Một giây kia, anh ta thiếu chút nữa hộc máu.

“A Thành, cậu hoàn toàn có thể trực tiếp đưa Tần Lạc đến khoa da liễu mà.”

“Tìm cậu không phải càng thuận tiện sao?”

“... Mình đối với khoa da liễu không phải rất thành thạo.”

“Cậu làm viện trưởng không phải cái gì cũng biết sao?”

“...”

Ước Hàn bị lời của anh nói nôn không nhẹ.

...

Sau khi kiểm tra, chẩn đoán chính xác Tần Lạc là do dị ứng dẫn tới mẩn đỏ cả người, còn nguyên nhân dị ứng, không phải do là cánh hoa tươi, cũng có thể có liên quan đến thức ăn...

“Đây là thuốc mỡ bôi ở trên da, mỗi ngày ba lần, bôi đến khi nốt mẩn đỏ biến mất mới thôi.”

“Vâng, cảm ơn bác sỹ.”

Sau khi lấy thuốc Tần Lạc sốt ruột khó nén muốn bôi lên, cô thật sự ngứa đến không chịu được rồi!

Hoắc Kỳ Thành trực tiếp liếc mắt bạn tốt một cái: “Cậu đứng ở cửa phòng làm việc.”

...

Vì thế, Ước Hàn ở ngoài cửa nghe được liên tiếp âm thanh không hài hòa.

“Phía sau một chút nữa!”

“Phía dưới không có mẫn đỏ.”

“Nhưng rất ngứa!”

“Còn chỗ nào nữa?”

“Bên phải, còn có phía sau...”

“Rốt cuộc là bên nào?”

Hoặc Kỷ Thành bị cô chỉ huy mà đau cả đầu.

“Em nói cả hai chỗ đều rất ngứa!”

“...”

“Ừ... Ai ôi! Anh nhẹ chút.”

“Câm miệng cho anh!”

Giọng Hoặc Kỷ Thành không vui trách mắng, anh cảm thấy cô nhất định là cố ý một lúc phía trái một lúc bên phải làm khổ mình, lòng tốt bị coi thành lòng lang dạ thú rồi!

Tần Lạc bĩu bĩu môi, rống cái gì mà rống! Anh nghĩ rằng em muốn cả người mẫn đỏ sao! Là tự anh muốn bôi thuốc cho em, cũng không phải em nhờ anh...

Hai người bạn họ từ trong văn phòng đi ra, Ước Hàn như tên trộm cười nói: “Hai người vừa rồi nói chuyện thật làm cho người ta suy nghĩ miên man! Nếu không có tôi biết hai người ở bên trong bôi thuốc, tôi thật sự sẽ hoài nghi...”

Hoắc Kỳ Thành nghiêng đầu liếc anh ta một cái: “Suy nghĩ cậu còn có thể tà ác chút nữa.”

Ước Hàn cười không có ý tốt: “Mình không nói gì, rõ ràng là suy nghĩ của cậu tà ác, A Thành, cậu thật sự biến thành kẻ xấu.”

Tần Lạc ở một bên nghe hai người bạn họ nói chuyện chỉ cảm thấy da đầu run lên, hận không thể tìm một cái lỗ chui vào...

Hôm sau.

Hoắc Gia Tinh vừa về đến biết chuyện chị gái bị dị ứng phấn, lập tức giống như người lớn “Răn dạy” Hoắc Kỳ Thành: “Ba, con mới một ngày không ở nhà, ba liền làm chị gái bị dị ứng phấn hoa.”

Đầu Hoắc Kỳ Thành đầy vạch đen, con của anh là điển hình khuỷu tay hướng ra ngoài!

“Là tự cô ấy muốn hái hoa để tắm.”

“Vậy cũng là do ba dung túng chị gái.”

“...”

Nói chuyện với con trai, quả thực không có cách nào để tiếp tục kéo dài.

Răn dạy ba xong, Hoắc Gia Tinh vui vẻ chạy đến trước mặt Tần Lạc: “Chị gái, đỡ chút nào chưa? Nếu không em giúp chị bôi thuốc?”

Tần Lạc lúng túng lắc đầu: “Chị tốt hơn nhiều rồi.”

Hoắc Kỳ Thành bỗng nhiên ho nhẹ một tiếng: “Con gọi cô ấy là chị, vậy chẳng phải cách vai vế với ba?”

Hoắc Gia Tinh ngây thơ chớp chớp mắt: “Con không gọi chị thì gọi là gì?”

Tần Lạc thật rất muốn tìm một cái lỗ để chui vào, nói chuyện này ở trước mặt cô...

Hoắc Kỳ Thành nghĩ, quả thật xưng hô bây giờ không có thích hợp với đoạn thời kì này, chờ thêm đi! Dù sao Tần Lạc cũng là mẹ ruột của Tiểu Tinh, quan hệ huyết thống chém không đứt, sớm hay muộn phải quen biết lẫn nhau.

“Ba đến công ty, con ở nhà phải nghe lời chị.”

“Vâng...”

Sau khi Hoắc Kỳ Thành rời khỏi, miệng Hoắc Gia Tinh lầu bầu: “Ba thật kỳ lạ! Một lúc không cho con gọi là chị gái, lúc lại bảo con gọi chị gái.”

Tần Lạc cúi đầu xuống, có lẽ anh không biết nên để cho Tiểu Tinh gọi mình là gì!

...

Buổi chiều, Tần Lạc cố ý đến công ty một chuyến, gần hơn hai mươi ngày không đi làm, trong hộp thư động lại không ít công việc, cô đã lợi dụng thời gian rảnh xử lý xong toàn bộ, về công ty một chuyến cũng là vì in toàn bộ chúng nó ra sau đó giao cho tổ trưởng Giang.

Lương Tinh nhìn thấy Tần Lạc đến công ty thì bước lên phía trước: “Tần Lạc, chúc mừng cậu đã khôi phục về công ty đi làm!”

Tần Lạc mỉm cười: “Cảm ơn.”

Lương Tinh nhìn chân của cô: “Thật sự một chút sẹo cũng không lưu lại sao? Bệnh viện Kiều Dương y thuật cao siêu như vậy? Hoàn toàn không nhìn ra, ới, ới!”

Vẻ mặt Tần Lạc lạnh nhạt: “Vốn bị thương không nặng, khôi phục đương nhiên rất nhanh.”

Lương Tinh liên tục gật đầu: “Ừ!”

Chu Thiến không âm không dương nhẹ đi tới: “Vẫn là có hậu trường tốt! Người bình thường không hưởng thụ được loại đãi ngộ này.”

Tần Lạc nhìn cô ta một cái: “Nếu cô hâm mộ, cũng ngả một lần! Có lẽ cô hưởng thụ đãi ngộ hơn so với tôi.”

Chu Thiến nhất thời bị lời của cô làm ghen hợ: “Tần Lạc! Cô có cái gì tốt mà lên mặt! Không phải là ý vào Đường thiếu đối xử đặc biệt với cô sao? Cô cho rằng có thể tiếp tục bao lâu? Vị hôn thê chính thức của người ta họ Tống cũng không phải họ Tần!”

Tần Lạc cũng không giận: “Cô cũng biết vị hôn thê chính thức của người ta họ Tống không phải họ Chu, vậy cô quan tâm ăn cây cải củ mặt nhạ để làm gì?”

Chu Thiến: “....”

Tức giận đến gan cũng bắt đầu đau.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 126: Bữa Tiệc Không Giống Tầm Thường (1)

Tần Lạc xoay người rời đi, nhiều khi càng quan tâm những lời đồn đãi thêu dệt kia càng để cho mình sống thêm một mẻ, không thèm nghĩ nữa ngược lại toàn thân nhẹ nhõm.

Chu Thiển giận đến dậm chân.

Lương Tinh cũng chỉ nhún vai, không nói được lời nào.

Hứa Vi bất ngờ nói ra một câu, “Có lẽ là cô ấy đã lầm đối tượng.”

Chu Thiển đối với lời của cô ta cảm thấy rất là khó hiểu, “Cái gì mà lầm đối tượng?”

Hứa Vi cũng không giải thích, ôm lấy tài liệu rồi để lại cho cô ánh mắt có thâm ý khác, rồi trực tiếp rời đi.

Sau khi cô ta rời đi, Chu Thiển nhìn về phía Lương Tinh, “Cô nói xem lời Hứa Vi là có ý gì? Tại sao nói một nửa liền chạy?”

Con người Lương Tinh đảo lòng vòng, “Chẳng lẽ cô ta nói Tần Lạc và Đường Thiếu không có quan hệ?”

Chu Thiển bĩu môi, “Làm sao có thể! Nếu cô ấy và Đường Thiếu không có từng quan hệ kia tại sao lấy được ưu đãi! Cô ta thật sự cho rằng bộ dạng mình không có giống người khác, tài trí hơn người sao!”

Lần này Lương Tinh cũng không tiếp lời, Hứa Vi luôn luôn buồn bực không lên tiếng, sở dĩ cô ấy nói như vậy khẳng định không phải nói xằng nói bậy, nói không chừng là phát hiện ra cái gì đó không cho phép.....

Trong phòng làm việc của Giang Ánh Tuyết.

Đột nhiên tiếng điện thoại reng reng reng phá vỡ một phòng yên tĩnh.

Giang Ánh Tuyết bắt máy, “A lô?”

Đối phương nói: “Giang tổ trưởng, tối nay chiêu đãi Cố luật sư ăn cơm đã xong, chỉ là Cố luật sư nói là bạn trung học với Tần Lạc ở tổ phiên dịch chúng ta, hi vọng cô ấy cũng có thể cùng đi, lời như vậy khiến cho người ta lâm vào cục diện khó xử.....”

“Anh nói cái gì? Cố Nam Châu và Tần Lạc là bạn học trung học?”

“Cố luật sư là nói như vậy.”

Bên môi Giang Ánh Tuyết chậm rãi tách ra một nụ cười sâu thẳm, ha ha! Lần này thật là thú vị! Ngũ Thiếu của cố gia lại có thể là bạn học trung học của Tần Lạc, còn chỉ mặt gọi tên yêu cầu cô ấy cùng tới bữa tiệc tối nay, không biết Kỷ Thành biết được tin tức này sẽ có phản ứng gì?

Cô ta nghĩ như vậy, trong lòng đã cực kỳ hưng phấn.

“Được, tôi biết rồi, thay tôi chuyển lời tới Cố luật sư, Tần Lạc sẽ tới.”

“Vâng”

.....

Trong chốc lát, tiếng gõ cửa vang lên, cô ta biết là Tần Lạc tới, thản nhiên mở miệng, “Vào đi.”

Tần Lạc đẩy cửa đi vào, cũng giao công việc đã hoàn thành cho Giang Ánh Tuyết.

Giang Ánh Tuyết nhận lấy, ngược mắt nhìn cô một cái thật lâu, “Chân bị thương đã khôi phục hoàn toàn chưa?”

Tần Lạc gật đầu, “Cám ơn Giang tổ trưởng quan tâm, cũng cám ơn công ty quan tâm tới tôi, bác sĩ nói tôi đã có thể đi làm bình thường.”

Giang Ánh Tuyết hài lòng nhìn về phía cô, “Nói vậy cũng tốt, tuần sau tổng giám đốc muốn đi một chuyến tới Dubai, cô làm phiên dịch bên cạnh thì nên đi công tác cùng, không thành vấn đề chứ?”

Tần Lạc che lại mừng rỡ trong lòng, “Không thành vấn đề.”

Có lẽ là cô đồng ý quá nhanh, cũng có khả năng là bởi vì đang lâm vào tình yêu cuồng nhiệt cho nên dễ dàng bại lộ tâm tình của mình.....

Bàn tay Giang Ánh Tuyết giấu ở dưới bàn không kiềm chế được siết chặt, chẳng lẽ mình suy đoán đúng?

Vốn còn muốn hỏi mấy câu, nhưng lại sợ đứt dây động rừng, cường bức mình phải nhịn xuống.....

“Thời gian đi công tác cụ thể tôi sẽ thông báo cho cô sau.”

“Được.”

Tần Lạc vừa mới chuẩn bị xoay người, lại bị gọi lại.

“Cô và luật sư của Sự Vụ Sở Cố Nam Châu là bạn học trung học đúng không?”

“À..... Đúng ạ!”

Tần Lạc có chút bất ngờ, tại sao đột nhiên Giang tổ trưởng lại hỏi cái này, hoàn toàn không có liên quan tới công việc! Hơn nữa, cái này thuộc về sinh hoạt cá nhân của cô, làm sao Giang tổ trưởng biết?

Giang Ánh Tuyết cũng nhìn thấu nghi vấn của cô, “Là như vậy, gần đây công ty chúng ta gặp phải một vụ án kiện tố tụng quốc tế, Cao Tân mời Cố luật sư làm luật sư biện hộ phe ta, tối nay hẹn một bữa ăn, nhưng anh ta lại hi vọng cô có thể đi cùng nhau, bởi vì ở công ty chúng ta anh ta cũng chỉ biết một mình cô.”

Tần Lạc bừng tỉnh hiểu ra, thì ra là có chuyện như vậy, làm hại cô cho là Giang tổ trưởng..... Đang điều tra cô.....

“Cái này.....”

“Thế nào? Hai người đã bạn thời trung học, cái yêu cầu này cũng không tính là quá đáng chứ? Sau này vụ án mà anh ta phụ trách có thể còn cần cô giúp phiên dịch một tay, tối nay ăn một bữa cơm xem như là ăn mừng cô trở thành partner.”

Giang Ánh Tuyết giải thích hợp tình hợp lý, Tần Lạc hoàn toàn không có lý do gì để cự tuyệt, hơn nữa Cố luật sư là người rất tốt, anh đã mời mình đến thì nên đồng ý.

“Được.”

Nghe được cô đồng ý, vẻ mặt Giang Ánh Tuyết vui mừng, “Vậy cô đi làm việc trước đi! Đợi tôi bảo thư ký gửi địa điểm thời gian dùng bữa vào điện thoại cho cô sau.”

Tần Lạc lên tiếng đi ra ngoài.

.....

Sau khi cô rời đi, Giang Ánh Tuyết suy tư hai phút, gọi tới phòng làm việc của tổng giám đốc.

Hoắc Kỳ Thành đang đi họp, là Trình Sâm nhận, “Giang tổ trưởng, lúc này boss đang đi họp.”

Giang Ánh Tuyết cũng không gấp, “Trợ lý Trình, nói cho anh cũng được, bên Cố luật sư tôi đã sắp xếp xong xuôi bữa tiệc tối nay, nhưng cần nhắc đến lợi ích công ty chúng ta, tôi muốn tối nay Hoắc tổng có thể tới là tốt nhất, dù sao tôi chỉ là một người phụ nữ, sợ ứng phó không được.”

Trình Sâm vừa nghe, liền hiểu, “Giang tổ trưởng yên tâm, tôi sẽ chuyển lời tới.”

Giang Ánh Tuyết mỉm cười, “Vậy thì phiền trợ lý Trình rồi.”

Trình Sâm lại nói, “Nên vậy.”

Sáu giờ bốn mươi tối, Tần Lạc lái chiếc xe của cô chậm rãi tới “Nhà hàng lớn Hương Hồ” dưới bãi đỗ xe, tối nay nơi này có rất nhiều xe, tìm một lúc lâu mới tìm được chỗ đậu.

Bởi vì là lần đầu tới nơi này, phải tìm thang máy khắp cả nửa ngày, ngay lúc cửa thang máy mở ra, khóe mắt Tần Lạc hình như liếc về một chiếc Spyker c8 màu đen quen thuộc.

Cô cũng không có suy nghĩ nhiều, bởi vì tin nhắn gửi tới điện thoại di động.

Thấy tin nhắn mập mờ này, khóe môi Tần Lạc không nhin được mà nhếch lên, trong lòng đầy tràn ngọt ngào.

Cô nhắc chân vào thang máy, trả lời: đã biết.

Mà ở dưới bãi đậu xe, Hoắc Kỳ Thành mới vừa xuống xe liền nhận được tin nhắn trả lời của Tần Lạc, ngay sau đó bỏ điện thoại di động vào túi, đi vào thang máy dành riêng khách quý.

Tần Lạc vốn cho tối nay ăn cơm sẽ rất nhiều, tỷ như đồng nghiệp bộ phận họ.....

Kết quả sau khi đến mới phát hiện chỉ có Giang Ánh Tuyết, Lương bộ trưởng bộ tư pháp và một người trợ lý đồng nghiệp phụ trách vụ án này.

Mà Cố Nam Châu vẫn luôn trước sau nho nhã như thường, nhìn thấy Tần Lạc đi vào lên nhếch khóe môi, nụ cười thanh nhã như cúc.

Không nhiều không ít, chỉ vừa vặn.

Là bạn học nên có chút lễ nghi.

Giang Ánh Tuyết có chút ảo não, hoàn toàn không như ở trong tưởng tượng của mình, chẳng lẽ hai người chỉ là quan hệ bạn học thông thường?

Ngay sau đó cười nói: “Thật không nghĩ tới Cố luật sư sẽ và phiên dịch Tần là bạn học trung học, xem ra lớp của mấy người xuất hiện rất nhiều nhân tài! Nhất là nhân tài kiệt xuất giống như Cố luật sư cũng không nhiều.”

Cố Nam Châu khẽ nhếch môi, “Quá khen, tôi chỉ là chuyên tâm với lĩnh vực mình thích mà thôi.”

Lương bộ trưởng bộ tư pháp cười ha ha nói: “Nếu trong giới luật sư chúng ta có nhiều hơn nữa nhân vật như Cố luật sư, đây chính là vinh dự lớn lao!”

Nét mặt Cố Nam Châu vẫn khiêm tốn như cũ, “Lương bộ trưởng quá khen, Tôi trước mặt ngài cần phải học tập thêm nhiều.”

.....

Tần Lạc ngồi ở một bên yên lặng vắn ngón tay, trong lòng len lén khen Cố Nam Châu, thật là người khiêm tốn!

Hơn nữa là người không kiêu ngạo không nóng nảy, mặc kệ người ta nịnh nọt anh ta như thế nào đều cười nhẹ nhàng như nước như vậy, thật giống như không có chút quan tâm nào tới danh lợi kia.....

“Phiên dịch Tần, làm bạn học cũ của Cố luật sư, nhất định tối nay cô phải phụ trách bồi Cố luật sư, cho tốt ngồi sang bên cạnh cậu ấy đi.” Lương bộ trưởng cười ha hả nói.

Giang Ánh Tuyết cũng nói: “Đều nói bạn học chung lớp trong thời trung học sẽ có tình bạn hữu nghị trân quý nhất, chắc hẳn quan hệ của hai vị cũng không tệ chứ?”

Vừa nói như vậy, Tần Lạc cũng chỉ có thể ngồi vào bên cạnh Cố Nam Châu.

Lúc đi qua bên cạnh Giang Ánh Tuyết thì không biết là cô cố ý hay là mình không cẩn thận vấp té.....

Tần Lạc không hề có điềm báo trước ngã dúi lên trước --

Cố Nam Châu vội vàng đưa tay đỡ cô, lập tức tư thế hai người trở nên rất mập mờ.....

Vừa lúc một màn này bị Hoắc Kỳ Thành đẩy cửa tiến vào thấy được.

Tần Lạc bởi vì đưa lưng về phía cửa, hơn nữa thiếu chút nữa vấp ngã, cho nên không có thấy Hoắc Kỳ Thành, chỉ là nói khẽ với Cố Nam Châu

nói tiếng, “Cám ơn.”

Cố Nam Châu vĩnh môi, “Không có việc gì.”

Sau đó thân thiệp dìu cô ngồi xuống.

Giang Ánh Tuyết thờ ơ lạnh nhạt với tất cả, trong lòng vẫn suy nghĩ.

Hình như Lương bộ trưởng cũng đã nhìn ra cái đầu mối gì, cười híp mắt trêu ghẹo nói: “Xem ra quan hệ của Cố luật sư và phiên dịch Tần không tệ nha! Là bạn học thời trung học cho đến bây giờ có thể giữ vững quan hệ tốt như vậy thật là đáng quý!”

Hoắc Kỳ Thành mới vừa vào tới nghe đến đó, mặt bỗng tối sầm.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 127: Bữa Tiệc Không Tầm Thường (2)

Hoắc Kỳ Thành hoàn toàn không ngờ Tần Lạc sẽ ở nơi này, hơn nữa cô và Cố Nam Châu lại là bạn học ở trung học, nhìn bộ dạng hai người, rõ ràng cho thấy biết đã lâu rồi.

Mặc cho người đàn ông nào đó đang khó chịu khi người phụ nữ của mình biểu hiện thân mật khác thường với người đàn ông khác, hơn nữa là loại tổng giám đốc bá đạo như Hoắc Kỳ Thành

Ngay lúc Tần Lạc thấy Hoắc Kỳ Thành tới cũng cứng lại, tại sao anh lại tới đây?

Chỉ là mời Cố luật sư ăn một bữa cơm, thậm chí ngay cả tổng giám đốc cũng phải tự ra tay sao?

Hoắc Kỳ Thành nhanh chóng khống chế xong tâm tình của mình, ngay cả Giang Ánh Tuyết cũng cho rằng mình bị hoa mắt, cô ta vội vã đi tới thân mật khoác lấy cánh tay của Hoắc Kỳ Thành, nũng nịu giới thiệu: “Kỳ Thành, vị này chính là luật sư tiếng tăm lừng lẫy Cố luật sư, bất kể là những án kiện qua tay anh ta thì đều chưa có thua kiện, tôi tin tưởng nhất định lần này công ty chúng ta có thể thắng.”

Giang Ánh Tuyết vừa nói vừa quan sát nét mặt Tần Lạc, chỉ tiếc là cô vẫn luôn cúi gằm, cũng không nhìn ra cảm xúc của cô.

Cố Nam Châu thấy Hoắc Kỳ Thành cũng không có ra vẻ hết sức lo sợ, ưu nhã tự nhiên vươn tay, “Hoắc tổng, ngưỡng mộ đại danh đã lâu.”

Hoắc Kỳ Thành đưa tay bắt lại, “Cố luật sư danh tiếng như sấm bên tai, lần này vẫn phải nhờ vào.”

Cố Nam Châu không biến sắc liếc anh một cái, quả nhiên Hoắc Tứ Thiếu không phải là người bình thường! Khí thế mười phần, lời nói thích đáng, sẽ không dễ cho người ta ghét, cũng sẽ khiến cho người ta cảm thấy tự cao tự đại.

Tròng mắt đen của Hoắc Kỳ Thành hơi híp, Ngũ Thiếu nhà họ Cố không đơn giản! Lời nói cử chỉ không kém hơn cá anh trai của anh chút nào, cũng khó trách có thể được đánh giá cao như thế trong giới luật sư.

Mặc dù chỉ là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng hai người đàn ông này đều cảm giác được khí thế cường đại lẫn nhau.

Tần Lạc vốn không dám nhìn thẳng mắt Hoắc Kỳ Thành, chỉ có thể thỉnh thoảng len lén ngược mắt, cho dù như vậy, cô cũng phải liều mạng kèm chế tình cảm của mình, miễn cho bị mọi người ở đây phát hiện.

Giới thiệu xong xuôi, Giang Ánh Tuyết liền lôi kéo Hoắc Kỳ Thành ngồi xuống bên cạnh, sau đó gọi nhân viên phục vụ mang thức ăn lên.

Trong lúc nói chuyện, Tần Lạc nghe được công ty nhìn trúng Cố luật sư, không khỏi âm thầm chắc lưỡi trong lòng: Cố luật sư thật là lợi hại! Có thể hòa đồng tốt với lĩnh vực của anh ta như vậy, thật là không nổi!

Lúc nào thì cô mới có thể lợi hại được như anh ta

Cô đang ngẩn người, chợt bị điểm danh, “Tần Lạc, Cố luật sư là bạn học trung học của cô, tối nay cô phải chăm sóc anh ấy cho tốt, sao chờ người ra đó vậy?”

Giang Ánh Tuyết cười nói, hình như cố ý tác hợp cho bọn họ vậy.

Tay Tần Lạc nắm đũa có chút cứng ngắc, ngay sau đó quay đầu nhìn về phía Cố Nam Châu, hình như Cố Nam Châu hiểu rõ cô lúng túng, mỉm cười nói: “Lời Giang tổ trưởng ấy là sai rồi, từ xưa tới nay, đàn ông chăm sóc phụ nữ mới là điều hiển nhiên, con người của tôi tương đối tùy ý, không xem trọng những thứ kia.”

Giang Ánh Tuyết cười”Ha ha”, “Đó là tôi nói sai, thì ra Cố luật sư còn là quân tử thương tiếc mỹ nhân, tôi tự phạt một ly.”

Nói xong, liền bưng ly rượu đỏ uống một hơi cạn sạch.

Vẻ mặt Hoắc Kỳ Thành lạnh nhạt, bỗng dừng ngược mắt lên nhìn Cố Nam Châu và Tần Lạc, hai người bọn họ ngồi chung một chỗ thật là chướng mắt!

“Cố luật sư và Tần Lạc là bạn học trung học sao?”

Nghe được giọng Đại Ma Vương từ tính trầm thấp, Tần Lạc chỉ cảm thấy tim nhảy loạn “thình thịch”, đang không biết nên mở miệng như thế nào, Cố Nam Châu lên tiếng, “Ừ, 3 năm trường cấp 3 học cùng lớp.”

Một câu giải thích rất đơn giản, lại nói ra quan hệ giữa bọn họ đã biết hơn mười năm.

Tròng mắt đen của Hoắc Kỳ Thành nửa híp, “Nói như vậy, Cố luật sư và Tần Lạc đã biết hơn mười năm?”

Tần Lạc vội vàng giành đáp, “Đúng vậy! Sau khi tốt nghiệp trung học vẫn ít khi liên lạc, cho đến trước đây không lâu chúng tôi có buổi họp lớp tròn 10 năm, tôi mới biết bạn học Cố Nam Châu đã là Đại Luật Sư tiếng tăm lừng lẫy.”

Động tác Cố Nam Châu ưu nhã uống một ngụm trà, rất là tự giễu nói: “Lúc học trung học tôi rất ít giao thiệp, còn không bằng bạn học Tần Lạc có thành tích ưu tú.”

Tần Lạc giật mình nhìn anh ta một cái, “Nào có! Lúc đó thành tích của cậu luôn luôn đứng top 3 của lớp!”

Cố Nam Châu đột nhiên nhìn cô, “Bắt đầu từ lớp mười, căn bản mỗi lần thi cậu đều luôn đứng nhất ở lớp chúng ta.”

Tần Lạc từ từ bị suy nghĩ kéo đến hồi cấp ba, lớp mười năm ấy, sau khi mẹ gặp tai nạn xe cộ qua đời, cô liền hoàn toàn trở thành cô nhi.

Trong vòng một năm chịu hết chèn ép cô đã hiểu ra cái gì gọi là lòng người dễ thay đổi, cũng hiểu bất cứ lúc nào cô cũng phải dựa vào chính mình.

Cũng từ lúc đó trở đi, cô một lòng hăng hái đi học, giống như là một người thay đổi hoàn toàn.

Giang Ánh Tuyết cười ha hả nói ra một câu, “Xem ra cuộc sống thời trung học của Cố luật sư và phiên dịch Tần vẫn còn mới mẻ ở trong ký ức! Thật không nghĩ tới thành tích học tập của phiên dịch Tần tốt như vậy, chắc hẳn lúc học cấp 3 đã có không ít nam sinh theo đuổi cô nhỉ?”

Hoắc Kỳ Thành ở bên tay nắm ly trà từ từ càng chặt, nếu không phải cái ly bằng sứ, chỉ sợ đã sớm vỡ tan

Cố gái đáng chết! Lại có thể ở trước mặt mình liếc mắt đưa tình lâu như vậy với người đàn ông khác!

Cuộc sống cấp 3 đáng giá để cô ghi nhớ như thế sao?!!!

Tần Lạc lắc đầu, “Không có.”

Giang Ánh Tuyết không tin nói: “Đều đi qua lâu như vậy, có cái gì không dám thừa nhận?”

Cố Nam Châu vội vàng giúp cô giảng hòa, “Tôi có thể làm chứng, khi đó Tần Lạc một lòng chỉ biết học tập, đối với những chuyện khác đều không chú ý.”

Ngay từ lúc lớp mười một năm ấy, anh ta đã luôn yên lặng chú ý tới Tần Lạc rồi, sự quật cường nghiêm túc của cô khiến anh ta động lòng, vốn định vào lễ Valentine đó thổ lộ với cô.

Nhưng trong lúc vô tình lại nghe thấy cô và bạn tốt Bùi Tử Ninh nói chuyện.

“Lạc Lạc, cậu biết không? Lớp chúng ta có mấy nam sinh luôn tìm mình nhớ đưa thư tình cho cậu đấy!”

“Tử Ninh, khi học trung học mình không muốn nói yêu, cậu cũng biết tình huống gia đình của mình, mình làm gì có tâm tình và thời gian nói yêu?”

Lúc nói lời này, giọng điệu cô hoàn toàn không giống như là một thiếu nữ 16 tuổi nên có.

Cũng là từ lúc đó trở đi, Cố Nam Châu càng chú ý nhiều hơn với cô, càng thêm yêu thương sự kiên cường và ẩn nhẫn của cô.

Bên người anh ta có nhiều cô gái kiêu căng ương ngạnh, ý vào thân phận thiên kim tiểu thư hoành hành ngang ngược, muốn làm cái gì thì làm cái đó, đều là cuộc sống công chúa vô ưu vô tư.

Mà Tần Lạc mang đến cho anh ta một cảm giác hoàn toàn không giống nhau, hơn nữa hiếm có nữ sinh có thành thích hơn cả anh ta, điểm này để cho anh ta không phục lắm.

Dần dà, anh ta càng ngày càng trở nên chú ý tới cô nhiều hơn, cũng càng ngày càng không tầm thường

Tần Lạc cảm kích nhìn anh ta một cái, mặc dù lúc học cấp 3 không có thân quen với Cố Nam Châu, nhưng lúc này anh ta có thể nói chuyện giúp mình đã khiến cô rất cảm động

Đáy mắt Hoắc Kỳ Thành lướt qua một chút oán hận không dễ dàng phát giác, cô gái đáng chết! Ở trước mặt mình lại đưa ánh mắt nai con đó sang nhìn người đàn ông khác?!

Cô thật khờ hay là giả ngu!

Lại có thể không nhìn ra Cố Nam Châu có ý với cô?

Dĩ nhiên Giang Ánh Tuyết cũng chú ý tới xúc động giữa Tần Lạc và Cố Nam Châu, đại khái trong lòng đã hiểu, xem ra Cố luật sư không chỉ có tình bạn với Tần Lạc.....

Nếu như hai người này có thể ở cùng nhau, vậy tính toán của anh hai Kỳ Thành sẽ vô hột rồi, thật đúng là kẻ sách nhất cử lưỡng tiện!

Xem ra, cô ta phải tác hợp hai người này mới được!

Ngay sau đó cười nói: “Cố luật sư và phiên dịch Tần thật là ăn ý! Không hổ là bạn học cũ biết hơn mười năm, biết gốc biết rễ!”

Tần Lạc vừa ngẩng đầu liền liếc về con người âm u như nước của Hoắc Kỳ Thành, sợ đến cô vội vã cúi thấp đầu, che giấu tính uông mà hớp một ngụm rượu đỏ.

Cô có loại dự cảm, tối nay trở về, chắc chắn Đại Ma Vương sẽ không bỏ qua cho mình

Bữa cơm tối nay thật là không có ý tốt!

Lương bộ trưởng thật lâu không có lên tiếng chợt nói: “Phiên dịch Tần uống một mình thì có ý gì?, tôi mời hai người một ly, là bạn học cũ cho đến bây giờ vẫn có thể giữ vững tốt quan hệ như vậy đã không dễ dàng!”

Nói xong, liền nâng chén chuẩn bị kính Cổ Nam Châu và Tần Lạc.

Chú ý Nam Châu sáng khoái nâng chén, Tần Lạc cũng bất đắc dĩ đành phải bồi theo, nhưng vốn không dám nhìn Hoắc Kỳ Thành, cho tới khi uống quá nhanh mà bị sặc.

Cổ Nam Châu quan tâm hỏi “Không có sao chứ?”

Tần Lạc không ngừng liên tục lắc đầu, “Không có việc gì.”

Bởi vì không khí thật sự là quá đè nén, cô có chút không chịu nổi, dứt khoát đứng dậy, “Tôi đi vào toilet một lát.”

Dứt lời, trực tiếp xông ra ngoài cửa

Sau khi cô rời đi, không khí bên trong phòng lại không giống nhau.

Mỗi người đều mang tâm tư riêng.

Trong phòng rửa tay.

Tần Lạc nhìn mình trong gương, không biết là bởi vì uống hai ly rượu đỏ hay là bởi vì cái khác, mà hai gò má đỏ tươi ửng ửng, thật sự là...

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 128: Người Đàn Ông Ghen

Tần Lạc nhận chút nước lạnh ở vòi hoa sen vỗ vào trên hai gò má, chỉ muốn nhanh chóng làm giảm nhiệt độ trên mặt.

Sau đó hít một hơi thật sâu, xoay người chuẩn bị ra ngoài.

Nán lại lâu trong toilet nhất định không được, kết quả mới vừa đi ra liền bị người khác kéo đến trong góc khuất, sợ tới mức cô thiếu chút nữa lên tiếng hét chói tai...

Nhưng khi nhìn thấy người, cô cứng rắn nhìn xuống.

“Anh... Làm sao anh ra đây hả?”

Mặt Hoắc Kỳ Thành lạnh lùng nhìn về phía cô: “Em với Cố Nam Châu rất quen thuộc?”

Tần Lạc liền biết anh sẽ hiểu lầm: “Không phải em từng giải thích rồi sao? Chúng em là bạn học thời trung học, gần đây mới liên lạc, cũng chưa nói đến mức rất quen thuộc!”

Hoắc Kỳ Thành hừ lạnh: “Không phải rất quen thuộc lại còn đối xử thân mật như vậy?”

Trong giọng nói của anh có bất mãn rất lớn.

Tần Lạc nghe rất rõ ràng, bỗng nhiên cảm giác da đầu run lên: “Không phải anh muốn như vậy, em với Cố luật sư đơn giản chỉ là bạn học.”

Hoắc Kỳ Thành lấn đến gần cô, âm cuối khê nhếch, lộ ra tràn đầy không vui: “Vậy sao? Sao anh cảm thấy anh ta có ý khác với em.”

Tần Lạc đầu đầy vạch đen: “Anh suy nghĩ nhiều.”

Một tay Hoắc Kỳ Thành nâng cằm của cô lên: “Anh suy nghĩ nhiều? Ừ?”

Tần Lạc bĩu môi: “Vốn là vậy! Em vẫn coi Cố luật sư là bạn đồng, rõ ràng người cùng em có quan hệ mập mờ nhân là anh...”

Một câu cuối cùng, Tần Lạc nói có chút u oán.

Dường như Hoắc Kỳ Thành nghe ra ý ngầm của cô, con người đen đột nhiên nhú chặt: “Vậy em còn trước mặt anh tình chàng ý thiếp với người đàn ông khác?”

Tần Lạc oan uổng không thôi: “Nào có! Cố luật sư chỉ xuất phát từ lễ phép giúp em một chút mà thôi, em tin nếu là tổ trưởng Giang trượt chân ở bên cạnh anh, anh nhất định cũng sẽ đưa tay đỡ cô ta.”

Hoắc Kỳ Thành hừ lạnh: “Nhanh mồm nhanh miệng! Ngược lại sẽ vì bản thân mà cãi lại!”

Tần Lạc dứt khoát lười phản ứng lại anh: “Em nói đều là sự thật!”

Nói xong, thì chuẩn bị trở về phòng, ra ngoài đi vệ sinh thời gian dài như vậy quả thật không thích hợp...

Hoắc Kỳ Thành đâu cho phép cô đi nhanh như vậy, đưa tay bắt được cô.

Bởi vì lực đạo quán tính, Tần Lạc đột nhiên ngã trong lòng anh, vừa vặn bị anh ôm lại, Ngay sau đó, miệng cũng bị anh che lại...

“Ừm...” (anh khốn khiếp...)

Câu nói kế tiếp đương nhiên chưa kịp nói ra.

Tần Lạc kinh hãi không thôi, cái người đàn ông thối tha này! Cứ nhiên ở trong này hôn mình, nếu như bị người khác nhìn thấy... không phải để lộ chuyện giữa bọn họ sao?

Cô liều mạng giãy giụa, Hoắc Kỳ Thành cũng không buông ra.

Bỗng dừng, phía xa đột nhiên truyền đến tiếng giày cao gót “Đặng đặng”, mắt thấy cách chỗ này càng ngày càng gần, Tần Lạc gấp đến độ một lòng nhảy ra ngoài.

Người đàn ông chết tiệt! Anh vẫn không buông mình ra sao?

Tần Lạc không ngừng bám Hoắc Kỳ Thành, rốt cuộc vào lúc cuối cùng lấy được tự do...

Cô vội vàng đi nhanh về phía trước, sợ Đại Ma Vương kéo mình lại.

Kết quả đi chưa được mấy bước thì gặp Giang Ánh Tuyết từ trong toilet ra ngoài, vẻ mặt cô ta nghi ngờ nhìn về phía Tần Lạc: “Không phải cô ra ngoài đi toilet sao?”

Tần Lạc đưa tay vén tóc rơi trên trán, vẻ mặt tự nhiên nói: “A..... Đi toilet xong lại nhận được điện thoại.”

Giang Ánh Tuyết lần thứ hai nghi ngờ nhìn cô, thấy vẻ mặt cô không có gì không ổn, miễn cưỡng tin tưởng.

Chỉ là...

Dường như cảm thấy có cái gì không đúng.

Tần Lạc thấy cô ta không có hỏi nhiều trực tiếp đi thẳng về phòng, cũng chẳng muốn nhiều lời cùng cô ta, để tránh nói nhiều sai nhiều.

Nhìn bóng lưng cô ấy, vẻ mặt Giang Ánh Tuyết nghi hoặc quay đầu nhìn thoáng qua phương hướng Tần Lạc vừa rời đi đến, chỗ đó... Chẳng lẽ còn có người sao?

Cô ta không nhịn được đi về phía trước vài bước, nhưng chung quy ở chỗ rẽ ngoặt dừng lại...

Suy nghĩ hai giây, dứt khoát xoay người trở về phòng.

Cô ta vừa mới đi vào, thì thấy Tần Lạc với Cố Nam Châu đang nhỏ giọng đàm luận gì đó, vẻ mặt hai người đều rất vui vẻ.

Mà cũng đúng lúc này Hoắc Kỳ Thành đi vào.

Ánh mắt anh trong veo mà lạnh lùng dạo qua ở giữa Cố Nam Châu với Tần Lạc một vòng, lập tức thu hồi, khôi phục lạnh lùng trước sau như một.

Giang Ánh Tuyết cười duyên nhìn anh: “Kỳ Thành, em muốn nói, Cố luật sư với phiên dịch Tần rất xứng đôi!”

Hoắc Kỳ Thành bưng ly rượu lên nhấp một ngụm, không mặn không nhạt nói: “Người ta là bạn học chưa nói cái gì, em là người ngoài đã loạn đôi uyên ương.”

Giang Ánh Tuyết cười mỉa hai tiếng: “Cố luật sư là người tài kiệt xuất, phiên dịch Tần xinh đẹp giỏi giang, em nhìn hai người bọn họ ngồi một chỗ rất xứng đôi, hơn nữa lại là bạn học cũ hơn mười năm.”

Tần Lạc vui đầu ăn canh, căn bản không dám ngẩng đầu nhìn ánh mắt Hoắc Kỳ Thành, mặc dù không nhìn, cô cũng có thể cảm nhận có tầm mắt nóng bỏng dừng lại ở bên mình...

Mà trong miệng vẫn còn mùi vị của người đàn ông kia nam nhân lưu lại.

Quá mãnh liệt, mặc dù ăn canh cũng không tiêu hết...

Lông mày Cổ Nam Châu như xa như gần: “Cảm ơn đã khen!”

Lời này, nghiêm nhiên thừa nhận khen ngợi của Giang Ánh Tuyết, đồng thời cũng có nghĩa anh ta quả thật có ý với Tần Lạc.

Làm đàn ông, Hoắc Kỳ Thành hẳn cảm nhận ra ý tứ trong lời nói của Cổ Nam Châu, một cổ khí rét lạnh quanh thân không kìm lòng được tản mát ra...

Dám tranh giành phụ nữ với anh?

Không có cửa đâu!

Cũng thân là đàn ông, Cổ Nam Châu còn nghiên cứu qua tâm lý học, từ lúc Hoắc Kỳ Thành vào cửa kia, thì anh đã cảm giác anh ta có địch ý với mình.

Anh với Hoắc Tứ thiếu là lần đầu tiên gặp mặt, theo trên lý thuyết mà nói, là anh ta hao hết tâm sức mời mình tiếp nhận vụ án này, nhìn thấy mình nên có thêm khách khí.

Nhưng trên thực tế, bên ngoài anh ta khách khí lại che dấu địch ý không được sâu trong nội tâm của anh với mình.

Nghiên cứu nguyên nhân, chỉ sợ không thoát khỏi có liên quan với Tần Lạc.

Giác quan thứ sáu của phụ nữ nhạy bén, nhưng đàn ông ở phương diện này cũng không kém chút nào, bởi vì đề cập đến người phụ nữ mà người đàn ông quan tâm, ý nghĩa tự nhiên khác nhau.

Trong lúc này, không khí trên bàn cơm khó tránh khỏi có chút khác thường.

Giang Ánh Tuyết có suy đoán rất không tốt, chẳng lẽ Tần Lạc với Kỷ Thành thật sự có quan hệ gì?

Tay cô ta cầm bát có chút chặt, trong lòng càng không ngừng tỏa ra nước chua, như muốn bao phủ cô ta...

Ngay cả Lương bộ trưởng không quan tâm đến cũng cảm giác bữa cơm này ăn có chút áp lực, nhưng cụ thể là xảy ra chuyện gì, ông cũng không hiểu.

Cơm ăn gần xong, thì Giang Ánh Tuyết day trán hờn dỗi về phía Hoắc Kỷ Thành: “Kỷ Thành, em đau đầu quá, anh đưa em trở về trước có được không?”

Vừa nói còn tựa vào trên người Hoắc Kỷ Thành...

Đáy mắt Hoắc Kỷ Thành ngẫm không vui: “Anh bảo Đại Vệ lái xe đưa em về.”

Giang Ánh Tuyết cố ý làm ra dáng vẻ đau đớn: “Kỷ Thành, em có lời muốn nói với một mình anh, coi như anh giúp em một đoạn thôi!”

Giọng nói của cô ta mềm mại, hơn nữa trước mặt nhiều người như vậy, thì không hy vọng bị Hoắc Kỷ Thành cự tuyệt.

Dù sao, bọn họ là người yêu đã được công nhận.

Hoắc Kỷ Thành sao lại không hiểu ý của cô ta, vốn muốn cự tuyệt, nhưng trong lúc vô tình nhìn thoáng qua Tần Lạc, cô vẫn chôn đầu như cũ ăn canh...

Giống như làm thế nào cũng không uống hết.

Trong lúc này có chút tức giận, không chút suy nghĩ mở miệng: “Được.”

Giang Ánh Tuyết nghe thấy anh đáp ứng vui vẻ không thôi, vốn định tựa vào trên người anh, nhưng Hoắc Kỳ Thành đứng dậy nhanh hơn so với ai khác, cô ta chỉ có thể nhanh chóng đuổi theo.

Mà Tần Lạc đang vui đầu ăn canh chỉ cảm thấy nước canh uống vào trong miệng trong nháy mắt trở nên chua sót khó nuốt...

Cố Nam Châu giống như vô tình liếc qua Tần Lạc một cái, thấy đáy mắt cô chua sót, trong lòng dâng lên cảm giác phức tạp.

Cố Nam Châu vốn muốn đưa Tần Lạc trở về, lại bị Tần Lạc uyển chuyển cự tuyệt, “Không cần! Mình lái xe đến.”

Cố Nam Châu bật cười: “Lần sau cùng mình ăn cơm có thể không lái xe đến không? Cho mình một cơ hội đưa cậu về?”

Tần Lạc bị giọng nói nửa thật của anh ta làm cho ngây ngẩn cả người, lập tức cười nói: “Không có quy định nói sau khi ăn xong người đàn ông nhất định phải đưa phụ nữ về nhà! Mình quen tự lái xe, rất thuận tiện.”

Cố Nam Châu cũng không nổi giận: “Nếu mình muốn đưa cậu về?”

Tần Lạc bỗng dừng ngược mắt nhìn anh ta, chẳng lẽ Cố luật sư thật sự đối với mình...

“Thật ra, mình có...”

“Được rồi, trêu cậu thôi, trở về nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Ách...”

Cố Nam Châu bỗng nhiên chuyển biến thái độ làm cho Tần Lạc có chút sửng sò, vốn muốn nói cho anh ta mình đã có bạn trai, nhưng nhìn thái độ của anh ta, lời nói mới rồi như là nói đùa...

Thôi, có lẽ mình ảo giác!

Cô chỉ là một người bình thường, cũng không hấp dẫn người như thế.

...

Gần 15 phút sau, đến bãi đỗ xe tiểu khu, tinh thần Tần Lạc có chút hoảng hốt nhấn nút thang máy, bình thường vài giây không gian chật kín lúc này lại cảm thấy thông thả rất nhanh.

Một tiếng Leng keng vang lên.

Cửa thang máy mở ra, Tần Lạc mới vừa đi ra đã bị một cỗ sức lực kéo như trời đất quay cuồng...

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 129: Bị Cảnh Trong Mơ Làm Tỉnh Lại

Trong nháy mắt, Tần Lạc còn tưởng rằng mình gặp người xấu cướp bóc, vừa mới chuẩn bị kêu thì ngửi thấy một hương vị nam tính quen thuộc.

Gần như không nhìn, cô đã đoán được là ai rồi.

Hoắc Kỳ Thành lạnh lùng nghiêm mặt ấn cô ở trên vách tường, vẻ mặt lạnh nhạt như sương: "Cố Nam Châu đưa em trở về?"

Tần Lạc bị anh chất vấn có chút uất ức: "Không phải anh đưa tổ trưởng Giang đi sao? Sao còn đến đây?"

Ngón tay Hoắc Kỳ Thành lạnh như băng chế trụ cằm của cô: "Là anh hỏi em trước."

Cầm Tần Lạc bị anh bóp đau, trợn mắt nhìn anh: "Anh can thiệp của em đồng thời cũng nên quản chính anh? Rõ ràng là anh đưa tổ trưởng Giang trở về trước! Anh dựa vào cái gì nổi giận dùm dùm chạy đến chất vấn em?"

Hoắc Kỳ Thành lạnh lùng nghiêm mặt: "Anh căn bản không đưa cô ta trở về."

Tần Lạc hừ lạnh một tiếng, không tin.

Hoắc Kỳ Thành cau mày: "Em không tin anh?"

Tần Lạc bĩu môi: "Lời của anh căn bản không có độ tin cậy, tại sao em phải tin tưởng?"

Hoắc Kỳ Thành chỉ có thể dẫn lại tính tình giải thích một lần: "Anh để Đại Vệ đưa cô ta trở về, bản thân anh gọi xe qua đây."

Tần Lạc không dám tin nhìn anh, lập tức nghĩ hình như không nhìn thấy xe của anh ở phía dưới, chẳng lẽ anh nói đều là sự thật?

Chỉ là...

Đây cũng khó có thể làm cho người ta tin?

Hoắc Kỳ Thành có chút khó chịu với ánh mắt nghi ngờ của cô, trực tiếp nghiêng người chặn miệng nhỏ của cô, miễn cho cô lại lải nhải...

Lại bị hôn, tâm tình của Tần Lạc với vừa rồi khác nhau rất lớn, vừa rồi còn rất tức giận, nhưng bây giờ...

Hai người đang hôn đến khó khăn, chợt nghe thấy tiếng cửa chuyển động, thì ra là bà cụ cách vách ra ngoài đổ rác rưởi.

Tần Lạc xấu hổ vội vàng ra dùng sức đẩy người đàn ông đang hôn cô ra, nhưng trên mặt vẫn đỏ như cũ.

Giống như đang vụng trộm bị người ta bắt được tại chỗ...

Bà cụ thấy một màn như vậy cũng không trêu chọc họ, ngược lại cười hề hề chào hỏi với Tần Lạc: "Tiểu Tần, đây là bạn trai cháu sao?"

Tất cả mọi người hàng xóm ở tại tầng này, ngẫu nhiên ra vào đều đụng phải, quen biết cũng bình thường.

Tần Lạc lúng túng mặt đỏ tai hồng, Hoắc Kỳ Thành đến cùng có phải bạn trai của cô không, điểm này thật đúng là...

Kết quả không đợi cô trả lời, Hoắc Kỳ Thành liền mở miệng: "Cháu là bạn trai của cô ấy."

Bà cụ nở nụ cười: "Tuổi trẻ thật tốt!"

Sau khi đợi bà cụ vào thang máy, Tần Lạc đỏ mặt lôi kéo Hoắc Kỳ Thành vào nhà, miệng than thở nói: "Đều tại anh! Hại em bị trêu chọc."

Khóe môi Hoắc Kỳ Thành hơi cong: "Anh nhìn bà cụ chỉ cảm khái con người đã đến tuổi xế chiều mà thôi."

Tần Lạc chẳng muốn ba hoa với anh: "Không thèm nghe anh nói nữa."

Hoắc Kỳ Thành giữ chặt cô, ánh mắt sáng quắc nhìn cô: "Anh cảm thấy chúng ta nên làm nốt chuyện vẫn chưa xong kia."

Tần Lạc giả vờ không hiểu, chớp mắt: "Cái gì?"

Lòng ngón tay thô ráp của Hoắc Kỳ Thành chậm rãi vuốt ve cánh môi cô: "Giả ngu?"

Tần Lạc đỏ mặt vuốt ve tay anh: "Ai nha! Em muốn đi dọn dẹp vệ sinh, trong khoảng thời gian này không ở nhà, tích nhiều bụi quá."

Nói xong, thì chuẩn bị trốn.

Nhưng Hoắc Kỳ Thành mới không để cho cô trốn dễ dàng như vậy, cánh tay dài duỗi ra, kéo cô vào trong lòng, sau đó không nói gì lần nữa hôn môi của cô...

Bá đạo, dây dưa, dụi dàng...

Tần Lạc cảm thấy mình không có cách nào thoát khỏi chiếc lưới này, quấn lấy cô, không tránh thoát được...

Ngay lúc hai người đang hôn triền miên, bỗng nhiên bên trong yên tĩnh truyền đến một tiếng kêu "Ừ ừ".

Trong nháy mắt, tất cả dịu dàng đều bị dập tắt.

Tần Lạc thiếu chút nữa không nhận được cười ra tiếng, mà sắc mặt người đàn ông, có thể nghĩ có bao nhiêu đặc sắc, đến giống như đít nồi.

"Buổi tối nhìn em với Cố Nam Châu thân mật như thế, em cảm thấy anh ăn được sao?"

"..."

Ách! Còn có người đàn ông không phân rõ phải trái như vậy sao? Mình không ăn no lại còn đổ thừa cho cô?

Lập tức không cam lòng yếu thế phản kích: "Em nhìn tổ trưởng Giang rất ân cần với anh a! Gắp cho anh rất nhiều đồ ăn!"

Trong lời nói của cô giống như bốc lên vị chua.

Hoặc Kỷ Thành nghe mà trong lòng rất vui: "Cô ta gắp đồ ăn anh không thích ăn."

Một câu, làm cho tâm tình u ám của Tần Lạc trong chốc lát hết sạch.

"Buổi tối em bị kéo đi cho đủ số, các người đang nói chuyện, em đương nhiên yên lặng ăn cơm, ai bắt anh không ăn."

"Hừ! Anh nhìn Cố Nam Châu ân cần với em hơn."

"Em không ân cần với anh ta! Chuyện tình cảm là phải từ hai phía, ở trong lòng em, anh ta chỉ là bạn học trung học của em mà thôi."

Tần Lạc trịnh trọng nói, cũng là giải thích rõ ràng, để tránh sau này sinh ra phiền toái không cần thiết.

Hoắc Kỳ Thành nhìn cô không hề chớp mắt, vẻ mặt của cô không giống như đang nói dối, hơn nữa trên bàn cơm quả thật cô không biểu hiện bất kỳ tình cảm tha thiết gì ra với Cố Nam Châu...

"Hừ! Cũng không thể cho người đàn ông khác hi vọng!"

Giọng nói bá đạo của anh, không cho người khác cự tuyệt.

Trong lòng Tần Lạc ngọt ngào, Đại Ma Vương đang ghen sao.

"Anh đây là điển hình chỉ cho quan đốt lửa, không cho dân chúng thấp đèn."

"Anh nói cái gì chính là cái đó!"

" "

Ấn tượng tốt vừa rồi trong nháy mắt lại bị cường thế bá đạo của anh làm cho phá hủy, chán ghét người đàn ông thôi! Mỗi lần đều như vậy! Một mặt hạn chế người của mình tự do!

"Vậy chúng ta phải làm ba điều ước, anh không cho phép em trêu chọc người đàn ông khác điểm ấy em có thể đồng ý với anh, nhưng anh cũng phải đáp ứng với em, không được trêu chọc những người phụ nữ khác, bao gồm tổ trưởng Giang! Mặc dù em đồng ý chờ anh, nhưng anh tuyệt đối không thể chân giẫm hai thuyền ở phía sau lưng em."

Lời Tần Lạc nói rõ ràng, đối với tình cảm, cô luôn luôn giữ vững thái độ dám yêu dám hận, nếu mình yêu người đàn ông này, vậy thì cố gắng tranh thủ!

Đồng thời, cô cũng rất ích kỷ muốn người đàn ông của mình chỉ có thể thuộc về một người mình!

Tuyệt đối không thể chia sẻ anh với những người đàn ông khác!

Lần đầu tiên Hoắc Kỳ Thành bị một người dùng giọng bá đạo như vậy nói chuyện với mình, đồng thời mới mẻ, cũng rất hưởng thụ!

"Đương nhiên, người phụ nữ của anh chỉ có một mình em."

Lời này của anh phát ra từ nội tâm, cũng không phải cố ý qua loa với Tần Lạc.

Giang Ánh Tuyết đối với anh mà nói, chỉ là người thích hợp mà trong nhà sắp xếp lựa chọn làm vợ cho anh, nhưng anh không cảm giác với cô ta, hơn nữa con trai Tiểu Tinh cũng không thích cô ta...

Anh sẽ tìm cơ hội nói rõ ràng với cô ta.

Khóe môi Tần Lạc không nhin được hơi cong lên, bỗng nhiên giống như nghĩ đến cái gì, "Ai nha! Quên ghi âm rồi! Lời của anh quan trọng như vậy nếu sau này không thừa nhận, em nên làm cái gì bây giờ?"

Hoắc Kỳ Thành cứng chiều nhìn cô một cái: "Đồ ngốc! Lời anh nói làm sao có thể không thừa nhận?"

Tần Lạc chớp mắt: "Thật sao?"

Hoắc Kỳ Thành cố ý nghiêm mặt: "Đương nhiên!"

Sau đó, bụng của anh lại kêu "Ừ ừ" một tiếng.

"Ha ha ha ha "

Trong lúc này, trong phòng đầy rẫy tiếng cười.

Hoắc Kỳ Thành đen mặt so với màn sân khấu còn kinh khủng hơn: "Không cho phép!"

Trải qua đối thoại vừa rồi, Tần Lạc coi như không sợ anh như thế, mạnh mẽ nhìn xuống, "Em đến phòng bếp làm cho anh chút đồ ăn."

Sắc mặt Hoắc Kỳ Thành đen như trầm dưới nước, không lên tiếng.

Anh quả thật có chút đói bụng, không ăn một chút gì đoán chừng đêm nay khỏi phải nghĩ đến yên bình.

Chỉ cần suy nghĩ đến lúc anh với Tần Lạc thân thiết, bụng liền vang "Ừc", chỉ sợ tình cảm mãnh liệt nóng bỏng cũng phải lui bước...

Trong phòng bếp.

Tần Lạc mở tủ lạnh nhìn thoáng qua, bởi vì đã lâu không ở nhà, lương thực bên trong không đủ, không tốt có cà chua với trứng, về phần mì sợi trên cơ bản là cô chuẩn bị.

Bởi vì thường xuyên đi làm trở về trễ cô liền ở dưới nhà ăn một mình, nấu cơm quá phiền phức, một mình ăn không được bao nhiêu.

Sau khi cô nhìn nguyên liệu nấu ăn, xoay người nói to về phía phòng khách: "Trong nhà chỉ có thể nấu mì trứng gà cà chua, anh ăn không?"

Hoắc Kỳ Thành nhàn nhã thông thả bước đến phòng bếp, lười biếng tựa vào ở trên khung cửa: "Ừ."

Tần Lạc nghe anh nói thì bắt đầu làm, lấy cà chua đi đến vòi nước, hệ thống cung cấp nước uống mát rượi xuyên qua ngón tay trắng nõn của cô, hai quả cà chua trong tay được cô rửa óng ánh trong suốt.

Nhìn liền muốn ăn.

Rửa xong thì cắt ra, cà chua luôn nhiều nước, hơn nữa nước màu đỏ tươi

Nhìn cô gái nhỏ đưa lưng về phía mình thành thạo làm những thứ này, trong lòng Hoắc Kỳ Thành rất xúc động, tự khi anh bắt đầu hiểu chuyện, thì mẹ chưa bao giờ xuống bếp làm một bữa cơm cho mình, cũng không phải nói bà không phải một người mẹ tốt, mà bà dồn hết tâm sức vào phương diện bảo dưỡng toàn thân mình.

Hơn nữa ngón tay không hề dính khói dầu của phòng bếp, thế cho nên tuổi của bà so với thực tế thoát nhìn trẻ hơn mười mấy tuổi.

Cắt cà chua xong, Tần Lạc phát hiện Hoắc Kỳ Thành vẫn đứng ở cửa nhìn mình, không khỏi trách mắng: "Anh mau đi ra! Lập tức là xong rồi."

Hoắc Kỳ Thành cũng không ra ngoài, mà đi đến từ phía sau lưng ôm eo thon nhỏ của cô: "Em đã từng làm cơm cho Hoắc Cẩm Dương?"

Tần Lạc có chút sững sờ, người này!

Đang êm đẹp lại nhắc đến Hoắc Cẩm Dương làm gì?

Chẳng lẽ quá khứ của cô vẫn phải bị lấy ra để nói sao?

"Không có, anh ta không thích ăn mì sợi, hơn nữa khi đó bọn em bề bộn nhiều việc, thời gian có thể ở bên nhau rất ít, phần lớn đều ăn ở bên ngoài."

"Về sau chỉ có thể làm cho một mình anh ăn."

Người đàn ông nghe xong, rất hài lòng bá đạo tuyên bố.

Khóe môi Tần Lạc hơi nhếch lên, đáy mắt hạnh phúc rất rõ ràng.

Cô chưa từng nghĩ đến sẽ có một ngày mình cùng xuất hiện với người đàn ông này, còn nói đến tình yêu với anh, còn có thể được anh cưng chiều như vậy.

Nghĩ lại, cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Ngay cả Tử Ninh cũng cảm thấy mình là tới đại vận?

Dù sao người đàn ông này là Hoắc Tứ thiếu nam thần cả nước!

Những nam thần trong cảm nhận nhiều cô gái như vậy, mặc dù anh đã có con trai, nhưng không ảnh hưởng hình tượng anh ở trong lòng các fan nữ.

Mì cà chua trứng gà rất nhanh nấu xong, thơm ngào ngạt làm cho Tần Lạc không nhịn được cũng đơm một chén nhỏ.

Dường như Hoắc Kỳ Thành cực đói, ăn rất nhanh, cũng đặc biệt ngon miệng.

Bát mì này với anh mà nói là rất bình thường, nhưng hết sức trân quý, lớn như vậy, anh vẫn là lần đầu tiên ăn trừ người giúp việc ở bên ngoài tự tay nấu mì.

Anh nghĩ, anh muốn cuộc sống như vậy.

Tần Lạc thấy anh ăn rất nhanh hết sạch, không khỏi hỏi: "Chắc anh vẫn chưa ăn no?"

Hoắc Kỳ Thành lấy khăn tay tao nhã lau khóe miệng: "No rồi."

Một bát lớn bị anh ăn hết sạch, Tần Lạc có chút cảm giác thỏa mãn, lập tức đứng dậy cầm lấy bát đi vào phòng bếp rửa sạch.

Tối hôm đó, hai người cũng rất nhiệt tình, giống như muốn khám đối phương vào trong lòng.

Sau, Tần Lạc chỉ cảm thấy hai chân chua xót vô lực, quả thực chính là

Hư hỏng đến cực độ rồi !

Nửa đêm, bỗng nhiên cô bị cảnh trong mơ hoảng sợ mà tỉnh lại, cô gái trong tòa thành đã lâu chưa từng mơ thấy kia lại xuất hiện, hơn nữa làm cho cô hoảng sợ, cô gái kia đã quay mặt ra.

Lại giống cô như đúc!

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 130: Gặp Lại Cố Nhân

Tần Lạc là bị làm cho tỉnh lại, hơn nửa đêm sợ hãi đổ mồ hôi lạnh cả người, cô mở to hai mắt nhìn nóc nhà quen thuộc, giấc mơ mới vừa rồi quá chân thực, cho tới khi cô bị giật mình

Mồ hôi trên trán còn chưa khô, mặc dù trợn tròn mắt, mà cô gái mới vừa rồi vẫn còn in đậm trong đầu óc cô.

Trước kia mỗi lần trong mơ sắp thấy dung mạo của cô gái thì đều tỉnh lại.

Đến nỗi có chút tiếc nuối.

Nhưng lần này, lại có thể thấy rõ ràng biểu cảm của cô gái kia, buồn bã, uất ức, cô đơn.

Trong ánh mắt cô ấy truyền ra cảm xúc để cho cô lộ ra vẻ xúc động, giống như cô gái kia chính là mình, cảm động tim đập nhanh.

Tần Lạc lắc đầu, bắt buộc mình bỏ đi cái suy nghĩ ngổn ngang này, đây chỉ là mơ mà thôi, không cần thiết tưởng thật.

“Làm sao vậy?”

Bên tai chợt vang lên một giọng nam, lúc này Tần Lạc mới giật mình là Hoắc Kỳ Thành vẫn còn ở bên cạnh, tâm, không khỏi an ổn không ít.

“Thấy ác mộng.”

“Không có việc gì, giấc mơ sẽ ngược lại.”

“Ừ”

Dưới tác dụng trấn an của Hoắc Kỳ Thành, tâm tình Tần Lạc bình tĩnh rất nhiều, cô thuận theo rúc vào trong ngực của người đàn ông bên cạnh, chậm rãi nhắm mắt lại tiếp tục ngủ.

Hoắc Kỳ Thành trấn an vỗ vỗ lưng của cô, “Không sao, “

Giọng anh khàn khàn từ tính giống như dẫn theo ma lực, khiến Tần Lạc tự dưng an tâm không ít.

Cô nghĩ, có lẽ là gần đây mình quá hạnh phúc, mới có thể mơ thấy như vậy?

Giấc mơ sẽ ngược lại, làm sao cô có thể sẽ là cô gái đáng thương ở trong tòa biệt thự kia chứ? Suy nghĩ một chút cũng không thể nào!

Hôm sau.

Dị ứng trên người Tần Lạc đã giảm gần hết, nhưng Hoắc Kỳ Thành vẫn không yên lòng, liền để cho cô đi tới bệnh viện kiểm tra một lần.

“Vậy ngày mai em đi, hôm nay cứ quan sát một ngày.”

“Ừ.”

Hoắc Kỳ Thành lại nghĩ đến cái gì đó, “Không cần tiếp xúc với Cố Nam Châu quá nhiều.”

Tần Lạc đang đổi giày bỗng dừng động tác một chút, “Em và cậu ấy chỉ là tiếp xúc đơn thuần trên công việc mà thôi, vả lại, Giang tổ trưởng đã có sắp xếp.”

Hoắc Kỳ Thành hừ lạnh một tiếng, “Trừ công việc, không cần có bất kỳ tiếp xúc nào, nếu không”

Nói xong, anh liền đi ra cửa.

Tần Lạc quay về phía bóng lưng của anh lè lưỡi một cái, Đại Ma Vương cường thế bá đạo!

Ngay sau đó nghĩ đến cái gì đó, “Không phải tối hôm qua anh đi nhờ xe tới sao?”

Hoắc Kỳ Thành trầm giọng mở miệng, “Anh đã bảo Đại Vệ tới đón mình rồi.”

Tần Lạc”à” một tiếng, là mình quan tâm dư thừa, đường đường là tổng giám đốc của tập đoàn Đế An đương nhiên là có xe đưa xe đón.

Vừa tới công ty, Tần Lạc ở trong thang máy gặp Giang tổ trưởng, trong thang máy to như vậy cũng chỉ có hai người bọn họ, khó tránh khỏi có chút xấu hổ.

Giang Ánh Tuyết liếc mắt nhìn Tần Lạc, “Tối hôm qua là Cố luật sư đưa cô về sao?”

Tần Lạc lắc đầu, “Tôi tự lái xe trở về.”

Giang Ánh Tuyết không khỏi nhìn cô, “Nhìn ra được Cố luật sư rất thích cô, thế nào? Cô lại không có ý gì với anh ta sao?”

Tần Lạc cũng không hiểu lời này của cô là có ý gì, chỉ có thể trung quy trung củ nói: “Tôi và Cố luật sư chỉ là bạn học trung học mà thôi.”

Ánh mắt Giang Ánh Tuyết sáng quắc nhìn chăm chăm cô, “Cô có bạn trai?”

Tần Lạc do dự hai giây, gật đầu, “Đúng vậy.”

Trên mặt Giang Ánh Tuyết lộ ra vẻ mặt nghi hoặc, “Hả? Không ngờ cô có biện pháp giữ bí mật tốt như vậy, chỉ sợ Cố luật sư còn không biết cô đã có bạn trai?”

Tần Lạc chỉ có thể nói ra: “Chúng tôi chỉ là bạn bè bình thường, nếu mà bắt buộc, tôi sẽ nói cho cậu ấy biết.”

Giang Ánh Tuyết cười nhạo nói: “Tần Lạc cô đúng là có tài, đã có bạn trai còn muốn xoay quanh Cố luật sư, tôi thấy kẻ ngu cũng nhìn ra được anh ta có ý với cô? Thật không nghĩ tới phiên dịch Tần rất có biện pháp đối phó với đàn ông, trước là Đường thiếu, hiện tại nhanh vậy đã có bạn trai nghiêm chỉnh?”

Lời của cô..., rõ ràng mang theo châm chọc.

Tần Lạc không khách khí phản kích, “Giang tổ trưởng nói quá lời, quan hệ của tôi Cố luật sư thì tôi thấy tôi còn hiểu rõ hơn bất kỳ ai, không cần cô là người ngoài mà đến giảng đạo.”

Giang Ánh Tuyết không ngờ cô biết kích mình như vậy, nụ cười càng thêm mỉa mai, “Hả? Như vậy đã tức giận rồi hả? Xem ra là nói trúng tâm tư của cô rồi.”

Cửa thang máy vừa lúc mở ra, Giang Ánh Tuyết khinh miệt liếc cô một cái, đóng cửa bước dẫn đầu đi ra ngoài.

Trải qua bữa tiệc tối hôm qua, cô ta càng cảm thấy giữa Tần Lạc và Kỷ Thành có quan hệ không đứng đắn, về phần chân tướng sự tình rốt cuộc sẽ là cái gì, nhất định cô ta sẽ tra rõ!

Sau khi tan việc, Tần Lạc hẹn bạn tốt Bùi Tử Ninh tới quán đồ nướng ven đường mà họ thường đi gặp mặt, cùng thưởng ngày, gọi thịt nướng, đậu hũ, dưa chuột, tấm ngó sen, cánh gà và rau hẹ

Còn có vài chai bia.

“Tử Ninh, tối hôm qua mình mơ một giấc mơ rất chân thật, lúc ấy dọa mình phải đổ mồ hôi hột, thật lâu mới ngủ được, vốn tưởng rằng hôm nay sẽ vội quên đi, kết quả một mực vang vọng ở trong đầu mình, thế nào cũng không quên được.”

“Ai nha! Giấc mơ là giả, đừng quá để trong lòng.”

Bùi Tử Ninh lơ đãng phát tay, cũng không cảm thấy bạn tốt nói có gì lạ.

Tần Lạc uống một hớp bia, “Nhưng cậu biết không? Mình đã liên tục rất lâu rồi vẫn mơ thấy cô gái trong biệt thự đó, giống như là tình tiết câu chuyện một bộ phim vậy, thỉnh thoảng mình mơ thấy, hơn nữa cô gái trong mộng khiến mình đặc biệt bận tâm, cảm động lây”

Bùi Tử Ninh cười nói: “Lạc Lạc, mình thấy cậu thật sự có thể đi viết một quyển tiểu thuyết, lại có thể mơ thấy tình tiết câu chuyện của một bộ phim.”

Tần Lạc trừng mắt liếc bạn tốt, “Ghét! Mình nói thật mà! Nếu như chỉ là đơn thuần mơ thấy được một hai lần về cô gái đó mình cũng không cảm thấy có cái gì lạ, nhưng đã hơn nửa năm rồi, hơn nữa mỗi lần tình trạng cơ thể cô gái trong mơ đều không giống nhau, bụng của cô ấy một lần so với một lần lớn hơn, nhưng chỗ cô ấy ở lại chưa từng có thay đổi, giống như là bị nhốt trong tòa biệt thự không ra được”

Bùi Tử Ninh nghe một lát, “Mình thấy! Sẽ không phải là báo mộng đấy chứ?”

Tần Lạc cau mày, “Báo mộng?”

Bùi Tử Ninh ăn một chuỗi thịt nướng, “Mình nói giỡn thôi! Giấc mơ của cậu quả thật quá là kỳ lạ, hơn nửa năm cũng mơ một giấc mộng này? Chẳng lẽ cậu cảm thấy mình và cô gái trong mộng có quan hệ gì hay sao?”

Tần Lạc nhíu lông mày, “Mới vừa bắt đầu mình cũng chỉ cho là mình nằm mơ kỳ lạ, nhưng cậu biết không? Tối ngày hôm qua mình mơ thấy được mặt của cô gái kia!”

Bùi Tử Ninh mê hoặc nhìn cô, “Cho nên?”

Đến nay trong đầu Tần Lạc vẫn còn quanh quẩn cái hình ảnh đó, trong phút chốc cô gái xoay người, cô giống như thấy được bản sao của mình

“Cô gái kia giống mình như đúc.”

Nghe đến đó, ngay cả Bùi Tử Ninh cũng hít vào một hơi.

“Chửi thề một tiếng! Nói nửa ngày cậu nằm mơ thấy là một phim kinh dị, cũng khó trách cậu bị hù dọa đổ mồ hôi lạnh ướt sũng cả người.”

“Cho nên mình vừa muốn tìm cậu hàn huyên một chút, nếu như cái này này một mực ở trong đầu mình, mình lại hoài nghi mình có nên phải đi gặp bác sĩ tâm lý hay không.”

Tần Lạc nâng cằm lên vẻ mặt bất đắc dĩ nói.

Bùi Tử Ninh nhíu lông mày suy tư chốc lát, “Cậu mới vừa nói cô gái trong mơ một lần so một lần bụng càng lớn hơn? Nói cách khác cô ấy có thai?”

Tần Lạc gật đầu, “Đúng, nhưng cô giá tron mơ cũng không vui vẻ, thật giống như bị người ta nhốt vậy, vẫn luôn sống ở trong tòa biệt thự xa hoa đó, giống như là chờ đợi có người có thể cứu cô ấy đi ra ngoài.”

Bùi Tử Ninh nghi ngờ liếc nhìn bạn tốt, chẳng lẽ giấc mộng này có hàm ý gì đó?

“Lạc Lạc, cậu cũng đừng quá lo lắng, bệnh viện chúng mình mới có bác sĩ tâm lý mới tới, ngày mai đi làm mình sẽ hỏi thử anh ta, có lẽ anh ta có thể cho ra giải thích gì đó.”

“Ừ.”

Tần Lạc lại uống một hớp bia, chỉ mong cái này chỉ là mơ thôi.

Nếu không, thật quá kinh sợ

Mặc dù mình vẫn thường gặp lại cô gái đó, nhưng không có cái nào chân thật như vậy, kinh sợ như vậy

Quan trọng nhất là, tình cảnh cô gái trong mộng hoàn toàn đúng không hề giống mình!

Cô day trán một cái, haizz.

Hôm sau.

Bùi Tử Ninh vừa tới bệnh viện liền chuẩn bị đi tìm bác sĩ tâm lý mới của bệnh viện bọn họ, y tá Tiểu Đồng có quan hệ tốt với cô lặng lẽ nhắc nhở, “Bác sĩ Bùi, cô cẩn thận một chút, nghe nói bác sĩ Bạch mới tới đặc biệt sắc. Chỉ là, đặc biệt đẹp trai! Rất nhiều cô gái tình nguyện mạo hiểm bị anh ta phi lễ và nguyện ý cho anh ta số.”

Bùi Tử Ninh như không có chuyện gì xảy ra, cười cười, “Không có việc gì, nếu anh ta dám làm loạn, tôi liền lấy dao phẫu thuật chặt đứt ngón tay làm chuyện xấu của anh ta!”

Tiểu Đồng lè lưỡi một cái, “bác sĩ Bùi, cô thật không hổ là nữ bác sĩ dũng cảm nhất ở ban chúng ta.”

Bùi Tử Ninh cười cười, cũng không quan tâm đối với cái danh hiệu này, dù sao ở trong bệnh viện, mọi người đều biết cô là nữ hán tử.

Cô cất bước đi tới phòng làm việc của bác sĩ tâm lý mới tới, họ Bạch? Trong đầu cô không tự chủ được nghĩ tới một người

Ngay sau đó lắc đầu một cái, làm sao có thể khéo như vậy?

Xa xa, liền nhìn thấy trong phòng làm việc của anh ta đầy ắp người, hơn nữa còn là cô gái xinh đẹp.

Bùi Tử Ninh lắc đầu một cái, bây giờ các cô giá trẻ! Rất hay bị đàn ông mê hoặc.

Quá nông cạn!

Nghĩ tới đây, cô vẫn đi tới, bên tai chợt truyền đến một giọng nói quen thuộc lại xa lạ, “Chu tiểu thư, năm mơ chỉ là hiện tượng bình thường, cô không cần thiết quá để ở trong lòng.”

“Bác sĩ Bạch, mà tôi thường mơ thấy những động vật kia, thật là khủng khiếp! Ta thật sự vô cùng sợ!” Giọng Chu tiểu thư uốn éo điệu đà

“Khả năng này là có liên quan tới áp lực công việc của cô, nhưng cũng không thể nói rõ là phương diện trong lòng có vấn đề.”

Giọng của người đàn ông dịu dàng nồng hậu, giống như tiếng đàn vi-ô-lông-xen, đậm đà khiến người say mê.....

Bùi Tử Ninh không kiềm chế được dừng bước, chẳng lẽ chính là anh ấy?

Cô nhớ, rõ ràng anh đã ra khỏi nước học thêm sâu rồi mà, hơn nữa bạn cùng phòng của anh có nói, cả nhà bọn họ cũng dọn đi nước ngoài, chuẩn bị định cư không trở lại ở đó.

Ngay lúc cô do dự dừng chân không tiến vào thì y tá Tiểu Thiển vừa đúng đi qua, “bác sĩ Bùi, sao cô đứng ở chỗ này? Cô cũng là đến tìm bác sĩ Bạch hay sao?”

Bùi Tử Ninh mới đi ra khỏi trong trí nhớ, “Tôi có chút chuyện cần hỏi bác sĩ Bạch, cho nên tới đây.”

Có lẽ là nghe được giọng họ nói ở bên ngoài, bên trong truyền đến giọng nam thuần túy, “Là bác sĩ Bùi ngoại khoa sao?”

Đột nhiên bị điểm danh, Bùi Tử Ninh có chút ngoài ý muốn, ngay sau đó hít vào một hơi thật sâu, ung dung đi tới cửa, bình tĩnh chào hỏi, “bác sĩ Bạch, lần đầu tiên gặp mặt, nếu như anh quá bận rộn thì để sau tôi tới đây.”

Bạch Trị Đình hí mắt nhìn cô, cô so với trong trí nhớ thì đã lão luyện rất nhiều, năm năm trước cô vẫn chỉ là học sinh đại học trẻ trung đơn thuần.

Nhưng hôm nay, cô đã là một bác sĩ ngoại khoa.

Tóc dài đến eo cô đã cắt, hình như tóc ngắn sạch sẽ gọn gàng thích hợp với cô hơn.

“Đàn em, đã lâu không gặp.”

Bạch Trị Đình ưu nhã cong khóe môi lên, ung dung đi tới trước mặt Bùi Tử Ninh, vươn tay.

Bùi Tử Ninh có chút cứng đờ, anh.

Lại có thể như không có chuyện gì xảy ra gọi mình là “Đàn em” như thế, còn nói”Đã lâu không gặp”, ha ha

Rõ ràng trước yêu sâu như vậy, nhưng bây giờ lại có thể bình tĩnh chào hỏi như thế.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 131: Cố Ý Khích Bác Ly Gián

Khóe môi Bùi Tử Ninh chậm rãi nâng lên một chút mĩa mai, ban đầu rồi đi quyết tuyệt như vậy, hôm nay lại trở về làm gì?

Còn không bằng cứ sống ở bên nước ngoài không về cho rồi.

Vĩnh viễn không thấy, thì tốt biết bao!

Cũng khiến cô khỏi phải nhớ lại chút chuyện không vui.....

Bùi Tử Ninh cũng không có đưa tay bắt tay với anh ta, chỉ là lạnh lùng đứng ở đó, vẻ mặt đạm mạc như sương, “Anh cứ gọi tôi là bác sĩ Bùi thôi.”

Một câu nói đơn giản, kéo ra quan hệ giữa bọn họ, lập tức trở nên lạnh nhạt không dứt.

Bạch Trị Đình nhìn cô gái trước mặt thật sâu một chút, chắc hẳn, cô đối với chuyện năm đó vẫn canh cánh trong lòng như cũ.....

Cũng được! Là mình có lỗi với cô.

“Bác sĩ Bùi, không biết cô đến tìm tôi có chuyện gì?”

Giọng nói khiêm tốn trước sau như một, nhưng nghe vào trong lỗ tai Bùi Tử Ninh, chỉ cảm thấy cực kỳ đối trá!

“Không sao.”

Bỏ lại những lời này, Bùi Tử Ninh xoay người rời đi.

Bây giờ trong đầu cô của một mảnh rối mù, căn bản là quên muốn hỏi điều gì, xoay người rời đi, bước chân cô cũng còn không vững.

Ánh mắt Bạch Trị Đình thâm thúy nhìn bóng lưng cô rời đi, không tiếng động thở dài.

Y tá Tiểu Thiển chợt đi tới bát quái hỏi “Bác sĩ Bạch, trước kia anh và Bác sĩ Bùi quen biết sao?”

Bạch Trị Đình gật đầu, “Ừm, chúng tôi là bạn học.”

Tiểu Thiển đảo mắt lòng vòng, “Mà sao tôi lại cảm giác hình như là bác sĩ Bùi không chào đón anh vậy?”

Bạch Trị Đình nhún vai một cái, “Có thể là khi đó tôi không cần thận đặc tội cô ấy!”

Tiểu Thiển cái hiểu cái không gật đầu, “Ừ.....”

.....

Trở lại phòng làm việc, một lúc lâu Bùi Tử Ninh mới bình tĩnh lại, ngay sau đó lấy điện thoại di động ra gọi cho bạn tốt Tần Lạc.

“Lạc Lạc, cậu biết mình gặp được người nào không?”

“Người nào?”

Tần Lạc tò mò hỏi, mơ hồ cảm thấy cảm xúc của bạn tốt bên kia điện thoại có chút biến hóa, giống như bị cái gì kích thích.....

Bùi Tử Ninh hít mũi một cái, “Bạch Trị Đình.”

Tần Lạc không dám tin kêu lên: “Cái gì? Tên khốn Bạch Trị Đình kia lại xuất hiện?”

Cô và Bùi Tử Ninh là bạn thân nhiều năm, đối với tình yêu của bạn tốt trong thời đại học hiểu rõ, cũng biết người đàn ông kia tổn thương cô rất sâu.....

Từ đó về sau, Tử Ninh cũng thừ lui tới với vài bạn trai, cũng không được bao lâu, hai người lại bởi vì tính tình không hợp liền chia tay.

Nói cho cùng, cũng là tình yêu với bạn trai cũ ảnh hưởng tới cô quá sâu.....

Khóe môi Bùi Tử Ninh dâng lên vẻ cười khổ, “Còn nhớ là tối hôm qua mình nói với cậu là bệnh viện mình mới có bác sĩ tâm lý mới tới không?”

Tần Lạc ấn chặt ấn đường, “Không phải là anh ta chứ?”

Bùi Tử Ninh không tiếng động gật đầu, “Ừm, hôm nay mình vốn là muốn đi tìm vị bác sĩ Bạch mới tới này, kết quả lại phát hiện.....”

Tần Lạc thở dài, “Tử Ninh, cậu đối với anh ta.....”

Bùi Tử Ninh mãnh liệt lắc đầu, “Không! Mình sớm không có cảm giác với anh ta rồi, chỉ là thời gian cách năm năm lại được gặp người kia, khó tránh khỏi hiện lên những chuyện cũ trước, mình.....”

Tần Lạc sáng tỏ, “Mình hiểu, buổi tối vẫn gặp ở chỗ cũ?”

Trong lòng Bùi Tử Ninh không ngừng phiền muộn, vốn là tâm tình đang tốt lại cứ như vậy bị người đàn ông khốn khiếp bỗng nhiên xuất hiện làm hỏng rồi.

“Ừ.”

Cúp điện thoại xong, Tần Lạc liền bị gọi tới phòng họp.

Cô đẩy cửa đi vào liền thấy Cố Nam Châu và mấy đồng nghiệp trong bộ tư pháp ngồi đó thảo luận vụ án, ngay sau đó có chút không hiểu thầm nghĩ: thảo luận vụ án kêu mình tới đây làm gì? Cô lại không hiểu chuyện tình trên luật pháp!

Lương bộ trưởng nhìn thấy cô vội vã chào hỏi, “Phiên dịch Tần, nơi này có phần tài liệu tiếng Pháp, cần cô phiên dịch ra cùng Cố luật sư.”

Tần Lạc lững thững đi tới, nhận lấy tài liệu Lương bộ trưởng đưa tới, “Cố luật sư, phần tài liệu này bao lâu thì cần vậy?”

Cố Nam Châu chậm rãi ngược mắt, “Lúc nào cũng cần.”

Tần Lạc không hiểu nhìn anh ta, Lương bộ trưởng cười ha hả giải thích: “Phiên dịch Tần, cô cứ ngồi ở chỗ này phiên dịch, gặp chỗ không hiểu có thể hỏi Cố luật sư, đồng thời cung cấp cho Cố luật sư hồ sơ vụ án phiên dịch mới nhất.”

Thấy Tần Lạc có chút không hiểu, lại bổ sung: “Bởi vì vụ án kiện này cần giữ bí mật tuyệt đối, cho nên chúng ta cũng không thể rời phòng hội nghị này, nếu như cần thiết, công ty sẽ cung cấp cho chúng ta một biệt thự riêng biệt để thảo luận vụ án kiện này.”

Tần Lạc kinh ngạc há to mồm.....

Được rồi!

Cô phát hiện, trong lúc Cố Nam Châu làm việc cực kỳ nghiêm túc, đối với mỗi một chữ của hồ sơ vụ án anh ta đều xem rất kỹ, từng câu từng chữ cũng sẽ cân nhắc rõ ràng.....

Cũng khó trách mỗi vụ án qua tay anh ta cũng chưa bao giờ thua kiện.....

Thật tình như thế, tí mĩ như thế!

Một buổi chiều, bên trong phòng họp an tĩnh như thế, thỉnh thoảng sẽ có tiếng nói thảo luận vụ án.

Chợt, ngoài cửa truyền đến tiếng huyên náo.

“Mấy người cho tôi vào đi! Tôi là trợ lý của Cố luật sư!”

Giọng cô gái ngang ngược càn rỡ, hiển nhiên không để người ngăn cản mình trong mắt.

“Tiểu thư, Cố luật sư cũng không có nói qua anh ta muốn mang trợ lý tới đây, xin thứ cho chúng tôi không thể để cô đi vào.”

“Mấy người..... Mấy người biết tôi là ai không?”

“Cái này.....”

“Ta là nhị tiểu thư nhà họ Hoắc, tổng giám đốc của mấy người chính chú ba của tôi, các người có tư cách gì ngăn cản tôi?” Hoắc Thái Vi cực kỳ tức giận nói.

Lại nói, tập đoàn Đế An cũng coi như là công ty nhà mình, tại sao cô ta lại không thể tới? Coi như đến tai chú ba cô ta cũng không sợ!

Lại nói, cô ta vốn chính là trợ lý của Cố luật sư!

Nghĩ đến người đàn ông kia, trong lòng cô ta liền ngọt ngào không dứt.....

Ba nói rồi, nhất định sẽ để mình gả cho anh ấy, nói cách khác, cô ta chính là Cố phu nhân tương lai.

Chỉ tưởng tượng thôi, cô ta liền kích động không thôi.

Đối phương nghe nói cô là nhị tiểu thư nhà họ Hoắc, có chút do dự, “Hoắc tiểu thư, xin cô chờ chốc lát, chúng tôi đi vào xin phép một chút.”

Hoắc Thái Vi kiêu ngạo hất cằm lên, “Tôi không muốn phía đợi quá lâu! Nếu không, mấy người đều không chịu nổi!”

Khóe môi đối phương co quắp mãnh liệt, đang chuẩn bị đi gõ cửa phòng họp, kết quả cửa mở ra.

Cố Nam Châu ngọc thụ lâm phong đi ra ngoài, nhìn Hoắc Thái Vi trước cửa có chút không vui cau mày, “Tôi nói rồi, bây giờ cô còn chưa đủ tư cách làm trợ lý của tôi.”

Vẻ mặt Hoắc Thái Vi có chút thất bại, “Cố luật sư, tôi.....”

Dù sao cô ta cũng là con gái, khó tránh khỏi có chút không nhịn được.

Cố Nam Châu lạnh nhạt nhìn cô ta một cái, “Cô đi trở về đi! Tôi còn đang cùng các luật sư làm việc.”

Trong lời nói không khỏi có ý uy hiếp.

Hoắc Thái Vi cắn môi, “Cố luật sư, Hoắc tổng là chú ba của tôi, tôi ở lại chỗ này có thể giúp anh.”

Cố Nam Châu còn muốn nói điều gì, Giang Ánh Tuyết cũng đã đi qua, cô ta thân mật ôm lấy bả vai của Hoắc Thái Vi, mỉm cười nói: “Cố luật sư, dù sao Thái Vi chỉ là cô gái nhỏ, xem cô ấy chăm chỉ hiếu học như vậy, không bằng cho cô ấy một cơ hội đi!”

Cố Nam Châu chỉ hơi nhượng mày, “Nếu Giang tổng đã nói như vậy, vậy hãy để cho cô ta ở lại làm trợ lý của cô.”

Dứt lời, xoay người vào phòng họp, đến nửa ánh mắt cũng không cho Hoắc Thái Vi.

Nhìn cửa phòng họp đóng lại lần nữa, Hoắc Thái Vi giận đến dậm chân.

Cô ta cảm kích liếc mắt nhìn Giang Ánh Tuyết, “Dì ba tương lai, cảm ơn cô nói giúp tôi, chỉ tiếc cái đầu gỗ đó.....”

Giang Ánh Tuyết nhạy cảm nhận ra cái gì, “Thái Vi, em..... Thích Cố Nam Châu?”

Trên hai gò má Hoắc Thái Vi hiện ra một chút ngượng ngùng, “Cố học trưởng vẫn luôn là tấm gương học tập của em, em muốn làm luật sư cũng bởi vì anh ấy!”

Trong lòng Giang Ánh Tuyết sáng tỏ, không trách được sau khi Hoắc Thái Vi tốt nghiệp không có lựa chọn bộ tư pháp tập đoàn Đế An, mà là tới sở luật sư Đình Phong của Cố Nam Châu, thì ra là có dụng ý khác!

Ngày hôm qua mình còn muốn tác hợp Cố luật sư và Tần Lạc, xem ra kế hoạch thay đổi khó lường!

Chỉ là, một khi Hoắc Thái Vi gả cho Cố Nam Châu, Kỷ Thành lại có hai đối thủ mạnh.

Cái này không thể được!

Cô ta tuyệt đối không cho phép tình huống như thế xảy ra!

Cho nên, cô ta phải ngăn cản Hoắc Thái Vi gả cho Cố Nam Châu mới được, phải tạo nhiều cơ hội cho Cố Nam Châu và Tần Lạc.

Đồng thời, mình cũng không thể đắc tội Hoắc Thái Vi

Nghĩ tới đây, trong lòng cô ta liền có chủ ý.

“Cổ luật sư quả thật không tệ! Là nhân tài rất ưu tú, ngay cả tập đoàn Đế An chúng ta cũng muốn mời nah ta tới làm bộ tư pháp.”

“Dì ba tương lai, chị sẽ giúp tôi chứ?”

Hoắc Thái Vi nháy mắt, nhìn chăm chăm Giang Ánh Tuyết.

Dĩ nhiên Giang Ánh Tuyết biết cô ta hỏi là cái gì, ngay sau đó cười nói:
“Dĩ nhiên. Chỉ là, hình như Cổ luật sư đã có cô gái mình thích.”

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 132: Cố Ý Kích Động Cô

Edit: Tuladen

Nghe nói như thế, sắc mặt Hoắc Thái Vi kinh hãi nhìn về phía Giang Ánh Tuyết, “Thím ba tương lai, lời này thím không thể nói lung tung, theo tôi được biết, luật sư Cố không có đối tượng trong lòng.”

Giang Ánh Tuyết che miệng cười: “A..., phải không? Vậy có thể là thím lầm.”

Lập tức không nói thêm nữa, nhưng trong mỗi lời nói của cô đều truyền đạt về phía Hoắc Thái Vi một ý tứ: Ngay cả tôi cũng biết luật sư Cố có đối tượng trong lòng, nhưng cô lại không biết, ha ha ha a...

Hoắc Thái Vi mím môi, vẫn không nhin được lòng hiếu kỳ: “Thím ba tương lai, thím nói với tôi một chút! Người trong lòng luật sư Cố là ai?”

Về mặt Giang Ánh Tuyết có một chút khó xử: “Thật ra, thím cũng chỉ suy đoán, cũng không phải chính tai nghe luật sư Cố nói, đại khái chỉ là lời đồn mọi người nói.”

Cô ta càng nói như vậy, Hoắc Thái Vi lại càng tò mò.

“Ai ôi! Thím ba tốt của cháu! Thím đừng treo ngược khẩu vị của cháu, về sau thím nghe được bất kỳ tin gì về luật sư Cố đều nói với cháu!”

Hoắc Thái Vi ôm cánh tay của cô ta, dứt khoát bỏ hai chữ “Tương lai” gọi cô ta, Giang Ánh Tuyết nghe thấy tâm tình rất tốt.

Cô ta ra vẻ khó xử nói: “Thật ra là có nữ phiên dịch trong công ty chúng ta là bạn học thời trung học của luật sư Cố, dường như quan hệ hai người cũng không tệ lắm, nên mọi người mới có lời đồn, thím cảm thấy không thể tin.”

Hoắc Thái Vi nhú mày: “Bạn thời trung học? Tên là gì?”

Giang Ánh Tuyết nở nụ cười: “Ai còn không mấy người bạn thời trung học! Thím nhìn cháu căn bản không cần quan tâm, thay vì tốn thời gian ở trên người người khác, còn không bằng tốn nhiều tâm tư ở trên người luật sư Cố.”

Hoắc Thái Vi vừa nghe, cũng biết có đạo lý: “Thím ba, thím nói rất đúng, thấy tình cảm thím với chú tam tốt như vậy, cháu rất hâm mộ! Về sau không có việc gì thím phải dạy cháu nhiều chút.”

Giọng nói cô ta ngọt ngào động lòng người, hoàn toàn coi Giang Ánh Tuyết như người thân...

Giang Ánh Tuyết cười đến hạnh phúc: “VẬY về sau chúng ta nên lui tới nhiều.”

Hoắc Thái Vi liên tục gật đầu: “Đó là đương nhiên.”

Sau khi đợi Hoắc Thái Vi rời đi, Nụ cười trên mặt Giang Ánh Tuyết trong nháy mắt biến mất hầu như không còn, tình cảm cô với Hoắc Kỳ Thành tốt sao?

Có lẽ chỉ có người ngoài cảm thấy như vậy.

Làm bạn gái như cô ta, có phải quá thất bại không?

Ngay lúc cô ta đang suy nghĩ nhỏ mọn của mình, bỗng nhiên nhận được điện thoại của em gái Giang Ánh Thần.

“Chị hai, đường đường bộ phận pháp vụ của tập đoàn Đế An nhiều tình anh như vậy cũng không tìm thấy một người có thể lên tòa án sao? Lại phải tốn nhiều sức mời ngũ thiếu nhà họ Cố qua như vậy, thật đúng là dụng tâm lương khổ!”

Giọng Giang Ánh Thần không âm không dương, Giang Ánh Tuyết nghe mà nhú mào.

“Giang Ánh Thần, nếu cô gọi điện thoại đến chỉ nói cái này, tôi thật sự không thời gian nghe cô lải nhải. Mặt khác, xin khuyên cô một câu, chuyện nội bộ tập đoàn Đế An một chút không liên quan với cô, có nói nhiều như vậy để làm gì?”

Dứt lời, thì chuẩn bị cúp điện thoại.

Tình hình bây giờ, cô với Giang Ánh Thần đã như nước với lửa.

“Chị hai, đừng gấp như vậy! Em cố ý gọi điện thoại cho chị đương nhiên không phải nói cái này, ngày kết hôn của em với Cẩm Dương đã định xuống, là mừng tám tháng sau.”

Trong giọng nói của Giang Ánh Thần rõ ràng có đắc ý, mặc dù ngày kết hôn định ra gặp phải một chút khó khăn, nhưng đến cùng đã đi trước Hoắc Kỷ Thành với chị hai rồi.

Nghe đến đó, tay Giang Ánh Tuyết cầm di động nắm thật chặt, không ngờ Giang Ánh Thần vẫn nhanh một bước.

“Vậy thì chúc mừng.”

“Cảm ơn chị hai chúc phúc! Đến lúc đó chị làm phù dâu có một không hai của em, đến lúc đó chị hai nhớ cướp hoa cưới đến tay, nói không chừng rất nhanh cũng có thể xuất giá.”

Giang Ánh Tuyết tức giận đến ngón tay phát run: “Em gái xuất giá, chị gái nào dám làm phù dâu, chị thấy em nên chọn phù dâu khác thì tốt hơn!”

Sau đó, trực tiếp cúp điện thoại.

Tức giận ném cốc nước trên bàn xuống đất vỡ vụn!

Có người đi qua bên ngoài phòng làm việc của cô ta, sợ tới mức bả vai co rụt lại, tổ trưởng Giang làm sao thế?

Trong phòng làm việc, Giang Ánh Tuyết tức giận đến mặt tím lại, em gái của cô này, từ nhỏ không hợp với mình, bây giờ kết hôn còn đi trước mình.

Này cũng thôi, người cô ta gả lại còn là cháu trai của bạn trai mình, biết rõ cứ như vậy về sau hai người sẽ như nước với lửa, nhưng cô ta vẫn không chùn bước, mà thỉnh thoảng gọi điện thoại đến để kích động mình.

Cô làm sao có thể có em gái như vậy!

Cùng lúc đó.

Trong văn phòng của Hoắc Kỷ Thành.

Trình Sâm trầm giọng nói: “Boss, mới vừa nhận được tin, bên ông cụ đã đồng ý hôn sự của Hoắc Cẩm Dương với Giang Ánh Thần.”

Ngón tay Hoắc Kỷ Thành gấp khúc, khẽ gõ mặt bàn, “A...?”

Trình sâm tiếp tục nói: “Nghe nói là bởi vì Giang Ánh Thần thiếu chút nữa cắt cổ tay tự sát “

Đáy mắt Hoắc Kỳ Thành lướt qua lạnh lẽo: “Hay cho một Giang Ánh Thần, ngược lại rất có tâm cơ.”

Trình Sâm gật đầu: “Đúng vậy, nếu không phải cô ta âm ỉ, chỉ sợ ông cụ cũng không đồng ý hôn sự của cô ta với Hoắc Cẩm Dương nhanh như vậy, bên anh cả chỉ sợ đã nhạt được bảo bối.”

Hoắc Kỳ Thành cười lạnh: “Chút mách khéo nhỏ của cô ta thì có lợi gì? Rất nhiều chuyện trong lòng ba hiểu rõ, chẳng qua cho cái bậc thềm để bọn họ đi xuống thôi.”

Trình Sâm phụ họa nói: “Boss nói đúng, bên anh hai kia sau khi biết được tin này tức giận không chịu được, tính thân thiết với người.”

Trong lòng Hoắc Kỳ Thành hiểu rõ: “Vẫn giữ vững quan hệ không gần không xa, càng là lúc này, càng không thể nóng vội.”

Trình sâm vuốt cằm: “Thuộc hạ hiểu rõ.”

Hoắc Kỳ Thành nhú mày không nói gì, nếu lúc này anh thân thiết với anh hai quá, chỉ sợ ba sẽ có điều không hài lòng.

Huống chi, anh cũng không có cần anh hai giúp, chỉ cần anh ta không gây chuyện cho mình là được.

“Trong khoảng thời gian này nhìn thật chặt bên anh cả với anh hai, luôn luôn chú ý động tĩnh của bọn họ.”

“Vâng.”

Sau khi Trình Sâm rời khỏi đây, Hoắc Kỳ Thành đang suy tư bước cờ tiếp theo nên đi như thế nào, có lẽ mượn hôn lễ Hoắc Cẩm Dương với Giang Ánh Thần lần này khiến cho ba bỏ suy nghĩ để anh cưới Giang Ánh Tuyết.

Hôm nay anh cả nhà họ Hoắc vô cùng vui vẻ, người một nhà đều ở trong bầu không khí vui vẻ sung sướng dào dạt.

“Ánh Thần! Trong khoảng thời gian này con nhất định phải dưỡng thai cho thật tốt, ngàn vạn lần không cần làm bất cứ việc gì, nếu Cẩm Dương dám khi dễ con thì nói cho chúng ta biết, ba nhất định giúp con giáo huấn tiểu tử thối này!”

Trên mặt Hoắc Kỳ Vĩ cười thành một đóa hoa.

Trên cổ tay Giang Ánh Thần vẫn buộc băng gạc, sắc mặt tái nhợt suy yếu: “Ba, Cẩm Dương rất tốt với con, lần này đều do tự con không cẩn thận.”

Cô ta nói với vẻ mặt uất ức.

Lý Bình yêu thương lôi kéo tay cô ta: “Ánh Thần, ba mẹ đều hiểu nỗi khổ tâm của con, lần này không phải con nhan trí, bên ông nội con chỉ sợ cũng không đồng ý hôn sự của con với Cẩm Dương nhanh như vậy, nhưng sau này cũng phải thật cẩn thận, đứa bé mới hơn hai tháng, nhưng vẫn ở thời kỳ nguy hiểm, không thể sơ suất.”

Giang Ánh Thần gật đầu: “Mẹ, con biết rõ.”

Hoắc Cẩm Dương vội mở miệng: “Ba, mẹ, Ánh Thần mới ra viện, thân thể còn chưa khôi phục, con đỡ cô ấy đi lên lầu nghỉ ngơi trước.”

Hoắc Kỳ Vĩ với Lý Bình liên tục gật đầu: “Ừ, đi đi!”

Sau khi bọn họ lên lầu, Hoắc Kỳ Vĩ vẫn khó nén vui sướng trên mặt: “Cẩm Dương có thể lấy Ánh Thần thật đúng là nhật được bảo bối.”

Lý Bình có chút lo lắng: “Còn em cảm thấy tâm tư Ánh Thần có chút quá nặng không, về sau con trai của chúng ta có thể chịu thiệt!”

Hoắc Kỳ Vĩ tức giận liếc mắt nhìn vợ: “Bà nói cái gì đấy! Bây giờ Ánh Thần làm thế không phải vì nhà chúng ta sao? Lời này nếu như bị con bé nghe thấy sẽ đau lòng rất nhiều? Tâm tư con bé nhiều đều dùng vào lúc mấu chốt, muốn tôi nói, về sau con bé tuyệt đối sẽ là người trợ giúp Cẩm Dương trên công việc!”

Lý Bình bị chồng răn dạy có chút không cam lòng: “Tôi biết bây giờ con bé một lòng một dạ vì nhà chúng ta, tôi chỉ lo lắng về sau thôi!”

Hoắc Kỳ Vĩ uống một ngụm trà: “Phụ nữ hiểu biết ngẩn! Chuyện trước mắt còn chưa giải quyết được đã lo lắng về sau, quan trọng nhất trước mắt chúng ta làm cho Cẩm Dương ngồi trên vị trí người thừa kế tập đoàn Đế An, cái khác đều là thứ yếu!”

Lý Bình dứt khoát không lên tiếng, nhưng trong lòng vẫn có chút lo lắng.

Tính tình con trai của bà, bà hiểu rõ nhất, không có tâm địa gian xảo như Giang Ánh Thần, mặc dù trước mắt cô ta giúp con trai rất nhiều, nhưng về sau...

Chỉ sợ con trai không đấu được tâm cơ của cô ta, cái nhà này, sớm hay muộn đều do cô ta làm chủ.

Nếu không phải tình huống bây giờ đặc biệt, bà thật lòng không muốn Giang Ánh Thần làm con dâu của bà.

Hoắc Kỳ Nghiệp con thứ hai nhà họ Hoắc là vẻ mặt mây đen, mắt thấy anh cả lập tức muốn cùng nhà họ Giang trở thành thông gia, mà con gái mình còn không thấy chút bóng dáng, bảo ông sao không nóng nảy?

Hoắc Kỳ Lan nghĩ biện pháp nói: “Nếu không, chúng ta cũng học chiêu nấu gạo thành cơm?”

Đinh Mai vừa nghe thì không đồng ý: “Không được! Thái Vi còn nhỏ, hơn nữa chưa chắc lấy con gái nhà mình.”

Hoắc Kỳ Nghiệp liếc mắt nhìn vợ: “Bà là đàn bà biết cái gì! Bên anh cả đã nhanh chân đến trước, chúng ta ngồi chờ chết nữa vậy thì sex vĩnh viễn không thể đứng dậy! Thái Vi năm nay đã 23 tuổi, cũng nên lập gia đình, hơn nữa chính con bé cũng nói, ngoại trừ Cố Nam Châu sẽ không lấy chồng.”

Đinh Mai vội la lên: “Như thế nào đi nữa, Thái Vi nhà chúng ta cũng là con gái, nào...”

Bà đang nói còn chưa xong đã bị Hoắc Kỳ Lan ngắt lời: “Chị dâu, chị cũng đừng gấp, bọn em chỉ có nghĩ vậy, cụ thể còn phải hỏi qua Thái Vi mới được, nếu con bé không chịu, bọn em đương nhiên không thể ép con bé.”

Hoắc Kỳ Nghiệp chột giảnh nói: “Chuyện này nhất định làm như vậy mới được!”

Đinh Mai gấp đến độ nước mắt chảy ra, phải nói cả đời này bà hối hận nhất chính là chỉ sinh đôi hai con gái, nếu có con trai, thì không cần con gái bà vất vả như vậy.

Làm người mẹ, bà đương nhiên không hy vọng con gái mình bán thân thể đi để đổi lấy những danh lợi hư vô đó.

Bà vẫn cảm thấy cuộc sống như bây giờ rất tốt, tranh vị trí người thừa kế để làm gì? Nếu anh cả muốn tranh để cho anh ta tranh, cần gì phải kéo Thái Vi vào?

Bà chỉ hy vọng con gái gả cho một người đàn ông yêu con bé, cái khác, bà cũng không yêu cầu xa vời.

Mắt thấy anh hai với chị dâu sắp cãi nhau, Hoắc Kỳ Lan vội vàng giảng hòa: “Anh, chị dâu, chúng ta đều là người một nhà, cần gì tổn thương hòa khí, em thấy việc này vẫn nên hỏi qua Thái Vi mới được.”

Nghe cô em chồng nói muốn trưng cầu ý kiến con gái, lúc này Đinh Mai mới không lên tiếng.

Mặc dù Hoắc Kỳ Nghiệp rất muốn dùng phương pháp này, nhưng suy xét đến thanh danh con gái nhà mình, hơn nữa, nếu như bị ông cụ biết, chỉ sợ mình không gánh nổi.

Buổi trưa.

Bùi Tử Ninh cùng đồng nghiệp đến nhà ăn ở bệnh viện, mới vừa đi đến cửa thì nhìn thấy một đám ý ta với thực tập sinh xinh đẹp mới tới vây quanh một người đàn ông bắt chuyện.

Sở Kiều cười nói: “Tôi thấy bác sỹ Bạch mới tới bệnh viện chúng ta thật sự rất được hoan nghênh, vẫn chưa đến một tuần, toàn bộ cô gái chưa lập gia đình ở bệnh viện đều đã thành fan của anh ta, một đám không có việc gì làm liền chạy đến phòng làm việc của anh ta.”

Mặt Bùi Tử Ninh trầm xuống không nói gì, đối với rầm rộ này, cô đã sớm coi như không thấy gì rồi.

Trong trường đại học, Bạch Trì Đình là nhân vật hot boy nổi tiếng ở khoa y trường đại học T, mặc kệ anh ta xuất hiện ở đâu, đều đã dẫn phát oanh động.

Con gái theo đuổi anh ta nhiều vô số kể, nhưng dù vậy, bên cạnh anh ta vẫn không có bạn gái.

Bùi Tử Ninh là sinh viên đại học năm nhất vừa nhập học, ở khoa y tổ chức đón người mới đến tiệc đốt lửa chơi trò chơi “Ngọn đèn tình nhân”, cô trời xui đất khiến trở thành một đôi với Bạch Trì Đình.

Nói cách khác, ngay lúc đó ngọn đèn chính xác không có lăm chiếu vào trên người cô với Bạch Trì Đình, đây là quy tắc trò chơi đêm đó, đến phiên hai người, bọn họ phải ôm nhau hôn môi mười giây, bất kể là nam hay nữ

Có thể nói vô cùng kích thích!

Làm người mới như Bùi Tử Ninh khó xử không thôi! Lúc này mới vừa vào học đã bị rút trúng trò chơi.

So với việc thẹn thùng của cô, thì Bạch Trì Đình ngược lại lạnh nhạt rất nhiều.

Bùi Tử Ninh vốn định nói mình không tham gia trò chơi, kết quả bạn học xung quanh không ngừng âm ỉ, âm thanh kháng nghị của cô căn bản không được bất kỳ kẻ nào nghe thấy.

Sau đó - -

Bạch Trì Đình liền cúi đầu hôn cô.

Trong nháy mắt đó, đầu cô nổ tung “Oanh” một tiếng.

Nụ hôn đầu tiên của cô!

Cứ như vậy vô cớ cho một người đàn ông xa lạ.

Sau đó, ít nhất một tháng, cô không còn gặp Bạch Trì Đình, chỉ thỉnh thoảng từ trong miệng bạn học với bạn cùng phòng nghe được tin tức của

anh ta.

Thế cho nên mỗi khi nghĩ đến nụ hôn kia, cô không nhịn được đỏ mặt.

Về sau, cô gia nhập đội cờ vây, lại không ngờ đội trưởng chính là Bạch Trì Đình.

Không qua bao lâu, lời đồn đãi cô mặt dày không biết liêm sỉ chủ động theo đuổi hot boy Bạch Trì Đình ở trong trường học lan truyền nhanh chóng.

Khi đó cô, rất oan uổng!

Cô vốn không thích Bạch Trì Đình được rồi! Gia nhập đội cờ vây chỉ là vì cô yêu thích, ai biết anh ta chính là đội trưởng ít lộ mặt kia!

Nhưng cô giải thích căn bản không ai tin tưởng, thế cho nên lời đồn càng truyền càng hăng, vì thế dẫn đến cho cô không ít cừu hận.

Lúc cô đang suy nghĩ đi tìm Bạch Trì Đình nói rõ ràng, để anh ta giúp bản thân giải thích rõ ràng.

Anh ta lại nói: “Làm bạn gái của tôi.”

Lúc ấy Bùi Tử Ninh liền ngây ngẩn cả người, còn tưởng rằng mình nghe lầm, sững sờ hỏi một lần nữa: “Cái gì?”

Bạch Trì Đình lập lại một lần: “Làm bạn gái của tôi.”

Bùi Tử Ninh không dám tin nhìn anh ta: “Hai chúng ta vốn không quen! Hơn nữa tôi không thích anh!”

Bạch Trì Đình cười dịu dàng: “Không sao, đúng lúc tối thiểu người bạn gái, mà em vừa khéo thích hợp.”

Bùi Tử Ninh còn tưởng rằng anh ta hiểu lầm mình, vội vàng nói: “Tôi tìm anh là hi vọng anh giải thích rõ ràng hiểu lầm này cho mọi người, không phải muốn làm bạn gái của anh.”

Bạch Trì Đình vẫn cười ấm áp như cũ: “Nếu hai chúng ta trở thành người yêu, không phải cách giải thích tốt nhất với mọi người sao?”

Mới Bùi Tử Ninh vừa lên năm nhất đơn thuần như một tờ giấy trắng, sao giáo hoạt bằng học trưởng hồ ly Bạch Trì Đình ĐH năm 3, thế cho nên bị anh ta cho vào tròng cũng không biết.

Sau đó, liền mơ mơ màng màng trở thành bạn gái của anh ta.

“Bác sỹ Bùi, lại gặp mặt.”

Giọng nam du dương êm tai kéo Bùi Tử Ninh từ trong ký ức lại, cô lạnh lùng nhìn thoáng qua người đàn ông đối diện vẫn đẹp trai tuấn lãng như cũ: “Ngược lại bác sỹ Bạch đi đến đâu vẫn đầy hoa đào.”

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 133: Đối Mặt Chân Tướng Bị Vạch Trần

Edit: Tuladen

Những lời Bùi Tử Ninh nói không có chút dấm chua, có chỉ giễu cợt lạnh như băng.

Đối với người đàn ông này, cô tình nguyện chưa bao giờ từng quen biết.

Trước năm thứ hai đại học, có một lần cô cho rằng mình là cô gái hạnh phúc nhất trường.

Nhưng trong một đêm, cô từ thiên đường rớt xuống địa ngục, trở thành trò cười cho mọi người, bị các bạn học cười nhạo, chỉ trỏ, nói cô là cô bé lọ lem qua 12 giờ liền mất đi giày thủy tinh.

Đoạn thời gian đó, cô giống như chuột chạy qua đường, đi đâu cũng bị người ta chế nhạo.

Nhưng người khởi xướng lại ra nước ngoài du học, mặc dù cô tức giận cũng không có chỗ để phát tiết, chỉ có thể chịu đựng tất cả xem thường cùng giễu cợt.

Nghĩ đến cơn ác mộng hơn nửa năm kia, trong lòng cô đến nay vẫn sợ hãi.

Cũng từ khi đó, cô có chút kháng cự đàn ông, sợ lại giẫm lên vết xe đổ.

Ánh mắt Bạch Trì Đình phức tạp nhìn thoáng qua đàn em năm năm không gặp, khi đó cô đơn thuần, xinh đẹp, còn chút ngốc đáng yêu, giống như một không khí tươi mát rót vào trong sinh mệnh mình.

Làm cho cuộc sống đại học của anh ta vốn không có gì hay để nói có tư vị, cũng khiến cho lòng lạnh như băng của anh ta dần dần hòa tan...

“Ngược lại bác sỹ Bùi thay đổi không ít.”

Ánh mắt Bạch Trì Đình sáng quắc nhìn chăm chăm cô, thời gian năm năm, thật sự sẽ thay đổi rất nhiều thứ, nhưng có một thứ đến nay chưa thay đổi.

Chỉ là, bọn họ còn có thể trở lại lúc ban đầu sao?

Lời của anh ta làm cho Bùi Tử Ninh có chút giận dữ, anh ta tưởng rằng mình còn là con ngốc Bùi Tử Ninh trước kia sao!

“Ngã một lần, đây chính là triết lý cuộc sống!”

Bùi Tử Ninh không chút khách khí phản kích, đối với người đàn ông này, cô chỉ có căm hận!

Trong lòng Bạch Trì Đình dâng lên nụ cười khổ, xem ra chuyện năm đó ảnh hưởng khá sâu với cô ngốc, ai...

Nghe đối thoại hai người bọn họ giương cung bạt kiếm, Sở Kiều có chút nghi ngờ hỏi: “Tử Ninh, trước kia cô biết bác sỹ Bạch!”

“Không biết.”

“Biết.”

Hai người dường như cùng lúc nói ra, chỉ là nội dung trả lời lại một trời một vực.

Sở Kiều kinh ngạc há to mồm: “Rốt cuộc là biết hay không biết?”

Bùi Tử Ninh dứt khoát lôi kéo cô đến cửa xối cơm: “Đi thôi! Không thì cơm sẽ nguội.”

Sở Kiều cứ như vậy không hiểu ra sao bị lôi đi, thế cho nên lúc ăn cơm cô ta không ngừng bát quai nói: “Rốt cuộc sao lại thế này! Mau nói cho tôi.”

Bùi Tử Ninh có chút bất đắc dĩ: “Cũng chưa nói tới quen biết, chỉ cùng học một ngôi trường mà thôi.”

Sở Kiều căn chiếc đũa gật gật đầu: “A..... Thì ra là thế!”

Bùi Tử Ninh vui đầu ăn cơm, từ đầu không muốn tiếp tục nói bất cứ đề tài gì về Bạch Trì Đình.

Nhưng Sở Kiều dường như cảm thấy rất hứng thú: “Tử Ninh! Chúng ta là bạn tốt, tôi hỏi cô trước! Cô có ý gì với bác sỹ Bạch không?”

Bùi Tử Ninh mới vừa uống một ngụm nước canh thiếu chút nữa phun ra toàn bộ, vội vàng lắc đầu: “Tôi có ý với một con heo, cũng sẽ không có ý với anh ta!”

Giọng nói nghiêm túc của cô, không chút nào giống như đang nói đùa.

Sở Kiều lập tức vui vẻ không thôi: “Cô nói như vậy thì tôi yên tâm, tôi cảm thấy bộ dáng bác sỹ Bạch rất đẹp trai, hơn nữa chính là mẫu người tôi thích, tôi quyết định chủ động theo đuổi anh ta.”

Bùi Tử Ninh nhin xuống muốn phun ***, “Ánh mắt có có thể bình thường chút không?”

Sở Kiều bĩu môi: “Tôi van cô! Là ánh mắt cô không bình thường thì cô!”

Bùi Tử Ninh ăn một miếng đồ ăn, không nói gì.

Trước kia ánh mắt cô quả thật rất mù quáng, lại đi yêu người đàn ông cận bã Bạch Trì Đình như vậy!

Ha ha...

Sở Kiều thấy cô không lên tiếng, vội vàng lấy lòng mở miệng: “Tử Ninh, lần trước đi ăn cơm ở nhà chủ nhiệm, không phải ông ấy nói muốn giới thiệu cháu trai cho cậu sao? Nghe nói là giáo sư đại học rất trẻ nổi tiếng, hai người gặp nhau chưa?”

Bùi Tử Ninh gật đầu: “Từng đi ăn cơm một lần.”

Sở Kiều lập tức bát quái nói: “Thế nào? Có thể phát triển không?”

Bùi Tử Ninh liếc cô một cái: “Mới gặp mặt một lần có thể thế nào?”

Sở Kiều không tức giận: “Là cô cảm thấy con người anh ta thế nào! Tướng mạo, nhân phẩm cùng thu nhập?”

Bùi Tử Ninh cắn môi suy nghĩ: “Tướng mạo lịch sự, cái khác không rõ ràng lắm.”

Sở Kiều cười nói: “Cô nha! Quá không để tâm! Cũng khó trách chủ nhiệm sốt ruột thay cô, nhưng nếu là cháu trai ruột của chủ nhiệm, tôi nghĩ gia cảnh cũng không kém, cô tốt nhất phải nắm chắc! Giáo sư đại học là nghề thoải mái, hơn nữa chưa đến ba mươi tuổi đã trở thành giáo sư, có thể thấy được năng lực rất tốt!”

Bùi Tử Ninh có chút đau đầu nhìn cô: “Sớm biết cũng khiến chủ nhiệm giới thiệu cho cô.”

Sở Kiều bĩu môi: “Cô mới học trò mà giáo sư đặc ý!”

Bùi Tử Ninh dứt khoát vùi đầu ăn cơm, không tiếp tục cái đề tài này.

...

Sau khi ăn xong.

Trở lại văn phòng, Bùi Tử Ninh không nghỉ ngơi, mà mở máy tính đăng nhập tên trên diễn đàn chữa bệnh và chăm sóc, chuyện cô đã đồng ý giúp Lạc Lạc hỏi còn chưa có tin tức, đúng lúc này trên diễn đàn có rất nhiều bác sỹ chuyên nghiệp khác nhau, nói không chừng có thể gặp được cao thủ giải đáp giúp.

Sau khi cô lên ở phần nói chuyện chung phát biểu vấn đề của mình: Một người bạn tốt của tôi nửa năm nay thường xuyên liên tục mơ thấy một cô gái bị nhốt ở trong tòa thành, mỗi lần cảnh trong mơ còn không giống nhau, mà bụng cô gái mỗi một lần lớn.

Đáng sợ nhất, buổi tối mấy ngày hôm trước cô ấy lại mơ thấy cô gái trong tòa thành kia, thế nhưng cô ấy phát hiện cô gái kia giống hệt mình.

Xin hỏi có vị chuyên gia tâm lý học nào có thể giải thích một chút về giấc mơ này không? Nó có ngụ ý gì không? Hay chỉ đơn giản một bộ phim giống như mơ.

Sau khi phát biểu, cô duỗi thắt lưng nằm ở trên ghế dựa, định buổi chiều lên dạo qua.

Cô biết bên trong diễn đàn này không hề thiếu các học giả nổi tiếng đầu mặt, chỉ hy vọng vấn đề của mình được người có lòng tốt giải đáp, nếu không thì chỗ Lạc Lạc vẫn còn chờ đáp án của mình!

Khiến cô ngoài ý muốn, còn chưa đến giờ tan tầm, vấn đề của mình đã được một người sử dụng tên id là “A ly quả đào” giải đáp.

Đơn giản từ cảnh trong mơ để mà nói, có hai loại khả năng: Một, thật sự chỉ là một bộ phim tựa mơ, mặc dù bạn của cô mơ dáng vẻ cô gái kia giống hệt với mình, nhưng cũng không thể chứng minh cái gì, bởi vì rất nhiều khi con người nằm mơ đều sẽ mơ mình là nhân vật chính bên trong giấc mơ.

Hai, đây là một tiềm thức đánh thức trí nhớ giống như cảnh trong mơ, có lẽ đây là người trong cuộc đã từng trải qua, nhưng thông qua nằm mơ phản ánh cho cô ấy.

Hai loại giải thích trên chỉ là tôi căn cứ vào miêu tả của cô mà ra, bởi vì cũng không cùng nói chuyện trực tiếp với người trong cuộc, không biết chi tiết cụ thể, cho nên chỉ có thể coi làm ý kiến tham khảo.

Nhìn trả lời cận kề này, Bùi Tử Ninh lập tức gửi một hàng chữ qua: Cảm ơn của anh đã giải đáp, tôi nghĩ cũng chỉ là tình huống thứ nhất.

Mới vừa gửi đi, đầu kia liền trả lời lại: Một cái nhắc tay mà thôi, không cần cảm ơn, cũng hi vọng bạn cô sớm ngày thoát khỏi ác mộng quấy nhiễu này.

Ngược lại Bùi Tử Ninh rất bất ngờ đối phương lại online, ảnh chân dung của anh ta hoàn toàn không nhìn ra là nam hay nữ, về phần tên người dùng, lại giống như cô thích a ly với quả đào.

Có lẽ, đối phương là người đàn ông rất thâm tình!

Bỗng dưng, cô lại thấy đối phương giải đáp hai loại khả năng này, ý thức đánh thức trí nhớ giống như cảnh trong mơ, có lẽ đây là người trong cuộc đã từng trải qua.

Làm sao có thể!

Lạc Lạc vẫn luôn ở thành phố A.

Bỗng nhiên, cô nghĩ đến chuyện năm thứ 3 ĐH Lạc Lạc đi Italy làm trao đổi học sinh một năm, một năm kia, hai người chưa bao giờ gọi điện thoại, chỉ có ở trong thư trao đổi đơn giản.

Mỗi khi nhớ tới một năm kia, cô cảm thấy rất kỳ lạ, nhưng cụ thể lại không nói ra được.

Chẳng lẽ

Nếu cảnh trong mơ thật sự phản ánh chuyện Lạc Lạc đã từng trải qua, chẳng phải cô ấy đã từng mang thai?

Nghĩ tới đây, cô không nhịn được bùm miệng, làm sao có thể!

Đây cũng quá mức!

Nhưng trong đầu cô tức khắc lại nhớ khuôn mặt Tiểu Hỏa Tinh quá giống Lạc Lạc.

Côg phiền táo năm tóc, không thể nào! Này nói ra mà hoảng sợ! Hơn nữa nếu Lạc Lạc thật sự từng sinh con, tại sao cô ấy có thể không nhớ rõ?

Vốn muốn ngừng không tiếp tục nghĩ vấn đề này nữa, nhưng trong đầu luôn quanh quẩn không hết.

Rơi vào đường cùng, cô chỉ có thể một lần nữa đăng nhập vào diễn đàn, tìm đến tên người sử dụng “A ly quả đào” lia, quyết định một mình hỏi anh ta.

Xin lỗi, quấy rầy anh một chút, vừa rồi anh nói khả năng thứ hai, nếu cảnh trong mơ thật phản ánh chuyện người trong cuộc đã từng trải qua, vậy người trong cuộc sẽ hoàn toàn không nhớ rõ sao?

Đợi khoảng năm phút đồng hồ, đối phương trả lời nói: Nếu người trong cuộc từng bị thôi miên, vậy tiếp theo cái gì cũng không nhớ.

Thôi miên?

Bùi Tử Ninh kinh sợ há to mồm!

Cô càng nghĩ càng cảm thấy việc này có kỳ quặc, đầu óc không ngừng kêu “Ong ong”.

Buổi tối.

Bùi Tử Ninh hẹn gặp Tần Lạc vẫn ở chỗ cũ, ông chủ đã sớm biết hai cô, nhiệt tình trước sau như một.

Tần Lạc vừa nhìn thấy bạn tốt ngồi ở kia tinh thần hoảng hốt, không khỏi lo lắng hỏi: “Tử Ninh, cậu không sao chứ?”

Bùi Tử Ninh chợt tỉnh táo lại, cô suy nghĩ rất nhiều, vẫn không thể trực tiếp hỏi bạn tốt, nếu cô ấy thật sự thuộc tình huống thứ hai, vậy

“Tử Ninh, tôi nay cậu muốn uống mấy chén mình cũng theo, chỗ này không đã ghiền còn có thể đi ta kia.”

“Lạc Lạc, mình không sao, mình chỉ lo lắng cho cậu.”

“Lo lắng cho mình?”

Tần Lạc khó hiểu hỏi, sau đó đưa tay sờ trán bạn tốt: “Không phát sốt nha!”

Bùi Tử Ninh đập tay cô: “Ai nha! Mình thật sự không có chuyện gì! Mình mới không ngốc vẫn vì người đàn ông cận bã mà thương tâm! Anh ta đã sớm là qua khứ, không đáng để mình tức giận.”

Tần Lạc chớp chớp mắt: “Thật vậy không?”

Bùi Tử Ninh gật đầu: “Từng tiền nhiệm xuất hiện ít nhiều sẽ mang đến một chút đau khổ, nhưng chỉ là tạm thời, oán giận vài câu ta với cậu cũng không sao.”

Tần Lạc lo lắng nhìn bạn tốt: “Vậy thì tốt, cậu với giáo sư đại học kia phát triển như thế nào? Thật ra bắt đầu một đoạn tình cảm mới tuyệt đối là cách tốt nhất để quên đi quá khứ.”

Bùi Tử Ninh bưng ly rượu lên uống một ngụm: “Có lẽ vậy!”

Tần Lạc đưa cho cô một chuỗi thịt nướng: “Không thích?”

Bùi Tử Ninh lắc đầu: “Cũng không có, từ từ tiếp xúc xem!”

Dừng một chút, nghĩ đến cái gì đó: “Lạc Lạc, chủ nhật này mình đến nhà cậu nấu cơm nhé! Đã lâu cậu không được hưởng trù nghệ của mình rồi.”

Tần Lạc lập tức thèm ăn nói: “Cậu còn không biết xấu hổ! Trước năn nỉ cậu lâu như vậy cậu đều nói tay mình là phải cầm dao phẫu thuật, không muốn xuống bếp, sao mặt trời ngày hôm nay mọc từ hướng tây rồi hả? Chẳng lẽ định luyện hảo trù nghệ làm cho... Người nào đó ăn?”

Bùi Tử Ninh cười nham nhở nói: “Cậu nghĩ muốn nhiều! Đơn giản là cậu năn nỉ quá nhiều, mình mới làm ra quyết định này.”

Tần Lạc có chút tiếc hận nói: “Mà chủ nhật mình phải đến nhà họ Hoắc dạy thêm tiếng anh cho Tiểu Tinh.”

Bùi Tử Ninh lập tức nói: “Không sao! Cậu mang Tiểu Tinh đến nhà cậu không được sao? Ở đâu dạy học cũng đều là dạy sao!”

Tần Lạc vừa nghe lời này có đạo lý, thì gật đầu đồng ý: “Uh, mình hỏi Tiểu Tinh một chút, chắc không thành vấn đề.”

Bộ dạng Bùi Tử Ninh phục tùng ăn bún xào, cô có thể nghĩ đến, cũng chỉ có biện pháp này, chỉ có lấy tóc của bạn tốt với Tiểu Tinh đi làm kiểm tra DNA, thì chân tướng hoàn toàn rõ ràng.

Chỉ là, nếu Tiểu Tinh thật là con trai của Lạc Lạc, cô ấy có thể tiếp nhận sự thật này sao?

Không khỏi rất khó tưởng tượng ()

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 134: Cố Ý Dò Ý Tứ

Chủ nhật.

Sáng sớm, Hoắc Kỳ Thành liền đưa con trai đến chỗ ở của Tần Lạc, “Lần này anh phải đi 2 ngày, Tiểu Tinh sẽ ở đây cùng em, chờ anh trở lại sẽ đón nó trở về.”

Không đợi Tần Lạc mở miệng, Hoắc Gia Tinh đã non nớt nói: “Cha, cha không phải lo lắng cho con...con rất thích ở chỗ chị gái. Hì”

Tần Lạc yêu thương xoa cái đầu nhỏ của nó, mắt nhìn Hoắc Kỳ Thành, “Yên tâm đi! Em sẽ chăm sóc Tiểu Tinh thật tốt.”

Hoắc Kỳ Thành liếc mắt nhìn Tần Lạc, chột ho nhẹ một tiếng, “Tiểu Tinh, cha và chị gái có lời muốn nói, con đi ra phòng khách xem ti vi trước đi?”

Hoắc Gia Tinh cong môi, “Được rồi! Xét thấy hai ngày này chị gái sẽ đều ở cùng con, con miễn cưỡng đồng ý.”

Nghe được lời của con, khóe môi Hoắc Kỳ Thành co quắp đến mấy lần.

Bây giờ đã bắt đầu giành bà xã với anh?

Sau này thì sao được?

Hoắc Gia Tinh hấp ta hấp tấp xoay người đi ra phòng khách xem ti vi, Tần Lạc khép cửa lại, nhỏ giọng, “Còn cái gì cần dặn dò em sao?”

Tròng mắt đen thâm thúy của Hoắc Kỳ Thành nhìn chăm chăm cô, “Sẽ phải lập tức chia tay, chẳng lẽ một chút bày tỏ em cũng không có?”

Tần Lạc phản ứng một hồi mới biết anh nói ý gì, ngay sau đó nhỏ giọng nói một câu, “Cũng không phải là tách ra thật lâu.....”

Giọng Hoắc Kỳ Thành trầm thấp hơi chút không vui, “Hả?”

Tần Lạc chu mỏ, “Đi ra khỏi nhà, phải nhớ ăn cơm đúng giờ, chăm sóc mình thật tốt.”

Hình như Hoắc Kỳ Thành cũng không hài lòng mấy với câu giải thích, “Còn gì nữa không?”

Vẻ mặt Tần Lạc vô cùng nghi hoặc, “Còn có cái gì?”

Sắc mặt Hoắc Kỳ Thành đen vài phần, “Chẳng lẽ không có hôn tạm biệt sao?”

Nhất thời sắc mặt Tần Lạc quần thành màu gan heo.....

Người này!

Ngay sau đó nhón chân hôn nhẹ một cái lên mặt anh.

Dĩ nhiên Hoắc Kỳ Thành không hài lòng, “Miệng.”

Tần Lạc đỏ mặt đến mang tai, “Em đi ra trước đây! Tiểu Tinh một mình ở bên trong xem ti vi rất nhàm chán.”

Cô vừa mới di chuyển thân thể liền bị Hoắc Kỳ Thành kéo lại, đôi môi cũng bị đóng cực kỳ chặt.

“Ừm.....”

Tần Lạc gấp đến độ liều mạng muốn đẩy anh ra, cái này nhờ bị Tiểu Tinh thấy không tốt lắm! Sẽ dạy hư đứa bé!

Hoắc Kỳ Thành vốn không quan tâm những chuyện đó, hai ngày không thể nhìn thấy cô gái nhỏ này, đương nhiên là muốn hôn đủ mới được.....

Mắt thấy hai người hôn đến không phân thời gian, chợt nghe trong nhà truyền đến tiếng bước chân, Tần Lạc gấp đến độ đưa tay đẩy Hoắc Kỳ Thành.

Sau đó, nghe được tiếng trẻ mềm dẻo của Hoắc Gia Tinh, “Cha, cha và chị gái đang làm gì vậy?”

Mặt Tần Lạc đỏ tới mang tai, đứng ở một bên, hoàn toàn không biết giải thích với đứa bé như thế nào.

Hoắc Kỳ Thành ho nhẹ một tiếng, lạnh nhạt nói: “Không phải là con vẫn rất hi vọng cha theo đuổi chị gái sao? Cha đang cố gắng.”

Tần Lạc đỏ mặt hoàn toàn không dám ngẩng đầu, người này!

Lại có thể mặt không đỏ không thở mạnh nói láo với đứa bé.....

Hoắc Gia Tinh cái hiểu cái không mở trừng hai mắt, lông mi thật dài chớp chớp, “À? Theo đuổi chị gái muốn hôn hôn sao?”

Hoắc Kỳ Thành cũng không định giải thích quá nhiều cùng con trai, “Không phải ở phòng khách xem ti vi sao?”

Trong nháy mắt Hoắc Gia Tinh bị dời đi đề tài, “Con nghe thấy điện thoại di động của chị gái đang vang lên.”

Tần Lạc vội vàng lắc mình vào nhà, “Em đi nhận điện thoại.”

Sau đó liền chạy ra ngoài cửa hít thở.

Sau khi cô rời đi, Hoắc Gia Tinh cười híp mắt hỏi: “Cha, có phải cha đã theo đuổi được chị gái hay không?”

Hoắc Kỳ Thành cứng chiu vuốt vuốt đầu nhỏ của con trai, “Tiểu quỷ! Đây không phải là con hy vọng sao?”

Hoắc Gia Tinh bĩu môi, “Vậy lúc nào thì cha lấy chị gái về nhà đây? Như vậy con có thể ngày ngày thấy chị gái.”

Hoắc Kỳ Thành ngẫm nghĩ hai giây, “Cũng nhanh.”

Hoắc Gia Tinh miễn cưỡng hài lòng, “Ừm.....”

Điện thoại là Bùi Tử Ninh gọi tới, cô đang ở siêu thị mua thức ăn, muốn hỏi bạn nhỏ Hoắc Gia Tinh thích ăn cái gì, cô mang chút lương thực tới.

Sau khi Hoắc Kỳ Thành rời đi, Tần Lạc và Hoắc Gia Tinh vui mình ở trên ghế sa lon chơi trò chơi, nghe được chuông cửa vang, Hoắc Gia Tinh đứng dậy “Bình bịch” đi mở cửa.

Nhìn thấy là Bùi Tử Ninh, còn cười híp mắt chào hỏi với cô, “Dì xinh đẹp, chị gái nói dì nấu ăn đặc biệt ngon, là thật sao?”

Lại nhìn thấy đứa bé trai giống bạn tốt lần nữa, trong lòng Bùi Tử Ninh xúc động thật lâu, vênh môi cười nói: “Ngon hay không, con đợi hưởng qua rồi biết.”

Hoắc Gia Tinh nghiêm trang nói: “Con tin tưởng chị gái nói, chắc chắn chị sẽ không gạt con.”

Bùi Tử Ninh không nhịn được đưa tay sờ sờ cái đầu nhỏ của nó, mặc dù còn không có đi giám định, nhưng cô đã cảm thấy đứa bé trai này có khả năng là bạn tốt sinh.....

Là giác quan thứ sáu của phụ nữ, có lúc đúng.....

Tần Lạc đứng dậy mang nguyên liệu bạn tốt mang tới vào phòng bếp, sau đó dặn dò Hoắc Gia Tinh, “Tiểu Tinh, chị gái phải giúp dì xinh đẹp nấu cơm, một mình con ở phòng khách xem ti vi chơi trò chơi được không?”

Hoắc Gia Tinh hiểu chuyện gật đầu, “Vâng.”

Bùi Tử Ninh nghe đến đó không nhịn được hỏi: “Tiểu Tinh, tại sao con gọi ta là ‘dì xinh đẹp’, gọi cô ấy lại là ‘chị gái’, cái này chẳng phải là kém bồi phận sao?”

Hoắc Gia Tinh nghiêng đầu suy nghĩ một chút, “Nhưng con chỉ muốn có một chị gái!”

Bùi Tử Ninh dứt khoát không bắt nó sửa nữa, ý nghĩ của đứa bé người lớn luôn không thể giải thích được.

“Được rồi! Chỉ là một cách gọi mà thôi.”

.....

Bên trong phòng bếp.

Tần Lạc giúp đỡ bạn tốt, rửa rau bóc tỏi.

Bùi Tử Ninh liên tục cân nhắc, vẫn quyết định nói chuyện với bạn tốt một chút, “Lạc Lạc, hai ngày nay cậu còn mơ thấy cô gái trong tòa biệt thự không?”

Tần Lạc lắc đầu, “Hai ngày nay cũng mơ thấy, mình nghĩ, có lẽ cũng chỉ là mộng mà thôi, có thể là tự mình suy nghĩ nhiều.”

Giọng nói của cô nhẹ nhõm, thật giống như đã không thêm để ý đối với chuyện này rồi.

Bùi Tử Ninh đang thái thức ăn dừng lại, “Lạc Lạc, cậu có cảm thấy cảnh tượng trong mơ giống như đã từng quen biết hay không, giống như đã từng xảy ra trên người cậu ý?”

Tần Lạc khẽ cười, “Mới vừa tỉnh dậy sẽ có loại cảm giác, nhưng qua đi cũng biết chỉ là mơ.”

Bùi Tử Ninh cố tỏ ra thoải mái nói: “Có lẽ cậu đã đi tới cái biệt thự bờ biển đó cũng không chừng, bằng không làm sao cảnh tượng trong mơ lại chân thật như vậy?”

Tần Lạc nghiêng đầu suy nghĩ một chút, “Nói tới việc này, chính là trước đây không lâu Hoắc Kỳ Thành dẫn mình và Tiểu Tinh đi qua một lần, chỉ là tất cả phòng trong biệt thự, vẫn còn có chút khác với cảnh tượng trong mơ.”

Dừng một chút, lại nói: “Nhưng nhắc tới cũng kỳ lạ, cho dù phòng ốc rộng lớn như vậy, lúc mình ở một mình bên trong vẫn cảm thấy khó chịu, so sánh mà nói thì mình thích hơn ở trên bờ cát hơn.”

Lời của cô khiến Bùi Tử Ninh càng thêm xác định suy đoán của mình, nếu như bạn bị thôi miên quên mất trí nhớ 3 năm đại học, như vậy trong tiềm thức của cô ấy sẽ rất bài xích biệt thự đã vây nhốt mình.

Đây là sau này cô còn cố ý tra thử trên mạng phương diện lý học.

“Lạc Lạc, cậu có quên qua một đoạn trí nhớ nào hay không?”

“Làm sao có thể! Chỉ có ít chuyện khi còn bé là không nhớ rõ ràng lắm thôi, căn bản mỗi đoạn thời gian xảy ra cái gì mình đều nhớ rõ!”

Tần Lạc trả lời ngay không thêm để ý.

Bùi Tử Ninh lại không dám hỏi tiếp, hỏi được càng nhiều chỉ khiến bạn tốt càng thấy kỳ lạ, cũng không hỏi nữa, nếu như mình đoán đều là thật, vậy thì Lạc Lạc phải tiếp nhận sự thật này như thế nào đây?

Nghĩ tới nghĩ lui, cô vẫn quyết định tạo cho bạn tốt phòng hờ thì tốt hơn, “Lạc Lạc, cậu thật sự nhớ rõ ĐH chuyện đã xảy ra 3 năm đại học sao?”

Tần Lạc không chút suy nghĩ nói: “Dĩ nhiên! Lúc đó mình đang du học ở La Mã! Mỗi ngày khóa trình sắp xếp chặt kín, gần như không có bất kỳ cuộc sống thanh thoi nào, dù sao rất buồn tẻ vô vị.”

Bùi Tử Ninh hỏi dò: “Còn gì nữa không?”

Tần Lạc không hiểu nháy mắt, “Còn có cái gì?”

Bùi Tử Ninh cười nói, “Mình cũng chỉ tiện hỏi một chút! Dù sao nghe rất nhiều người nói du học sinh được sống muôn màu muôn vẻ, cho nên mình chỉ có chút ngạc nhiên mà thôi.”

Tần Lạc cũng không coi là quan trọng, đánh trống lảng nói: “Đoán chừng mình chính là cái loại tập trung tinh thần đắm vào học tập! Căn bản cũng không có bất kỳ giải trí cuộc sống nào, bây giờ nghĩ lại, trừ học tập vẫn là học tập”

Nếu là lúc trước, Bùi Tử Ninh cũng không cảm thấy lời này có vấn đề gì, nhưng bây giờ nghe tới, lại có rất nhiều sơ hở.

Cô rất hiểu rõ cá tính Lạc Lạc, mặc dù là một người chăm học điển hình, nhưng cũng rất ưa thích du lịch, vẫn còn nhớ trước đây cô từng nói qua nếu

ra nước ngoài du học, tất nhiên phải thừa dịp ngày nghỉ nhiều đi tham quan một chút, nhiều thêm một chút, lúc này mới không uổng công ra khỏi nước một chuyến

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 135: Hoàn Toàn Nói Rõ Ràng

Buổi trưa, Bùi Tử Ninh làm một bữa trưa phong phú, khoai môn hầm sườn heo, tôm to om, cá lư hấp, thịt chưng trứng, canh xương ngó sen, khoai tây chua cay.

Hoắc Gia Tinh nhìn thức ăn thơm ngát đầy bàn, thiếu chút nữa không thể nhìn được mà chảy nước miếng, “Dì xinh đẹp, dì thật lợi hại!”

Bùi Tử Ninh được tán dương trong lòng vui thích vĩnh viễn, “Trước nếm thử, xem có hợp khẩu vị của con không.”

Hoắc Gia Tinh vui vẻ gật đầu, cầm đũa lên gắp một miếng sườn.

Tần Lạc chép miệng, “Tử Ninh, xem ra cậu phải chọn một thời gian để dạy mình chút rồi.”

Bùi Tử Ninh thủ thế “ok”, sau đó ba người bắt đầu vui vẻ cùng ăn.

Sau khi ăn xong, Tần Lạc lập tức ôm trách nhiệm nặng nề là rửa bát.

Bùi Tử Ninh cùng Hoắc Gia Tinh xem ti vi ở phòng khách, ngoài mặt là xem ti vi, trên thực tế đang tìm mấy sợi tóc rơi ở trên ghế và trên đất, tóc của Lạc Lạc và Tiểu Tinh rất dễ phân biệt, cùng với tóc ngắn chấm vai của mình khác nhau.

Cho nên thừa dịp Tiểu Tinh không chú ý, cô liền nhặt sợi tóc lên dùng giấy vệ sinh gói kỹ, sau đó bỏ vào túi nhựa trong suốt cô đã chuẩn bị

Sau khi làm xong những việc này, cô mới an tâm xem ti vi, nhưng trong lòng vẫn nghĩ tới chuyện đó

Chừng ba giờ chiều, cô lấy lý do bệnh viện có chuyện rồi đi trước.

Tần Lạc đang học bổ túc Anh ngữ cho Tiểu Tinh, nên không có giữ cô, chẳng qua là bảo buổi tối cô qua ăn cơm, sau đó sẽ mang Tiểu Tinh ra ngoài tản bộ.

“Được! Tối nay mình trở lại.”

Hoắc Gia Tinh ngẩng đầu nhỏ lên, nghiêm túc vẫy tay, “Tạm biệt dì xinh đẹp!”

Bùi Tử Ninh cũng cười tạm biệt với hai người.

Ra cửa, về mặt cô liền nghiêm túc bước nhanh về phía thang máy, lấy được tóc của Lạc Lạc và Hoắc Gia Tinh, bây giờ cô chỉ mong chờ kết quả kiểm tra DNA mau sớm có thôi.....

Thật ra thì, cô tình nguyện Lạc Lạc và Hoắc Gia Tinh không phải mẹ con ruột thịt.

Một khi có kết quả, cô đều không biết giải thích tất cả với bạn tốt như thế nào.

Haizz

Đến bệnh viện, Bùi Tử Ninh chạy nhanh một đường tới khoa giám định, nhưng không ngờ ở chỗ khúc quanh dừng người, đầu cô cũng không ngẩng lên mà nói, “Xin lỗi!”

Sau đó lại tiếp tục đi về phía trước, chỉ sợ trì hoãn từng giây từng phút.

Nhưng --

Mới vừa nhắc chân đã bị người kéo cánh tay, “Nếu như cô đừng phải người bị bệnh thì sao?”

Giọng nam quen thuộc và lại du dương khiến Bùi Tử Ninh lập tức ngẩng đầu lên, nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn vô song của Bạch Trị Đình thì trong lòng cô bỗng nhiên dẫn lửa.

“Buông ra!”

“Em đừng vào tôi.”

Bạch Trị Đình không nhanh không chậm nói, dường như chính là không chịu buông tay.

Bùi Tử Ninh tức giận trừng mắt về phía anh, lạnh lùng nói ra, “Chó ngoan không chặn đường!”

Bạch Trị Đình khẽ cau mày, giống như thở dài, “Tử Ninh, thời gian đã năm năm rồi, giữa chúng ta không thể nói chuyện dễ dàng được sao?”

Trong lòng Bùi Tử Ninh có hơi xúc động, nhưng biểu tình lạnh lùng như cũ, “Đã sớm trở thành người lạ, còn có cái gì mà nói.”

Ánh mắt Bạch Trị Đình thâm thúy nhìn cô một cái, đang chuẩn bị nói gì đó chợt bị người cắt đứt.

“Anh Đình, sao anh lại ở chỗ này? Làm hại người ta đi tìm!”

Cô gái nói chuyện ước chừng khoảng mười chín tuổi, toàn thân mặc chiếc váy ngắn Chanel màu hồng đến gối, trên tay là chiếc túi sách gucci kiểu mới, đồng hồ đeo tay là đồng hồ blancpain

Bạch Trị Đình có chút không biết làm sao nhìn An Khả Khả, sao hôm con bé lại tới đây?

Không đợi anh mở miệng, An Khả Khả đã thân mật khoác lấy cánh tay anh, ánh mắt khiêu khích nhìn về phía Bùi Tử Ninh, “Anh Đình, cô ấy ai vậy?”

Bùi Tử Ninh lạnh lùng nhếch môi, “Đồng nghiệp mà thôi.”

Sau đó, cũng không quay đầu rời đi.

Tương lai của cô, cũng không có nửa điểm quan hệ tới người đàn ông kia!

Sau khi Bùi Tử Ninh rời đi, An Khả Khả cũng không từ bỏ hỏi lại lần nữa, “Anh Đình, rốt cuộc cô ấy là ai? Thật là lạnh lùng, một chút lịch sự cũng không có.”

Bạch Trị Đình đẩy cánh tay cô gái ra, “Em là trộm trở về chứ gì? Cậu và mẹ có biết hay không.”

An Khả Khả bĩu môi, “Em trốn nhà ra ngoài!”

Bạch Trị Đình có chút nhức đầu, cô em gái họ này của anh ta từ nhỏ ăn sung mặc sướng, thỉnh thoảng bỏ nhà ra đi một lần.

“Lại làm sao?”

“Mỗi ngày cha mẹ chỉ biết công việc cũng không thèm quan tâm em, em ở nhà không có chút cái việc để chơi, cho nên em liền đi tìm anh Đình chơi!”

An Khả Khả chu môi nhẹ nhàng nói.

Từ nhỏ cô bé đã rất dính Bạch Trị Đình, cho nên cha mẹ cũng yên tâm để cô đến tìm Bạch Trị Đình, chưa bao giờ can thiệp.

Bạch Trị Đình nâng trán, “VẬY em ở đâu?”

An Khả Khả Khả tội nghiệp nhìn anh họ, “Anh Đình, em là tới tìm anh nương tựa, chẳng lẽ anh nhẫn tâm nhìn em đầu đường xó chợ?”

Bạch Trị Đình túm lấy cánh tay kéo cô bé ra ngoài “Anh đi tìm cho em khách sạn.”

An Khả Khả mếu máo, “ĐỪNG! Em muốn ở lại nhà anh!”

Bùi Tử Ninh giao túi ny lon cho bác sĩ quen, “lúc nào thì có kết quả DNA?”

“Sớm nhất cũng phải thứ 2.”

“Đi làmó thể lấy ngay không?”

“Vội vã như vậy?”

“À là bạn tôi tương đối gấp gáp, cho nên tôi hỏi một chút.”

“Chờ điện thoại của tôi thông báo đi! Sau khi có kết quả tôi sẽ gọi điện cho cô.”

“Ừ.”

Từ khoa giám định đi ra, ngược lại tâm tình của Bùi Tử Ninh nặng nề hơn, cô đi chẳng có mục đích trên hành lang bệnh viện.

“Cô có vừa nhìn thấy bạn gái bác sĩ Bạch chưa?”

“Thấy rồi, điển hình bạch phú mỹ! Xem ra chúng ta không có hi vọng rồi.”

“Chỉ là nói thật, quan hệ của bác sĩ Bạch và bạn gái mình thật tốt, hai người quả thật xứng đôi!”

“Không phải tổ hợp giá trị sắc đẹp sao!”

Xa xa có mấy y tá đi tới không coi ai ra gì mà bàn luận, Bùi Tử Ninh chỉ cảm thấy lỗ tai bị ô nhiễm, đi tới chỗ nào cũng có thể nghe được vài tin tức đó?

Mình thật vất vả tốn ròng rã hai năm thời gian mới hoàn toàn quên được anh ta, nhưng bây giờ, anh ta lại không hiểu sao xuất hiện

Nghĩ đến vừa rồi bạn gái anh ta thân mật kéo tay anh ta, đáy lòng cô vẫn là không nhịn được nhói đau.

Đã từng thề non hẹn biển bây giờ nhìn lại chính là chuyện cười đáng xấu hổ!

Mười giờ tối.

Mới vừa hết bận Hoắc Kỳ Thành đã lấy điện thoại di động chuẩn bị gọi cho Tần Lạc, đột nhiên chuông cửa lại vang lên.

Anh đi tới cửa, nhìn qua bảng giám sát điện tử thì thấy người bên ngoài là Giang Ánh Tuyết, không khỏi cau mày, tại sao cô ta lại tới đây?

Mở cửa.

Trong tay Giang Ánh Tuyết còn cầm một chai rượu đỏ, “Kỳ Thành, em tới ăn mừng anh ký hợp đồng thành công.”

Hoắc Kỳ Thành lạnh giọng, “Làm sao cô biết tôi ở đây?”

Giang Ánh Tuyết dừng một chút, “Kỷ Thành, em là vị hôn thê của anh! Em biết rõ được hành tung của anh thì cũng không có gì kỳ lạ?”

Vừa nói vừa đi vào bên trong phòng, đang chuẩn bị mở trai thì đột nhiên nghe được tiếng Hoắc Kỷ Thành, “Cô không phải là vị hôn thê của tôi.”

Trong nháy mắt tay cô ta cứng lại, cưỡng chế kéo ra một nụ cười, “Kỷ Thành, tối nay anh sao vậy?”

Hoắc Kỷ Thành dứt khoát nói thật, “Giang Ánh Tuyết, tôi cũng không thích cô, Tiểu Tinh cũng không ưa thích cô...sau này cô đừng tiếp tục lãng phí thời gian ở trên người tôi.”

Dụng cụ mở trai trong tay của Giang Ánh Tuyết rơi bụp xuống đất, giọng cô ta run rẩy hỏi “Tại sao? Chẳng lẽ là bởi vì Giang Ánh Thần và Hoắc Cẩm Dương sẽ kết hôn sao? Hai người bọn họ kết hôn cũng không ảnh hưởng tới hai ta! Thật ra thì bác em coi trọng hôn sự giữa em và anh hơn”

Hoắc Kỷ Thành cau mày ngắt lời cô, “Tôi không có khả năng kết hôn với cô.”

Giang Ánh Tuyết có chút run rẩy, “Kỷ Thành, Rốt cuộc anh làm sao vậy? Rõ ràng trước còn rất tốt, tại sao?”

Hoắc Kỷ Thành nhíu lông mày, người phụ nữ này bị sao vậy? Thế mà không nghe hiểu được tiếng người?

Anh đã nói không thích cô ta, không có khả năng kết hôn với cô ta mà cô ta vẫn còn hỏi tại sao? Cho nên lựa chọn tối nay thẳng thắn với cô ta, không muốn tiếp tục ngụy trang như vậy nữa.

“Giang Ánh Tuyết, Cô luôn là người phụ nữ thông minh, tôi tin tưởng cô cũng nghe hiểu.”

“Không! Em nghe không hiểu! Rõ ràng trước đó anh vẫn diu trì tin tức ngọt ngào ân ái của em ở trước mặt mọi người, thế nào đột nhiên lại vậy, nhất định là bởi vì hôn sự của Giang Ánh Thần và Hoắc Cẩm Dương có đúng hay không?”

“Không phải.”

“Nhất định là vậy! Thật ra thì, chỉ cần anh đồng ý chạm vào em, em cũng có thể mang thai con của anh, như vậy chúng ta”

Lời của cô ta còn chưa nói hết đã bị cắt đứt, “Đủ rồi!”

Đôi mắt Giang Ánh Tuyết đắm lệ mông lung nhìn về phía người đàn ông yêu hơn mấy năm trước mắt, đột nhiên cắn răng giật áo khoác bên ngoài, vừa đứng lộ ra váy ngủ màu đen viền ren và bên trong không mặc áo lót

Đường cong lộ liễu, mị hoặc khiến người phun máu mũi

“Kỷ Thành, tối nay, hãy để cho em trở thành người phụ nữ của anh được hay không?”

Giang Ánh Tuyết cầu khẩn nói, trước khi tới đây cô ta đã chuẩn bị qua, không thể cứ ngồi chờ chết, phải chủ động xuất kích mới được, nếu không vĩnh viễn cô ta đều luôn phía sau của Giang Ánh Thần

Đáy mắt Hoắc Kỷ Thành có một mảnh âm u, cũng không có dục vọng hưng phấn của người đàn ông bình thường.

Lạnh giọng trách mắng: “Mặc quần áo tử tế!”

Giang Ánh Tuyết không dám tin mở to hai mắt, giống như bị khuấy nhục rất lớn.

Đột nhiên, cô ta tiến lên ôm lấy người Hoắc Kỷ Thành, ý đồ gọi tình khát vọng đàn ông của anh

Kết quả --

Hoắc Kỳ Thành nhẫn tâm đẩy cô ta ra, cô ta không vững trọng tâm, ngã nhào trên đất, nước mắt lập tức rơi ra ngoài.

“Hãy tự trọng!”

Bỏ lại những lời này, Hoắc Kỳ Thành cũng không có quay đầu lại mà rời khỏi phòng.

Giang Ánh Tuyết ngồi dưới đất không nhin được gào khóc, rốt cuộc cô ta đã làm sai điều gì?

Tại sao lại như vậy?

Từ trong phòng ra ngoài Hoắc Kỳ Thành tức giận rất lớn, anh gọi điện thoại cho trợ lý Trình Sâm, đề nghị ta tìm đặt giúp mình một khách sạn khác.

Tuy Trình Sâm có nghi ngờ, nhưng cách điện thoại cũng có thể cảm thấy boss đang tức giận, cho nên, anh ta biết điều dè lòng hiếu kỳ.

“Tôi đã ngả bài với Giang Ánh Tuyết, bên phía nhà họ Giang sẽ lập tức biết.”

Nghe được lời boss nói, trong lòng Trình Sâm kinh ngạc một chút, lập tức tỉnh táo nói: “boss yên tâm, tuần trước hạng mục hợp tác với nhà họ Giang đã thành công khởi động, bên phía ông cụ Giang được không ít chỗ tốt, ông ấy đã xác minh bày tỏ thừa nhận ý tốt của ngài.”

“Rất tốt! Bên đại thiếu nhà họ Giang vẫn cứ tiếp tục giữ vững quan hệ hợp tác tốt đẹp.”

“Boss yên tâm, lần này đại thiếu nhà họ Giang đã nếm được ngon ngọt, thóp của hắn ta đã sớm bị ta nắm được trong tay.”

“Ừ, vẫn không thể buông lỏng.”

“Thuộc hạ hiểu.”

Hoắc Kỷ Thành đã sớm tính toán tốt khoảng thời gian này với Giang Ánh Tuyết, tối nay chỉ là một cơ hội trùng hợp, nói rõ ràng giống như anh đã giải quyết xong một cục tâm sự.

Về phần nhà họ Giang và anh cả, bên phía anh hai, anh đã sớm bố trí xong, mặc dù Hoắc Cẩm Dương và nhà họ Giang kết thân, vậy cũng làm việc mất công thôi.

Dù sao, người chân chính có quyền phát biểu nhà họ Giang chính là ông cụ Giang, Giang Ánh Thần chỉ là cháu gái của cô mà thôi, ông ta quan tâm thật sự vẫn là con trai của mình.

Như vậy so sánh, mình đã nắm chắc thắng lợi lớn hơn.

Nghĩ đến đây, môi của anh chậm rãi nâng lên một nụ cười bí ẩn

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 136: Chân Tướng Như Sấm Sét Giữa Trời Quang

Mười một giờ sáng thứ 2, nhìn báo cáo từ khoa giám định cầm về, Bùi Tử Ninh có chút phiền não gãi đầu

Lần này thì hay rồi, cô phải mở miệng nói chuyện này với bạn tốt thế nào?

Sớm biết là lòng hiếu kỳ của mình không tốt

Nhưng dù sao Lạc Lạc cũng là bạn tốt nhất của mình, cô giúp cô ấy biết rõ chân tướng sự tình cũng là cần thiết.

Haizz

Thật phiền!

Nếu Lạc Lạc biết mình có một đứa con trai lớn năm tuổi sợ sẽ hoảng sợ rớt con người xuống! Cô vẫn còn cho mình giữ thân được 26 năm!

Kết quả

Tin tức này với cô mà nói, chỉ sợ là sấm sét giữa trời quang!

Đến cô là người bên cạnh cũng không đành lòng tin tưởng, huống chi là người trong cuộc.

Năm đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Nguyên nhân Hoắc Tứ Thiếu làm vậy làm gì?

Anh luôn biết rằng Lạc Lạc là mẹ ruột của tiểu Tinh sao?

Nếu sự thật là như vậy, vậy ban đầu vì sao lại đi lên án Lạc Lạc bắt cóc con trai của mình? Còn hại cô ở cục cảnh sát 24 giờ?

Tất cả đều một bí ẩn, khiến cho lòng cô ngửa ngáy khó nhin

Bộ phận phiên dịch tập đoàn Đế An.

Sáng sớm, tất cả mọi người có thể cảm thấy tâm tình Giang tổ trưởng không tốt, bất kể là người đi ra từ phòng làm việc của cô ta, giống như chịu qua giáo huấn, sắc mặt không tốt.

Lương Tinh không nhin được bát quái nói: “Giang tổ trưởng làm sao vậy? Nhất định hôm nay là ngày thứ hai đen tối! Quá kinh khủng!”

Chu Thiến lắc đầu, “Không biết, dù sao tôi nhìn thấy Tần Lạc bị gọi tiến vào.”

Hứa Vi khẽ nâng khóe mắt, “Từ khi Giang tổ trưởng nhận chức tới nay đây là lần đầu tiên mây đen bao phủ, mấy cô có cảm thấy sẽ là nguyên nhân gì không?”

Lương Tinh và Chu Thiến cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, trong mắt cũng có nghi ngờ.

Miệng đồng thanh hỏi “Nguyên nhân là gì?”

Hứa Vi không có trực tiếp trả lời, mà là bỏ lại một câu, “Tự mình nghĩ, loại chuyện như vậy chỉ hiểu chứ không thể diễn đạt được bằng lời.”

Sau đó, liền ôm tài liệu rời đi.

Lương Tinh chọc chọc cánh tay Chu Thiến, “Cô có cảm thấy gần đây Hứa Vi thần thần bí bí hay không, thật giống như phát hiện ra cái bí mật gì đó, nhưng chỉ là không nói cho chúng ta.”

Chu Thiến cau mày, “Cô ấy có thể phát ra hiện bí mật gì chứ?”

Lương Tinh nhún vai, “Ai biết được? Chỉ là, mấy năm nay đây là lần đầu tiên Giang tổ trưởng nổi giận lớn như vậy! Cô ta có gia thế, đời sống tình cảm cũng ổn định, gần như tất cả mọi người đều đã nhận định cô ta chính là phu nhân tổng giám đốc tương lai, chẳng lẽ còn có cái gì đáng để cô ta nổi giận sao?”

Nói tới chỗ này, mắt Chu Thiến sáng rực lên, “Có thể để cho phụ nữ nổi giận, phương diện tình cảm ảnh hưởng không nhỏ.”

Lương Tinh không dám tin nhìn về phía cô, muốn nói cái gì đó nhưng vẫn nhịn được.

Lúc đó.

Trong phòng làm việc của Giang Ánh Tuyết, một đám mây đen bao phủ.

Tần Lạc hoàn toàn không hiểu sao bị giáo huấn, người mù cũng nhìn ra được, Giang tổ trưởng hoàn toàn là để tâm vào chuyện vật bới móc.

Hơn nữa cô ấy là cấp trên, mình cũng chỉ có thể nghe.

“Ở bên cạnh Cố luật sư lâu như vậy, những thuật ngữ chuyên ngành đơn giản như vậy cũng không phiên dịch tốt sao? Đi khoa cô có năng lực, có tài hoa, tôi thấy cô hả hê mà quyền mình rồi!”

“”

“Đừng nghĩ rằng Đường thiếu và tổng giám đốc có xem trọng cô nhiều hơn, cô đang ở tổ ba phiên dịch, sa vào như cá gặp nước rồi, chỉ bằng thân phận của cô, cũng chỉ dựa vào gương mặt đó ăn cơm thôi! Cô thật sự cho là bọn họ sẽ thật cảm thấy hứng thú đối với cô sao?”

Lẳng lẳng nghe nghe, Tần Lạc liền nghe ra có cái gì không đúng, không phải là đang nói công việc sao? Thế nào kéo tới Đường thiếu và Hoắc Kỳ Thành?

“Giang tổ trưởng, tôi thấy cô hiểu lầm.”

Giang Ánh Tuyết hừ lạnh một tiếng, “Hiểu lầm? Có hiểu lầm hay không cô so với tôi càng rõ ràng hơn chứ?”

Trong lòng Tần Lạc hơi lạnh, chẳng lẽ Giang Ánh Tuyết đã phát hiện cái gì?

Cô im lặng càng thêm nghiêm chỉnh suy đoán của Giang Ánh Tuyết, ngay sau đó đứng lên đi tới trước mặt Tần Lạc, hùng hổ dọa người nói: “Cô dám thề giữa cô và tổng giám đốc không có bất kỳ quan hệ không minh bạch nào không?”

Sắc mặt Tần Lạc ngẩn ra, cô ấy đang thử dò xét mình sao?

Ngay sau đó tỉnh táo nói: “Giang tổ trưởng, nếu như không có chuyện gì khác vậy tôi đi ra ngoài làm việc trước, bên Cố luật sư còn có rất nhiều tài liệu cần phiên dịch.”

Cô cũng không muốn có quá nhiều dây dưa với Giang Ánh Tuyết về vấn đề này, không thềm nói nhiều nữa câu.

Nhắc tới Cố luật sư, Giang Ánh Tuyết càng thêm tức một bụng, “Tần Lạc, tôi thật đúng là đã xem thường cô! Ex. Boyfriend là Hoắc Cẩm Dương, sau khi bị anh ta bỏ thì quyền rũ chú ba anh ta, hôm nay đến ngũ

thiếu nhà họ Cố cũng bị cô mê cho xoay vòng, cô có mị lực đúng là không phải lợi hại bình thường!”

Kể từ khuya hôm trước cô ta và Hoắc Kỳ Thành ngả bài, cô ta liền đi tra xét bối cảnh gia đình Tần Lạc, thế nhưng ngoài ý muốn biết được bạn trai cũ của cô là Hoắc Cẩm Dương, không khỏi gọi điện thoại cho Giang Ánh Thần.

“Chị hai, cái này cũng không phải là chuyện gì ngạc nhiên, em đã sớm biết, ai mà không có bạn gái trước? Những chuyện hư hỏng trước kia của Cẩm Dương em không muốn chú ý, trước mắt em muốn dưỡng thật tốt cái thai.”

Dừng một chút, Giang Ánh Thần lại hỏi: “Thế nào? Làm sao chị lại nghĩ đi thăm dò Tần Lạc vậy? Chẳng lẽ cô ta đúng là có gì đó với Tứ Thiếu?”

Câu nói phía sau, giọng nói có chút mỉa mai, hình như có chút đùa cợt xem kịch vui.

Giang Ánh Tuyết lạnh giọng trả lời: “Tôi đã hiểu tại sao cô nhắm vào Tần Lạc rồi, thì ra cô ấy là bạn gái cũ của Hoắc Cẩm Dương, tôi đã thấy kỳ lạ, bạn gái trước của bạn trai cô thì đẩy lên bạn trai tôi làm gì?”

Giang Ánh Thần không nhịn được nói: “Chị hai, bây giờ Cẩm Dương là cha của con em, là em rể của chị, làm gì có bạn trai gì chứ! Đúng rồi, chị và Tứ thiếu chuẩn bị lúc nào thì kết hôn đây?”

Giang Ánh Tuyết vừa nghĩ tới Hoắc Kỳ Thành đề cập chia tay với mình, trong lòng như bị dao cắt, cô đều có thể tưởng tượng được nếu Giang Ánh Thần biết được tin tức này thì có bao nhiêu hài lòng.

Cô ta trực tiếp cúp điện thoại.

Mà tự đi gọi điện thoại cho Giang Ánh Thần, hoàn toàn chính là tìm tai vạ

Ở đầu điện thoại của Giang Ánh Thần bên kia, nghe trong điện thoại truyền đến tiếng kêu “Tút tut tut”, khóe môi nhếch lên, chị hai này của cô ta! Thật đúng là thiếu kiên nhẫn!

Chỉ là, bây giờ chị ta hỏi thăm tin tức Tần Lạc làm gì?

Chẳng lẽ Tần Lạc và chú ba Cẩm Dương có gì đó?

Nghĩ tới đây, cô ta vội vã gọi điện thoại cho Hoắc Cẩm Dương

...

Bị Giang Ánh Tuyết dùng lời nói ác độc công kích, Tần Lạc cũng mất tính khí dễ chịu, cô cũng không phải là em gái giấy mặc cho bọn họ khi dễ!

“Giang tổ trưởng, tốt xấu gì cô cũng là tiểu thư xuất thân hào môn, cách thức nuôi dạy và kiểm chế sẽ được dạy dỗ tốt hơn người nghèo chúng tôi, nên nói những lời nói đó lại không sợ đi bôi nhọ thân phận của mình sao?”

Giọng Tần Lạc lạnh như sương, nhưng từng câu từng chữ lại khí thế mườì phần!

Sắc mặt Giang Ánh Tuyết lúc trắng lúc xanh, “Trước đã xem thường cô, không ngờ nhanh mồm nhanh miệng như vậy!”

Tần Lạc khiêm tốn vênh môi, “Quá khen! Tần Lạc tôi trước nay luôn luôn có quy tắc‘ cô không phạm tôi, tôi không phạm cô; nếu cô phạm tôi, tôi sẽ phạm cô, mặc dù tôi xuất ra thân gia đình bình thường, nhưng mà không phải từ nhỏ cứ bị người ta khi dễ.”

Giang Ánh Tuyết cười lạnh, “Cô chính là dựa vào cái miệng này mê hoặc những người đàn ông kia sao?”

Ánh mắt Tần Lạc lạnh lẽo, “Giang tổ trưởng, ở trong luật pháp mà nói, ai có lời phỉ báng ác ý với tôi, tôi có quyền kiện cô.”

Giang Ánh Tuyết cười rất khoa trương, “phỉ báng ác ý? Cô dám nói mình không có quan hệ không đứng đắn với những người đàn ông kia?”

Vẻ mặt Tần Lạc bình tĩnh tự nhiên, “Chứng cứ đâu? Tôi nghĩ tới tòa án cũng cần phải nói sự thật, mà không phải dựa hết vào miệng ác ý hãm hại!”

Giang Ánh Tuyết giận đến đỏ mặt, “Cô”

Tần Lạc cũng không muốn ở chỗ này thêm giây nào nữa, trực tiếp xoay người rời đi, mặc dù sau khi hôm nay rời đi bị khai trừ cô cũng nhận.

Ra khỏi phòng làm việc của Giang Ánh Tuyết, trong lòng cô liền dâng lên một cổ uất ức

Giống như đã tích góp từng chút từ lâu

Buổi chiều.

Tần Lạc đi kiểm tra lại chỗ cổ chân bị thương, bây giờ mặc dù đã có thể tự nhiên đi lại, nhưng vẫn không có cách nào giống được như trước khi bị thương, cho nên cách mỗi nửa tháng sẽ tới bệnh viện để làm kiểm tra và trị liệu phục hồi một lần.

Bởi vì trong lòng uất ức, cô liền không có nói trước với Hoắc Kỳ Thành, mà trực tiếp lái xe đến bệnh viện Kiều Dương, nghĩ tới đi tìm Mary được rồi.

Vừa đi tới cửa, liền nghe được ở bên trong truyền đến một đoạn nói chuyện.

“Ước Hàn, mặc dù bây giờ Tần Lạc còn chưa nhớ tới chuyện 6 năm trước, nhưng gần đây cô ấy và Tiểu Tinh ngày ngày ở chung một chỗ, có thể để cho cô ấy nhớ lại cái gì hay không?”

Đây là tiếng của Mary.

Tần Lạc mới vừa nâng tay lên lại lập tức cứng lại, bọn họ tán gẫu gì về mình vậy?

Còn nữa, tại sao nội dung nói chuyện của họ kỳ lạ thế?

Chuyện sáu năm trước gì?

Sáu năm trước cô đã xảy ra chuyện gì sao?

“Lần trước ở nhà A Thành anh đã thử thôi miên cô ấy? Cô cũng không có nhớ lại bất cứ chuyện gì, không cần lo lắng vậy đâu, về phần cô và Tiểu Tinh tiếp xúc qua nhiều, A Thành còn không lo lắng, chúng ta có gì để lo lắng chứ.”

Lời Ước Hàn nói khiến cho Tần Lạc càng thêm chấn động, thôi miên?

Lúc nào thì anh ta đã thôi miên mình?!!!

Mary lại nói: “Lần trước cũng là chuyện của hai tháng trước rồi, anh cũng biết là thuật thôi miên sẽ theo thời gian trôi qua mà khiến người bệnh nhớ một vài suy nghĩ lẻ tẻ”

Phía sau cô ấy còn nói gì đó Tần Lạc hoàn toàn không nghe thấy rõ, chỉ cảm thấy đầu vang “ong ong ong”.

Rốt cuộc mọi chuyện là sao?

“Trước anh từng đề cập với A Thành vấn đề này, thật ra thì bây giờ cậu ấy hoàn toàn có thể thẳng thắn tất cả năm đó với Tần Lạc”

“Đứng ở góc độ phụ nữ, em lại thấy oan ức cho Tần Lạc”

Rõ ràng Mary đang bất bình vì Tần Lạc.

Ước Hàn kịp thời ngăn lời của cô lại..., “Được rồi, chúng ta cũng không còn cần thiết phải lo lắng, anh tin tưởng A Thành đã quyết hết rồi.”

Tần Lạc có chút mù mị, “Tần Lạc” trong miệng bọn họ thật sự là mình sao?

Sáu năm trước bọn họ quen biết mình?

Còn nữa, cô bị thôi miên qua?

Cô mất trí nhớ?

Tần Lạc lập tức có loại nhận thức đảo lộn, tại sao chính cô hoàn toàn không biết?

Cô từng sờ tại chỗ, cho tới khi cửa bị mở ra cũng không biết

Mary thấy Tần Lạc đứng ở cửa sợ hết hồn, “Tần Lạc? Cô đứng ở đây từ bao giờ đấy?”

Ánh mắt Tần Lạc mờ mịch nhìn cô, “Những gì mấy người vừa nói là thật sao?”

Trái tim Mary nhảy”Thình thịch”, xong đời! Lần này gặp đại họa

“Tần Lạc, thật ra thì”

“Những gì mấy người vừa nói là thật sao?”

Ánh mắt Tần Lạc nhìn chăm chăm thẳng vào cô, cho dù sấm sét giữa trời quang, cô cũng phải biết chân tướng!

Mary đứng nguyên tại chỗ không biết nên mở miệng ra làm sao

Ước Hàn nghe tiếng động cũng đi ra, sau khi thấy sắc mặt Tần Lạc, trong lòng thở dài, xem ra sớm muộn gì cũng có một ngày không thể gạt được.

“Tần Lạc, tôi hiểu rõ trong lúc nhất thời rất khó tiếp nhận, nhưng năm đó”

Lời Ước Hàn còn chưa nói hết đã bị Tần Lạc cắt đứt, “Ha ha! Thì ra là thật! Chẳng lẽ tôi chính là vật thí nghiệm của mấy người sao? Tôi ngay cả cuộc sống mình đã từng xảy ra những gì cũng không hề biết?!”

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 137: Tìm Anh Giăng Co Trước Mặt (1)

Lời của Tần Lạc khiến cho Ước Hàn và Mary hai mặt nhìn nhau, nhất thời có chút không biết nên trả lời sao.....

“Vậy tất cả người đứng đằng sau là Hoắc Kỳ Thành đúng không?”

Hai người trầm mặc khiến Tần Lạc càng thêm nổi giận, trong lòng cô hiểu rõ, hai người bọn họ nhiều lắm cũng là đồng lõa, còn kẻ chủ mưu chân chính nhất định là Hoắc Kỳ Thành, vì khi hai người nói chuyện cũng có nhắc tới anh.

Ước Hàn vừa mới chuẩn bị nói gì liền bị Mary ngăn cản, “Tần Lạc, tôi biết rõ bây giờ cô rất tức giận, nhưng tôi vẫn hy vọng cô có thể bình tĩnh một chút”

Lời cô còn chưa nói hết, Tần Lạc đã xoay người rời đi.

Khi chưa nhìn thấy bộ mặt thật, cô còn cảm thấy Ước Hàn và Mary là một đôi tình nhân bác sĩ rất xứng với nhau, là người thân thiện hiền lành, không có bất kỳ dáng vẻ con em quyền quý

Nhưng hôm nay, tất cả đều giống như là một lời nói dối, mà cô, bị người ta lừa rồi, đùa bỡn còn không tự biết

Ha ha!

Thật là ngang so với việc bị người ta đánh một cái!

Rốt cuộc sáu năm trước xảy ra chuyện gì? Tại sao một chút ấn tượng cô cũng không có?

Bây giờ trong đầu cô rất hỗn loạn, chỉ biết mình bị người lừa làm vật thí nghiệm

Đi tới bãi đậu xe, cô chợt nhớ tới sáu năm trước đúng là mình du học ở La Mã, trong một năm kia, rốt cuộc cô đã xảy ra chuyện gì?

Cô vắt hết óc cố gắng nghĩ lại

Bỗng dưng, trong đầu thoáng hiện ra vài hình ảnh lẻ tẻ, nhưng toàn bộ đều vô cùng mơ hồ, căn bản cũng không rõ ràng

Có lẽ là quá dùng sức nhớ lại, Tần Lạc chỉ cảm thấy đầu óc đau đớn không dứt giống như muốn nổ tung, cô không kiềm chế được ngồi xổm người xuống ôm lấy đầu.

Mà có người đi qua người cô không nhìn được chăm chú nhìn cô thêm, hình như không hiểu cô làm sao

Tần Lạc từ từ đứng dậy, hít vào một hơi thật sâu, mặc kệ đoạn trí nhớ là cái gì bị đóng lại, có bao nhiêu tàn khốc, cô đều phải hiểu rõ!

Mở cửa xe, cầm chìa khóa, đạp cần ga.

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc ở lầu 59 tập đoàn Đế An.

Trình Sâm báo cáo xong công việc liền nghe được boss hỏi “Bên phía nhà họ Giang có truyền ra tin tức gì hay không?”

Trình Sâm lắc đầu, “Không có. Thuộc hạ đoán chừng là Giang tiểu thư còn có nói với người trong nhà.”

Hoắc Kỳ Thành khẽ cau mày, “Thông báo truyền thông, buổi chiều triệu hội phóng viên.”

Trình Sâm sững sốt một chút, “boss, cái này”

Hoắc Kỳ Thành thản nhiên nhướn mày liếc anh một cái, “Nếu bên anh cả và anh hai cũng án binh bất động, vậy chúng ta nên đầu tư một quả bom ở trong hồ nước yên tĩnh, thử một chút phản ứng của bọn họ.”

Trình Sâm có chút hiểu, “boss, đây là ngài đã chuẩn bị”

Hoắc Kỳ Thành cong ngón tay xuống khẽ chọc mặt bàn, “Không sai! Tuyên bố với bên ngoài tin tức tôi và Tần Lạc sắp đính hôn.”

Anh làm như vậy có hai mục đích, một, quang minh chính đại tuyên bố Tần Lạc là người phụ nữ của anh, không cho những người đàn ông khác được mơ ước; hai, cố ý lộ ra nhược điểm để cho anh cả và anh hai mắc câu.

Thật ra thì, anh đã sớm muốn được công khai thân phận của Tần Lạc rồi, có thể đi một bước như vậy là nguy hiểm rất lớn, anh phải làm mọi thứ sẵn sàng mới được.

Nếu không, nhiều năm anh cố gắng như vậy sẽ như là bó đuốc.

Trong lòng Trình Sâm không ngừng chấn động, xem ra trong lòng boss đã sớm có kế hoạch tất cả, anh thật sự nghiêm túc với Tần tiểu thư, lựa chọn công khai vào lúc này, không phải kiên quyết bình thường!

Anh ta cũng không nhìn được mà khen boss ở trong lòng!

Ngay lúc anh ta xoay người đi ra ngoài gọi điện thoại cho truyền thông thì chợt thấy Tần Lạc giận dữ đùng đùng đi tới phòng làm việc của boss.

Không khỏi tiến lên một bước, cười chào hỏi, “Tần tiểu thư, sao cô lại tới đây?”

Tần Lạc lạnh lùng liếc anh một cái, “Tránh ra!”

Trong lòng Trình Sâm “Lộp bộp” một chút, Tần tiểu thư có gì không ổn sao! Chẳng lẽ là bởi vì công việc có điều bất mãn?

“Tần tiểu thư, lúc này boss đang bận, lập tức phải ra ngoài xã giao.”

“Anh tránh ra! Bây giờ tôi phải lập tức đi gặp anh ấy!”

Rõ ràng giọng của Tần Lạc không cho thương lượng, lớn như vậy, cô là lần đầu có loại cảm giác bị người lừa gạt đùa bỡn!

Hơn nữa, lừa gạt đến những 6 năm!

Cô lại có thể bị người ta thối miên?

Ha ha!

Nói cách khác trên người cô đã từng xảy ra qua chuyện gì cô đều không nhớ rõ.....

Tại sao trên đời này lại có thể có chuyện buồn cười như vậy xảy ra ở trên người mình chứ?

Trình Sâm cảm thấy trên người Tần Lạc tản mát ra khí thế to lớn, hình như không nhìn thấy boss hôm nay cô thề sẽ không bỏ qua.....

“Chuyện này.....”

Ngay lúc anh ta đang do dự, Tần Lạc đã đi qua đây cửa phòng làm việc của Hoắc Kỷ Thành, không đợi anh nói gì, đã “Bịch” một tiếng khép cửa lại.

Phải biết, cửa của phòng làm việc tầng lầu này cách âm đều rất hiệu quả, cho dù đứng ở cửa, tiếng nói bên trong lớn hơn nữa cũng chỉ có thể nghe

được loáng thoáng.....

Huống chi, xung quanh phòng làm việc của tổng giám đốc đều được trang bị máy quay không có góc chết, cho nên đứng ở chỗ này nghe lén không phải tìm chết hay sao?

Trình Sâm rất biết điều trở về phòng làm việc của mình, chuẩn bị xế chiều buổi họp phong viên chiều nay

Bên trong phòng làm việc của Hoắc Kỳ Thành.

Anh vừa mới nghe được tiếng chuông điện thoại di động vang lên nhìn thấy Tần Lạc vào phòng làm việc của mình, ngay sau đó liếc mắt nhìn điện thoại di động một cái: Ước Hàn?

Bây giờ cậu ta gọi điện cho mình làm gì?

Nghĩ tới tỷ nữa anh sẽ gọi lại liền nhấn tắt âm, sau đó buông tài liệu trong tay xuống đứng dậy đi về phía Tần Lạc.

Tần Lạc nhìn thẳng vào người đàn ông trước mắt, cô thật sự không thể nghĩ ra là sáu năm trước tại sao mình lại giao tiếp với anh?

Nhớ ngày đó mình cứu con trai anh, anh đến giải thích cung không thèm nghe mà đã cho người đưa mình vào cục cảnh sát, làm hại cô bị giữ lại 24 giờ.

Nếu như anh thật sự quen biết mình, tại sao phải làm như vậy?

“Sáu năm trước chúng ta quen biết thế nào?”

Tần Lạc đi thẳng vào vấn đề, trong lòng cô thật sự có quá nhiều nghi vấn rồi, hôm nay cần phải làm rõ ràng toàn bộ!

Giọng cô lạnh lẽo khiến Hoắc Kỳ Thành dừng chân một chút, hình như bất ngờ cô sẽ hỏi vậy.

“Em nhớ ra gì sao?”

Lời Hoắc Kỳ Thành khiến Tần Lạc càng thêm xác định suy đoán của mình, giọng cô mỉa mai cười lạnh, “Thì ra, từ đầu đến cuối chỉ có một mình em là bị che giấu tất cả! Có phải nhất định em nhớ ra gì anh mới bằng lòng nói cho em biết không? Thôi miên suy nghĩ? Kỹ thuật trị liệu y học cao như vậy lại có thể dùng lên người em?”

Ấn đường Hoắc Kỳ Thành nhú chặt, chẳng lẽ mới vừa rồi Ước Hàn gọi điện thoại cho mình là vì cái này?

“Sáu năm trước anh chọn trúng em cũng là ngoài ý muốn, lúc ấy anh để làm cho người ta cùng liên lạc qua với người nhà em, mẹ của em biết được có người giúp em du học trả lại cho bà ta một số tiền lớn nên rất vui mừng. Dĩ nhiên, nếu như bà ta không đồng ý, anh muốn...”

Tần Lạc không dám tin ngắt lời nói: “Cái gì?! Mẹ kế của em đã nhận của anh một số tiền lớn?”

Hoắc Kỳ Thành gật đầu, “Chuyện này là anh dặn dò Trình Sâm làm, sau khi hoàn thành cậu ta mới báo cáo cho anh, bọn anh cũng không nói sự thật cho mẹ kế em suy xét lo lắng cho em”

Tần Lạc chợt cảm thấy có loại sụp đổ, thì ra là mẹ kế cũng tham dự, còn bị tiền bạc lấy lòng “Bán” mình

Ha ha

“Sự thật? Sự thật gì?”

“Không phải em đã nhớ ra sao?”

Tần Lạc lập tức có dự cảm rất xấu, chẳng lẽ chân tướng còn chấn động hơn so với tưởng tượng của cô

Hoặc Kỳ Thành nhìn cô một cái, trước Ước Hàn cũng tìm mình tán gẫu qua cái vấn đề này, lúc đó anh cũng không cảm thấy có cái gì, năm đó mặc dù anh không có nói rõ cho mẹ kế Tần Lạc mình mang cô đi một năm làm gì, nhưng đã cho bà năm trăm vạn phí bịt miệng.

Lý Thúy Như lại còn ước gì con gái lớn không ở nhà, hơn nữa không cần lấy tiền trong nhà, cho nên khi có một người thần bí tìm tới mình nói muốn giúp Tần Lạc ra được nước ngoài du học thì trong lòng bà ta tràn đầy vui mừng đồng ý.

Đồng thời đối phương bắt bà ta và chồng trong vòng một năm không được liên lạc gì với Tần Lạc, mặc dù cái yêu cầu này có chút không thể hiểu nổi, nhưng thấy đối phương cho năm trăm vạn, bà ta không chút do dự đồng ý.

Sau đó đối phương còn để bà ta ký một phần thỏa thuận, sau đó nhận được năm trăm vạn, bà ta vô cùng vui vẻ, liền không có nói cho chồng biết chuyện này, chỉ là len lén giấu số tiền này

Đợi một năm sau con gái lớn Tần Lạc từ nước ngoài trở về, bà ta đã từng thử hỏi cô mấy câu cuộc sống ở nước ngoài như thế nào, cô lại trả lời rất thản nhiên

Trong lòng Lý Thúy Như tuy có nghi ngờ, nhưng cũng không có suy nghĩ nhiều, dù sao năm trăm vạn này cũng từ trên trời rơi xuống, không cần phí phạm!

Hơn nữa, trên người Tần Lạc xảy ra chuyện gì bà ta cũng không có hứng thú, cô cũng không phải là con gái của bà ta! Bà ta chỉ quan tâm tới con gái ruột là Đồng Ngữ Phi mình thôi.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 138: Tin Tức Khiến Cô Khiếp Sợ

Tần Lạc dùng giọng mỉa mai hỏi ngược lại, “Cái gì em cũng không nhớ, vậy anh tính toán lừa gạt em cả đời sao?”

Ăn đường Hoắc Kỳ Thành nhú lại, “Thật ra thì không nhớ ra được cũng không có quan hệ gì, sáu năm sau chúng ta có thể gặp nhau lần nữa đã nói lên.....”

Tần Lạc lạnh lùng cắt đứt lời anh, “Nói cách khác khi anh vừa thấy em đã biết sao? Nếu biết em tại sao lại vu em tội bắt cóc? Còn mặc cho em bị giữ ở cục cảnh sát?”

Nói đến cái vấn đề này, Hoắc Kỳ Thành cũng không biết phải trả lời cô như thế nào.....

Ban đầu anh cho là Tần Lạc có ý đồ cố tiếp xúc với Tiểu Tinh, sau lại từ từ tiếp xúc mới biết chỉ là tình cờ, về phần Tiểu Tinh thích Tần Lạc như vậy cũng là bởi vì không bỏ được quan hệ huyết thống.....

“Ban đầu tình huống đặc biệt, anh cho là em cố ý tiếp xúc Tiểu Tinh.....”

“A! Máy người là người có tiền đều xem trọng mình như vậy sao? Cảm giác người tới cạnh mình đều có ý đồ sao?”

Môi mỏng Hoắc Kỳ Thành mím chặt, không tiếp tục lên tiếng.

Tần Lạc thấy anh phản ứng thì biết rõ chính mình đoán không sai, “Em rất ghét bị người ác ý xóa mất một phần trí nhớ, dù là đoạn ký ức kia không tốt cũng là của chính em! Không có được bản thân em đồng ý thì chính là xâm hại quyền của em! Anh đã có biện pháp xóa mất trí nhớ của em, vậy khẳng định có biện pháp để em khôi phục trí nhớ, em không hy vọng phải đợi quá lâu!”

Dứt lời, cô xoay người rời đi.

Cô đã không còn muốn từ trong miệng anh biết được nhưng gì mình đã bỏ lỡ, từ khi bọn họ gặp nhau đến bây giờ..... Yêu nhau, đều giống như một âm mưu không thành thật.

Cô mệt mỏi.....

Hoắc Kỳ Thành tiến tới kéo cánh tay cô, “Lạc Lạc, đoạn trí nhớ sáu năm trước cũng không ảnh hưởng tới chúng ta, đừng âm ỉ được không?”

Tần Lạc chột hất tay của anh ra, đột nhiên cao giọng, “Mặc kệ đoạn trí nhớ sáu năm trước là cái gì! Nó đều là một cái rãnh vặt qua chúng ta! Từ khi chúng ta gặp nhau đến bây giờ, em vẫn luôn như kẻ ngốc! Rốt cuộc anh còn định lừa dối em đến tận lúc nào?”

Hoắc Kỳ Thành nhú mày, “Căn bản đoạn ký ức kia cũng không quan trọng, quan trọng là chúng ta bây giờ.....”

Tần Lạc châm chọc nói: “Anh cường chế tước đoạt trí nhớ của em, nhưng bây giờ nói với em đoạn trí nhớ mất đi không quan trọng? Nói giống như anh thật đúng như thượng đế từ bi, vì cuộc sống tốt đẹp của em mà suy nghĩ cho em quên mất một đoạn trí nhớ không tốt.....”

Sau khi cười xong lại nói: “Trên thực tế mặc kệ là sáu năm trước hay bảy năm trước, em và anh cũng không thể có bất kỳ quan hệ nào, vậy tại sao

anh lại đi trả cho một nữ sinh trung học không quen nhiều tiền như vậy? Chỉ sợ nói ra cũng không có ai tin tưởng!”

Hoắc Kỳ Thành lạnh lùng đứng ở đó, ban đầu lựa chọn một người phụ nữ sinh con cho anh hoàn toàn bởi vì anh và Đường Triều cạnh nhau quá gần, gần như ngày ngày đều ở cùng nhau, sau đó cũng đều không có bạn gái.

Cũng không biết là người nào truyền đi lời đồn, lại còn nói anh thích là đàn ông.....

Anh cả và anh hai càng nhờ chuyện lớn mà đi làm văn, trong lúc nhất thời chuyện anh không thích phụ nữ truyền đi xôn xao, vì thế người cha mang tư tưởng bảo thủ giận dữ, các cổ đông mà ông tín nhiệm ở tập đoàn Đế An bắt đầu lảo đảo muốn ngã.....

Dù sao bọn họ cũng mang tư tưởng cũ kỹ là không cách nào tiếp nhận một gay đảm đương lãnh đạo bọn họ.....

Mà người mẹ Phương Lệ Hoa gấp đến độ không chịu được, không ngừng tìm xung quanh xem xét đối tượng giúp con, còn Giang Ánh Tuyết vẫn còn ở nước ngoài du học, cho nên cũng không có trong phạm vi để Phương Lệ Hoa tìm kiếm.

Mất thấy chuyện này càng ngày càng nghiêm trọng, thân là bạn tốt, Ước Hàn liền đề nghị anh trước tìm một phụ nữ có nhóm máu và phương diện khác tốt để sinh đứa bé, cứ như vậy cũng có thể chặn miệng lại.

Cho nên lựa chọn Tần Lạc là bởi vì ngày đấy cô cùng Hoắc Kỳ Thành, Ước Hàn ngồi cùng chuyến bay bay tới La Mã, Ước Hàn đơn thuần động lòng không bằng hành động, vừa xuống máy bay liền tìm tin tức cô gái cùng trên máy bay, sau đó phát hiện mọi mặt của Tần Lạc đều rất xứng đôi.
(.=cái này hơi vô lý)

Tình trạng cơ thể rất tốt, dung mạo thanh lệ xinh đẹp, trị giá tổ hợp cao như vậy khẳng định sinh ra đứa bé có bộ dạng tốt.....

Sau, Hoắc Kỳ Thành liền cho Trình Sâm liên lạc với người nhà Tần Lạc, lúc đó anh cũng không biết mẹ của Tần Lạc là mẹ kế, còn tưởng rằng đối phương đồng ý.

Hơn nữa sáu năm trước anh còn trẻ tuổi, tập trung tinh thần vào việc phát triển công ty cho tốt, IQ cao năng lực phi phạm, thế nhưng anh lại là một người đàn ông có tình cảm thấp

Khi đó trong tư tưởng của anh, phụ nữ với anh có cũng được không có cũng được, nếu như trong nhà thật sự buộc anh lấy vợ, liền cưới một cô gái mà mẹ anh xem thấy môn đăng hộ đối.

Trên thực tế, suy nghĩ của người đều sẽ thay đổi.

Hơn nữa khi gặp được người phụ nữ định mệnh của mình thì suy nghĩ trước đó sẽ vô ích, cũng sẽ không tự chủ được mà thay đổi

Bây giờ nghĩ lại, Hoắc Kỳ Thành chỉ cảm thấy thời điểm đó mình quá non nớt

Tần Lạc thấy anh trầm mặc liền xoay người rời khỏi phòng làm việc của anh, khoảng thời gian này luôn ngọt ngào chung đụng bỗng trở thành bọt bóng

Ha ha

Cuộc đời của cô lại bị thay đổi bất ngờ vậy sao?

Để cho cô không ngờ, mẹ kế Lý Thúy Như lại còn tham dự chuyện sáu năm trước?

Xem ra, mình phải đi tìm bà ta đòi khoản tiền kia!

Dù nói thế nào, đó cũng là cô”Bán” mình có được, tại sao để bà ta được nuốt riêng?

Trình Sâm ngẩng đầu, thấy mặt Tần Lạc lạnh lùng đi từ phòng làm việc của boss ra, trong lòng buồn bực không thôi, theo lý thuyết đi vào thì rất ngọt ngào bước ra thì rất hạnh phúc chứ!

Tại sao nhìn giống như chạy từ trong hầm băng ra vậy?

Tần Lạc vừa mới đi tới cửa thang máy liền nhìn nhìn thấy Giang Ánh Tuyết chuẩn bị ra ngoài, bây giờ cô vốn không có tâm tình chào hỏi cô ta, nghiêng người chuẩn bị vào thang máy.

Giang Ánh Tuyết lại đưa tay ngăn cửa thang máy lại, xấu bụng nói: “Ô! Đây là sao vậy? Tại sao một mình chạy tới tầng 59? Còn có vẻ mặt mất hứng?”

Tần Lạc lạnh lẽo nói: “Có tí quan hệ nào với cô sao?”

Nói xong, liền đưa tay ấn thang máy, bây giờ cô chỉ muốn mau chóng rời khỏi nơi này!

Dĩ nhiên Giang Ánh Tuyết không có dễ dàng để cô rời đi như vậy, chính là cố ý đứng ở cửa thang máy, “Tần Lạc, chú ý giọng điệu của cô! Tôi là cấp trên của cô! Hơn nữa, cô chưa được phép lại chạy lên tầng 59 không phải là đi tìm tổng giám đốc ôn chuyện chứ? Hôm nay Đường thiếu cũng không ở đây.”

Nét mặt Tần Lạc vẫn lạnh như nước, “Bắt đầu từ bây giờ, tôi mặc cô có là cấp trên, tôi không làm nữa!”

Lần này đến phiên Giang Ánh Tuyết kinh hải, “Tần Lạc, cô biết mình đang nói gì không? Tập đoàn Đế An cũng không phải là chợ, cô muốn vào thì vào, muốn ra thì ra.”

Vẻ mặt Tần Lạc không chút dao động, “Không phải cái chợ thì như thế nào? Tôi cũng không lạ gì! Kính xin Giang tiểu thư dời tay ngọc của cô ra!”

Lời này của cô không khỏi có ý châm chọc.

Giang Ánh Tuyết rất là bất ngờ, không hiểu Tần Lạc bị làm sao vậy?

Chẳng lẽ cô ta bị Kỷ Thành đá?

Ngay sau đó lấy tay ra, để Tần Lạc rời đi.

Trong lòng cô ta có một chút vui mừng, mặc dù Kỷ Thành đã nói chia tay với mình, nhưng cô ta vẫn không có nói cho người trong nhà biết chỉ là hy vọng có thể thương lượng lại

Bởi vì cô ta biết, một khi mình nói cho nhà họ Giang, như vậy khả năng giữa bọn họ càng nhỏ.

Nghĩ tới đây, cô ta liền vui vẻ đi về phía phòng làm việc của Hoắc Kỷ Thành.

Tần Lạc đi thang máy thẳng đến bãi đỗ xe, bây giờ cô không muốn ở lại tập đoàn Đế An một giây nào nữa, nán lại một giây đồng hồ cũng cảm thấy hít thở không thông.

Ngồi ở trong xe, cô lấy điện thoại di động ra gọi cho bạn tốt Bùi Tử Ninh.

Bùi Tử Ninh vốn đang rối rắm không dứt đột nhiên nhận được điện thoại của bạn tốt, nhất thời còn không biết phải thế nào, cô không muốn lừa gạt

Lạc Lạc, nhưng cái sự thật này với cô ấy mà nói thì đoán chừng còn đáng sợ hơn so với sấm sét giữa trời quang!

“Lạc Lạc, mình có chuyện muốn nói cho cậu biết.”

Nhận điện thoại, Bùi Tử Ninh nói ngay câu đầu.

Tần Lạc một lòng chỉ muốn tìm bạn tốt bày tỏ, cho nên cũng không để ý lời của cô..., “Tử Ninh, cậu biết không? Mình mới vừa biết được một câu chuyện cười rất lớn về bản thân mình.”

Trong lòng Bùi Tử Ninh thở dài, còn có chuyện gì lớn hơn về việc Lạc lạc có một đứa con năm tuổi đây?

“Lạc Lạc, xảy ra ra chuyện gì vậy?”

Cô cảm thấy cảm xúc bạn tốt rất sa sút, liền không nhịn được hỏi.

Tần Lạc cười khổ nhếch miệng, “Mình lại có thể bị người ta thôi miên mất trí nhớ, cậu nói xem không phải là rất buồn cười sao? Rõ ràng cuộc sống của mình không còn hoàn chỉnh! Không trọn vẹn”

Bùi Tử Ninh khiếp sợ không thôi, Lạc Lạc cũng biết rồi sao?

“Lạc Lạc, cậu biết Tiểu Tinh là con của mình rồi sao?”

“Cái gì?!!”

Trong nháy mắt, Tần Lạc thật giống như nghe tin tức mặt trời mọc từ tây, khiến tóc gáy cả người cô đều dựng lên rồi.

Trong đầu Bùi Tử Ninh vang lên tiếng “ong ong”, chẳng lẽ Lạc Lạc nói mất trí nhớ không phải là chuyện về sáu năm trước ấy bị nhốt trong tòa biệt thự sinh con sao?

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 139: Mình Đã Sinh Đứa Bé Lúc Nào?

Bùi Tử Ninh cũng ngu muội, “Lạc Lạc, không phải vừa rồi cậu nói mình bị thôi miên sao? Chẳng lẽ không phải chuyện sáu năm trước bị người thôi miên sau sinh Tiểu Tinh sao?”

Tần Lạc sững sốt một hồi mới tìm lại giọng nói của mình, “Cái gì? Mình bị người ta thôi miên sau sinh Tiểu Tinh? Mình đã sinh đứa bé sao?”

Bùi Tử Ninh đỡ trán, chẳng lẽ chuyện Lạc Lạc biết không giống với của mình sao?

“Vậy cậu nói cậu bị người ta thôi miên là có chuyện gì xảy ra?”

“Không! Tử Ninh, cậu nói cho rõ trước đã, mình đã sinh đứa bé lúc nào?”

Tần Lạc nắm tóc, trong một ngày hôm nay, cô đã trải qua nhiều chuyện kinh hãi, không có kinh sợ nhất, chỉ có kinh sợ hơn!

Bùi Tử Ninh hít vào một hơi thật sâu, “Lạc Lạc, còn nhớ rõ trước cậu có nói mình mơ thấy một cô gái trong tòa biệt thự hay không? Mình đã đi hỏi bác sĩ tâm lý, nói đại khái, có khả năng nó chỉ là một giấc mơ, nhưng cũng có khả năng là đoạn cuộc sống đã bị mất đi.....”

Tần Lạc kêu lên không dứt, “Ý của cậu là, cảnh tượng trong mơ đó chính là những gì mình đã trải qua ư? Nhưng cái này cũng chỉ là do bác sĩ tâm lý

suy đoán? Cũng không thể nói rõ mình đã sinh đứa bé.”

Bùi Tử Ninh thở dài, nên đến thì sẽ đến.

“Lạc Lạc, sau đây mình cũng có chuyện muốn nói, nhất định là cậu sẽ trách mình tự làm chủ, mặc dù cậu giận mình, không tha thứ thì mình cũng nhận.”

“Tự tiện làm chủ cái gì?”

“Mình lấy tóc của cậu và Tiểu Tinh đi làm giám định DNA, kết quả biểu hiện hai người là có quan hệ mẹ con, khi mình lấy kết quả tâm tình rất phức tạp, một mực do dự làm sao nói cho cậu biết, đúng lúc cậu lại gọi điện thoại tới.”

Sau khi Bùi Tử Ninh nói hết lời, bên kia điện thoại lúc lâu không có trả lời.

Cô nhất thời vội vàng nói: “Lạc Lạc, mình biết rõ là mình không nên làm vậy, mà mình cũng chỉ là ôm một tia hy vọng cuối cùng đối với suy đoán của mình, hi vọng chỉ là mình suy nghĩ nhiều.....”

“Tử Ninh, đừng nói nữa... Mình hiểu là cậu cũng chỉ muốn tốt cho mình, cuối cùng thì mình cũng hiểu tại sao hôm kia ở trong phòng bếp cậu vẫn luôn hỏi mình chuyện du học vào sáu năm trước ở La Mã rồi.”

Dừng lại hai giây, “Đột nhiên cảm thấy giống như cuộc sống của mình bị người đùa bỡn, chẳng biết tại sao du học, chẳng biết tại sao mất đi một năm trí nhớ, còn chẳng biết lúc nào thì sinh đứa bé.....”

Trong giọng của cô có chút châm chọc và giễu cợt.

Bùi Tử Ninh vô cùng lo lắng nói: “Lạc Lạc, cậu ở đâu? Mình sẽ đi tìm cậu! Cậu như vậy mình khiến mình thật sự không thể yên lòng.”

Tần Lạc lắc đầu, “Bây giờ mình chỉ muốn yên lặng một mình mà thôi.”

Bùi Tử Ninh cũng biết đây là một chuyện kinh hãi rất lớn đối với bạn tốt, đừng nói là Lạc Lạc, ngay cả cô cũng đều cảm thấy rất khó tin.

Loại chuyện bị người ta thôi miên mất đi trí nhớ này nên xảy ra ở phim truyền hình hoặc là ở trong tiểu thuyết mới đúng?

Làm sao lại phát sinh ở trên người Lạc Lạc?

Quả thật không thể tưởng tượng nổi!

Rốt cuộc là Hoắc tứ thiếu có suy nghĩ gì?

Ban đầu nhất Lạc Lạc ở trong biệt thự sinh con cho anh, năm năm sau gặp lại thì hoài nghi Lạc Lạc bắt cóc con của bọn họ, còn mặc cho cảnh sát giữ Lạc Lạc 24 giờ.....

Rốt cuộc đây là cái logic gì?

Cúp điện thoại, Tần Lạc một mình lái xe đi dọc con đường chẳng có mục đích, không nghĩ nên đi đâu, cũng không biết nên đi nơi nào

Trong lúc nhất thời, cả người cô giống như bị đào rỗng

Suy nghĩ rất chậm, đầu óc chết lặng

Không biết là ý nghĩ trong lòng thúc giục như thế nào, nửa giờ sau, xe lại lái tới con đường ven biển, cô tùy tiện tìm chỗ đậu xe.

Đi tới một mỏm đá ngầm không người ngồi xuống, nhìn biển rộng mênh mông vô bờ, trong lòng cô vẫn không cách nào bình tĩnh lại.

Cô gái đang thương trong tòa biệt thự đó là cô sao?

Cũng khó trách mỗi lần mơ thấy cô đều sẽ cảm thấy đau lòng, rõ ràng ở cạnh bờ biển, lại bị nhốt ở trong biệt thự xa hoa không thể ra cửa, bị nhốt bên trong một năm 365 ngày

Ha ha

Đây chính là trí nhớ mà Hoắc Kỳ Thành nói không quan trọng sao?

Nghe tiếng của sóng biển, tâm tình Tần Lạc thật lâu cũng không thể bình tĩnh lại, ngực giống như bị một tảng đá lớn chặn lại.

Không dời được, cô chỉ có thể thở từng ngụm từng ngụm

Thật may là hoàn cảnh nơi này trống rỗng, có thể để cho cô thỏa thuê hít thở, tận tình phóng túng tâm tình của mình

Cô hơi nhắm mắt lại, cố gắng hồi tưởng những đoạn ký ức mà mình đã bỏ lỡ kia, nhưng vắt hết óc cũng không nhớ nổi được một tí tẹo.

Có, cũng chỉ là biệt thự trong mơ kia

Cô chợt có chút phiền não, nhặt hòn đá trong tay, ném lên mặt nước biển bình tĩnh, tại sao cô cũng không thể nghĩ ra chuyện tình của sáu năm trước chứ?

Thôi miên mất trí nhớ?

Rốt cuộc cô đều quên mất cái gì?

Còn nữa, Tiểu Tinh lại là con trai của cô?

Đây cũng không thể tưởng tượng nổi!

Cô vẫn cho là lần đầu tiên của mình cho Hoắc Kỳ Thành, kết quả trước đó cô đều đã sinh đứa bé

Đây không phải là chuyện cười lớn sao?

Tuy nhiên Tiểu Tinh thật đáng yêu, mình cũng rất thích nó, nhưng chuyện nó là con trai ruột đối với cô là một đả kích quá lớn.

Không thua gì đầm rồng hang hổ.....

Nếu như không phải là Tử Ninh nói kết quả kiểm định DNA, thì có đánh chết cô sẽ không tin cái sự thật này.

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc tập đoàn Đế An.

Cả phòng là áp suất thấp, mây đen dày đặc, tất cả mọi người đều rất biết điều không có đụng vào bãi mìn, nhưng Giang Ánh Tuyết lại muốn đi gõ cửa.

Trình Sâm cũng không ngăn cản được, dứt khoát không thềm ngăn cản, mặc dù không biết giữa boss và Tần tiểu thư xảy ra chuyện gì.

Nhưng tình thế trước mắt quá kinh khủng

Giang Ánh Tuyết mới vừa đẩy cửa liền phát hiện sắc mặt Hoắc Kỳ Thành không tốt, nhưng cô ta cũng không có để ở trong lòng, ngược lại tươi cười rạng rỡ đi qua, “Kỳ Thành, chúng ta”

Hoắc Kỳ Thành lạnh lùng cắt đứt lời cô ta”Đi ra ngoài!”

Giang Ánh Tuyết có chút ngây ngẩn cả người, “Kỳ Thành, anh làm sao vậy? Là bởi vì Tần Lạc sao? Em mới vừa rồi có gặp cô ấy ở trong thang máy, cô ấy nói muốn từ chức.”

Hoắc Kỳ Thành lạnh lùng ngược mắt, “Cô nói cái gì?”

Giang Ánh Tuyết dừng hai giây, ngay sau đó lặp lại câu nói vừa rồi một lần nữa, “Tần Lạc nói cô ấy từ chức.”

Hoắc Kỳ Thành không có nói gì, ánh mắt vẫn lạnh lẽo như nước, “Có chuyện gì sao?”

Giang Ánh Tuyết vội vàng nói: “Kỳ Thành, em biết những điều anh nói hôm trước chỉ là nói lấy, dù sao giữa chúng ta đã có hai, ba năm tình cảm, sao có thể nói chia liền chia tay”

Hoắc Kỳ Thành có chút không thể nhận được cắt đứt lời cô ta, “Đủ rồi! Lời tôi nói chưa bao giờ lặp lại lần thứ hai.”

Giang Ánh Tuyết có chút ngây ngời, nhưng cô ta cũng chưa chết tâm, “Kỳ Thành, tại sao? Thật sự là bởi vì Tần Lạc sao? Nhưng không phải vừa rồi hai người mới cãi nhau sao?”

Hoắc Kỳ Thành rất là khó chịu với sự dây dưa của cô ta, “Không có quan hệ gì với cô, tôi không thích cô, mặc kệ là một năm, hai, ba năm hay là mười năm, tôi đều không thể nào thích cô!”

Lời anh nói vô cùng quả quyết, lại đả thương người.

Giang Ánh Tuyết lão đảo lui lại một bước, “Em không tin! Em không tin”

Vẻ mặt Hoắc Kỳ Thành lạnh lùng trước sau như một, “Sự thật khiến cô đau đớn, cũng hi vọng cô có thể sớm ngày nhận rõ tôi cũng không phải là chồng của cô.”

Những lời này, tương đương với hoàn toàn đứt niệm tưởng của Giang Ánh Tuyết.

Cô ta cũng không nhịn được mà rơi nước mắt, lão đảo chạy ra khỏi phòng làm việc của Hoắc Kỳ Thành, vốn tưởng rằng lần này có thể để cho hai người quay lại như cũ.

Kết quả

Có được chỉ là những lời đã thương sắc bén

Trình Sâm thấy Giang Ánh Tuyết nước mắt lã chã chạy ra khỏi phòng làm việc của boss, lắc đầu một cái, không khỏi thở dài.

Haizz

Bây giờ anh ta lại chán nản không hợp báo có thuận lợi hay không?

Anh ta đã thông báo với bên truyền thông, mà phía ông chủ, anh ta thật là không dám đi gõ cửa!

Ngay lúc anh ta do dự điện thoại trên bàn bỗng nhiên vang lên.

Là anh ta và boss tâm ý tương thông sao?

Nhanh chóng nhận điện thoại, chỉ nghe được một câu, “Hợp báo buổi chiều hủy bỏ.”

Giọng nói lạnh lùng và quả quyết.

Trình Sâm lau mồ hôi trên trán, cũng may boss nhớ chuyện này, nếu không thì mình đụng vào họng súng

Thì ra boss cùng Tần tiểu thư lần này huyền não rất hung a!

Không biết rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra?

Ngay lúc anh ta đang suy tư điện thoại trên bàn lại vang lên.

“Nếu Tần Lạc nộp thư từ chức thì nhất định phải cho tôi biết trước.”

“Tôi đã biết.”

Rốt cuộc chuyện này là sao?

Trình Sâm nghĩ hoài mà không hiểu nổi, nhưng chỉ có thể giấu sự nghi hoặc ở trong đáy lòng.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 140: Cầm Lại Đồ Của Mình

Bất tri bất giác, Tần Lạc đã ngồi ở bên bờ biển buổi chiều, nghe tiếng sóng biển vỗ vào đá ngầm, trong lòng cô có cảm giác không nói nên lời.

Mắt thấy mặt trời đã ngã về tây, nhà nhà bật đèn phát sáng, cô vẫn không muốn đứng dậy trở về.

Trong một ngày này, tin tức khiến cô phải khiếp sợ theo nhau mà đến.....

Không hề có điềm báo trước cho cô, để cho cô không muốn tiếp nhận cũng phải tiếp nhận.

Sáu năm trước rốt cuộc tại sao mình lại gặp Hoắc Kỳ Thành, cô đến chút ấn tượng cũng không có, vì sao anh lại lựa chọn mình sinh con cho anh?

Càng làm cho cô không thể hiểu nổi.

Tiểu Tinh lại là con trai của mình?

Cô hoàn toàn bỗng nhiên xuất hiện một đứa con trai chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân mà mình cảm thấy nó cực kỳ thân thiết?

Hai tay cô gãi mạnh đầu, vẫn cảm thấy tất cả giống như là đang nằm mơ chứ không phải thực.....

Về phần mẹ kế Lý Thúy Như, mình vẫn cần thiết đi tìm bà đòi số tiền nên thuộc về cô!

Nghĩ tới đây, cô siết chặt quả đấm, quyết định tự mình đi tới nhà họ Đồng một chuyến!

Một nhà ba người nhà họ Đồng đang ngồi ở trong phòng khách xem ti vi chờ cơm tối thấy Tần Lạc đến thì trên mặt viết đầy vẻ kinh ngạc.

Người phản ứng đầu tiên là Đồng Thắng Lợi, “Tiểu Lạc, con trở về dùng cơm thì nên nói ba biết trước, ba sẽ kêu nhà bếp chuẩn bị.”

Tần Lạc lạnh lùng mở miệng, “Không cần, con chỉ tới hỏi vợ tốt của ngài mấy câu thôi, hỏi xong con sẽ đi.”

Lý Thúy Như nghe được cô điểm danh muốn hỏi mình, không khỏi hai mặt nói: “Ai ui! Khó có khi Tần đại tiểu thư có chỗ cần hỏi tới tôi? Trong thời gian này cô ở tập đoàn Đế An tốt nhỉ! Để cho cô giúp đỡ em gái một chút cũng không chịu, làm chị làm mà lại độc ác còn không bằng bạch nhãn lang!”

Đồng Ngữ Phỉ cũng mang bộ mặt uất ức phối hợp với mẹ, giống như Tần Lạc có bao nhiêu lỗi với cô ta vậy.

Khóe môi Tần Lạc nâng lên một nụ cười lạnh, hai mẹ con này thật đúng là am hiểu diễn trò!

“Sáu năm trước có phải bà đã thu một khoản tiền hay không, còn ký kết một phần thỏa thuận, mặc cho tôi ở nước ngoài du học một năm cũng chẳng quan tâm đúng không.”

Lời của cô bất chợt gọi lên trí nhớ của Lý Thúy Như, biết rằng khoản tiền kia bà đã sớm cùng chồng dùng hết, mà họ đối với đứa con gái lớn này không có tình cảm gì, cho nên bà ta thổi gió bên tai, khiến Đồng Thắng Lợi cũng không có gọi một cú điện thoại sang cho con gái.....

Ngược lại không ngừng ghé vào lỗ tai ông quở trách Tần Lạc là không ngoan, nói sau khi cô đi học liền quên người trong nhà, đến ngày thường ngay cả một cú điện thoại cũng không gọi, thật là nuôi không cô nhiều năm như vậy.....

Đồng Thăng Lợi vừa nghe liền cảm thấy có gì không đúng, “Tiểu Lạc, con đang nói gì vậy? Ban đầu không phải chính con yêu cầu đi La Mã du học sao?”

Tần Lạc cười lạnh, “Rốt cuộc sự thật là gì, phía hỏi qua người vợ có lòng tốt của cha mới biết! Nhận tiền mà lại ở trước mặt cha nói con không tốt, con nghĩ cũng chỉ có bà ta làm ra được.”

Lý Thúy Như run rẩy ngón tay, rõ ràng giọng nói có chút không kiên định, “Ông xã, ông đừng nghe con bé nói bậy! Không biết nó nghe lời đồn được ở đâu ra, lại đi chỉ vào tôi.”

Tần Lạc tiến tới gần bà từng bước từng bước, “Thật sao? Bà dám nói mình chưa từng thu khoản tiền kia? Bà dám nói mình không có ký qua một phần hợp đồng nào sao?”

Nhất thời trong lòng Lý Thúy Như giống như đánh trống, làm sao Tần Lạc lại biết những chuyện này, ban đầu người thần bí kia tìm mình, không phải nói sẽ trở thành bí mật vĩnh viễn sao?

Ngay sau đó căn rằng không chịu thừa nhận, “Tôi không biết cô đang nói gì! Tôi thấy hình như thần trí cô không được tỉnh táo!”

Ánh mắt Tần Lạc lạnh lẽo, “Bà đã không thừa nhận, vậy tôi cũng chỉ có thể lấy ra chứng cứ.”

Giọng nói của cô như đinh đóng cột, ánh mắt càng mang thêm sự tức giận.

Hai chân Lý Thúy Như cũng có chút run lên, phải biết năm đó chuyện này gạt chồng, bà ta muốn nuốt riêng năm trăm vạn, nếu bị ông xã biết thì chắc chắn là sẽ chửi mình.....

Dù nói thế nào, Tần Lạc cũng là con gái ông, mặc dù không được chào đón thế nào, đó cũng là máu mủ tình thâm.

Đồng Thăng Lợi cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi, hét to, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lý Thúy Như biết nếu như mình không nói ra sự thật chỉ sợ sẽ khiến ông xã mất hứng, không khỏi nặn ra vài giọt nước mắt, nhào vào trong lòng ông xã.

“Ông xã, năm đó tôi cũng vô tội! Lũ người thần bí kia tìm tới tôi, nói muốn đưa tiểu Lạc ra ngoại quốc du học, tôi vừa nghe thấy cơ hội tốt biết bao! Không phải khi đó chúng ta thiếu tiền bạc sao? Bọn họ đồng ý bỏ tiền đưa tiểu Lạc đi học, đương nhiên là tôi vui mừng!”

Đồng Thăng Lợi cau mày, “Thu tiền và hợp đồng là chuyện gì xảy ra?”

Lý Thúy Như ghen ngào nói tiếp: “Những người đó có cho tôi một khoản tiền để tôi không nói lộ ra chuyện này, còn nói trong một năm không được liên lạc với tiểu Lạc, nói để cho nó ở nước ngoài học cho giỏi, đề nghị cụ thể trong hợp đồng tôi cũng không thấy rõ, trên đại khái ý nó là như vậy.”

Đồng Thăng Lợi cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi, “Cho bà bao nhiêu tiền?”

Lý Thúy Như ấp úng không muốn nói, nhưng vừa tiếp xúc với ánh mắt sắc bén của chồng, bà ta chỉ có thể nói thẳng ra, “Năm trăm vạn.”

Lần này, ngay cả Đồng Ngữ Phi đứng ở một bên cũng khiếp sợ che miệng! Năm trăm vạn?

Đồng Thăng Lợi cũng bị kinh hãi, “Tại sao lại đột nhiên cho bà nhiều tiền như vậy?”

Lý Thúy Như vô cùng uất ức, “Tôi cũng không biết những người kia là ai, tôi đã hỏi bọn họ nhưng bọn họ bảo tôi không nên hỏi nhiều, tôi.....”

Nói xong, liền liếc mắt nhìn Tần Lạc, giống như đang nói: muốn hỏi thì ông hỏi con gái tốt của ông ý, nhất định là nó va chạm với bên ngoài.....

Đồng Thăng Lợi không khỏi nhìn về phía con gái lớn, “Tiểu Lạc, rốt cuộc chuyện này là như thế nào? Làm sao con biết.....”

Giọng Tần Lạc lạnh lẽo, “Con cũng không nhận ra những người đó, cũng cho tới hôm nay biết được tất cả chuyện sáu năm trước, rốt cuộc sáu năm trước xảy ra chuyện gì con cũng không thể nhớ một chút. Nhưng nếu dì Lý cầm năm trăm vạn vốn thuộc về con, vậy thì nên trả đủ lại!”

Dĩ nhiên Lý Thúy Như sẽ không chịu trả lại năm trăm vạn này, phải biết bà đã sớm tiêu hết rồi, lấy cái gì mà trả?

“Tại sao tôi phải trả! Từ nhỏ đến lớn, tiền chúng tôi nuôi cô không phải tiền sao? Còn cô đi học ăn cơm đã tiêu xài một khoản, làm sao cô không trả lại tiền cho chúng tôi?”

Bà ta lại nói năng hùng hồn.

Trong mắt Tần Lạc hiện lên một nụ cười lạnh, “Theo tôi được biết, trước khi tôi mười năm tuổi, dì Lý bà còn chưa có vào cái cửa nhà này? Hơn nữa công ty buôn bán trang phục Hoa Thanh là năm đó ông ngoại tôi lập ra, mặc dù bây giờ ông ngoại tôi không có ở đây, cũng không tới phiên dì Lý bà nói đạo lý!”

Lời cô nói rành rành, mỗi một câu đều có lý lẽ.

Lý Thúy Như bị cô chống lại làm cho đỏ mặt tới mang tai, chỉ có thể nhờ chồng giúp đỡ, “Ông xã, ông xem nó đi, mở miệng một tiếng ông ngoại, giống như chúng ta chiếm bao nhiêu tiện nghi nhà họ Tần nó vậy.”

Bà ta rất rõ chồng mình rất ghét người ta nói chuyện ông ở rể nhà họ Tần, cho nên liền cố ý kích thích ông.

Nhiều năm Đồng Thăng Lợi cố gắng liều mạng để thoát khỏi cái từ “Ở rể” này, ông muốn quang minh chính đại thừa kế công ty mua bán thời trang Hoa Thanh đồng, lại bất đắc dĩ không có cách nào nâng công ty lên

Cho nên khó tránh khỏi sẽ bị người ta lấy ra so sánh với vợ trước và cha vợ ông.

“Tất cả đều nói ít đi một câu cho tôi! Thúy Như, bà lấy năm trăm vạn ra trả lại cho tiểu Lạc!”

Đồng Thăng Lợi lạnh lùng mở miệng, kể từ khi vợ trước qua đời, ông cũng không xài nhiều tiền cho con gái lớn, trừ học phí và sinh hoạt phí khi cô học ba năm trường cấp 3, còn đâu học phí để học đại học, cô đều cầm học bổng, sinh hoạt phí cũng là do cô đi làm kiếm được

Vả lại, ông thật sự là thẹn với con gái lớn, chỉ sợ cha vợ và vợ trước trên trời có linh thiêng biết thì sẽ không tha thứ cho mình.

Lý Thúy Như không dám tin chồng mình sẽ nói như vậy, vòng cùng kinh ngạc rồi bắt buộc mình nặn ra vài giọt nước mắt, “Ông xã, dù nói thế nào chúng ta nuôi nó không có công lao cũng có khổ lao! Hơn nữa, năm đó khoản tiền kia là do người thần bí nhất định muốn đưa cho tôi, cũng không nói là cho Tần Lạc, tại sao trả lại cho nó?”

Tần Lạc coi như thấy được mẹ kế giả hoạt, chằm chọc nói: “Khoản tiền kia là bởi vì cần một năm của người bán là tôi, chẳng lẽ không đúng thuộc về tôi sao? Chẳng lẽ tôi bị bán tiền còn tiền lại thuộc về bà?”

Lý Thúy Như còn muốn nói gì đó lại bị chồng cắt đứt, “Đã bảo bà trả lại cho tiểu Lạc bà không có nghe thấy sao?”

Đồng Ngữ Phi ở một bên nghe không ngừng lo lắng, nhưng lại không có chen vào nói.

Lý Thúy Như chỉ có thể khóc ròng nói: “Ông xã, khoản tiền kia, tôi tôi đã”

Tần Lạc lạnh giọng nói tiếp, “Chẳng lẽ đã dùng hết rồi?”

Lập tức Đồng Thăng Lợi bị lửa giận thiêu đốt, “Năm trăm vạn bà dùng hết rồi?”

Lý Thúy Như bị dọa sợ ngã xuống đất, “Ông xã, ông biết mấy năm nay tôi thích mua nhãn hiệu xa xỉ, Phi Phi cũng thích những thứ này”

Đồng Ngữ Phi chỉ sợ lửa giận của cha lan tràn đến trên người mình, liền vội vàng kêu: “Mẹ, mỗi lần mẹ mua những đồ xa xỉ đó cho con cũng đều xài tiền tiêu vật mà ba cho! Mẹ chưa bao giờ nói cho con là mình có năm trăm vạn tiền riêng.”

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 141: Nằm Mơ Giống Như Chân Thật

Ánh mắt lợi hại của Đồng Thăng Lợi nhìn chăm chăm vợ: “Bà cầm đi đánh bài rồi hả?”

Mua nhiều hàng hiệu hơn nữa cũng không thể lập tức dùng hết năm trăm vạn, khả năng lớn nhất dùng tiền hết chỉ có thể là đánh bài.

Lý Thúy Như quỳ trên mặt đất ôm lấy chân chồng: “Ông xã, năm trước tôi đi sòng bạc Macao chơi thua hai trăm vạn, tiền còn lại thật sự đều dùng để mua quần áo hàng hiệu, túi xách với đồ trang sức, không tin ông nhìn tủ quần áo của tôi với Phỉ Phỉ, giá trị bên trong quần áo, túi xách, giày ít nhất trên trăm vạn!”

Lúc này Đồng Ngữ Phỉ mới chợt hiểu ra, không trách được mấy năm trước mẹ không ngừng cho mình mua đủ loại hàng hiệu, còn nói con gái phải cần vào ăn mặc mới có thể hấp dẫn chú ý của đàn ông.

Khi đó cô ta vẫn thấy kỳ lạ sao mẹ bỗng nhiên có tiền như thế, rõ ràng vài năm trước tài chính công ty ba đúng lúc eo hẹp.

Cô ta nhớ rõ lúc ấy mình còn từng hỏi mẹ, bà nói là ở sòng bạc Macao thắng ít tiền.

Đồng Thăng Lợi nghe lời nói của vợ mà tức giận đến phát run, năm trước đúng lúc tài chính công ty ông eo hẹp, vì muốn vay mấy trăm vạn mình không biết bao nhiêu lần dùng mặt nóng đi dăn mong lạnh cho chủ

tịch ngân hàng trở về, hai trăm vạn với ông mà nói tương đương với cứu giúp nhưng Lý Thúy Như lại lén sau lưng mình thua sạch!

Làm sao ông có thể không tức giận?

Lập tức một cước đá văng vợ ôm chặt đùi mình ra: “Ngược lại bà giấu tôi thật khổ! Lúc cầm số tiền này sống phóng túng bà có nghĩ đến cái nhà này không?”

Hai mắt Lý Thúy Như khóc đến đẫm lệ: “Ông xã, tôi sai rồi, tôi thật sự biết sai rồi, xin ông tha thứ cho tôi được không? Lần sau tôi không dám nữa.”

Đồng Thăng Lợi tức giận đến phát run: “Lại còn có lần sau?”

Lý Thúy Như vội vàng bảo đảm nói: “Không có, không có lần sau.”

Tần Lạc thờ ơ lạnh nhạt với tất cả, với người mẹ kế, cô một chút không đồng tình, mặc kệ năm đó bà ta có biết ý nghĩa phần ký hiệp nghị kia không, cũng đã bày tỏ bà thờ ơ với mình, lại còn yên tâm thoải mái cầm tiền “Bán” bản thân đi mua các loại quần áo hàng hiệu cho mình...

Ha ha!

Ngược lại bà ta rất biết hưởng thụ!

“Dì Lý, dì tính sổ sách rõ ràng với ba tôi, bà còn thiếu năm trăm vạn ở đây! Mặc kệ bà tiêu hết như thế nào, thiếu của tôi nhất định phải trả lại cho tôi!”

Giọng Tần Lạc rét lạnh, không có nửa phần thương lượng.

Lý Thúy Như không dám tin nhìn cô: “Tần Lạc cô đây là có ý gì? Cô cố ý khiến tôi mất mặt ở trước mặt ba cô sau đó vẫn còn tìm chúng tôi đòi tiền

sao? Năm trăm vạn kia tôi đều đã dùng hết rồi cô bảo tôi giao thế nào? Đây không phải cô trá hình tìm ba cô đòi tiền sao?”

Tần Lạc cười lạnh: “Không! Tôi tìm chính là bà, thiếu nợ thì trả tiền chính là chuyện hiển nhiên, bà nợ tiền tôi nên trả lại cho tôi, với ba tôi không có quan hệ.”

Lý Thúy Như già mồm át lẽ phải như cũ: “Năm trăm vạn kia từ khi nào thì biến thành tiền của cô đây? Là những người thần bí đó! Người ta chưa tìm tôi đòi tiền cô dựa vào cái gì đúng lý hợp tình nói tôi nợ cô tiền!”

Tần Lạc cười lạnh hai tiếng: “Dì Lý, ngược lại bà rất biết ngụy biện, nếu như bà muốn đám người kia tìm bà đòi tiền cũng được, tôi sẽ giúp bà mang những người này đến.”

Dừng một chút “Mặt khác, nếu bà muốn chơi xấu, đến lúc đó lệnh tòa án sẽ gửi đến trong nhà, đến lúc đó chúng ta sẽ không phải dưới dạng cá nhân giải quyết đơn giản như vậy.”

Nhẫn nại lâu như vậy, Tần Lạc một phút cũng không muốn nhin!

Đúng lúc phát tiết bất mãn nhiều năm qua một lần cho xong!

Lý Thúy Như hoàn toàn không ngờ Tần Lạc có thể nói ra lời tàn nhẫn như vậy, ánh mắt không khỏi nhìn hướng về phía chồng xin giúp đỡ: “Ông xã, ông nhìn Tần Lạc, đây là con bé muốn bức chúng ta vào con đường chết! Nó biết rõ chúng ta không lấy đâu ra tiền còn nói nói như vậy, không phải nói rõ muốn mượn việc này khiến cho chúng ta trả lại công ty cho nhà họ Tần con bé sao!”

Từng câu từng chữ đều châm ngòi ly gián quan hệ cha con Tần Lạc với Đồng Thăng Lợi, bà ta rất hiểu chồng kiêng kị cái gì, lại hết lần này đến lần khác đâm vào.

Tần Lạc cũng rất hiểu mảnh khốe nhỏ của bà ta, cũng không giận, dù sao mặc kệ bà ta châm ngòi như thế nào, năm trăm vạn này không thể thiếu mình!

Cô không có tấm lòng bồ tát bị người khác bán lại còn khiến người ta ung dung cầm tiền đi!

Nên của cô một phần cũng không thể thiếu!

“Dì Lý, tôi nghĩ bà nghe không hiểu ý trong lời nói của tôi, là bà nợ tôi năm trăm vạn, mà không phải các người, tôi có thể gia hạn thời gian cho bà một tuần, nhưng một tuần sau nếu không có tin tức cũng đừng trách tôi không khách khí.”

Đồng Thăng Lợi tức giận trừng mắt vợ một cái, hành vi bà ta gạt mình vô cùng không hài lòng, nhưng năm trăm vạn này dù sao đã dụng hết rồi

“Tiểu Lạc, con cũng biết dì Lý con không có năm trăm vạn này, có thể hay không “

Tần Lạc lạnh lùng cắt ngang lời của ông: “Ba, lúc trước bà ta bí mật nhận lấy năm trăm vạn này có cảm thấy bị con phát hiện, làm người không thể quá tham lam, lòng tham không đáy quá mức sớm hay muộn sẽ có báo ứng! Ba cũng không cần nói thay cho dì Lý, lần này, con sẽ không mềm lòng!”

Cô gằn từng tiếng đều đã lộ ra không để cho thay đổi cùng quả quyết.

Lý Thúy Như còn muốn nói cái gì bị ánh mắt ông xã nhìn một cái làm cho sợ, dứt khoát buồn bực không lên tiếng.

Đồng Thăng Lợi có chút thất bại thở dài, một ngôi nhà tốt, đã thành như vậy rồi.

Đồng Ngữ Phỉ tiến lên một bước thử kéo cánh tay Tần Lạc, bị cô tránh đi không lưu tình chút nào.

Đồng ngữ Phỉ có chút xấu hổ thu tay: “Chị, nói thế nào chúng ta cũng là người một nhà, chị cần gì phải làm chuyện tuyệt tình như vậy?”

Tần Lạc lạnh lùng liếc cô ta một cái: “Người bị bán đi không phải là cô, ngược lại cô đứng nói chuyện không đau thắt lưng!”

Sau đó, không quan tâm đến người nhà họ Đồng nói cái gì, xoay người rời đi.

Sau khi cô rời đi, ba miệng nhà họ Đồng có tâm tư khác nhau.

Từ nhà họ Đồng đi ra, Tần Lạc dừng xe ở ga ra thì một mình tản bộ dọc theo đường cái chẳng có mục đích, bây giờ cô rất sợ yên tĩnh ở một mình.

Yên tĩnh cô sẽ suy nghĩ miên man.

Trên điện thoại di động có rất nhiều tin nhắn của Tử Ninh gửi đến, sau khi cô xem qua cũng không có trả lời, nói “Mình không sao” có vẻ quá giả dối, dứt khoát cái gì cũng không trả lời.

Đi một lúc, chuông điện thoại di động vang lên, cô tưởng rằng Tử Ninh hoặc là Hoắc Kỳ Thành, thì không nhận nghe, kết quả điện thoại di động vẫn vang.

Lấy ra vừa thấy, lại là Cố Nam Châu.

Tần Lạc hít một hơi thật sâu: “Luật sư Cố, tìm tôi có việc sao?”

Giọng Cố Nam Châu vẫn như tắm gió xuân: “Cũng không có chuyện gì, chỉ là hôm nay không thấy cô, cho nên gọi điện thoại hỏi một chút, chuyện

vụ án còn cần phiên dịch rất nhiều”

Tần Lạc căn môi: “Luật sư Cố, tôi chuẩn bị từ chức rồi.”

Cố Nam Châu giật mình sững sốt vài giây: “Từ chức? Tại sao?”

Tần Lạc nhìn thoáng qua cảnh đêm đèn đuốc sáng trưng phía xa: “Là một chút nguyên nhân cá nhân tôi.”

Cô muốn nói lại thôi làm cho Cố Nam Châu hiểu cô là có nỗi khổ, mỗi người đều có tư tâm, không muốn nói cũng không thể miễn cưỡng.

“Thật sự không có đường vẹn toàn sao?”

“Không có, tôi một khắc cũng không muốn ở lại nơi đó, có lẽ đổi hoàn cảnh với ta mà nói càng tốt.”

“Ừ.”

Trong lòng Cố Nam Châu có dự cảm, Tần Lạc từ chức nhất định có liên quan với Hoắc tổng, nhưng dù sao đây cũng việc cá nhân người ta, anh ta cũng không hỏi đến.

Tần Lạc rất cảm kích Cố Nam Châu không có hỏi nhiều, anh ta thật sự là người đàn ông tốt, sẽ không hỏi nhiều, làm cho người ta khó chịu.

“Nếu cô cần tìm việc, tôi có thể giới thiệu giúp cô, tôi thường xuyên phụ trách vụ án tố tụng quốc tế, công ty cần rất nhiều phiên dịch cùng xuất hiện.”

“Ừ, cảm ơn anh, khi nào cần tôi sẽ tìm anh.”

Hai người tùy tiện hàn huyên vài câu liền cắt đứt, tâm tình Tần Lạc bỗng nhiên tốt hơn, có lẽ là vì Cố Nam Châu chỉ có thể gọi là bạn bè bình thường gọi điện thoại cho cô, khiến cho trong lòng cô có chút an ủi.

Bỗng dưng, điện thoại di động lại vang lên.

Biểu thị gọi đến là nhóc Hoả Tinh.

Một giây kia, Tần Lạc cảm thấy điện thoại đặc biệt phồng tay, từ khi biết Tiểu Tinh là con trai của mình, cô lại cảm thấy là lạ.

Mới vừa ấn xuống nút nghe, thì nghe thấy đầu kia truyền đến giọng Tiểu Tinh ngây thơ ngọt ngào: “Chị, Tiểu Tinh rất nhớ chị, không phải chị đã đồng ý tối nay tới xem em sao?”

Lúc này Tần Lạc mới nhớ lúc trước đã từng đồng ý với Tiểu Tinh tối nay đến thăm bé, kết quả náo loạn một ngày, cô căn bản quên mất.

“Tiểu Tinh, hôm nay chị có chút việc, khả năng không đi được.”

“A? Thân thể chị không thoải mái sao? Muốn Tiểu Tinh đi cùng chị đến bệnh viện không?”

Giọng Hoắc Gia Tinh ngây thơ đặc biệt đáng yêu, Tần Lạc nghe mà trong lòng ấm áp, nhưng nghĩ đến bé là con trai của mình, cái cảm giác là lạ lại tới nữa.

Không nói lên được cũng nói không rõ ràng.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 142: Từ Chúc Gặp Trở Ngại

Tần Lạc lắc đầu: “Không cần, chị vì chuyện công việc có chút phiền não, ngày mai thì tốt rồi, thời gian cũng không sớm, Tiểu Tinh nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Vâng, chị cũng là..! Nghỉ ngơi sớm một chút!”

Từ lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu Tinh, trong lòng cô liền thích bé, mỗi lần ở cùng với bé đều có cảm giác thân thiết không nói rõ được...

Mà bé lại rất bám mình, ban đầu cô chỉ cho là mình trêu chọc đứa bé vui vẻ, bây giờ mới hiểu được...

Đây là quan hệ huyết thống cắt không đứt.

Cô tìm chỗ bậc thang ngồi xuống, nhìn người đi đường lui tới trong công viên, nghe tiếng nói tiếng cười của mọi người, cô càng thêm có vẻ cô đơn...

Mặc dù Bùi Tử Ninh rất lo lắng cho bạn mình, nhưng cô cũng biết hôm nay Lạc Lạc trải qua quá nhiều, nhất định cần một chút không gian riêng để tiêu hóa.

Có một số việc, người ngoài nói nhiều cũng vô dụng.

Ngày hôm sau.

Sáng sớm, Tần Lạc rời giường trang điểm cùng đeo đồ trang sức trang nhã cho mình tự nhiên, áo sơmi trắng, áo lông dệt sợi vàng nhạt cổ chữ V, một chiếc quần, áo bành tô màu xám.

Tóc dài màu nâu quần để ở phía sau đến eo, mặt cô trong gương quyến rũ, giống một phụ nữ đô thị giỏi giang thành thực.

Tần Lạc hít một hơi thật sâu thì cầm túi sách ra cửa, hôm nay cô phải đến công ty chính thức từ chức, sau khi trải qua chân tướng như vậy, cô không có cách nào đối mặt với Hoắc Kỳ Thành, càng không nói đến coi như không có việc gì ở lại công ty tiếp tục đi làm.

Cuộc sống của cô có chỗ hồng, cô cần phải tìm trở về.

...

Trong văn phòng Giang Ánh Tuyết.

Tần Lạc đã sớm đánh xong đơn từ chức đưa đến: “Tổ trưởng Giang, đây là thư từ chức của tôi.”

Giang Ánh Tuyết nhìn thoáng qua ba chữ trên tờ giấy trắng kia, ngừng đầu liếc về phía Tần Lạc, nói một câu không liên quan gì: “Cô bị Hoắc tổng vứt bỏ?”

Tần Lạc ngay cả mí mắt cũng không nâng, không chút để ý hỏi lại: “Tổ trưởng Giang, đề tài này với công việc có liên quan sao?”

Giang Ánh Tuyết nắm tay lại: “Nếu tôi nói là có?”

Tần Lạc nhàn nhạt nâng mi lên, ánh mắt sắc bén lạnh lùng: “Đề tài không liên quan đến công việc, tôi nghĩ tôi có thể cự tuyệt trả lời.”

Giang Ánh Tuyết thở gấp, tâm muôn lặt bàn cũng có: “Tần Lạc, cô có tư cách gì đắc ý ở trước mặt tôi? Sở dĩ cô lựa chọn từ chức không phải bởi vì

không ngốc nổi ở chỗ này nữa!”

Tần Lạc nở nụ cười: “Không! Tổ trưởng Giang cô sai rồi, tôi từ chức là bày tỏ tôi bỏ các người.”

Không đợi Giang Ánh Tuyết nói chuyện, cô tiếp tục nói: “Nếu Tổ trưởng Giang đã đồng ý, tôi rời đi trước, về chuyện công việc tôi sẽ tìm đồng nghiệp bàn giao.”

Nói xong, cô chuẩn bị rời đi.

Cô tuyệt không muốn ở lại đây, tốt nhất buổi sáng có thể làm xong tất cả thủ tục bàn giao, buổi chiều, cô hoàn toàn tự do rồi.

Giang Ánh Tuyết tức giận nhìn bóng lưng cô đến muốn hộc máu, cái người tên Tần Lạc này thật mạnh miệng, từ trong miệng cô ta vẫn không chiếm được chút tin tức nào!

Nếu chính cô ta chủ động đưa ra từ chức, cô đương nhiên không có lý do gì để cự tuyệt.

...

Tần Lạc trở lại vị trí của mình bắt đầu động thu dọn đồ, Lương Tinh với Chu Thiến vội vàng vây qua: “Cô lại phải đi công tác?”

Tay Tần Lạc thu dọn đồ hơi tạm dừng nửa giây: “Không, tôi đã từ chức rồi.”

Lần này đến phiên Lương tinh với Chu Thiến kinh ngạc không thôi: “Cái gì? Từ chức? Tại sao thế?”

Hai cô dường như cùng lúc nói ra, phải biết rằng tập đoàn Đế An là công ty tốt nhất thành phố A, mỗi ngày đều có vô số người chen cúi đầu muốn vào, nhân viên có thể vào ngoài trừ đã làm sai chuyện hoặc kỳ thực việc

biểu hiện không tốt bị khai trừ, đến nay vẫn chưa từng nghe nói có chủ động từ chức...

Tiền lương, đãi ngộ cùng phúc lợi tốt như vậy đi đâu tìm được!

Tần Lạc nhếch môi: “Nguyên nhân cá nhân!”

Lương Tinh bấu môi: “Tần Lạc không phải gần đây cô tham dự vụ án lớn của công ty chúng ta sao? Nghe nói cô còn là trợ thủ phiên dịch mà luật sư Cố chỉ định, chẳng lẽ luật sư Cố mặt người dạ thú làm cái gì với cô...”

Vẻ mặt Tần Lạc đầy vạch đen: “Luật sư Cố chỉ định tôi trợ thủ giúp anh ta phiên dịch là vì tôi với anh ta là bạn thời trung học, cũng khá quen thuộc, tính tình của anh ta tuyệt đối là điển hình người khiêm tốn, lịch sự, không chút giả dối.”

Chu Thiến không nhịn được chen vào nói: “Oa! Thì ra cô đánh giá cao luật sư Cố như vậy!”

Tần Lạc nhún vai: “Ăn ngay nói thật mà thôi.”

Bỗng nhiên, phía sau truyền đến một tiếng ho nhẹ, ba cô gái không hẹn mà cùng quay đầu lại, đợi nhìn thấy người đến, trong mắt Lương Tinh với Chu Thiến nhất thời bốc lên trái tim màu hồng.

Oa! Đây là lần đầu tiên gần gũi nhìn thấy luật sư Cố, trước đều cách thật xa vội vàng nhìn...

Chân thật là người đàn ông tao nhã dịu dàng như ngọc!

Bên tai Tần Lạc nhiễm lên một chút đỏ ửng, khụ... Vừa rồi cô lời nói sẽ không phải bị anh ta nghe được chứ?

Mặc dù nói thật, nhưng có thể để cho bạn học Cố hiểu lầm!

Ánh mắt Cố Nam Châu nhìn về phía Tần Lạc dịu dàng như nước: “Cần tôi giúp một tay không?”

Tần Lạc lắc đầu: “Không có nhiều đồ, tự tôi có thể làm được, bên kia anh không vội sao?”

Cố Nam Châu đi tới nhìn bàn làm việc của cô: “Vội nữa cũng cần ra ngoài hít thở không khí, ở trong phòng sẽ có lỗi suy nghĩ không nhạy bén như ông già rồi.”

Tần Lạc không nhịn được chế nhạo nói: “Đường đường Cố Đại Luật Sư cũng sẽ có lúc suy nghĩ không nhạy bén sao? Tôi còn tưởng rằng anh là không có gì không thắng!”

Cố Nam Châu cười nhẹ: “Nếu tôi lợi hại như thế thì tốt rồi.”

Lương Tinh với Chu Thiển đứng ở một bên đều bị Cố Nam Châu tươi cười làm cho mềm nhũn, thật sự là có người đàn ông hoàn mỹ đến cực điểm! So với tổng giám đốc còn có Đường thiếu hoàn toàn không giống nhau!

Tần Lạc giống như nghĩ đến cái gì: “Đúng rồi, sau khi tôi từ chức bên kia anh có thể hay không...”

Cố Nam Châu lắc đầu: “Không sao, theo suy nghĩ của bản thân là được, không cần băn khoăn quá nhiều.”

Tần Lạc cắn môi: “Ừ.”

Về mặt Chu Thiển phấn hồng chen vào nói: “Luật sư Cố, anh với Tần Lạc là bạn thời trung học thật sao? Thật hâm mộ quan hệ của hai người còn có thể tốt như vậy, có thể ký tên cho tôi được không? Tôi rất sùng bái anh.”

Cố Nam Châu cười nhạt như hoa cúc: “Bạn thời trung học mới là trân quý nhất.”

Lương Tinh phụ họa nói: “Bạn bè bên cạnh tôi cũng nói như vậy, bạn bè tôi quan hệ tốt nhất cũng là bạn trung học!”

Cố Nam Châu nhẹ cười: “Quả thật như vậy.”

Cũng trong lúc đó, tầng 59.

Sau khi Trình Sâm biết được tin Tần Lạc từ chức vội vàng nhằm phía văn phòng Boss, tốc độ giọng nói sốt ruột: “Boss, lúc này Tần tiểu thư đang làm thủ tục tạm rời cương vị công việc.”

Đáy mắt Hoắc Kỳ Thành đột nhiên dâng lên tức giận: “Tôi chưa đồng ý, ai cho phép cô ấy từ chức?”

Bộ dạng Trình Sâm phục tùng: “Tổ trưởng Giang đã đồng ý.”

Hoắc Kỳ Thành tức giận đứng lên: “Cô ta đồng ý có ích lợi gì? Bây giờ cậu gọi điện thoại cho Tần Lạc, bảo cô ấy đến văn phòng của tôi một chuyến!”

Trên trán Trình Sâm không nhịn được toát ra mồ hôi lạnh, này...

Rốt cuộc là tình huống gì?

Không có biện pháp, Boss lên tiếng, anh ta chỉ có thể làm theo.

Nhiên - -

Người nghe điện thoại không phải Tần Lạc, mà là Lương Tinh trước sân khấu, cô nghe đối phương là trợ lý tổng giám đốc, giọng có chút không

tìm ra phương hướng rồi.

“Trợ lý Trình tìm Tần Lạc! Hình như cô ấy đến bộ phận nhân sự rồi.”

“Bây giờ cô lập tức lập tức đi tìm cô ấy, bảo cô ấy đến tầng 59 một chuyến.”

“A.....”

Lương Tinh hoảng hốt đáp, sau đó thì phát hiện đối phương cúp điện thoại.

Cô suy nghĩ hai giây, Tần Lạc từ chức cư nhiên kinh động đến tầng 59 sao? Chẳng lẽ cô ấy phạm vào lỗi gì?

Đúng lúc Hứa Vi đưa tài liệu trở về, thấy dáng vẻ cô ngần người không nhin được hỏi: “Sao vậy?”

Lương Tinh nói: “Vừa rồi trợ lý Trình gọi điện thoại đến bảo tôi đi tìm Tần Lạc, nói với cô ấy lập tức lên tầng 59, giọng nói nghe giống như rất vội, cô nói xem có phải Tần Lạc làm chuyện gì nên mới vội vã muốn từ chức như vậy không!”

Hứa Vi hơi trầm ngâm: “Tôi cũng không biết, nếu bảo cô đi tìm người, cô còn không nhanh lên.”

Lúc này Lương Tinh mới đi về phía bộ phận nhân sự, đúng lúc cán Tần Lạc sắp đóng con dấu giữ cô lại: “Tần Lạc, cô lên tầng 59 trước đi! Trợ lý Trình tìm cô rất gấp.”

Tần Lạc không biểu hiện dáng vẻ hoảng hốt, chỉ là nhàn nhạt đáp: “A.....”

Sau đó, không hề nhúc nhích.

Lương Tinh sốt ruột, giữ chặt tay cô: “Này! Cô nghe thấy tôi nói chuyện không! Trợ lý Trình tìm cô!”

Tần Lạc nhìn cô ấy một cái: “Anh ta tìm tôi tôi phải đi sao?”

Lương Tinh kinh ngạc há to mồm, dường như rất khó tin Tần Lạc có thể nói như vậy, “Tần Lạc, trợ lý Trình là trợ lý đặc lực nhất bên cạnh tổng giám đốc, ở công ty chúng ta dường như được coi là dưới một người trên vạn người, cô...”

Tần Lạc bĩu môi: “Tôi đã từ chức, anh ta là ông trời thì với tôi chẳng có quan hệ?” ()

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 143: Hoắc Kỷ Thành, Anh Thật Hèn Hạ

Lương Tinh trợn mắt há hốc mồm nhìn cô: “Nhưng trợ lý Trình bảo tôi đi tìm cô, cô nói tôi nên làm thế nào?”

Tần Lạc nhún vai: “Cô nói không tìm thấy tôi hoặc là tôi không chịu đi cũng được, đẩy hết trách nhiệm lên trên người tôi.”

Lương Tinh thầm nghĩ rằng: Đây là điển hình từ chức không sợ đối nghịch!

Hai người đang trò chuyện, bộ phận nhân sự chuẩn bị đóng dấu cho Tần Lạc bỗng nhiên nhận được một cú điện thoại của tổng giám đốc, sau đó cô ta cảm thấy cầm thư từ chức trong tay giống như khoai lang phỏng tay để ở một bên.

Tần Lạc thấy hành động của cô ta lập tức hiểu sao lại thế này: “Mặc dù hôm nay cô không đóng dấu cho tôi, tôi cũng xác định từ chức.”

Nói xong, thì cầm túi sách chuẩn bị rời đi.

Hoắc Kỷ Thành cho rằng một con dấu nho nhỏ có thể ngăn mình sao? Bên Giang Ánh Tuyết đã phê duyệt, anh còn có lý do gì không đồng ý?

Vốn là chuyện Giang Ánh Tuyết có thể quyết định, anh cần gì phải vượt quyền can thiệp?

Lương Tinh sợ cô rời khỏi giữ chặt tay cô: “Tần Lạc, cô thật sự không đi lên tầng 59 sao?”

Tần Lạc kiên định lắc đầu: “Không đi.”

Sau đó cũng không nhìn về mặt Lương Tinh, trực tiếp xoay người đi.

Lương Tinh há miệng thở dốc, cuối cùng vẫn không nói gì, không biết tại sao, hôm nay trên người Tần Lạc lộ ra khí phách của một nữ vương!

Chẳng lẽ bởi vì đòi từ chức sao?

Cho nên không quan tâm?

Tần Lạc vừa ra khỏi bộ phận nhân sự thì gặp Hoắc Cẩm Dương, cô vốn không muốn chào hỏi anh ta, kết quả anh ta lại gọi cô lại.

“Em đây là?”

“A..., tôi từ chức rồi.”

Một câu rất đơn giản, gọn gàng lưu loát.

Hoắc Cẩm Dương có chút ngoài ý muốn nhìn cô: “Từ chức? Đang êm đẹp em làm sao phải từ chức? Chẳng lẽ có liên quan đến chú ba?”

Tần Lạc liếc anh ta một cái: “Anh là người nào của tôi? Tôi nhất định phải nói cho anh sao?”

Nói xong, thì không quan tâm đến phản ứng đến anh ta.

Hoắc Cẩm Dương tiến lên một bước giữ chặt cánh tay của cô, hạ giọng: “Tần Lạc, dù sao chúng ta đã quen biết một thời gian! Anh cũng là vì tốt cho em! Thật ra, từ cá nhân anh mà nói, anh ước gì em với chú ba anh luôn tốt, như vậy cơ hội anh thắng lớn hơn nhiều. Em chắc cũng nghe nói, anh

với Giang Ánh Thần sắp kết hôn, chắc hẳn gần đây áp lực chú ba anh nhất định rất lớn, nếu không chú ấy sẽ không chọn vào lúc này chia tay với em, anh đã sớm đã cảnh cáo em, em với chú ba anh không thể có tương lai! Anh ở lúc mấu chốt chỉ biết lựa chọn Giang Ánh Tuyết!”

Tần Lạc tức giận hất tay anh ta ra: “Hoắc Cẩm Dương, tôi nói thêm câu nữa, tôi thật sự không cần lòng tốt của anh! Tôi cũng không phải đứa trẻ ba tuổi, nên làm gì trong lòng tôi rất rõ ràng, không cần anh ở bên cạnh khoa tay múa chân!”

Sắc mặt Hoắc Cẩm Dương tức giận đến tái nhợt: “Tần Lạc, em thật sự rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt! Cùng ở một chỗ với chú ba anh sẽ cho em cảm giác vui vẻ khi trả thù anh sao?”

Tần Lạc trợn trừng mắt: “Hoắc đại công tử, anh thật sự suy nghĩ nhiều! Trả thù anh? Tôi không rảnh rồi như thế!”

Đương nhiên Hoắc Cẩm Dương không tin lời cô, anh ta từ nhỏ cảm thấy bản thân mình ưu việt, nhất là gần đây tâm lý này bành trướng càng thêm đặc ý vênh váo.

“Đừng phủ nhận, anh còn không hiểu rõ em sao?”

Tần Lạc quả thực muốn một lần nữa biết Hoắc Cẩm Dương, làm sao có người đàn ông không biết xấu hổ như vậy?

Chỉ tiếc mình không muốn nói cho anh sự thật, nếu không thì giống như hung hăng tát vào mặt anh ta một cái!

“Cảm ơn anh đã tự cho là đúng rất hiểu tôi, đây chỉ là cảm giác tốt đẹp của bản thân anh dán vàng lên mặt mình, với tôi một chút cũng không liên quan hệ!”

Tần Lạc không chút khách khí nói, với loại đàn ông cận bã không biết xấu hổ này, cô chỉ có thể cương quyết cứng rắn hơn nữa.

Hoắc Cẩm Dương bị cô chế nhạo mà sắc mặt tái nhợt, đúng lúc mấy đồng nghiệp đi ngang qua bên cạnh, về mặt mọi người kinh ngạc nói: “Tần phiên dịch cô quen Hoắc quản lí sao?”

Tần Lạc tức giận trả lời: “Không quen.”

Cô tình nguyện chưa từng quen người này, xui xẻo!

Mọi người đưa mắt nhìn nhau nhìn bóng lưng cô rời đi, sau đó lại nhìn thoáng qua Hoắc Cẩm Dương, sắc mặt đối phương thật không tốt!

Coi như đến gần không được, còn bị quăng mặt mũi đi...

Có đồng nghiệp định nịnh bợ Hoắc Cẩm Dương nói: “Tần phiên dịch này thật ngang ngược! Không phải ý vào phiên dịch tổ ba là tâm phúc của tổng giám đốc sao!”

“Tôi nghe nói cô ta léng phéng với Đường thiếu!”

“Hừ! Lời này không thể nói lung tung...”

Người bên cạnh nhanh mắt phát hiện sắc mặt Hoắc Cẩm Dương càng ngày càng không tốt, thì biết điều không bàn tán về Tần Lạc nữa.

Hoắc Cẩm Dương lạnh lùng nhìn lướt qua bọn họ: “Đều nhàn rồi không có chuyện gì làm sao?”

Lời này vừa ra, mọi người lập tức giải tán, nhao nhao trốn trong không gian nhỏ của mình.

Đến bãi đỗ xe dưới đất Tần Lạc cảm thấy cả người buông lỏng, trong lòng cô hiểu rõ, sau khi rời khỏi đây, nếu muốn trở về là không thể nào.

Mặc dù nơi này nền tảng rất tốt, nhưng hoàn cảnh công việc khiến bản thân mình thoải mái mới được, kiếm nhiều kiếm ít cũng không phải quan trọng nhất.

Chẳng qua kiêm chức thêm nhiều mấy nơi!

Cô hít một hơi thật sâu, khởi động xe chuẩn bị rời đi, mới vừa ra khỏi ga ra quẹo trái, thì nhìn thấy một chiếc Spyker màu đen cấp tốc chạy về phía cô, cô sợ tới mức khẩn trương phanh xe lại.

Đối phương cố ý chặn xe ở phía trước xe cô, sau đó cửa xe mở ra, Hoắc Kỳ Thành đen mặt đi xuống.

Tần Lạc nhìn người đàn ông đi về phía cô, hận không thể quay xe rời đi, nhưng đường ra khỏi ga ra chỉ có một.

Sắc mặt Hoắc Kỳ Thành âm trầm vỗ cửa sổ của cô, Tần Lạc lười biếng đè cửa thủy tinh xuống: “Tôi nghĩ giữa chúng ta đã không có gì để nói!”

Hoắc Kỳ Thành lớn tiếng nói: “Em trước xuống xe đã.”

Tần Lạc giương mắt trong nháy mắt liền liếc đến cameras ở phía trước trên đỉnh đầu: “Ở đây có cameras.”

Hoắc Kỳ Thành dứt khoát đưa tay vào vặn mở cửa xe của cô, sau đó mạnh mẽ lôi cô từ trong xe ra, mặc kệ Tần Lạc vùng vẫy thế nào cũng không buông tay, cho đến nhét cô vào trong xe mình.

Sau khi khóa kỹ cửa xe, mới nổ máy xe rời khỏi ga ra.

Tần Lạc nhìn xe mình lẻ loi đứng ở kia, tức giận nói: “Như vậy có ý tứ sao? Khi anh bắt đầu gạt tôi kia, giữa chúng ta hoàn toàn hết rồi!”

Hoắc Kỳ Thành không nói gì, mà là bấm điện thoại chi trợ lý Trình Sâm: “Xử lý bằng ghi hình ở bãi đỗ xe một chút, còn có xe của Tần Lạc.”

Trình sâm hiểu rõ lên tiếng.

Không bị để ý đến Tần Lạc tức giận làm cho bộ ngực kịch liệt lên xuống, dứt khoát lười phản ứng lại anh, quay đầu ra bên ngoài cửa sổ.

Trầm mặc mấy phút sau.

Hoắc Kỳ Thành không nhanh không chậm nói: “Tiểu Tinh còn chưa biết em là mẹ ruột của bé, anh nghĩ sau khi bé biết nhất định sẽ vô cùng vui vẻ.”

Tần Lạc cắn môi, lạnh lùng phun ra hai chữ: “Hèn hạ!”

Lấy đứa bé để uy hiếp mình, tính gì là đàn ông!

Hoắc Kỳ Thành lại nói thêm: “Chuyện sáu năm trước anh cũng là bất đắc dĩ, lúc trước chọn thôi miên em cho em quên đoạn trí nhớ kia là hi vọng cuộc sống sau này của em không bị nó ảnh hưởng.”

Tần Lạc hừ lạnh: “Nói thì đơn giản! Lấy một cục thịt từ trên người tôi sau đó thôi miên làm tôi quên mất tất cả là tốt cho tôi? Để cho cuộc sống sau này của tôi không thể ảnh hưởng, các người có thể xác định cả đời này tôi sẽ không nhớ lại sao?”

Hoắc Kỳ Thành khẽ nhếch môi mỏng: “Nếu không gặp lại em, anh sẽ để cho Ước Hàn quan sát tình hình của em, sau đó “

Tần Lạc trách móc nói: “Sau đó định kỳ tiến hành thôi miên với tôi sao?”

Hoắc Kỳ Thành mím môi không có hé răng, tương đương với cam chịu.

Tần Lạc cảm thấy đây là truyện cười mình từ trước đến nay nghe buồn cười nhất: “Thật đúng là có tiền có thể sai khiến ma quỷ! Kịch bản trong

phim truyền hình lại có thể phát sinh tại trên người tôi, đây là vinh hạnh của tôi sao?”

Hoắc Kỳ Thành nhú mào thật chặt: “Lúc ấy em đúng lúc ở trên cùng một chiếc máy bay với bọn anh, hơn nữa tình trạng thân thể của em với các hạng chỉ tiêu đều rất phù hợp với anh, cho nên “

Tần Lạc mấp máy môi, tâm tình hết sức bức bối tóm lấy tóc, bỗng dừng lạnh giọng, “Dừng xe! Tôi muốn xuống xe!”

Hoắc Kỳ Thành đương nhiên sẽ không dừng xe: “Anh biết bây giờ em không có cách nào tiếp nhận tất cả, nhưng không phải em rất thích Tiểu Tinh sao? Chẳng lẽ em không muốn sống vui vẻ với con?”

Con người đen của Tần Lạc trong veo mà lạnh lùng: “Một con ngựa thuộc về con ngựa, tôi không phủ nhận tôi rất thích Tiểu Tinh, nhưng tôi không có cách nào tha thứ cho hành vi của anh, anh thuộc loại biến thành trộm cướp!”

Sắc mặt Hoắc Kỳ Thành không tốt, đây là lần đầu tiên bị người ta chỉ trích như vậy.

“Tần Lạc, em bình tĩnh một chút được không?”

“Bình tĩnh? Bây giờ tôi rất bình tĩnh nói cho anh biết, tôi ghét bị người khác lừa gạt, càng chán ghét kiểu trộm cướp lừa gạt, anh không chỉ có làm biến mất trí nhớ của tôi, lại còn thôi miên tôi sinh con của anh, anh coi tôi là cái gì hả?”

Trong lúc này Tần Lạc không có cách nào tiếp nhận sự thật này.

Ngắm lại, cô cảm thấy không thể tin được, như chìm đắm ở trong giấc mơ còn chưa tỉnh lại.

“Ban đầu bọn anh trưng cầu được ba mẹ em đồng ý.”

“Đừng nói cha mẹ tôi! Mẹ tôi đã sớm mất!”

Tần Lạc lớn tiếng cắt ngang lời của anh, Đồng Thắng Lợi với Lý Thúy Như được tính cha mẹ sao? Không nói đến mẹ kế Lý Thúy Như này, ngay cả ba ruột Đồng Thắng Lợi, cũng chưa từng chân chính yêu thương cô một ngày, ở trong mắt ông ta, mình chính là đứa con của người phụ nữ ông ta không yêu.

Ha ha!

Từ đầu cô sinh ra là một sai lầm!

Hoắc Kỳ Thành cũng là về sau mới biết mẹ ruột của Tần Lạc đã mất, lúc trước ký hiệp nghị là mẹ kế của cô, một lòng chỉ mong sao cô rời nhà càng xa càng tốt.

“Em cũng biết mẹ kế không tốt, chẳng lẽ em hi vọng Tiểu Tinh dẫm vào vết xe đổ của em sao?”

Hoắc Kỳ Thành miễn cảm bắt lấy điểm ấy.

Tần Lạc lạnh lùng giương mắt: “Hoắc Kỳ Thành, anh cũng thật hèn hại! Nếu anh còn có chút nhân tính, sẽ không nói cho Tiểu Tinh biết sự thật! Nếu không khi bé biết chân tướng, đứa bé năm tuổi làm sao có thể chịu đựng được?”

Sắc mặt Hoắc Kỳ Thành một tắc một tắc trở nên lạnh lùng, thật lâu sau, cũng không nói thêm nữa.

Sau khi trầm mặc ngắn ngủi.

Tần Lạc lạnh lùng mở miệng: “Dừng xe! Giữa chúng ta nên dừng ở đây! Vốn không phải người cùng một thế giới, cần gì phải ép buộc ở một chỗ.”

Hoắc Kỳ Thành vẫn không chịu dừng xe.

Tần Lạc dứt khoát đi đưa ra đòn sát thủ, bị Hoắc Kỳ Thành đen mặt ngăn lại, quát: “Em điên à?”

Tần Lạc cười lạnh trả lời: “Không sai! Anh không dừng xe chỉ sợ tôi sẽ điên hơn! Muốn thử xem không?”

Khóe môi tà tứ cô hơi cong lên, Hoắc Kỳ Thành chỉ cảm thấy rét lạnh.

Anh tìm chỗ dừng xe sang vị trí bên cạnh, mới vừa dừng hẳn, Tần Lạc nhanh chóng mở cửa xe xuống, quyết tuyệt như vậy.

Hoắc Kỳ Thành buồn phiền đốt một điếu thuốc, làm sao chuyện trở thành như vậy?

Lúc này là mùa đông, gió lạnh thấu xương, như muốn đóng băng xương cốt cô.

Tần lạc nắm thật chặt áo khoác ngoài, đưa tay cản xe taxi chuẩn bị rời đi.

Có lẽ, cô nên rời thành phố.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 144: Chuẩn Bị Rời Đi

Tần Lạc về đến nhà thì bắt đầu thu dọn hành lý, ở nhà bận bịu dọn dẹp thoáng cái đến buổi trưa làm đầu óc cô choáng váng...

Không muốn dừng lại sợ mình sẽ suy nghĩ lung tung, đến gần tám giờ, nhận được điện thoại của bạn tốt Bùi Tử Ninh: “Lạc Lạc, cậu có khỏe không?”

Tần Lạc thở dài: “Tử Ninh, mình muốn rời khỏi đây.

Bùi Tử Ninh không kinh ngạc nhiều dường như ở trong dự liệu: “Nghĩ muốn đi đâu chưa?”

Tần Lạc thở dài một tiếng: “Còn chưa nghĩ ra, chỉ không muốn ở lại thành phố này. Trước kia chưa hạ quyết tâm, bây giờ hoàn toàn nản lòng rồi.”

Bùi Tử Ninh biết trong lòng bạn tốt khổ sở, mới vừa lên lớp 10 thì mẹ xảy ra tai nạn xe ngoài ý muốn qua đời, sau đó còn chịu áp bức của mẹ kế.

Mặc dù có ba ruột, nhưng từ đầu không muốn thấy cô, đối xử con gái ruột thịt không bằng người ngoài.

Vốn nghĩ sau khi tốt nghiệp đại học tìm được công việc tốt thì bắt đầu cuộc sống bình thường, gặp được Hoắc Kỳ Thành rộng trong biển người này lại còn cùng anh ta yêu nhau quả thật là ao ước của rất nhiều cô gái.

Nhưng cuộc đời lại đùa giỡn cô ấy lớn như vậy, dù trên người ai cũng sẽ không chịu nổi.

“Mình vừa tan việc, muốn ăn đồ nướng của ông chủ Trần không? Mình mang chút qua.”

“Được! Mang chút bia nữa.”

“Ừ.”

Khi Bùi Tử Ninh chạy đến, Tần Lạc đã dọn dẹp trong nhà không nhiễm một hạt bụi nhỏ, mỗi góc đều sạch sẽ sáng bóng loáng.

Bùi Tử Ninh đặt đồ nướng với bia ở trên bàn phòng khách: “Cả buổi trưa ở nhà dọn dẹp vệ sinh?”

Tần Lạc mở tivi ra: “Ừ.”

Bùi Tử Ninh lấy một lần ra sáu lon bia đặt ở trên bàn: “Cậu vẫn giống như trước đây, tâm tình không tốt thì thích tìm việc làm cho mình.”

Tần Lạc mở một lon bia, cảm thán nói: “Chỉ có như vậy mới có thể hoàn toàn gây tê bản thân! Nếu không thì ngồi ở một chỗ sẽ nghĩ rất nhiều, hơn nữa hai ngày này chỉ cần nhớ lại ký ức đầu mình liền đau, giống như nổ tung.”

Bùi Tử Ninh đau lòng nói: “Lạc Lạc, nếu không chúng ta đi khám bác sĩ tâm lý?”

Tần Lạc lắc đầu: “Thôi, mình đã nghĩ qua, nếu như không nhớ ra đoạn ký ức kia thì không cần nghĩ, dù sao nhớ ra hay không đối với mình cũng không khác nhau, quá cận kề mình sợ bản thân không chịu nổi.”

Bùi Tử Ninh cùng cô uống một ngụm: “Từ chức bên công ty kia rồi hả?”

Tần Lạc ăn một miếng thịt: “Bên tập đoàn Để An mình gốc không nổi nữa, người quen nhiều, ký niệm cũng nhiều, bây giờ mình chỉ muốn tìm một nơi thanh tĩnh, tốt nhất không ai quen mình, sau đó bắt đầu một cuộc sống mới.”

Bùi Tử Ninh rầu rĩ uống một ngụm, do dự một lúc mới hỏi: “Tiểu Hỏa Tinh biết cậu là mẹ bé không?”

Tần Lạc mím môi: “Không biết.”

Bùi Tử Ninh buồn bực oán giận nói: “Kẻ có tiền thật sự là đáng ghét! Sao có thể nghĩ ra biện pháp làm tổn thương như vậy? Chờ cậu sinh con xong sau đó thôi miên cậu để quên mất tất cả, quả thật giống như phim bộ.”

Khóe môi Tần Lạc hiện lên nụ cười khổ: “Đúng vậy! Cho đến bây giờ mình cũng cảm thấy giống như nằm mơ, chuyện không thể tưởng tượng sẽ phát sinh ở trên người mình.”

Bùi Tử Ninh thấy bạn tốt càng ngày càng bi thương vội vàng nói sang chuyện khác: “Lạc Lạc, bây giờ đúng mùa tốt nhất đi Tam Á, nếu không hai bọn mình bay qua đó chơi vài ngày được không?”

Tần Lạc lắc đầu: “Tử Ninh cậu đã cùng mình đi ra ngoài quá nhiều lần, ngày nghỉ của cậu nào có nhiều như vậy, Tam Á chỉ là bờ biển mà thôi, thôi.”

Bùi Tử Ninh nghĩ: “Cậu đã không có hứng thú với bờ biển, vậy chúng ta chọn một thành phố xung quanh đi tắm suối nước nóng như thế nào? Đúng lúc mùa đông là mùa tắm suối nước nóng tốt nhất.”

Tần Lạc chống cằm: “Ngược lại đi tắm suối nước nóng là ý tưởng hay.”

Bùi Tử Ninh vỗ mạnh đùi: “Vậy thì quyết định như vậy, chỗ để mình chọn, đến lúc đó hai bọn mình cùng đi.”

Tần Lạc nhìn về phía cô: “Cậu giả vờ thế nào?”

Bùi Tử Ninh bĩu môi: “Giả khỉ! Mặc dù bác sỹ chúng mình bình thường không thể nghỉ cả hai, nhưng có thể luân phiên, chẳng qua mình không thể nghỉ liên tiếp hai ngày, mình cũng có thể đổi với một đồng nghiệp khác, không có việc gì!”

Tần Lạc không nói thêm nữa, tâm ý bạn tốt cô sẽ nhận.

“Ừ.”

Trong tối nay, hai người vừa uống vừa nói chuyện, nói trời nam đất bắc, dường như chỉ có phát tiết tất cả không thoải mái trong lòng ra ngoài mới có thể hoàn toàn thoải mái.

Cùng buổi tối đó.

Cùng Tần Lạc không thoải mái còn có Hoắc Kỳ Thành, tối nay anh hẹn mấy bạn tốt ra ngoài, đêm nay Ước Hàn không có mang Mary đi cùng, có thể thấy được giữa năm người đàn ông có chút chuyện riêng muốn nói.

Giống ngày thường, phòng VIP khách quý quen thuộc.

Duy nhất không giống, tối nay không có phụ nữ dư thừa, chỉ có năm người bọn họ, từ trái sang phải theo thứ tự là: Lâm Lạc Đông, Tống Tư Bạch, Đường Triều, Hoắc Kỳ Thành, Ước Hàn.

Mắt thấy tối nay Hoắc Kỳ Thành đã tự rót hai ly rượu mạnh uống một mình, Đường Triều vội vàng ngăn cản: “A Thành, cậu còn uống như vậy thì mấy người bọn mình phải đưa cậu trở về đi ngủ rồi.”

Hoắc Kỳ Thành nhú lông mày: “Phụ nữ thật sự còn khó trị hơn so với chuyện trên thương trường.”

Điểm này Lâm Lạc Đông đầy đồng cảm, gần đây anh ta ở chỗ vợ trước vấp phải nhiều trắc trở, mỗi lần nhìn thấy cô ấy cùng một chỗ với người đàn ông khác, anh ta thấy thế đã phát hỏa!

Lập tức uống một ngụm rượu: “Phụ nữ tuyệt đối là sinh vật phiền toái nhất trên đời này!”

Tống Tư Bạch nghĩ đến Cảnh Uyển, tâm ý của mình không phải cô ấy không rõ, bất kỳ anh ta cố gắng như thế nào, giữa bọn họ dường như đều cách một bức tường.

Làm cho anh ta buồn bực không thôi!

“Tâm tư phụ nữ như kim dưới đáy biển!”

Ngược lại ba người rất có tiếng nói chung.

Đường triều với Ước Hàn liếc nhau một cái, chẳng lẽ chỉ có hai người bọn họ cảm thấy phụ nữ rất dễ thu phục sao?

Ước Hàn ho nhẹ một tiếng: “A Thành, thật ra mình cảm thấy giữa cậu với Tần Lạc còn có Tiểu Tinh, cô ấy đột nhiên biết chân tướng khẳng định có chút khó có thể tiếp nhận, nhưng thời gian dài”

Hoắc Kỳ Thành liếc anh ta một cái: “Đều tại chủ ý ôi thiêu của cậu!”

Trên trán Ước Hàn chảy đầy vạch đen, làm người thật khó!

Đường Triều xen vào nói: “A Thành, thật ra mình cảm thấy Ước Hàn nói không phải không có lý, dù sao phụ nữ rất mềm lòng, hơn nữa Tiểu Tinh là con trai ruột của cô ấy, coi như không nể mặt cậu, cô ấy cũng khó dứt bỏ Tiểu Tinh! Quan hệ huyết thống mẹ con không dứt bỏ được.”

Hoắc Kỳ Thành nhú mày: “Thật không?”

Đường Triều vội vàng gật đầu: “Đương nhiên rồi!”

Lâm Lạc Đông uống một ngụm rượu: “Mình hối hận lúc trước không để cho Tô Nhiễm sinh đứa bé.”

Tống Tư Bạch lười biếng nghiêng người tựa ở trên ghế sofa: “Có một số phụ nữ có thể gạo nấu thành cơm, có một số mặc dù như vậy, nhưng vẫn không sao cả.”

Đường Triều miễn cưỡng bắt lấy từ mẫu chốt: “Chắc chắc! Rõ ràng ý của cậu là cậu đã đánh gôn với chị Cảnh Uyển?”

Tống Tư Bạch liếc xéo anh ta một cái: “Mình đang ví dụ.”

Đường Triều mờ ám cười: “Chuyện chưa làm qua cậu làm sao mà biết rõ ràng như vậy? Thật ra mình muốn nói! Chị Cảnh Uyển là người phụ nữ điển hình ăn mềm không ăn cứng, cậu chỉ cần giả vờ ốm yếu ở trước mặt chị ấy là có thể, bảo đảm chị ấy chăm sóc cẩn thận cho cậu.”

Hoắc Kỳ Thành tung ra một câu công đạo: “Cậu cho rằng là Đại Bạch của cậu sao?”

Đường Triều nhất thời vô cùng bi thương: “Quá đáng ghét! Cả đám các cậu đều nhắm vào mình!”

Ước Hàn bị kích thích nổi da gà đầy người: “Khụ khụ khụ... Đường Triều cậu còn như vậy thật sự sẽ trở thành ảo tưởng, thật không hiểu em gái Đại Bạch làm sao có thể thích kiểu người này.”

Đường Triều không phục hừ nói: “Mình thuộc kiểu người như thế nào? Người đàn ông bây giờ được chào đón nhất là mình đây.”

Lâm Lạc Đông từ từ phun ra một vòng khói: “Ngược lại cậu nói ra được.”

Đường Triều hừ hừ cái mũi: “Cái này tôi gọi là nhận biết mình, đáng vẻ không giống như cả đám các cậu đều đứng đắn, nam thần cao cao tại thượng chỉ có thể bàng quan không thể không tôn trọng, cái này tôi gọi là đến gần khí chất nam thần!”

Ước Hàn không nhịn được chế nhạo nói: “Mình nói Đường thiếu này, cậu có thể không khoác lác được không!”

Đường Triều kiêu ngạo hất cằm lên: “Không thể! Nhưng trong lòng khó chịu!”

Bốn người khác đồng thời lắc đầu, bày tỏ người này đã không có thuốc nào cứu được rồi.

Nhưng không thể phủ nhận, có anh ta điều tiết bầu không khí, trong phòng đã loại bỏ khói mù lúc ban đầu.

Tâm tình Hoắc Kỳ Thành tốt lên một chút, nhưng nghĩ đến bóng lưng Tần Lạc vào buổi trưa quyết tuyệt rời đi, thì chỗ nào đó trong lòng anh bắt đầu khó chịu.

Có lẽ đúng như Đường Triều nói, anh đã yêu Tần Lạc.

Lâm Lạc Đông bắn đầu mẫu thuốc lá trong tay rơi xuống, giơ ly rượu lên: “Đến, đêm nay không say không về, quên những người phụ nữ phiền toái đi!”

Bốn người khác nhao nhao nâng ly, dường như đều có ý không say không về.

Tối nay, nhất định là một đêm không ngủ.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 145: Gặp Người Không Nên Gặp

Hiệu suất Bùi Tử Ninh làm việc rất nhanh, không đến một ngày tìm được sơn trang nghỉ dưỡng tắm nước nóng, hơn nữa khách sạn dừng chân đã đặt xong.

Dọc theo đường đi, cô ấy giới thiệu hoàn cảnh sơn trang nghỉ dưỡng tắm nước nóng có bao nhiêu tốt cho Tần Lạc, xung quanh còn có thị trấn, ngày hôm sau có thể đi dạo...

Tần Lạc không hề dị nghị với sắp xếp của bạn tốt, cô không cần quan tâm đi theo ra ngoài chơi đã vô cùng tốt.

Khi đến sơn trang nghỉ dưỡng tắm nước nóng đã là năm giờ chiều, hai người ở trong sơn trang tùy tiện ăn chút gì liền thay áo tắm đi tắm suối nước nóng.

Sau khi vào bên trong, Bùi Tử Ninh không nhịn được cảm khái nói: “Chắc chắc! Hoàn cảnh bên trong thật đẹp! Quả thực có thể so sánh với Dao Trì tiên cảnh!”

Tần Lạc chế nhạo nói: “Cậu đã từng thấy Dao Trì tiên cảnh?”

Bùi Tử Ninh chớp chớp mắt: “Từng thấy qua! Trong phim truyền hình rất nhiều!”

Tần Lạc trợn trừng mắt, cô nói thật phí lời.

Bên trong này có mười mấy suối nước nóng lớn nhỏ, có cái ao hình quả trứng to, bên cạnh còn có bốn ao nhỏ hình dạng khác nhau.

Bên cạnh phân biệt cho thấy bất đồng công hiệu: Ao sôi sùng sục, áo sữa tươi, áo cá chữa liệu ...

Vách tường suối nước nóng đều xây thân thể người thích hợp dựa đá cuội, phía ngoài lồi lõm, đúng lúc dán sát gáy người, có tác dụng mát xa.

Bốn phía suối nước nóng giống như một vườn hoa nhỏ, luân phiên bốn mùa trồng hoa, bất luận là mùa nào, đều có thể thấy hoa tươi, ngửi mùi hoa thấm vào lòng người.

Tần Lạc đặt khăn tắm khoác ở trên người lên trên giá bên cạnh bờ ao, chân đi xuống suối nước nóng, sau đó để cho bả vai chìm vào trong nước nóng.

Nhất thời có cảm giác ấm áp vào đáy lòng...

Bùi Tử Ninh ngồi xuống ở bên cạnh cô: “Lạc Lạc, nước ấm này rất tốt, không nóng không lạnh, quá thư thái!”

Tần Lạc vuốt tóc rơi ở bên cạnh má: “Nếu như bông tuyết nhẹ nhàng rơi thì đẹp hơn rồi.”

Bùi Tử Ninh cười nói: “Mình cảm thấy ăn gà chiên cùng bia sẽ càng tốt.”

Tần Lạc bị cô trêu chọc nở nụ cười: “Nào có ngồi ở trong suối nước nóng ăn gà chiên cùng bia, cũng quá * đi!”

Bùi Tử Ninh bĩu môi: “Nói sai rồi, nên là dùng ly cao cổ phối hợp với rượu đỏ, thì tuyệt đối hoàn mỹ hơn!”

Tần Lạc thoải mái tựa vào trên vách đá hồ: “Nhắm mắt lại có thể nằm mơ.”

Bùi Tử Ninh trách mắng: “Đáng ghét! Chỉ biết đùa mình!”

Tần Lạc ngẩng đầu nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy vô cùng thoải mái!

Đột nhiên cô mở miệng: “Tử Ninh, mình đã nghĩ xong, mình muốn đến thành phố phía Bắc.”

Bùi Tử Ninh nâng mắt nhìn về phía cô: “Lạc Lạc, hai bọn mình từ nhỏ đều ở thành phố phía Nam, cậu đột nhiên quyết định muốn đến thành phố phía Bắc có thể quen sao? Nghe nói mùa đông bên đó rất lạnh, hoàn toàn khác ở đây.”

Ánh mắt Tần Lạc bình tĩnh: “Biết! Nhưng trong phòng phía Bắc có lò sưởi! Từ điểm đó mà nói mình rất muốn đến.”

Bùi Tử Ninh còn nói: “Nhưng khí hậu bên kia khô hanh.”

Tần Lạc lơ đãng: “Trong nhà mua thêm máy làm ẩm là được rồi.”

Bùi Tử Ninh có chút thất bại nói: “Da khô đấy?”

Ngón tay Tần Lạc lướt nhẹ làn nước nóng: “Đắp nhiều mặt nạ không là được.”

Bùi Tử Ninh dứt khoát không lên tiếng, xem ra Lạc Lạc đã hạ quyết tâm rồi.

“Cụ thể muốn đi đến thành phố nào chưa?”

“Bắc Kinh đi! Luôn luôn muốn đến xem, luôn đứng ở một chỗ cũng không tốt.”

“...”

Bùi Tử Ninh không nói gì, trong lòng lại nói thầm: Đâu phải đứng lâu ở một chỗ không tốt, rõ ràng là cậu muốn chạy trốn hiện thực...

Ài...

“Nhưng ở đó chúng ta cũng không có một người bạn, cậu thật sự muốn lần nữa bắt đầu lại sao?”

“Ừ, mình muốn tìm một nơi không ai quen biết.”

“Được rồi.”

Đã nói đến mức này, nói gì nữa cũng có vẻ dư thừa.

Hai người hàn huyên một lúc thì đổi đến một cái ao khác, cứ như vậy sau khi thay đổi bảy tám cái ao thì đứng dậy đến phòng tắm hơi.

Sau ngâm suối nước nóng xong rồi tắm hơi dường như vô cùng sảng khoái, lỗ chân lông toàn thân giống như mở ra...

Khi trở về phòng đã gần 11 giờ, hai người mới ra khỏi thang máy thì ở góc rẽ nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Tần Lạc giật mình mở miệng: “Đó là Bạch...”

Hai chữ phía sau cũng không nói ra ngoài, nhưng Bùi Tử Ninh dĩ nhiên hiểu rõ.

Cô ấy cũng thấy bóng lưng quen thuộc kia, nhưng không thể xác định chính là anh ta, có lẽ chỉ là dáng dấp giống nhau!

“Cách nhiều năm như vậy, Lạc Lạc cậu vẫn còn nhớ rõ!”

“Đúng! Thời gian thấm thoát...”

Tần Lạc thở dài một tiếng, năm đại học thứ nhất cô thường xuyên đến trường học của Tử Ninh tìm cô ấy đi chơi, đương nhiên từng thấy Bạch Trì Đình, anh ta vốn là nhân vật hot boy ở trường học các cô, tự nhiên có thể làm cho người ta nhớ kỹ...

Bùi Tử Ninh vội vàng lôi kéo bạn tốt trở về phòng, gần đây ở bệnh viện thỉnh thoảng cũng có thể gặp được Bạch Trì Đình, nhưng mỗi lần cô sẽ làm như không biết người này, coi anh ta như không khí.

Hơn nữa trong khoảng thời gian này tất cả mọi người đều đồn anh ta có bạn gái Bạch Phú Mỹ, cô lại càng coi anh ta như hú dũ tránh không kịp.

Tuyệt không muốn lại có bất kỳ quan hệ gì với anh ta!

Đến như bóng lưng vừa rồi, nên chỉ là ảo giác.

...

Trở về phòng, Bùi Tử Ninh tựa vào trên ghế sofa chơi game điện thoại di động, Tần Lạc nhìn ra cô ấy không yên lòng: “Tử ninh, giữa các cậu...”

Bùi Tử Ninh chột ngẩng đầu: “Lạc Lạc, anh ta đã có bạn gái, là con gái nhà giàu.”

Tần Lạc tự nhiên im miệng, xem ra lại là vận mệnh trêu người!

Tình cảm của cô cùng Tử Ninh dường như cũng không thuận lợi...

“Ngủ đi, đêm nay mới có thể ngủ ngon.”

“Lạc Lạc, mình tin tưởng cuộc sống về sau nhất định sẽ càng ngày càng tốt, cậu nói có đúng không?”

Bùi Tử Ninh ngược mắt, trong ánh mắt tràn đầy kiên định.

Tần Lạc mỉm cười gật đầu: “Nhất định.”

Tương lai, đối với cô mà nói, lại lâm vào trong một vũng bùn...

Nhưng cuộc sống vẫn phải hướng về phía trước không phải sao?

Ngủ thẳng đến buổi sáng hôm sau tự nhiên tỉnh lại, ánh nắng mặt trời một ngày tươi sáng.

Tần Lạc với Bùi Tử Ninh hai người ở sơn trang ăn bữa sáng xong thì đến thị trấn bên cạnh, quán nước nhà sàn, bên dòng suối nhỏ là hàng loạt liễu rủ, nhưng lúc này là mùa đông, không thấy được vẻ nó xanh um tùm tười tốt.

“Oa! Nơi này hoàn cảnh rất tao nhã, sớm biết mình đã chuẩn bị mấy bộ sườn xám để chụp ảnh.”

Bùi Tử Ninh vui rạo rực cảm khái nói.

Ngón tay Tần Lạc lướt qua một cánh cửa gỗ cũ: “Cậu cứ dựa khung cửa như vậy mình sẽ chụp mấy tấm giúp cậu, bảo đảm cũng rất có tình cảm.”

Bùi Tử Ninh buộc lại tóc: “Thật sao? Cần mình làm vẻ mặt gì để phối hợp một chút không?”

Tần Lạc bật cười: “Tự nhiên chút là được rồi.”

Bùi Tử Ninh lập tức bày tư thế bản thân, làm hết tư thế của mỹ nữ thời kì dân - quốc xem trên tivi, cầm khế nhếch 45 độ, trong ánh mắt hiện ra một cổ ưu thương tươi đẹp...

Tần Lạc vội vàng chụp lại một màn này, sau đó lại chụp mấy tấm vẻ mặt cô ấy rất bình thường, sau khi tương đối nói: “Mình cảm thấy cậu vẫn nên

đừng bày tư thế, không giống cậu chút nào.”

Bùi Tử Ninh vừa nghe, lập tức ầm ầm ã ã bỏ nhào qua: “Thật sao?”

Sau đó mở một tấm lại một tấm nhìn ảnh mình chụp vừa rồi: “A A A! Vẫn là tấm này tự nhiên nhất!”

Tần Lạc bĩu môi: “Đương nhiên rồi! Có đôi khi càng cố ý càng mất tự nhiên.”

...

Hai người vừa chơi vừa chụp ảnh, rất vui vẻ.

“Hai chị người đẹp phía trước, có thể giúp một chuyện không? Giúp chúng tôi chụp mấy tấm ảnh?”

Bỗng nhiên, sau lưng truyền đến giọng nữ giòn tan.

Tần Lạc với Bùi Tử Ninh cùng quay đầu lại, khi nhìn thấy cô gái với người đàn ông, vẻ mặt hai người đều thay đổi.

Tay Bùi Tử Ninh kéo Tần Lạc không kìm lòng được mà nắm chặt, Tần Lạc cảm thấy bạn tốt không được tự nhiên, dịu dàng mỉm cười nói: “Thật xin lỗi, nhưng không tiện.”

Bạch Trì Đình không ngờ gặp Bùi Tử Ninh với Tần Lạc bạn tốt nhất của cô ấy ở chỗ này, mà Khả Khả lại tìm hai cô ấy để chụp ảnh.

An Khả cũng không giải thích chớp mắt: “Chị người đẹp, tại sao? Chúng tôi không phải là người xấu, chị nhìn tôi mặc toàn thân sườn xám như vậy thì biết tôi là du khách!”

Toàn thân cô ta mặc sườn xám màu trắng gạo bó sát, tôn lên ngũ quan thanh lệ thoát tục của cô ta, tóc vấn ở sau ót, giống như là tiểu thư khuê các

thời kì dân - quốc...

Bùi Tử Ninh chỉ cảm thấy hết sức chói mắt.

Trong lòng Tần Lạc biết, cô gái này nhất định là “Bạch Phú Mỹ” trong miệng Tử Ninh.

Không đợi hai cô mở miệng, Bạch Trì Đình đã đi đến: “Khả Khả, đừng náo loạn, chúng ta đi bên kia.”

An Khả khả ủy khuất chu miệng: “Anh Đình, người ta chỉ nói sự thật thôi! Chúng tôi cũng không phải người xấu, giúp chúng ta chụp mấy tấm thì thế nào?”

Bạch Trì Đình chỉ có thể giải thích nói: “Thật xin lỗi, Khả Khả cô ấy trời sinh tính đơn thuần, nói chuyện vô tâm...”

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 146: Bị Bắt Cóc

Bùi Tử Ninh cắn chặt môi, bạn gái anh ta trời sanh tính đơn thuần, cô với Lạc Lạc thì tâm tư xấu xa sao?

Ha ha ha...

Sau đó không đợi Bạch Trì Đình nói xong, thì lôi kéo Tần Lạc đi, ngay cả liếc mắt cũng không cho Bạch Trì Đình, hoàn toàn coi anh ta như người xa lạ.

Bạch Trì Đình há miệng, lời đến khóe miệng rồi cuộc không nói ra được, ánh mắt Bùi Tử Ninh quá lạnh lùng, giống như hắt cho anh ta một chậu nước đá...

Chẳng lẽ giữa bọn họ, thật sự đã đến độ xung khắc như nước với lửa sao?

Sau khi Bùi Tử Ninh cùng Tần Lạc đi xa, An Khả Khả không nhịn được oán giận nói: “Anh Đình, chị xinh đẹp tóc ngắn vừa rồi kia nhìn rất quen mắt, hơn nữa ánh mắt nhìn anh rất kỳ quái, chẳng lẽ hai người quen biết?”

Bạch Trì Đình nhìn thoáng qua bóng lưng Bùi Tử Ninh: “Cô ấy là bạn gái trước của anh.”

An Khả Khả kinh ngạc há to miệng chữ “o”: “Không thể nào! Anh Đình với bạn gái trước trở thành kẻ thù?”

Vẻ mặt Bạch Trì Đình đầy vạch đen, kẻ thù?

Cái từ này thiệt thòi cho Khả Khả nghĩ ra, nhưng cũng coi như rất chuẩn xác.

Năm đó quả thật là mình có lỗi với cô ấy, lần này trở về vốn định tìm cơ hội nói rõ ràng với cô ấy, kết quả... Đường như càng âm ỉ hiểu lầm càng lớn.

Ài...

“Đi thôi!”

“Anh Đình, anh sẽ không nhớ mãi không quên với bạn gái trước chứ?”

“Trẻ con biết cái gì?”

“Hừ! Em là con gái đương nhiên biết rõ.”

“...”

Sau khi đi xa, Tần Lạc kéo bạn tốt lại, lo lắng nói: “Tử Ninh, cậu không sao chứ?”

Lúc này bước chân Bùi Tử Ninh mới máy móc dừng lại: “Không sao.”

Tần Lạc cầm tay bạn tốt: “Có chuyện gì không cần cậy mạnh, tình cảm vốn là một môn học vấn rất sâu, ai cũng không có một công thức trước.”

Bùi Tử Ninh tìm chỗ ghế đá ngồi xuống: “Trước không gặp anh ta, mình cho rằng đã hoàn toàn buông xuống, nhưng lại gặp được, mình sẽ không tự chủ được mà bị anh ta ảnh hưởng.”

Dừng một chút: “Lạc Lạc, cậu nói mình có bị coi thường không?”

Tần Lạc lắc đầu: “Không chỉ là cậu, bất kỳ người phụ nữ nào gặp vấn đề tình cảm đều không làm dứt khoát như thế, sợ dĩ cậu vẫn canh cánh trong lòng chỉ vì Bạch Trì Đình đã từng không từ mà biệt.”

Bùi Tử Ninh rất lâu không nói gì, tương đương chấp nhận lời của bạn tốt.

Đúng vậy! Chỉ cần nghĩ đến khi đang ngọt ngào đột nhiên anh không từ mà biệt, thì cô hận nghìn răng nghìn lợi!

Mà cô, còn đang đắm chìm ở trong tình yêu cuồng nhiệt của anh, nhưng trong một đêm, anh liền biến mất ngay cả bóng người cũng không nhìn thấy...

Cái này làm sao cô có thể quên được?

Nghĩ kỹ lại, thì chỗ nào đó trong lòng cô vừa kéo vừa đau, lại đổ thừa ấn tượng mỗi tình đầu quá khắc sâu ở trong lòng cô, thật tốt đẹp, quá ngọt ngào...

Thế cho nên mỗi khi nhớ lại, trong lòng đau cũng không thể sánh bằng ngọt ngào khi đó.

Bùi Tử Ninh hít một hơi thật sâu: “Mình nghĩ, từ giờ trở đi chuyên tâm hẹn hò với Trình Nặc, các phương diện nhân phẩm anh ta cũng không tệ lắm, là người đàn ông đáng phó thác.”

Tần Lạc nhìn về phía bạn tốt: “Là giáo sư đại học mà chủ nhiệm giới thiệu cho cậu sao?”

Bùi Tử Ninh gật đầu: “Ừ, gặp qua vài lần, cảm thấy cũng được.”

Tần Lạc ngăm nhìn về phía nơi xa, nghĩ đến bản thân.

Cô chưa từng nghĩ tới, cuộc đời của cô sẽ có loại ngoài ý muốn này xen vào?

Có thể so với phim nhiều tập còn đặc sắc không thể tưởng tượng...

Buổi chiều, Tần Lạc với Bùi Tử Ninh lái xe trở về, ngâm suốt nước nóng ở sơn trang xong, sau đó đi dạo thị trấn cũng không nghĩ gì về chuyện của anh.

Hơn nữa ở trên đường phố thị trấn gặp Bạch Trì Đình với bạn gái của anh ta, khó tránh khỏi sẽ gợi lên một chút ký ức không thoải mái.

“Lạc Lạc, cậu chuẩn bị khi nào thì rời đi?”

“Ngày mai!”

“Cái gì? Nhưng sắp qua năm mới rồi.”

Khóe môi Tần Lạc hiện lên nụ cười khổ: “Mình đã sớm không có người nhà, qua năm mới với mình mà nói cũng chỉ là người ngoài mặt sức vui vẻ cô đơn của mình mà thôi.”

Bùi Tử Ninh thở dài, vài năm nay Lạc Lạc đều qua năm mới một mình, năm ngoái là cô kiên quyết kéo cô đến nhà mình, nếu không khi ăn cơm tất niên thật sự sẽ rất cô đơn.

“Vừa trở về liền đi, quá nhanh.”

“Uh`m, nếu quyết định xong thì không muốn dây dưa kéo dài, qua đó sớm một chút để cuộc sống mới bước vào quỹ đạo.”

Tần Lạc từ từ nói, dường như đã hạ quyết tâm.

Bùi Tử Ninh hiểu bạn tốt là muốn mượn công việc gây tê cảm giác bản thân, tránh cho bị cảm xúc khác làm cho ảnh hưởng.

Lập tức nói: “Vậy sau khi cậu ổn định thì gửi địa chỉ cho mình, mình muốn đến nhà mới của cậu xin cơm ăn.”

Tần Lạc nở nụ cười: “Mình sẽ không nấu cơm.”

Bùi Tử Ninh bĩu môi: “Cùng lắm mình qua đó làm cho cậu ăn!”

Tần Lạc cười ầm áp nói: “Tốt! Chờ những lời này của cậu.”

...

Từ thành phố A đến ga Cao Thiết ở Bắc Kinh đã thông, hơn nữa bây giờ không phải cao điểm, mua được vé vào tối ngày mai, rất thuận tiện.

Đêm trước khi đi, Tần Lạc đã ở trên mạng nộp sơ yếu lý lịch vài công ty, cũng xem tin tức thuê phòng, sở dĩ nhanh qua đó như vậy, cũng là muốn mau chóng thay đổi hoàn cảnh.

Ở lại một giây thành phố này, đầu cô sắt nổ tung.

Hai giờ bảy phút chiều đi ga Cao Thiết, cô kéo theo từng rương hành lý đến chỗ quầy bán vé để lấy vé, kết quả mới ra đến gần quầy bán vé, đã bị một nhóm người bịt miệng mạnh mẽ nhét vào trong một chiếc thương vụ xe có rèm che.

Phản ứng đầu tiên của cô đó là: Chết tiệt! Bị bắt cóc rồi.

“Buông! Ừm...”

Cô vùng vẫy kịch liệt, nhưng không có một người đàn ông mặc đồ đen nào để ý đến la hét của cô, còn dùng vải che bịt miệng cùng mắt cô lại.

Hai tay cũng bị trói lại ở phía sau lưng.

“Ừm...”

Trong lòng cô dâng lên một nỗi sợ hãi, những người này rốt cuộc là ai? Cô không phải thiên kim tiểu thư gia đình giàu có gì, sao lại chọc đến đám người này?

Chẳng lẽ, đối phương nhằm đối tượng?

Không đợi cô hỏi trong lòng nghi vấn ra, chính là bóng tối vô hạn cuốn lấy cô.

Bây giờ cô chỉ mong một màn mình bị bắt cóc vừa rồi được người qua đường có lòng tốt chụp được truyền lên trang web, như vậy có thể cô sẽ được cứu.

Mặc dù khẩn trương, sợ hãi, nhưng cô vẫn ép buộc bản thân tỉnh táo lại, đầu nhanh chóng chuyển động, nhưng bên trong một mảnh mơ hồ, cái gì cũng không thể nghĩ được.

Xong rồi!

Đi khoảng nửa giờ, xe liền ngừng lại, chỗ này vẫn rất yên tĩnh, ngẫu nhiên có thể nghe thấy tiếng sóng biển.

Tiếng sóng biển!

Cô đột nhiên hoảng sợ, chẳng lẽ là bờ biển?

Những người này dẫn cô đến bờ biển để làm gì? Làm sao mà bọn họ biết mình dừng ở ga Cao Thiết?

Đột nhiên, xe ngừng lại, cửa mở xe, ngay sau đó một bàn tay bắt lấy cánh tay của cô, cô liều mạng vùng vẫy, nhưng vô dụng, vẫn bị kéo ra

ngoài, bởi vì mắt bị che, không nhìn thấy đường, đầu khó tránh khỏi bị đụng.

“Cẩn thận một chút, đỡ cô ta, đừng làm bị thương.”

Tần Lạc nghĩ đầu năm nay bọn cướp văn minh như vậy sao?

Kết quả liền nghe anh ta lại phun ra một câu: “Cô ta bị thương, thì không có cách nào ăn nói.”

Trong lòng Tần Lạc sợ hãi dâng lên, ăn nói với người nào?

Lời này có nghĩa là không bắt cóc nhầm, nhưng mình từ lúc nào thì đắc tội với người khác!

Tần Lạc bị kéo một đường đi về phía trước, trong lòng cô càng lo lắng không yên, một nỗi sợ hãi không biết khiến cho cô giống như chim sợ cung bắn.

Sau khi bị mang đến một nơi, tiếng bước chân của những người đó dần dần đi xa, như là rời đi.

Yên tĩnh vài giây, có người đi về phía cô.

Bốn phía rất an tĩnh, ngẫu nhiên có thể nghe thấy tiếng sóng biển vỗ vào bờ cát.

Nhưng giờ phút này, Tần Lạc không có một chút tâm tình thưởng thức phong cảnh, mắt, miệng với tay đều bị trói chặt, chỉ có thể dựa vào lỗ tai để nghe âm thanh.

Cô cảm thấy bất lực, bàng hoàng...

Liều mạng muốn tránh thoát, cũng không dùng sức được.

Không bao lâu, cô bị mang đến trên một con thuyền, sở dĩ xác định là trên thuyền, là vì lúc bước trên nó cô cảm giác được đong đưa...

Ngay sau đó, tiếng bước chân đám người kia dần dần đi xa.

Lại có một người qua đây, mặc dù bên tai tất cả đều là tiếng sóng biển, mắt bị bịt kín nhưng cô vẫn có thể cảm giác được có người đến gần.

Người nọ bỗng nhiên sờ lên mặt cô, nhẹ nhàng vuốt ve, hơi mờ ám.

Tần Lạc rất sợ hãi, cô đã đầy bi thương, chẳng lẽ còn bị người lấy phương thức biến thái này làm bẩn?

Bỗng dưng, vải bịt miệng bị anh ta lấy ra.

Nhưng tiếp theo là ngón tay xâm phạm cô, lòng ngón tay vuốt ve môi hồng của cô, hơi thở đàn ông cũng càng ngày càng gần.

Bỗng nhiên, cô cảm thấy có chút quen thuộc.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 147: Tình Nguyên Nhảy Xuống Biển Cũng Không Muốn Sống Chung Một Chỗ Với Anh

Không biết vì sao, trong nháy mắt trong đầu Tần Lạc hiện lên tên một người, nhưng nghĩ lại, anh ấy không có nhảm chán như vậy, đang tốt lành bắt cóc mình để làm gì?

“Rột cuộc các người là ai?”

“ “

Không ai trả lời cô.

“Tại sao anh muốn bắt cóc tôi? Đại tiểu thư nhà họ Tần của tôi chỉ là thùng rỗng, coi như anh lấy tôi uy hiếp ba tôi cũng không lấy được một phân tiền, ông ta căn bản không quan tâm sống chết của tôi.”

“ “

“Khốn khiếp! Có dũng khí bắt cóc tôi sao không lên tiếng?!”

Người đàn ông này giờ không nói gì làm cho Tần Lạc rất sợ hãi, miệng không dẫn đo lường, trong lòng cô sợ hãi đến cực điểm, toàn thân căng thẳng.

Cô có chút không hiểu nổi rốt cuộc bắt cóc cô có ý gì? Bình thường cô ở bên ngoài cũng không kết thù oán gì.

Nghe thấy lời của cô, động tác người đàn ông ngừng vài giây, động tác ấy ở môi cô bỗng nhiên tăng thêm, giống như trừng phạt cô.

Khuất phục, đặc biệt sao khuất phục!

“Biến thái! Nói chuyện với anh đó! Nếu bắt cóc tôi cuối cùng cho một lý do chứ!”

“ “

Vẻ mặt người đàn ông đối diện đầy vạch đen, dường như nhẫn nại cái gì.

Tần Lạc lần đầu tiên gặp loại chuyện này, dù cô trấn định nữa cũng có chút hoảng hốt, không rõ đối phương rốt cuộc có mấy người.

“Cứu mạng a!”

Tần Lạc cũng chẳng quan tâm có người nghe được không, dùng hết sức hô.

Hoắc Kỳ Thành rốt cuộc không nhịn được, trực tiếp che miệng Tần Lạc lại.

Khi bốn cánh môi vừa tiếp xúc, trong đầu Tần Lạc “Oanh oanh” vang lên, xúc cảm quen thuộc này ngoài trừ tên hỗn đản Đại Ma Vương còn có thể là ai?

Khốn kiếp!

Anh điên rồi sao?

Đang êm đẹp bắt cóc mình để làm gì?

Còn dùng chiêu thức hạ lưu như vậy!

Thật quá đáng!

Tần Lạc rất tức giận, dứt khoát hung hăng cản anh, bất chấp cản.

Hoắc Kỳ Thành bị đau bụng cánh môi của cô ra, con nhím nhỏ rất thích cắn người! Trong miệng đã bắt đầu lan tràn mùi máu tươi.

“Hoắc Kỳ Thành! Anh vẫn luôn nhàm chán! Lại dùng chiêu thức hạ lưu như vậy bắt cóc tôi! Anh càng như thế này chỉ càng làm cho tôi ghê tởm!”

Tần Lạc buồn bực mắng, ở trên đường đến đây, cô từng hoài nghi chính là anh, nhưng chỉ là suy nghĩ 11% nhanh chóng qua đi, cô cảm thấy anh sẽ không nhàm chán như vậy.

Cô hoài nghi quá rất nhiều người, duy chỉ không hoài nghi anh giống người khác như vậy.

Kết quả - -

Ha ha!

Hiện thực thật sự cho cô một bạt tai hung ác!

Sắc mặt Hoắc Kỳ Thành lúc trắng lúc xanh, đây đều là chủ ý của tên nhóc Đường Triều kia cho anh, nói cái gì Tần Lạc chỉ cãi nhau với anh, dù sao hai người đã có con trai, có bao nhiêu thù hận?

Còn nói làm như vậy có thể tạo nhiều cảm giác kích thích một chút, phụ nữ mà! Luôn thích chơi kích thích mới mẻ, hơn nữa nói theo góc độ khác, làm như vậy rất lãng mạn.

Xem ra, chủ ý cậu ta cho mình là ôi thiêu!

Tần Lạc chẳng những không vui mừng ngược lại càng tức giận.

“Anh đã nói rõ ràng với Giang Ánh Tuyết, về sau sẽ không có bất kỳ quan hệ gì với cô ta, người phụ nữ anh yêu là em, mẹ của Tiểu Tinh cũng

chỉ có thể là em.”

“Đủ rồi! Từ đầu tôi đã không muốn nghe những thứ này! Giữa anh với Giang Ánh Tuyết có quan hệ gì tôi cũng không quan tâm! Anh nhanh buông tôi ra!”

Tần Lạc lớn tiếng nói, bây giờ cô chán ghét người đàn ông này đến cực điểm, chỉ hận không thể nhanh chóng rời khỏi nơi này, mỗi nói một câu của anh nói với mình đều như lời nói dối!

Cô đã không muốn tin anh!

Hoắc Kỳ Thành có chút thất bại, anh giơ tay lấy miếng vải đen che kín mắt Tần Lạc đi: “Anh biết em rất khó tiếp nhận sự thật này ngay lập tức, nhưng dù sao Tiểu Tinh là con trai của chúng ta, chẳng lẽ em không muốn con có gia đình hoàn chỉnh sao?”

Tần Lạc ghét nhất anh lấy Tiểu Tinh để nói với mình, nhưng anh có tư cách gì mà nói những thứ này với mình?

Lúc trước là anh thôi miên mình sinh Tiểu Tinh, sau đó lại thôi miên mình quên mất tất cả, bây giờ chân tướng bại lộ thì muốn để cho mình thông suốt vui vẻ trở về làm mẹ có sẵn sao?

Trên đời này nào có chuyện tiện nghi tốt như vậy?

Mặc dù cô rất đau lòng cho Tiểu Tinh, nhưng một con ngựa thuộc về loài ngựa, cô sẽ không tha thứ cho người đàn ông này!

“Hoắc Kỳ Thành nếu anh còn có liêm sỉ thì cũng đừng nói chuyện với Tiểu Tinh! Bé mới là vô tội nhất! Mỗi đứa bé đều là kết tinh tình yêu của ba mẹ, chẳng lẽ anh muốn nói với Tiểu Tinh chỉ là hứng thú nhất thời của anh sao? Anh đã nói với bé rằng mẹ ruột đã không còn ở trên đời, bây giờ làm cái gì vậy?”

Tần Lạc gấn từng tiếng làm cho Hoắc Kỳ Thành đen mặt, trong lòng không biết có cảm giác gì.

“Anh chưa từng nói với Tiểu Tinh rằng mẹ của bé đã mất.”

“Coi như không phải anh nói, thì anh cũng ngầm đồng ý cho người bên cạnh nói như vậy! Mặc kệ như thế nào, bộ dạng của anh đã hèn hạ đến cực điểm!”

“ “

Hoắc Kỳ Thành bị cô mắng khiến ngực nháy “Thình thịch”, lớn như vậy, vẫn là lần đầu tiên bị phụ nữ mắng.

Hết lần này đến lần khác anh lại vô lực phản bác.

Loại cảm giác này thật sự rất hỏng bét!

Tần Lạc bị trói đứt khoát xoay mặt lười phản ứng lại anh, hai người cứ như vậy giằng co một lúc lâu, lúc này Hoắc Kỳ Thành mới đến gần cởi dây thừng trên tay cô.

Lấy được tự do Tần Lạc lạnh giọng nói: “Lập tức để thuyền cập bờ, một giây tôi cũng không muốn ở lại với anh!”

Về mặt Hoắc Kỳ Thành âm trầm: “Nếu anh không?”

Tần Lạc dẫn đầu đi vài bước về phía trước đến boong tàu, gấn từng tiếng rét lạnh nói: “Tôi liền từ đây nhảy xuống!”

Bước chân Hoắc Kỳ Thành dừng một chút, đối với lời nói này từ đầu cũng không tin: “Nhảy xuống? Em biết bơi sao? Hơn nữa bây giờ là mùa đông.”

Anh vừa nói vừa đi về phía trước.

Dường như Tần Lạc ngang ngược, giờ phút này cô thật sự tình nguyện nhảy vào trong biển rộng cũng không nguyện ở lại một giây với người đàn ông này!

Cô dứt khoát leo đến trên lan can, chỉ cần vượt qua, thì có thể không còn trở ngại nhảy xuống.

Hoắc Kỳ Thành đen mặt: “Đi xuống.”

Khẩu khí mang theo mệnh lệnh mà không được xen vào.

“Khốn khiếp! Anh không thể can thiệp vào tự do của tôi!”

Tần Lạc la lớn, cô ghét nhất bị người khác can thiệp, nhất là người đàn ông ở trước mắt, anh chính là kẻ lừa đảo!

Hoắc Kỳ Thành không vui nhú mày, trong lòng chắc chắn cô sẽ không nhảy, dù sao bây giờ là mùa đông.

Tần Lạc bỗng nhiên cong khoe môi, sau đó thân thể ngửa ra sau, hai tay mở ra, lấy một tư thế tuyệt mỹ ngã vào trong biển rộng xanh lạnh giá.

“Oành!” Một tiếng nước bắn, văng cao lên mấy thước.

Sắc mặt Hoắc Kỳ Thành đen như mực nước: “Người phụ nữ chết tiệt!”

Sao cô quật cường như vậy!

Mùa đông cũng dám nhảy xuống biển?

Cô biết bơi sao?

Chẳng lẽ sống chung một chỗ với mình làm cho cô ấy ghê tởm?

Dưới tình thế cấp bách, anh chỉ có thể nhanh chóng cởi bỏ tây trang trên người, cởi giày ra, “Bùm” một tiếng nhảy vào biển rộng.

Giờ phút này Tần Lạc, giống như quả cân trầm thẳng xuống dưới, cánh tay cô liều mạng quơ, dùng sức đập hai chân, nhưng thân thể vẫn không thể khống chế ngã trái ngã phải.

Miệng cô thở lớn, hít vào không ít nước biển, sặc nghẹn cô rất khó chịu.

Hơn nữa, bây giờ là mùa đông, mặc dù nước biển không thể gọi lạnh thấu xương, nhưng không ấm áp.

Bơi quả thật tốn sức.

Ngay lúc cô cảm thấy mình sắp hít thở không thông, miệng bị người hôn, một không khí tươi mới rót vào trong cổ họng cô.

Cô tham lam hít không khí.

Hoắc Kỳ Thành chỉ có thể lôi kéo cô giống như quả cân hướng lên trên du thuyền, không khí ở trong cơ thể mình bị cô hút sạch trước đây cô ra.

Không khí vừa rời đi, thì Tần Lạc mở mắt, đúng lúc chống lại con người đen như hồ nước sâu của Hoắc Kỳ Thành, mơ hồ hàm chứa tức giận.

“Khụ “

Tần Lạc ho khan không ngừng, trong nháy mắt vừa rồi, cô thiếu chút nữa cho rằng mình phải chết.

“Mùa đông em định tìm tai vạ sao?”

Trong con người Hoắc Kỳ Thành chưa đựng tức giận.

Vừa nói vừa bơi kéo cô đến bên cạnh thuyền, lúc này Tần Lạc cũng không vùng vẫy, dù sao ở trong biển, cô chán ghét người đàn ông này như thế nào cũng không thể đối nghịch với anh.

Đến trên sàn tàu, miệng cô hít một hơi không khí mới mẻ lớn: “Không sai! Tôi tình nguyện tìm tai vạ cũng không muốn sống chung một chỗ với anh! Anh hài lòng chưa? Bây giờ có thể cập bờ sao?”

Đáy mắt Hoắc Kỳ Thành chứa tức giận nữa cũng thất bại, rơi vào đường cùng, anh chỉ có thể phân phó thuyền trưởng cập bờ.

Nếu không thì, anh thật sự không biết người phụ nữ này còn có thể làm ra chuyện cực đoan gì.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 148: Càng Ngày Càng Gay Go

i! Trước từng đồng ý, lúc này lại cự tuyệt thì có vẻ cô làm kiêu.

Lập tức trả lời: Được, nhưng tôi đã đặt vé tàu ngày mai đi Bắc Kinh, chờ sau khi anh đến chúng ta sẽ liên lạc.

Cố Nam Châu rất sáng khoái trả lời một chữ: Được.

Sau khi hẹn xong, thì Tần Lạc lấy cớ đi thu dọn hành lý để thoát ra, thật ra cô chỉ ẩn QQ, vẫn nhàm chán đi dạo Weibo với trang web...

Hành lý đã sớm thu dọn xong cũng không cần thu dọn một lần nữa, bây giờ cô chỉ muốn tìm chút chuyện đời đi lực chú ý, nếu không thì trong đầu luôn luôn sẽ nghĩ lung tung.

Hoặc Kỷ Thành ở trên boong tàu một lúc lâu mới trở về, anh cũng không có trực tiếp về nhà, mà đến công ty tăng ca.

Đúng lúc điện thoại của Đường Triều gọi đến: “Mình ra chủ ý cũng không tệ lắm đúng không?”

Hoặc Kỷ Thành tức giận hừ nói: “Cậu chỉ biết ra chút chủ ý ôi thiêu!”

Đường Triều sững sờ: “A? Tần Lạc không mua sổ sách? Không nên! Có một số phụ nữ cũng rất thích giả vờ!”

Hoắc Kỳ Thành nâng trán: “Người phụ nữ của tôi giống người phụ nữ khác sao?”

Đường Triều tức cười: “...”

Dừng một chút: “Cho nên, tình hình bây giờ như thế nào?”

Hoắc Kỳ Thành vô cùng thất bại: “Cô ấy càng tức giận hơn, tình nguyện lựa chọn nhảy xuống biển cũng không ở chung một chỗ với mình.”

Đường Triều giật mình không thôi: “Nhảy xuống biển? Đây là mùa đông? Mặc dù thành phố A chúng ta không lạnh giống như phí Bắc, nhưng dù gì cũng là mùa đông! Tần Lạc thật sự nhảy?”

Hoắc Kỳ Thành nhíu mày: “Ừ.”

Vẻ mặt Đường Triều khoa trương: “Thật đúng là nữ trung hào kiệt! Có can đảm như vậy!”

Giọng Hoắc Kỳ Thành lạnh lung: “Còn không phải chủ ý ôi thiêu của cậu mà ra! Lần này chuyện càng ngày càng gay go rồi!”

Đường Triều vội vàng nhận sai: “Đúng đúng đúng! Quả thật là mình sai, mình nhất định sẽ nghĩ biện pháp vẹn toàn đôi bên để đền bù.”

Hoắc Kỳ Thành vội vàng ngăn cản anh ta: “Không cần! Trông cậu vào chủ ý của cậu chỉ sợ là càng ngày càng phiền phức!”

Đường Triều bị thương không thôi: “A Thành, cậu không thể tin tưởng mình một lần nữa sao?”

Hoắc Kỳ Thành hừ lạnh: “Không có việc gì mình cúp trước.”

Đường triều lại hỏi: “Cậu ở đâu? Mình đi tìm cậu.”

Giọng Hoắc Kỳ Thành trầm thấp như nước: “Mình ở văn phòng, cậu đến ngồi một chút cũng được.”

Đường Triều vội vàng lắc đầu: “Quyết định như vậy đi, mình không phải là người cuồng công việc, vẫn nên tận hưởng thời gian tan tầm thì tốt hơn.”

Sau khi cúp điện thoại, thì Hoắc Kỳ Thành vội đầu vào công việc, hôn sự Hoắc Cẩm Dương với Giang Ánh Thần gần đến, với anh mà nói cũng không ảnh hưởng lớn gì, bên phía ông cụ Giang anh đã chuẩn bị đầy đủ xong, mặc dù mình không kết hôn với Giang Ánh Tuyết, cũng sẽ không ảnh hưởng đến hợp tác hai nhà cùng quan hệ cá nhân.

Đến như bên anh hai tranh thủ trợ giúp nhà họ Cố kia, chỉ sợ là giò trúc mức chẳng được nước gì.

Hiện trong công ty tất cả mọi người đều biết chuyện Hoắc Thái Vi thích Cố Nam Châu ngũ Thiếu nhà họ Cố, chỉ tiếc nàng hữu ý chàng vô tình, mặc kệ cô ta làm cái gì, dường như Cố Nam Châu cũng không quá quan tâm.

Thậm chí còn, sút mẻ.

Chỉ cần là người sáng suốt cũng nhìn ra Cố Nam Châu không thích Hoắc Thái Vi, nói vậy chuyện này bên anh cả đã sớm biết.

Bây giờ anh chỉ hy vọng Tần Lạc không nên cuốn vào trong chuyện này.

11 giờ 23 phút tối, Hoắc Kỳ Thành mới đến nhà, anh trước tiên đến phòng con trai nhìn.

Lúc đó Tiểu Tinh đã ngủ say, đến gần nhìn dáng vẻ con trai ngủ say với khuôn mặt Tần Lạc thật có vài phần tương tự, Hoắc Kỳ Thành đưa tay vuốt lên long mày nhỏ con trai đang nhắm lên.

Kết quả Hoắc Gia Tinh từ từ mở to mắt, trong giọng nói trẻ con mang theo khàn khan: “Ba, ba đã về rồi!”

Ánh mắt Hoắc Kỳ Thành nhất thời dịu dàng không ít: “Ừ, ba đánh thức con hả?”

Hoắc Gia Tinh lắc đầu: “Ba, ngày mai là thứ bảy, biết chị gái mấy giờ qua đây không?”

Trong lòng Hoắc Kỳ Thành ngưng đọng, này

Chỉ có thể nói đối thiện ý: “Chị gái trong khoảng thời gian này bận rất nhiều việc, đoán chừng không thời gian đến phụ đạo tiếng anh cho Tiểu Tinh rồi.”

Hoắc Gia Tinh buồn ngủ lập tức tỉnh, bé chớp mắt to: “Ba, có phải ba cãi nhau với chị gái phải không?”

Vẻ mặt Hoắc Kỳ Thành cương cứng, con của anh rốt cuộc có bao nhiêu thông minh lanh lợi?

Lập tức ra vẻ thoải mái nói: “Không có, là do công việc, chị gái cần đi công tác nơi khác một thời gian.”

Hoắc Gia Tinh giống như nửa tin nửa không gật đầu: “Được rồi!”

Không quá hai giây lại bổ sung thêm: “Nếu ba chọc chị gái không vui nhất định phải nói nhiều lời hay, con gái đều phải dụ dỗ.”

Vẻ mặt Hoắc Kỳ Thành đầy vạch đen: “ “

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 149: Bắt Đầu Lần Nữa

Sáng sớm thứ bảy, Tần Lạc đã bị chuông báo điện thoại di động đánh thức, cô cầm lấy điện thoại nhìn, bỗng dừng nhớ đến hôm nay là ngày dạy thêm tiếng anh cho Tiểu Tinh.

Nhất thời không còn buồn ngủ, trợn tròn mắt nhìn trần nhà, trong long có muôn vàn suy nghĩ.

Mặc kệ đáy lòng cô có bao nhiêu căm hận người đàn ông thối tha kia, nhưng Tiểu Tinh vô tội, bé cái gì cũng không biết đi đến trên thế giới này.

Mỗi đứa bé đều là một thiên sứ, bọn họ đến thế giới này đều nên có ba mẹ che chở cùng yêu thương.

Sau suy nghĩ vài giây, Tần Lạc cầm điện thoại gọi cho Hoắc Gia Tinh.

Điện thoại vừa mới chuyển đã được nhận nghe, giọng Hoắc Gia Tinh rất vui mừng: “Chị, Tiểu Tinh còn tưởng rằng chị không quan tâm đến em!”

Trong lòng Tần Lạc ê ẩm: “Làm sao có thể! Gần đây chị gái chỉ bận nhiều việc, có thể tạm thời không có cách nào dạy thêm tiếng anh cho Tiểu Tinh rồi.”

Mặc dù Hoắc Gia Tinh vẫn ôm ấp có hi vọng với cuộc gọi điện thoại này, nhưng nghe đến đó thì hiểu, chị gái vẫn không thể đến đây dạy tiếng anh cho mình!

Cũng có nghĩa tạm thời mình không gặp được chị gái rồi...

“Tối hôm qua ba đã nói cho em biết chị gái trong khoảng thời gian này bận nhiều việc, phải đi công tác nơi khác.”

Nghe đến đó, trong lòng Tần Lạc thở ra một hơi, không tồi Hoắc Kỳ Thành không nói hươu nói vượn gì với Tiểu Tinh, nếu không mình sẽ càng không tha thứ cho anh!

Đối với chuyện đột nhiên mình xuất hiện một đứa con trai lớn năm tuổi này, trong lòng cô vẫn có chút không có cách nào tiếp nhận, dù sao cho đến nay cô cho rằng mình vẫn giữ trinh tiết 25 năm, kết quả bây giờ lại nói cho cô vào năm năm trước cô đã sớm sinh con.

Đây không thể nghi ngờ chuyện thật sự giống như sấm giữa trời quang ở trong đầu cô nổ tung.

“Ba em nói không sai, chị quả thật phải đi công tác nơi khác.”

“Vậy phải đi bao lâu?”

“Trước mắt còn chưa biết, có thể cần một khoảng thời gian.”

“A... Em có thể đi tìm chị chơi không?”

Tần Lạc chỉ dừng hai giây liền sáng khoái gật đầu: “Đương nhiên là có thể!”

Hoắc Gia Tinh nhất thời vô cùng vui vẻ: “A A! Thật tốt quá! Tuần sau em liền đi tìm chị chơi!”

Tần Lạc cong khóe môi lên: “Được.”

Cô có thể bài xích người đàn ông kia, nhưng không có cách nào cự tuyệt Tiểu Tinh ngây thơ trong sáng.

Mới vừa ngồi lên tàu, thì Tần Lạc nhận được điện thoại của Cố Nam Châu: “Đã lên xe chưa?”

“Ừ, mới vừa lên.”

“Anh có người bạn đúng lúc buổi chiều phải đến ga Cao Thiết làm việc, anh bảo anh ta đưa cô một đoạn, tránh cho em một cô gái vừa đến Bắc Kinh lạ nước lạ cái.”

“Không cần, tàu điện ngầm Bắc Kinh rất thuận tiện, thật sự một mình tôi qua đó cũng được.”

“Một cô gái mang theo hành lý chen lấn tàu điện ngầm quá bất tiện, người bạn của anh chỉ đúng lúc có việc đến ga Cao Thiết, xe tiện đường mà thôi.”

Giọng Cố Nam Châu thanh nhã lạnh nhạt, cũng làm cho Tần Lạc không cách nào cự tuyệt.

“Được rồi.”

“Thuận buồm xuôi gió!”

“Cảm ơn!”

Cúp điện thoại, Tần Lạc dựa lưng vào ghế ngồi hít một hơi thật sâu, cô thiếu luật sư Cố ngược lại càng ngày càng nhiều, xem ra chờ ngày mai anh ta đến Bắc Kinh, mình phải mời anh ta ăn bữa cơm mới được.

Giờ phút này - -

Cố Nam Châu đang nói chuyện điện thoại với bạn tốt Phùng Thiệu.

“Thành thật nói, sẽ không phải cậu đang mở rộng bạn học nữ này thành bạn gái chứ?”

“Không.”

“Làm trò! Ở trước mặt mình mà còn giấu, tính cách cậu ra sao mình còn không hiểu, nếu cô gái mà cậu không cảm thấy hứng thú, cậu sẽ phí công sức đến nhờ mình như vậy, lại còn bảo mình nói với người ta là tiện đường đến ga Cao Thiết.”

“Khụ.. Vụ án kia cậu vẫn muốn mình giúp không?”

Cố Nam Châu ho nhẹ một tiếng, dường như không hài lòng bị bạn tốt vạch trần.

Ngược lại Phùng Thiệu rất nhận uy hiếp của anh ta: “Được được được! Mình không nói, đợi mình đến ga Cao Thiết giữ cửa giúp cậu, nếu có thể mình sẽ ở trước mặt cô ấy khen tốt về cậu, nếu không “

Anh ta nói còn chưa xong đã bị Cố Nam Châu ngắt lời: “Không cần! Cậu càng như vậy càng làm cho cô ấy nghi ngờ.”

Phùng Thiệu trêu chọc nói: “Ôi! Còn là cô gái thông minh bản lĩnh! Cũng

khó trách Cố đại luật sư khẩn trương như vậy! Chắc là cô gái rất đẹp!”

Cậu ta nói chuyện luôn luôn không đứng đắn, Cố Nam Châu đã quen rồi.

“Cậu có ý đồ với cô ấy!”

“Yên tâm! Vợ bạn, không thể lừa gạt" những lời này mình vẫn hiểu, Phùng Thiệu tôi làm sao có thể không đạo đức đi đào góc tường người phụ nữ của bạn thân coi trọng như thế, chỉ là giúp cậu giữ cửa mà thôi.”

“Không cần nói bừa ở trước mặt cô ấy, trước mắt chúng mình vẫn chỉ là bạn bè, mình không muốn làm cô ấy sợ.”

“Ai ôi! Cậu nghĩ như vậy thì không đúng rồi, có một số phụ nữ có thể tiến hành theo tuần tự, có một số phụ nữ vẫn phải dứt khoát đi trước, nếu mỗi ngày cứ dậm chân tại chỗ như vậy, thì khi nào mới có thể tu thành chính quả! Huống chi, thỉnh thoảng tấn công phụ nữ cũng rất thích.”

Phùng Thiệu tự cho là đúng ra biện pháp.

Cố Nam Châu từ chối ý tốt của cậu ta, tiếp xúc với Tần Lạc lâu như vậy, anh trên cơ bản đã hiểu tính cách của cô, quá tốc độ chỉ sợ sẽ ngược lại, huống chi bây giờ cô ấy đang ở giai đoạn vừa mới thất tình.

Lập tức quyết đoán cự tuyệt đề nghị của bạn tốt: “Đó là quan điểm cậu theo đuổi phụ nữ, đừng sử dụng ở trên thân mình, xế chiều đi đón cô ấy nhớ nói ít.”

Phùng Thiệu có chút không cam lòng bĩu môi: “Được rồi!”

Bốn giờ 36 phút chiều, đúng giờ đến ga Cao Thiết - Bắc Kinh, Tần Lạc kéo theo hành lí chậm rãi đi theo dòng người ra khỏi ga, mùa đông miền Bắc quả thật lạnh hơn rất nhiều so với miền Nam.

Duy nhất không giống, miền Nam Phương lạnh ẩm ướt, miền Bắc là lạnh và hanh khô.

Dường như vừa ra khỏi ga, thì cô cảm thấy da hết sức căng, quả nhiên là miền Bắc hanh khô!

Đi được vài bước, thì cô nhìn thấy một người đàn mặc áo bành tô màu xám sẫm giơ một bảng hiệu viết to hai chữ “Tần Lạc” đứng ở kia, đối

phương có một đôi mắt đào hoa trời sinh mang nụ cười, đứng ở trong đám người rất dễ bị trông thấy.

Tần Lạc đi về phía anh ta, mỉm cười chào hỏi: “Xin chào, làm phiền anh rồi.”

Mắt hoa đào của Phùng Thiệu nheo lại, không dấu vết đánh giá cô một lần, cười hề hề nói: “Cách từ xa, tôi đã cảm thấy cô chính là người đẹp tôi muốn đón, quả nhiên! Xin chào! Tôi tên là Phùng Thiệu, là bạn đại học kiêm bạn cùng phòng của Cố Nam Châu.”

Anh ta thân thiết vươn tay.

Tần Lạc vốn không thích người đàn ông nói năng quá ngọt xớt, nhưng người đàn ông ở trước mắt mặc dù nói nhiều, nhưng cũng không làm người ta chán ghét.

Hơn nữa, dáng vẻ nho nhã lễ độ anh ta chìa tay, không có bất kỳ cợt nhả cùng ý đồ bất chính gì.

Tần Lạc lễ phép vươn tay: “Xin chào, tôi tên là Tần Lạc, là bạn thời trung học của Cố Nam Châu.”

Chỉ một giây ngẩn ngui, thì Phùng Thiệu buông tay cô ra, sau đó thân sĩ xách hành lý giúp Tần Lạc.

Sau khi lên xe, Tần Lạc nghĩ thầm: Dù sao anh ta là bạn của Cố Nam Châu, nhất định cũng không kém.

“Mới đến Bắc Kinh, có nơi nào đặc biệt muốn đi không?”

Phùng Thiệu dường như quen thuộc, rất nhanh mở máy hát ra.

Tần Lạc ngẩn ra một giây: “Không có, tôi muốn tìm công việc ổn định trước rồi hãy nói.”

Phùng Thiệu vội vàng nói: “Tìm việc gấp làm gì! Tôi nghĩ nếu cô đến Bắc Kinh nên đi dạo xung quanh trước, thể nghiệm đặc sắc ở Bắc Kinh.”

Tần Lạc cười cười: “Quá lạnh, đi chơi cũng không nhìn được phong cảnh, vẫn nên chờ mùa xuân năm sau đi!”

Phùng Thiệu sờ sờ mũi: “Ừ, gần đây chất lượng không khí không được tốt, bạn học Tần cô cần phải chú ý sương mù, nhớ mua khẩu trang.”

Tần Lạc mỉm cười: “Ừ, trước khi tới đã nghe nói qua rồi.”

Phùng Thiệu cười gượng: “Ừ! Thời tiết sương mù ở Bắc Kinh đã sớm có tiếng rồi.”

Hai người trò chuyện liền đến Cố Nam Châu, đương nhiên là Phùng Thiệu mở đầu trước: “Đều nói bạn thời trung học là chân thành nhất, cô với Nam Châu là bạn tốt chứ?”

Tần Lạc dừng một chút: “Không tệ, con người luật sư Cố rất tốt!”

Nghe đến đó, bỗng nhiên Phùng Thiệu cảm thấy có hy vọng: “Cậu ta quá thật rất ưu tú! Khi sáu người chúng ta ở ký túc xá, thì cậu ta chăm chỉ học tập nhất, đừng nhìn gia cảnh cậu ta tốt, nhưng một chút đại thiếu gia cũng không có, hàng năm đều đứng top ba toàn trường, mỗi năm vẫn lấy được học bổng, hơn nữa là nhân vật hot boy nữ sinh toàn trường theo đuổi, đừng nói chúng tôi có bao nhiêu hâm mộ.”

Nhớ lại chuyện thời đại học, Phùng Thiệu lập tức không dừng được.

Tần Lạc luôn mỉm cười lắng nghe, ngược lại cô không rõ ràng gia cảnh Cố Nam Châu lắm, nhưng nhìn lời nói và cử chỉ của anh ta, thì biết nhất định từng nhận dạy dỗ rất tốt.

Đối với những thứ này, cô cũng không quan tâm.

“Vậy anh cũng là luật sư sao?”

“Tôi là kiểm sát viên, cầm tiền lương nhân viên công vụ đâu có thể so sánh với Cố đại luật sư, không nói đến lương mỗi một năm cậu ta có bao nhiêu, so với tôi còn tự do hơn.”

“Mỗi người đều có được rồi!”

“Ngược lại lời này nói để công bằng, nhưng Nam Châu quả thật cố gắng hăng hái nhất trong mấy người chúng tôi, cũng là cố phiếu có tiềm lực đáng đầu tư.”

Tần Lạc coi như có ngốc, cũng nghe cho ra Phùng Thiệu là cố ý ở trước mặt mình nói tốt giúp Cố Nam Châu, trong lúc này thật có chút xấu hổ, chẳng lẽ Cố Nam Châu ngầm đồng ý?

Suy nghĩ đến khả năng này, cô lại cảm thấy mình không thể thiếu nhân tình của Cố Nam Châu nữa, nếu không thì về sau vẫn còn không hết.

Ài

Thành phố A

Tầng 59 trong văn phòng tổng giám đốc tập đoàn Đế An.

“Boss, Tần tiểu thư đã an toàn đến Bắc Kinh, có người đàn ông ở ga Cao Thiết đón cô, biển số xe là của Bắc Kinh, tôi đã điều tra, là một người tên Phùng Thiệu đang làm kiểm sát viên.”

Hoắc Kỳ Thành nhú mày: “Từ khi nào thì Tần Lạc có bạn như vậy?”

Trình Sâm cân nhắc: “Tôi nghĩ người này là bạn của Cố luật sư.”

Giữa hai long mày của Hoắc Kỳ Thành lướt qua rét lạnh, giọng mĩa mai nói: “Cố Nam Châu? Ngược lại cậu ta rất tận tâm!”

Trình Sâm mồ hôi lạnh chảy ròng ròng: “Mặt khác, Cố luật sư đã định buổi sáng ngày mai bay đi Bắc Kinh, bảo là muốn qua đó xử lý một chút việc riêng, chúng ta không có lý do gì không đáp ứng.”

Hoắc Kỳ Thành cau mày: “Nhìn chòng chọc anh ta, bất lúc nào có động tĩnh đều phải báo cáo nhanh cho tôi ngay lập tức.”

Trình Sâm gật đầu: “Boss yên tâm, thuộc hạ hiểu.”

Dừng một chút, anh ta lại nói thêm: “Sáng hôm nay Tần tiểu thư đã gọi điện thoại cho tiểu thiếu gia, theo người hầu nói: Tần tiểu thư đồng ý cho tiểu thiếu gia đi tìm cô ấy chơi.”

Mắt Hoắc Kỳ Thành sáng rực lên: “Vậy sao? Vậy trong khoảng thời gian này cậu chú ý chặt chẽ hành động của Tần Lạc ở Bắc Kinh, sau đó mua hai vé máy thứ Tư tuần sau đi Bắc Kinh.”

Trình Sâm sửng sốt hai giây: “Thứ tư có chút quá sớm không.”

Hoắc Kỳ Thành khẽ nhếch môi mỏng: “Vậy thì thứ sáu.”

Trình Sâm gật đầu đồng ý, trải qua mấy ngày nay, trên cơ bản cậu ta đã hiểu rõ, thì ra Tần tiểu thư biết chuyện năm năm trước cô ấy từng sinh con, cũng khó trách cô ấy giận đối với Boss.

Việc này dù trên người ai tạm thời cũng không tiếp nhận được!

“Mặt khác, mấy ngày hôm trước Tần tiểu thư đi qua nhà họ Đồng, cô ấy muốn đòi về năm trăm vạn kia của mẹ kế Lý Thúy Như, cũng cho bà ta trong vòng một tuần.”

“Ừm, việc này cậu cũng chú ý chút, lúc cần thiết cho người phụ nữ kia một chút dạy dỗ.”

“Vâng.”

Trình Sâm thầm nghĩ: Mình hoàn toàn trở thành làm việc vặt

Chỉ là Boss nói cho một chút dạy dỗ, chẳng lẽ phải tìm người đánh bà ta một trận hay là

Hoặc Kỷ Thành lại bổ sung một câu: “Năm trăm vạn kia cần phải giúp Tân Lạc đòi trở về, làm như thế nào, tự cậu nhìn mà làm.”

Đầu Trình Sâm chảy đầy vạch đen: “Thuộc hạ hiểu.”

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 150: Cố Ý Bỏ Lại Sương Mù

11 giờ sáng, Tần Lạc vẫn ở trên mạng xem tin tức cho thuê phòng, bỗng nhiên nhận được điện thoại của Cố Nam Châu.

“Tôi ở ngay đại sảnh khách sạn, xuống cùng ăn cơm trưa?”

“À? Anh nhanh như vậy đã đến rồi hả?”

Sau khi Tần Lạc sửng sốt một giây nói, thật ra cô ấy vốn muốn cự tuyệt, tiếp xúc với Cố luật sư quá nhiều sẽ chỉ làm mình thiếu anh ta quá nhiều, đến lúc đó còn không rõ ràng.

Nhưng anh ta nghĩ cũng quá chu đáo, lại trực tiếp đến dưới lầu khách sạn mình ở, cứ như vậy mình quả thật không thể cự tuyệt.

“Ừ.”

Lời nói ngắn gọn, không có bất kỳ dây dưa dài dòng gì.

Sau khi cúp điện thoại, Tần Lạc đành phải thay quần áo cầm lấy túi sách xuống tầng.

Tần Lạc mới vừa đi đến đại sảnh thì thấy Cố Nam Châu ngồi ở trên ghế sofa đọc báo, anh đang yên tĩnh ở đằng kia, bản thân trở thành một phong cảnh.

Hấp dẫn không ít các cô gái trẻ ghé mắt.

Tần Lạc lạnh nhạt đi đến ngồi xuống đối diện anh ta, trêu chọc nói: “Tôi vừa ngồi xuống, nhất định sẽ kéo đến không ít thù hận.”

Khuôn mặt Cố Nam Châu lạnh như trăng, ngược mắt nhìn lập hiếu rõ: “Chẳng lẽ không đúng vậy sao?”

Khóe môi Tần Lạc hơi vênh, luật sư Cố thật biết nói đùa làm con gái vui vẻ

Lập tức nói sang chuyện khác: “Chờ lâu rồi hả?”

Cố Nam Châu buông tờ báo trong tay ra: “Vừa đến, tôi biết có một nhà hàng gần đây rất ngon, nếu không chúng ta đi thử một chút?”

Tần Lạc gật đầu, giống như nửa đùa nói: “Được! Nhưng nói trước, bữa cơm trưa hôm nay nhất định để tôi thanh toán, nếu không thì tôi không đi.”

Thông minh như Cố Nam Châu, tự nhiên hiểu ý Tần Lạc, cô là không muốn thiếu quá nhiều ân huệ với mình, muốn duy trì quan hệ bạn bè.

“Được!”

Nghe thấy anh ta đồng ý, bỗng nhiên Tần Lạc cảm thấy vui vẻ không thôi, giữa bạn bè nên có qua có lại như vậy! Nếu không mình sẽ cảm thấy thiếu luật sư Cố quá nhiều.

Trong lúc ăn cơm, hai người khó tránh khỏi nhắc đến Phùng Thiệu.

“Ngày hôm qua Phùng Thiệu không nói nhảm gì ở trước mặt cô chứ?”

“A... Anh ta! Một người có tính cách rất sáng khoái, nói với tôi rất nhiều chuyện thời đại học của các anh, còn nói anh khi đó là hot boy.”

Tần Lạc cắn chiếc dưa, vẻ mặt cười khê đáng yêu, lúc nói lời này không có ghen tị, chỉ có trêu chọc giữa bạn bè.

Trong lòng Cố Nam Châu hiểu rõ, xem ra tên Phùng Thiệu kia vẫn không quản được miệng mình, nhất định nói bừa ở trước mặt Tần Lạc, nếu không cô ấy cũng sẽ không

“Phùng Thiệu nói rất nhiều, thật ra cái khác đều rất tốt.”

“Đã nhìn ra, rất nhiệt tình.”

Nói đến đây, trên cơ bản không còn đề tài gì để nói, Cố Nam Châu nâng ly trà lên không nhanh không chậm uống một ngụm: “Lần này đổi công việc, có yêu cầu cụ thể gì không?”

Tần Lạc nhai nuốt đồ ăn xong mới chậm rãi mở miệng: “Không có, chỉ cần các phương diện tiền lương đãi ngộ có thể đều ok.”

Cố Nam Châu suy nghĩ: “Ngược lại phía bên tôi có hai nơi đi, thứ nhất là một công ty nước ngoài thường xuyên hợp tác, tổng bộ ở Dubai, có lẽ thường xuyên phải đi công tác qua bên đó.”

Tần Lạc gật đầu: “Được!”

Cố Nam Châu bật cười: “Tôi còn chưa nói đến nơi thứ hai!”

Tần Lạc cũng cười: “Tính tình tôi có chút nôn nóng.”

Cố Nam Châu tiếp tục nói: “Thật ra cá nhân tôi cảm thấy, lấy bằng cấp cùng năng lực của cô, hoàn toàn có thể thi vào bộ ngoại giao, phân công việc tương đối ổn định.”

Tần Lạc lắc đầu: “Bộ Ngoại Giao dĩ nhiên là tốt, nhưng tôi vẫn thích môi trường công ty, làm nhân viên công vụ gì gì đó quá cứng nhắc, tính cách tôi này ở bên trong phòng chừng cũng ngoạn chơi không chuyển, tôi thích công việc thoải mái tự tại.”

Cố Nam Châu nhìn cô một cái: “Ừ, đó chỉ là đề nghị của tôi, quyết định cuối cùng vẫn ở bản thân cô.”

Tần Lạc khấp mi cười yếu ớt: “Anh giúp tôi nhiều như vậy, tôi đã rất cảm kích rồi.”

Cố Nam Châu vẫn khiêm tốn trước sau như một: “Cùng học trung học nhiều năm như vậy còn cần khách khí như thế sao? Tôi không giúp được cô cái gì, chỉ là một cái nhắc tay giới thiệu mà thôi, cụ thể vẫn phải tự cô đồng ý đi cùng rồi bàn kỹ hơn.”

Tần Lạc nghe được mấy chữ “Cùng học trung học” này thì nơi nào đó trong lòng nhất thời thoải mái, có lẽ là mình suy nghĩ nhiều! Luật sư Cố đơn giản chỉ muốn giúp cô, không có ý khác với mình.

“Ừ.”

Tần Lạc ở bộ phận phiên dịch tập đoàn Đế An từ chức nhanh chóng gây ra xôn xao, Lương Tinh nghĩ mãi không ra, bao nhiêu người chen lấn vỡ đầu muốn vào đây, Tần Lạc lại có thể nói đi là đi.

Ngày đó còn đang tạm rời cương vị công tác ngay cả trợ lý tổng giám đốc cũng dám không quan tâm, cô ấy là muốn lên trời sao?

Sau khi Chu Thiển với Hứa Vi nghe chuyện này, phản ứng hai người hoàn toàn khác nhau, người trước thì không cảm thấy cái gì: “Đoán rằng trong lòng xác định muốn đi, cho nên lá gan lớn! Bình thường nhìn thấy trợ lý Trình ai dám không cung kính! Hiếm thấy ai có thể lờ anh ta đi, nhiều sáng khoái! Đổi lại là tôi, tôi cũng chỉ mong sao có thể sáng khoái như vậy một lần!”

Lương Tinh có vẻ dăm chiêu gật đầu: “Ừ! Rất có lý! Một người muốn đi, còn sợ cái sợ len!”

Khóe môi Hứa Vi gợi lên chế nhạo: “Có lẽ người ta ỷ vào có hậu trường vững chắc?”

Lương Tinh cùng Chu Thiến đồng thời nhìn về phía cô ta: “Có ý gì? Chẳng lẽ cô biết tin tức gì mà chúng tôi không biết sao?”

Hứa Vi nhún vai: “Tôi cái gì cũng không biết, chỉ suy đoán mà thôi.”

Lương Tinh với Chu Thiến nghi ngờ nhìn cô ta một cái: “Thật sao? Gần đây cô bàn chuyện về Tần Lạc đều kỳ lạ, mỗi lần ý kiến đều khác với chúng tôi, nói thật ra, có phải cô phát hiện được cái gì không?”

Hứa Vi ngấm móng tay mình: “Tôi có thể phát hiện được cái gì? Nhưng cảm thấy Tần Lạc đột nhiên từ chức có chút kỳ quặc mà thôi, chẳng lẽ các cô không cảm thấy gần đây cảm xúc tổ trưởng Giang rất không ổn định sao?”

Lương Tinh hạ giọng: “Có! Làm cho lòng người tổ ba gần đây hoảng sợ, sợ không cẩn thận đắc tội với tổ trưởng Giang một cái sẽ bị đuổi đi.”

Chu Thiến lại bổ sung thêm: “Hơn nữa các cô có phát hiện không, gần đây tổ trưởng Giang đến công ty không siêng năng như trước, hôm nay đến bây giờ vẫn chưa xuất hiện.”

Đáy mắt Hứa Vi cười châm chọc: “Cảm xúc tổ trưởng Giang khác thường ăn khớp với thời gian Tần Lạc tạm rời cương vị công tác.”

Cô ta nói chuyện luôn luôn có điểm dừng, nhưng cũng đầy đủ làm cho mỗi người mơ màng.

Lương Tinh với Chu Thiển nhất thời bừng tỉnh hiểu ra: “Oa! Khoan hãy nói, thật rất ăn khớp.”

Dừng một chút: “Nhưng cái này chứng minh được gì?”

Hứa Vi trợn trừng mắt: “Thôi, coi như tôi chưa nói, tôi cái gì cũng không biết.”

Sau đó, liền tự rời đi.

Lương Tinh với Chu Thiển liếc mắt nhìn nhau, đáy mắt đều có kỳ lạ, Hứa Vi không đơn giản! Nhất định cô ta phát hiện cái gì lại không muốn nói cho các cô.

“Chẳng lẽ Tần Lạc từ chức là vì đắc tội với tổ trưởng Giang?”

“Cô ấy đang êm đẹp làm sao có thể đắc tội với tổ trưởng Giang? Luật sư Cố lại còn yêu cầu chỉ rõ Tần Lạc làm phiên dịch cho anh ta! Theo lý thuyết, tổ trưởng Giang không nên vào lúc này xa thải Tần Lạc! Đây không phải tuyên bố đối nghịch với luật sư Cố sao?”

“Đúng vậy! Tôi thật sự không hiểu nổi rồi.”

Hai người chính đang trò chuyện, sau lưng bỗng nhiên vang lên một giọng nữ, “Vừa rồi các cô nói luật sư Cố yêu cầu chỉ rõ Tần Lạc làm phiên dịch cho anh ta?”

Lương Tinh với Chu Thiển cùng quay đầu lại, omg! Cư nhiên là Hoắc Thái Vi cháu gái của tổng giám đốc!

“Ách “

Hoắc Thái Vi có chút khó chịu với áp lực của các cô: “Tôi hỏi các cô đó!”

Chu Thiến chỉ có thể nói: “Chuyện này tất cả mọi người ở bộ phận phiên dịch biết, nghe nói luật sư Cố với Tần Lạc là bạn thời trung học.”

Hoắc Thái Vi vênh mặt hất hàm sai khiến nói: “Tần Lạc đâu? Gọi cô ta đến gặp tôi!”

Vẻ mặt Lương Tinh đầy vạch đen: “Hoắc tiểu thư, Tần Lạc đã từ chức rồi.”

Lần này Hoắc Thái Vi khó hiểu: “Từ chức? Cô ta đi đâu rồi hả?”

Lương Tinh lắc đầu, nói thật: “Không biết, chúng tôi không thân thiết với cô ấy.”

Hoắc Thái Vi nghi ngờ liếc nhìn hai cô, ngang ngược kiêu ngạo nói: “Tốt nhất các cô không cần gặt tôi! Nếu không tôi bảo chú ba lập tức xa thải các cô!”

Lương Tinh cùng Chu Thiến vội vàng kêu lên nói: “Chúng tôi không dám lừa Hoắc tiểu thư!”

Lúc này Hoắc Thái Vi mới hài lòng chuẩn bị rời đi, mấy ngày nay cô không đến đây, không nghĩ tới người phụ nữ Tần Lạc kia đã từ chức, coi như cô ta tự mình biết mình!

Đi được hai bước, lại xoay người lại: “Luật sư Cố đâu? Lúc này anh ta ở đâu?”

Lương Tinh cùng Chu Thiến đồng thời lắc đầu: “Hôm nay không thấy luật sư Cố đến đây, cụ thể chúng tôi cũng không rõ ràng lắm.”

Hoắc Thái Vi vốn định hỏi chút gì, nhưng các cô ấy chỉ là trước sân khấu, cũng không thể biết tin tức quan trọng gì, lập tức thì đi về phía phòng làm việc của Giang Ánh Tuyết, chỉ có hỏi chị ta mới rõ ràng nhất.

Hơn nữa, bây giờ mình với Giang Ánh Tuyết cùng đứng trên một chiến tuyến.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 151: Nổi Giận

Mấy ngày nay nhà họ Giang rất náo nhiệt, đâu đâu tràn đầy vui vẻ.

So với tâm tình sung sướng của Giang Ánh Thần, giờ phút này nhà họ Giang đối với cô ta chính là địa ngục, thậm chí còn dày vò hơn so với địa ngục.

Bà Giang nhìn thấy cô ta liền hỏi: “Ánh Tuyết! Con nhìn em gái đã kết hôn với Cẩm Dương, khi nào thì con với Hoắc Kỳ Thành chuẩn bị?”

Giang Ánh Tuyết nhất thời như bị hóc xương ở cổ, chỉ có thể giả vờ ngớ ngẩn để đánh lừa: “Mẹ, chúng con vẫn chưa gặp.”

Bà Giang vội la lên: “Sao không gặp? Con đã 27, không lập gia đình nữa thì thành gái lỡ thì! Con không biết mỗi lần mẹ đánh bài với những bà kia, tất cả mọi người nói thế nào, lỗ tai nghe đã dài hơn kén rồi.”

Lỗ tai Giang Ánh Tuyết cũng nghe đã dài hơn kén: “Mẹ, người ta nói kệ người ta, mẹ không nghe là được.”

Bà Giang không vui trả lời: “Mẹ sao có thể không nghe! Các bà ấy đều nhắc ở bên tai mẹ, chẳng lẽ mẹ có thể chặn miệng các bà ấy sao?”

Giang Ánh Tuyết dứt khoát không nói tiếp nữa, hoàn toàn không thèm nói thêm nửa câu với mẹ, từ sau khi tin tức kết hôn Giang Ánh Thần cùng

với Hoắc Cẩm Dương truyền ra, thì mỗi ngày mẹ ở bên tai mình nhắc, giống như mình ở trong nhà trở thành người dư thừa.

Cảm giác này làm cho cô rất khó chịu!

Đã không muốn về nhà, mỗi lần trở về thì nghe mẹ nhắc đến cùng Giang Ánh Thần khoe ra, đầu cô sắp nổ tung rồi.

“Mẹ, con đến công ty trước.”

“Hôm nay còn đến công ty làm gì? Chuyện trong nhà đã rất bận, ngày mai em gái con phải lấy chồng, váy phù dâu của con đến nay còn chưa chọn xong.”

Giọng bà Giang không vui nói, đối với người con gái thứ hai này, bà luôn luôn không thể thân thiết, vốn bà không muốn để cô làm phù dâu cho con gái nhỏ bảo bối, nhưng đây là yêu cầu của con gái nhỏ.

Giang Ánh Tuyết cảm thấy trong lòng giống như một cỗ tức giận, không tan được.

“Mẹ, trong công ty con còn có rất nhiều việc, đi trước.”

Nói xong, cũng không hề để ý đến tiếng mẹ căn nhắc ở phía sau, bước nhanh ra khỏi cửa.

Cô vừa mới lên xe điện thoại liền vang, là Giang Ánh Thần gọi đến.

“Chị, em đã hẹn xong giúp chị hôm nay đi thử lễ phục phù dâu, địa chỉ đã gửi vào di động của chị, nhớ phải đi...!”

Giọng Giang Ánh Thần ngọt ngào, gần đây cô ta quả thật rất hạnh phúc, không vì cái gì khác, chỉ cần nghĩ đến lập tức trở thành thiếu phu nhân nhà họ Hoắc, thì cô ta vô cùng đắc chí.

Hơn nữa, còn giành gả đến nhà họ Hoắc trước chị hai.

Giang Ánh Tuyết vừa mới tức giận ở chỗ mẹ, lúc này đang lo không có chỗ để phát ra.

“Giang Ánh Thần, tôi đã nói rồi, sex không làm phù dâu cho cô! Thừa dịp bây giờ còn có thời gian cô nhanh chóng tìm người khác đi!”

Nói xong, thì cô ta chuẩn bị cúp điện thoại, kết quả nghe thấy Giang Ánh Thần ở đầu kia kêu lên: “Chị hai, sao chị có thể nói ra lời không chịu trách nhiệm như vậy? Ngày mai em đã kết hôn hôm nay chị nói không thích làm phù dâu, chị bao em đi đâu tìm người đây? Còn có, chị là chị ruột em, giữa chị em chúng ta cần phải ấm ỉ không thoải mái như vậy sao?”

Giọng nói gây sự của cô ta làm cho Giang Ánh Tuyết khó chịu: “Tôi là hôm nay mới nói không thích làm phù dâu cho cô sao? Giang Ánh Thần trong lòng cô có chủ ý gì đừng cho là tôi không biết! Tôi mặc kệ cô tìm được ai hay không, dù sao không có liên quan gì đến tôi!”

Sau đó, trực tiếp cúp điện thoại.

Giang Ánh Thần có lòng tốt để mình làm phù dâu sao? Không phải là mong cô luống cuống?

Nếu Giang Ánh Tuyết cô mặc lễ phục phù dâu đứng ở trong hôn lễ Giang Ánh Thần, chỉ sợ sẽ dẫn đến làm trò cười cho nhiều người!

Chuyện ngốc như vậy! Cô sẽ đi làm sao?!

Bị cúp điện thoại Giang Ánh Thần tức giận đến cắn răng, Hoắc Cẩm Dương bên cạnh cô ta vội vàng trấn an sắp thành bà xã: “Thần Thần, đừng nóng giận, tức giận động thai cũng không tốt.”

Giang Ánh Thần vung tay anh ta xuống: “Chị hai em cũng quá đáng! Sao chị ta không nghĩ đến tình cảm chị em một chút chứ?”

Hoắc Cẩm Dương ho khan một tiếng: “Thôi, chúng ta tìm người làm phù dâu một lần nữa.”

Anh ta nghĩ thầm: Nếu em thật sự nghĩ đến tình cảm chị em, chỉ sợ cũng sẽ không lặp đi lặp lại nhiều lần coi lời chị hai em như gió thoảng bên tai?

Thật đúng là hai chị em ruột!

Giang Ánh Thần suy nghĩ hai giây: “Anh nói chị hai em với chú ba anh có khả năng không?”

Hoắc Cẩm Dương cũng nói không chính xác: “Chú ba anh sẽ không khinh địch buông tha nhà họ Giang như vậy, dù sao hai ta kết hôn là chuyện ván đã đóng thuyền, buông tha chị hai em cũng không có lợi cho chú ấy.”

Giang Ánh Thần nhíu mày: “Quan tâm chính là cái này, anh cảm thấy gần đây cảm xúc chị hai có chút kỳ lạ, một chút không giống với trước kia.”

Hoắc Cẩm Dương suy đoán nói: “Chẳng lẽ hai người giận dỗi? Chị hai em thấy hai ta kết hôn cho nên thúc giục chú ba anh cưới, kết quả cãi nhau không vui?”

Giang Ánh Thần cân nhắc một lúc: “Phân tích như vậy cũng không sai.”

Hoắc Cẩm Dương thấy cô ta còn đang trầm tư suy nghĩ không khỏi nói: “Được rồi, chuyện của bọn họ chúng ta không thể xen vào, suy nghĩ nhiều cũng vô ích.”

Tâm tình Giang Ánh Thần lúc này mới tốt hơn rất nhiều: “Đúng rồi, bạn gái trước kia của anh đâu? Có thể chị hai em bị ảnh hưởng tình cảm của cô

ta với chú ba anh không.”

Hoắc Cẩm Dương lắc đầu: “Cô ấy đã từ chức vài ngày rồi.”

Giang Ánh Thần hơi chút ngoài ý muốn: “Cái gì? Từ chức? Đi đâu hả?”

Hoắc Cẩm Dương một bộ bị nàng hỏi biểu tình: “Anh làm sao mà biết cô ấy đi đâu, dù sao không phải tìm việc một lần nữa.”

Giang Ánh Thần nghi ngờ trợn mắt nhìn anh: “Hoắc Cẩm Dương! Em cảnh cáo anh! Không cho anh có bất kỳ suy nghĩ không an phận gì với người phụ nữ kia! Bị em biết anh liền xong rồi!”

Hoắc Cẩm Dương đưa tay thề: “Trời đất chứng giám! Anh đã sớm không còn bất kỳ cảm giác gì với Tần Lạc! Nếu không mỗi lần em nhắc tới, anh đã quên người này rồi.”

Giang Ánh Thần hừ lạnh một tiếng: “Ngược lại anh từ chối raart nhanh!”

Hoắc Cẩm Dương nghiêm trang nói: “Những lời của anh đều là nói thật!”

Giang Ánh Thần cho rằng anh ta cũng không dám lừa mình, thì không tiếp tục cái này đề tài nữa: “Tần Lạc đang êm đẹp vì sao phải từ chức? Nếu cô ta thật sự có cái gì với chú ba anh thì sẽ không từ chức bây giờ.”

Hoắc Cẩm Dương ngịch di động không muốn nói về đề tài này với cô ta, cảm thấy không có gì ý nghĩa.

Giang Ánh Thần không vui đoạt lấy di động của anh ta: “Hỏi anh đó! Anh ở công ty có nghe được lời ra tiếng vào gì không?”

Hoắc Cẩm Dương lắc đầu: “Không có, mọi người đều cảm thấy Tần Lạc từ chức rất ngoài ý muốn, bởi vì cô ấy vốn được Cố Nam Châu chỉ định

làm phiên dịch cho anh ta, đột nhiên từ chức tương đương với vụ án tiền hành được một nửa liền đi rồi.”

Lần này Giang Ánh Thần càng kỳ lạ: “Còn có chuyện nào? Ôi chao, ai, ôi em đột nhiên phát hiện trên người Tần Lạc không hề ít bí ẩn.”

Hoắc Cẩm Dương lại lơ đãng: “Được rồi, đừng suy nghĩ nhiều, bây giờ em nên yên tâm làm cô dâu, sau đó đường thai thật tốt.”

Giang Ánh Thần rất hưởng thụ đồng ý lời bạn trai nói, chỉ là trong lòng khó tránh khỏi vẫn có một vướng mắc, xem ra phải tìm người điều tra thêm về Tần Lạc mới được!

Sau khi Tần Lạc phỏng vấn thì thành công chính thức đi làm, cô chưa từng nghĩ tới mình đến Bắc Kinh tìm việc sẽ thuận lợi như vậy, công ty nước ngoài mà luật sư Cổ giới thiệu còn đáng tin hơn so với trong tưởng tượng của cô, làm cho cô không thể không cảm thán quan hệ của luật sư Cổ quá lợi hại!

Không chỉ tìm được công việc, công ty còn sắp xếp cấp cho cô nơi ở, mặc dù bộ phận nhân sự nói đây là quan tâm đặc biệt với người tài, nhưng cô cảm thấy không thể thoát được can hệ với Cổ Nam Châu.

Vốn chỉ muốn tiếp nhận ý tốt đi ngang qua sân khấu của anh ta, kết quả thật đúng là nhận ý tốt của anh ta.

Bởi vì vừa đến Bắc Kinh, lạ nước lạ cái, nên Cổ Nam Châu gánh vác trách nhiệm “Lái xe”, đưa Tần Lạc đi siêu thị mua sắm, mua một chút đồ cần thiết cho sinh hoạt.

Bận rộn một ngày, Tần Lạc đã cảm thấy rất xấu hổ.

“Buổi tối muốn ăn cái gì? Tôi mời anh.”

“Không phải có mua đồ ăn sao? Nấu cơm ở nhà đi.”

Tần Lạc gãi gãi tóc: “Tài nghệ nấu nướng của tôi không được tốt, làm được đồ ăn đoán chừng rất khó ăn.”

Cố Nam Châu nhếch môi cười yếu ớt: “Quả thật là như vậy, coi như tôi thử nghiệm miễn phí một lần?”

Anh ta đã nói như vậy, Tần Lạc tự nhiên không cự tuyệt.

Thôi! Mình thiếu luật sư Cố nhiều như vậy, tự mình xuống bếp vì anh ta làm bữa cơm cảm kích cũng nên làm! Tự mình xuống bếp chí ít đỡ phải mời ăn hai bữa ở bên ngoài?

“Vậy nếu thật sự rất khó ăn thì anh đừng miễn cưỡng.”

“Ừ.”

Vì thế, Tần Lạc bận rộn ở trong phòng bếp nhỏ mấy mét vuông, Cố Nam Châu thì ngồi ở trong phòng khách hơn mười mét vuông xem tivi, anh ta luôn luôn nhìn bóng dáng bận rộn trong phòng bếp, cảm thấy có thể vẫn như vậy tiếp thì tốt rồi.

Phùng Thiệu nói anh chưa từng chủ động theo đuổi con gái, anh chỉ cong môi cười khổ.

Lưu luyện nhìn bóng hình xinh đẹp trong phòng bếp, anh sợ quá nhanh sẽ dọa cô chạy.

Đối với cô, chỉ có thể từ từ mà tính.

Cùng lúc đó.

Hoặc Kỷ Thành biết chuyện Cố Nam Châu ở nhà Tần Lạc vẫn chưa ra ngoài, thì nổi giận...

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 152: Ghen Tuông

Thành phố A.

Hoắc Kỳ Thành giận dữ: “Cố Nam Châu vẫn đang ở trong nhà Tần Lạc chưa ra ngoài?”

Trong lòng Trình Sâm run sợ, lần này Boss ghen thật!

“Còn chưa ra.”

“Mấy giờ rồi hả?”

“7 giờ.”

“Mấy giờ bọn họ vào nhà?”

“Ba giờ chiều.”

Nghe trả lời thế, mặt Hoắc Kỳ Thành tối tăm có thể chảy ra nước, ba giờ vào nhà mãi cho đến 7 giờ còn chưa ra!

Hai người này đang làm gì!

Trình Sâm ở một bên ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, Boss tức giận không nhẹ!

“Có thể nhìn thấy bọn họ ở trong phòng làm gì không?”

“Này có chút khó.”

“Có khó khăn gặp trở ngại cũng phải lên!”

“Ách “

Trình Sâm không ngừng chảy vạch đen, Boss cũng quá khoa trương!

Lập tức nhỏ giọng nói: “Thuộc hạ đoán rằng Tần tiểu thư với luật sư Cố ở trong phòng cùng ăn tối.”

Sắc mặt Hoắc Kỳ Thành đen như đáy nồi: “Có mang đồ ăn mua ngoài về sao?”

Trình Sâm lắc đầu: “Có lẽ là nấu cơm.”

Hai chữ cuối cùng anh ta nói ra nơm nớp lo sợ, sợ Boss đập một văn kiện qua đây.

Cả người Hoắc Kỳ Thành đã tản mát ra một luồng khí lạnh lẽo: “Nấu cơm?”

Trình Sâm cúi đầu khom người nói: “Thuộc hạ chỉ suy đoán mà thôi.”

Hoắc Kỳ Thành nhếch môi mỏng, không rên một tiếng, Tần Lạc lại có thể tự mình nấu cơm cho Cố Nam Châu ăn? Quan hệ hai người bọn họ từ khi nào thì trở nên tốt như vậy?

Đáng giận!

Cô gái nhỏ chết tiệt không phải không biết nấu ăn sao?

“Phái người ở bên ngoài tiếp tục theo dõi, có gió thổi cỏ lay gì lập tức cho tôi biết!”

“Thuộc hạ hiểu.”

Bắc Kinh.

Tần Lạc ở trong phòng trọ 43 mét vuông một phòng ngủ một phòng khách một bếp một nhà vệ sinh nhỏ, cô làm một đĩa khoai tây thịt kho tàu, một đĩa thịt xào ớt xanh, một canh trứng cà chua cùng cây du mạch xào.

Ba món ăn một bát canh, chay mặn phối hợp, vừa vặn.

Tần Lạc bưng đồ ăn đến trên bàn cơm xong.

“Tôi không biết nấu cơm, anh chấp nhận ăn đi!” Tần Lạc có chút xin lỗi nói.

Cố Nam Châu nhìn thoáng qua ba món một canh trên bàn coi như có thể: “Tôi cảm thấy không tệ lắm!”

Tần Lạc mỉm cười: “Anh nếm thử trước.”

Cô xới cơm giúp anh ta xong, hai người ngồi đối diện ở bàn ăn nhỏ, đèn nhà ăn treo màu vàng ấm áp, rắc ở đỉnh đầu hai người càng có ảo giác một cuộc sống gia đình tạm ổn.

Cố Nam Châu rất hưởng thụ giờ phút này, chỉ mong sao có thể dừng lại.

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện phiếm, thời gian bất tri bất giác trôi qua.

Mà người ở bên ngoài cũng báo cáo không gián đoạn về phía bên Hoắc Kỳ Thành, bên này hai người ở lại trong nhà một giây, bên kia thành phố đầy mắt Hoắc Kỳ Thành giống như ngưng một tầng sương.

Cả người tỏa ra mùi vị chua cùng thuốc súng.

Cơm nước xong, Cố Nam Châu ngồi một lát thì đứng dậy từ biệt, anh ta biết năm chắc giới hạn, trước mắt anh với Tần Lạc vẫn chỉ là bạn bè.

Một khi vượt qua giới hạn, chỉ sợ sẽ làm cho Tần Lạc tránh né mình, như vậy mất nhiều hơn được.

“Ở Bắc Kinh có bất kỳ khó khăn gì có thể tìm Phùng Thiệu, cậu ta là người ở đây, có chút tốt hơn so với người bên ngoài.”

Giọng Cố Nam Châu lạnh nhạt, giống như bạn cũ hết lòng dặn dò.

Trong lòng Tần Lạc ấm áp, Cố Nam Châu này thật sự rất xứng chức bạn bè, không có bất kỳ hành động quá phận gì với mình, vừa đúng.

“Ừ.”

Hai người vừa đi vừa nói, đi đến dưới tầng tiểu khu Tần Lạc ở, thì Cố Nam Châu không để cô tiếp tục tiến: “Ban đêm Bắc Kinh rất lạnh, nhanh lên đi!”

Tóc Tần Lạc bị gió thổi loạn: “Ừ.”

Mùa đông miền Bắc quả thật khác với miền Nam Phương, một nơi lạnh và hanh khô một nơi lạnh ẩm ướt, mặc dù mặc áo lông, vẫn có chút gió lạnh rét thấu xương.

Ma xui quỷ khiến, Cố Nam Châu bỗng nhiên dơ tay vén tóc rơi trên hai gò má của Tần Lạc.

Tần Lạc trợn mắt há hốc mồm nhìn chăm chăm người đàn ông đối diện, anh ta

Cố Nam Châu lập tức ý thức được hành động của mình có chút đột ngột, lập tức bình tĩnh tự nhiên nói: “Bên cạnh khoe miệng cô có dính hạt cơm.”

Tần Lạc hoảng sợ dơ tay lau khóe miệng: “Thật sao?”

Không thể nào! Cô lại mang theo một cớ đi lâu như vậy?

Ở ban đêm, Tần Lạc đương nhiên không thấy đáy mắt Cố Nam Châu chột lóe lên xấu hổ, chỉ nghe anh ta nói: “Bên ngoài rất lạnh, cô trở về đi! Nghỉ ngơi sớm một chút!”

Mà một màn này đúng lúc bị người của Hoắc Kỳ Thành phái tới chụp được tất cả, mỗi một tấm đều thân mật mập mờ, làm cho người ta không thể không suy nghĩ mien man.

Thậm chí còn cho rằng hai người là người yêu.

Nhìn thấy những bức ảnh này, Hoắc Kỳ Thành tức giận muốn bay đến Bắc Kinh ngay đêm đó, nhưng ngày mai là lễ cưới của cháu trai, anh làm chú ba đương nhiên không thể vắng mặt.

Buổi tối về đến nhà, Hoắc Kỳ Thành bảo người hầu thu dọn vài bộ quần áo đơn giản cho Tiểu Tinh.

Hoắc Gia Tinh khó hiểu hỏi: “Ba, không phải ngày mai anh Cẩm Dương kết hôn sao? Chúng ta muốn đi đâu?”

Hoắc Kỳ Thành sờ đầu con trai: “Chờ sau khi hôn lễ của anh Cẩm Dương con kết thúc chúng ta liền bay đến Bắc Kinh tìm chị gái có được không?”

Mắt Hoắc Gia Tinh sáng lên: “Đương nhiên là được!”

Nhìn thấy con trai vui vẻ như vậy, Hoắc Kỳ Thành đang vui vẻ lại buồn phiền, rốt cuộc Tần Lạc phải mất bao lâu mới có thể tiếp nhận sự thật này? Mới có thể tha thứ cho mình?

Ngày kết hôn của Hoắc Cẩm Dương với Giang Ánh Thần, không ít quyền quý cùng nhà giàu có đến đây, chấn động một lúc, hiện trường lại càng nhiều nhà truyền thông theo dõi đưa tin, có thể nói một chuyện lớn!

Thân là cô dâu mới Giang Ánh Thần đặc biệt vui vẻ, ngược lại cô ta nhìn ông xã mình, tin tưởng bản thân anh ta tiếp theo sẽ tìm cách có thể thay thế chú ba của anh ta trở thành người thừa kế mới của tập đoàn Đế An!

Mặc dù hôm nay chị hai không thể đến làm phù dâu của cô ta có chút thất vọng nho nhỏ, nhưng cũng tốt thừa dịp hôm nay có thể biết chị hai với Hoắc Kỷ Thành có khả năng không.

Hôn sự hai người bọn họ tốt nhất thất bại, cứ như vậy Cẩm Dương lại gần rất nhiều vị trí người thừa kế.

Sáng sớm, Giang Ánh Tuyết gọi điện thoại cho Hoắc Kỷ Thành: “Kỷ Thành, hôm nay là hôn lễ của em gái em, ba anh với bác em bọn họ đều có mặt, chúng ta có thể đừng cãi nhau không.”

Giọng nói của cô ta nhún nhường hèn mọn, giống như đang cố gắng cầu xin hết mức.

Hoắc Kỷ Thành lại không có tâm tư đóng giả thành người yêu với cô ta: “Giang Ánh Tuyết, tôi đã nói rất rõ ràng rồi.”

Lời nói sắc bén của anh, không chừa một chút đường sống nào.

Giang Ánh Tuyết chỉ cảm thấy chỗ nào đó trong lòng giống như sụp đổ: “Kỷ Thành, có thể đừng vào hôm nay? Em “

Hoắc Kỷ Thành lạnh lùng ngắt lời cô ta: “Lừa mình dối người chỉ tạo cho bản thân cô một hình ảnh giả dối hư ảo, đúng lúc hôm nay.”

Tay Giang Ánh Tuyết cầm di động có chút không ổn định, lấy hết dũng khí nói: “Kỷ Thành, anh thật sự không lo lắng bác cả em sẽ không ủng hộ anh sao? Anh chia tay với em cũng không có bất kỳ lợi ích gì, ngược lại kết hôn với em mới có lợi nhiều hơn hại!”

Không có người đàn ông nào thích bị người khác uy hiếp, Hoắc Kỷ Thành cũng không ngoại lệ.

“Nếu Hoắc Kỷ Thành tôi cần dựa vào phụ nữ để bảo vệ vị trí tổng giám đốc tập đoàn Đế An, thì tôi đây không có năng lực tiếp tục ngồi ở trên vị trí này!”

Lời của anh như đinh đóng cột, không có chút do dự cùng chần chờ nào, dường như một số chuyện trong lòng đã sớm chuẩn bị xong.

Giang Ánh Tuyết thiếu chút nữa ngã trên mặt đất, ý của Kỷ Thành là cho dù không có mình, anh cũng không lo lắng nhà họ Giang không ủng hộ anh sao?

Hay là nói, anh đã sớm chuẩn bị cho ngày này rồi.

Lập tức tê tâm liệt phế trách cứ nói: “Hoắc Kỷ Thành, thì ra anh luôn lợi dụng em?”

Hoắc Kỷ Thành khẽ nhếch môi mỉm cười: “Cũng không có, ngay từ đầu quả thật tôi muốn kết hôn với cô, nhưng Tiểu Tinh không thích cô là sự thật, tôi không thể hoàn toàn không quan tâm đến cảm thụ của bé mà cưới cô. Về sau, tôi phát hiện mình không có cách nào tôn trọng như khách với cô nữa, thật ra chia tay với cô tôi cũng là một loại giải thoát, cô có thể tìm được một người đàn ông chân chính yêu cô, như vậy so với gả cho tôi còn hạnh phúc hơn.”

Ý trong lời nói của anh rất rõ ràng, tôi chưa từng thích cô, vừa mới bắt đầu muốn chấp nhận cô, nhưng Tiểu Tinh không đồng ý; về sau tôi liền

không muốn lấy cô.

Lời của Hoắc Kỳ Thành nói là sự thật, trước khi Tần Lạc chưa xuất hiện trước, quả thật anh không có ý khác, kết hôn với ai cũng vậy? Giống như mẹ nói, nên tìm người phụ nữ có lợi cho sự nghiệp của mình nhất.

Nhưng từ khi gặp Tần Lạc, anh mới hiểu được tình yêu không thể thiếu ở trong hôn nhân.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 153: Suy Nghĩ Khác Nhau

Cúp điện thoại, Giang Ánh Tuyết cảm thấy cả người lạnh thấu tim, lời Hoắc Kỳ Thành giống như một con dao sắc cắm vào trong lòng cô, nhất thời máu tươi đầm đìa.

Cô ta không biết dùng cái gì để hình dung tâm tình của mình giờ phút này...

Tức giận, xấu hổ và giận dữ. . .

Mỗi một từ giống như không đủ để biểu đạt chính xác ra tâm tình không vui của cô ta giờ phút này, bỗng nhiên, cô có chút oán hận bản thân tại sao yêu một người đàn ông đã có con.

Nói cách khác cô ta phải phá hai tầng pháo đài mới có thể gả vào được cái nhà kia. . .

Ha ha!

Từ khi mình hiểu chuyện, thì cô biết mình phải kết hôn với gia đình nhà giàu có, không thể tự chủ trong hôn nhân của mình.

Sau khi về nước, thì cô vừa thấy đã yêu với Hoắc Kỳ Thành lạnh lùng kiêu ngạo, mặc dù biết anh có một đứa con trai vẫn không chùn bước.

Cô ta lại còn từng lấy hết dũng khí hỏi Hoắc Kỳ Thành, bởi vì khi đó cô ta chắc chắn tương lai mình chính là vợ duy nhất của anh, kết quả lại bởi

vậy mà chọc giận anh.

Từ đó về sau, thì cô biết đây là đề tài cấm kỵ của anh, cũng không dám hỏi nhiều.

Vì thế, trong mấy ngày Hoắc Gia Tinh không thích mình, cô ta chỉ có thể vụng trộm tìm người điều tra mẹ ruột của bé là ai, nhưng luôn tra không được bất kỳ tư liệu hữu dụng gì...

Giống như người phụ nữ sinh Hoắc Gia Tinh hoàn toàn không tồn tại...

Thì cô tự suy đoán người phụ nữ kia ở trong lòng Hoắc Kỳ Thành một chút cũng không quan trọng, nếu không thì cũng sẽ không để lại bất kỳ dấu vết gì.

Thời gian lâu, thì cô ta (GAT) không còn quan tâm đến người phụ nữ kia, dù sao cô ta (mẹ của Tiểu Tinh) đã mất, cũng không uy hiếp được địa vị của mình.

Mặc dù ở đây, dựa vào thân phận của cô ta (GAT) cũng đừng muốn tranh giành với mình.

Dựa vào phần cảm giác về sự ưu việt cùng tự tin này cho đến nay, bây giờ nghĩ lại thật rất châm chọc...

Cô ta cầm lấy điện thoại di động gọi cho ba: “Ba, thân thể con không thoải mái, có thể hôn lễ của em gái không có cách nào tham dự.”

Ngược lại ba Giang rất thương con gái thứ hai: “Buổi sáng không phải còn rất tốt sao?”

Giang Ánh Tuyết chỉ có thể nói: “Tối hôm qua có chút đau đầu, buổi sáng gắng gượng đứng dậy phát hiện vẫn không chịu được, ba, bên phía mẹ

con không gọi điện thoại nữa, bây giờ đầu con rất đau, chỉ muốn ngủ một giấc.”

Ba Giang há miệng muốn nói, nhưng không nói gì nữa, Ánh Tuyết luôn luôn biết nguyên tắc, làm bất cứ chuyện gì đều biết nắm chắc đúng mực.

“Ừ, thật sự không thoải mái thì đến bệnh viện kiểm tra.”

“Cảm ơn ba.”

Cúp điện thoại, thì Giang Ánh Tuyết chuyển điện thoại di động thành chế độ im lặng, sau đó bắt taxi đến một khách sạn năm sao, trực tiếp thuê một gian phòng tổng thống, cũng nhắc người phục vụ đừng đến quấy rầy cô ta.

Ở nhà đi ngủ khẳng định là không được yên bình, nhà trọ của cô ta cũng không được, tính tình Giang Ánh Thần kia nhất định bảo người khác đi tìm mình, chỉ có ở khách sạn mới an toàn nhất.

Bắc Kinh.

Sớm tinh mơ Tần Lạc đã nhận được điện thoại của bạn tốt Bùi Tử Ninh: “Lạc Lạc, cậu có biết hôm nay là ngày mấy không?”

Tần Lạc bị hỏi sững sốt: “Ngày gì sao?”

Bùi Tử Ninh thở ra một hơi: “Thật ra hôm trước mình nhận được hai tấm thiệp mời cưới, một cái là cho mình, một cái là đưa cho cậu.”

Tần Lạc sững sốt hai giây: “Hoắc Cẩm Dương đưa cho cậu?”

Cô nhớ rõ trước khi còn chưa từ chức thì nghe nói sắp tới Hoắc Cẩm Dương kết hôn với Giang Ánh Thần, chỉ sợ Tử Ninh nói chính là cái này.

Bùi Tử Ninh gật đầu: “Chính là người đàn ông vô sỉ kia! Cậu đến không? Thiệp mời là gửi đến bệnh viện của mình, anh ta còn nói bây giờ không có số của cậu, bảo mình chuyển họ, thằng khốn này muốn làm gì? Kết hôn muốn mời bạn gái trước với bạn trai trước thành một bàn!”

Tần Lạc nâng trán: “Không quan tâm đến anh ta là được, xem ra con chọn hôm nay nói cho mình biết cũng là không chuẩn bị muốn đi.”

Bùi Tử Ninh nói tiếp: “Đương nhiên rồi! Trước tiên mình muốn nói với cậu, ngộ nhỡ cậu tức giận thật sự trở lại giết làm sao bây giờ? Đến Cao Thiết không cần tiền sao?”

Đầu Tần Lạc chảy vạch đen: “Cậu cảm thấy có khả năng sao?”

Bùi Tử Ninh bĩu môi: “Không có một vạn cũng có vạn nhất! Bây giờ mình nói cho cậu chính là bảo đảm tuyệt đối, coi như cậu muốn trở về cũng không cản nổi.”

Tần Lạc nắm tóc: “Thôi đi! Dù Hoắc Cẩm Dương cho tiền để mình đi tham gia hôn lễ của anh ta mình cũng không đi! Mình đã sớm không có bất kỳ hứng thú gì với người đàn ông cận bã kia!”

Bùi Tử Ninh chế nhạo nói: “Là vì luật sư Cố sao? Công việc mới của cậu cũng là do anh ta giới thiệu?”

Nói đến vấn đề này, Tần Lạc không thể không cùng bạn tốt châm chọc: “Tình hình của mình như vậy vẫn thích hợp với Cố Nam Châu sao? Anh ta mới là nam thần thanh nhã chân chính vô song, mình không muốn thiếu ân huệ của anh ta quá nhiều.”

Bùi Tử Ninh không cảm thấy vậy: “Lạc Lạc, mình cảm thấy tình yêu chân chính sẽ không cần suy xét quá nhiều, nếu cậu cũng thích Cố Nam Châu, thì thẳng thắn nói rõ ràng với anh ta, nếu anh ta thật sự yêu cậu, cũng sẽ không để ý chuyện trước kia, dù sao ai cũng có quá khứ!”

“Hơn nữa, cậu sinh Tiểu Tinh cũng không phải cậu tự nguyện, trong này chứa quá nhiều ản tình, Cố Nam Châu không phải là một người đàn ông không rõ lí lẽ.”

Bùi Tử Ninh phân tích đầu vào đấy.

Đối với lựa chọn của bạn tốt, cô sẽ ủng hộ, chỉ là làm người đứng nhìn giúp cô ấy phân tích rõ ràng, để tránh người ở trong cuộc không thấy.

Tần Lạc thở dài: “Chuyện sáu năm trước bản thân mình cũng chưa làm rõ ràng, mỗi khi nhớ lại đều rối loạn, việc này không thể thuận theo, mình còn chưa muốn bắt đầu một đoạn tình cảm mới, Cố Nam Châu càng là người đàn ông tốt, mình càng phải chịu trách nhiệm với anh ta.”

Trong lòng Bùi Tử Ninh hiểu bản khoản của bạn tốt: “Ừ, mặc kệ như thế nào, còn có mình ủng hộ!”

Hai người lại hàn huyên một lúc thì cúp điện thoại.

Mà trong khách sạn năm sao sang trọng nhất thành phố A, giờ phút này đang long trọng cử hành hôn lễ xa hoa, khách quý có mặt không phú thì quý, ngay cả truyền thông cũng không ít hơn 20 nhà.

Hôm nay toàn thân chú rể Hoắc Cẩm Dương mặc bộ màu trắng hăng hái, đi đâu đều có thể nghe thấy tiếng chúc mừng, anh ta cũng hàn huyên từng người một.

Chỉ là, vì sao sắp đến giữa trưa chú ba với chị hai Thần Thần Nhị còn chưa tới?

Mặc dù trong lòng anh ta nghi hoặc, nhưng trên mặt vẫn mỉm cười tự nhiên như cũ ứng phó khách quý cùng truyền thông.

Làm con cả nhà họ Hoắc Hoắc Kỳ Vĩ hôm nay lại càng như tấm gió xuân, phải biết rằng một khi thông gia với nhà họ Giang, thì có nghĩa ngày nào đó không xa con trai trở thành người thừa kế.

Đến như em Tư còn chưa đến, đoán chừng cũng sợ bị truyền thông truy hỏi!

Hừ! Ông chỉ mong sao hôn sự em Tư với Giang Ánh Tuyết thất bại, sẽ không có ủng hộ của nhà họ Giang, Hoắc Kỳ Thành còn có cái gì để lên mặt!

“Đại thiếu, xin hỏi Quý công tử kết hôn với tam tiểu thư nhà họ Giang là không phải sắp có thay đổi trọng đại vị trí cao cấp tập đoàn Đế An sao?”

Vấn đề truyền thông luôn luôn rất bén nhọn, đi thẳng vào vấn đề.

Hoắc Kỳ Vĩ cười cười, xốc lại bậc bệ trên: “Chuyện tương lai ai cũng không nói chính xác, vẫn hi vọng các vị truyền thông không cần đoán mò lung tung, để tránh truyền nhầm tin tức giả tôi với em Tư tôi không hợp.”

“Đại thiếu, Tư thiếu đến bây giờ còn chưa xuất hiện có phải không chuẩn bị đến tham gia hôn lễ phải không?”

“Tôi cũng không nhận được thông báo như vậy.”

“Đại thiếu, sau hôn lễ Quý công tử có thay đổi chức vị không?”

“Chuyện nội bộ tập đoàn Đế An chúng tôi luôn luôn do cha tôi định đoạt, bất kỳ biến động gì cũng do cha tôi sắp xếp.”

Hoắc Kỳ Vĩ mặt mày hớn hờ trả lời các vấn đề của phóng viên, cố gắng không để mình phạm lỗi, cuộc sống sau này, ông đương nhiên không thể gây trở ngại cho con trai!

So với việc một đường làm quan của nhà bọn họ rộng mở, thì con trai thứ hai nhà họ Hoắc Hoắc Kỳ Nghiệp với cô ba Hoắc Kỳ Lan bên này vắng vẻ hơn, nhóm người truyền thông rất ít đi phỏng vấn bọn họ, dường như bọn họ không có quan hệ với tranh giành vị trí người thừa kế tập đoàn Đế An.

“Chuyện Thái Vi với Cố Nam Châu vẫn không có bất kỳ tiến triển gì, làm thế nào mới có thể được đây?” Hoắc Kỳ Nghiệp vội la lên.

“Anh hai, anh cũng đừng quá sốt ruột, em đã hỏi Vi Vi, bên Cố Nam Châu giống như có chút hờ hững với con bé, về phần nhà gái đơn phương thật có chút không dễ làm.”

“Không phải nữ truy nam cách một tầng sa sao?”

“Em cũng từng khuyên Vi Vi, nhưng Cố Nam Châu dầu muối không vào, phương pháp bình thường không dùng được.”

“Hôm nay nó sẽ phải cùng người nhà họ Cố đến tham gia hôn lễ chứ!”

“Nhưng người nhà họ Cố Gia chưa chắc sẽ đồng ý để cho anh ta cưới Vi Vi chúng ta!” Hoắc Kỳ Lan lo lắng nói.

Về mặt Hoắc Kỳ Nghiệp không vui: “Chẳng lẽ con gái của Hoắc Kỳ Nghiệp tôi rất kém cỏi? Hoắc Kỳ Nghiệp tôi không có năng lực kia cũng là con thứ hai nhà họ Hoắc, vẫn chưa ai dám xem thường tôi!”

Hoắc Kỳ Lan vội vàng trấn an anh hai nhà mình: “Anh hai, anh biết em không có ý này, nhưng biện pháp hay nhất vẫn nên để cho ba ra mặt thì tốt hơn, cứ như vậy người nhà họ Cố cũng sẽ không cự tuyệt.”

Hoắc Kỳ Nghiệp suy nghĩ, quả thật có đạo lý, nếu do ông đi nói với người nhà họ Cố, khó tránh khỏi có vẻ giống như ông muốn mang con gái cho người ta.

“Ừ.”

Hai người bàn bạc xong liền đi đến bên cạnh ông cụ Hoắc Quốc An: “Ba, Vi Vi tuổi đã không còn nhỏ, hôm nay nhiều thanh niên tài俊 có mặt như vậy, con muốn thay Vi Vi chọn một con rể có bối cảnh gia đình tốt.”

Hoắc Quốc An nhìn thoáng qua con trai thứ hai, thông minh lanh lợi như ông, đương nhiên hiểu trong lòng nó có chủ ý gì, cũng không vạch trần: “Ừ, con nhìn trúng thiếu gia nhà ai chưa?”

Hoắc Kỳ Nghiệp nói: “Con thấy con trai nhà họ Cố tên là Cố Nam Châu nhân phẩm không tệ, lớn hơn năm tuổi so với Vi Vi, vừa vặn.”

Hoắc Quốc An ý vị thâm trường nói: “Sau khi Vi Vi tốt nghiệp đi làm ngay ở văn phòng luật sư Sở Sự Vụ đúng không?”

Trong lòng Hoắc Kỳ Nghiệp “Lộp bộp” một cái, xem ra cái gì cũng không thể gạt được ông cụ!

“Vâng, nghe Vi Vi nói là vì ngưỡng mộ phong thái học trưởng mới đi, con cũng mới biết được học trưởng con bé ngưỡng mộ chính là con trai thứ năm nhà họ Cố.”

“Vậy sao? Thật đúng là khéo!”

Trong lúc này, bỗng nhiên Hoắc Kỳ Nghiệp cảm giác mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Hoắc Kỳ Lan vội vàng ở một bên hoà giải: “Ba, Vi Vi là tâm tư thiếu nữ, mỗi tình đầu, hiếm thấy người trong lòng con bé vừa vặn môn đương hộ đối với nhà chúng ta, hơn nữa Cố Nam Châu là người có tài hoa, năng lực, thật sự quá xứng với Vi Vi nhà chúng ta!”

Trong long Hoắc Quốc An hiểu rõ: “Ừ, thằng nhóc Cố Nam Châu này quả thật không tệ! Nghe nói A Thành còn muốn tuyển nó vào bộ phận pháp vụ của công ty?”

Hoắc Kỳ Nghiệp gật đầu: “Em Tư quả thật muốn như vậy, nhưng Cố Nam Châu cho đến nay đều chỉ làm một mình, không đồng ý bất kỳ công ty nào thuê, chỉ đơn kiện vụ án khó.”

Hoắc Quốc An có vẻ dăm chiêu: “Con với A Thành gần đây tương đối thân thiết?”

Hoắc Kỳ Nghiệp vội vàng pha trò: “Ba, A Thành là em trai con, giữa anh em đương nhiên không thể quá xa lạ.”

Ông ta có thể nói lời chứa đầy hàm ý.

Hoắc Quốc An không nói gì nữa: “Hôn sự của Vi Vi trong lòng ba có tính toán.”

Hoắc Kỳ Nghiệp vội vàng cười nói: “Cảm ơn ba!”

Mặc kệ như thế nào, có ông cụ trợ giúp, thì chuyện hôn nhân của Vi Vi với Cố Nam Châu sẽ có khả năng!

Mắt thấy ca khúc hôn lễ sắp bắt đầu, Hoắc Kỳ Thành mới khoan thai đến, anh vừa mới tiến vào hiện trường đã bị nhóm người truyền thông vây quanh rồi.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 154: Hai Cha Con Tìm Tầm Lạc Nương Tựa

“Tứ thiếu, xin hỏi anh đến trễ như vậy là vì tránh mũi nhọn của cháu trai ngài sao?”

“Hôm nay vốn là Cẩm Dương làm chủ, tôi đến sớm hay trễ có khác nhau sao?” Hoắc Kỳ Thành trả lời rất linh hoạt, làm nhóm người truyền thông trong lúc này nghẹn họng.

Nhưng nhóm người truyền thông cũng không phải ngồi không: “Tứ thiếu, vị hôn thê Giang Ánh Tuyết của ngài sao không tham dự hôn lễ cùng ngài?”

Hoắc Kỳ Thành bình tĩnh tự nhiên đáp: “Đầu tiên, Giang Ánh Tuyết không phải vị hôn thê của tôi; tiếp theo, cô dâu hôm nay là em gái của cô ấy.”

Đúng lúc này bài hát hôn lễ vang lên, Hoắc Kỳ Thành đi rời đi trước, không cho các phóng viên cơ hội đưa ra câu hỏi.

Sau khi anh rời đi, các phóng viên đưa mắt nhìn nhau, Tứ thiếu phủ nhận Giang Ánh Tuyết là vị hôn thê của anh, chẳng lẽ tình cảm hai người thay đổi?

Không biết người nào nhỏ giọng than thở một câu: “Hình như Tứ thiếu chưa bao giờ chính thức thừa nhận Giang Ánh Tuyết tiểu thư là vị hôn thê

của anh ta, Tứ thiếu phủ nhận danh hiệu vị hôn thê này cũng không có nghĩa là hai người không phải người yêu, cái tin tức này không phát được!”

“Cũng không phải là a! Hơn nữa phía sau Tứ thiếu còn bồi thêm một câu hôm nay là hôn lễ của Giang Ánh Thần tiểu thư, khách quan mà nói, Giang Ánh Tuyết tiểu thư nên là cùng người nhà họ Giang ở đây mới đúng.”

...

Bận rộn cho đến trưa lúc này Giang Ánh Thần mới chú ý tới chị hai không có ở hiện trường, không khỏi nhỏ giọng hỏi ông xã Hoắc Cẩm Dương: “Anh có nhìn thấy chị hai em không?”

Hoắc Cẩm Dương lắc đầu: “Không có, chỉ nhìn thấy một mình chú ba anh.”

Giang Ánh Thần buồn bực không thôi, hôm nay trường hợp quan trọng như vậy, chị hai không thể không xuất hiện!

Nếu không phải mục sư đang niệm lời thề hôn lễ, cô hận không thể nâng váy đến bên cạnh ba mẹ hỏi sao chị hai không xuất hiện...

Hoắc Kỳ Thành mới vừa ngồi vào chỗ của mình, con trai Tiểu Tinh liền nhảy xuống từ chân bà nội leo đến trên người anh ngồi, nhỏ giọng hỏi: “Ba, khi nào thì chúng ta đi? Ở đây thật nhàm chán!”

Hoắc Kỳ Thành vỗ về con trai: “Cơm nước xong thì chúng ta đi.”

Hoắc Gia Tinh chu miệng nhỏ: “A? Tiểu Tinh một chút cũng không đói.”

Hoắc Kỳ Thành vuốt nhẹ tóc con trai: “Không ăn cơm đã rồi tiếc là không tôn trọng ông nội bà nội con, không phải Tiểu Tinh vẫn rất hiếu thuận à?”

Lúc này Hoắc Gia Tinh mới không tình nguyện gật đầu: “Được rồi!”

...

Hai ba con đang nói thầm, thì Phương Lệ Hoa qua đây hạ giọng: “À Thành, Ánh Tuyết đâu? Sao hôm nay không đi cùng đến?”

Hoắc Kỳ Thành không muốn lừa gạt mẹ: “Mẹ, con không thích Giang Ánh Tuyết, không thể kết hôn với cô ấy.”

Phương Lệ Hoa kinh ngạc không thôi: “Con đang nói hươu nói vượn gì đó! Con với Ánh Tuyết nói chuyện nhiều năm như vậy con nói không thích liền không thích hả? Thành thật nói cho mẹ, có phải con có phụ nữ ở bên ngoài phải không?”

Hoắc Kỳ Thành mím môi không lên tiếng.

Hoắc Gia Tinh ngọt ngào ngây thơ nói tiếp: “Bà nội, con cũng không thích dì Giang làm mẹ mới của con.”

Phương Lệ Hoa không thêm để ý lời cháu trai nói: “Trẻ con biết cái gì?”

Hoắc Gia Tinh mím môi không vui, ai nói bé không hiểu? Bé chính là không thích dì Giang làm mẹ mới của bé!

Hừ!

Từ trên điểm này bé sẽ ủng hộ ba!

Hoắc Kỳ Thành nghiêm mặt nói: “Mẹ, con nói thật, người cũng biết Tiểu Tinh vẫn không thích Giang Ánh Tuyết, con không thể không quan tâm đến cảm nhận của Tiểu Tinh, Tiểu Tinh cũng là cháu trai mẹ, mẹ cũng không muốn nhìn thấy bé không vui chứ?”

Anh dứt khoát đẩy con trai ra làm lá chắn.

Ngược lại Hoắc Gia Tinh rất phối hợp với ba: “Bà nội, không phải người hiểu rõ Tiểu Tinh nhất à? Người theo Tiểu Tinh một lần được không?”

Phương Lệ Hoa oán trách trừng mắt con trai một cái: “Hồ đồ! Hai ba con đều đã hồ đồ! Ánh Tuyết có điểm nào không tốt? Cô ấy nhiều năm đi theo bên cạnh ủng hộ con không ai biết đến như vậy, làm bạn và chăm sóc con, có tri thức hiểu lễ nghĩa...”

Bà liên tiếp liệt kê một đống lớn.

Hai ba con Hoắc Kỳ Thành với Hoắc Gia Tinh nghe mà đau cả đầu...

“Mẹ, nếu mẹ thích cô ta như vậy thì cứ lấy cô ta về đi.”

“Đứa nhỏ này! Nói cái gì vậy! Mẹ thích có ích lợi gì? Muốn con thích mới được!”

“Mẹ cũng biết phải bản thân con thích mới được, bây giờ thái độ của con rất rõ ràng, hơn nữa con đã nói chia tay rõ ràng với cô ta rồi.”

Giọng Hoắc Kỳ Thành kiên định, hoàn toàn không cho xoay chuyển.

Phương Lệ Hoa quá sợ hãi: “Cái gì? Đã chia tay rồi hả? Chuyện từ khi nào? Sao mẹ không biết?”

Hoắc Kỳ Thành với Hoắc Gia Tinh cùng trợn trừng mắt, vẻ mặt hai ba con đều giống nhau.

Ba người đang trò chuyện, Hoắc Quốc An bỗng nhiên chen vào nói: “Các người đang nói nhỏ cái gì vậy?”

Hoắc Kỳ Thành đang chuẩn bị mở miệng nói cho ba, kết quả bị mẹ ngăn cản: “Ông xã, không có gì! Em chỉ quan tâm một chút cuộc sống của A Thành với Tiểu Tinh, nói chút việc nhà mà thôi.”

Hoắc Quốc An nghi ngờ nhìn thoáng qua vợ, rõ ràng thấy vẻ mặt bà chấn động rất lớn, làm sao có thể là nói chuyện nhà đơn giản như vậy...

Nhưng vợ không muốn nói, ông cũng không muốn miễn cưỡng, đoán tám - chín phần không thể tách rời đến chuyện hôn nhân của A Thành với Ánh Tuyết.

“Ồ? Sao hôm nay không thấy Ánh Tuyết?”

“Chắc là có chuyện gì không đến được! Nếu không phải hôn lễ của em gái làm sao có thể không đến tham gia.”

Phương Lệ Hoa sợ con trai ở trước mặt chồng nói đã chia tay với Giang Ánh Tuyết ra, vội vàng trách móc.

Hoắc Quốc An ý vị thâm trường liếc nhìn con trai nhỏ, đang chuẩn bị hỏi, bỗng nhiên mấy người bạn già đi đến gần về phía ông.

“Ông bạn già, chúc mừng ông song hỉ lâm môn!”

“Ông bạn già, tất cả con cháu ông đều tuần tú lịch sự! Năng lực xuất chúng, làm cho chúng tôi không ngừng hâm mộ!”

...

Từng câu khen tặng hết lời, chỉ vì làm cho ông cụ Hoắc vui vẻ.

Hoắc Kỳ Thành nhân cơ hội mang theo con trai tránh đi, Phương Lệ Hoa vừa mới chuẩn bị ngăn bọn họ lại, thì Hoắc Gia Tinh tội nghiệp nói: “Bà nội, Tiểu Tinh buồn ngủ quá, có thể để ba ở cùng Tiểu Tinh cả buổi chiều không?”

Nghe thấy giọng cháu trai bảo bồi mềm mại đáng yêu, Phương Lệ Hoa lập tức mềm lòng, bà biết con trai là người bận rộn, một tháng không có mấy ngày ở nhà cùng Tiểu Tinh...

Lập tức dẫn con trai: “VẬY con mang Tiểu Tinh đi về trước, tối nay qua đây ăn cơm?”

Hoắc Gia Tinh vội vàng nói: “Bà nội, buổi tối cháu muốn hẹn một mình với ba.”

Phương Lệ Hoa yêu thương nhìn cháu trai: “ĐƯỢC ĐƯỢC ĐƯỢC! Bà nội đồng ý với con!”

Sau đó lại chuyển hướng sang con trai: “BÊN Ánh Tuyết, con suy xét cân nhắc lại, cô ấy là người thích hợp làm vợ con nhất! Nếu bây giờ con chia tay với Ánh Tuyết, chẳng phải là đúng ý với anh cả và anh hai con sao.”

Trong lòng Hoắc Kỳ Thành đã tính trước: “Mẹ, người không nghe nói qua: Bình giả, Quỷ Đạo Dã! Con chính là cố ý ném ra một quả bom cho bọn họ, để cho bọn họ đến nắm cán chuôi của con!”

Phương Lệ Hoa khiển trách: “Con điên rồi sao?”

Hoắc Kỳ Thành tin tưởng mười phần: “Mẹ, con biết mình đang làm cái gì, mẹ nên tin tưởng con trai của ngài!”

Phương Lệ Hoa vẫn có chút lo lắng: “MẶC KỆ NÓI THẾ NÀO, MẸ VẪN KHÔNG ĐỒNG Ý CHO CON LÀM NHƯ VẬY, QUÁ MẠO HIỂM!”

Hoắc Kỳ Thành lại lơ đãng: “KHÔNG VÀO HANG HỔ LÀM SAO BẮT ĐƯỢC CỌP CON?”

Phương Lệ Hoa đưa tay véo con trai một cái: “Mẹ tình nguyện để con thắng bình thường!”

Hoắc Kỳ Thành không nhiều lời nữa, nên nói đã anh nói, về phần mẹ, anh tin tưởng chờ sau khi bà biết chân tướng thì sẽ từ từ đồng ý.

Dù sao, Tần Lạc là người phụ nữ rất ưu tú! Không hề kém hơn Giang Ánh Tuyết!

Trên đường đi sân bay, Hoắc Gia Tinh lo lắng nhíu mày: “Ba, nếu bà nội không đồng ý cho ba cưới chị gái thì làm sao bây giờ?”

Ánh mắt Hoắc Kỳ Thành sâu xa: “Cho nên ba vẫn cần sự trợ giúp của con.”

Hoắc Gia Tinh lập tức hưng phấn mở to hai mắt: “Muốn con giúp ba như thế nào?”

Hoắc Kỳ Thành ở bên lỗ tai của con trai nhỏ giọng nói vài câu...

Sau khi Hoắc Kỳ Thành mang theo con trai rời đi, hiện trường hôn lễ càng náo nhiệt!

Giang Ánh Thần biết chuyện chị hai hôm nay không thoải mái không đến tham gia hôn lễ, tức giận đến thiếu chút nữa động thai.

Đồng thời, cũng có nghĩa tình cảm giữa chị hai với chú ba của Cẩm Dương sáng lên.

Nói ra, cũng thu hoạch không nhỏ!

Một bên khác:

Ông cụ Cố cùng ông cụ Hoắc đi cùng với nhau, mặc dù hai nhà vẫn ở vào trạng thái đối thủ cạnh tranh, nhưng cũng chưa từng chân chính trở mặt, vẫn duy trì thái độ nước giếng không phạm nước sông.

“Anh Cố, cháu trai thứ năm của anh tên là Cố Nam Châu phải không?”

“Xem ra chú em Hoắc chú ý đến Châu nhi nhà ta lâu rồi hả?”

“Nhân tài mới trong giới Luật sư, chưa từng thua kiện, bằng vào điểm ấy, muốn người khác không chú ý cũng đã khó!”

“May mắn của người trẻ tuổi thế hệ trước như chúng ta không thể xen vào được! Cùng Châu nhi đứng ở một chỗ chính là con gái của con trai thứ hai của ông đúng không? Đi làm ở văn phòng luật sư Sở Sự Vụ?”

“Bây giờ bọn trẻ đều tự do yêu đương, nếu có thể đi đến cùng thì ông với tôi đều vui vẻ cho sự thành công.”

“Đúng vậy!”

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 155: Gương Mặt Một Nhà Ba Người

Tần Lạc vừa mới tan làm thì nhận được điện thoại của Hoắc Gia Tinh, nghe thấy giọng bé ngọt ngào ngây thơ thì tim cô cũng muốn tan ra.

“Chị gái, em đang ở cửa tiểu khu nhà chị, chị chừng nào thì trở về?”

“Ách... Lúc này chị ở bên ngoài.”

“Em biết! Tiểu Tinh đang đứng cửa tiểu khu mới ở Bắc Kinh.”

“...”

Tần Lạc ngu ngơ một giây, nói đến là đến thật đây...

“Ai đưa em đến?”

“Ba em! Nếu không một mình Tiểu Tinh cũng không tìm thấy đường.”

Ngược lại Hoắc Gia Tinh ăn ngay nói thật, mặc dù ba nháy mắt cho bé một cái, nhưng bé vẫn bán đứng ba, dù sao bé chỉ là trẻ con năm tuổi thôi! Nói một mình bé đến Bắc Kinh cũng làm cho người ta khó mà tin được...

Tần Lạc cắn môi, tên người đàn ông khốn kiếp này! Anh lại còn không biết xấu hổ xuất hiện ở trước mặt mình?

Còn có, hôm nay không phải ngày Hoắc Cẩm Dương kết hôn sao?

Anh làm chú ba cũng có thể vắng mặt?

“Hôm nay không phải anh họ em kết hôn sao?”

“Em với ba tham gia xong hôn lễ liền đi, dù sao cũng không có chuyện cho hai ba con!”

“...”

Vẻ mặt Tần Lạc đầy vạch đen, được rồi! Thì ra là cái logic này.

“Chị đang trên đường trở về, chắc còn khoảng mười phút.”

“Vâng, được.”

Cúp điện thoại, thì Tần Lạc ở trong lòng mắng Hoắc Kỳ Thành một trận! Người đàn ông chết tiệt! Biết lấy Tiểu Tinh làm lá chắn!

Nhưng trước mặt đứa bé, cô cũng không thể nói cái gì.

Chỉ là, nghĩ đến Tiểu Tinh là con trai của mình mang thai mười tháng sinh ra, tâm tình liền có chút khác thường, trước mỗi lần thấy bé đều coi bé là con nhà người, chỉ có bởi vì hợp ý mới thân thiết như thế...

Nhưng bây giờ mới biết được, thì ra bọn họ là mẹ con ruột...

Thân phận chuyển biến làm cho cô trong lúc này khó có thể thích ứng.

Ngực giống như bọc một con nai con khấn trương tùy thời đều có khả năng sẽ nhảy ra, cảm giác này, không cách nào hình dung...

Cửa tiểu khu Tần Lạc sống.

Hoắc Kỳ Thành với Hoắc Gia Tinh một lớn một nhỏ đứng ở đó, ngược lại đưa tới không ít người dân ra ra vào vào nhìn lại cùng nhỏ giọng nói.

“Trời! Đây là cha con sao? Giá trị gương mặt cũng quá cao!”

“Rốt cuộc là người phụ nữ nào hạnh phúc gả cho ông xã ưu tú lại con sinh một đứa con trai đáng yêu như vậy! Nhất định đời trước cô ta đã cứu vớt dải ngân hà!”

“Thói đời này cũng quá không công bằng, tại sao chuyện tốt như vậy lại đi xuống ở trên đầu tôi!”

...

Nghe đến mấy đối thoại này, mặt Hoắc Kỳ Thành luôn sa sầm, anh vẫn không có thói quen bị người vây xem, cảm giác mình giống như động vật hiếm quý trong vườn bách thú, bị người vây quanh chỉ trỏ.

Đôi mắt to đen lúng liếng của Hoắc Gia Tinh xoay vòng vòng, khóe môi luôn nhếch lên, giống như một tiểu thiên sứ làm cho người xung quanh không nhịn được nhìn thêm vài lần.

“Mặc dù bạn nhỏ này với ba bé từ một khuôn mẫu đúc ra, nhưng dáng vẻ khi cười nhất định là di truyền từ mẹ bé, hai ba con hoàn toàn khác nhau!”

“Oa! Bé trai này thật sự quá đáng yêu! Rất muốn xoa bóp khuôn mặt đáng yêu của bé, nhưng tôi lo lắng bị ba bé đánh ngất...”

...

Tần Lạc đeo túi vội vàng chạy về thì thấy một bức cảnh tượng như vậy, cách thật xa thì nhìn thấy cửa tiểu khu có rất nhiều người vây quanh, còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì...

Kết quả - -

Là cha con bọn họ dẫn đến loạn.

Hoắc Gia Tinh nhìn thấy Tần Lạc thì vui vẻ bổ nhào đến: “Chị gái! Tiểu Tinh rất nhớ chị!”

Tần Lạc chỉ có thể mở hai tay ra ôm Hoắc Gia Tinh vào trong ngực, từ sau khi biết bé là con trai của mình, đây là lần đầu tiên hai mẹ con gặp mặt.

Hốc mắt cô không kìm được đã ươn ướt...

Tại sao ông trời muốn trêu đùa cô kiểu này?

Dường như Hoắc Gia Tinh cảm giác được cảm xúc Tần Lạc không thích hợp, nghi hoặc nhìn cô, con vươn bàn tay nhỏ mập mập ra giúp cô lau nước mắt, khí phách mưởi phần nói: “Chị gái, chị sao vậy? Có phải có người khi dễ chị phải không? Em bảo ba đi đánh họ!”

Tần Lạc hít hít cái mũi: “Không có, là chị quá nhớ Tiểu Tinh, nhìn thấy Tiểu Tinh thì vui vẻ chảy cả nước mắt.”

Bỗng nhiên Hoắc Gia Tinh đưa tay vòng lên cổ Tần Lạc: “Vậy về sau mỗi ngày Tiểu Tinh ở cùng một chỗ với chị, như vậy chị sẽ không chảy nước mắt.”

Hành động ấm áp của bé làm cho Tần Lạc càng thêm cảm động, hình như trong lòng xúc động đã lâu không thấy...

“Ừ.”

Thấy một màn như vậy, trong lòng Hoắc Kỳ Thành không nói lên tư vị gì, cũng càng thêm kiên định suy nghĩ anh muốn kết hôn với Tần Lạc.

...

Sau khi vào nhà.

Hoắc Kỳ Thành phát hiện căn nhà trọ này nhỏ hơn một nửa so với nhà của Tần Lạc ở thành phố A, một phòng ngủ một phòng khách một bếp một vệ sinh, có thể sống trong không gian quá nhỏ...

“Hay là đổi một căn nhà lớn hơn một chút!”

“...”

Đối với lời của anh nói, từ đầu Tần Lạc xem như không có nghe thấy, cho phép Hoắc Kỳ Thành vào nhà đã là cực hạn của cô, nếu không có Tiểu Tinh ở đây, cô đã trực tiếp lấy chổi đuổi người!

Hoắc Gia Tinh hoàn toàn đắm chìm ở trong cơn hưng phấn, cũng không chú ý đến bầu không khí khác thường giữa ba và chị.

“Tiểu Tinh, nhà chị không có đồ ăn vặt, nếu không chị cùng em đi xuống mua?”

“Được ạ! Để cho ba thanh toán!”

Tần Lạc: “...”

Đứa nhỏ này thật là lúc nào cũng không quên giúp ba...

Hoắc Kỳ Thành âm thầm “Khen” con trai một cái, thật không hổ là con của anh! Có bé ở bên trong điều tiết, đoán rằng không có chuyện gì là không làm được.

Tiểu Tinh đã mở miệng, Tần Lạc cũng không nói gì nữa, trẻ con đều vô tội, giữa người lớn có mâu thuẫn cũng không thể biểu hiện ra ngoài ở trước mặt đứa bé.

Điểm ấy cô vẫn hiểu.

...

Trong tiểu khu có một siêu thị cỡ trung, khi Tần Lạc dắt Tiểu Tinh xuất hiện ở đó, không ít hàng xóm nhao nhao bát quái nói: “Thì ra cô chính là mẹ của bé trai này! Khuôn mặt một nhà các người có giá trị rất cao!”

Mặt Tần Lạc chảy vạch đen: “Hiểu lầm rồi, chúng tôi không phải người một nhà.”

Hàng xóm hết sức kinh ngạc: “Không phải sao? Tôi cảm thấy khuôn mặt con trai của con rất giống với cô!”

Tần Lạc: “...”

Đều nói ánh mắt quần chúng sáng như tuyết, thật đúng là không sai!

Nghe nói như thế, Hoắc Gia Tinh khó hiểu chớp mắt, nhìn chị gái lại nhìn ba, thật ra bé rất vui vẻ khi người khác nói bé với chị lớn lên giống, cứ như vậy chị sẽ làm mẹ bé!

Hoắc Kỳ Thành vội vàng lên tiếng hoà giải: “Thật ngại, vợ tôi đang giận dữ với tôi.”

Mọi người hàng xóm vừa nghe, lập tức hiểu rõ.

Thì ra có chuyện như vậy!

Tần Lạc tức giận hung hăng liếc xéo Hoắc Kỳ Thành một cái, khốn khiếp! Ai là vợ anh hả? Thối tha không biết xấu hổ! Nói chuyện sao da mặt dày như vậy!

Mua xong đồ trên đường trở về, Tần Lạc dường như ngay cả dư quang khóe mắt cũng không cho Hoắc Kỳ Thành, hoàn toàn coi anh như không khí.

Nhưng cùng Tiểu Tinh trong lúc đó vẫn không ít...

Cho đến khi Tần Lạc ra ban công nghe điện thoại, Hoắc Gia Tinh lặng lẽ ghé vào bên tai ba hỏi: “Ba, có phải ba làm chuyện xấu gì trêu chọc chị không vui hả?”

Trên trán Hoắc Kỳ Thành treo đầy vạch đen: “Ba xác thực làm một chuyện sai trêu chọc chị không vui, nhưng ba cũng không hối hận đã làm như vậy.”

Hoắc Gia Tinh khó hiểu chớp mắt: “Ba, biết sai thì phải sửa mới đúng là người đàn ông tốt!”

Hoắc Kỳ Thành xoa tóc con trai: “Tiểu Tinh muốn chị gái trở thành mẹ con không?”

Hoắc Gia Tinh vội vàng gật đầu: “Đương nhiên rồi!”

Hoắc Kỳ Thành lại nói thêm: “Vậy Tiểu Tinh phải giúp ba, còn nhớ lời ba nói với con ở trên máy bay không?”

Hoắc Gia Tinh trịnh trọng gật đầu: “Nhớ ạ! Nhưng ba phải nhận sai với chị trước mới được, hơn nữa con đã nói, con gái là phải dụ dỗ, ba nhất định phải có kiên nhẫn.”

Hoắc Kỳ Thành: “...”

Đây là anh bị con trai giáo dục sao?

Này mà truyền ra ngoài chẳng phải sẽ bị người ta cười đến rụng răng?

Tần Lạc tiếp điện thoại xong đi vào phòng khách thấy nhìn thấy hai cha con đang nhỏ giọng nói thầm, không khỏi nói: “Tiểu Tinh, buổi tối em muốn ăn cái gì? Chị gái đưa em đi ăn.”

Hoắc Gia Tinh vừa mới chuẩn bị nói chuyện đã bị ba bé trách móc: “Ở nhà làm đi!”

Tần Lạc liếc xéo anh một cái: “Không biết nấu ăn.”

Hoặc Kỷ Thành lập tức nghĩ đến chuyện hai ngày trước Tần Lạc nấu cơm cho Cố Nam Châu ăn, ghen tuông không khỏi lan tràn nói: “Không phải em đã nấu cơm cho luật sư Cố ăn sao?”

Tần Lạc không dám tin nhìn về phía anh: “Anh phái người theo dõi tôi?”

Chết tiệt! Chẳng lẽ nhất cử nhất động của cô đều bị thằng nhãi này nắm trong tay sao?

Hoặc Kỷ Thành không thừa nhận, cũng không phản bác, trực tiếp đứng lên: “Anh xem trong tủ lạnh còn đồ ăn gì.”

Nhìn bóng lưng anh, Tần Lạc tức giận đến nghiến răng, đồ con rùa! Không trách được có thể chuẩn xác tìm đến tiểu khu mình sống như vậy, thì ra anh vẫn phái người theo dõi mình!

Loại cảm giác bị người giám sát này thật sự là quá tệ!

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 156: Mang Con Trai Theo Đuổi Bà Xã

Tần Lạc buồn bực đi qua, hạ giọng hung dữ nói: “Anh đừng tưởng rằng có Tiểu Tinh ở đây là có thể muốn làm gì thì làm! Anh như vậy sẽ chỉ càng làm cho tôi khinh thường anh thêm!”

Tay Hoắc Kỳ Thành mở tủ lạnh ra dừng một chút, chân mày thâm thúy nhếch lên: “Vừa rồi anh nói không phải sự thật?”

Ánh mắt Tần Lạc lạnh lùng: “Là sự thật thì thế nào? Với anh có quan hệ gì? Anh là ai của tôi?”

Hoắc Kỳ Thành không để bụng với châm chọc khiêu khích của cô: “Anh là ba của con trai em.”

Tần Lạc rất khinh thường với hành vi mặt dày mày dạn của anh, kìm nén một lúc mới phun ra bốn chữ: “Không biết xấu hổ!”

Sau đó, dứt khoát xoay người không quan tâm đến anh.

Ngay trước mặt Tiểu Tinh cô không thể nổi giận với anh, nhưng vẫn có thể coi anh như không khí!

Hoắc Gia Tinh ngẩng đầu nhìn xung quanh, có chút nghi ngờ ba với chị gái đang làm gì...

Tuy nhiên từ góc độ của bé nhìn không thấy chính diện mặt của chị gái, nhưng có thể nhìn thấy sườn mặt, vẻ mặt chị không giống như rất vui vẻ,

ngược lại là...

Dáng vẻ rất tức giận.

Ài...

Bé thở dài, va thật sự quá kém! Ngay cả chuyện dụ dỗ con gái đơn giản như vậy cũng không làm được...

...

Một giờ sau.

Tần Lạc làm xong hai món một canh đơn giản, một đĩa ớt xanh xào thịt, một đĩa khoai tây xào, còn có canh hầm thịt với nấm.

Đều là đồ ăn Tiểu Tinh thích, không thả hạt tiêu, vừa vặn thích hợp cho trẻ con.

Đối với động vật ăn thịt Hoắc Kỳ Thành mà nói, những thứ này không khỏi qua thanh đạm, hơn nữa tất cả quá trình ăn cơm Tần Lạc cũng không liếc mắt nhìn mình một cái.

Ngay cả cơm, cũng không đơm cho mình...

“Tiểu Tinh, chị nấu cơm kém hơn dì xinh đẹp, lần sau chúng ta vẫn nên đi ra bên ngoài ăn có được không?”

“Em cảm thấy chị làm đồ ăn càng ngày càng tốt, ba, ba nói đi?”

Hoắc Gia Tinh cười tít mắt nhìn về phía ba vẫn không cơ hội lên tiếng, ném đề tài về phía anh.

Hoắc Kỳ Thành vội vàng khen: “Ăn nhiều thịt cá bên ngoài, thì món ăn gia đình đơn giản ngon hơn, Tiểu Tinh nói không sai, hương vị rất tuyệt!”

Đối với khen ngợi của anh, thì từ đầu Tần Lạc không dễ chịu, vẫn coi anh như không khí...

“Tiểu Tinh ngoan, ăn nhiều một chút.”

“Ách...”

Miệng Hoắc Gia Tinh chứa đầy cơm mơ hồ gạt đầu, sau đó thừa dịp lúc Tần Lạc vui đầu ăn cơm ném cho ba một ánh mắt bất đắc dĩ, giống như đang nói: ba, con đã bó tay rồi...

Sắc mặt Hoắc Kỳ Thành đen như đáy nồi, thật ra trước khi đến anh đã chuẩn bị tâm lý, nhưng chân chính bị coi như không thất vẫn rất chán nản...

Mặc kệ anh nói cái gì đều như lâm bầm lâu bầu với không khí, mặc kệ làm cái gì đều sai...

Loại cảm giác này rất thất bại!

Từ nhỏ đến lớn, anh còn chưa từng uất ức như vậy.

Anh cảm thấy điều duy nhất bây giờ anh có thể làm là ăn hết tất cả hai món ăn một canh trên bàn, như vậy Tần Lạc có thể nấu cơm nhiều cho anh với Tiểu Tinh ăn.

Tần Lạc vẫn thờ ơ như cũ với gắng sức của anh, khi đang chuẩn bị đứng dậy thu dọn bát đĩa bị Tiểu Tinh kéo lại: “Chị, chị nấu cơm vất vả như thế đương nhiên không thể tiếp tục rửa chén! Để ba đi rửa! Chúng ta ra phòng khách chơi trò chơi!”

Tần Lạc muốn nói cái gì kết quả bát đã bị Hoắc Kỳ Thành cầm đi...

Không tới 10 phút, thì ở trong phòng bếp truyền đến tiếng gốm sứ chạm vào nhau thanh thúy, hai người Tần Lạc với Hoắc Gia Tinh đang ở chơi trò chơi cùng ngẩng đầu nhìn qua, sau đó liếc nhau.

Tần Lạc vội vàng đi dép đến phòng bếp, như cô đoán, tiếng vừa mới nghe được là thanh âm bát vỡ...

“Anh sẽ không nói cho tôi biết anh ngay cả bát cũng không biết rửa chứ?”

Vẻ mặt Hoắc Kỳ Thành đầy vạch đen đứng ở đó, nhìn một đồng bát vỡ cảm nhận được ưu thương thật sâu...

Nghĩ anh đường đường tổng giám đốc tập đoàn Đế An, hai tay cho đến bây giờ đều chỉ lấy bút máy ký văn kiện, lúc nào từng rửa bát?

Sau khi rửa sạch thì bát dễ bị trơn làm cho anh không bắt được...

Sau đó không hề dự đoán điện thoại di động của anh chảy xuống...

Hoàn toàn không có cách nào nắm trong tay!

Đối với chất vấn của Tần Lạc, anh chỉ có thể ấp úng trả lời: “Anh cho đến bây giờ chưa từng rửa bát.”

Tần Lạc hít một hơi thật sâu: “Chưa từng rửa bát lại còn tranh rửa? Tôi nhìn anh chính là cố ý!”

Hoắc Kỳ Thành lạnh nhạt bĩu môi: “Không có.”

Lúc này, Hoắc Gia Tinh “thùng thùng thùng” chạy tới, nhìn đất đầy bát vỡ, bỗng nhiên cười tí mắt nói: “Chị, em không muốn không vui vẻ! Vỡ là bình an! Em thấy ngụ ý này rất tốt! Nếu ba đánh vỡ, để cho ba thu dọn sạch sẽ, sau đó phạt ba đi siêu thị mua một bộ bát đĩa mới về, có được không?”

Hoắc Gia Tinh lanh trí trả lời làm cho trong lòng Tần Lạc dễ chịu rất nhiều, việc đã đến nước này, nói thêm nữa cũng chẳng có ích gì, không bằng cứ dựa theo Tiểu Tinh nói mà làm.

“Nếu Tiểu Tinh đã nói như vậy, chính anh nhìn mà làm đi!”

Tính ra, đây là một câu nói tương đối bình thường của Tần Lạc từ sau khi nhìn thấy Hoắc Kỳ Thành, trong lòng anh nhất thời vô cùng vui vẻ, mang con trai theo đuổi bà xã vẫn đáng tin hơn so với hành động đơn độc đến!

Hoắc Gia Tinh thấy chuyện giải quyết xong thì lôi kéo Tần Lạc trở về phòng khách tiếp tục chơi trò chơi, để lại Hoắc Kỳ Thành một mình ở phòng bếp lẻ loi thu dọn mảnh bát vỡ...

Cho đến bây giờ tay Hoắc Kỳ Thành chưa từng làm việc vặt trong nhà nên mất một thời gian thật lâu mới dọn sạch sẽ mặt đất, không chỉ có như vậy, anh còn làm đứt tay mình.

Làm đàn ông, anh không có để ý những thứ này, chỉ dung nước rửa sạch một cái thì không quan tâm.

Trong phòng khách, Hoắc Gia Tinh vẫn giống như lúc đầu dựa vào trên người Tần Lạc chơi trò chơi, dáng vẻ hai mẹ con thỉnh thoảng nhú mày, thỉnh thoảng cười to giống như có một bàn tay vô hình kích thích tiếng lòng anh.

Đây mới là người một nhà mà anh chờ mong!

Ấm áp, hòa thuận, mỹ mãn.

“Ba, sao tay ba chảy máu?”

Mắt Hoắc Gia Tinh chợt phát hiện tay ba đang nhỏ máu, không khỏi kinh ngạc kêu lên.

Ánh mắt Tần Lạc không tự chủ được nhìn ngón tay Hoắc Kỳ Thành, ngón trỏ tay phải của anh quả nhiên đang nhỏ máu.

Lúc này Hoắc Kỳ Thành mới nhìn ngón tay một cái, không sao cả nói: “Không sao, bị bát vỡ cửa vào.”

Nói xong, thì tiện tay rút một tờ giấy lau vết máu trên tay.

Hoắc Gia Tinh vội vàng nhảy dựng lên: “Chị, trong nhà có còn dùng tiêu độc với bông băng không? Không xử lý một chút có thể bị nhiễm trùng?”

Tần Lạc nâng trán: “Sẽ không, chỉ không cẩn thận bị mảnh bát cửa mà thôi.”

Nhưng Hoắc Gia Tinh vẫn dáng vẻ nghiêm túc, khẩn trương ngậm miệng không nói được một lời, ở trong tư duy đứa bé, bé cảm thấy đây là chuyện lớn.

Bởi vì mỗi khi bé không cẩn thận cửa tay, ba với người hầu trong nhà đều rất khẩn trương giúp bé dùng cồn tiêu độc, sau đó dùng miếng dán vào miệng vết thương.

Tại sao đối với bé là như thế này, nhưng ngón tay ba chảy máu sẽ không cần?

Hoắc Kỳ Thành lập tức qua nét mặt con trai hiểu cách nghĩ của bé, chậm rãi nói: “Tiểu Tinh ngoan, bởi vì ba là người lớn, con là bạn nhỏ, cho nên phương pháp xử lý không giống nhau, hiểu chưa?”

Hoắc Gia Tinh cái hiểu cái không nhìn ba: “Chẳng lẽ tay ba với tay của con khác nhau sao?”

Hoắc Kỳ Thành: “ “

Có lúc, thật không biết nên giảng đạo lý với đứa bé, chúng nó có thói quen học tập người lớn, đều nói cha mẹ là thầy giáo dạy con tốt nhất, điểm ấy quả không sai.

Hơn nữa năng lực bắt chước của trẻ con rất nhanh, trí nhớ cũng rất tốt.

Tần Lạc xoay người đến lấy cốn cùng bông băng trong ngăn kéo tủ TV, giả vờ giận nói: “Thân là cha mẹ, đương nhiên phải làm gương cho con, bây giờ anh nói không có việc gì, ngộ nhỡ lần sau tay Tiểu Tinh bị cắt bé cũng học thế thì làm sao?”

Giọng cô như oán trách làm cho Hoắc Kỳ Thành có chút thụ sủng nhược kinh, Lạc Lạc đang quan tâm mình sao?

Sau đó, si ngốc vươn tay để mặc cô giúp bản thân tiêu độc băng bó, mặc dù cốn có chút xót, nhưng trong lòng anh vẫn ngọt.

Hoắc Gia Tinh thấy một màn như vậy mới hài lòng, giống như người lớn nhỏ chỉ trích ba: “Chị nói đúng! Ba em không hiểu chuyện rồi!”

Hoắc Kỳ Thành: “ “

Chảy vạch đen, bị con trai răn dạy thật là mất mặt.

Khóe môi Tần Lạc không nhịn được hơi nhếch lên, ngay cả chính cô cũng không phát hiện.

Trong lúc này, trong nhà trọ độc thân nho nhỏ một nhà ba người tràn ngập ấm áp cùng lãng mạn.

Hoắc Kỳ Thành bỗng nhiên có chút may mắn mình vừa rồi bị cửa ngón tay, sớm biết như vậy có thể đổi lấy dịu dàng của Tần Lạc, anh nên để trên tay cắt nhiều hơn một chút.

Thất sách a thất sách!

Mãi cho đến 10 giờ, Hoắc Kỳ Thành vẫn không có dáng vẻ muốn đi, Tần Lạc dứt khoát chẳng muốn để ý đến anh, lập tức đưa Tiểu Tinh vào toilet tắm rửa.

Dù sao đêm nay anh muốn lại ở đây cũng chỉ có thể ngủ sô pha!

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 157: Ba, Ba Muốn Ban Đêm Bị Chị Đuổi Ra Khỏi Nhà Sao?

Tần Lạc ở trong nhà vệ sinh mấy mét vuông nhỏ giúp Hoắc Gia Tinh tắm rửa, còn Hoắc Kỳ Thành tựa vào trên ghế sofa xem tivi, đồng thời cùng bạn tốt Đường Triều nói chuyện phiếm.

【Thành công đánh vào bên trong rồi hả?】

Đường Triều không nhịn được gửi tin nhắn trêu chọc bạn tốt.

【Coi như đúng.】

Hoắc Kỳ Thành cảm thấy anh vẫn không tính là thành công, nhiều lắm chỉ mượn con trai cùng da mặt dày mà vào được.

【Không sao! Mang con trai theo đuổi bà xã còn rất dễ dàng! Làm người mẹ cũng không nhẫn tâm cự tuyệt con trai, hơn nữa Tiểu Tinh thông minh như thế, nhất định có thể phối hợp tốt quan hệ giữa hai người.】

【Nói là nói như vậy, nhưng tính tình Tần Lạc rất cứng đầu, cô ấy luôn coi mình là không khí.】

Soạn tin này xong, bỗng dưng Hoắc Kỳ Thành cảm thấy lòng chua xót.

Đường đường Hoắc Tứ thiếu lại lưu lạc đến nông nổi như thế này, cũng làm cho người ta không thể tưởng được, đều nói tình là gì? Thật đúng là làm người rất khó.

Đường Triều vội vàng đáp: Càng như thế này cậu càng phải lắc lư nhiều ở trước mặt chị dâu, có đôi khi phụ nữ miệng cứng lòng mềm, A Thành cậu phải phát huy công phu mặt dày mày dạn thì tỷ lệ thành công mới cao.

【Phải không? Mỗi lần cậu nói đạo lý đâu ra đấy, sao mỗi lần trốn Tổng Tư Kỳ như trốn ôn thần thế? Mình thấy cô gái nhỏ người ta rất tốt, Đại Bạch vẫn không vui để cho em gái cậu ta gả cho cậu!】

【Khụ Tổng Tư Kỳ là con nhóc thối tha chưa lớn! Từ đầu em ấy không phải đồ ăn của tôi! Đại Bạch nghĩ cách đúng!】

【Ừ hừ! Ông cụ nhà cậu đã gọi điện thoại đến cho tôi, còn kém không nhờ mình làm thuyết khách, muốn mình nói, con nhóc Tổng Tư Kỳ kia cũng không phải không được.】

【Được! Mình luôn luôn không xuống tay với người quen, ngộ nhỡ một ngày không hợp mà giải tán thì gặp ngại nhiều, hơn nữa em ấy còn là em gái bảo bối của Đại Bạch, mình muốn xuống tay với em ấy chẳng phải là nghiệp chướng?】

【Mình thấy cậu sớm hay muộn phải bại ở trên người phụ nữ!】

【Lão Đại có phải chúng ta lạc đề quá xa không! Vẫn nên trở về vấn đề chính đi!】

【Chủ ý của cậu luôn luôn ôi thiêu.】

Nhìn đến câu trả lời này, tim Đường Triều nhất thời thật lạnh, vô cùng oan ức trả lời: Là mình xem nhẹ chị dâu, xem ra sau này bộ lý luận mình am hiểu không thích hợp dùng trên người cô ấy.

Hoặc Kỳ Thành lạnh lạnh đáp: Cậu biết thì tốt.

Đang trò chuyện, Hoắc Gia Tinh mặc áo ngủ phin hoạt hình chạy ra: “Ba, vừa rồi con với chị gái nói, buổi tối ba ở phòng khách trông coi, con với chị gái ngủ bên trong phòng ngủ.”

Về mặt Hoắc Kỳ Thành oan ức nhìn về phía con trai: “Giường trong phòng ngủ lớn như vậy, rõ ràng ba người có thể nằm ngủ.”

Hoắc Gia Tinh giống như người lớn nhún vai, ngọt ngào ngây thơ mở miệng: “Ba, ba muốn ban đêm bị chị đuổi ra khỏi nhà sao?”

Hoắc Kỳ Thành: “ “

Con của anh đã học được từ đâu những thành ngữ này?

Tần Lạc dọn xong phòng tắm đi tới, vào phòng ngủ cầm một chiếc thảm ra ngoài: “Không có chăn thừa, bên trong có lò sưởi cũng không lạnh.”

Hoắc Kỳ Thành đưa tay muốn nhận, kết quả Tần Lạc ném thảm sang một bên, chính là không muốn có bất kỳ tiếp xúc trực tiếp gì với anh.

Sau đó dịu dàng nhìn về phía Hoắc Gia Tinh: “Tiểu Tinh, em ở phòng khách chơi trước hoặc là vào phòng ngủ cùng chị đều được.”

Hoắc Gia Tinh nhu thuận gật đầu: “Vâng.”

Sau khi dọn dẹp xong, thì Tần Lạc tiến vào phòng tắm rửa mặt.

Ngoài cửa, hai cha con mắt to trừng mắt nhỏ.

Hoắc Kỳ Thành hạ giọng hỏi con trai: “Con ở bên trong nói nhỏ với chị gì không? Có nói giúp ba không?”

Hoắc Gia Tinh gật đầu: “Có nha! Nhưng chị bảo Tiểu Tinh về sau không cần nói giúp ba, mặc dù không có ba, chị cũng rất thích Tiểu Tinh.”

Hoắc Kỳ Thành: “ “

Xem ra Tần Lạc vẫn không chịu tha thứ cho mình.

Như vậy đến khi nào thì mới chịu.

Hoắc Gia Tinh chạy đến trước mặt ba: “Ba, rốt cuộc ba đã làm sai gì? Con thấy lần này chị rất tức giận.”

Hoắc Kỳ Thành nâng trán: “Một lời khó nói hết, trẻ con không nên biết, nhanh đi ngủ đi!”

Hoắc Gia Tinh mếu máo: “Nếu ba còn cam chịu như vậy Tiểu Tinh cũng không muốn quan tâm ba rồi.”

Hoắc Kỳ Thành vội vàng kéo con trai: “Con ngoan, ba cũng không có cam chịu, nếu con không giúp ba thì con không có mẹ rồi.”

Hoắc Gia Tinh cố vắn lông mày nhỏ suy nghĩ: “Được rồi! Vậy ba nhất định phải biểu hiện tốt mới được.”

Hoắc Kỳ Thành vươn ngón tay ra cùng con trai ngoéo tay, hai cha con xem như đạt được nhận thức chung.

Tần Lạc đang tắm rửa đương nhiên không biết những thứ này.

Hoắc Cẩm Dương phát hiện, sau khi hôn lễ kết thúc thì không nhìn thấy chú ba, không khỏi buồn bực: Chẳng lẽ giữa chú ba với chị hai Thần Thần thật sự xảy ra vấn đề?

Bên Hoắc Kỳ Vĩ đang hỏi Hoắc Kỳ Thành đi đâu: “Dì Phương, sao chớp mắt đã không thấy tăm hơi em Tư đâu?”

Phương Lệ Hoa với lời âm dương kỳ lạ của ông ta chỉ cười cười: “Bình thường A Thành rất bận, hiếm khi xế chiều hôm nay được rảnh, đương nhiên ở lại với Tiểu Tinh một lúc, hai cha con cần bồi dưỡng tình cảm nhiều không phải rất bình thường à? Kỷ Vĩ con nói đi?”

Hoắc Kỷ Vĩ liên tục gật đầu: “Dì Phương nói rất đúng, đứa bé Tiểu Tinh kia không có mẹ, bình thường em Tư lại bận rộn, là nên rút ra nhiều thời gian ở cùng.”

Phương Lệ Hoa cười cười, vừa mới chuẩn bị đi, lại nghe Hoắc Kỷ Vĩ nói: “Ai nha! Nói ra người một nhà chúng ta cũng không biết mẹ ruột Tiểu Tinh là ai? Cũng không biết lúc trước em Tư làm thế nào trong thời gian ngắn vậy liền ôm trở về một người con trai, nếu không nhìn kết quả giám định DNA, tôi đến nay cũng không thể tin em Tư nhanh như vậy liền có con trai rồi.”

Trên mặt tươi cười của Phương Lệ Hoa có chút cứng ngắc, liếc mắt nhìn con riêng: “Con nói lời này là có ý gì? Chẳng lẽ chỉ cho con có con trai mà A Thành không thể có con trai sao? Đừng cho là tôi không biết những tin tức lung tung năm đó sao mà đến! Ba con đã sớm biết việc này, chỉ là mở một con mắt nhắm một con mắt thôi!”

Trong lòng Hoắc Kỷ Vĩ kinh hãi, nhưng ở bên ngoài vẫn thản nhiên: “Con nghe hoàn toàn không hiểu dì Phương người đang nói cái gì, tin tức năm đó cái gì, nhưng không liên quan hệ gì đến con!”

Phương Lệ Hoa cười lạnh một tiếng: “Con cho bây giờ con phủ nhận thì không chuyện gì sao? Giấy gói không được lửa, chuyện là ai làm trong lòng tất cả mọi người biết rõ, ba con rất coi trọng người trong gia đình, ông không thích nhìn thấy nhất chính là mấy anh em các con tranh đấu lẫn nhau, dì hi vọng con phải hiểu được điểm ấy!”

Dứt lời, thì xoay người rời đi.

Đối với đứa “Con trai cả” này, bà một chút cũng không thích nổi, tuổi hai người vốn xấp xỉ, mỗi lần nó đều không tình nguyện gọi mình “dì Phương” như thế.

Năm đó khi gả vào nhà họ Hoắc, cũng từng chịu đối xử lạnh nhạt của nó.

Nếu không phải mình không chịu thua kém sinh hạ A Thành, chỉ sợ nó đã sớm xúi giục ba ly hôn với mình.

Nhìn bóng lưng bà ta rời đi, Hoắc Kỷ Vĩ cũng hận nghìn rằm nghìn! Nếu năm đó con hồ ly tinh này sinh con gái, nhà họ Hoắc đã sớm không có chỗ dung thân cho bà ta rồi!

Nghĩ lại cũng đáng giận!

Hoắc Cẩm Dương thấy sắc mặt ba không tốt, không khỏi nhỏ giọng hỏi: “Ba, vừa rồi ba với bà nội nhỏ nói cái gì vậy?”

Hoắc Kỷ Vĩ tức giận trách mắng: “Bây giờ việc quan trọng nhất là con phải quan hệ tốt với nhà họ Giang, tranh thủ mọi mặt để bọn họ ủng hộ, chỉ có như vậy, đại hội cổ đông tháng sau chúng ta mới có thể hòa một ván!”

Hoắc Cẩm Dương thấy vẻ mặt ba thì không nói thêm nữa: “Vâng, Cẩm Dương hiểu.”

Giang Ánh Thần liên tục gọi mấy cú điện thoại cho chị hai cũng không có người nghe, đành phải phái người đến nhà chị ta tìm chị ta, kết quả cho hay không có ai ở nhà.

Trong lòng không khỏi vạ phần buồn bực: Rốt cuộc chị hau đang làm trò quỷ gì? Hôm nay không những không đến tham dự hôn lễ của mình, mà còn không nghe điện thoại, chẳng lẽ thật sự thất tình rồi hả?

Nghĩ đến đây, cô ta không khỏi hưng phấn khác thường!

Nếu quả thật như vậy thì tốt quá!

Mặc kệ nói như thế nào, cô ta cần phải làm rõ ràng mới được! Chị hai càng trốn tránh mình, mình lại càng muốn tìm chị ta để hỏi rõ!

Tránh được mồng một tránh được 15 sao?

Cô cũng không tin chị ta vẫn không trở về nhà!

Giang Ánh Tuyết nhốt mình ở khách sạn một ngày vẫn không nhin được chú ý đến tin tức trong ngày, trên trang web cùng Weibo đều đưa tin cùng ảnh chụp kết hôn của Giang Ánh Thần với Hoắc Cẩm Dương vào hôm nay, phóng viên chụp cô ta rất đẹp, quả thật ứng với câu nói kia: Cô dâu mới đều xinh đẹp!

Đáy lòng cô bỗng nhiên sinh ra hâm mộ.

Ha ha!

Không có người phụ nữ nào không khát khao kết hôn với người đàn ông mình yêu thương, cô dâu mặc váy trắng, hạnh phúc đứng ở bên cạnh chú rể.

Cô ta đã từng cho rằng, ngày này sẽ không xa.

Nhưng hôm nay mới biết được, đều là giấc mộng nam kha!

Đột nhiên, đáy lòng cô ta sinh ra một cỗ hận ý, trực tiếp ném vỡ di động đưa tin Giang Ánh Thần hạnh phúc...

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 158: Chạm Vào Họng Súng Rồi

Ngủ thẳng đến nửa đêm, bỗng nhiên Tần Lạc cảm thấy rất khát nước, có thể sau bữa cơm tối ăn nhiều cá mực...

Mơ mơ màng màng đứng lên đi ra bên ngoài phòng khách tìm nước uống, giơ cánh tay lên ở trên vách tường mò mẫm công tắc.

Đèn “Ba” một cái sáng lên.

Đồng thời, “A - -” một tiếng thét chói tai vang ở trong phòng trống trải.

Khi thấy Hoắc Kỳ Thành ngồi ở trên ghế sofa hút thuốc, Tần Lạc hiển nhiên còn chưa tỉnh táo lại, không tự chủ được kêu lên tiếng, thân thể theo bản năng lui về phía sau, đúng lúc lui đến bên cạnh trên sofa.

Mắt thấy cô có dấu hiệu ngã sắp xuống, Hoắc Kỳ Thành đứng dậy, chân dài một bước, ôm eo của cô, bởi vì quán tính, anh nghiêng thân thể đến trước, hai người ngã chồng lên nhau ở trên ghế sofa.

Tư thế tiêu chuẩn nam trên nữ dưới.

Thật khéo hơn, môi Hoắc Kỳ Thành đúng lúc đặt ở trên môi cô, hai người đều trừng lớn hai mắt, nhất là Tần Lạc, tức giận đến đôi má đỏ bừng.

“Buông...”

Lần này, Hoắc Kỳ Thành rất nhanh chóng buông lỏng môi cô ra, sau đó chậm rãi đứng dậy, chuẩn bị đưa tay kéo Tần Lạc.

Dù sao Tần Lạc còn đang giận anh, hôn môi vừa rồi chỉ là ngoài ý muốn, nếu mình mạnh mẽ hôn cô chỉ sợ sẽ đưa đến ác cảm của cô...

Cho nên, một vừa hai phải thì tương đối thỏa đáng.

“Anh cố ý đúng không?”

Khẩu khí Tần Lạc rất không tốt, người đàn ông thối chết tiệt! Hơn nửa đêm không ngủ còn ngồi ở trên ghế sofa hút thuốc gì! Ngay cả đèn cũng không mở, làm hại cô còn tưởng rằng...

Nghĩ lại mà đáng giận!

Để anh ở lại không có chuyện tốt!

Hơn nữa coi như cô ngã cũng chỉ ngã ở trên ghế sofa, muốn anh mèo già từ bi khóc chuột để làm gì?!

“Anh thật không biết em nửa đêm sẽ dậy.”

Tần Lạc cắn môi: “Mặc kệ tôi có dậy hay không, hơn nửa đêm không mở đèn ngồi ở trên ghế sofa hút thuốc thì rất dọa người!”

Hoắc Kỳ Thành rất oan uổng: “Anh chỉ là “

Từ đầu Tần Lạc không muốn nghe anh giải thích: “Thôi! Tôi cũng không muốn nghe anh giải thích! Trời sáng anh trực tiếp rời đi là được, nhà tôi quá nhỏ, không chào đón anh!”

Sau đó, không hề quan tâm đến anh, lập tức đi về phía tủ lạnh.

Bỗng nhiên Hoắc Kỳ Thành cảm giác đã va vào họng súng.

Tập đoàn Đường thị.

Về mặt trợ lý tổng giám đốc Tô Thần đầy vạch đen, từ khi Tổng tiểu thư đến công ty làm trợ lý thực tập, sắc mặt Đường thiếu liền không có dễ chịu, khiến cho anh ta không dám tiến vào văn phòng tổng giám đốc.

Nhưng không có biện pháp, ai bảo anh ta là trợ lý cao cấp của ông chủ?

Cũng không có việc gì phải đi dạo một vòng trong hầm băng.

“Đuổi việc cô ta cho tôi.”

“A?”

Khi báo cáo công tác tiến hành được một nửa, bỗng nhiên Đường Triều nhả ra một câu như vậy, Tô Thần nhất thời ngây ngẩn cả người.

Ánh mắt kinh ngạc của anh ta làm cho Đường Triều raats khó chịu, giọng lạnh lẽo: “Cậu muốn để tôi đuổi việc cậu sao?”

Đầu Tô Thần đầy vạch đen, sờ mồ hôi trên trán, nơm nớp lo sợ đáp: “Ông chủ, Tổng tiểu thư thật không phải tôi sắp xếp vào, từ đầu tôi cũng không biết việc này!”

Đuôi mắt Đường Triều tà tứ, ngón tay khê gõ mặt bàn, trong giọng nói có chút không kiên nhẫn: “Tôi bảo cậu đuổi việc cô ta!”

Tô Thần càng xấu hổ: “Ông chủ, đây là bên nhà họ Tống tự mình đến chào hỏi mẹ ngài.”

Ý ngầm của anh ta đó là: Đuổi việc Tống Tư Kỳ giống như không thích hợp?

Đường Triều trực tiếp ném văn kiện trong tay đến trên người anh ta, giọng lạnh lùng nói: “Lập tức đuổi việc cô ta!”

Mặc dù nhà họ Đường là nhà ngoại giao, nhưng vẫn lướt qua thương trường, mẹ của Đường Triều vốn là con gái nhà giàu, sau khi gả đến nhà họ Đường dựa vào năng lực bản thân để tiếp quản vị trí tổng giám đốc “Tập đoàn Đường thị”, khi bà quản lý sản nghiệp “Tập đoàn Đường thị” lại càng tăng gấp bội, tài sản cũng tăng lên.

Rất được lòng bà cụ Đường, bây giờ xem như lui về phía sau màn, giao công ty cho con trai xử lý, cho nên thân phận thực sự của Đường Triều đó là tổng giám đốc “Tập đoàn Đường thị”, kiêm chức tổ trưởng bộ phận phiên dịch tổ ba của “Tập đoàn Đế An”, thật ra cũng chỉ treo tên tuổi mà thôi.

Coi như biến tướng ủng hộ Hoắc Kỷ Thành.

Trên trán Tô thần chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, đi theo ông chủ nhiều năm như vậy, anh ta biết rõ tính tình ông chủ, lúc này nghiêm nhiên đang vô cùng tức giận.

Chỉ có thể gật đầu: “Vâng, thuộc hạ hiểu.”

Từ văn phòng tổng giám đốc ra ngoài, khối băng trên người anh ta lập tức tan, hít một hơi thật sâu, trở về văn phòng mình bấm điện thoại nội bộ cho trưởng phòng bộ phận nhân sự.

“Lập tức đuổi việc Tống Tư Kỳ.”

“Này”

“Cậu muốn bị đuổi việc hả?”

“Tôi hiểu rồi.”

Mười phút sau, ra mệnh lệnh đã đến tai Tổng Tư Kỳ, cô quả thật không dám tin, cầm sơ yếu lý lịch của mình chọt thẳng đến văn phòng Đường Triều.

Kết quả bị thư ký ngăn cản ở bên ngoài không cho tiến vào.

“Đừng cản tôi! Để cho tôi đi vào!”

“Tổng thiếu thư, người thật sự không thể đi vào.”

“Anh Đường Triều, anh dựa vào cái gì đuổi việc em? Bằng cấp của em có chỗ nào không xứng với chức vị hả? Em làm từ một nhân viên nhỏ!”

“Anh Đường Triều, anh quá không công bằng với em rồi! Tại sao người khác có thể đến đây đi làm mà em không thể?”

“Anh không cho em một hợp lý, nói cái gì em cũng không đi!”

Tổng Tư Kỳ ở ngoài cửa lớn tiếng ồn ào, Đường Triều bị cô làm cho đau cả đầu, lạnh lùng quát một tiếng: “Để cho cô ấy tiến vào!”

Thư ký lập tức biết đứng sang một bên.

Tổng Tư Kỳ giống như một trận gió vọt vào văn phòng Đường Triều.

“Anh Đường Triều, rốt cuộc em làm sai chỗ nào hả?”

Đường triều sắc giọng nhú mày: “Đây là công ty.”

Tổng Tư Kỳ cắn môi, thay đổi xưng hô: “Đường tổng, em rất tự tin nói, lấy bằng cấp của em có thể nhẹ nhàng đảm đương công việc bây giờ, xin anh cho em một cơ hội.”

Đường triều quả quyết cự tuyệt: “Không được! Tôi không muốn cô ở trong này chôn vùi tài hoa của mình.”

“Em thích.”

“Tổng Tư Kỳ, sở dĩ tôi vẫn nhẫn nại cô là vì anh cô, đừng làm tôi chán ghét cô.”

Đường Triều không chỉ gọi cả tên lẫn họ của cô, lời nói ra lại càng rét lạnh, băng dày ba thước.

Dù sao Tổng Tư Kỳ vẫn chỉ là cô gái nhỏ, trong hốc mắt đã nổi lên nước mắt trong suốt, vẻ mặt cũng rất kiên định: “Em sẽ không buông tay!”

Cô xoay người ra khỏi văn phòng Đường Triều, trực tiếp đi thang máy đến bãi đỗ xe, ngồi trên xe gọi điện thoại cho anh trai.

“Anh ba, em biết anh không tán thành em theo đuổi anh Đường Triều, mà em chỉ thích anh ấy, từ nhỏ đến lớn em cái gì cũng chưa từng cầu xin anh, bây giờ, anh giúp em được không?”

Cô khóc nức nở làm cho Tổng Tư Bạch không có cách nào cự tuyệt, ngoại trừ ở trong lòng thở dài không có phương pháp khác.

“Đường Triều đuổi em đi rồi hả?”

“Vâng, anh ấy rất quá đáng!”

Tổng Tư Bạch thở dài một tiếng, Đường Triều ở bên ngoài là hoa hoa công tử, thật ra vẫn có chút thủ đoạn tàn nhẫn, nói thật ra, thái độ bất cần đời của cậu ta cũng không thích hợp với Kỳ Kỳ, nhưng lại chính là người con bé thích.

“Kỳ Kỳ, thật sự Đường Triều không thích hợp với em.”

Tổng Tư Kỳ rất quật cường: “Anh, không thử thì sao biết không thích hợp? Em mặc kệ, anh nhất định phải giúp em! Cả đời này em chỉ biết yêu anh ấy.”

Sắc mặt Tống Tư Bạch nặng nề, thật lâu sau, mới chậm rãi nói: “Em đồng ý với anh, nếu đụng phải bức tường thì nhanh chóng quay đầu, được không?”

“Vâng.”

Tống Tư Kỳ gật đầu.

Cô nghĩ, tại sao con thiêu thân đều thích nhào vào lửa?

Bởi vì lửa thật sự rất sáng, rất chói mắt, giống như anh Đường Triều của cô, cô tình nguyện vì anh thiêu thân lao đầu vào lửa một lần

Đường Triều không chút ngoài ý muốn nhận được điện thoại của Tống Tư Bạch, anh trực tiếp cự tuyệt cậu ta: “Nếu là vì chuyện em gái cậu, thì không cần nói.”

Tống Tư Bạch tức giận nói: “Cậu nghĩ rằng mình muốn gọi cú điện thoại cho cậu sao? Mình không có biện pháp thuyết phục mỗi tình đầu của cô gái nhỏ, nếu con bé khẳng khẳng thích cậu, mình hi vọng cậu hung hăng cự tuyệt con bé, không cần lưu chút tình cảm nào, để cho con bé hoàn toàn hết hy vọng!”

Đường Triều xoa mi tâm: “Cậu muốn bảo mình độc ác?”

Tống Tư Bạch hừ lạnh: “Có biện pháp nào không? Người trong lòng Kỳ Kỳ là cậu, con bé căn bản không nghe bất kỳ ai khuyên bảo, hơn nữa coi như mình không gọi điện thoại cho cậu, mình tin tưởng mẹ mình hoặc là ai đó trong nhà mình cũng sẽ thích tác hợp hai người.”

Đường Triều nâng trán: “Mình cảm nhận được uy hiếp của cậu.”

Giọng Tổng Tư Bạch lạnh nhạt: “Đương nhiên, cô nhóc Kỳ Kỳ kia quá cố chấp, mình không khuyên được, chỉ có thể ném đến bên cạnh cậu tự sinh tự diệt.”

Đường Triều nhú mày: “Cậu rất tàn nhẫn.”

Đây là câu khẳng định.

“Cũng vậy.”

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 159: Ở Lại Nhà Cô Không Đi

Tống Tư Bạch với Đường Triều hàn huyên vài câu đơn giản thì cúp điện thoại, một người là không hy vọng em gái mình muội thích hoa hoa công tử giống như bạn tốt; còn một người luôn coi em gái của bạn tốt làm em gái mà đối đãi, từ đầu đã không có suy nghĩ đến phương diện khác.

Hai người tự nhiên ăn nhip với nhau.

Cúp điện thoại, Đường Triều bấm điện thoại nội cho Tô Thần, đơn giản dặn dò một lần.

Tô Thần lên tiếng trả lời, trong lòng cảm thán: Xem ra Tống thiếu vừa mới gọi điện thoại cho ông chủ, nếu không thì, việc này tuyệt đối không có đường sống, chỉ có thể nói Tống thiếu thư có người anh tốt, nhất là anh hai cô ấy, nâng tiêu chuẩn mặt mũi lên!

Sau khi Tống Tư Kỳ biết được tin này hưng phấn không kiềm chế được, mặc dù bắt đầu làm từ một chức vụ nhỏ, cô cũng rất vui vẻ!

Cô nhất định sẽ làm cho anh Đường Triều thích mình!

Mới vừa khởi động xe chuẩn bị rời khỏi đi tìm bạn tốt chúc mừng một chút, kết quả một chiếc xe thể thao Aston Martin màu xanh ngọc chạy như bay tiến vào, ánh đèn chói mắt thiếu chút nữa làm mù quáng mắt cô.

Cô thở hồng hộc xuống xe: “Này! Anh có biết lái xe không! Sao lái xe kiểu đó!”

Toàn thân người đàn ông mặc áo khoác màu đen, đeo mắt kính gọng vàng, khuôn mặt bị che khuất một nửa, nhưng có thể nhìn ra tướng mạo khá tốt.

Chỉ là khí chất cả người quá mức cà lơ phất phơ cùng khoe khoang.

“Tiểu thư, rõ ràng là chính cô lái xe không chú ý, bây giờ lại đổ trên đầu tôi? Chẳng phải cố ý lừa tôi sao?”

Tống Tư Kỳ thiếu chút nữa không bị lời của anh talàm cho tức chết: “Lừa anh? Anh cho rằng anh là cái gì? Đức hạnh này của anh làm bản cô nương rất chướng mắt!”

Khóe môi Đường Dục nhếch lên độ cong tà tứ: “Tính tình cô gái nhỏ bây giờ đều ngang ngược như vậy sao?”

Tống Tư Kỳ không chút khách khí đáp: “Với anh có quan hệ sao? Tránh ra! Chó ngoan không chặn đường!”

Đường Dục thiếu chút nữa không nói lên lời, khẩu khí không nhỏ a! Dám nói chuyện với anh như vậy? Phải biết rằng từ trước đến nay Đường Dục anh đều là miếng mồi ngon của mọi phụ nữ, chỉ cần là phụ nữ thì không thể không nể mặt anh!

Cô gái nhỏ này thật đúng là

Lập tức tháo mắt kính xuống từng bước một tới gần cô, cho đến cô không đường thối lui dựa ở trên tường.

“Cô gái nhỏ, tính tình ngang quá cũng không tốt!”

Tống Tư Kỳ không dám tin tưởng mắt với, tên vô lại này muốn làm gì?

Anh ta còn muốn dạy dỗ mình?

Anh ta cho rằng cô là rẽ hành sao!

“Cút ngay! Tôi cảnh cáo anh! Cách xa tôi một chút! Nếu không tôi làm cho anh không có hoa quả ngon để ăn đâu!”

Tống Tư Kỳ ngang ngược kiêu ngạo nói, từ nhỏ đến lớn, cô là thiên kim tiểu thư ngang ngược kiêu ngạo, nào có người dám đối xử với cô như vậy?

Đường Dục tà ác phả hơi ở trên mặt cô: “A...? Làm cho tôi không có hoa quả ngon để ăn sao?”

Tống Tư Kỳ xấu hổ giận dữ làm hai gò má đỏ bừng, cô còn chưa từng bị người đàn ông nào cợt nhả như vậy, khó tránh khỏi có chút không được tự nhiên, nhưng Đường Dục vẫn muốn trêu đùa cô, không cho cô rời đi.

“Cút ngay!”

Trong con người đen của Đường Dục lướt qua ánh mãnh, đầu cúi thấp xuống muốn hôn Tống Tư Kỳ.

Trêu chọc em gái anh đi!

Tống Tư Kỳ bị chọc giận nhắc chân giẫm mạnh lên Đường Dục, cô đi giày cao gót gót giày vừa vịn giẫm lên đầu ngón chân Đường Dục, Đường Dục đau đến nhe răng nhếch miệng, thiếu chút nữa té ngã trên đất...

Tống Tư Kỳ vội vàng thoát khỏi vòng vây của anh ta, không quên nói một câu khinh thường: “Đồ con rùa! Lần sau anh còn dám trêu chọc bản tiểu thư tôi cho anh đoạn tử tuyệt tôn!”

Sau đó, vênh vào tự đắc xoay người đi.

Ngồi chồm hồm trên mặt đất đau đến không đứng dậy được Đường Dục tức giận đến sắc mặt trắng bệch, cô gái chết tiệt! Anh nhất định sẽ điều tra ra cô là ai, để cho cô hối hận đã làm chuyện hôm nay!

Hai người xem như đã hoàn toàn kết oán rồi!

Buổi chiều.

Chỗ ngồi gần cửa sổ trong quán cà phê, hai người phụ nữ mặt đối mặt mà ngồi.

Người phụ nữ đối diện ung dung quý phái, xem ra khoảng bốn mươi tuổi; một người phụ nữ khác trẻ tuổi hơn rất nhiều, vừa hai mươi.

“Dì Phương, người thật sự càng ngày càng trẻ, làn da so lần trước nhìn thấy người trẻ hơn rất nhiều.” Giang Ánh Tuyết cố gắng hết sức khen.

Phương Lệ Hoa sờ sờ mặt mình, cười nói: “Nào có khoa trương như con nói? Dì với mẹ con bằng tuổi nhau, bà ấy cũng còn rất trẻ!”

Giang Ánh Tuyết vội vàng nói: “Mẹ con phải nhiều hơn vài tuổi, và già hơn so với dì.”

Phụ nữ thích nghe những thứ này nhất, Giang Ánh Tuyết tâm đắc rất khéo léo.

Phương Lệ Hoa tao nhã bưng cà phê lên uống một ngụm: “Bây giờ dì hối hận không sinh được con gái, vẫn là mẹ con may mắn nhất, tất cả ba cô con gái đều hiếu thuận, không giống dì, mỗi ngày A Thành không có nhà, ài.”

Giang Ánh Tuyết nói tiếp: “Dì Phương, thật ra người khả dĩ coi con như con gái.”

Cô ta nói được một nửa thì dừng lại, chỉ vì nghĩ tới chuyện Hoắc Kỳ Thành nói chia tay với cô ta.

Hôm nay vốn cô ở nhà nghỉ ngơi, kết quả ngoài ý muốn nhận được điện thoại của mẹ chồng tương lai, thì không chút do dự ra ngoài.

Phương Lệ Hoa đương nhiên biết lời cô ta muốn nói lại thôi: “Ánh Tuyết, thật ra dì Phương vẫn coi con là con gái, cũng chỉ nhận định con là con dâu của dì Phương.”

Nghe nói như thế, trong lòng Giang Ánh Tuyết tràn đầy cảm động.

“Dì Phương, thật vậy không? Dì thật sự hi vọng con làm con dâu của người?”

“Đương nhiên rồi! Còn có ai thích hợp hơn so với con sao?”

Trong lòng Giang Ánh Tuyết lập tức vui mừng, có mẹ chồng tương lai ủng hộ, cô liền có sức mạnh, chỉ là

“Dì Phương, nhưng anh Kỳ Thành”

Dù sao Hoắc Kỳ Thành đã đề xuất chia tay với cô ta, nên cô ta vẫn không yên tâm

Phương Lệ Hoa cười dịu dàng: “Bên A Thành có dì đây! Mặc kệ nói như thế nào các con cũng đã có nhiều năm tình cảm, giữa người trẻ tuổi có mâu thuẫn gì thì phải cởi bỏ đúng lúc, cách thời gian càng lâu càng trầm trọng.”

Giang Ánh Tuyết liên tục gật đầu: “Dì Phương nói rất đúng, nhưng Kỳ Thành rất lạnh nhạt với con, hơn nữa Tiểu Tinh cũng không thích con, con...”

Phương Lệ Hoa lại không cảm thấy đây là vấn đề: “Ánh Tuyết, thứ cho dì nói thật, con là thiếu hương vị phụ nữ, ở trên thương trường mạnh mẽ

vang dội lâu, người phụ nữ khó tránh khỏi trở nên có chút manh mẽ, phụ nữ như vậy đàn ông sẽ không thích, người đàn ông đều thích người nhỏ nhắn xinh xắn dựa vào, còn biết làm nũng.”

Dừng một chút: “Ở phương diện này, em gái con làm tốt hơn con, mặc dù dì chỉ gặp cô ta vài lần, nhưng từ ngôn ngữ cử chỉ của cô ta có thể nhìn ra cô ta là người phụ nữ rất có tâm cơ biết lấy lòng đàn ông.”

Giang Ánh Tuyết có một cảm giác bị người ta nói toạc suy nghĩ, giọng hơi ghen ngào nói: “Dì Phương, dì nói không sai, em gái con ở phương diện thuần phục đàn ông quả thật lợi hại hơn so với con.”

Phương Lệ Hoa an ủi: “Thật ra phụ nữ trời sinh có những thứ này, nhưng phải xem con có chút lòng vì người đàn ông mình yêu thương mà học tập không.”

Giang Ánh Tuyết nói: “Dì Phương, chỉ cần có thể gả cho Kỷ Thành, bảo con học cái gì con đều sẵn lòng.”

Lời của cô ta làm cho Phương Lệ Hoa rất hài lòng: “Ừ, vậy thì nghe dì Phương, từ giờ trở đi phải thay đổi bản thân, không thể làm nữ cường nhân, còn phải học làm một người phụ nữ dịu dàng.”

Giang Ánh Tuyết nhận chỉ dạy: “Dì Phương, con nhất định ghi nhớ lời người dạy bảo.”

Bắc Kinh.

Tần Lạc tan làm trở về bất ngờ phát hiện cha con Hoắc Kỷ Thành với Hoắc Gia Tinh còn chưa đi, không khỏi hỏi Hoắc gia Tinh: “Tiểu Tinh, trưa em ăn cơm chưa?”

Hoắc Gia Tinh lắc lắc đầu, lại gật gật đầu: “Vốn là không, nhưng bagọi đồ ăn mua ngoài.”

Tần Lạc nâng trán: “Sao không ra ngoài ăn?”

Hoắc gia Tinh nhìn thoáng qua ba, cắn môi: “Ba nói sau khi ra ngoài thì không có chìa khóa vào nhà.”

Tần Lạc nhất thời cảm thấy một loại ưu thương, nghĩ thầm: Chẳng lẽ Hoắc Kỳ Thành khốn khiếp này định mang theo Tiểu Tinh ở lại trong nhà mình sao?

Không có chìa khóa thì không ra cửa?

Ha ha!

“Cho nên, ba em không chuẩn bị đi trở về sao?”

Hoắc Gia Tinh không có cách nào trả lời vấn đề này, lập tức quay đầu về phía ba: “Ba, chị hỏi ba không chuẩn bị đi trở về sao?”

Mắt Tần Lạc đầy vạch đen.

Hoắc Kỳ Thành bình tĩnh tự nhiên trả lời: “Tạm thời chưa định trở về.”

Tần Lạc vừa định nói tục thì nhin xuống, đồ vô lại chết tiệt! Ngược lại anh nói như đương nhiên! Mình từ khi nào thì nói muốn thu nhận anh!

Vô sỉ!

Không biết xấu hổ!

Lập tức đi đến trước mặt Hoắc Kỳ Thành: “Thân là ông chủ tập đoàn lớn, anh bỏ bê công việc như vậy được sao?”

Cô cố gắng tìm từ uyển chuyển, là không muốn tạo thành ảnh hưởng không tốt cho Tiểu Tinh.

Hoặc Kỷ Thành lười nhác nhướng mày: “Thân là ông chủ, đều bày mưu nghĩ kế ở bên ngoài ngàn dặm, nếu mọi chuyện đều phải tự thân tự lực, anh đây nuôi nhiều người nhân rồi như vậy để làm gì?”

Tần Lạc hít một hơi thật sâu, đồ con rùa! Ngược lại anh nói đúng lý hợp tình!

“Cho một ông chủ lớn như anh hạ mình ở trong phòng nhỏ đơn sơ như vậy, thật đúng là uất ức cho anh rồi!”

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 160: Sử Dụng Khổ Nhục Kế

Tần Lạc hoàn toàn không muốn tiếp tục trao đổi với Hoắc Kỳ Thành nữa, nói chuyện với anh quá tốn sức, hơn nữa ngại Tiểu Tinh ở đây, cô không thể làm gì anh!

Nghĩ lại cũng đáng giận!

Nhưng anh mang theo Tiểu Tinh luôn ở trong nhà mình thì không tiện!

"Đúng, tổng giám đốc đại nhân không đi làm thì công ty không sao cả, nhưng tôi mỗi ngày cần phải đi làm, làm ba, anh nhẫn tâm để mỗi ngày nhốt Tiểu Tinh ở trong phòng chật hẹp như vậy sao? Bây giờ bé cần học tập, anh làm như vậy là không có trách nhiệm!"

Tần Lạc cố gắng uyển chuyển nó.

Hoắc Gia Tinh làm tổ ở trên ghế sofa chơi trò chơi, thỉnh thoảng vênh tai chú ý nghe ba với chị gái nói chuyện, miễn là không cần bẻ nói chen vào là được.

Sắc mặt Hoắc Kỳ Thành không chút dao động: "Khoảng thời gian trước Tiểu Tinh học tập quá nhiều, đúng lúc thừa dịp bây giờ dẫn bé ra ngoài buông lỏng một chút, mà bé cũng rất thích chỗ này của em, chẳng lẽ em không chào đón bọn anh ở thêm vài ngày?"

Tần Lạc hít một hơi thật sâu: "Không! Tôi rất hoan nghênh Tiểu Tinh."

Cô nói nghĩa bóng đó là: Chỉ không chào đón anh mà thôi!

Trong lòng Hoắc Kỳ Thành hiểu rõ, nhưng vẫn giả vờ nghe như không hiểu: "Em đã rất hoan nghênh Tiểu Tinh, thì bọn anh ở đây thêm vài ngày nữa."

Tần Lạc nghiêng răng nghiêng lợi: "Anh có thể nghe hiểu người ta nói không? Tôi, nói, tôi, chỉ, hoan, nghênh, Tiểu, Tinh!"

Cô cố ý gằn từng câu từng chữ, để Hoắc Kỳ Thành nghe lại cho rõ.

Nhưng anh vẫn giả vờ nghe không hiểu: "Dù sao Tiểu Tinh chỉ mới hơn năm tuổi, anh làm người giám hộ đương nhiên không thể cách quá xa."

Tần Lạc nâng trán, thẳng nhai này nhất định là cố tình!

"Sao trước kia chưa từng thấy anh một tắc không rời như vậy?"

"Không có! Anh vẫn như thế này."

Hoắc Kỳ Thành trả lời như đương nhiên, Tần Lạc hận không thể hắt nước vào mặt anh, gặp quang người không biết xấu hổ! Chưa thấy qua anh không biết xấu hổ như vậy!

Da mặt dày có thể so với tường thành!

...

Thương lượng giữa hai người xem như chính thức vỡ tan.

Hoắc Kỳ Thành tiếp tục mặt dày ở nhà Tần Lạc không chịu đi, Hoắc Gia Tinh thông minh lựa chọn không tham dự mâu thuẫn giữa hai người lớn, mặc dù ba nháy mắt một cái ý bảo mình nói giúp ba, nhưng cảm xúc bây giờ của chị gái rõ ràng không thích hợp nói những thứ này!

Ba thật sự là đáng ghét!

Lúc trời tối, thừa dịp Tần Lạc vào toilet tắm rửa Hoắc Kỳ Thành giữ con trai nói nhỏ: "Tối hôm qua có nói tốt giúp ba không?"

Hoắc Gia Tinh trợn trừng mắt: "Tại bản thân ba không tốt! Tối hôm qua bầu không khí tốt như vậy chỉ vì ba ngồi ở phòng khách hút thuốc làm chị gái sợ mà thất bại trong gang tấc."

Mặt Hoắc Kỳ Thành đầy vạch đen, dứt khoát giả vờ đáng thương: "Tiểu Tinh, ngủ trên sofa rất không thoải mái, tối hôm qua ba ngồi hút thuốc chính là vì ngủ không ngon..."

Hoắc Gia Tinh giống như người lớn vỗ vỗ bả vai ba: "Ba, không phải con nói ba, ba ở phương diện theo đuổi phụ nữ quá không có thiên phú! Ài..."

Khóe môi Hoắc Kỳ Thành hung hăng giật giật hai lần, anh bị con trai của mình khinh bỉ sao?

Hai cha con đang trò chuyện, bỗng nhiên trong toilet truyền đến một tiếng thét chói tai, hai người cả kinh đồng thời nhìn qua, chỉ thấy đèn toilet vốn còn sáng bỗng nhiên tắt...

Mà đèn phòng khách, vẫn còn sáng.

Hoắc Kỳ Thành vội vàng đứng dậy đi qua, gõ cửa: "Lạc Lạc, em không sao chứ?"

Tần Lạc đang tắm được một nửa bỗng nhiên mất điện, cô sợ tới mức theo phản xạ có điều kiện kêu ra tiếng, tình huống này cũng quá dọa người?

Chờ nghe được tiếng đập cửa, cô đáp lại một câu: "Mất điện sao?"

Hoắc Kỳ Thànhđáp: "Không có, chắc đèn toilet bị cháy, em ra ngoài đianhsửa giúp em."

Tần Lạc đành phải nhanh chóngrửa hết bọt xà phòng trên người, sau đó mặc vào áo ngủ ra ngoài, bởi vì bên trong tối đen, ngay cả tócướt sũngcô cũng không kịp bọc lại.

Hoắc Kỳ Thànhthấy thế vội vàng nói: "Anh giúp em sấy khô tóc trước."

Tần Lạc quả quyết cự tuyệt: "Không cần."

Bây giờ cô với anh không có quan hệgì, không nênkhiến cho mập mờ như vậy!

Nhất là ngay trước mặt Tiểu Tinh.

Cô mới vừa đi hai bước, cảm thấy vạt áo ngủ bị một đôi bàn tay nắm lại: "Chị, để ba giúp chị sấy tóc đi! Ba ở đây cần phải làm chút chuyện mới được, không thể ăn không ở không!"

Tần Lạc: " "

Ai dạy Tiểu Tinh cái này?

Hoắc Kỳ Thành: " "

Đây là con trai ruột của anh sao?

Tần Lạc hít một hơi thật sâu, cười dịu dàng: "Tiểu Tinh ngoan, loại chuyện sấy tóc này chị luôn thích tự mìnhlàm, nếu cha em thật sự muốn làm việc, để cho ba em quét nhàdọn dẹp có được không?"

Thật ra cô chỉ nói đùa thôi.

Kết quả - -

Hoắc Gia Tinh cười tí mắt vỗ tay: "Em thấy như vậy rất tốt! Cha, cơm nước xong phải vận động, quét nhà dọn dẹp cùng chuyện thay bóng đèn liên giao cho ba!"

Hoắc Kỳ Thành nhìn về phía con trai, con là đang giúp mình sao?

Trên mặt Tần Lạc lộ ra nụ cười vui vẻ đã lâu không thấy, ngay cả chính cô cũng không phát hiện.

Đúng lúc Hoắc Kỳ Thành bắt giữ được một màn này, bỗng nhiên cảm thấy mặc dù ở lại phải quét dọn, thay bóng đèn cũng đáng.

Mắt to đen bóng của Hoắc Gia Tinh xoay xoay qua lại ở trên người ba với chị gái, bé cảm thấy được, chị gái cũng không phải hoàn toàn không có tình cảm với ba!

Tần Lạc đương nhiên không chú ý tới những thứ này, cô cầm khăn mặt lau khô tóc liền đi đến phòng khách sấy tóc.

Hoắc Kỳ Thành dứt khoát khoác lên áo lông đi xuống siêu thị dưới lầu mua bóng đèn, đây là lần đầu tiên anh làm việc này, nghĩ lại cảm thấy khó có thể tin.

Bởi vì chưa từng thay bóng đèn, Hoắc Kỳ Thành thử một lúc lâu mới tháo được bóng đèn xuống, Tần Lạc đứng ở bên cạnh cầm di động chiếu sáng trong lòng lại có chút lo lắng sẽ rò điện.

Nhưng miệng một câu cũng không hé răng.

"Ai ôi "

Bỗng nhiên, Hoắc Kỳ Thành đang thay bóng đèn kêu lên một tiếng, Tần Lạc sợ tới mức vội vàng hỏi nói: "Sao vậy? Điện giật sao?"

Cô vô ý thức quan tâm làm cho trong lòng Hoắc Kỳ Thành hăm áp, xem ra Lạc Lạc không cư xử lạnh nhạt nữa, cô vẫn có tình cảm với mình.

"Anh mới vừa cảm thấy tay tê dại một cái, chắc là rò điện rồi."

"Cái gì? ! Vậy anh nhanh chóng đi xuống, ngày mai gọi điện thoại báo thợ điện qua đây sửa."

Trong lời nói của Tần Lạc lộ ra lo lắng quan tâm đến Hoắc Kỳ Thành, dù sao anh cũng là tổng giám đốc cao cao tại thượng, có bao giờ thay bóng đèn?

Hơn nữa dây điện vốn tồn tại nguy hiểm.

Lời của cô làm cho Hoắc Kỳ Thành rất hưởng thụ, nhưng động tác trên tay vẫn không nhàn rồi, nhanh chóng lắp bóng đèn mới mua, còn không quên nói: "Không lắp xong buổi tối em dậy đi toilet thì làm thế nào?"

Tần Lạc vội la lên: "Anh ngốc à! Điện giật có thể nguy hiểm đến tính mạng! Một đêm không có điện lại không sao cả, có thể cầm điện thoại chiếu sáng."

Hoắc Kỳ Thành lắp bóng đèn mới mua xong, sau đó ung dung từ trên ghế đi xuống, nhíu mày nói: "Chỉ cảm thấy tay có một trận tê dại, nên không có việc gì."

Tần Lạc tức giận trợn mắt nhìn anh, trong lòng nói không nên lời là cảm giác gì.

Căn môi xoay người trở về phòng.

Hoắc Kỳ Thành nhìn con trai đứng ở một bên, đã thấy bé làm động tác tay "Khen" với mình một cái, còn dùng khẩu hình phát âm nói: "Ba, vừa rồi ba biểu hiện quá tuyệt vời!"

Chân mày Hoắc Kỳ Thành xếch lên, giống như nói: Đương nhiên! Cha con rất cơ trí!

Hoắc Gia Tinh cười tí mắt gật đầu: "Biểu hiện đêm nay rất tốt!"

Đúng lúc này Tần Lạc nhô đầu ra: "Tiểu Tinh, mau vào đây ngủ!"

Hoắc Gia Tinh vội vàng làm mặt quỷ với ba, đáp: "Đến đây!"

Sau đó rất nhanh chạy về phía phòng ngủ.

Tần Lạc nằm ở trên giường tóm tóc có chút ảo não, vừa rồi cô sao vậy? Làm sao có thể quan tâm đến tên vô lại kia?

Cô thật sự là điên rồi!

Không được!

Không thể để mặc cho anh ấy tiếp tục ở trong nhà mình! Đây cũng được xem là quan hệ lộn xộn! Coi như Tiểu Tinh là con trai của mình, anh ấy cũng chỉ là ba của Tiểu Tinh mà thôi, mình với anh không có khả năng!

Hơn nữa không thể tha thứ hành vi của anh ấy thôi miên mình lúc trước!

Trong bóng đêm, cô có chút mất ngủ

Bên ngoài phòng khách, Hoắc Kỳ Thành lại hưng phấn không ngủ được, từ biểu hiện của Lạc Lạc tối nay, trong lòng cô ấy có mình, lập tức gửi tin nhắn cho bạn tốt Đường Triều.

【Chiêu khổ nhục kế này có tác dụng đặc biệt với phụ nữ phải không?】

【Đương nhiên rồi! Điều kiện đầu tiên là trong lòng người phụ nữ này có cậu, công lao tuyệt đối không ít!】

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 161: Trở Về Thành Phố A Công Tác

Hôm sau.

Tần Lạc đang làm việc nhưng trong đầu thỉnh thoảng không tập trung, không tự chủ được sẽ nghĩ đến hai cha con ở trong nhà cô không đi hôm nay ăn cái gì, đang làm những gì.

Nghĩ đến mấy vấn đề này, cô lại không nhịn được khinh bỉ mình, tự dừng lại nghĩ đến tên khốn kia để làm gì?

Lập tức nắm tóc, cảm thấy mình lâm vào trong cảm xúc mâu thuẫn.

Bỗng dừng, điện thoại di động đặt trên bàn vang lên hai tiếng, Tần Lạc vội vàng cầm lên, khi nhìn thấy là tin nhắn của Cố Nam Châu, trong mắt cô không thể nói rõ là thất vọng hay vui vẻ.

【Ở Bắc Kinh đã quen chưa?】

【Công việc mới có thoải mái không?】

Nhìn hai tin nhắn quan tâm, trong lòng Tần Lạc tràn đầy lo ấm áp, đang ở đất khách quê người có được bạn bè quan tâm cảm thấy rất hạnh phúc.

Chỉ là, hi vọng luật sư Cố chỉ coi mình như bạn bè.

Lập tức trả lời: Cũng được! Mặc dù miền Bắc lạnh, nhưng phần lớn đều ở trong nhà, nói thật, miền Bắc có máy sưởi còn dễ chịu hơn miền Nam!

【Vây là tốt rồi, có cần giúp gì có thể tìm Phùng Thiệu bất cứ lúc nào, chủ nhật muốn đi chơi cũng có thể tìm cậu ta, chủ nhật cậu ta nghỉ ngơi cũng không có việc gì, có thể làm hướng dẫn du lịch cho cô.】

Tần Lạc hiểuCổ Nam Châu sợ cô ở một mình buồn chán, người đàn ông cẩn thận như vậy thật là rất hiếm thấy, chỉ tiếc

【Ừ, cần tôi sẽ tìm anh ta. 】【

Đang trò chuyện, bỗng nhiên đồng nghiệp Tiểu Kim đi đến: "Tần Lạc, trưởng phòng tìm cô."

Tần Lạc lên tiếng liền đi đến văn phòng trưởng phòng, sau khi đến mới biết được là bảo cô đi công tác ở thành phố A.

Cô vốn có chút không muốn đi thành phố A, dù sao cô vừa mới từ bên đó "Trốn" qua đây.

Trưởng phòng Trần luôn giỏi về nhìn mặt đoán ý, lập tức nhìn ra Tần Lạc muốn nói lại thôi, chú ý đến quan hệ cá nhân của cô, thì dẫn lại tính tình hỏi: "Sao vậy? Có chuyện gì khó xử sao?"

Tần Lạc lắc đầu: "Không có, tôi chỉ lo lắng cho mình vừa đến công ty, sợ phần nghiệp vụ vẫn còn chưa quen."

Cô uyển chuyển biểu đạt ý mình không muốn đi.

Trưởng phòng Trần là người hiểu biết, nhưng ông ta cũng có suy xét của mình: "Tiểu Tần! Tôi nhìn qua lý lịch của cô, vô cùng xuất sắc, hơn nữa trước cô làm ở bộ phận phiên dịch tổ ba hơn nửa năm, tôi tin tưởng năng lực của cô. Nhiệm vụ phiên dịch lần này cũng không khó, công ty đã cân nhắc đến cô là người của thành phố A, khá quen thuộc với nơi đó, đúng lúc có thể mang khách hàng đi ăn một chút đặc sản địa phương."

Đã nói đến mức này, thì Tần Lạc không có lý do gì để cự tuyệt nữa.

"Cảm ơn trưởng phòng Trần tín nhiệm, tôi nhất định sẽ hoàn thành tốt nhiệm vụ lần này."

"Ừ, buổi chiều cô tan làm về sớm để thu dọn hành lý, sáng sớm ngày mai xuất phát."

Trở lại văn phòng, Tần Lạc không nhịn được nâng trán, đây gọi là chuyện gì?

Đơn giản thu dọn cặp hồ sơ trên mặt bàn một chút, bỗng dưng nhớ đến cái gì cầm lấy điện thoại di động, tin tức còn chưa gửi đi thì nhìn thấy Hoắc Kỷ Thành gọi điện đến.

Cô sợ tới mức thiếu chút nữa ném điện thoại ra ngoài, tên khốn này làm sao mà biết mình gửi tin nhắn cho anh chứ?

"Alo?"

"Lạc Lạc, công ty có chút việc gấp cần anh trở về để xử lý, tạm thời Tiểu Tinh ở lại nhà em, hai ngày nữa anh sẽ quay lại."

Không đợi Tần Lạc trả lời, điện thoại liền cúp rồi.

Nghe tiếng "Tút tut" trong điện thoại di động truyền đến, Tần Lạc không dám tin lấy điện thoại di động ra nhìn, làm gì như máy bay vậy!

Anh ta có việc rồi đi không mang Tiểu Tinh trở về sao?

Để cho một đứa bé năm tuổi rưỡi ở nhà một mình đây là việc người ba nên làm?

Tần Lạc càng nghĩ càng tức giận, hận không thể gọi điện hung hăng mắng Hoắc Kỷ Thành một trận!

Cái gọi là suy nghĩ không bằng hành động, cô quả thật đã gọi đi.

Chỉ là - -

"Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi đã tắt máy, xin quý khách gọi lại sau."

Trong điện thoại di động truyền đến giọng nữ máy móc Tần Lạc tức giận đến xui bọt mép, đồ con rùa! Ném một câu nói cho mình liên một mình trốn đi!

Ngày mai cô còn phải đi công tác ở thành phố A!

Nói cách khác, sáng mai cô phải dẫn Tiểu Tinh trở về thành phố A, cột hôn nhân bên trong sơ yếu lý lịch của cô đã điền chưa kết hôn!

Bây giờ phải làm thế nào?

Suy nghĩ một chút thì đầu đầu không thôi.

Mà đầu số gây nên tất cả đó là tên khốn Hoắc Kỳ Thành kia!

Nhà họ Giang.

Giang Ánh Thần vừa mới cưới mặt mày hớn hờ lại mặt, luôn luôn đưa tay vuốt ve bụng mình, giống như sợ người khác không biết cô ta mang cốt nhục nhà họ Hoắc.

Hôm nay tiệc lại mặt có chút long trọng, Giang Ánh Tuyết muốn từ chối cũng không từ chối được, nếu lần trước không gọi điện thoại cho ba, chỉ sợ mẹ sẽ không đồng ý cho mình không đi tham gia hôn lễ của Giang Ánh Thần.

Sau đó mặc dù bị mẹ hung hăng răn dạy một phen, nhưng cô ta đã không sao cả rồi.

Hôm nay Giang Ánh Thần ăn mặc rất đẹp và sang trọng, áo dài màu hồng váy dài màu mật ong, tóc dài vén ở sau gáy, bất luận nhìn từ góc độ nào, đều là khí chất phu nhân cao quý!

Nhưng Giang Ánh Tuyết lại khiêm tốn rất nhiều, áo bành tô màu đen phối quần dài màu đen rộng rãi, tóc mềm mượt buộc ở sau gáy, cả người tao nhã giỏi giang.

"Chị hai, chị biết rõ hôm nay là tiệc lại mặt của em mà ăn mặc xui xẻo như vậy! Không phải cố ý trừ ẻo em chứ!" Giang Ánh Thần tức giận nói.

Lúc này Giang Ánh Tuyết mới nhìn quần áo mình mặc, giọng nhàn nhạt nói: "Mỗi ngày tôi đều mặc như vậy, cô suy nghĩ nhiều."

Giang Ánh Thần hai tay ôm ngực: "Chị hai, lời này của chị không đúng rồi, kết hôn vốn là chuyện vui mừng, chị ăn mặc như đi đưa tang, có thể làm cho người ta có suy nghĩ không tốt?"

Giang Ánh Tuyết liếc xéo cô ta một cái, cười nhạo nói: "Mới mẻ! Lần đầu tiên nghe nói tham gia hôn lễ không thể mặc quần áo màu đen, vậy tại sao tây trang của chú rể có thể là màu đen? Chẳng lẽ anh ta cũng đưa tang?"

Giang Ánh Thần bị chị ta làm cho sặc sẹn nói không ra lời: "Chị"

Giang Ánh Tuyết nhếch môi: "Em ba, bây giờ em là phụ nữ có thai, không nên tức giận, nếu thân thể bị thương, em khó tránh khỏi lại muốn đến chỗ mẹ cáo trạng? Cùng một cội sinh ra, sao phải lên mặt với nhau?"

Lời của cô ta có chút châm chọc.

Giang Ánh Thần tức giận đến bộ ngực lên xuống: "Chị hai, lời này của chị có ý gì? Cái gì lên mặt? Nói chuyện giữa chị em chúng ta cần lịch sự như vậy à? Chị không hài lòng gì về em thì trực tiếp nói cho em biết, không cần phải nói những lời như vậy với em!"

Cô ta trả lời lại một câu.

Giang Ánh Tuyết dường như đã quen, cười lạnh một tiếng: "Thật không biết là ai chán ghét! Nếu em ba cảm thấy chị ghét em, vậy thì mời người về sau thấy chị thì cách xa chị một chút, cứ như vậy tất cả mọi người đều vui."

Giang Ánh Thần tức đến phát run: "Chị hai, vài ngày không gặp, công phu miệng lưỡi chị càng ngày càng lợi hại! Hôm nay nhà họ Giang chúng ta có tiệc, chú ba không xuất hiện về tình có thể tha thứ, nhưng hôm đám cưới chị với chú bác cũng không cùng xuất hiện, chẳng lẽ là tình cảm giữa hai người đã xảy ra vấn đề?"

Mặc dù tức giận, Giang Ánh Thần vẫn không có quên việc chính.

Giang Ánh Tuyết nghe đến đó chỉ muốn cười lạnh mấy tiếng: "Em ba, vấn đề cá nhân của chị hai cũng không nhọc đến em quan tâm, làm phụ nữ có thai, em vẫn nên dưỡng thân thể cho tốt, chuyện của chị không liên quan đến em!"

Giang Ánh Thần: " "

Thiếu chút nữa không phun ra một câu chửi thề, từ khi nào thì ngay cả chị hai cô đã nói không lại rồi hả?

Giang Ánh Tuyết dứt khoát không để ý đến cô ta, lập tức đi thẳng.

Vấn đề tình cảm có như thế nào, không có chút can hệ gì với Giang Ánh Thần! Cô ta hỏi cái này đơn giản chỉ muốn moi lời của mình, bây giờ lập

trường của cô ta đối lập với Kỷ Thành, bên anh cả chỉ mong sao mình với Kỷ Thành tan vỡ sớm một chút.

Cô đã nói qua với dì Phương, không thể để mưu kế bên anh cả cùng anh hai kia thực hiện được!

Nhìn bóng lưng Giang Ánh Tuyết rời đi, Giang Ánh Thần hận không thể bổ nhào đến giữ chặt chị ta, nhưng cô ta cũng biết làm như vậy không thích hợp.

Lập tức nhịn xuống.

Hoắc Cẩm Dương chào hỏi khách xong thì nhìn thấy vẻ mặt vợ tức giận, vội vàng dịu dàng dỗ dành nói: "Sao thế? Là ai chọc giận em?"

Giang Ánh Thần gắt giọng: "Còn có thể là ai? Còn không phải chị hai em! mấy ngày không gặp, chị ta khôn giống như con thỏ! Thế nào cũng không moi ra từ lời của chị ta!"

Hoắc Cẩm Dương an ủi: "Thôi, nếu như chị ta với chú ba anh thật sự xuất hiện nguy cơ tình cảm, sớm muộn cũng sẽ bị chúng ta phát hiện, giấy không thể gói được lửa, chúng ta đứng nhìn là được."

Giang Ánh Thần bĩu môi: "Người ta còn không phải muốn mau chóng lấy được tin tức trực tiếp"

Hoắc Cẩm Dương ôm bả vai vợ: "Anh biết suy nghĩ của em, nhưng bây giờ em còn phải lấy thân thể làm trọng, một khi con trai của chúng ta sinh ra, ông nội nhất định sẽ có phần thưởng."

Giang Ánh Thần cắn môi: "Ngộ nhỡ là con gái?"

Hoắc Cẩm Dương sững sốt một giây: "Không sao, còn có thể sinh đứa thứ hai."

Giang Ánh Thần hồn dỗi véo cánh tay ông xã mình một cái, hai người cười đùa vào hội trường.

Hoắc Kỳ Thành mới vừa xuống máy bay thì nhận được điện thoại của Phương Lệ Hoa: "A Thành, mẹ mới vừa gọi điện thoại đến biệt thự, sao bảo mẫu nói Tiểu Tinh không có ở nhà? Điện thoại của con cũng vừa mới thông."

Sắc mặt Hoắc Kỳ Thành tự nhiên nói dối nói: "A... Con mang Tiểu Tinh đến nhà Ước Hàn với Mary chơi."

Phương Lệ Hoa cũng biết Ước Hàn với Mary là ba mẹ nuôi của Tiểu Tinh, thì yên tâm rồi.

"Buổi tối đưa Tiểu Tinh đến chỗ mẹ, đúng lúc ngày mai mẹ rảnh dẫn bé đi khu vui chơi."

"Mẹ, con đã đồng ý cho Tiểu Tinh ở nhà ba mẹ nuôi nó hai ngày, đúng lúc mấy ngày nay cháu gái Bessie của Mary đến đây, hai người vừa vặn có bạn."

"A... Thế à! Quyết định như vậy đi."

Cửa của mẹ coi như qua, Hoắc Kỳ Thành thở phào nhẹ nhõm vừa mới chuẩn bị cúp điện thoại, kết quả lại nghe mẹ nói: "A Thành, buổi tối con không có chuyện gì, trở về dùng cơm đi! Mẹ bảo nhà bếp chuẩn bị đồ ăn con thích nhất."

Hoắc Kỳ Thành bất đắc dĩ cắt ngang lời mẹ: "Mẹ, buổi tối con có xã giao."

Phương Lệ Hoa không nhịn được nhắc nói: "Cả ngày chỉ biết xã giao! Cháu con đã kết hôn, con vẫn một mình! Ba con ở trước mặt mẹ đã nhiều lần nói chuyện kết hôn của con với Ánh Tuyết, con còn muốn kéo đến khi nào?"

Rốt cục, kéo ra chính đề rồi.

Lỗ tai Hoắc Kỳ Thành đã nghe ra vết chai: "Mẹ, hôm trước không phải con đã nói với mẹ đã chia tay với Giang Ánh Tuyết rồi sao? Con sẽ không kết hôn với cô ta."

Giọng nói của anh như dao chém đất.

Phương Lệ Hoa như cũ nói: "Giữa người yêu phân phân hợp hợp là chuyện bình thường, mặc kệ như thế nào, Ánh Tuyết là người thích hợp nhất làm vợ con!"

Hoắc Kỳ Thành nhú mày, "Mẹ, con đã chọn người muốn kết hôn rồi."

Phương Lệ Hoa lập tức hỏi: "Ai? Con gái nhà nào?"

Hoắc Kỳ Thành cố ý nói một nửa, trịnh trọng nói: "Mẹ, chưa xác định vẫn nên giữ bí mật trước, mẹ yên tâm, con trai ở phương diện này luôn luôn có chừng mực, sẽ không tùy tiện nói đùa."

Phương Lệ Hoa cũng biết tính tình con trai, nên tự nhiên yên tâm, chỉ là, tình thế bây giờ còn phải nhiều cẩn thận hơn mới được.

Nếu không thì, sai một bước thì sai tất cả.

"A Thành, hay là con nghe mẹ khuyên một câu, cưới Ánh Tuyết mới đúng lựa chọn đúng nhất, những người khác "

Phương Lệ Hoa còn muốn tiếp tục khuyên bảo con trai, kết quả bị Hoắc Kỳ Thành ngắt lời: "Mẹ, con không muốn nhắc lại vấn đề này, Giang Ánh

Tuyết với con mà nói đã là qua khứ, con không hy vọng bởi vì cô ta mà ảnh hưởng đến tình cảm mẹ con chúng ta."

Anh nói lời này có chút nặng, Phương Lệ Hoa ngây ngẩn cả người, dường như lần đầu tiên con trai dùng lời lẽ nghiêm túc như vậy nói chuyện với mình.

Chẳng lẽ, nó với Ánh Tuyết thật sự không thể nào sao?

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 162: Trở Về Thành Phố A Công Tác (2)

Tần Lạc về đến nhà thì nhìn thấy Hoắc Gia Tinh một mình khoanh chân ngồi ở trên ghế sofa, không khỏi đau lòng đi qua: “Tiểu Tinh, buổi trưa em ăn cơm chưa?”

Hoắc Gia Tinh nhu thuận gật đầu: “Ba giúp em gọi đồ ăn mua ngoài rồi.”

Tần Lạc oán trách nói: “Mỗi ngày ăn đồ ăn mua ngoài sao được? Ba em thật sự không có trách nhiệm! Bây giờ chị đi nấu cơm cho em ăn.”

Hoắc Gia Tinh chớp chớp mắt: “Chị, chị tốt nhất!”

Tần Lạc chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp, còn kèm theo đau lòng nói không rõ...

...

Buổi sáng hôm sau.

Cũng may Tần Lạc hẹn gặp mặt với đồng nghiệp Tiểu Kim đứng ở cửa ga Cao Thiết, cô đang ngồi xổm người xuống giúp Hoắc Gia Tinh sửa sang lại áo, kết quả liền nghe thấy Tiểu Kim lớn giọng nói: “Trời! Tần Lạc! Chừng nào cô đã có con trai lớn như vậy hả?”

Tần Lạc bất đắc dĩ đứng dậy quay đầu: “Cô suy nghĩ nhiều.”

Sau đó nhìn về phía Hoắc Gia Tinh, “Tiểu Tinh, em gọi chị là gì?”

Hoắc Gia Tinh ngoan mở miệng: “Chị gái.”

Tiểu Kim vẫn không dám tin: “Làm trò! Bây giờ rất nhiều phụ nữ dấu đã kết hôn ở bên ngoài bị đồng nghiệp bắt gặp đều bảo con của cô ta gọi mình là "Chị gái" hoặc "Dì", đã sớm coi như không thấy gì rồi!”

Tần Lạc đẩy vạt đen, mặc dù Tiểu Tinh quả thật là con trai của mình, nhưng...

“Sức tưởng tượng của cô không cần quá phong phú? Tôi còn chưa kết hôn! Ở đâu ra có con trai?”

Một câu cuối cùng, hiển nhiên nói xong có chút không đủ tin tưởng.

Nhưng Tiểu Kim không phát hiện, chỉ chăm chú nhìn Tần Lạc với Hoắc Gia Tinh, muốn cô ta tin tưởng bọn họ không phải mẹ con, thật là rất khó...

“Nhưng dáng vẻ cậu nhóc rất giống với cô, ai, ôi!”

Cô ta vừa dứt lời, Tần Lạc cùng Hoắc Gia Tinh liếc nhìn nhau, thật ra Tần Lạc đã sớm từng nghe từ chỗ bạn tốt Tử Ninh nói khuôn mặt của Tiểu Tinh giống với cô...

Trước còn nói bạn tốt nói hươu nói vượn, về sau biết bé là con trai ruột của mình, thì cô đã từng cẩn thận quan sát khuôn mặt Tiểu Tinh, có chút rất giống với mình...

Không thể không thừa nhận, quan hệ huyết thống thật sự rất kỳ diệu.

Tần Lạc che miệng ho nhẹ một tiếng: “Cô kiên quyết chúng tôi là mẹ con, đương nhiên cảm thấy giống nhau, được rồi! Nhanh vào ga đi! Để trễ giờ thì gay go!”

Tiểu Kim thấy cô không muốn nhiều lời thì cũng không có miễn cưỡng, dù sao mỗi người đều có chuyện riêng.

Lần đầu tiên ngồi tàu, Hoắc Gia Tinh rất hưng phấn, giống như bảo bối thần kỳ một lúc hỏi cái này, một lúc hỏi cái kia.

Bé mở miệng một tiếng “Chị gái”, gọi thuần thực mà không vấp, làm cho Tiểu Kim ngồi ở bên cạnh trong lòng thầm than: Chẳng lẽ là mình đã đoán sai thật?

Nếu là mẹ con, không thể không lộ ra khuyết điểm...

Khi đến trạm ga, Tần Lạc không thể không gửi tin nhắn cho Hoắc Kỳ Thành: Hôm nay tôi đến thành phố A công tác, Tiểu Tinh cũng cùng đi, nửa giờ sau anh đến ga Cao Thiết đón con, tôi cùng đồng nghiệp phải đến sân bay đón khách hàng, không tiện.

Hoắc Kỳ Thành đang họp sau khi nhìn thấy tin nhắn này nhanh chóng trả lời: Được, anh sẽ bảo Trình Sâm đến ga Cao Thiết đón Tiểu Tinh.

Sau khi gửi đi lại nhắn thêm một tin: Buổi tối cùng ăn cơm?

Tần Lạc quả quyết cự tuyệt: Không cần, tôi đến để làm việc.

Trong lòng Hoắc Kỳ Thành khó chịu, Lạc Lạc vẫn không chịu tha thứ cho mình...

“Hoắc tổng, phương án chuẩn bị cho mảnh đất ở thành phố S kia ngài cảm thấy thế nào?”

Lời của phó tổng cắt ngang suy nghĩ của anh, anh liếc qua một cái: “Ừ, làm theo phương án này.”

Sau đó, viết lên giấy một hàng chữ rồi xé ra, đưa cho Trình Sâm đứng ở phía sau, cũng cho anh ta một ánh mắt chỉ có anh ta biết.

Trình Sâm đi theo Boss hơn mười năm, không chỉ là làm tốt trên công việc, mà còn là trợ thủ giỏi giúp trong cuộc sống của anh.

Bất cứ chuyện gì Boss không giấu diếm anh ta, cứ như vậy cũng thuận tiện.

Sau khi anh ta rời khỏi phòng họp hậu, không ít người ở trong lòng đoán anh ta đi đâu, tổng giám đốc ít khi đang họp lại để cho trợ lý Trình đi ra ngoài làm việc...

Lại còn viết giấy, rõ ràng là không muốn để cho ai biết.

Trong lòng Hoắc Cẩm Dương vẫn buồn bực: Chú ba sẽ không lại làm chuyện mờ ám gì chứ?

...

Hai ngày này Giang Ánh Tuyết đang tích cực hưởng ứng theo lời của mẹ chồng Phương Lệ Hoa nói, cố gắng làm thay đổi bản thân thành cô gái nhỏ, cô ta còn đặc biệt mời huấn luyện viên võ đạo, chuyên luyện tập dáng người cho phụ nữ.

Thế cho nên cô ta đã mấy ngày không đến công ty đi làm, có chuyện gì đều nói ở trong điện thoại, cô ta cũng dò xét thư ký, hỏi tổng giám đốc có tìm mình không...

Kết quả lấy được đều là đáp án thất vọng.

Thế cho nên cô ta càng không đến công ty đi làm, dì Phương nói đúng, người đàn ông giống như Kỷ Thành, nhất định sẽ không thích người phụ nữ mạnh mẽ có lòng tham sự nghiệp.

Nhất định anh ấy thích cô gái nhỏ dịu dàng như nước, sẵn sàng tỉ mỉ...

Bỗng nhiên, chuông điện thoại di động vang lên, cô ta liếc nhìn tên người gọi đến, là thám tử tư trước cô ta mời nhờ điều tra về Tần Lạc.

“Alo.”

“Giang tiểu thư, căn cứ vào tình báo đáng tin, hôm nay Tần Lạc Tần tiểu thư trở về thành phố A, cùng đi với cô ấy còn có đồng nghiệp của cô ấy và một bé trai năm tuổi.”

“Bé trai năm tuổi?”

“Đúng, người của chúng tôi cách rất xa, chỉ nhìn thấy đại khái.”

“Chụp được ảnh không?”

“Không thấy rõ mặt của đứa bé.”

“Ngay cả mặt cũng không thấy rõ sao? Hiệu suất làm việc của các người cũng quá thấp!” Giang Ánh Tuyết không nhịn được tức giận.

Đối phương cười làm lạnh: “Giang tiểu thư, đây là chúng tôi ***, đứa bé trai nhích tới nhích lui chúng tôi không thể khống chế.”

Giang Ánh Tuyết biết mắng anh ta cũng vô dụng, hít một hơi thật sâu: “Vậy người của các anh đã tra được mấy ngày nay Tần Lạc có lui tới với ai không? Ví dụ như đứa bé trai là con nhà ai? Làm sao nó có thể ở cùng với Tần Lạc?”

Đối phương lắc đầu: “Cái này không rõ, người của chúng tôi mới vừa tra được chỗ ở cùng công ty đi làm của Tần Lạc.”

Giang Ánh Tuyết rất tức giận: “Hiệu suất làm việc của các người rất làm cho người ta thất vọng!”

Không biết tại sao, trong đầu cô ta không kìm được nghĩ đến Hoắc Gia Tinh, năm nay bé cũng năm tuổi rưỡi? Phù hợp với bé trai năm tuổi này...

Chẳng lẽ là nó thật?

Lập tức lại bổ sung một câu: “Cần phải chụp được ảnh mặt của thằng bé, chuyển cho tôi trước tiên!”

Đối phương lên tiếng: “Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức có thể chụp được ảnh mà Giang tiểu thư muốn.”

...

Cúp điện thoại xong, trong lòng Giang Ánh Tuyết không bình tĩnh được, bây giờ cô ta muốn nhanh chóng phải biết đứa bé trai bên cạnh Tần Lạc là ai.

Nếu quả thật là Hoắc Gia Tinh...

Làm sao có thể?

Mặc dù đáng vẻ Hoắc Gia Tinh rất đáng yêu lạnh lợi, nhưng tính tình rất kiêu căng, bất luận mình lấy lòng nó như thế nào cũng không làm cho nó vui vẻ, mỗi lần nhìn thấy mình đều bày bộ mặt người sống chó lại gần...

Một bé trai kiêu ngạo lạnh lùng như vậy làm sao có thể ở cùng với Tần Lạc? Cô ta có năng lực gì khiến cho Hoắc Gia Tinh vui vẻ chứ?

Ga Cao Thiết.

Ở trên tàu ngủ nửa giờ, lúc này vẻ mặt Hoắc Gia Tinh đầy tỉnh táo: “Chị gái, chị gọi điện thoại cho ba em chưa? Có phải ba không đến đón chúng ta?”

Đầu Tiểu Kim thông suốt kêu lên: “Trời! Tần Lạc, chẳng lẽ cô với đứa bé này không phải mẹ con mà là chị em?”

Trong nháy mắt Tần Lạc chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, đọng đến một đồng nghiệp dờ hơi như vậy thật muốn ngất...

Hoắc Gia Tinh chớp chớp mắt, không nói gì.

Nói nhiều sai nhiều, hơn nữa ở trước mặt người lạ, quá mức để lộ bản thân thì không tốt.

Đây là ba dạy bé.

Tiểu kim thấy Tần Lạc không phản bác, càng thêm tin tưởng suy đoán của mình, trong lòng hưng phấn không thôi.

Tần Lạc cũng chẳng muốn giải thích, dứt khoát để mặc cô ta đoán già đoán non.

Trình Sâm rất đúng giờ chạy đến ga Cao Thiết, hơn nữa thông qua quan hệ trực tiếp tiến vào bên trong tìm Tần Lạc cùng Hoắc Gia Tinh, khi nhìn thấy bên cạnh Tần Lạc còn có một đồng nghiệp, cẩn thận tìm từ.

“Tần tiểu thư, vất vả cho cô, cô cần gì có thể gọi điện thoại bất kỳ lúc nào.”

“Ừ, tôi biết.”

Trước mặt Tiểu Kim, Tần Lạc lễ phép lạnh nhạt, không nói nhiều một câu.

Hoắc Gia Tinh lưu luyến nói: “Chị, buổi tối Tiểu Tinh có thể đi tìm chị được không?”

Tần Lạc cưng chiều sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của bé: “Buổi tối chị có xã giao, ngày mai có được không?”

Hoắc Gia Tinh bĩu môi: “Được rồi!”

Trình Sâm nắm tay Hoắc Gia Tinh cùng Tần Lạc chào hỏi: “Chúng tôi đi trước đây.”

Tần Lạc gật đầu, sau khi nhìn theo bọn họ rời đi thì kéo hành lý cùng Tiểu Kim đi ra hướng khác.

Dọc theo đường đi, Tiểu Kim vẫn lú lú không ngừng: “Tần Lạc, nếu tôi đoán không sai, nhà cô với nhà cậu nhóc kia là quan hệ nhiều đời đúng không! Cho nên mới gọi chị em?”

Tần Lạc miễn cưỡng cong khóe môi, xem như đáp lại cũng coi như không, thật đúng là kẻ dở hơi...

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 163: Lửa Giận Bùng Cháy

Đi sân bay đón khách hàng, sau đó uống trà chiều với khách hàng, uống xong trà chiều thì phải sắp xếp bữa tiệc tối, chuyện này đối với Tần Lạc và Tiểu Kim mới quan trọng nhất.

“Tần Lạc, tính tình Bá Luân tiên sinh rất cẩn thận, yêu cầu phiên dịch cũng rất cao, cô ở lại đợi cần phải kiểm chế chút, lần này chúng ta đến chủ yếu là đảm bảo Bá Luân tiên sinh hài lòng thuận lợi chuyện này, trưởng phòng vui vẻ sẽ khen thưởng chúng ta, tiền thưởng sẽ nhiều hơn...!”

Làm nhân viên kỳ cựu ở công ty, Tiểu Kim thật lòng dặn dò.

Tần Lạc gật đầu: “Tiểu kim, cảm ơn cô.”

Tiểu kim ngại ngại cười cười: “Ai nha! Chúng ta làm phiên dịch, làm nhân viên lâu năm có thiện chí nói cho cô cũng là điều cần phải làm.”

Tần Lạc nhếch môi mỉm cười, mặc dù mới tiếp xúc vài ngày, có thể nhìn ra tính tình Tiểu Kim tùy tiện ngay thẳng, lẩn lộn ở trong xã hội lâu như vậy còn có thể thẳng thắn, thật sự là không dễ dàng.

“Tôi nhất định không thể phụ lòng nhắc nhở của cô, lấy tiền thưởng mới là quan trọng nhất!”

“Ha ha... Nhất định vậy!”

...

Tần Lạc nghĩ rằng đối tượng Bá Luân tiên sinh nói chuyện làm ăn chỉ có một hai người, kết quả đến phòng bao ở khách sạn xa hoa Hải Ninh, cô mới biết người đêm nay sẽ rất nhiều...

Mà Tiểu Kim không phải phiên dịch không thể tham gia tiệc tối, một mình cô ngồi cùng một bàn người xa lạ ăn cơm, không muốn quá lúng túng!

Từng người khách có mặt cùng ngồi xuống, Tần Lạc cảm thấy áp lực càng lúc càng lớn...

Trời ạ!

Có ai có thể giải thích cho cô tại sao tên khốn Hoắc Kỳ Thành kia cũng ở đây?

Anh không chỉ là người cuối cùng có mặt, lại còn được những người khác đứng thẳng nghênh đón, cả đám đều khiêm tốn chào hỏi anh: “Tứ thiếu.”

Về mặt Hoắc Kỳ Thành lạnh nhạt, chỉ khi liếc mắt về phía Tần Lạc, đáy mắt xẹt qua ý vị, lập tức biến mất không thấy.

Ngay cả Tần Lạc cũng chỉ cảm nhận ánh mắt người đàn ông nhìn về phía mình rất nóng bỏng, khi cô ngước mắt lên, ánh mắt Hoắc Kỳ Thành đã khôi phục thờ ơ lạnh nhạt.

Không có chút nhiệt độ, giống như nước giếng sâu...

Nhưng cô biết, khi anh đối mặt với mình căn bản sẽ không như thế này!

Từ khi anh xuất hiện, trong lòng Tần Lạc nổi trống bất an không yên; ngược lại Hoắc Kỳ Thành nhàn nhã tự đắc.

Vốn bữa tiệc đêm nay anh không muốn đến, nhưng sau khi Trình Sâm đưa Tiểu Tinh trở về nói với anh: “Tiểu thiếu gia nói đêm nay Tần tiểu thư làm việc ở khách sạn Hải Ninh, đúng lúc buổi sáng hôm qua Tô Minh Xí tiên sinh tự mình gọi điện thoại mời Boss tham gia bữa tiệc tối nay.”

Trình Sâm khom người nói, vừa nói đến nội dung chính.

Chân mày Hoắc Kỳ Thành khẽ nhíu: “Xác định là cùng một bữa tiệc?”

Trình Sâm gật đầu: “Thuộc hạ đã xác nhận, là cùng một bữa tiệc.”

Ngón tay Hoắc Kỳ Thành khẽ gõ mặt bàn: “Ngày hôm qua tôi đã từ chối?”

Trình Sâm gật đầu: “Đúng, nhưng nếu bây giờ Boss đồng ý qua đó, nói với Tô Minh Xí tiên sinh sẽ cảm thấy đó là một kinh ngạc lớn đặc biệt.”

Từng câu anh ta nói, khóe môi Hoắc Kỳ Thành chậm rãi cong lên độ: “Ừ, cậu thông báo ông ta một tiếng.”

Trình Sâm lên tiếng rời đi.

Về tâm tư của Boss, anh ta luôn luôn hiểu rõ nhất. Đây cũng là nguyên nhân anh ta có thể ở bên cạnh làm bạn “Lão hổ” lâu như vậy.

...

“Tứ thiếu, người có hứng thú đi United Arab Emirates đầu tư ngành dầu mỏ sao? Tôi có bản kế hoạch này không tệ, nếu không ngài thử nhìn xem?”

Bá Luân tiên sinh khiêm tốn nói, ông ta nhận được thông báo là Tứ thiếu không tham dự bữa tiệc tối nay, kết quả...

Tần Lạc ngồi ở sau lưng ông ta có chút lúng túng, nhưng thân là nhân viên chuyên nghiệp, cô vẫn phải phiên dịch một chữ không sót thành tiếng

Trung.

Sau đó, lễ phép nhìn về phía Hoắc Kỳ Thành, chờ anh trả lời.

Ngược lại Hoắc Kỳ Thành có thâm ý khác nhìn cô, hai tròng mắt giống như đầm nước muốn nhìn xuyên qua cô, hơn nữa, ánh mắt kia còn tràn trề mang theo...

Trong lòng Tần Lạc thầm mắng: Tên khốn chết tiệt! Anh là muốn cho tất cả mọi người suy đoán quan hệ bọn họ sao? Ở trường hợp này làm bộ như không biết thì tốt không sao?

Trong lúc này, tất cả những người khác trên bàn đều nín thở, đợi đáp án của Hoắc Tứ thiếu.

Hoắc Kỳ Thành nhíu mày, tiện tay bưng ly trà trước mặt lên nhấp một ngụm: “Nếu bản kế hoạch của Bá Luân tiên sinh có thể hấp dẫn tôi, tôi không ngại đầu tư thêm một hạng mục.”

Anh vừa dứt lời, thì Bá Luân tiên sinh khẩn trương nhìn về phía Tần Lạc, chờ cô phiên dịch.

Tần Lạc bị anh nhìn thiếu chút nữa mắc kẹt rồi...

Dừng một chút, mới phiên dịch ra.

Bá Luân tiên sinh nhất thời vô cùng vui vẻ, lại quang quác nói một đồng, đơn giản là bằng lòng trình bản kế hoạch của mình lên...

Mà những người khác đang ngồi cũng chỉ có thể đỏ mắt rồi.

Tô Minh Xí tiên sinh làm chủ nhà bữa tiệc tối nay, trong lòng ông ta còn đang buồn bực không thôi, từ khi nào thì Tứ thiếu nói chuyện trở nên tốt như vậy?

Bọn họ đều không biết là, đêm nay vận khí Bá Luân tiên sinh tốt như vậy, hoàn toàn chỉ vì Tần Lạc làm phiên dịch cho ông ta, Hoắc Kỳ Thành chỉ muốn trao đổi ánh mắt với cô nhiều hơn một ít...

Cái gọi là chọc ghẹo quang minh chính đại, cũng chỉ có Hoắc Kỳ Thành có bản lĩnh cùng năng lực này.

Làm chuyển lời giả, Tần Lạc cảm thấy xấu hổ bội lần, may mà sau khi bữa tiệc bắt đầu thì kết thúc nói chuyện...

Trong bữa tiệc, bỗng nhiên Hoắc Kỳ Thành lại chuyển đề tài về phía cô: “Bá Luân tiên sinh vị phiên dịch này không tệ! Dáng vẻ xinh đẹp phát âm cũng tiêu chuẩn...”

Nghe loại “Ca ngợi” thế, Tần Lạc hận không thể đánh Hoắc Kỳ Thành một quyền, đồ con rùa! Anh muốn làm gì?

Đang êm đẹp lôi mình ra để làm gì?

Mọi người ở đây đều là lão hồ ly kinh nghiệm trên thương trường, vừa nghe lời này thì nhận ra ánh mắt Tứ thiếu nhìn Tần Lạc không tầm thường, trên mặt một đám cũng có chút mờ ám..

Bá Luân tiên sinh nghe không hiểu tiếng Trung khó tránh khỏi đem ánh mắt về phía Tần Lạc, Tần Lạc đỏ bừng cả khuôn mặt, lời khích lệ mình này làm sao cô có thể phiên dịch ra miệng được?

Cái tên khốn đáng chết!

Anh nhất định là cố ý!

Tô Minh Xí tiên sinh cười hề hề dùng tiếng Arab không thuần thực giúp Tần Lạc phiên dịch, ông ta với Bá Luân tiên sinh luôn luôn quan hệ tốt, cho nên cũng biết một ít tiếng Arab đơn giản...

Bá Luân tiên sinh vừa nghe, lập tức lộ ra ánh mắt bừng tỉnh đại ngộ, liên thanh tán dương: “Tần tiểu thư quả thật rất đẹp! Hơn nữa năng lực vô cùng chuyên nghiệp!”

Mặc dù ông ta nói tiếng Arab, nhưng Hoắc Kỳ Thành qua nét mặt của ông ta cũng có thể đoán được ông ta nói cái gì.

Nhưng anh lại cứ nhìn về phía Tần Lạc, lại còn nghiêm trang nói: “Tần tiểu thư, phiền cô phiên dịch một chút.”

Tần Lạc: “...”

Thật sự hận không thể lấy cái chén trước mặt đập tới...

Nhưng cô nhất định phải chịu đựng.

Nếu không thì, sẽ không có khoản tiền thưởng mà Tiểu Kim nhớ...

Cô hít một hơi thật sâu, nói đang làm việc, không cần chấp nhặt với tên khốn Hoắc Kỳ Thành kia.

Lập tức mỉm cười đứng dậy: “Xin lỗi, tôi đi toilet.”

Sau đó, cũng không quay đầu lại cầm lấy túi sách đi ra ngoài.

Cô không biết là, ánh mắt Hoắc Kỳ Thành vẫn dõi theo bóng lưng cô, một màn này bị những người khác ở đây thấy được.

Trong Toilet.

Tần Lạc lấy tay vốc nước lạnh, sau đó vỗ vỗ mặt, cũng không biết là bên trong phòng quá nóng hay thế nào, cô cảm thấy hai gò má mình đặc biệt đỏ...

Thật sự là gặp quý!

Vừa về đến thì đụng đến Hoắc Kỳ Thành, còn làm việc trên bữa tiệc.

Cái này gọi là oan gia ngõ hẹp!

Cô không muốn trở về phòng nhanh như vậy, dù sao trọng tâm đề tài những người đó nói chuyện cô cũng không muốn nghe, hơn nữa không khí nặng nề bên trong, bí bách.

Năm phút sau, cô mới vừa đi đến một góc rẽ đã bị người kéo lại.

“Này! Anh làm gì vậy?”

Lôi kéo cô bước đi từ đầu Hoắc Kỳ Thành không quan tâm phản ứng của cô, mãi đến vào ban công nhỏ bên cạnh, sau khi đóng cửa lại, chỉ còn lại hai người bọn họ ở cùng một chỗ.

Tần Lạc tức giận hất tay anh ra: “Hoắc Kỳ Thành, anh không nên được một tắc lại muốn tiến một thước!”

Ánh mắt Hoắc Kỳ Thành sáng quắc nhìn cô, hình như đáy mắt có tối tăm chi khí, “Công việc mới của em là đi công tác khắp nơi cùng tất cả đàn ông trên thế giới sao?”

Lời này rất có nghĩa khác.

Tần Lạc lạnh lùng liếc anh: “Có quan hệ gì với anh sao?”

MD! Nói cái gì đi công tác khắp nơi cùng tất cả đàn ông trên thế giới? Từ miệng tên khốn này nói ra thì khó nghe vậy! Công việc phiên dịch bị anh nói ra ngược lại như là

Hoắc Kỳ Thành bị cô hỏi lại càng căm tức, trong lồng ngực như có lửa giận cuộn cuộn vô tận, bất cứ lúc nào cũng có thể nuốt lấy anh.

“Em là mẹ của con anh, em nói có quan hệ với anh không?”

Giọng Tần Lạc lạnh nhạt: “VẬY cũng chỉ là có quan hệ với con trai của anh, xin không cần cảm thấy bản thân tốt đẹp mà dính líu quan hệ lung tung!”

“Còn có, chó ngoan không cản đường!”

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 164: Bị Heo Cản?

Sắc mặt Hoắc Kỳ Thành lạnh lẽo giống như bất cứ lúc nào đều có thể chảy ra nước, khí tức quanh thân dè dặt cũng thấp hơn vài độ, cùng với gió đêm mát rượi trên ban công, có thể làm cho người ta tự dưng rùng mình.

Mặc dù Tần Lạc cảm nhận được hơi thở mạnh mẽ, nhưng coi như không thấy gì cô cũng không sợ hãi, dù sao Đại Ma Vương trước cũng không chỉ một hai lần dùng khí lạnh chết người với mình.

Tự nhiên thành thói quen.

“Tránh ra! Tôi phải đi!”

Tần Lạc chẳng muốn lại căn nhắc với anh, nghiêng người né qua anh chuẩn bị rời đi, bữa tiệc đêm nay sớm kết thúc một chút mới tốt!

Mặt Hoắc Kỳ Thành âm trầm giữ chặt cô, nghĩ một đằng nói một nẻo: “muốn nhanh chóng trở lại phòng đầy đám đàn ông kia sao?”

Anh càng nói càng quá đáng!

Tần Lạc cười lạnh: “Đây là một phần công việc của tôi, anh có tư cách gì chỉ trích tôi?”

Tức giận giữa lông mày Hoắc Kỳ Thành càng lúc càng thịnh, không chút suy nghĩ cúi người hôn miệng anh đào nhỏ của Tần Lạc, đây là suy nghĩ đã lâu của anh.

Trước xét thấy Tần Lạc giận mình, không dám lỗ mãng; lúc này dám làm như thế hoàn toàn là bị phần nộ mà váng đầu.

Bất chấp hậu quả.

Cảm giác miệng bị che lại làm cho Tần Lạc càng tức giận, tên khốn chết tiệt! Anh coi mình là cái gì hả?

Lập tức hung hăng cắn bờ môi của anh.

Cho đến mùi máu tươi từ miệng hai người tràn ngập ra, Hoắc Kỳ Thành bị đau bụng cô ra, cảm giác đau đớn có thể làm cho người mất đi lý trí thoáng thanh tỉnh một chút.

Buông cánh môi cô ra Hoắc Kỳ Thành rất nhanh đã biết làm sao Tần Lạc càng thêm tức giận, nhưng có thể nếm “Mỹ vị” đã nhớ lâu, anh không hối hận.

Về mặt Tần Lạc ghét bỏ lau miệng mình, lại còn nhổ ngụm nước bọt trong thùng rác bên cạnh: “Bị heo cắn.”

Mặt Hoắc Kỳ Thành lập tức đen như đáy nồi, cô gái nhỏ chết tiệt luôn luôn có biện pháp trêu chọc mình tức giận!

“Anh”

“Ngậm miệng! Tôi không muốn nghe anh nói chuyện! Một chữ cũng không muốn nghe! Đêm nay gặp là do ngoài ý muốn! Tôi hi vọng về sau hai ta không cần đơn độc gặp mặt nữa! Hai bên không lui tới mới là sự lựa chọn tốt nhất cho chúng ta!”

Mỗi một chữ đều Tần Lạc nói đều kiên định mười phần, sở dĩ nhấn mạnh không cần đơn độc gặp mặt, do Tiểu Tinh là con trai của mình, vậy thì không tránh được anh sẽ mang theo Tiểu Tinh xuất hiện ở trước mặt mình.

Nhưng từ trong đáy lòng cô lại bài xích đơn độc gặp mặt với anh!

Trước mấy tối ở Bắc Kinh kia còn sinh ra một chút do dự, bây giờ xem ra, là cô bị coi thường! Cô ở trong mắt anh là người phụ nữ như vậy sao?

Ha ha

Khó trách, nếu không lúc trước cũng sẽ không mạnh mẽ làm ra chuyện hạ lưu không biết xấu hổ thôi miên mình.

Thôi, con người khi còn sống khó tránh khỏi sẽ gặp mấy tên đàn ông đề tiện, coi như quá khứ là bị heo cắn, về sau cách xa đầu heo này một chút thì được rồi.

Về mặt Tần Lạc ghét bỏ khinh thường làm cho Hoắc Kỳ Thành rất bi thương, đáng chết! Lại bị mình làm hỏng rồi!

“Nếu bây giờ em rời đi, nguyện vọng Bá Luân tiên sinh muốn hợp tác với anh chỉ sợ phải vô huyệt rồi.”

Rơi vào đường cùng, Hoắc Kỳ Thành chỉ có thể nghĩ ra hạ hạ sách này.

Nghe đến đó, khoe môi Tần Lạc cong lên cười lạnh giọng mỉa mai: “Hoắc Kỳ Thành, anh còn có thể vô sỉ hơn không? Lại có thể lấy chuyện công việc uy hiếp tôi?”

Mặt Hoắc Kỳ Thành trầm xuống: “Nếu uy hiếp này có tác dụng với em, anh đây bằng lòng.”

Tần Lạc rất tức giận, dừng vài giây mới thốt ra ba chữ: “Không biết xấu hổ!”

Trong lòng Hoắc Kỳ Thành vui vẻ, chẳng lẽ thật sự có tác dụng?

Một giây sau, thì Tần Lạc quả quyết nói: “Đoán chừng phải làm cho anh thất vọng rồi, uy hiếp này với tôi mà nói không hề dùng được! Cùng lắm tôi đổi công việc mới ở thành phố khác lần nữa, tôi không tin thiên hạ rộng lớn không có chỗ dung thân cho Tần Lạc tôi!”

Bỏ lại những lời này, Tần Lạc không quay đầu lại rời đi, trải qua tối nay, xem như cô đã nhìn thấu, dù sao cô có năng lực, còn sợ không tìm được công việc sao?

Chẳng qua bị anh làm cho đổi công việc thường xuyên, chạy khắp nơi trên thế giới.

Dù sao cô không có nhà, cũng không có người thân yêu thương cô, bốn biển là nhà thì có sao?

Nhìn bóng lưng cô rời đi, tay Hoắc Kỳ Thành không kìm lòng được xiết chặt thành nắm đấm, trong lòng buồn bực nói không nên lời.

Trở lại phòng trước, Tần Lạc đã chinh lý xong cảm xúc, công việc là công việc, cá nhân là cá nhân, cô không muốn ở trước mặt người bên ngoài biểu hiện không chuyên nghiệp của cô.

Sau khi cô trở về, 3 phút sau Hoắc Kỳ Thành mới tiến vào, bề ngoài mặt thì bình tĩnh không gợn sóng, nhìn không ra vui buồn; đằng sau thì mây đen đầy đặc rõ rệt, giống như cuồng phong bão táp tiến đến phía trước.

Mọi người đang ngồi không dám suy đoán lung tung, lại càng không dám tùy ý nói đùa giống vừa rồi, dù sao chọc giận Tứ thiếu cũng không phải là quyết định sáng suốt gì.

Trước mắt tập đoàn Đế An kéo dài rất nhiều lĩnh vực không đếm xuể, hơn nữa đã sớm gia nhập thị trường thế giới, tài chính có bao nhiêu hùng hậu thì người ngoài không thể tưởng được, thêm nữa ánh mắt Tứ thiếu độc

đáo, nhiều năm qua như vậy tất cả hạng mục cậu ta lựa chọn đầu tư đều kiếm được không ít tiền, cho nên tất cả mọi người muốn dính chút lợi ích.

Sau khi bữa tiệc kết thúc, thì Tần Lạc liên lạc với Tiểu Kim, bảo cô ấy đưa Bá Luân tiên sinh về khách sạn nghỉ ngơi, chỉ còn lại một mình cô đơn độc rời đi.

Trên xe.

Hoắc Kỳ Thành mặc cho sương mù lượn lờ ngay trước mắt, nhưng hai tròng mắt vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chú vào bóng hình xinh đẹp phía trước, nhiều lần anh muốn xuống xe, nhưng liên tiếp nhịn xuống.

Vừa rời ở trên sân thượng hai người đã ầm ĩ không thoải mái, lúc này lại đi chỉ sợ sẽ thêm dầu vào lửa.

Anh có chút bức bối vỗ mạnh hai cái, rõ ràng hai ngày trước ở Bắc Kinh vẫn còn tốt, sao vừa về đến thì trở thành như vậy rồi hả?

Lái xe Đại Vệ biết điều lái xe chậm rì rì đi theo phía sau Tần Lạc, không thể để cho cô phát hiện, còn không thể quá xa để tránh Boss không nhìn thấy.

Tần Lạc vừa đi vừa gọi điện thoại cho bạn tốt Bùi Tử Ninh, từ đầu không chú ý đến phía sau có chiếc xe đi theo mình.

“Tử Ninh, chúng ta đến quán thịt nướng cũ ăn đi! Mỗi lần có bữa tiệc đều ăn không đủ no, hơn nữa mình nhớ cậu.”

“Ghét! Thỗ lộ với mình buồn nôn như vậy, toàn thân người ta nổi đầy da gà, mình thu dọn đồ tan làm luôn, mười phút sau gặp!”

“Ừ.”

Hẹn xong, Tần Lạc không tiếp tục đi về phía trước nữa, mà đứng tại chỗ vẫy xe, đêm nay tâm tình cô thật sự quá tệ, sau khi trở về đối mặt phòng trống không nhất định sẽ nghĩ lung tung.

Nếu như vậy còn không bằng hẹn Tử Ninh ra ngoài ngồi một chút, đúng lúc bầu trời đêm nay còn có tuyết rơi, đặc biệt thích hợp ăn gà nướng uống bia!

Phía sau trên xe, Đại Vệ hỏi: “Boss, Tần tiểu thư đang gọi xe, chúng ta phải tiếp tục đi theo sao?”

Hoắc Kỳ Thành từ từ phun ra một vòng khói, giọng lạnh nhạt: “Đi theo.”

Tần Lạc gọi xe một lúc lâu cũng không thấy một chiếc taxi, bỗng nhiên, ánh mắt vô phát hiện phía sau có một chiếc Spyker màu đen vẫn đứng ở kia không nhúc nhích.

Vừa nhìn thấy biển số xe quá quen thuộc!

Đồ con rùa! Anh ăn no rừng mờ không có chuyện gì sao? Theo dõi mình để làm gì?

Lập tức nổi giận ùng ùng đi về phía chiếc xe Spyker, khi nhìn thấy cô đi đến, thì Đại Vệ khẩn trương hỏi nói: “Boss, Tần tiểu thư đi tới, chúng ta nên”

Hoắc Kỳ Thành tạm dừng hai giây: “Đi.”

Đại Vệ trong chớp mắt nghe không hiểu: “A?”

Giọng Hoắc Kỳ Thành lạnh lẽo: “Đến "Lan uyển".”

Lúc này Đại Vệ mới hiểu rõ nhấn ga, từ bên cạnh Tần Lạc “Vù” một cái vọt đi rất xa.

Tần Lạc hít một hơi thật sâu, không nhin được mǎng: “Đáng ghét! Có bản lĩnh đừng chạy! Dám làm không dám chịu được coi gì là đàn ông!”

Tuy đã đi xa, nhưng Đại Vệ vẫn còn nhìn về phía kính chiếu hậu, anh ta nói: “Boss, miệng Tần tiểu thư giống như nói mấy câu gì.”

Ý rất rõ ràng: Boss, Tần tiểu thư giống như đang mǎng ngài.

Hoắc Kỳ Thành miễn cưỡng nâng mi lên: “Cậu nói rất nhiều?”

Đại Vệ nhất thời không dám lên tiếng, ngoan ngoãn ngậm miệng, nghiêm túc lái xe.

Ánh mắt Hoắc Kỳ Thành luôn nhìn về phía kính chiếu hậu, thẳng đến người ở bên trong hoàn toàn không nhìn thấy mới thôi.

Tần Lạc ở tại chỗ tức giận đến nắm tay, đối với tội ác của người đàn ông cô đã căm thù đến tận xương tuỷ, động một tí liền phái người theo dõi mình!

Anh có tiền thì tốt lắm sao!

Thật sự càng nghĩ càng tức giận!

Cũng may vào lúc này một chiếc xe taxi đến đây, nếu không cô thật sự sẽ phải ngổn ngang ở trong gió.

Đều do một người đàn ông chết tiệt nào đấy!

Gặp anh tuyệt đối là nghiệt duyên đời trước mình đã tu luyện!

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 165: Anh Có Tư Cách Gì Nói Ở Trước Mặt Tôi?

Quán thịt nướng bên đường.

Bên ngoài tuyết rơi linh tinh, Tần Lạc với Bùi Tử Ninh ngồi mặt đối mặt, mới vài ngày không gặp, dường như hai người nói mãi không hết đề tài.

“Hoắc Kỷ Thành thật sự đưa Tiểu Tinh đến chỗ cậu? Lại còn ở lại nhà cậu hai ngày?”

“Ừ, nếu không phải bận tâm đến Tiểu Tinh, mình sớm lấy cái chổi đuổi anh ta ra khỏi cửa rồi. “

Nhắc tới người đàn ông kia, thì Tần Lạc một bụng tức giận.

Bùi Tử Ninh che miệng cười nhẹ: “Thật không nghĩ tới Hoắc nam thần luôn luôn khiêm tốn thần bí cũng sẽ có một mặt như vậy, làm cho người ta mở rộng tầm mắt!”

Tần Lạc uống một ngụm bia: “Thôi, nhắc tới anh tamình liền tức giận, trong bữa tiệc tối nay lại gặp.”

Bùi Tử Ninh ăn một miếng gà nướng: “Để mình nói! Duyên phận hai người quá sâu rồi! Đi chỗ nào đều có thể gặp được.”

Tần Lạc phát phát tay: “Đừng! Mình tình nguyện không có duyên phận với anh ta! Cậu không biết anh ta nói chuyện có bao nhiêu đáng giận, giống như nói mình là phụ nữ làm nghề không đứng đắn.”

Bùi Tử Ninh nâng quai hàm: “Ngược lại mình cảm thấy là vì ghen mới nói ra như vậy.”

Tần Lạc liếc cô một cái: “Cậu từ khi nào thì trở nên hiểu biết đàn ông như vậy?”

Bùi Tử Ninh bưng bia lên chạm cốc với bạn tốt: “Cá nhân mình cảm thấy là như thế này, mặc kệ là phụ nữ hay đàn ông, có đôi khi đều có thể trở nên miệng nói một đằng lòng nghĩ một nẻo.”

Tần Lạc không nói tiếp, nặng nề uống một ngụm bia, cô không muốn đoán tên khốn nào có miệng nói một đằng lòng nghĩ một nẻo không, cũng không muốn đặt cược tuổi xuân của mình cho phần tình yêu không có kết quả này.

Ngăn cách giữa bọn họ không phải chỉ một chút, hơn nữa cô ghét nhất bị người khác lừa gạt, bị người ta đùa giỡn như khi!

“Mình đã nghĩ xong, nếu anh ta ép mình quá, mình sẽ lại đổi một chỗ khác bắt đầu lần nữa.” Nói tới đây, bỗng nhiên Tần Lạc khép mi nở nụ cười: “Dù sao mình đã có con trai, cũng không phải lo lắng chuyện kết hôn sinh con nữa, chuyện này giao cho ông trời quyết định, gặp được hay không đều tùy duyên.”

Bùi Tử Ninh liếc mắt nhìn bạn tốt một cái: “Suy nghĩ của cậu thật rộng rãi, mình còn tưởng lại tìm một người đàn ông bình thường gả đi, dù sao đời này cũng không yêu cầu tình yêu oanh oanh liệt liệt xa vời rồi.”

Tần Lạc uống một ngụm nhỏ: “Cuộc sống vẫn bình thản một chút, tình yêu quá mức oanh oanh liệt liệt thì không nhất định có thể làm bạn đến già.”

Bùi Tử Ninh mím môi: “Quan điểm của chúng ta có phải đã quá bị quan không? Tương lai còn dài mà! Bây giờ đã nghĩ không gặp được tình yêu

chân thành rồi?”

Tần Lạc nhíu mày: “Ít nhất trước mắt mình nghĩ vậy, có thể gần đây quá mệt mỏi!”

Bùi Tử Ninh không nói tiếp, tình huống của bạn tốt quả thật rất phức tạp, có thể viết thành một quyển tiểu thuyết ngôn tình rồi.

Hai người đang trò chuyện, bỗng nhiên rèm cửa bị vén lên, có hai người đàn ông đi vào, mà một người trong đó Tần Lạc với Bùi Tử Ninh đều biết.

Bạch Trì Đình với bạn cũ tới đây, thời đại học vẫn thường đến quán này, đến nay thoáng một cái đã bốn năm năm, vẫn bộ dáng ban đầu.

Làm cho anh ta không ngờ, lại gặp được Bùi Tử Ninh với Tần Lạc ở chỗ này.

Trữ Đào bạn thời đại học kiêm cùng phòng quan hệ, hai người vẫn rất tốt.

Trữ Đào nhìn thấy Bùi Tử Ninh vội vàng nhiệt tình chào hỏi: “Tiểu học muội, đã lâu không gặp!”

Bùi Tử Ninh cũng biết anh ta, nhưng vốn không muốn chào hỏi bọn họ, dù sao chỉ cần đề cập đến người nào đó, sẽ nhớ đến một đoạn ký ức không tốt!

Lập tức tức giận nói: “Thứ lỗi cho trí nhớ tôi vụng về, có thể thời gian đã lâu, tôi không còn nhớ rõ ha vị đàn anh.”

Sắc mặt Trữ Đào có chút xấu hổ, làm bạn cùng phòng của Bạch Trì Đình, anh ta đương nhiên biết chuyện Bạch Trì Đình với Bùi Tử Ninh, cũng biết về sau cậu ta bỗng nhiên ra nước ngoài du học.

Dường như Bạch Trì Đình đã quen Bùi Tử Ninhthờ ơ: “A Đào, chúng ta sang bên cạnh ngồi.”

Trữ Đào vốn đang muốn nói cái gì, nhưng nhin xuống, Bạch lão đại đột nhiên rời đi quả thật tạo thành tổn thương rất lớn cho cô gái nhỏ kia, lúc ấy cậu ta ở trường học đều nghe thấy không ít lời đồn nhảm.

Đứng ở góc độ của tiểu học muội, quả thật là Bạch lão đại tổn thương cô ấy, ài

Bạch Trì Đình với Trữ Đào ngồi ở bên cạnh, Bùi Tử Ninh nhất thời không có tâm tình ăn cùng nói chuyện phiếm, vô ý thức bưng ly rượu lên uống vào một ly lại một ly.

Tần Lạc ngăn không được, ngẩng đầu nhìn tuyết rơi bên ngoài: “Tử Ninh, chúng ta trở về đi!”

Bùi Tử Ninh đã có chút men say, cô cũng biết uống nữa nhất định sẽ say, trước mặt một người đàn ông cận bã say khướt sẽ bị người ta cười nhạo mà thôi.

“Ừ.”

Lập tức đứng dậy chuẩn bị đứng lên, kết quả lúc đứng dậy rời đi áo bành tô bị mắc ở ghế, thiếu chút nữa té ngã trên đất.

Mà ngồi tại bên cạnh các cô Bạch Trì Đình tay mắt lanh lẹ đuổi tay đỡ lấy cô, giọng đầy dịu dàng thân thiết: “Cẩn thận một chút.”

Bùi Tử Ninh giống như đắm phải đỉnh hung hăng hất tay anh ta ra: “Không cần anh quan tâm!”

Bạch Trì Đình có chút bất đắc dĩ buông tay, kết quả Bùi Tử Ninh say khướt lập tức mất đi điểm chống đỡ, mắt thấy sắp ngã sắp xuống.

Bạch Trì Đình vội vàng đỡ lấy cô, lần này, không đơn giản đỡ tay cô nữa, mà là ôm thắt lưng của cô.

Cũng bởi vậy tư thế hai người càng trở nên thân mật.

Tần Lạc đứng ở một bên đỡ trán, lại không giúp được gì.

Trữ Đào nhìn một màn này, nhất thời cảm thấy bạn tốt với tiểu học muội vẫn còn có khả năng.

Bạch Trì Đình kéo Bùi Tử Ninh lại cho đến đứng vững: “Con gái uống quá nhiều rượu không tốt.”

Bùi Tử Ninh tức giận lạnh giọng: “Anh là ai của tôi? Có tư cách gì nói ở trước mặt tôi?”

Sau đó, lôi kéo Tần Lạc bước nhanh rời đi.

Trữ Đào lấy khuỷu tay chọc anh ta: “Vẫn chưa dứt hết tình cảm với tiểu học muội?”

Bạch Trì Đình đè ép cảm xúc của mình sắp phun trào ra: “Là mình có lỗi với cô ấy.”

Nói xong, uống một ngụm bia.

Trữ Đào rót đầy giúp cậu ta: “Nói thật, năm đó sau khi cậu rời đi, cô ấy phải trải qua nhiều lời đồn đại nhằm trong một thời gian rất dài, đối với một cô gái mà nói, quả thật có chút dày vò.”

Bạch Trì Đình không nói gì, đáy mắt có rất nhiều cảm xúc chảy qua, năm đó

Anh lại buồn bực uống một ngụm rượu, không biết bắt đầu từ đâu, cũng không biết nên làm như thế nào mới có thể khiến Bùi Tử Ninh tha thứ cho

mình.

Ra khỏi quán nướng, bước chân của Bùi Tử Ninh có chút lảo đảo, vừa rồi ở trước mặt người đàn ông cận bã, là cô làm ra vẻ kiên cường, lúc này ở trên đường cái, cô lại không thể dùng lớp giả tạo của mình.

Tần Lạc lo lắng nhìn về phía bạn tốt: “Tử Ninh, cậu không sao chứ?”

Bùi Tử Ninh lắc đầu: “Không sao, cùng làm chung một bệnh viện, ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp, mình đã thói quen rồi.”

Tần Lạc thở dài, cùng làm một bệnh viện với bạn trai cận bã trước, thật đúng là rất giày vò.

Ài

Giang Ánh Tuyết mới vừa về đến nhà thì nhận được điện thoại của thám tử tư: “Chụp được ảnh của thằng bé kia chưa?”

Đối phương nhỏ giọng: “Không có, người của chúng tôi vẫn canh giữ ở bên ngoài ga, nhưng rất kỳ lạ, ra ngoài chỉ có Tần Lạc với đồng nghiệp của cô ấy, không thấy thằng bé nữa.”

“Cái gì? Anh nói thế là sao? Làm sao có thể tự dưng không thấy thằng bé hả? Các anh không chụp ảnh tìm một cái cơ như vậy để lấy lệ với tôi sao?”

Giọng Giang Ánh Tuyết không tốt nói, không có ảnh chụp của thằng bé bảo cô làm thế nào để xác nhận?

“Giang tiểu thư, chúng tôi thật sự cố gắng hết sức rồi.”

“Đây là các người lấy cớ cho việc mình làm không có hiệu quả!”

“Giang tiểu thư, mặc dù chúng tôi không chụp được ảnh của thằng bé, nhưng có được một tin tức mà cô cảm thấy rất hứng thú, cũng coi như một chút thành ý của chúng tôi.”

“Có chuyện nói mau!” Giang Ánh Tuyết có chút không kiên nhẫn.

Đối phương dừng một chút: “Tối nay Tần tiểu thư ăn cơm khách sạn Hải Ninh, mà người của chúng tôi rất may mắn chụp được xe của Tứ thiếu cũng dừng ở bãi đỗ xe khách sạn Hải Ninh.”

Giang Ánh Tuyết không dám tin nâng cao giọng: “Vậy có được ảnh bọn họ ở chung một chỗ không?”

Đối phương lắc đầu: “Không có, người của chúng ta cũng chỉ ngoài ý muốn chụp được xe Tứ thiếu.”

Tay Giang Ánh Tuyết nắm chặt thành quả đấm, chẳng lẽ lần này Tần Lạc trở về là hẹn gặp bí mật với Hoắc Kỳ Thành sao?

“Ngược lại tin tức này rất quan trọng, vậy các người có chụp được ảnh bọn họ cùng ra ngoài hoặc là ảnh Tần Lạc ở trên xe của Hoắc Kỳ Thành không?”

“Không có, Tần Lạc tự mình gọi xe đến.”

“Thật không?”

“Chính xác trăm phần trăm.”

“Anh tiếp tục theo dõi Tần Lạc, có bất kỳ tin tức hữu dụng gì đều phải báo cáo cho tôi trước tiên.”

“Bên Tứ thiếu chúng tôi không dám sát chặt được, dễ bị lộ.”

“Tôi biết, anh chỉ cần phụ trách theo dõi Tần Lạc là được.”

“Tôi hiểu.”

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 166: Cầm Lấy Thứ Thuộc Về Mình

Buổi sáng dậy, Tần Lạc đặc biệt vào phòng bếp nấu cháo, còn chưng bánh bao, trong tủ lạnh còn có dưa muối hôm trước chưa ăn hết, đúng lúc ăn với bữa sáng.

Bùi Tử Ninh day day đầu có chút đau, đi dép lê từ trong phòng ngủ đi ra: “Lạc Lạc, cậu thật sự càng ngày càng hiền lành, sáng sớm dậy làm bữa sáng, mình còn ngửi được mùi thơm của cháo!”

Tần Lạc múc cháo đặt trên bàn cơm bên ngoài xong: “Tối hôm qua cậu uống nhiều, cần ăn chút cháo để lót dạ dày.”

Bùi Tử Ninhnhắm tóe: “Tối hôm qua mình uống rượu sao?”

Tần Lạc liếc cô một cái: “Chẳng lẽ cậu đã quên tối hôm qua xảy ra chuyện gì rồi sao?”

Bùi Tử Ninh mê man: “Tối hôm qua xảy ra chuyện gì sao?”

Tần Lạc xoay người lại đi vào phòng bếp mang bánh bao chưng cùng dưa muối ra, cảm khái nói: “Hiếm khi được hồ đồ!”

Bùi Tử Ninh bĩu môi: “Thật sự rất đói, mình muốn khởi động!”

Nói xong, thì cầm lấy thìa múc một thìa chuẩn bị bỏ vào trong miệng.

Tần Lạc giật dử muỗng cô một cái: “Mới vừa múc ra, rất nóng.”

Lúc này động tác Bùi Tử Ninh mới dừng lại, nhẹ nhàng thổi vài ngậm mới bỏ vào trong miệng, nói mơ hồ không rõ: “Lạc Lạc, cậu không có ở nhà, trong tủ lạnh vẫn dự trữ bánh bao với dưa muối!”

Tần Lạc gật đầu: “Đương nhiên, đây là chuẩn bị lương thực có được không! Hơn nữa tính chất công việc của mình thường xuyên đi công tác, ai biết lúc nào thì trở về, luôn phòng trước thì tốt hơn!”

Bùi Tử Ninh cắn một miếng bánh bao nói: “Có đôi khi rất hâm mộ cậu được ở một mình, tự do tự tại, không có bất kỳ quản thúc gì.”

Động tác Tần Lạc ăn cháo hơi dừng lại: “Mỗi người đều có được rồi!”

Trong lòng Bùi Tử Ninh hiểu rõ ý những lời này, không nói tiếp, tự lo ăn cháo và bánh bao.

Sau khi trầm mặc, Bùi Tử Ninh chậm rãi nói: “Lạc Lạc, tối hôm qua không phải mình biểu hiện ra địch ý rất lớn với tên đàn ông cận bã kia chứ?”

Tần Lạc ngược mắt liếc cô một cái: “Không phải mỗi lần thấy anh ta cậu đều như vậy sao?”

Bùi Tử Ninh đỡ trán, nhú mày trầm ngâm một lúc: “Đột nhiên mình cảm thấy, mình làm như vậy có phải làm cho anh ta hiểu lầm mình còn cái gì với anh ta không?”

Tần Lạc cắn thìa: “Cậu suy nghĩ nhiều rồi! Mình nhìn Bạch cận bã đã quen rồi.”

Bùi Tử Ninh: “ “

Trên đỉnh đầu tức thì có vài con quạ đen yên lặng bay qua, cạc cạc cạc

Ăn xong bữa sáng, Bùi Tử Ninh liền đến bệnh viện đi làm, buổi sáng Tần Lạc không có chuyện gì liền ở nhà dọn dẹp vệ sinh, đồng thời bấm số điện thoại bàn nhà họ Đồng, thời gian gia hạn một tuần đã đến, cô nên cầm lại thứ thuộc về mình rồi!

Lý Thúy Như còn tưởng rằng là bạn bài gọi mình đi đánh bài, kết quả

“Thời gian gia hạn một tuần đã đến, năm trăm vạn thuộc về tôi hi vọng dì Lý có thể chuyển đủ số đến tài khoản của tôi, nếu không thì chúng ta chỉ gặp nhau trên toà án.”

Nghe đến đó, Lý Thúy Như thét chói tai lên tiếng: “Tần Lạc! Cô không cần khinh người quá đáng! Cái gì năm trăm vạn thuộc về cô? Tiền vốn là của người khác đưa cho tôi! Từ khi nào thì trở thành của cô hả?”

Tần Lạc cười lạnh ra tiếng: “Có một số điều tôi không muốn lặp lại lần thứ hai, thật sự không có thì chúng ta gặp nhau trên toà án, để quan toà phán quyết.”

Lý Thúy Như không đếm xỉa tới: “Gặp nhau trên toà án thì gặp! Ai sợ ai? Cô có chứng cứ gì nói khoản tiền kia là của cô? Vu cáo người khác cần có chứng cứ!”

Bà ta nghĩ dù sao Tần Lạc không có người làm chứng cùng chứng cứ, coi như kiện toà án cũng không sợ.

Trước cô ta nói “Gặp nhau trên toà “, mình còn có chút khiếp sợ, cách nhiều ngày như vậy, bà ta đã suy nghĩ cẩn thận, thật ra cô ta không có chứng cứ nói khoản tiền kia là của cô ta, mình không nhất định phải sợ.

Dường như Tần Lạc đã dự đoán trước bà ta sẽ nói như vậy, nếu như vậy, cô chỉ có thể tốn chút thời gian đi tìm chứng cứ thôi.

Chuyện này, cô nhất định phải bảo vệ đến cùng!

“Được! Tôi sẽ cho bà nhìn thấy chứng cứ.”

Cô trả lời tự tin sáng khoái lại khiến Lý Thúy Như sợ hãi, chẳng lẽ cô ta thật sự có chứng cứ? Không thể! Mình cũng không biết những người thần bí năm đó là ai, cách nhiều năm như vậy, Tần Lạc làm sao có thể biết?

Đồng Ngữ Phi xuống lầu thì nhìn thấy vẻ mặt mẹ lo lắng đang nói điện thoại với ai, buộc phải hỏi: “Mẹ, mẹ đang nói chuyện với ai thế?”

Lý Thúy Như buồn bực không thôi: “Còn có thể có ai? Không phải là con sói con vong ân phụ nghĩa kia!”

Nghe nói như thế, Đồng ngữ Phi trong nháy mắt hiểu, thì ngồi ở bên cạnh nghe nội dung đối thoại giữa mẹ với chị gái cùng ba khác mẹ.

Đầu bên kia điện thoại Tần Lạc tự nhiên cũng nghe thấy Lý Thúy Như miêu tả cô, khóe môi gợi lên nụ cười lạnh mĩa mai, mẹ con họ từ sớm đã không có bất kỳ tình cảm gì với mình, tại sao mình còn phải nể mặt bọn họ?

Dứt khoát trở mặt.

“Tôi nhất định làm cho người của tòa án đưa lệnh triệu tập đến trên tay bà, đến lúc đó đừng không có can đảm nhận.”

“Tần Lạc! Cô có gì mà kiêu ngạo? Cô đi tố cáo tôi! Chỉ cần cô không sợ mọi người đều biết chuyện năm đó cô bị bán đi! Tôi xem cô còn có mặt mũi gì để sống?”

Lý Thúy Như uy hiếp ngược lại Tần Lạc, bỗng nhiên bà cuống lên nghĩ vậy, có chút đắc ý.

Tần Lạc không có bởi vậy mà e ngại: “Vậy sao? Năm đó người ký thỏa thuận là bà, mà tôi, mới là người vô tội nhất, về phần bị bán, cũng chỉ là

tưởng tượng của bà mà thôi, tôi cũng không tổn thất gì, ngược lại là bà, chỉ sợ về sau thân bại danh liệt.”

Dừng một chút: “Có lẽ, ngay cả ba cũng đã muốn ly hôn với bà, dù sao, bà cản trở ông ấy rồi.”

Từng câu từng chữ của cô đã đánh trúng điểm yếu của Lý Thúy Như.

Tức giận nói: “Tần Lạc! Cô không cần quá đáng! Cùng lắm chúng ta cá chết lưới rách, ai cũng đừng nghĩ có kết quả tốt! Cô nói cái gì cũng không có thì mọi người tin sao? Nội dung phần thỏa thuận là trong một năm không hỏi đến cô, tôi không tin những người đó không làm cái gì với cô! Bọn họ nhất định đã bán co đến chỗ xấu xa nhất, nói không chừng bây giờ cô nhiễm bệnh đường sinh dục rồi!”

Lời Lý Thúy Như càng ngày càng ác độc, năm trăm vạn bà ta không có, bà ta cũng không muốn đưa cho Tần Lạc.

Tần Lạc đã sớm luyện thành bản lĩnh toàn thân lì lợm cũng không bởi vì vài câu nói ác độc mà đổ sập, cô biết mẹ kế không biết chuyện mình từng sinh con.

Riêng một điểm này, thì bà ta không thắng được mình.

Mặc kệ nói như thế nào, người nắm giữ quyền chủ động chính là cô!

“Nước bắn có thể tùy tiện hắt, nhưng không che dấu được sự thật! Bà đã cố chấp như vậy, chúng ta cũng không có gì để nói, cuộc nói chuyện vừa rồi tôi đã ghi âm toàn bộ, tôi sẽ gửi đến hòm thư của ba.”

Nói xong, thì cúp điện thoại.

Lý Thúy Như tức giận thiếu chút nữa ném điện thoại trong tay đi: “Vô sỉ! Đồ con đĩ thấp hèn! Lại dám tính kế tôi như vậy!”

Đồng Ngữ Phi ngồi ở một bên nghe xong cũng hiểu đại khái: “Mẹ, vậy làm sao bây giờ? Chúng ta rõ ràng bị rơi vào bẫy của Tần Lạc sắp xếp, nếu cô ta gửi ghi âm cho ba, thì ba nhất định sẽ”

Cô ta muốn nói lại thôi, ý bên ngoài rất rõ ràng.

Lý Thúy Như tức giận đến phổi sắp nổ tung: “Cần phải nghĩ biện pháp mới được! Tuyệt đối không thể bị kẻ tiện nhân kia tính kế!”

Đồng Ngữ Phi nghĩ trong chốc lát: “Mẹ, con có cái biện pháp không tệ, cũng không biết có thể được không.”

Lý Thúy Như nóng nảy: “Biện pháp gì?”

Đồng Ngữ Phi nói: “Bây giờ không phải thời đại internet sao? Con biết Tần Lạc có weibo, có rất nhiều bạn, hơn nữa tổng giám đốc tập đoàn Đế An Hoắc Tứ thiếu còn từng nhận lỗi chuyện vu oan cô ta bắt cóc con trai anh ta qua weibo của cô ta, chuyện này khiến cho weibo của Tần Lạc có tiếng tăm không ít, rất nhiều bạn bè đã rất tò mò cô ta với Hoắc Tứ thiếu có quan hệ gì, chỉ tiếc sau đó hai người không còn qua lại, Hoắc Tứ thiếu lại càng không gửi qua weibo nữa”

Lý Thúy Như nhíu mày: “Ý của con là Tần Lạc quyến rũ Hoắc Tứ thiếu, còn làm tình nhân của anh ta?”

Đồng Ngữ Phi lắc đầu: “Con không nói như vậy, cho dù có khả năng này cũng chỉ là suy đoán của mọi người, phải biết rằng Hoắc Tứ thiếu là nam thần cả nước, mặc dù anh ta có con trai, nhưng vẫn không ảnh hưởng đến hàng loạt lượng fan nữ thích anh ta.”

Lý Thúy Như suy nghĩ: “Nhưng chuyện này với Tần Lạc kiện chúng ta có quan hệ gì?”

Đồng Ngữ Phỉ từ từ nói: “Chúng ta có thể ở trên weibo phơi bày chuyện sáu năm trước Tần Lạc bị người ta bán đến Italy! Bôi đen thanh danh của cô ta, cứ như vậy dù cho cô ta thật sự tìm được chứng cứ tố cáo chúng ta, hình tượng công chúng của cô ta cũng đã bị phá hủy, ai sẽ tin tưởng lời của cô ta, chỉ cảm thấy cô ta đáng đời là kẻ đê tiện!”

Lý Thúy Như cân nhắc một chút, lời Phỉ Phỉ thật có vài phần đạo lý, cái này gọi là ra tay trước thì chiếm được lợi thế.

Trước tiên ở trên internet bôi đen thanh danh của cô ta, như vậy cũng có lợi với mình.

“Ừ, chủ ý này không tệ! Làm như vậy đi!”

Đồng Ngữ Phỉ đặc ý không thôi: “Đương nhiên! Cũng không nhìn xem là ai nghĩ ra biện pháp.”

Lý Thúy Như cũng cười: “Vẫn là Phỉ Phỉ của mẹ thông minh nhất!”

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 167: Sớm Hay Muộn Cũng Phải Đối Mặt

Cúp điện thoại, Tần Lạc ngồi ở trên ghế sofa một lúc, gặp phải người nhà cực phẩm như vậy, chỉ có thể trách đời trước cô làm nhiều chuyện xấu?

Cô cười khổ một cái...

Đúng lúc này điện thoại di động lại vang lên, là Hoắc Gia Tinh gọi tới.

“Chị, buổi tối Tiểu Tinh mời chị ăn cơm có được không?”

Giọng con trai ngọt ngào ngây thơ làm tim Tần Lạc cũng phải mềm xuống, cô theo bản năng cảm thấy đây là “Âm mưu” Hoắc Kỷ Thành, nhưng điện thoại là Tiểu Tinh gọi đến, làm sao cô cự tuyệt được?

Thôi, đúng lúc mình có việc muốn tìm Hoắc Kỷ Thành, nếu muốn từ chỗ mẹ kế đòi năm trăm vạn thuộc về mình trở về, không có Hoắc Kỷ Thành trợ giúp nhất định không được.

Chuyện năm đó mình phải tìm cơ hội hỏi anh ta một chút mới được, quan trọng nhất là lấy phần thỏa thuận mẹ kế ký tên kia.

Lần này, cô sẽ không lùi bước nữa, cần phải cầm lại thứ thuộc về mình!

“Ừ, được!”

“Oa! Thật sự chị đồng ý! Buổi tối sáu giờ em ở cửa nhà em chờ chị.”

Nghe Tiểu Tinh nghiêm trang nói, Tần Lạc không nhịn được nở nụ cười: “Ừ.”

...

Buổi chiều còn phải đi cùng Bá Luân tiên sinh, Tần Lạc thay quần áo thì ra khỏi cửa, hi vọng lần này trở về có thể làm tốt mọi chuyện.

Tập đoàn Đường thị.

Đường Triều cùng Lâm Lạc Đông đang ở văn phòng nói chuyện, thấy trợ lý Tô Thần thở hổn hển chạy vào, hơi thở không thuận nói: “Ông chủ, không tốt trời! Xảy ra chuyện lớn!”

Đường Triều nâng mí mắt lên: “Chuyện gì mà cậu ngạc nhiên như vậy?”

Tô Thần lau mồ hôi: “Tổng Tư Kỳ đứng ở trên mái nhà la hét muốn nhảy lầu, còn nói muốn ông chủ tự mình đến, bây giờ kinh động đến tất cả công ty, xe cấp cứu cùng cảnh sát cũng đang chạy đến đây.”

Lâm Lạc Đông kinh ngạc há hốc miệng.

Thật không hổ là em gái Đại Bạch!

Rất quyết đoán!

Còn dung chiêu nhảy lầu này đến uy hiếp Đường Triều...

Mi tâm Đường Triều không tự giác nhú lại, nhảy lầu?

Nếu như đối phương là người ngoài, anh căn bản sẽ không để ý tới, nhưng em ấy lại là em gái Đại Bạch thương yêu nhất, hơn nữa trước đã thỏa thuận quân tử với Đại Bạch.

Vốn hai người nghĩ chỉ cần không quan tâm, lạnh nhạt sẽ để cho em ấy thấy khó mà lùi, kết quả...

Ngược lại hoàn toàn ngược lại rồi.

Dù sao cũng là em gái của bạn tốt, anh không thể để em ấy gặp chuyện không may.

Mới vừa đứng dậy thì nghe thấy Lâm Lạc Đông Khai mở miệng: “Triều, cậu không sợ bây giờ đi lên cô nhóc đó sẽ nhân cơ hội bức hôn với cậu sao?”

Đường Triều liếc anh ta một cái: “Mình là loại người dễ dàng bị bức sẽ đi vào khuôn khổ sao?”

Lâm Lạc Đông nhún vai: “Em ấy dùng nhảy lầu để cậu đi lên, không phải cậu đã đi lên rồi sao?”

Đường Triều trợn trừng mắt: “Chẳng lẽ cậu bảo mình nhìn em ấy nhảy lầu? Cậu cảm thấy sau khi Đại Bạch biết sẽ lấy súng bắn hai chúng ta không?”

Lâm Lạc Đông ho một tiếng: “Có quan hệ gì đến mình?”

Đường Triều hừ lạnh: “Cậu không biết những người đứng nhìn cũng có tội sao? Nếu cậu không ở trong này nhất định sẽ không sao, nhưng cậu ở đây lại còn biết chuyện Tống Tư Kỳ muốn nhảy lầu, không quan tâm đã không còn gì để nói?”

Lâm Lạc Đông: “...”

Được rồi! Xem ra anh ta không mặc kệ được...

Đường Triều không quan tâm đến anh ta trực tiếp bước ra khỏi văn phòng vào thang máy lên sân thượng, khi Lâm Lạc Đông chạy đến vừa vặn

thang máy đóng cửa.

Hôm nay anh ta ra cửa không tốt sao?

Khó trách Tô Nhiễm cho đến trưa cũng không nhận điện thoại của mình...

...

Trên sân thượng.

Một nhóm người đã sớm tụ tập vây xem, nhìn thấy Đường tổng tự mình đến, vội vàng tách ra một con đường.

Tổng Tư Kỳ không biết khi leo đến tường bao ngồi bên cạnh một chiếc ghế đá nhỏ, vị trí kia không cần nói rõ đã rất nguy hiểm, chỉ không rộng lắm, hơn nữa tòa nhà cao chọc trời này có hơn sáu mươi tầng, ngồi ở kia nhìn phía xuống đã cảm thấy chóng mặt.

Thật sự là rất nguy hiểm!

Tổng Tư Kỳ ban đầu nghĩ một mình lên sân thượng ngồi một chút, tất cả đều do âm tình không tốt, mặc dù đã được vào làm ở tập đoàn Đường thị như mong muốn, nhưng cô không được gặp mặt anh Đường Triều!

Mặc dù nhìn thấy anh cũng xa cách, lạnh nhạt với mình giống như người xa lạ...

Liên tục hơn mười ngày đều như vậy, trong lòng cô rất khổ sở, liền một mình lên sân thượng.

Cũng không biết đồng nghiệp nào phát hiện ra cô, cho rằng cô muốn nhảy lầu, giống như nổi điên lấy điện thoại cầm tay ra gọi điện thoại cho đồng nghiệp khác, sau đó một truyền mười, mười truyền một trăm...

Nếu tất cả mọi người cho rằng cô muốn nhảy lầu, vậy thì cô làm cho bọn họ hiểu lầm.

Để cho cô điên một lần, ầm ỉ một lần!

“Tư Kỳ, nghe lời, em xuống trước đi.”

Đường Triều nhần nại dịu dàng nói.

Tống Tư Kỳ thấy anh thật sự đến đây, trong lòng không cần nói có bao nhiêu vui vẻ, thì ra anh Đường Triều vẫn quan tâm mình, vừa nghe nói mình muốn nhảy lầu lập tức liền chạy đến.

Trong lòng cô mừng khắp khởi.

Chim nhảy nhót đầy đầu, khi đang chuẩn bị xuống trong đầu bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, nghiêng đầu nói: “Em muốn anh qua đây ôm em xuống.”

Tống Tư Kỳ yêu cầu quá phận làm cho tất cả mọi người ở đây hít vào một hơi, ngay cả Tô Thần cũng không thể không cảm thán lá gan Tống Tư Kỳ rất lớn!

Tay Đường Triều nắm chặt thành quả đấm, nhưng anh biết không thể cự tuyệt.

Ngộ nhờ em ấy thật sự trượt chân rơi xuống...

Xe cảnh sát phía dưới đã chạy đến, còn không ít phóng viên xuất hiện vây xem.

Tống Tư Kỳ lại còn khờ dại nhìn người dưới lầu nhỏ hơn cả con kiến, cô không nhìn được nuốt một ngụm nước bọt, nếu mà ngã xuống, tuyệt đối tan xương nát thịt.

Cô sống còn chưa đủ, cô không muốn chết!

Sở dĩ âm ỉ thành như bây giờ hoàn toàn là hiểu lầm, cô nhất thời tùy hứng đầu nóng lên mới kêu Đường Triều qua đây...

Lúc Lâm Lạc Đông đi lên đúng lúc nghe được lời của cô, đi qua kề sát vào bên tai Đường Triều nói: “Mình thấy cậu bây giờ vẫn phải theo ý của em ấy? Ngộ nhỡ sau khi bị cự tuyệt trong lòng nghĩ quần thật sự xoay người nhảy xuống thì làm sao bây giờ? Đến lúc đó hai chúng ta không thể ăn nói được.”

Cùng lúc nói lời này, trong lòng anh ta đặc biệt hối hận giờ phút này tìm đến Đường Triều, thật sự không phải ngày lành ra cửa, vốn không có quan hệ gì với anh ta, lại bởi vì đúng lúc anh ta ở đây mà có trách nhiệm...

Quả nhiên là trên trời rớt xuống một cạm bẫy lớn!

Sắc mặt Đường Triều đen lại, nhắc chân về phía Tổng Tư Kỳ.

Nhìn anh từng bước từng bước tới gần, trong lòng Tổng Tư Kỳ không cần nói ra có bao nhiêu vui vẻ, trong mắt hiện trái tim màu hồng.

“Anh Đường Triều, anh quan tâm đến em đúng không?”

“Đưa tay cho anh.”

Đường Triều không có trực tiếp trả lời cô, mà yêu cầu đưa tay cho mình.

Tổng Tư Kỳ không có ngốc như vậy: “Không! Anh trả lời em trước!”

“Đưa tay cho anh.”

Kiên nhẫn của Đường Triều sắp bị cô mài hết rồi.

“Anh Đường Triều...”

Tống Tư Kỳ bị quất trong hốc mắt lập tức tuôn đầy nước mắt, sợ hãi nhìn về phía Đường Triều, lùi phải không nhìn được lui về sau một bước.

Mọi người thấy một màn này miệng hít một hơi khí lạnh.

Quá chấn động rồi!

Đường Triều hít một hơi thật sâu, giọng cố gắng để rất dịu dàng: “Nghe lời, đưa tay cho anh.”

Dịu dàng của anh làm cho trong lòng Tống Tư Kỳ dễ chịu rất nhiều, chần chờ nhìn anh một cái, di chuyển về phía trước một bước, vươn tay phải mình ra.

Đường Triều tiến lên một bước giữ chặt tay cô, sợ cô lại hỏi ra cái gì, kiên nhẫn của hắn đã sắp bị mài hết...

Được người đàn ông mình yêu thương nắm tay cảm giác thật sự rất tốt, Tống Tư Kỳ trong nháy mắt lâng lâng, nhân thể ngã vào trong lòng anh, hạnh phúc được sắp bay lên rồi.

Kết quả vẫn chưa đến một phút đồng hồ, thì Đường Triều đặt cô ở trên mặt đất.

Cô cầu xin: “Anh Đường Triều, chân em run, đầu cũng choáng váng.”

Đường Triều bị yêu cầu vô lý của cô mà mặt chảy đầy vạch đen, làm thế nào anh cũng không muốn xuống tay với em gái của bạn tốt, không thích chính là không thích, cho cô hi vọng đó là hại cô.

Lập tức lạnh giọng nói: “Tô Thần, cậu đưa Tống tiểu thư đến bệnh viện làm kiểm tra tường tận.”

Tô Thần: “...”

Chuyện tốt này lại rơi trên đầu mình...

Nghe thế, Tống Tư Kỳ liền vội vàng kéo tay Đường Triều: “Anh Đường Triều, vừa rồi là anh cố ý gạt em đi xuống à? Không được! Em phải đi về...”

Đường Triều thờ ơ lờ mờ người xung quanh vây xem một cái: “Đi xuống cho tôi!”

Khí thế mạnh mẽ của ông chủ phát ra, mọi người trong nháy mắt chạy đi sạch sẽ, chỉ để lại Tô Thần cùng Lâm Lạc Đông ở bên cạnh không đi.

Tống Tư Kỳ dứt khoát ngồi dưới đất khóc lóc om sòm còn muốn đi nhảy lầu.

Đường Triều trực tiếp bỏ lại một câu ác độc nói: “Tống Tư Kỳ! Em còn cố tình gây sự nữa thì bây giờ anh sẽ bảo bộ phận nhân sự khai trừ em! Lần này coi như anh em với ông nội em gọi điện thoại cho anh cũng vô dụng!”

Nghe nói như thế, Tống Tư Kỳ mím môi khóc “Oa” một tiếng...

Tô Thần: “...”

Lâm Lạc Đông: “...”

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 168: Giữa Chúng Ta Không Có Gì Để Nói

Sáu giờ tối.

Tần Lạc còn chưa xong việc, thì gửi tin nhắn cho Tiểu Tinh: Chắc chị nửa giờ nữa mới có thể tan làm, nếu không em chọn chỗ, sau khi chị xong việc sẽ trực tiếp qua đó.

Tin nhắn rất nhanh trả lời: Được! Tiểu Tinh đã lâu không được ăn đồ dì Cảnh Uyển làm, chúng ta hẹn ở 'Quán Tinh Quang' đi!

Mặc dù chỉ đến đó một lần, nhưng Tần Lạc có chút ấn tượng khá sâu với 'Quán Tinh Quang', chỗ đó không chỉ trang trí rất khác biệt, ấm áp, càng bởi vì trên người bà chủ kia có khí chất phong tình của người Nhật.

Phụ nữ như vậy, mặc dù ngũ quan chưa nói đến rất tinh xảo, nhưng làm cho người ta đã gặp qua có ấn tượng không quên được, khí chất hồn nhiên, giờ tay nhấc chân đều để lộ ra một cổ phong tình cùng quyến rũ.

Nhưng cô ấy đứng ở đằng kia, cô lại có cảm giác cô ấy là cô gái khuôn phép, hai loại khí chất này kết hợp ở trên người cô ấy một chút cũng không không khỏe...

【Ừ】

Trả lời đơn giản một chữ, đó là đồng ý.

Tuy là quán nhỏ, nhưng mỗi một món ăn hương vị làm cho người ta quyến luyến không quên, Tiểu Tinh cũng không biết mình đã đến đó, có người nhắn tin cho mình là tên đàn ông khốn kia!

...

Đầu Hoắc Gia Tinh chen chúc ở trước mặt người đàn ông: "Ba, chị gái nói thế nào? Đồng ý không?"

Hoắc Kỳ Thành ngẩng đầu xoa tóc con trai: "Là con ra mặt thì có hiệu quả."

Hoắc Gia Tinh kiêu ngạo: "Đương nhiên rồi!"

Trên đường, trong lòng Hoắc Kỳ Thành còn đang suy nghĩ đến chuyện bữa tiệc tối hôm qua, khẳng định Tần Lạc rất tức giận, lát nữa lại gặp mặt cô nhất định sẽ không thêm để ý đến mình.

Trong phòng ăn nhỏ quán Tinh Quang.

Tần Lạc vừa mới đi đến cửa thì nhìn thấy chị Cảnh Uyển phong tình đứng ở quầy bar nói chuyện với một người đàn ông, vẻ mặt hai người rất vui vẻ, như là đang nói chuyện gì rất vui...

Cô vừa định mở miệng chào hỏi, nghĩ lại thôi, nói không chừng người ta đã sớm không còn nhớ mình rồi.

Ai ngờ - -

"Tần Lạc!"

Cảnh Uyển gọi chính xác ra tên cô, sau đó vẻ mặt tươi cười nhìn về phía người đàn ông ở trước mắt: "Xin lỗi không tiếp được...!"

Dứt lời, thì đi về phía Tần Lạc.

"A Thành với Tiểu Tinh đã đến, tôi đưa cô qua đó."

Tần Lạc thu hồi ánh mắt, cô chú ý đến người đàn ông kia không phải chú hai của Tiểu Tinh, lần trước khi đến đây thấy cử chỉ chị Cảnh Uyển với chú hai Tiểu Tinh vô cùng thân thiết, chẳng lẽ mình ảo giác?

Thôi thôi... Chuyện người ngoài có quan hệ gì với cô đâu?

Chuyện của cô còn chưa xong...

Lập tức mỉm cười nói: "Cảm ơn chị Cảnh Uyển."

Cảnh Uyển nhìn cô một cái, tươi cười rất ấm áp: "Về sau thường đến chỗ tôi chơi."

Tần Lạc gật đầu.

...

Dường như mỗi một phòng ở đây đều không giống nhau, trang trí đặc sắc rất khác biệt, làm cho người ta ngồi ở bên trong ăn cơm có một cảm giác rất hưởng thụ.

Tần Lạc chú ý tới, trong phòng không hề chỉ có hai cha con Hoắc Kỳ Thành, còn có chú hai Tiểu Tinh.

Hoắc Gia Tinh nhìn thấy Tần Lạc vui vẻ bổ nhào tới: "Chị."

Cảnh Uyển không nhịn được cười đùa nói: "Ai ôi! Tiểu Tinh con gọi Tần Lạc là chị gái, chẳng phải dì đây là vai vế lớn? Quan hệ này sao rõ ràng được?"

Hoắc Gia Tinh nghiêm trang sửa đúng nói: "Chị gái chỉ là xưng hô mà thôi."

Tổng Tư Bạch giao thực đơn cho Cảnh Uyển, cô vén lên rèm cửa bảo người phục vụ tiến vào, dặn dò: "Nói bên phòng bếp đây là khách quý của tôi."

Người phục vụ gật đầu đáp.

Hoắc Gia Tinh ngây thơ ngọt ngào nói: "Dì Cảnh uyển, dì qua đây ngồi đi!"

Cảnh Uyển vén tóc rơi trên trán: "Cô ấy là chị gái, dì là dì, dì không cần qua đó ngồi, dì ở bên ngoài còn có rất nhiều khách, đợi lát nữa trở lại."

Nói xong, thì lắc mông xinh đẹp xoay người rời đi.

Sau khi cô ấy ly khai, không khí trong phòng trở nên có chút kỳ quái...

Người nào cũng không mở miệng nói chuyện trước.

Hôm nay Tổng Tư Bạch đến đây hoàn toàn là bị bạn tốt kiên quyết kéo tới, nhưng anh ta cũng vui vẻ đến đây, vốn đến để điều tiết không khí, kết quả vừa tới liền nhìn thấy Cảnh Uyển nói cười ríu rít với người đàn ông khác, lúc này còn muốn ra ngoài tiếp người khác...

Trong lòng anh ta khó tránh khỏi không thoải mái.

Hoắc Gia Tinh chỉ là trẻ con, đương nhiên không biết tâm tư người lớn, nhìn thấy Tần Lạc thì vui vẻ líu ríu với cô.

Thế cho nên một bữa cơm, Tần Lạc không thèm liếc mắt nhìn Hoắc Kỳ Thành một cái, toàn bộ hành trình đều chỉ nói với Hoắc Gia Tinh...

Điều này làm cho Hoắc Kỳ Thành có chút thất bại, khi phụ nữ tàn nhẫn thì so với đàn ông còn vô tình hơn...

Không có biện pháp, cơm nước xong thì Hoắc Kỳ Thành nháy mắt cho Tống Tư Bạch, để cậu ta mang Tiểu Tinh đi chơi, cũng chỉ như vậy anh với Tần Lạc mới có không gian riêng.

Chuyện tối ngày hôm qua, anh cảm thấy cần phải nói rõ ràng.

...

"Lạc Lạc, tối hôm qua anh..."

Hoắc Kỳ Thành còn chưa nói hết đã bị Tần Lạc ngắt lời: "Chuyện tối ngày hôm qua tôi không muốn bàn lại, nói ra giống như nước đổ lá khoai, vĩnh viễn không tiếp thu được!"

"Mặt khác, tôi muốn trả lời về bản thỏa thuận lúc trước anh ký kết với mẹ kế tôi, nếu vai chính là tôi, tôi có quyền lấy về được tất cả!"

Giọng Tần Lạc kiên định, cô không muốn ôm lấy một tia hi vọng với người đàn ông ở trước mắt này nữa, chỉ cần không có cảm tình thì mới không còn đau lòng.

Hoắc Kỳ Thành ghen hợm: "Hợp đồng thỏa thuận anh đương nhiên sẽ cho em, mẹ kế em nợ em năm trăm vạn anh cũng sẽ giúp em lấy trở về, chuyện năm đó là anh sai..."

Tần Lạc không kiên nhẫn chen vào nói: "Anh chém người khác một đao còn có thể xoay người sang chỗ khác nói xin lỗi với người ta sao? Anh cảm thấy như vậy có tác dụng?"

Sắc mặt Hoắc Kỳ Thành đen như đáy nồi: "..."

Tần Lạc lại nói thêm: "Bây giờ tôi muốn bản thỏa thuận."

Hoắc Kỳ Thành ghen một lúc lâu: "Bản thỏa thuận không ở chỗ của anh."

Tần Lạc liếc xéo anh một cái: "Tôi tin ở chỗ trợ lý Trình cái gì cũng có, bây giờ anh gọi điện thoại cho anh ta, sẽ rất nhanh đưa qua đây!"

Hoắc Kỳ Thành nhú mày: "Lạc Lạc, chuyện này giao cho anh làm là được, em không cần nhúng tay."

Tần Lạc lạnh giọng: "Không được gọi tôi là Lạc Lạc! Xưng hô này làm cho tôi cảm thấy ghê tởm!"

Sắc mặt Hoắc Kỳ Thành cứng ngắc: "Tối hôm qua anh chỉ nhất thời tức giận..."

Tần Lạc từ đầu đã không muốn nghe anh giải thích: "Đủ rồi! Hoắc Kỳ Thành anh có ý gì? Anh cảm thấy tôi là con rối của anh? Khi anh vui vẻ thì đến hò hét, không vui thì dùng các ngôn ngữ ác độc công kích tôi, sau đó đổ dành tôi thì đều vui vẻ hả?"

Lông mày Hoắc Kỳ Thành nhú thành chữ "Xuyên ": "Anh chưa từng coi em là con rối, tối hôm qua anh thật sự nghĩ một đằng nói một nẻo, anh chỉ rất để ý em ở cùng một chỗ với người đàn ông khác."

Đây là lần đầu tiên anh xin lỗi với phụ nữ, nói đặc biệt thành khẩn.

Nhưng Tần Lạc không hề cảm kích, giọng mỉa mai lạnh giọng: "Vậy phải cảm ơn Hoắc Tứ thiếu đã nâng đỡ tôi, tôi không trèo cao nổi, tôi không có nguyện vọng khác, chỉ hy vọng anh cách xa tôi một chút!"

Lông mày Hoắc Kỳ Thành nhú chặt cùng một chỗ: "Lạc Lạc, tại sao em không thể nghe anh giải thích..."

Tần Lạc cười lạnh: "Xin lỗi! Tôi thật không muốn nghe! Giữa chúng ta cũng không có gì để nói."

Lời cô nói rành rành, là không muốn lại có bất kỳ dính líu gì với Hoắc Kỳ Thành, người đàn ông như vậy quá nguy hiểm, một khi yêu liền vạn kiếp bất phục.

Trong thế giới của anh có quá nhiều nhân tố mình không biết không xác định, vốn tưởng rằng mình thật sự gặp được hạnh phúc, kết quả lại là một biển trời nói dối đang chờ mình...

Ha ha!

Ông trời thật rất công bằng với cô.

Cùng một thời gian.

Giang Ánh Tuyết nhận được điện thoại của thám tử tư: "Giang tiểu thư, chúng tôi vừa nhận được tin mới, Tần Lạc Tần tiểu thư đến 'Quán Tinh Quang' ăn cơm."

Giang Ánh Tuyết kinh ngạc không thôi: "Cái gì? Anh xác định là 'Quán Tinh Quang'?"

Đối phương gật đầu: "Tôi xác định, người của chúng tôi còn chụp được cô ấy đi vào, bây giờ tôi liền gửi cho cô."

Giang Ánh Tuyết căn môi: "Vậy có chụp được những người khác không?"

Đối phương lắc đầu: "Không có, có thể đã đến trước hoặc là người hẹn với cô ấy không phải Tứ thiếu..."

Giang Ánh Tuyết vẫn có chút nghi ngờ: "Vậy có xe Tứ thiếu không? Có chụp được không?"

Đối phương lắc đầu: "Mặc dù 'Quán Tinh Quang' là quán ăn nhỏ, nhưng bãi đỗ xe rất kín đáo, chúng tôi muốn chụp cũng không chụp được."

Giang Ánh Tuyết không nói nữa, cô ta đương nhiên biết tính thần bí của 'Quán Tinh Quang', bà chủ là Cảnh Uyển, ngay cả Hoắc Kỳ Thành cũng gọi cô ta một tiếng "Chị Cảnh Uyển", có thể nghĩ chỗ cô ta tiếp đón người có bao nhiêu tôn quý...

Nếu Tần Lạc không phải Hoắc Kỳ Thành mang đến, làm sao cô ta có thể quen Cảnh Uyển?

Cho nên, cô ta quyết định tự mình qua đó xem.

Trước cô ta từng năn nỉ Hoắc Kỳ Thành đưa cô đến đó, nhưng mỗi lần đều bị anh cự tuyệt...

Nghĩ đến đây, tay cô ta không khỏi xiết chặt thành quyền.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 169: Đã Tìm Tới Cửa

Trong phòng.

Tần Lạc với Hoắc Kỳ Thành vẫn giằng co như cũ, người đàn ông ở trước mắt, Tần Lạc không muốn có bất kỳ suy nghĩ gì nữa.

Cô cảm thấy sau khi nói chuyện xong thì chuẩn bị rời đi, kết quả bị Hoắc Kỳ Thành ngăn cản: “Lạc Lạc”

Vẻ mặt Tần Lạc ghét bỏ: “Đừng làm tôi ghê tởm, có kết quả sao?”

Nói xong, thì cô tông cửa xông ra ngoài.

Một giây cô cũng không muốn nán lại!

Đáy mắt Hoắc Kỳ Thành tràn đầy bi thương, lập tức cầm điện thoại gọi cho trợ lý Trình Sâm: “Bên nhà họ Đồng kia gần đây có động tĩnh gì không? Kế hoạch lúc trước có thể thực thi rồi.”

Trình Sâm hiểu rõ gật đầu: “Tôi sẽ chú ý chặt chẽ động tĩnh hai mẹ con nhà họ Đồng, ý Boss là bây giờ liền ra tay sao?”

Hoắc Kỳ Thành nhíu mày: “Đúng.”

Không có trợ giúp của anh, Tần Lạc cũng không lấy được về năm trăm vạn kia, mặc dù cô không thích mình toàn quyền nhúng tay, anh cũng nhất định quản.

Theo ý anh, Tần Lạc là người phụ nữ của anh, người phụ nữ của mình không thể bị người khác khi dễ!

Tần Lạc ra khỏi phòng thì nhìn thấy Tiểu Tinh, không biết bé đang nói nhỏ gì với Tống Tư Bạch, không khỏi tăng thêm bước chân đi về phía bọn họ.

Cô mới vừa đi đến trước mặt bọn họ, bên cạnh bỗng nhiên lao tới một cô gái, không chỉ chặn tầm mắt của cô, lại còn bổ nhào vào trong lòng Tống Tư Bạch

Ách đây là tình huống gì?

Không phải Tống Tư Bạch với chị Cảnh Uyển là một đôi sao?

Chẳng lẽ mình lầm rồi hả?

Tống Tư Bạch không cự tuyệt cô gái “Yêu thương nhưng nhớ”, ngược lại dịu dàng an ủi: “Kỳ Kỳ, sao vậy?”

Cô gái được gọi là “Kỳ Kỳ” khóc đến thương tâm: “anh hai, anh nhất định phải giúp em, em biết anh có thể giúp em.”

Cô gái đó là Tống Tư Kỳ, sau vụ “Nhảy lầu” ngoài ý muốn ngày đó bị Đường Triều cứu không quan tâm, cô đã mấy ngày không gặp Đường Triều, có chỉ ở trên báo chí nhìn thấy tin tình cảm của anh ta.

Cho nên mới khóc đến thương tâm như vậy.

Lông mày Tống Tư Bạch nhíu thành chữ “Xuyên”, anh ta vẫn không đồng ý em gái đuổi theo Đường Triều, tiếc rằng cá tính con bé không đụng vào tường thì không từ bỏ ý định, thật đúng là

“Kỳ Kỳ, Đường Triều vốn là hoa hoa công tử, người đàn ông như vậy không thích hợp với em.”

“Em mặc kệ! Em chỉ thích anh ấy! Đời này em sẽ không gả ngoài anh ấy ra!”

Thái độ Tổng Tư Kỳ rất kiên định, Đường Triều là mối tình đầu của cô, người đàn ông thích nhiều năm như vậy sao có thể nói quên liền quên được?

Nghe đến đó, Tần Lạc mới hiểu rõ, thì ra cô gái này không phải “Bạn gái” của Tổng Tư Bạch, mà là em gái!

Người đàn ông cô ấy thích còn là hoa hoa công tử Đường Triều kia.

Ha ha.

Tổng Tư Kỳ rời khỏi ngực anh hai, Tần Lạc cảm thấy cô ấy có chút quen mặt, rồi đột nhiên nghĩ đến khi mình còn đang đi làm ở tập đoàn Đế An, từng nhìn thấy trên trang nhất tin giải trí cô gái này với Đường Triều, lúc ấy đồng nghiệp công ty còn nhao nhao bàn tán cô bị Đường Thiệu đá.

Hoắc Gia Tinh đi đến trước mặt Tần Lạc, dè dặt gọi: “Chị!”

Lúc này Tổng Tư Bạch mới chú ý đến Tần Lạc đã ra ngoài, nhưng sao không thấy A Thành nữa?

Tổng Tư Kỳ cũng thấy Tần Lạc, không khỏi liếc mắt tinh tế đánh giá cô một cái, sau đó vẻ mặt nghi hoặc nhìn về phía anh hai: “Anh hai, cô ấy sẽ không là bạn gái mới của anh chứ? Anh cố ý đưa đến đây khiêu khích chị Cảnh uyển sao?”

Vẻ mặt Tổng Tư Bạch đầy vạch đen, sức tưởng tượng của em gái anh thật phong phú!

Không đợi anh ta giải thích, Hoắc Gia Tinh khí phách mở miệng: “Chị gái không phải bạn gái của chú hai! Chị ấy là bạn gái của ba cháu!”

Tống Tư Kỳ trợn mắt há hốc mồm nhìn về phía Tần Lạc: “A? Bạn gái của anh Kỳ Thành không phải Giang Ánh Tuyết sao?”

Tần Lạc có cảm giác ngổn ngang trong gió, cô rất muốn tìm từ sữa đúng cho Tiểu Tinh, nhưng lại không đành lòng làm cho đứa bé thất vọng.

Ài! Làm người kiêu ngạo nhân cũng rất khó nha!

Tống Tư Bạch liếc mắt nhìn em gái một cái: “Đều là qua khứ rồi! Còn có, mồm rộng này của em cũng đừng ở chỗ nào cũng nói lung tung.”

Tống Tư Kỳ phản xạ có điều kiện che miệng lại, nhìn anh hai, lại nhìn Tần Lạc, tròn mắt lăn lông lốc xoay chuyển không ngừng, khỏi phải nói có bao nhiêu đáng yêu.

Tần Lạc nghĩ thầm: Cô gái đáng yêu như vậy thích hoa hoa công tử Đường Triều kia thật là phí của trời! Bây giờ tổn thương trái tim cô gái nhỏ người ta như vậy, về sau anh ta sẽ chịu quả báo!

Đúng lúc này, bỗng nhiên có người phục vụ vội vã đi về phía này, thấy bọn họ đều ở đây buộc phải đi đến bên cạnh Tống Tư Bạch thấp giọng nói một câu.

Tần Lạc không nghe được, nhưng thấy sắc mặt Tống Tư Bạch có chút thay đổi, cô cũng không nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy đây nhất định là việc riêng của anh ta.

Sau đó, thấy Tống Tư Bạch kéo Tống Tư Kỳ đến một bên nói nhỏ vài câu, vẻ mặt Tống Tư Kỳ càng thêm kinh ngạc, vừa mới định nói chuyện đã bị anh hai bịt miệng.

Tần Lạc phát hiện, hai mắt Tống Tư Kỳ nhìn mình, trong lòng không khỏi vô cùng buồn bực, có quan hệ gì đến mình?

Còn người bạn nhỏ Hoắc Gia Tinh không biết người lớn đang nói gì, nói với Tần Lạc: “Chị, chúng ta đi tìm ba đi!”

Tần Lạc vừa mới chuẩn bị cự tuyệt, Tống Tư Bạch đã nói: “Tần tiểu thư, nếu không thì cô đưa Tiểu Tinh trở về nghỉ ngơi trước? Tiểu Tinh cũng sắp đến giờ đi ngủ rồi.”

Tần Lạc kinh ngạc: “Tôi đưa Tiểu Tinh trở về nghỉ ngơi? Không phải ba bé ở trong này sao?”

Tống Tư Bạch vội vã nói: “Là như vậy, A Thành tạm thời có chút việc phải rời đi, cho nên chỉ có thể phiền cô đưa Tiểu Tinh trở về.”

Nói xong, thì bảo người phục vụ đưa Tần Lạc với Hoắc Gia Tinh trở về phòng lấy đồ trước.

Người phục vụ ngậm hiếu, mang theo Tần Lạc đi theo một con đường khác.

Ngược lại Hoắc Gia Tinh tin lời chú hai, ba luôn luôn đột nhiên có việc, đây cũng không phải lần đầu tiên.

Tần Lạc cũng không nghi ngờ anh ta, dù sao vừa rồi âm ỉ không thoải mái với Hoắc Kỳ Thành, lúc này nếu mang theo Tiểu Tinh đi gặp anh ấy cũng cảm thấy không được tự nhiên.

Sau khi hai người rời đi, thì Tống Tư Kỳ kêu lên: “Anh hai, đây là bản bắt gian hiện thực sao?”

Tống Tư Bạch gõ trán em gái: “Nói vớ vẩn gì vậy! A Thành với Giang Ánh Tuyết đã sớm là quá khứ, ngăn cho bọn họ gặp mặt chỉ vì giảm bớt

phiền phức không cần thiết, tính tình Giang Ánh Tuyết em cũng có nghe thấy chút chứ?”

Tống Tư Kỳ gật đầu: “Biết! Điển hình nữ cường nhân trong thiên kim tiểu thư!”

Tống Tư Bạch nhìn về phía em gái: “Nếu em đã thấy, việc này em có thể giúp không?”

Tống Tư Kỳ cắn môi suy nghĩ trong chốc lát: “Giúp anh Kỷ Thành thì có thể! Nhưng anh phải đồng ý sẽ giúp em một lần mới được.”

Tống Tư Bạch đầu đầu, em gái anh ta bị trúng tà sao?

Sao lại ương bướng đâm vào trên cây hoa đào thối rữa Đường Triều kia hả? Cậu ta đã đối xử với nó như vậy, mà nó vẫn quyết một lòng với cậu ta?

Nhà họ Tống bọn họ đã tạo ra nghiệt gì?

Không một người nào có đường tình thuận buồm xuôi gió!

“Anh hai có thể giúp em, nhưng anh hai cần phải hỏi em một vấn đề, em xác định mình thật sự yêu Đường triều? Không phải nhất thời mê luyện? Cậu ta đã đối xử với em như vậy mà em vẫn thích cậu ta?”

Tống Tư Kỳ xoắn ngón tay: “Anh Đường Triều chỉ chưa phát hiện điểm tốt của em mà thôi! Em tin tưởng chỉ cần em kiên trì, anh ấy nhất định sẽ thích em!”

Vẻ mặt Tống Tư Bạch đầy vạch đen, em gái anh thật quá ngây thơ khờ dại!

Xem ra anh phải đốc thúc tên Đường Triều kia khẩn trương tìm người phụ nữ để đính hôn! Như vậy mới có thể chặt đứt hoàn toàn suy nghĩ của em gái với cậu ta!

Người kia sinh một đôi mắt đào hoa, hại người rất nặng!

Sau khi Giang Ánh Tuyết đỗ xe xong thì đặng đặng sát khí vọt vào “Quán Tinh Quang “ chuẩn bị tìm Tần Lạc, đi chưa được mấy bước đã bị Cảnh Uyển ngăn cản.

Cười tí mắt nói: “Giang tiểu thư, hiếm thấy đến đây! Một mình cô hay hẹn với bạn?”

Giang Ánh Tuyết không dám đắc tội cô ấy, trầm giọng nói: “Tôi hẹn với Tần Lạc ăn cơm ở trong này?”

Cảnh Uyển là người thông minh, mặc dù trong lòng cảm thấy kinh ngạc, nhưng trên mặt không biểu hiện ra ngoài chút nào, cho nên Giang Ánh Tuyết muốn ở trên mặt cô ấy tìm ra sơ hở là không thể nào.

“Tần Lạc? Có phải Giang tiểu thư tìm lầm người không? Ở chỗ này của chúng tôi không có người khách tên là Tần Lạc đặt bàn trước để ăn cơm.”

Cô nói cười riu rít, giọng bình thản đến cực điểm.

Giang Ánh Tuyết nhất thời ghen hòng: “Kỷ Thành ở đây không?”

Ánh mắt Cảnh Uyển cũng đã cười: “Cô nói sớm đến tìm A Thành đi! Nhưng tối nay cậu ta không đặt bàn, là tôi mời cậu ta với Tư Bạch đến ăn cơm, sao tôi không biết cậu ta cũng mời cô?”

Cô nói lời này ngược lại một câu hai nghĩa, không dấu vết chọc đúng chỗ đau của Giang Ánh Tuyết.

Giang Ánh Tuyết cũng không có để ý, chỉ hỏi: “Ngoại trừ hai người bọn họ, còn có người khác không?”

Cảnh Uyển cười: “Cô hỏi lời này thật kỳ lạ, tôi mời người nào ăn cơm còn phải báo cáo với Giang đại tiểu thư sao?”

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 170: Theo Như Yêu Cầu

Giang Ánh Tuyết bị lời của cô ấy làm cho ghen hòng, mặc dù cô ta không biết Cảnh Uyển quen biết với Tần Lạc, nhưng đủ loại dấu hiệu làm cho cô ta không thể không hoài nghi có thể Tần Lạc cùng ăn cơm với bọn họ.

“Chị Cảnh Uyển, tôi không có ý này, hôm nay tôi đến là tìm Kỷ Thành, bọn họ ở phòng nào? Tôi trực tiếp qua đây.”

Cảnh Uyển cũng không ngăn cản, cười: “Để tôi bảo phục vụ đưa cô qua đó.”

Sau đó, gọi một phục vụ mang Giang Ánh Tuyết qua đó, nếu phiền phức của A Thành, vậy thì để cho A Thành tự mình giải quyết.

Cô không quản được

Nghe thấy cô ấy trả lời sáng khoái như vậy, Giang Ánh Tuyết vẫn có chút không dám tin, bây giờ cô ấy ở bên ngoài, chắc vẫn chưa kịp thông báo người ở bên trong rời đi?

Khi đi đến cửa phòng, cô ta dường như không thể chờ đợi đẩy cửa ra.

Nhưng mà, ba người bên trong cũng không phải đối tượng cô ta tìm...

Khóe mắt Hoắc Kỷ Thành nhìn lướt qua cô ta đầy không vui: “Chuyện gì không quy củ như vậy?”

Giang Ánh Tuyết cũng không lập tức trả lời, mà nhìn lướt qua bài biên trên bàn trong phòng, bốn bộ bát đĩa, năm món ăn một bát canh đơn giản.

Hơn nữa không phải bàn tròn lớn, là gỗ thô bàn vuông chỉ bốn người có thể ngồi xuống.

Chẳng lẽ mình hiểu lầm rồi sao?

Về mặt cô ta cứng ngắt giật giật khoe miệng: “Thật xin lỗi, tôi tìm Kỳ Thành có chút việc.”

Anh em Tống tư Bạch không phải rất quen với cô ta, trao đổi ánh mắt chào một tiếng thì không nhiều lời nữa, dù sao bọn họ ở đây xem trò vui.

Hoặc Kỳ Thành nhàn nhạt liếc cô ta một cái: “Chuyện gì?”

Bỗng nhiên Giang Ánh Tuyết cảm thấy có chút xấu hổ: “Kỳ Thành, em muốn ra ngoài nói chuyện với anh.”

Hoặc Kỳ Thành không nề mặt cự tuyệt cô ta: “Có chuyện gì thì ở trong này nói, tôi đang ở nói chuyện quan trọng với Tư Bạch.”

Mặt Giang Ánh Tuyết như bị đánh có chút khó chịu: “Kỳ Thành, em muốn một mình với anh.”

Hoặc Kỳ Thành không kiên nhẫn nhíu mày: “Giang Ánh Tuyết, lời nên nói tôi đã nói rõ ràng với cô, giữa chúng ta không có chuyện riêng cần một mình nói; nếu là công việc, vậy thì ngày mai về công ty nói.”

Giọng nói anh rét lạnh, lời nói rõ ràng, không chừa chút đường sống nào.

Giang Ánh Tuyết thiếu chút nữa chịu không nổi lão đảo hai bước, giữa cô với Kỳ Thành từ khi nào thì đi đến bước này hả? Tại sao anh không thể nghe mình nói hai câu?

Tống Tư Bạch tao nhã tự nhiên uống trà của anh, nhưng Tống Tư Kỳ lại chán đến chết chơi đùa ngón tay của mình, nếu không phải trước khi tiến vào anh hai dạn đi dạn lại mình không cần lắm miệng, cô thật sự muốn mở miệng!

Giang Ánh Tuyết căn môi thật chặt, nói đến mức này, cô không đi tỏ rõ mình nhìn không hiểu tình thế.

Lập tức xoay người rời đi, trong lòng uất ức giống như triều thủy dâng trào không ngừng.

Sau khi cô ta rời đi, Tống Tư Kỳ căn thìa chắc chắc cảm khái nói: “Người đàn ông vô tình thật đáng sợ!”

Tống Tư Bạch liếc cô một cái: “Cái này gọi là không lạm tình! Nên đoạn tuyệt đến gần.”

Tống Tư Kỳ bĩu môi: “Hừ! Đây là cái cớ của đàn ông các anh!”

Tống Tư Bạch hừ lạnh: “Từ phương diện khác nói người đàn ông này không thích người phụ nữ kia mới có thể vô tình với cô ta, anh thấy em cũng nên tỉnh ngộ sớm một chút!”

Tống Tư Kỳ làm mặt quỷ với anh hai, hiển nhiên không xem trọng lời nói của anh ta.

Hoặc Kỷ Thành một lòng nghĩ đến Tần Lạc với con trai, cũng không nghe đối thoại hai anh em Tống Tư Bạch, nếu đã nói rõ ràng với Giang Ánh Tuyết, cũng không cần phải vương vấn nữa, đoạn tuyệt hoàn toàn sạch sẽ với cô ta mà nói cũng là chuyện tốt.

Nhưng Giang Ánh Tuyết không cho rằng như vậy, cô ta uất ức buồn bực ra khỏi phòng, một đường bước nhanh đi về phía cửa, xem ra cô ta chỉ có thể năn nỉ Cảnh Uyển cho xem cameras rồi.

Sau khi Cảnh Uyển nghe xong yêu cầu của cô ta, cười nói: “Giang tiểu thư, không nói chỗ này của tôi chỉ là một quán nhỏ, cũng không có khắp nơi trang bị cameras. Hơn nữa, địa bàn Cảnh Uyển tôi luôn luôn chú trọng nhất, ngay cả bãi đỗ xe cũng bí mật, càng đừng nói là phòng, khách hàng làm gì ở bên trong cũng là chuyện của bọn họ, tôi cũng không có quyền đi kiểm tra cameras.”

Cô nói gần nói xa đều cự tuyệt đề nghị của Giang Ánh Tuyết.

Giang Ánh Tuyết không hề nổi giận: “Chị Cảnh uyển, tôi biết đề nghị này làm cho chị rất khó xử, nhưng tôi thật sự rất muốn tìm một người phụ nữ tên Tần Lạc gấp, tôi đảm bảo nhìn thấy bất cứ chuyện gì đều sẽ không nói cho người thứ hai, mục đích của tôi rất rõ ràng.”

Cảnh Uyển không lay chuyển: “Không được, Cảnh Uyển tôi chưa bao giờ vi bất cứ kẻ nào mà phá điều lệ.”

Giang Ánh Tuyết rất tức giận: “Chị Cảnh uyển, thứ cho tôi nói lời không xuôi tai, không phải trang bị cameras để có thể nhìn thấy động tĩnh của khách hàng sao? Nhân viên làm việc của chị đều có thể nhìn thấy, tại sao tôi không thể?”

Dừng một chút: “Hoặc là nói, chị cố ý làm khó tôi?”

Cảnh Uyển che miệng cười đến rục rờ: “Cố ý làm khó cô? Giang Ánh Tuyết, chẳng lẽ cô quá coi trọng mình? Tôi chưa bao giờ sắp xếp nhân viên làm việc ở trước máy tính xem xét cameras, từ khi mở tiệm đến nay chưa từng có, trang bị cameras đều chỉ vì để ngừa ngộ nhỡ mà thôi, nhưng cô cũng không phải cái ngộ nhỡ kia.”

Mặc dù là lời cự tuyệt, Cảnh Uyển cũng nói đặc biệt uyển chuyển.

Giang Ánh Tuyết tức giận đến gan cũng đau, xem ra manh mối Tần Lạc liền đứt hoàn toàn ở trong này sao?

“Chị Cảnh Uyển, chị thật sự không biết Tần Lạc sao?”

Giang Ánh Tuyết vẫn không cam lòng hỏi một câu cuối cùng.

Cảnh Uyển vẫn luôn duy trì mỉm cười, vẻ mặt bình thản không dao động, ánh mắt lại càng không nhìn thấy một chút dao động nào: “Cũng không biết vị Tần Lạc này là ai, đáng để Giang Ánh Tuyết cô hao tổn tâm sức tìm kiếm như vậy, kẻ thù? Tình địch?”

Ánh mắt cô sáng quắc nhìn chằm chằm Giang Ánh Tuyết, dường như muốn từ trong mắt cô ta nhìn ra đáp án.

Giang Ánh Tuyết có cảm giác giống như mình không thám thính ra cái gì từ trên người chị ta, ngược lại bị chị ta nhìn thấu.

“Nếu chị Cảnh Uyển không biết, vậy cũng không có quan hệ gì với chị, quấy rầy rồi.”

Lạnh lùng bỏ lại những lời này, Giang Ánh Tuyết xoay người rời đi.

Cảnh Uyển là một người phụ nữ sâu không lường được, bên ngoài đồn chị ta có bối cảnh, rốt cuộc người nào thì không ai biết

Cô ta tự đánh giá nhìn người tương đối chính xác, nhưng ở trước mặt Cảnh Uyển, cô cho tới bây giờ không nhìn thấu.

Sau khi cô ta rời đi, Cảnh Uyển ôm cánh tay cười lạnh một tiếng, xem ra Giang Ánh Tuyết đã thuê người theo dõi Tần Lạc, nếu không cũng sẽ không tùy tiện xông đến tìm người.

Sau khi Giang Ánh Tuyết rời khỏi thì gọi điện thoại cho bên thám tử tư kia: “Người của các anh nhìn thấy Tần Lạc từ trong "Quán Tinh Quang" đi ra không?”

Đối phương lắc đầu: “Không có.”

Giang Ánh Tuyết hít một hơi thật sâu: “Bảo người của anh tiếp tục theo dõi.”

Cúp điện thoại, Giang Ánh Tuyết hận không thể liền canh giữ ở cửa chờ Tần Lạc ra ngoài, nhưng nghĩ đến thân phận của mình, cùng với Hoắc Kỳ Thành vẫn ở bên trong, thì nhịn xuống.

Không đến mấy phút, điện thoại di động lại vang lên.

Vốn tưởng rằng là bên thám tử tư gọi đến, kết quả là giọng nữ xa lạ.

“Giang tiểu thư, tôi là em gái của Tần Lạc Đồng Ngữ Phi, tôi có tình báo rất trọng yếu muốn nói cho cô.”

Vốn định cắt đứt Giang Ánh Tuyết dừng lại: “Cô nói cái gì? Cô là em gái của Tần Lạc?”

Đồng Ngữ Phi vội vàng gật đầu: “Đúng, tôi là em gái cùng cha khác mẹ của Tần Lạc, tôi có tin tức rất quan trọng, tôi nghĩ Giang tiểu thư sẽ có hứng thú.”

Giang Ánh Tuyết cười nhạo: “A...? Làm sao mà cô biết tôi sẽ cảm thấy hứng thú? Cô từ đâu mà biết số điện thoại của tôi?”

Đồng Ngữ Phi vội vàng nói: “Chuyện là như vậy, tôi định tự mình ở trên mạng tuyên bố mấy tin tức này, nhưng sức lực của tôi quá yếu, sau khi phát ra cũng không ai chú ý, rất nhanh đã bị ngâm nước. Rơi vào đường cùng,

tôi liền nghĩ đến Giang tiểu thư, tôi nghĩ tin tức này Giang tiểu thư nhất định sẽ cảm thấy rất hứng thú.”

Cô ta không có trả lời làm thế nào biết số điện thoại di động của Giang Ánh Tuyết, người cho cô ta dặn đi dặn lại nhất định phải giữ bí mật, cho nên cô ta cũng không muốn nuốt lời.

Ngược lại Giang Ánh Tuyết bị cô ta gọi lên hứng thú: “A...? Nói nghe một chút.”

Đồng Ngữ Phi cũng không có lập tức nói, mà nói đến điều kiện: “Tin tức này tôi muốn bán cho Giang tiểu thư, không biết Giang tiểu thư nguyện ý ra giá bao nhiêu?”

Giang Ánh Tuyết cười lạnh ra tiếng: “Thật là buồn cười! Cô cảm thấy tôi sẽ tin tưởng lời nói dối của cô sao? Bán cho tôi? Cô có thể có tin tức tốt gì bán cho tôi? Tại sao tôi phải mua tin tức của cô?”

Đồng Ngữ Phi cũng không nổi giận: “Chỉ bằng chị gái của tôi có quan hệ với Hoắc Tứ thiếu, tôi tin tưởng Giang tiểu thư sẽ cảm thấy rất hứng thú.”

Lời của cô ta làm cho tay Giang Ánh Tuyết xiết chặt thành nắm đấm: “Tin tức gì? Cô không nói tôi sẽ không ra giá!”

Đồng Ngữ Phi cũng là người thông minh: “Tôi nghĩ bây giờ nói ra tất cả rồi Giang tiểu thư người quyết nợ thì làm sao?”

Giang Ánh Tuyết nhìn ra đối phương không phải người tốt lành: “Bây giờ tôi rảnh, hẹn gặp ở quán cà phê góc đường Giang Nam, cho cô 15 phút.”

Nói xong, cúp điện thoại, căn bản không cho Đồng Ngữ Phi có cơ hội nói chuyện.

Mặc dù Đồng Ngữ Phỉ bực tức, nhưng cũng chỉ có thể nhịn.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 171: Thông Minh Bị Thông Minh Làm Hại

Trong quán cà phê.

Giang Ánh Tuyết ngồi đối mặt với Đồng Ngữ Phi, Giang Ánh Tuyết mở miệng trước, cô ta không muốn lãng phí thời gian ở trên người vô dụng.

“Nếu tin tức của cô không đáng giá, nhiều hơn một giây tôi cũng sẽ không cho cô!”

“Giang tiểu thư cứ yên tâm, nếu tôi hẹn cô ra ngoài, đương nhiên đến có sự chuẩn bị.”

Đồng Ngữ Phi vừa uống cà phê vừa đánh giá Giang Ánh Tuyết ngồi đối diện một chút, trong lòng ngầm cảm thán nói: Thật không hổ là thiên kim xuất thân nhà giàu có, rất có khí chất!

Sự ưu việt từ bẩm sinh này làm cô ta không có cách nào bằng được.

Giang Ánh Tuyết không muốn dây dưa với cô ta: “Tôi thích đi thẳng vào trọng tâm.”

Ý ở ngoài lời đã rất rõ ràng.

Đồng Ngữ Phi không chút hoang mang: “Nếu Tần Lạc chen chân ở giữa cô với Tứ thiếu, thì Giang tiểu thư có rất chán ghét Tần Lạc không?”

Giang Ánh Tuyết khép mi uống một ngụm cà phê, cười khẩy nói: “Tần Lạc thật là chị gái cùng cha khác mẹ của cô?”

Đồng Ngữ Phi gật đầu: “Đương nhiên! Tôi theo họ ba, Tần Lạc theo mẹ chị ta, chị ta vẫn không hợp với gia đình chúng tôi, vốn ta cũng không muốn làm đến mức này, chỉ có thể trách chị ta hơi quá đáng, rõ ràng tiền không phải của cô ta, mà nhất định phải tìm mẹ tôi đây đưa không ngót...”

Giang Ánh Tuyết lạnh lùng ngắt lời cô ta: “Đủ rồi! Tôi không muốn nghe cô làm nhảm việc nhà! Tôi cũng không quan tâm chuyện gia đình của các người, tôi chỉ muốn nghe tin tức của cô!”

Bị cắt ngang Đồng Ngữ Phi cũng không tức giận, làm giao dịch với thiên kim tiểu thư thôi! Đương nhiên phải chuẩn bị tâm lý mới được.

“Giang tiểu thư đừng có gấp! Chuyện là như vậy, tôi có tin tức đủ để cho Tần Lạc vạn kiếp bất phục, làm chị ta trở thành trò cười cho mọi người, bị mọi người chỉ trích.”

Đồng Ngữ Phi hưng phấn nói, vốn cô ta định tự mình ở trên mạng phát những thứ này, kết quả cô ta không có lực ảnh hưởng gì, hơn nữa Tần Lạc cũng không phải minh tinh gì, hưởng chi trên đời này người trùng tên trùng họ vốn rất nhiều, cô ta phát ra cũng giống với không phát, không ai tin tưởng cô ta.

Lúc này cô ta liền nghĩ đến Giang Ánh Tuyết.

Có Giang Ánh Tuyết giúp sức, nhất định Tần Lạc sẽ chết rất thảm!

Trước chị ta có gì mà đặc chí chứ?

Xem lần này còn có ai giúp được chị ta!

Giang Ánh Tuyết liếc cô ta một cái: “Làm sao mà tôi biết cô nói thật hay giả?”

Đồng Ngữ Phi chỉ có thể tiết lộ ra một chút: “Sáu năm trước, Tần Lạc đã từng làm trao đổi học sinh đến đại học La Mã học một năm. Mà trên thực tế, là có người thần bí mua chị ta một năm, lại còn ký bản thỏa thuận.”

Nói tới đây, thì dừng lại, cố ý treo khẩu vị của Giang Ánh Tuyết.

Quả thật Giang Ánh Tuyết cảm thấy hứng thú, nhưng vẫn có thái độ nghi ngờ, “Sẽ không phải cô cố ý lừa tiền của tôi mà nói không có căn cứ chứ?”

Đồng Ngữ Phi vội vàng lắc đầu: “Tôi thề tôi nói đều là thật sự! Nếu có nửa câu giả dối thì cả đời tôi sẽ không gả ra ngoài được!”

Giang Ánh Tuyết tin lời của cô ta, bởi vì người phụ nữ đối diện vừa nhìn là loại người ham hư vinh, không chịu được khổ, cô ta có thể nói ra lời như vậy nhất định là thật.

“Bản thỏa thuận đâu?”

“Giang tiểu thư đang nói đùa sao? Bản thỏa thuận tôi đương nhiên không thể mang đến đây, nhưng tôi có thể đảm bảo lời tôi nói là sự thật, tôi tin tưởng mặc dù không nói rõ, cô cũng tưởng tượng được cuộc sống của Tần Lạc trong một năm này chứ? Chỉ bằng điểm này, vẫn còn không thể hủy hoại chị ta?”

Đồng Ngữ Phi nói lời thề son sắt.

Giang Ánh Tuyết cười lạnh ra tiếng: “Nếu nội dung bản thỏa thuận đúng như lời cô nói, quả thật đủ hủy đi cô ta.”

Mắt Đồng Ngữ Phi sáng lại lên: “Nếu Giang tiểu thư cũng cho rằng như vậy, tôi đây muốn năm trăm vạn.”

Giang Ánh Tuyết giống như nghe được truyện cười: “Năm trăm vạn? Đồng tiểu thư cô làm kẻ cướp à?”

Đồng Ngữ Phi cắn môi: “Chẳng lẽ tôi giúp cô hủy đi tình địch của cô còn không đáng năm trăm vạn sao?”

Giang Ánh Tuyết cười nhạt: “Tình địch? Tần Lạc được gọi là tình địch của tôi sao? Cô ta có đủ tư cách? Xem ra Đồng tiểu thư muốn tiền đến điên rồi!”

Đồng Ngữ Phi Tư suy tính vài giây: “Vậy thì hai trăm vạn, thiếu một phần cũng không được!”

Giang Ánh Tuyết châm biếm: “Tin tức này trị giá nhiều lắm là 50 vạn.”

Đồng Ngữ Phi kinh ngạc không thôi: “Cái gì? Trị giá 50 vạn? Làm sao có thể? Tôi giúp cô hủy diệt Tần Lạc chỉ trị giá 50 vạn? Cô không sợ tôi “

Cô ta còn chưa nói xong đã bị Giang Ánh Tuyết cắt ngang: “Đương nhiên, còn có 50 vạn phí ngậm miệng.”

Đồng Ngữ Phi vẫn không hài lòng, giá cả so với trong tưởng tượng của cô ta ít đi bốn phần năm! Từ năm trăm vạn xuống còn một trăm vạn.

“Không được! Quá ít rồi!”

Vẻ mặt Giang Ánh Tuyết mĩa mai: “Nếu Đồng tiểu thư cảm thấy không thỏa đáng, tôi cũng có thể không mua tin tức này, tôi nghĩ ngoại trừ tôi ra, tất cả thành phố A cũng không tìm thấy người thứ hai cảm thấy hứng thú với tin tức này?”

Sắc mặt Đồng Ngữ Phi lập tức thay đổi, Giang Ánh Tuyết nói không sai, nếu cô ta không mua, thì mình thật sự không tìm thấy người thích hợp khác...

Thôi!

Một trăm vạn thì một trăm vạn! So với không có một phân tiền nào thì tốt hơn!

Có thể sử dụng tin tức của Tần Lạc bán một trăm vạn cũng đã buôn bán lời rồi.

Nghĩ như vậy, thì cô ta cần môi đồng ý: “Được, một trăm vạn thì một trăm vạn, nhưng Giang tiểu thư cần phải trả một lần cho tôi, tôi không cần chuyển khoản.”

Giang Ánh Tuyết tao nhã quấy thìa trong ly coffee: “Chỉ cần Đồng tiểu thư chụp ảnh bản thỏa thuận gửi cho tôi, mà đúng là bản thỏa thuận bí mật, tôi tự nhiên sẽ trả một lần một trăm vạn.”

Đồng Ngữ Phi suy nghĩ, làm như vậy mình cũng không chịu thiệt.

Chỉ là, bản thỏa thuận kia mình cũng không có.

“Giang tiểu thư, người thần bí năm đó quả thật ký thỏa thuận với mẹ tôi, nhưng sau khi ký xong thì cầm đi, bên chúng tôi cũng không lưu bản gốc nào. Nhưng tôi có thể đảm bảo chuyện này là thật, bởi vì đám người lúc trước kia cho mẹ tôi năm trăm vạn.”

Giang Ánh Tuyết thiếu chút nữa cười ra tiếng: “Không có bản thỏa thuận cô còn dám tìm tôi đòi một trăm vạn? Đồng Ngữ Phi a Đồng Ngữ Phi! Cô nghèo đến điên rồi sao? Dám dùng công phu sư tử ngọam với tôi?”

Đồng Ngữ Phi nóng nảy: “Khi bắt đầu tôi không nói muốn cho cô xem bản thỏa thuận! Hơn nữa bản thân việc này là sự thật, mặc dù không có bản thỏa thuận cô cũng có thể thuê người hủy đi Tần Lạc. Mặt khác, cô phát nội dung bản thỏa thuận lên trên mạng, nói không chừng lại sẽ đưa đám người

thần bí năm đó tới, đến lúc đó nếu đối phương đứng ở bên Tần Lạc, chẳng phải cô toi công?”

Cô ta nói mạch lạc đầu ra đây.

Giang Ánh Tuyết cảm thấy buồn cười: “Cô đang uy hiếp tôi?”

Vẻ mặt Đồng Ngữ Phi khờ dại lắc đầu: “Tôi không dám, tôi chỉ trần thuật một sự thật, Giang tiểu thư hãy suy nghĩ cẩn thận, chẳng lẽ tôi nói không đúng sao?”

Giang Ánh Tuyết biết cô ta không dám lừa mình, mặc dù bị nghi ngờ đùa giỡn, nhưng may mà tin tức này mình có vẻ cảm thấy hứng thú.

Nếu không thì

“Được.”

“Biết Giang tiểu thư là người sáng khoái mà!”

Đồng Ngữ Phi vui sướng không thôi, giống như đã thấy được một trăm vạn ở trước mặt cô ta lắc lư.

Mà bên kia.

Nhà họ Đồng, Lý Thúy Như ở nhà một mình chờ tin tức bỗng nhiên nhận được một cú điện thoại xa lạ: “Bà Lý Thúy Như, năm đó chúng ta ký thỏa thuận đã nói rất rõ ràng, nhất định phải chính con gái bà đồng ý, dường như bà không có làm như vậy, còn gạt chúng tôi chuyện Tần Lạc là con gái bà.”

Tim Lý Thúy Như lập tức nhảy “Thình thịch”, không thể nào! Người thần bí năm đó tìm đến mình rồi sao?

“Rốt cuộc các người là ai?”

Trong chốc lát, bà ta ngay cả nói chuyện cũng không rõ ràng, có chút lắp bắp.

Giọng Trình Sâm rét lạnh: “Chúng tôi là ai không có liên quan gì với bà, nhưng bà lừa chúng tôi, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng! Bây giờ chúng ta yêu cầu bà trả lại năm trăm vạn năm đó cho Tần Lạc, nếu không, nửa đời sau của bà có thể sẽ phải ở trong nhà tù.”

Từng câu từng chữ anh ta đều lộ ra uy hiếp.

Lý Thúy Như sợ tới mức cầm không chắc điện thoại, hít một hơi thật sâu: “Các người đe dọa tôi! Tôi có thể đến cục cảnh sát tố cáo các người! Còn có! Năm đó là các người tìm đến tôi, nếu bản thỏa thuận kia đưa ra ánh sáng sẽ không có lợi lộc gì với các người! Giam cầm là phạm pháp!”

Trình Sâm lạnh lẽo cười: “Bà Lý Thúy Như cũng thật biết nói chuyện cười! Bà lừa chúng tôi ngược lại nói chúng ta uy hiếp đe dọa bà? Chẳng lẽ năm trăm vạn kia là của bà sao? Cầm tiền của người khác xong có thể yên tâm thoải mái như vậy?”

“Mặt khác, tôi còn không sợ bà đến cục cảnh sát tố cáo chúng tôi, mặc kệ từ phương diện nào, bà đều đuối lý, người nên ngồi tù là bà mới đúng!”

Từng câu từng chữ giết chết lòng tin.

Có lẽ khí thế của anh ta quá mạnh, Lý Thúy Như sợ tới mức thiếu chút nữa vứt điện thoại đi.

Chẳng lẽ mình gặp phải xã hội đen sao?

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 172: Không Muốn Gặp Anh

Chuyến đi công tác hai ngày sắp kết thúc, Tần Lạc chỉ mong sao nhanh chóng rời khỏi thành phố A, lễ mừng năm mới năm nay cô không muốn trở về, dù sao cô không có người nhà, ở đâu qua đều giống nhau.

Về phần mẹ kế thiếu cô năm trăm vạn, cô sẽ tìm bà ta đòi lại, là của cô, một phần bọn họ cũng đừng nghĩ muốn nuốt một mình!

Lần này trở về có Bá Luân tiên sinh cùng đi, ba người đặt vé máy bay, đến sân bay, Tiểu Kim với Bá Luân tiên sinh đi làm thủ tục gửi hành lý, còn Tần Lạc đi lấy vé, kết quả mới vừa đi được hai bước thì bị một đám phóng viên chen chúc vây quanh.

Cô hoàn toàn không biết có chuyện gì xảy ra...

Về phần các câu phóng viên hỏi, cô lại càng kinh ngạc hơn.

“Tần Lạc Tần tiểu thư, nghe nói sáu năm trước cô bị bán đến Italy, xin hỏi một năm bị bán đi trong lòng cô hiểu rõ mình đang làm gì không?”

“Tần Lạc Tần tiểu thư, trong một năm bị bán đi là cô làm rất nhiều nghề khác nhau phải không? Thế nghiệm cuộc sống khác nhau?”

“Tần Lạc Tần tiểu thư, cô tự bán bản thân lúc ấy nghĩ như thế nào? Làm sao sinh viên đại học có thể ký được hợp đồng như vậy?”

...

Tất cả vấn đề phóng viên hỏi đều rất bén nhọn, mặc dù không nói được rõ ràng, nhưng không phải kẻ ngốc đều nghe ra ám chỉ Tần Lạc bị bán đến Italy làm nghề tiếp khách...

Đầu Tần Lạc ong ong, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Tại sao trong một đêm ngay cả chính cô cũng không biết đã bị người ta vạch trần quá khứ ra ngoài?

Lại còn lấy phương thức ác liệt như vậy?

Cô cúi thấp đầu muốn rời đi, nhưng các phóng viên làm sao dễ dàng để cho cô được toại nguyện?

Một đám vô cùng dũng mãnh, vì tin tức độc nhất hoàn toàn làm bất cứ giá nào, bảo vệ trong sân bay vội vàng chạy đến ngăn hỗn loạn lại.

Vì thế, tình cảnh rất loạn...

Đầu Tần Lạc sắp muốn nổ tung, rốt cuộc cô trêu ai chọc ai rồi hả? Gặp loại người không có chứng cứ rõ ràng hay đi công kích cùng nói xấu người khác như thế? Rốt cuộc là ai thiếu đạo đức như vậy muốn vu oan cho cô?

Nàng một cái cũng không muốn trả lời, chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi đám người này, nhưng chung quanh dày một tầng người, quần chúng bên cạnh vây xem cũng càng ngày càng nhiều, đèn flash không ngừng ở trên mặt cô chọt lóe chọt tối, cô sắp ngất mất!

Bỗng nhiên, không biết là camera người nào đụng vào trên người Tần Lạc, sau đó là những cánh tay đếm không hết duỗi qua, thân hình khổng lồ đông nghịt đè ép đến...

Trong khoảng thời gian ngắn, liên tiếp tiếng kinh hô, mọi người đều lộn xộn, Tần Lạc rất không may trúng chiêu, từ đầu đến chân, không một may

mẫn thoát khỏi.

Cô không có cách nào hình dung tâm tình mình giờ phút này có bao nhiêu hồng bét, tay cùng chân hoàn toàn không thể khống chế, bị người đá đến giẫm qua, toàn bộ thân thể đều bị áp bức và lẫm nhục mà trước nay chưa từng có.

Lúc này, có một người té ngã trên đất, sẽ có người thứ hai, thứ ba...

Trong chốc lát, tiếng kêu sợ hãi liên tiếp, Tần Lạc không biết là người nào nện vào chân của cô, sau đó tay cũng bị hung hăng đập, mơ hồ các loại máy móc...

Cả người cô đều tối tăm muội vòng, ngay cả nước mắt cũng không chảy ra được, thậm chí cô còn không nhớ rõ mình bị bao nhiêu cái chân người ta giẫm lên, đá bao nhiêu cái...

“Tần Lạc!”

Khi Tiểu Kim đi đến thì thấy một màn này, cô lo lắng la lên, vội vàng gọi điện thoại báo cảnh sát.

Nửa giờ sau, Tần Lạc được đưa đến bệnh viện, từ đầu đến chân cô không có một chỗ nguyên vẹn, tóc lộn xộn, quần áo thiếu chút nữa bị những người đó xé rách, toàn bộ đều là vết bẩn, gãy xương nhỏ tay phải, tay trái đầy vết thương, trên hai chân không chỉ có bầm tím, lại còn gãy xương...

Vốn đùi phải của cô trước kia từng bị gãy xương nhẹ, lần này xem như vết thương cũ thêm vết thương mới...

Hoắc Kỳ Thành đang họp sau khi nghe nói chuyện này thì vội vàng bỏ lại một đám nhân viên cấp cao trong phòng họp rồi đi, cũng không quan

tâm đám người kia ở sau lưng nghị luận thế nào.

Trình Sâm cũng vội vàng theo ra ngoài, vừa đi vừa nhỏ giọng nói: “Boss, đã điều tra được mấy ngày nay có người âm thầm theo dõi Tần tiểu thư, cho nên nhất cử nhất động của cô ấy đều bị người ta nắm rõ như lòng bàn tay.”

Hoắc Kỳ Thành liếc mắt nhìn anh ta: “Giang Ánh Tuyết?”

Trình Sâm im lặng, thật ra từ tối hôm qua Giang Ánh Tuyết theo đến “Quán Tinh Quang” thì có thể biết cô ta đã phái người theo dõi Tần Lạc, nếu không thì không thể nắm giữ được tin tức chuẩn xác như thế...

“Làm sao mà Giang Ánh Tuyết biết chuyện sáu năm trước?”

“Thuộc hạ... đã đi thăm dò.”

“Tôi muốn lập tức có kết quả!”

“Thuộc hạ hiểu.”

“Tần Lạc được đưa đến bệnh viện nào hả?”

“Là bệnh viện nhân dân.”

...

Vừa đến cửa bệnh viện, thì Hoắc Kỳ Thành phát hiện các phóng viên vây quanh đến con kiến không lọt được, lập tức dặn dò Trình Sâm: “Lấy tốc độ nhanh nhất dẹp hết lời bàn tán trên mạng xuống, nên cho ngậm miệng thì cho ngậm miệng, nếu không nghe thì trực thu mua, cho dù uy hiếp, cũng cần phải dọn dẹp tất cả!”

Trình Sâm hiểu rõ: “Boss yên tâm, thuộc hạ biết nên làm như thế nào.”

Hoắc Kỳ Thành không nói thêm nữa, Trình Sâm theo anh nhiều năm như vậy, cũng là trợ lý công việc đắc lực nhất của anh, trên cơ bản có thể làm đến đoán ý qua lời nói và sắc mặt, hơn nữa làm việc anh rất yên tâm.

Trước cửa bị phóng viên lấp kín, Hoắc Kỳ Thành gọi điện thoại cho viện trưởng mở lối đi dành riêng cho khách quý, trực tiếp đến cửa phòng bệnh Tần Lạc.

Lúc đó Bùi Tử Ninh ở bên trong, nhìn thấy bạn tốt bao bọc giống như xác ướp thì nước mắt thiếu chút nữa lăn ra ngoài: “Lạc Lạc “

Ngược lại Tần Lạc an ủi cô: “Được rồi! Không phải mình vẫn còn tốt sao! Lại không thiếu tay thiếu chân, bác sỹ nói chỉ cần tĩnh dưỡng thì sẽ bình phục.”

Bùi Tử Ninh mếu máo: “Nhưng vết thương cũ trên đùi phải cậu vốn đã hoàn toàn tốt, lần này lại bị động tới, nói không chừng sẽ để lại di chứng.”

Khóe môi Tần Lạc cong lên tự giễu: “Thôi, đây có thể là kiếp số trong mệnh mình! Trốn cũng không trốn được.”

Bùi Tử Ninh cắn môi: “Cái gì kiếp số trong mệnh? Cậu đừng tin những thứ đó! Muốn nói, thì việc này phải trách Hoắc Kỳ Thành kia! Nếu năm đó anh ta không... Làm sao có thể bị người khác đảo lộn?”

Tần Lạc cười cười: “Anh ấy với mình mà nói quả thật rất nguy hiểm, cho nên mình mới muốn rời xa anh ấy hoàn toàn. Nhưng chuyện hôm nay mình trên cơ bản đã đoán được là ai tiết lộ với phóng viên rồi.”

Bùi Tử Ninh nhìn vẻ mặt của cô thì đoán được: “Mẹ kế của cậu?”

Tần Lạc gật đầu: “Ngoại trừ bà ta, mình không thể nghĩ ra được người nào khác.”

Nghe thế, Hoắc Kỳ Thành nhú mày, xem ra mình đối với hai mẹ con nhà kia thật quá tốt, cứ nhiên ở dưới mí mắt mình làm ra loại chuyện này?

Lập tức gửi tin nhắn cho Trình Sâm: Tập trung điều tra mẹ kế của Tần Lạc.

Trình Sâm chột hiệu, người biết chuyện sáu năm trước mà còn tiết lộ cho phóng viên cũng chỉ có mẹ con Lý Thúy Như.

Âm thanh tin nhắn làm cho Tần Lạc với Bùi Tử Ninh biết được bên ngoài có người, thì Hoắc Kỳ Thành đẩy cửa vào: “Chuyện này anh nhất định sẽ cho em một cái công đạo.”

Tần Lạc không quan tâm đến anh, mình trở nên thản nhiên vậy đều do anh ban tặng, cô cũng không cần thiết cho anh sắc mặt hoà nhã gì!

Bùi Tử Ninh tức giận nói: “Nói vuốt đuôi có ích lợi gì? Anh không nhìn xem trên người Lạc Lạc có bao nhiêu vết thương, đùi phải cậu ấy vốn gãy xương, bây giờ vết thương cũ lại bị thương thêm, bác sỹ còn nói có thể sẽ để lại di chứng, anh có biết đối với một cô gái mà nói có bao nhiêu đau khổ không?”

Hoắc Kỳ Thành nhìn về phía người phụ nữ nằm ở trên giường, trầm giọng nói: “Anh nhất định sẽ không để một vết thương trên người em lưu lại bất kỳ vết sẹo cùng di chứng nào.”

Tần Lạc xoay mặt không nghĩ để ý đến anh.

Bùi Tử Ninh trả lời: “Nói thì dễ nghe, anh cho rằng anh là thần y sao! Hơn nữa coi như khôi phục thì thế nào? Đau đớn đã mang đến, cả đời này không có cách nào xóa hết!”

Hoắc Kỳ Thành nói tiếp: “Chỉ cần em đồng ý, anh có thể”

Tần Lạc lạnh lùng tiếp nhận đề tài: “Anh có thể cái gì? Có thể để cho bạn tốt của anh Ước Hàn tiên sinh thôi miên tôi một lần nữa? Để cho tôi quên những ký ức không thoải mái này?”

Giọng nói của cô lạnh lùng, đáy mắt giống như chứa một tảng băng dày.

Lúc này Hoắc Kỳ Thành mới ý thức được mình lại sai, còn chạm vào giới hạn của Tần Lạc.

Bây giờ cô rất kháng cự với thuật thôi miên, lại không cẩn thận đập đúng mìn rồi.

“Xin lỗi, anh không có ý này.”

Lần này, Hoắc Kỳ Thành rất thành khẩn giải thích, 32 năm qua trong đời anh, lần đầu tiên nói xin lỗi với phụ nữ, hơn nữa người phụ nữ trước mắt này đã phá rất nhiều lần tiền lệ của anh rồi.

Lại hết lần này đến lần khác cô không chịu nghe mình, không cần nói ra có bao nhiêu khó khăn.

Nghĩ lại đã cảm thấy thất bại không thôi!

Tần Lạc lạnh giọng: “Anh đi đi! Bây giờ tôi không muốn nhìn thấy anh!”

Hoắc Kỳ Thành nhú mày thật chặt: “Lạc Lạc “

Bùi Tử Ninh dứt khoát đứng lên che ở trước mặt Hoắc Kỳ Thành: “Hoắc tiên sinh, bây giờ bạn tôi không muốn nhìn thấy anh, xin anh rời khỏi đây! ok?”

Hoắc Kỳ Thành còn muốn nói cái gì lại bị Bùi Tử Ninh trách móc: “Anh ở đây chỉ ảnh hưởng đến thân thể và tinh thần Lạc Lạc, không có lợi cho sự bình phục cơ thể của cô ấy, hiểu không?”

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 173: Anh Là Người Đáng Ghét Như Thế Sao?

Trong lòng Hoắc Kỳ Thành cảm thấy bi thương, trong khoảng thời gian này số lần anh bị ghét bỏ hơi nhiều, thật phá kỷ lục của anh.

Trong lòng ghen ngào giống như một cây kim đâm dày vò!

Bỗng nhiên, bên ngoài vang lên một tiếng động, mờ hồ phóng viên phát hiện Tần Lạc ở phòng bệnh này, bị bảo vệ bệnh viện ngăn lại.

Bùi Tử Ninh thầm nghĩ không xong! Bệnh viện có nhiều người nhiều miệng, mới không được bao lâu đã bị người ta phát hiện rồi sao?

Hoắc Kỳ Thành vội vàng nói: “Nơi này không an toàn, phóng viên bất cứ lúc nào cũng có thể tìm đến, nên đến bệnh viện Kiêu Dương có vẻ ổn hơn, nơi đó có một tầng riêng biệt dành cho VIP, y tá cùng bác sỹ cũng chỉ phục vụ một tầng kia, yêu cầu cao hơn chỗ khác.”

Tần Lạc không suy nghĩ cự tuyệt nói: “Không cần! Tôi ở đây.”

Hoắc Kỳ Thành cố gắng hết sức ôn tồn nói: “Lạc Lạc, em cần gì phải gây khó khăn cho thân thể mình? Chẳng lẽ em hi vọng chính mình mỗi ngày đều bị phóng viên quấy nhiễu sao? Cũng không có lợi cho đợt điều trị bình phục tiếp theo của em.”

Tần Lạc cắn môi không có lên tiếng, cô đương nhiên chán ghét mỗi ngày bị phóng viên chạy đuổi theo, nhưng cô cũng không muốn nhận ân huệ của

Hoắc Kỳ Thành.

Bùi Tử Ninh cũng nghe thấy động tĩnh bên ngoài, suy nghĩ rồi nghiêm mặt nói: “Lạc Lạc, theo tình hình, bây giờ cậu quả thật cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, tin tức cậu nằm viện nhất định là bị y tá lăm mồm nào đấy truyền ra.”

Lời ngầm đó là: Từ giờ trở đi, đoán chừng đừng nghĩ đến có ngày yên bình.

Tần Lạc vặn ngón tay không lên tiếng, cô biết bạn tốt không phải giúp Hoắc Kỳ Thành nói chuyện, mà là phân tích khách quan chuyện này.

Chẳng lẽ mình thật sự phải nghe lời tên khốn Hoắc Kỳ Thành kia sao?

Hoắc Kỳ Thành thấy cô có chút do dự, vội vàng nói tiếp tái lệ, “Lạc Lạc, anh biết em đang lo lắng cái gì, anh đảm bảo sẽ cho em một hoàn cảnh yên tĩnh, sẽ không để cho bất kỳ người không liên quan nào quấy rầy em, bạn em còn có thể đến thăm em bất cứ lúc nào.”

Tần Lạc liếc anh một cái: “Người không liên quan tôi cần tránh đi nhất bây giờ ;à anh đó.”

Hoắc Kỳ Thành: “ “

Bùi Tử Ninh tiếp thêm một câu: “Hoắc tiên sinh, anh đừng quên lời bản thân mình nói! Lạc Lạc bằng lòng qua đó cũng chỉ là không muốn bị phóng viên quấy rầy, anh đã thật lòng muốn tốt cho cô ấy, cũng đừng làm cho tâm tình cô ấy tốt, người bệnh cần giữ tâm tình vui vẻ, nếu không bình phục chậm đi rất nhiều.”

Về mặt Hoắc Kỳ Thành đầy vạch đen, thì ra mọi người đều coi anh như thú dữ cùng ôn dịch.

Anh là người đáng ghét như thế sao?

Lúc rời đi, Hoắc Kỳ Thành ôm Tần Lạc đi theo đường dành riêng cho viện trưởng, thần không biết quỷ không hay trốn ở mí mắt dưới đám phóng viên.

Bị Hoắc Kỳ Thành ôm vào trong ngực Tần Lạc rất không thoải mái, vừa lên xethì muốn đòi một mình ở trên ghế.

“Người bệnh không được yêu cầu quá nhiều, gắng gượng ngồi đối với thân thể em không tốt.”

Hoắc Kỳ Thành nói rất nghiêm trang, vốn Tần Lạc có thể ngồi trên xe lăn dỗi đi, nhưng là

Tần Lạc tức giận đến mi mắt nhảy dựng, mới đầu rõ ràng cô yêu cầu ngồi xe lăn!

“Thân thể của tôi bản thân tôi rất rõ ràng! Không cần anh khoa tay múa chân!”

“Em đã nói lần bị thương này có trách nhiệm của anh, anh đương nhiên muốn phụ trách đến cùng.”

“Vừa rồi anh đã đồng ý, bây giờ lại lật lọng!”

Tần Lạc giận không kềm được, tên khốn này! Vừa rồi anh ở trước mặt mình với Tử Ninh nhận lỗi là cố ý dụ dỗ mình mắc mưu sao?

Con người đen của Hoắc Kỳ Thành đầy vô tội: “Vừa rồi anh không nói không phụ trách đến cùng với em.”

Khóe môi Tần Lạc giật giật, biết thằng nhãi này sẽ nói sang chuyện khác! Quá lợi dụng sơ hở rồi!

Lập tức xoay người lười phản ứng lại anh, nói chuyện với anh chỉ khiến cô tức giận thêm.

Giang Ánh Tuyết rất hài lòng nhìn tin tức điên cuồng truyền trên mạng, hơn nữa sau khi nhìn thấy Tần Lạc bị phóng viên giẫm đạp thì tâm tình lại càng thoải mái.

Vui vẻ từ nội tâm phát ra thật sự đã lâu rồi chưa có.

Chỉ là - -

Cô vừa mới chuẩn bị thuê người lướt web làm hiệu ứng chút dư - luận, kết quả phát hiện tin video clip vừa rồi bỗng nhiên đã không thấy tăm hơi, mặc cho cô tìm thế nào cũng chỉ hiện video clip lỗi.

Cô ta tức giận thiếu chút nữa ném điện thoại di động đi!

Bình tĩnh trở lại cô ta vội vã ở trên Weibo tìm kiếm từ mẫu chốt, đáng tiếc, tất cả đều không có.

Trong nháy mắt, cô ta bỗng nhiên ý thức được, vội vàng gọi điện thoại cho Hoắc Kỳ Thành, nhưng di động của anh luôn không người nhận nghe.

Giang Ánh Tuyết tức giận đến tổn hơi thừa lời, hay cho Tần Lạc! Ngược lại cô ta có thể chịu đựng! Lại ở dưới mí mắt tôi đào lấy góc tường của tôi! Dụ dỗ người đàn ông của tôi!

Tôi sẽ không cho cô dễ chịu!

Dưới cơn thịnh nộ, cô ta đành phải bấm số di động của Trình Sâm, anh ta là con chó trung thành của Hoắc Kỳ Thành, chuyện của chủ nhân anh tanh nhất định sẽ biết.

Khi Trình Sâm thấy là Giang Ánh Tuyết gọi điện thoại đến, có chút đau đầu

Người gọi đến không tốt.

“Giang tiểu thư, cô có chuyện gì sao?”

“Trình Sâm, anh thành thật nói cho tôi biết, video clip tin tức của Tần Lạc là Hoắc Kỳ Thành bảo anh đi gỡ bỏ đúng không?”

Giang Ánh Tuyết cũng không vòng vo, dứt khoát nói thẳng.

Trình Sâm chỉ do dự hai giây: “Giang tiểu thư, đám phóng viên ở sân bay kia là cô tìm?”

Anh ta không đáp mà hỏi lại, nếu chuyện đã làm rõ, dứt khoát liền nói rõ.

Giang Ánh Tuyết cười lạnh mấy tiếng: “Thế nào? Trình trợ lý đang chất vấn tôi sao?”

Trình Sâm nở nụ cười: “Không dám,đâu nào nói Giang tiểu thư, tôi chỉ có chút nghi hoặc, cho nên hỏi Giang tiểu thư một chút mà thôi.”

Giang Ánh Tuyết cũng bất cứ giá nào, coi như Hoắc Kỳ Thành biết thì thế nào? Chẳng lẽ anh vẫn còn vì Tần Lạc mà đối phó mình?

Nếu anh dám làm như thế thì không trách được mình cùng anh cá chết lưới rách!

Lập tức lạnh giọng: “Là tôi làm thì sao? Không phải tôi làm thì sao? Chẳng lẽ ông chủ nhà anh tìm tôi tính sổ?”

“Giang tiểu thư nghĩ đi đâu vậy, một ngày Boss kiếm tỷ bạc, đâu có thời gian rảnh rỗi quan tâm đến những việc nhỏ này, người thông minh giống như Giang tiểu thư vậy, sẽ không làm chuyện hồ đồ gì mới đúng.”

Trình Sâm trả lời đánh thái cực vô cùng tốt, đã coi trọng Giang Ánh Tuyết, lại gián tiếp nói cho cô ta không cần luôn luôn làm loại chuyện nhỏ không ý nghĩa này, không có nổi chút tác dụng nào để xoay chuyển Boss, trái lại có thể hoàn toàn ngược lại.

Giang Ánh Tuyết có chút xúc động: “Tôi với anh ấy còn có khả năng sao?”

Trình Sâm cũng biết lời của mình có chút tác dụng, vẫn nói lập lờ nước đôi như cũ, “Cái này làm thuộc hạ thì không thể suy đoán xằng bậy ý ông chủ được.”

Lời anh ta coi như là vì Giang Ánh Tuyết để lại một cơ hội sống.

Nhưng Trình Sâm thông minh thì thật ra cái gì anh ta cũng chưa nói, không có chỉ ra quan hệ Tần Lạc với Hoắc Kỳ Thành, càng không nói cho Giang Ánh Tuyết là ông chủ vẫn còn chút tình cảm với cô ta, chỉ là làm cho cô ta không cần nhất thời hồ đồ.

Cúp điện thoại xong, Giang Ánh Tuyết mới biết được mình cái gì cũng chưa hỏi, năng lực nói sang chuyện khác của Trình Sâm thực rất hay, cũng khó trách anh ta có thể ở bên cạnh Hoắc Kỳ Thành nhiều năm như vậy.

Đồng thời, cô ta cũng tỉnh táo không ít, nếu tiếp tục nhắm vào Tần Lạc như vậy, có vẻ mình rất tồi tệ, nếu dì Phương biết mình dùng tất cả tinh lực đối phó với một người không có khả năng trở thành con dâu nhà họ Hoắc, bà nhất định sẽ rất thất vọng về mình.

Đúng! Cô nên tỉnh lại khiến cho mình thay đổi thành cô gái nhỏ, tranh giành tình nhân với người không hề bối cảnh như Tần Lạc không phải phong cách của mình!

Giống với Giang Ánh Tuyết vui vẻ sau đó liền thất vọng còn có mẹ con Lý Thúy Như, Đồng Ngữ Phi mới vừa phát hiện trên mạng không còn tìm

thấy tin tức của Tần Lạc thì gọi điện thoại cho Giang Ánh Tuyết.

Rất muốn lấy 50 vạn còn thiếu kia.

Nhưng gọi liên tiếp vài cú điện thoại cũng không có người nhận, cô ta gặp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng không bình tĩnh được.

Cuộc điện thoại thứ sáu vừa có chuông, đã được nhận nghe.

“Đồng Ngũ Phi, cô không cần gọi điện thoại cho tôi nữa! 50 vạn còn thiếu kia tôi không thể cho cô, lúc trước chúng ta giao hẹn là phá hủy Tần Lạc, mà lúc này cái giao hẹn này vốn không thể thực hiện, làm người không cần quá tham lam!”

Giọng Giang Ánh Tuyết rét lạnh, có thể thấy rất bất mãn với Đồng Ngũ Phi gọi điện thoại quấy nhiễu mình.

Đồng Ngũ Phi không cam lòng nói: “Giang tiểu thư, làm người không thể không nói chữ tín! Lúc trước chúng ta nói là tôi bán tin tức cho cô, còn về phần phá hủy Tần Lạc đó là chuyện của cô, hừn hũa tin tức này cũng đủ để phá hủy cô ta, phát sinh ngoài ý muốn như vậy chúng ta đều bất ngờ, làm sao có thể để cho một mình tôi giải quyết?”

Giang Ánh Tuyết ung dung: “Mua bán là tin tức cô này thuộc về tôi tất cả, mà lúc này tôi mới có được mấy giờ? Mấy giờ đồng hồ tôi đã cho cô 50 vạn đó là nhân từ với cô rồi, cô còn dây dưa như vậy thì đừng trách tôi không khách khí!”

Đồng Ngũ Phi không đếm xỉa đến: “Giang tiểu thư, cô là nhân vật lẫy lừng, nếu tôi ra bên ngoài nói cô không có chữ tín, lừa gạt người dân nhỏ là tôi, cô nói người bên ngoài sẽ bàn luận về cô như thế nào?”

Giang Ánh Tuyết rất tức giận: “Cô uy hiếp tôi?”

Đồng Ngữ Phỉ hừ lạnh: “Nếu Giang tiểu thư nói không giữ lời, thì tôi sợ gì? Dù sao tôi là một dân thường, cũng không ai quen biết tôi, nhưng Giang tiểu thư cô thì khác, cô là thiên kim đại tiểu thư, chẳng lẽ cô cũng không biết xấu hổ giống tôi?”

Giang Ánh Tuyết làm thế nào không nghĩ tới mình sẽ gặp một người vô lại như vậy, nhưng cô cũng không phải dễ chọc.

Lạnh giọng mắng: “Đồng Ngữ Phỉ, cô có biết là ai ở sau lưng giúp Tần Lạc không? Cô cảm thấy nếu tôi nói cho người nọ biết là cô bán tin tức cho tôi thì sẽ như thế nào? Uy hiếp tôi? Cô vẫn còn non lắm!”

Lời này thật đã hù dọa được Đồng Ngữ Phỉ: “Cô”

Giang Ánh Tuyết cười nhạt: “Biết điều thì câm miệng cho tôi! Đừng quên cô đã ký thỏa thuận giữ bí mật, trái với quy định là phải ngồi tù!”

Đồng Ngữ Phỉ bỗng nhiên la lớn: “Giang Ánh Tuyết, coi như tôi ngồi tù, tôi cũng sẽ kéo cô làm đệm lưng!”

Giang Ánh Tuyết cười lạnh: “Chỉ sợ cô không có khả năng lớn như vậy, cô cũng biết bối cảnh của tôi rất lớn, cô có tư cách gì đấu với tôi?”

Xoay chuyển lời nói: “Tôi thấy cô vẫn nên tự cầu phúc đi! Tôi cũng bị người ta điều tra ra được, cách người cũng không xa, coi như tôi cho cô thêm 50 vạn cũng không thể nào cứu được cô!”

Nói xong, trực tiếp cúp điện thoại, sau đó cho Đồng Ngữ Phỉ vào danh sách đen.

Nghe trong di động truyền đến âm thanh “Đô đô đô”, Đồng Ngữ Phỉ tức giận đến mức bộ ngực kịch liệt lên xuống, Giang Ánh Tuyết nói câu cuối cùng kia là có ý gì?

Người đàn ông sau lưng Tần Lạc rốt cuộc là ai?

Chẳng lẽ là Hoắc Tứ thiếu?

Lý Thúy Như nhìn thấy vẻ mặt con gái, thì có một dự cảm không tốt: “Thế nào? Giang tiểu thư nói thế nào?”

Sắc mặt Đồng Ngữ Phi rất tối tăm: “Cô ta không chịu trả tiền.”

Lý Thúy Như lập tức mắng: “Hèn hạ không biết xấu hổ! Còn lừa gạt chúng ta!”

Đồng Ngữ Phi lại vẫn suy nghĩ lời Giang Ánh Tuyết nói.

Lúc này, điện thoại bàn trong nhà bỗng nhiên vang lên, Lý Thúy Như theo phản xạ có điều kiện không muốn nhận nghe, liền kêu người giúp việc đi nghe, còn bảo nếu là tìm bà thì nói bà không có ở nhà.

Sau khi đối phương nghe thế thì trả lời thẳng: “Vậy cô thông báo cho Lý Thúy Như, trong vòng hôm nay vẫn không trả hết năm trăm vạn thì bắt đầu từ ngày mai đi làm công nhân dọn vệ sinh, đến khi bà ta trả hết năm trăm vạn mới thôi.”

Sau khi nghe người hầu thuật lại, Lý Thúy Như thiếu chút nữa ngất đi, vội vàng đi thẳng đến cướp điện thoại: “Các người rốt cuộc là ai? Đừng nghĩ rằng như vậy có thể dọa được tôi.”

Giọng Trình Sâm lạnh lạnh: “Vậy sao? Vậy bà Lý chờ đến sáng ngày mai đi!”

Sau đó, cúp điện thoại.

Lý Thúy Như ngã ngối trên mặt đất, thật lâu dậy không nổi.

Đồng Ngữ Phi nhúu mà: “Mẹ, đây là điện thoại lừa gạt? Mẹ cần gì phải sợ thành như vậy?”

Lý Thúy Như thở dài: “Chỉ mong đúng như vậy.”

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 174: Tìm Cách Xuất Hiện Ở Trước Mặt Cô

Được con gái an ủi, Lý Thúy Như dần dần yên tâm: "Phỉ Phỉ, con nói người này có thể là người của Tần Lạc đề tiện kia thuê đến đe dọa chúng ta không?"

Đồng Ngữ Phỉ Tư nghĩ trong chốc lát: "Đương nhiên là có khả năng! Làm sao có chuyện đúng dịp như vậy! Hơn nữa giọng Tần Lạc ngày đó kiên định như thế, nhất định có vấn đề!"

Lý Thúy Như suy nghĩ, cảm thấy lời con gái nói rất có lý, Tần Lạc có thể quen biết nhân vật lớn nào? Cô ta nhất định là cố ý hù dọa mình, muốn ép mình buồn phiền!

Hừ! Thủ đoạn nham hiểm của cô ta sẽ không thực hiện được!

Nghĩ tới đây, khí thế bà ta nhất thời lên không ít, tự an ủi: "Con nhỏ đề tiện kia nhất định muốn thông qua đánh tâm lý này mà hù dọa chúng ta, thật sự là có tâm cơ! Lại còn thuê người gọi điện thoại đe dọa mẹ! "

Lý Thúy Như càng nghĩ càng tức giận, hận không thể bây giờ đi xé xác Tần Lạc.

Đồng ngữ Phỉ tiếp lời: "Mẹ, chuyện này mẹ không nên để ở trong lòng, đều tại lá gan chúng ta quá nhỏ, đâu có thể "

Cô ta còn chưa nói xong, Đồng Thăng Lợi bỗng nhiên nổi giận dùng dùng đi đến, trực tiếp quăng một phần văn kiện đến trên người Lý Thúy Như.

"Rốt cuộc sao lại thế này? Bảo bà trả lại năm trăm vạn cho tiểu Lạc bà còn chưa gom đủ sao?"

Lý Thúy Như nhất thời uất ức không thôi: "Ông xã, tiền đã sớm không còn, bây giờ em đâu còn có nhiều tiền như vậy! Hơn nữa, chúng ta nuôi Tần Lạc nhiều năm như vậy, nó cũng không có lý do tìm chúng ta "

Đồng Thăng Lợi lạnh lùng cắt ngang bà ta: "Từ khi bà tiến vào cái nhà này, tôi cho tiểu Lạc tiền có thể đếm trên đầu ngón tay! Ngoại trừ học phí cùng phí sinh hoạt ba năm trung học, đại học nó có từng lấy trong nhà một phân tiền sao?"

Lý Thúy Như bị mắng một câu cũng nói không nên lời, sau một lúc lâu mới ngáp ngừng nói: "Ông nghĩ rằng tôi không biết, từng tháng ông đều gửi tiền vào trong tài khoản ngân hàng của nó..."

Đồng Thăng Lợi quát lên: "Đủ rồi! Tiểu Lạc là con gái của tôi, cho nó tiền tiêu vặt cũng là người ba như tôi phải làm, bà cho nó giống các người? Nhiều năm tôi cho nó tiền như vậy một xu nó cũng từng chưa dùng!"

Lý Thúy Như lập tức vui vẻ: "Ông xã, nó không cần thì coi như tiền của ông trả cho nó"

Đồng Thăng Lợi thiếu chút nữa tức điên: "Lý Thúy Như! Bà còn biết liêm sỉ không?! Tiền kia vốn thuộc về tiểu Lạc, bà lại còn nói ra miệng lấy ra trả lại cho nóCon gái của bà là công chúa, con gái của tôi thì ngay cả người hầu cũng không bằng?"

Thật ra nhiều năm nay, trong lòng ông ta biết rõ vợ rất khắc nghiệt với con gái lớn, nhưng ông ta vẫn mở một con mắt nhắm một con mắt, dù sao

trong tiềm thức của ông ta cũng rất bài xích với con gái lớn, cảm giác đó là con gái của người phụ nữ ông ta không yêu,

Mãi đến trước đây không lâu phôi ra chuyện sáu năm trước con gái lớn bị vợ bán đi một năm thì ông ta mới biết mình có bao nhiêu bất công, quan tâm con gái lớn không bằng một phần vạn với con gái nhỏ.

Thế cho nên vợ sau lưng mình làm những thứ này ông ta hoàn toàn không biết.

Lý Thúy Như hoàn toàn không ngờ tới ông xã sẽ dùng giọng hung dữ nói chuyện với mình, vội vàng rơi mấy giọt nước mắt: "Ông xã, Phỉ Phỉ cũng là con gái của ông! Tôi cũng rất muốn thương tiểu Lạc, nhưng nó căn bản không cho tôi cơ hội, mỗi lần nhìn thấy tôi đều lạnh như băng, giống như tôi là người ngoài, là tôi tu hú chiếm tổ chim khách, là tôi hại chết mẹ nó"

Đồng Thăng Lợi có chút không kiên nhẫn quát: "Đủ rồi! Nhiều năm như vậy tôi không quan tâm không có nghĩa là tôi cái gì cũng không biết, làm phải là phải biết trước biết sau! Chuyện trước kia coi như không tính, năm trăm vạn này bất luận bà thế nào cũng phải trả cho Tiểu Lạc, tiền không phải của bà!"

Lý Thúy Như kinh ngạc, ông xã từ khi nào thì bảo vệ Tần Lạc như vậy rồi hả?

Chuyện này rất không có lợi cho mình!

"Ông xã, có phải Tần Lạc nói với ông cái gì đúng không? Ông đừng nghe lời nói một phía! Nó "

Lý Thúy Như nói còn chưa nói xong đã bị Đồng Thăng Lợi lạnh lùng trừng mắt một cái, bà ta sợ tới mức toàn bộ câu nói kế tiếp nuốt vào trong cổ họng.

Đồng Ngũ Phỉ vừa định hát đệm, đã bị ba giáo huấn: "Đừng cho là tôi không biết các người làm chuyện tốt gì! Chuyện Tiểu Lạc ở sân bay bị phóng viên vòng vây là các người tiết lộ?"

Lý Thúy Như vội vàng lắc đầu: "Không phải! Ông xã, anh hiểu lầm rồi, không có liên quan gì đến bọn em."

Đồng Thăng Lợi hừ lạnh: "Không liên quan? Dám làm không dám nhận? Đã có người gọi điện thoại nói cho tôi biết, bà nhìn đi!"

Lúc này Lý Thúy Như mới cầm lấy văn kiện mà khi chổng vào cửa liền ném trên người mình, phía trên viết rõ ràng là mình tiết lộ bí mật, còn nói hôm nay là kỳ hạn cuối cùng, quá 12 giờ đêm nay, buổi sáng ngày mai liền phải đi quét dọn vệ sinh để trả nợ.

Tiêu đề văn kiện là "Tối hậu thư".

Sau khi xem xong, Lý Thúy Như trực tiếp ngồi sững trên đất: "Ông xã, nhất định là quỷ kế của Tần Lạc! Nó cố ý thuê người làm tôi sợ!"

Đồng Thăng Lợi tức giận đến mặt mũi trắng bệch: "Ngược lại bà rất ngây thơ!"

Sau đó, xoay người rời đi.

Đi được vài bước lại xoay người nói: "Điều nên nói tôi đã nói, nếu bà còn không biết hồi cải thì quét dọn vệ sinh đi trên đường cái cũng không sai!"

Nghe chồng nói tàn nhẫn như vậy, Lý Thúy Như bỗng nhiên cảm thấy toàn bộ thế giới đều u ám, ngồi dưới đất khóc đến hôn mê bất tỉnh.

Hoắc Kỳ Thành sắp xếp cho Tần Lạc ở phòng bệnh xa hoa nhất trong bệnh viện Kiều Dương, phòng ngủ, phòng khách, thư phòng, phòng bếp, toilet, ban công có đầy đủ mọi thứ.

Đãi ngộ tuyệt đối là VIP trong VIP!

Tần Lạc không muốn ở phòng xa hoa như vậy: "Có lẽ sắp xếp cho tôi một phòng bệnh bình thường, tôi không muốn nợ ân huệ của anh."

Hoắc Kỳ Thành đương nhiên không thuận theo: "Anh hi vọng em nợ ân huệ của anh."

Anh mới vừa nói xong thì lọt vào con mắt lạnh của Tần Lạc, lập tức chữa lại: "Em bị thương là bởi vì anh mà lên, anh đã nói sẽ toàn quyền phụ trách với em, trong lúc nằm viện đương nhiên phải nghe sắp xếp của anh."

Tần Lạc biết mình có nói gì với anh cũng không hiểu, chủ nghĩa đàn ông của thằng nhãi này quá lớn!

Quả thật quá phận!

"Muốn tôi phối hợp anh, có thể, nhưng tôi có vài yêu cầu."

"Đương nhiên! Anh sẽ thỏa mãn tất cả yêu cầu của em."

"Đàn ông nói thì phải làm được, đàn ông nói mà không giữ chữ tín là vô sỉ nhất! Yêu cầu thứ nhất của tôi là trong lúc nằm viện không muốn nhìn thấy anh, một giây cũng không muốn!"

Giọng Tần Lạc kiên định, dường như không có đường sống thương lượng.

Hoắc Kỳ Thành ghen hòng, lập tức đúng lý hợp tình nói: "Yêu cầu này không thể thực hiện, Tiểu Tinh đã biết chuyện em nằm viện, bé ầm ỹ muốn

tới thăm em, làm người giám hộ pháp luật của bé, anh nhất thiết phải làm bạn ở bên cạnh bé."

Lúc này đến phiên Tần Lạc ghen: "Anh không biết xấu hổ! Cho dù là làm người giám hộ luật pháp của Tiểu Tinh, anh cũng có thể đưa Tiểu Tinh đến cửa rồi rời đi!"

Hoắc Kỳ Thành mặt không đỏ thở không gấp: "Tiểu Tinh sẽ hỏi nguyên nhân, bé là đứa trẻ rất thông minh."

Tần Lạc cắn môi, nói đi nói lại người đàn ông thối này đều kiểm soát vì bản thân!

"Được, anh có thể đưa Tiểu Tinh đến đây, nhưng anh cần phải lập tức rời đi!"

"Không được! Tiểu Tinh mới năm tuổi rưỡi, anh cần phải ở cùng con mới được."

Lời anh nói làm cho Tần Lạc chán nản, nhin không được thốt ra: "Tôi là mẹ bé! Tôi biết làm thế nào để chăm sóc bé hơn so với anh! Không cần anh ở cùng!"

Con người đen thâm thúy của Hoắc Kỳ Thành nhìn cô: "Lạc Lạc, rốt cục em đã thừa nhận mình là mẹ của Tiểu Tinh, em đã biết Tiểu Tinh có bao nhiêu thích em, em "

Tần Lạc lạnh giọng tiếp nhận đề tài: "Tôi thế nào? Anh cảm thấy tôi nên là nhìn mặt mũi Tiểu Tinh thượng mà bỏ qua tất cả mọi chuyện phát sinh trước kia sao?"

Hoắc Kỳ Thành mím môi không lên tiếng, hiển nhiên là trong lòng nghĩ như vậy.

Tần Lạc hừ lạnh: "Hoắc Kỳ Thành, mặc dù chuyện đã qua, nhưng trong lòng tôi đã có vết sẹo, chẳng lẽ nói loại bỏ vết sẹo là có thể bỏ sao?"

Hoắc Kỳ Thành nhú chặt lông mày thành một chữ "Xuyên", trong lòng phiền muộn không thôi, rốt cuộc phải nên làm thế nào mới có thể để cho Lạc Lạc hoàn toàn tiếp nhận mình?

Từ phòng bệnh Tần Lạc ra ngoài, Hoắc Kỳ Thành liền đến phòng làm việc của Ước Hàn.

Ước Hàn thở dài một tiếng: "Mình đã sớm khuyên cậu nên nói cho cô ấy trước, về phương diện độ lượng của phụ nữ là rất nhỏ."

Hoắc Kỳ Thành liếc xéo bạn tốt một cái: "Cậu chỉ biết nói vuốt đuôi! Còn không phải do cậu lờ miệng nói!"

Ước Hàn nhún vai: "ok! Quả thật chuyện là do mình gây nên, nhưng mặc dù mình không lờ miệng nói, thì cũng có một ngày Tần Lạc biết, Mary đứng ở góc độ phụ nữ từng giúp mình phân tích, cô ấy nói phụ nữ nghe ở trong miệng người chung quanh cùng từ người đàn ông mình yêu chủ động thẳng thắn thành khẩn với mình là khác nhau rất lớn."

"Cho nên, Tần Lạc phản ứng như vậy cũng là bình thường, dù sao đó là một sự ngạc nhiên rất lớn, người bình thường rất khó có thể tiếp nhận."

Bạn tốt phân tích làm cho trong lòng Hoắc Kỳ Thành càng thêm nặng nề.

"Mình phải làm thế nào mới được đây?"

"Tốt nhất trong lúc Tần Lạc bị thương cậu biểu hiện mình một chút, phụ nữ mà! Dễ dãi mềm lòng, nhất định phải tìm chỗ yếu của cô ấy mới được."

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 175: Em Mà Không Mở Mắt Thì Anh Liên Hôn Em

Khoảng sáu giờ rưỡi, ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa, Tần Lạc tưởng rằng y tá đưa cơm, thì nói một tiếng "Mời vào", kết quả là Mary đã rất lâu không gặp.

Không khí lập tức trở nên có chút xấu hổ, lại nhìn thấy cô ấy, Tần Lạc cũng không biết mình nên dùng tâm tình gì để đối mặt...

Ngược lại Mary đại lượng chào hỏi với cô: "Hi... Cô có khỏe không?"

Tần Lạc cười khổ nhếch môi: "Không phải quá tốt."

Mary đi đến trước mặt cô ngồi xuống, chân thành nói: "Xin lỗi, giấu diếm cô lâu như vậy, nhưng trong lòng tôi coi cô là bạn; nếu đổi lại, tôi cũng không thể tiếp nhận được chuyện này, vẫn muốn nói câu thực xin lỗi với cô..."

Tần Lạc mím môi: "Tính ra, cô nhiều lắm chỉ là đồng lõa mà thôi, có cái gì sai? Người khởi xướng nên nói xin lỗi mới đúng."

Mary xúc động nói: "Lạc Lạc, làm người đứng xem, tôi cũng không muốn khuyên cô cái gì, quan trọng nhất bây giờ đó là cô phải dưỡng thương thật tốt, sớm ngày bình phục xuất viện."

Tần Lạc mỉm cười: "Cảm ơn."

Mary ngồi với cô một lúc mới rời đi...

Trong nháy mắt cửa khép lại, trong đầu Tần Lạc chợt hiện lên một số hình ảnh, có bờ biển, có biệt thự, còn có rất nhiều người hầu...

Trước kia cô không rõ đây rốt cuộc là cảnh trong mơ cô nghĩ ra...

Bây giờ cô đã biết, cô căn bản chưa từng du học ở đại học La Mã, đều là ảo giác của mình khi bị thôi miên.

Một năm kia, cô bị nhốt ở trong một biệt thự bên bờ biển, trước là để thụ thai, sau đó dưỡng thai...

Bây giờ nghĩ lại, cuộc đời của mình còn kịch tính hơn so với phim truyền hình.

Ha ha...

Sáng hôm sau.

Tần Lạc đang ở truyền dịch, chợt thấy tin tức nóng nhất trên tivi: Nơi nào đó trên đường phố, một người phụ nữ đội mũ lưỡi trai mặc đồng phục dọn vệ sinh đứng ở trước mặt thùng rác khóc lóc om sòm: "Rác thải thối như vậy cũng bắt tôi đi dọn? Các người biết tôi là ai không?"

Vài công nhân bảo vệ môi trường bên cạnh nhìn bà ta một cái, không thèm để ý lời bà ta nói, lập tức đi tới.

Mà người phụ nữ đội mũ lưỡi trai bỗng nhiên quăng cái kìm trong tay xuống: "Tôi mặc kệ!"

Một công nhân bảo vệ môi trường xoay người lạnh lùng nói: "Bà mặc kệ thì thùng rác vùng này bà cũng phải dọn sạch, sau này chúng tôi đã đổi chỗ khác rồi."

Người phụ nữ đội mũ lưỡi trai lập tức thét chói tai không ngừng...

Tần Lạc vừa định đổi kênh chợt thấy gương mặt người phụ nữ đội mũ lưỡi trai, không dám tin mở to hai mắt, trời! Kia không phải mẹ kế Lý Thúy Như sao?

Bà ta từ khi nào thì phải lưu lạc đến quét rác trên đường cái rồi hả?

Người cao ngạo giống như bà ta cũng sẽ...

Bỗng dưng, cô nghĩ đến cái gì trợn tròn hai mắt, chẳng lẽ...

Vì nghi ngờ, cô đành phải lấy điện thoại ra gọi cho Hoắc Kỳ Thành, ai ngờ mới vừa bấm, thì nghe thấy có người đẩy cửa vào.

Người đến chính là Hoắc Kỳ Thành.

"Lạc Lạc, anh rất vui khi em gọi điện thoại cho anh!"

Trong giọng nói của anh tràn đầy hưng phấn, hiển nhiên rất vui vẻ.

Tần Lạc cũng rất không nề mặt giới nước lã: "Tôi gọi điện thoại cho anh chỉ là muốn hỏi rõ một chuyện mà thôi."

Trong lòng Hoắc Kỳ Thành biết rõ: "Em xem tin tức rồi."

Tần Lạc ngược mắt nhìn về phía anh: "Thật là anh làm?"

Hoắc Kỳ Thành ngồi xuống ở trên ghế sofa: "Anh đã cho Lý Thúy Như thời hạn cuối cùng, là chính bà ta coi lời của anh như thành gió thoảng bên tai, một khi đã như vậy, đương nhiên cho bà ta ném thử chút khen thưởng ngoài mức quy định."

Dừng một chút, nhìn về phía Tần Lạc: "Em không thấy là công việc quét dọn vệ sinh này rất thích hợp với bà ta sao?"

Tần Lạc thiếu chút nữa cười ra tiếng, nói thật, khi cô thấy rõ người phụ nữ đội mũ lưỡi trai kia là Lý Thúy Như, trong lòng cô quả thật rất thoải mái.

Lý Thúy Như thích chứng diện ái khoe khoang như thế, để bà ta làm công việc dọn vệ sinh chỉ sợ chẳng khác muốn lấy mạng của bà ta...

Không thể không nói, Hoắc Kỳ Thành thật đúng là rất biết nghĩ, lại có thể nghĩ đến dùng chiêu này để trừng phạt bà ta...

Cô rất muốn cười.

"Có khỏe không!"

"Anh nhìn thấy khoe môi em giác có dấu hiệu giương cao lên..."

Hoắc Kỳ Thành nói ra một câu chân lý.

Kết quả, lọt vào trừng mắt của Tần Lạc: "Đừng tưởng rằng anh giúp tôi lần này thì tôi sẽ cảm kích anh!"

Hoắc Kỳ Thành cũng biết không dễ dàng như vậy: "Đây là điều anh phải làm."

Lại hỏi: "Hôm nay khá hơn chút nào không? Có bất kỳ không thoải mái gì nhất định phải nói với bác sỹ, chiều anh sẽ dẫn Tiểu Tinh đến đây."

Tần Lạc xoay mặt không để ý đến anh.

Hoắc Kỳ Thành còn nói: "Anh giúp em gọt táo."

Tần Lạc cự tuyệt: "Không cần! Tay bất tiện."

Hoắc Kỳ Thành nhìn thoáng qua cánh tay cô bị thật chặt: "Anh có thể bón cho em ăn."

Tần Lạc trợn trừng mắt: "Không cần!"

Hoắc Kỳ Thành rất kiên trì: "Bác sỹ nói ăn hoa quả tươi có lợi cho sự bình phục của thân thể."

Tần Lạc bất đắc dĩ bĩu môi: "Nhiều chuyện có lợi hơn, có phải tôi cũng phải làm!"

Giọng Hoắc Kỳ Thành đặc biệt dịu dàng: "Chuyện đủ khả năng thì hãy làm, ví dụ như ăn trái cây..."

Sau đó, cầm hoa quả đi đến phòng bếp.

Không chỉ rửa sạch quả táo, lại còn rửa một giỏ nho...

Tần Lạc dứt khoát nhắm mắt lại giả vờ ngủ, bảo cô ăn hoa quả anh bón, không bằng đánh ngất xỉu mình đi!

Lần này, Hoắc Kỳ Thành rất kiên nhẫn: "Ngoan, không cần làm khó thân thể của mình."

Giọng nói anh trầm thấp say lòng người, nhưng lúc này Tần Lạc lại không có tâm tình thưởng thức, thế nào cũng nhắm mắt lại không để ý đến anh.

Hoắc Kỳ Thành nhìn cô một cái, không nhanh không chậm nói: "Em mà không mở mắt ra, thì anh hôn em đó."

Anh vừa dứt lời, Tần Lạc liền mở to mắt trừng anh: "Anh dám!"

Hoắc Kỳ Thành nhún vai: "Nếu em không ăn anh có thể thật sự phải làm vậy, dù sao bây giờ em là người bệnh, có thể mặc cho anh bắt nạt..."

Tần Lạc rất tức giận: "Không biết xấu hổ! Ngày hôm qua nói không cho phép một mình anh xuất hiện ở trước mặt tôi, anh là đàn ông sao? Chỉ toàn

nói mà không giữ lời!"

Hoắc Kỳ Thành cũng không tức giận: "Là em gọi điện thoại cho anh trước, anh chỉ đứng lúc xuất hiện ở trước mặt em mà thôi."

Tần Lạc bị nguy biến của anh làm cho tức giận: "Anh quả thực là già mồm át lễ phải!"

Hoắc Kỳ Thành không cùng cô cãi cọ tiếp: "Được rồi, đã đến giờ ăn trái cây, anh đảm bảo em ăn xong anh sẽ rời đi."

Tần Lạc liếc nhìn táo với nho: "Nhiều như vậy sao tôi ăn hết được! Anh là cố ý kiểm soát!"

Hoắc Kỳ Thành thỏa hiệp: "Ăn một nửa."

Tần Lạc: "..."

Vì muốn cho người đàn ông nào đấy mau rời đi, Tần Lạc đành phải chấp nhận anh bón hoa quả, chỉ là vẻ mặt luôn tức giận, không tình nguyện ăn.

Hoắc Kỳ Thành rất hưởng thụ quá trình đút trái cây cho cô ăn, chỉ là, nhìn dáng vẻ cô ăn nho làm cho anh rất muốn... hôn cô...

Chỉ tiếc, bây giờ anh cần phải chịu đựng mới được.

Nếu không thì, tất cả cố gắng này đều phải thất bại trong gang tấc rồi...

Trên đường cái.

Lý Thúy Như hết sức đau khổ, sáng sớm bà còn đang trong giấc mộng đã bị bên ngoài đánh thức, sau đó một đám người áo đen xa lạ liền xông vào trong nhà, còn nói bà vi phạm pháp luật, muốn đưa bà vào ngồi tù...

Bà đương nhiên không chịu, ầm ỹ phải báo cảnh, kết quả cảnh sát người ta đến cũng nói là bà phạm pháp, tội danh thành lập nhất định phải ngồi tù.

Trong nháy mắt, bà muốn chết, khóc rống không chịu đi ngồi tù, phải biết rằng trong ngục giam bị bên ngoài hình dung rất khủng bố, bà ta căn bản là không dám đi...

Ngay lúc bà ta khóc rống không ngừng, những người đó lại cho bà lựa chọn thứ hai, có thể không cần ngồi tù, nhưng cần phải quét dọn vệ sinh để trả nợ.

Bà ta đột nhiên biết mình thật là quá ngây thơ, lại cho rằng Tần Lạc thuê người hù dọa mình, cũng khó trách ông xã tức giận như vậy, tối hôm qua cũng không trở về...

Đồng Ngữ Phi cũng bị động tĩnh bên ngoài đánh thức, mặc áo ngủ xuất hiện thì nhìn thấy một màn kinh hãi như vậy.

"Mẹ, có chuyện gì xảy ra?"

Lý Thúy Như tức giận nói: "Sao lại thế này? Đều là con an ủi mẹ nói đó là điện thoại lừa gạt, bây giờ thì tốt rồi, sao số khổ tôi như vậy!"

Đồng Ngữ Phi trợn mắt há hốc mồm, từ khi nào Tần Lạc có người đứng sau mạnh mẽ giúp chị ta như vậy?

Người mặc đồ đen không dây dưa nữa, trực tiếp mang Lý Thúy Như đi, sau đó có người ném cho bà ta một bộ đồng phục dọn vệ sinh, cũng nói bảy giờ sáng mỗi ngày bà phải đi làm, 5 giờ rưỡi tối tan tầm, nội dung công việc đó là rửa sạch bên trong thùng rác.

Lý Thúy Như sau khi nghe xong thiếu chút nữa ngất đi, đúng, chính thức đến chỗ thùng rác trước mặt, thật thối bà ta muốn ngất đi.

Chỉ tiếc, người mặc đồ đen nói, mỗi ngày không thể ngần ngại đến giờ tan tầm, về sau bà ta phụ trách thùng rác khu vực cần phải rửa thật sạch sẽ, nếu không buổi tối phải tăng ca hoàn thành.

Nên có một màn bà ta khóc lóc om sòm trên TV.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 176: Hào Phóng Thừa Nhận

Hoắc Kỳ Thành vừa đến văn phòng thì thấy có khách đến, chính là người anh rất không muốn gặp.

Giọng không tốt nói: “Chuyện trên công việc về sau trực tiếp giao cho Trình Sâm là được, tôi rất nhiều việc.”

Mặc dù đã chuẩn bị tốt tâm lý, nhưng Giang Ánh Tuyết vẫn cảm thấy rất bi thương, cô hít một hơi thật sâu: “Kỷ Thành, hôm nay em đến là muốn từ chức.”

Lời của cô talàm cho Hoắc Kỳ Thành có chút ngoài ý muốn, ngược mắt nhìn về phía cô ta, giống như chờ cô ta nói tiếp.

Giang Ánh Tuyết rất hài lòng nhìn thấy vẻ mặt nghi hoặc của anh: “Em nghĩ, làm người phụ nữ mạnh mẽ cũng không phải ao ước của em, trong khoảng thời gian này đã xảy ra rất nhiều chuyện, em muốn ra ngoài giải sầu, suy nghĩ rõ ràng mình rốt cuộc muốn cái gì.”

Hoắc Kỳ Thành trầm giọng: “Ừ.”

Giang Ánh Tuyết cắn môi: “Kỷ Thành, anh không có những lời khác muốn nói với em sao? Em làm như vậy hoàn toàn là vì...”

Chân mày thâm thúy Hoắc Kỳ Thành nhíu lên: “Về sau có cần giúp gì có thể nói với tôi, nhưng chuyện tin tức ngày hôm qua không thể phát

sinh lần nữa! Thân phận của em không nên làm bạn với những người đó.”

Lời nói của anh rõ ràng, có ngụ ý.

Thông minh như Giang Ánh Tuyết, tức khắc biết, nhưng trong lòng lại rất không cam lòng: “Kỷ Thành, anh thật sự thích người phụ nữ kia?”

Hoặc Kỷ Thành cũng không muốn tiếp tục giấu diếm, sớm hay muộn đều muốn công khai.

“Đúng, tôi không hy vọng cô làm khó dễ với cô ấy nữa, chuyện trước có thể bỏ qua, về sau để cho tôi phát hiện một lần nữa, cũng đừng trách tôi không khách khí!”

Giọng nói anh sắc bén, giống như tối hậu thư.

Trong lòng Giang Ánh Tuyết giống như một bức tường khó chịu, người đàn ông ở trước mắt lại vì người phụ nữ khác mà cảnh cáo mình?

Còn hào phóng thừa nhận thích cô ta với mình?

Người phụ nữ Tần Lạc kia rốt cuộc có cái gì tốt?

Ở bên ngoài nhìn thanh thuần vô hại như thế, nhưng trên thực tế là kẻ dụ dỗ người khác!

Cô ta càng nghĩ càng tức giận, hận không thể xé gương mặt giả nhân giả nghĩa của Tần Lạc kia...

Nghẹn ngào nói: “Rốt cuộc cô thích điểm nào tốt hơn em? Tại sao anh không thể liếc nhìn em nhiều hơn?”

Ánh mắt Hoặc Kỷ Thành lạnh dần: “Trong thế giới tình cảm vốn không có tại sao, thích chính là thích, không thích chính là không thích, giữa tôi và cô, cho đến bây giờ không có tình yêu nam nữ.”

Giang Ánh Tuyết nức nở nói: “Kỷ Thành, anh chưa từng có thích em sao? Dù chỉ một chút?”

Hoắc Kỷ Thành trả lời rất khẳng định: “Không có.”

Giang Ánh Tuyết: “...”

Giờ khắc này, cô ta giống như bị người ta hung hăng tát một cái, ngay cả bước chân có chút lảo đảo, người đàn ông vô tình thật đáng sợ!

Sẽ không bận tâm đến cảm nhận của cô một chút, lời nói ra so với vẽ mặt còn làm cho lòng người ta lạnh ngắt...

Yêu người đàn ông như vậy, rốt cuộc là hạnh phúc của cô hay là bất hạnh?

Từ phòng làm việc của Hoắc Kỷ Thành ra ngoài, bước chân Giang Ánh Tuyết có chút không ổn định, khi tiến vào thang máy thiếu chút nữa ngã sắp xuống, may mắn đúng lúc Hoắc Cẩm Dương đi tới nhanh tay lẹ mắt đỡ cô ta: “Chị hai, thân thể chị không thoải mái sao?”

Giang Ánh Tuyết vội vàng rút tay mình về, giọng nói nhàn nhạt: “Tôi không sao.”

Sau đó, tiến vào thang máy rời đi.

Cô với em ba không hợp, cũng không muốn có nhiều liên hệ với em rể, mặc dù gặp ở công ty, cô ta nhiều lần cũng chỉ chào hỏi tượng trưng, chưa từng tiếp xúc nhiều.

Hoắc Cẩm Dương quan tâm: “Chị hai, em thấy sắc mặt chị rất không tốt, hay để em đưa chị đi xuống!”

Nói xong, thì muốn đỡ Giang Ánh Tuyết.

Kết quả bị cô ta hung hăng vung ra, sau đó cảm thấy hành vi mình có chút quá kích động: “Tôi thật sự không sao, cậu đang bận, không cần quan tâm đến tôi.”

Hoắc Cẩm Dương vẫn không buông tha: “Chị hai, dù sao chúng ta cũng là người nhà, nói không chừng thân càng thêm thân, em cũng chỉ xuất phát từ lòng tốt thôi.”

Câu phía sau anh ta kích thích nghiêm trọng đến Giang Ánh Tuyết, tức giận nói: “Vậy thì cảm ơn lòng tốt của em rồi! Nhưng cậu lôi lôi kéo kéo với tôi ở công ty như vậy, nếu truyền đến tai Giang Ánh Thần, chỉ sợ cậu về nhà sẽ phải quỳ trên ván giặt!”

Cánh tay Hoắc Cẩm Dương vươn ra cứng đờ, không biết từ lúc nào, mọi người đều biết anh ta sợ vợ.

Mặc dù mọi người không dám ở trước mặt anh ta bàn tán những thứ này, nhưng ngẫu nhiên anh ta cũng có thể nghe được một chút lời ra tiếng vào.

“Các người nghe nói chưa? Cẩm thiếu rất sợ vợ! Mỗi lần hai người cùng xuất hiện, tôi đều thấy đáng vẻ anh ta khúm núm.”

“Tôi đã sớm nghe nói tam tiểu thư nhà họ Giang rất mạnh mẽ, hơn nữa rất có thể thấy, mọi chuyện ở trong gia đình đều đã do cô ta định đoạt.”

“Không thể nào! Nói như vậy chẳng phải Cẩm thiếu thuộc loại nhu nhược?”

Ba chữ phía sau nói rất nhỏ, nhưng Hoắc Cẩm Dương vẫn nghe thấy, trong lòng anh ta nhất thời khó chịu giống như bị tổ ong vò vẽ đốt.

Từ lúc nào, anh ta trở thành trò cười cho nhân viên bàn tán hả?

Từ đó, sau khi anh ta tan tằm đã không muốn về nhà đối mặt với Giang Ánh Thần, từ khi cô ta mang thai càng ngày càng thay đổi tệ hại hơn, cái gì mình cũng phải lựa theo cô ta.

Ngay cả phương diện kia, đều do cô ta định đoạt, chiếm cứ vị trí chủ đạo.

Mỗi lần, đều làm cho mình thiếu hưng phấn.

Sau khi xong việc vẫn còn bị cô ta oán giận mình không tình thú, nói cái gì không biết điều tiết tạo ra không khí lạnh nhạt.

Lâu ngày, ngược lại anh ta luôn nhớ tới Tần Lạc, làm bạn gái, quả thật cô ấy sắc sảo tỉ mỉ, hơn nữa rất biết đứng ở góc độ của mình mà suy xét vấn đề, làm cho mình rất có cảm giác tự hào của người đàn ông.

Chỉ có cô ấy, anh ta mới thả lỏng bản thân nhất, làm chính mình.

Chỉ tiếc...

Đến khi cửa thang máy “Đình đông” một tiếng, Hoắc Cẩm Dương mới từ trong hồi ức đi ra, anh ta quyết đoán ấn thang máy đi xuống.

Tin tức buổi sáng hôm qua anh ta cũng thấy được, Tần Lạc nhất định bị thương không nhẹ, chỉ là tin tức có đúng vậy không?

Sáu năm trước Tần Lạc không phải làm trao đổi sinh ở đại học La Mã sao? Làm sao có thể bị người ta bán đi được?

Trong chuyện này dường như có quá nhiều thứ không thể nói nổi.

Mặc dù trên weibo đã bởi vì chuyện này mà công khai giải thích, cũng chứng minh là ghen tị Tần Lạc mà nói dối tạo ra mưu hại cô ấy, nhưng anh ta vẫn cảm thấy rất kỳ lạ.

Cũng có nghi vấn giống trong lòng Hoắc Cẩm Dương còn có Cố Nam Châu, từ khi nhìn thấy tin tức Tần Lạc, anh liền gọi điện thoại cho cô, nhưng vẫn không gọi được.

Sau khi mất liên lạc cả đêm, anh quyết định tự mình đến bệnh viện thành phố nhân dân hỏi một chút, anh nhớ Tần Lạc có người bạn tốt đi làm ở đó, cũng là bạn cùng lớp trung học với anh - - Bùi Tử Ninh.

Mới từ phòng giải phẫu ra ngoài, còn chưa kịp rửa tay, Bùi Tử Ninh đã được ý tá nhỏ Đinh Đinh cho biết: “Chị Bùi, có người đàn ông trai rất đẹp trai tìm chị! Giống như từng thấy ở trong TV, tất cả mọi người đang bàn tán nhao nhao là bạn trai chị!”

Mới đầu Bùi Tử Ninh tưởng rằng Trình Nặc đến bệnh viện tìm mình, về sau suy nghĩ lời Đinh Đinh nói “Giống như từng thấy ở trong TV”, thì gạt bỏ suy nghĩ là Trình Nặc.

Nhiều may, chẳng lẽ là Hoắc Kỳ Thành?

Không thể nào! Anh ta đã bắt cóc Lạc Lạc còn tìm mình để làm gì?

Lập tức liếc mắt nhìn Đinh Đinh một cái: “Nói mò cái gì vậy!”

Đinh Đinh cười mờ ám, cũng không tin lời Bùi Tử Ninh, bây giờ quá nhiều cô gái không thích khoa trương cuộc sống cá nhân của bản thân ra bên ngoài, bác sỹ Bùi là một trong số đó.

Bùi Tử Ninh cởi đồ giải phẫu, rửa tay xong mới theo Đinh Đinh đến nơi anh đẹp trai chờ đợi cô.

Từ xa, thì cô đã nhận ra bóng lưng đối phương là Cố Nam Châu.

Không khỏi buồn bực, Cố đại luật sư tìm mình để làm gì?

Đình Đình vừa thấy vẻ mặt của cô thì chế nhạo nói: “Em nói không sai chứ? Là bạn trai của chị Bùi?”

Bùi Tử Ninh liếc xéo cô một cái: “Cô suy nghĩ nhiều, là bạn thời trung học.”

Sau đó đi qua: “Sao hôm nay Cố đại luật sư rảnh rồi đến tìm tôi?”

Cố Nam Châu nhìn cô một cái: “Tần Lạc nằm viện ở đây sao?”

Lúc này Bùi Tử Ninh mới bừng tỉnh đại ngộ, thì ra là vì Lạc Lạc!

Đào hoa của con nhóc thối thật nhiều!

“A... Cậu ấy vốn nằm viện ở đây, nhưng bị phóng viên phát hiện, thì chuyển đến bệnh viện Kiều Dương rồi.”

“Bệnh viện Kiều Dương?”

“Ừ.”

Cố Nam Châu dừng một chút: “Có quan hệ với Hoắc Kỳ Thành?”

Bùi Tử Ninh có chút ngoài ý muốn nhìn anh ta một cái, chẳng lẽ Lạc Lạc nói với anh ta những thứ này?

Cố Nam Châu là người đàn ông quan sát tỉ mỉ, anh vốn đang chỉ suy đoán, nhưng từ trong ánh mắt của Bùi Tử Ninh đã hoàn toàn có thể xác nhận rồi.

“Cố luật sư thật sự thích Lạc Lạc sao?”

Bùi Tử Ninh không đáp hỏi lại, thật ra cô cảm thấy Cố Nam Châu là người đàn ông tốt, nếu không phải Lạc Lạc vẫn bị tên khốn khiếp Hoắc Kỳ Thành dây dưa, thì hai người bọn họ rất xứng đôi.

Những chuyện tình cảm, làm người đứng xem, cô không thể nhúng tay.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 177: Cả Đời Không Qua Lại Với Nhau

Ngược lại Cố Nam Châu rất thẳng thắn: “Đúng, tôi thích Tần Lạc.”

Bùi Tử Ninh rất thích thành thực của anh, thích là thích, không thích chính là không thích, cũng không có gì cần thiết phải giấu.

Lập tức trêu ghẹo nói: “Chắc không phải cậu thầm mến Lạc Lạc chúng tôi từ thời trung học chứ?”

Cố Nam Châu nhếch môi: “Cô cảm thấy vậy sao?”

Dễ dàng vứt vấn đề một lần nữa cho Bùi Tử Ninh.

Bùi Tử Ninh không vương mắc nhiều ở trên vấn đề này: “Ý của cậu là, mặc kệ Lạc Lạc từng xảy ra chuyện gì, thì cậu vẫn thích con người cậu ấy đúng không?”

Cố Nam Châu gật đầu: “Đương nhiên.”

Bùi Tử Ninh lần thứ hai nhìn anh một cái: “Ngày hôm qua di động của Lạc Lạc bị rơi hỏng ở hiện trường, vừa mới thay máy khác, số điện thoại không thay đổi.”

Nói đến đây, đã rất rõ ràng, cậu muốn đến thăm cô ấy thì tự mình liên hệ, tôi có thể giúp cũng chỉ có những thứ này.

Trong lòng Cố Nam Châu biết rõ: “Cảm ơn.”

Bùi Tử Ninh phóng khoáng khua tay: “Đều là bạn học cũ, nói cảm ơn cái gì! Tôi còn bận việc!”

Không ngờ, một màn hai người đứng trên hành lang nói chuyện với nhau đúng lúc Bạch Trì Đình đi ngang qua nhìn thấy, anh ta vốn muốn tìm Bùi Tử Ninh tâm sự, kết quả mới vừa đi đến bộ phận khoa ngoại thì nghe ý tá bàn tán.

“Anh chàng đẹp trai vừa đến là bạn trai của bác sỹ Bùi thật sao?”

“Tôi cảm thấy đúng chín phần! Bác sỹ Bùi ưu tú như thế, với anh chàng đẹp trai kia rất xứng đôi!”

“Đúng vậy! Đẹp trai mỹ nữ mà! Thấy thế nào đều đẹp mắt!”

Môi Bạch Trì Đình mím chặt, thật sự cô ấy đã có bạn trai rồi sao?

Quả thật khi nhìn thấy người đàn ông kia, anh không thừa nhận cũng không được đối phương quả thật rất ưu tú, đứng chung một chỗ với Ninh Ninh rất xứng đôi.

Chỉ là, trong lòng anh rất không thoải mái.

Tâm tình Bùi Tử Ninh sung sướng chuẩn bị trở về văn phòng, kết quả đi đến ngã rẽ đột nhiên bị một lực mạnh mẽ lôi kéo đi về phía trước.

Bạch Trì Đình lôi cô đến trên ban công trống trải mới buông tay cô ra.

Bùi Tử Ninh tức giận hất tay anh ra: “Anh có bệnh à! Buổi sáng ra cửa chưa uống thuốc thì bây giờ trở về uống! Nổi điên lôi kéo tôi làm gì?”

Nói xong thì chuẩn bị đi.

Cùng làm trong một bệnh viện với người đàn ông đã rất hành hạ cô, kết quả lại còn thường xuyên ngẫu nhiên gặp, thật sự là lộn máu mà!

Bạch Trì Đình trầm giọng hỏi: “Người đàn ông vừa rồi là bạn trai em phải không?”

Từ trên vẻ mặt sung sướng của cô anh đã nhận ra, nhưng vẫn không nhận được muốn xác nhận một lần nữa.

Bùi Tử Ninh có cảm giác bị ghen thờ, tên khốn khiếp này thật sự điên rồi sao?

“Người đàn ông kia có phải bạn trai tôi không có liên quan đến anh sao? Bác sỹ Bạch anh có thể đừng cảm thấy bản thân tốt đẹp mà chạy đến can thiệp chuyện của tôi được không? Anh quản được sao?”

Giọng nói của cô rét lạnh mĩa mai, giống như nghe được truyện cười hay nhất.

Bạch Trì Đình bị cô giễu cợt làm cho một câu cũng không nói được, dứt khoát giống như trút giận che miệng Bùi Tử Ninh lại.

Lần này, đến Bùi Tử Ninh kinh ngạc mở to hai mắt, chết tiệt! Tên khốn khiếp này hôm nay ra cửa nhất định không uống thuốc!

Bạch Trì Đình đã nghĩ đến giờ phút này thật lâu, hôm nay vốn muốn giải thích rõ ràng với Bùi Tử Ninh, Khả Khả không phải là bạn gái anh, mà là em họ anh.

Còn có, anh vẫn không quên được cô, muốn cùng cô bắt đầu lại lần nữa.

Vừa mới bắt đầu lời mờ, nhưng lập tức tỉnh táo lại Bùi Tử Ninh sử dụng toàn bộ sức mạnh đẩy Bạch Trì Đình ra, không chút suy nghĩ cho anh một cái tát.

“Bạch Trì Đình! Tôi đã sớm không còn là tiểu học muội nhu thuận nghe anh nói của sáu năm trước! Phiền anh cách xa tôi một chút? Từ lúc anh bắt

đầu xuất hiện ở trước mặt tôi, mỗi lần tôi nhìn thấy anh đều cảm thấy rất ghê tởm! Liên tiếp gọi lên ký ức thời đại học đau khổ nhất! Lại càng nhắc nhở tôi vĩnh viễn không nên quên tổn thương anh đã mang cho tôi!”

Bùi Tử Ninh nói ra tất cả lời ẩn dấu trong lòng rất lâu.

Đáy mắt Bạch Trì Đình lướt qua đau thương: “Thật xin lỗi, năm đó anh “

Bùi Tử Ninh lạnh lùng cắt ngang lời anh nói: “Chuyện quá khứ không cần phải nhắc lại nữa, tôi nói những lời này không phải muốn nghe anh giải thích, trong cuộc đời ai cũng gặp một hai người đàn ông cản bả? Lỗi thời đại học đã phạm phải tôi không hy vọng lan tràn đến trong công việc, cách nhiều năm như vậy, chúng ta đã không còn là người năm đó nữa.”

Dừng một chút, cô hít một hơi thật sâu: “Sau này anh đi đường lớn của anh, tôi đi của cầu độc mộc của tôi, cả đời không qua lại với nhau.”

Câu cuối cùng, nói đặc biệt nhấn mạnh, cũng đặc biệt kiên định.

Vẻ mặt Bạch Trì Đình hơi xúc động: “Ninh Ninh, thật ra”

Bùi Tử Ninh mạnh mẽ cắt ngang lời anh: “Không! Anh đừng nói! Tôi không muốn nghe! Nguyên vọng lớn nhất bây giờ của tôi là cả đời không qua lại với anh, nếu anh có lỗi với tôi trước đây, có thể thỏa mãn yêu cầu nho nhỏ ấy của tôi không?”

Cô gần như cầu xin anh.

Bạch Trì Đình giống như gặp phải quyết định lớn, sau một lúc lâu mới bằng lòng nói: “Không thể.”

Năm đó anh đột nhiên rời đi là có nguyên nhân, sở dĩ không nói cũng là bởi vì ...

Bây giờ toàn bộ chương ngại đã được quét dọn, anh quyết định theo đuổi Bùi Tử Ninh một lần nữa, cho nên không thể đồng ý yêu cầu của cô.

Bùi Tử Ninh không ngờ anh có thể nói “Không thể”, sững sốt một giây, lạnh lùng ném một câu: “Anh không đồng ý cũng không sao, tôi nghĩ như vậy là được.”

Nói xong, thì bước nhanh rời ban công.

May mắn chỗ này tương đối kín đáo, nếu không chưa đến một giờ quan hệ cô với Bạch Trì Đình sẽ truyền khắp cái bệnh viện này, cái cảm giác này sẽ rất tệ!

Vừa về đến phòng làm việc thì nhận được tin nhắn của Trình Nặc: Buổi tối có rảnh không? Cùng ăn cơm?

Bùi Tử Ninh nham súc, thôi! Người đàn ông chủ nhiệm giới thiệu này coi như đáng tin, mỗi lần hẹn mình đều nhơ nhã lễ độ, hơn nữa cũng thông cảm tính chất công việc của mình...

Coi như là đối tượng cũng không tệ lắm.

【Ừ, tối nay tôi mời anh! Coi như tôi bù lại vài lần trước tặng ca lỡ hẹn.】

【Em quá khách khí, anh cũng biết tính chất công việc của dưỡng, bác sỹ khoa ngoại có tình huống tạm thời tặng ca, nếu quyết định kết giao với em, những thứ này anh đều có thể thông cảm.】

Nghe đến đây, dường như Bùi Tử Ninh cảm động, người đàn ông như vậy thật biết săn sóc.

Chỉ là, mình luôn luôn ít đi một phần rung động với anh ta.

Có đôi khi cảm thấy mình quá dễ tâm vào chuyện vụn vặt, nếu mục đích là kết hôn, đương nhiên phải lựa chọn một người đàn ông tốt đáng tin lại chăm sóc mình.

Trình Nặc không thể nghi ngờ là người tốt nhất.

【Cám ơn. 】

【Sau khi anh tan làm sẽ đến cửa bệnh viện chờ em.】

【Được.】

Đế điện thoại di động xuống, Bùi Tử Ninh tựa vào ở trên ghế ngồi hít một hơi thật sâu, gần đây cha mẹ đều thúc giục mình, thử kết giao với Trình Nặc cũng được.

Y tá Tiểu Thiển gõ cửa tiến vào, vui mừng nói: “Bác sỹ Bùi, tối nay tập thể bộ phận khoa ngoại chúng ta liên hoan, cô nhất định phải đến...!”

Bùi Tử Ninh nhú mày: “Sao tôi không có nghe nói?”

Tiểu Thiển cười tí mắt nói: “Tôi cũng mới từ chỗ chủ nhiệm Lăng nghe nói, nghe nói là bởi vì người bệnh khen ngợi phòng chúng ta, trong viện đặc biệt phê, lần phẫu thuật đó bác sỹ Bùi cũng có tham dự, cho nên Lăng chủ nhiệm cố ý dặn tôi phải thông báo cho chị!”

Bùi Tử Ninh có chút áy náy nói: “Tối nay tôi đã hẹn với người khác rồi.”

Tiểu Thiển như tên trộm nháy mắt ra hiệu: “Là bạn trai sao? Nếu vậy thì đúng lúc mang đến cho chúng ta gặp mặt! Còn có thể giúp cô kiểm tra!”

Bùi Tử Ninh có chút bất đắc dĩ, Tiểu Thiển này! Sao không nói sớm một chút với mình!

Bước tiếp theo, cô suy nghĩ thật lâu, gửi tin nhắn cho Trình Nặc: Mới vừa được thông báo, buổi tối phòng liên hoan, anh muốn cùng đến không?

Nếu đã quyết định kết giao với anh ta, mang đến cho các đồng nghiệp gặp mặt cũng không có gì, đúng lúc để cho các đồng nghiệp bệnh viện biết mình đã có bạn trai.

Cũng để cho tên khốn khiếp nào đấy biết.

Ngược lại Trình Nặc rất bất ngờ khi Bùi Tử Ninh sẽ trưng cầu ý kiến của mình, mang mình đi gặp đồng nghiệp của cô, đây không thể nghi ngờ chính là công khai quan hệ của bọn họ.

Cứ như vậy, dượng cũng biết, người trong nhà sẽ yên tâm rồi.

Nghĩ vậy, anh ta liền vui vẻ đồng ý, trả lời: Được, sau khi tan làm anh ở cửa bệnh viện chờ em.

Câu trả lời của anh làm cho lòng Bùi Tử Ninh rơi xuống đất tới, xem ra anh ta cũng muốn tiến thêm một bước với mình, cứ như vậy đi!

Tần Lạc nhận được điện thoại của Cố Nam Châu cũng không bất ngờ, giữa bạn bè cần thẳng thắn với nhau, nếu anh hỏi tới, cô sẽ nói cho anh không sao cả.

Dù sao, bọn họ không có khả năng, nếu mình đi qua có thể dọa anh lùi bước, cũng được.

Cố Nam Châu mang theo lẵng hoa cùng hoa quả đến phòng bệnh Tần Lạc, chỉ liếc mắt một cái, thì anh biết đây nhất định là sắp xếp của Hoắc Kỳ Thành, cũng chỉ có anh ta có thể để Tần Lạc ở phòng VIP nhất như vậy.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 178: Tuyên Bố Quyền Sở Hữu Giúp Ba

Cố Nam Châu không biểu hiện quá nhiều kinh ngạc ra, cũng không tò mò đánh giá một vòng phòng bệnh, ánh mắt bình thản lạnh nhạt: “Thân thể đỡ nhiều chưa?”

Tần Lạc cảm nhận ý tốt của anh, người đàn ông này, luôn luôn làm cho mình cảm động

Lập tức khước miệng giật giật cười khố: “Bác sỹ nói mình phải nghỉ ngơi ít nhất một tháng mới được, rất không dễ dàng tìm được công việc mới chắc mình sắp bị đuổi rồi.”

Cố Nam Châu bị cảm xúc lạc quan của cô làm nở nụ cười: “Tình huống bị thương nằm viện ngoài ý muốn này khó lòng phòng bị, nói nguyên nhân với công ty mới có thể nghỉ ngơi.”

Tần Lạc bĩu môi: “Bị anh đúng rồi, cũng không biết công ty là đồng tình cảnh ngộ của tôi hay là nể mặt anh, quả thật cho tôi nghỉ một tháng.”

Cố Nam Châu cười nhẹ: “Tôi luôn luôn tôn trọng lựa chọn của cô, sẽ không chào hỏi sau lưng cô.”

Trong lòng Tần Lạc ấm áp, tự giễu nhếch môi: “Đó chính là đồng tình cảnh ngộ của tôi, nói ra, năm nay đúng là năm hạn không có lợi của tôi, đã lần thứ hai nằm viện rồi.”

Cố Nam Châu an ủi nói: “Sang năm sẽ tốt.”

Tần Lạc bĩu môi: “Chỉ mong vậy!”

Đang trò chuyện, cửa bỗng nhiên bị đẩy ra, Mary dắt Hoắc Gia Tinh đi đến, khi nhìn thấy bên trong có người đàn ông xa lạ, một lớn một nhỏ đều sửng sốt một phen.

Nhất là Hoắc Gia Tinh, trong mắt cảnh giác nhìn về phía Cố Nam Châu, giống như sợ anh cướp Tần Lạc đi.

Cố Nam Châu cũng đánh giá bé trai đối diện, rất rõ ràng, bé trai này là phiên bản nhỏ của Hoắc Kỳ Thành.

Chỉ là, anh lại cảm thấy mặt mũi bé trai này có chút tương tự với Tần Lạc.

Mà tuổi của bé chắc khoảng năm sáu tuổi.

Mary vội vàng mở miệng hóa giải xấu hổ: “Lạc Lạc, sau khi Tiểu Tinh nghe nói cô bị thương thì cố ý mang hộp cơm tình yêu cho cô.”

Hoắc Gia Tinh nghe thấy tên mình thì lập tức giống như hiến vật quý giờ hộp cơm nhỏ trong tay mình lên: “Chị, đây là em học làm cơm với thím!”

Tần Lạc cảm động không thôi: “Ừ, chị nhất định sẽ ăn hết.”

Hoắc Gia Tinh vui vẻ đi đến trước mặt cô, sau đó bị Cố Nam Châu ngăn cản tầm mắt ngẩng đầu nhìn hướng anh, ngọt ngào ngây thơ nói: “Chú, chú là người theo đuổi chị gái sao?”

Đứa nhỏ nói trắng ra như vậy làm cho Tần Lạc có chút xấu hổ, Tiểu Tinh thật sự là một tiểu quý!

Cố Nam Châu sờ sờ cái mũi, bình tĩnh tự nhiên trả lời: “Đúng!”

Trả lời của anh nhất thời khơi dậy ngàn tầng sóng, Tần Lạc kinh ngạc nhất, thật sự không làm bạn bè được sao?

Mary nhìn Cố Nam Châu vài giây, bỗng nhiên kêu lên: “Tôi nhớ ra rồi! Anh chính là Cố đại luật sư danh tiếng thường xuyên xuất hiện trên tivi! Nghe nói án tử qua tay anh chưa từng bị thua, còn là ông xã lý tưởng trong muôn vàn thiếu nữ.”

Cố Nam Châu nâng gọng kính mắt: “Cảm ơn đã khích lệ.”

Tần Lạc lại kinh ngạc nhỏ, Cố luật sư không phải luôn luôn rất bề bộn sao?

Sao lúc này lại thừa nhận, còn nghiêm trang nói “Cảm ơn”, hoàn toàn không phải phong cách của anh ta!

Hoắc Gia Tinh nhìn về phía Cố Nam Châu ánh mắt càng thêm cảnh giác, thì ra tình địch của ba lợi hại như vậy! Xem ra mình phải giúp ba một chút mới được!

Mary nghĩ thầm: lần này A Thành thật sự gặp phải kình địch.

“Chú luật sư, chú đã tới chậm một bước, chị gái đã có bạn trai rồi.”

“Tiểu Tinh, chị chưa có bạn trai.”

Lần này Tần Lạc không để mặc Hoắc Gia Tinh nói bậy, cô không thừa nhận Hoắc Kỳ Thành là bạn trai mình, mặc dù không muốn có bất kỳ phát triển gì với Cố Nam Châu cũng không thể khiến anh ta cho rằng mình nghĩ một đằng nói một nẻo.

Như vậy không tốt!

Không phải phong cách của cô.

Hoắc Gia Tinh chớp chớp mắt, dường như không dự đoán Tần Lạc sẽ vạch trần lời mình nói, nhất thời trong mắt to đen lúng liếng lộ ra tủi thân.

“Chị “

Tần Lạc có chút không đành lòng, mềm giọng nói: “Chị rất thích Tiểu Tinh, nhưng chị càng thích Tiểu Tinh làm một đứa bé thành thực.”

Hoắc Gia Tinh bĩu môi, tâm bất cam tình bất nguyện nói: “Coi như ba không phải bạn trai của chị, vậy cũng là ba em theo đuổi chị trước, chú luật sư phải xếp ở phía sau mới được!”

Giọng trẻ con của bé đặc biệt kiên định, thiếu chút nữa chọc cho ba người lớn trong phòng cười.

Tần Lạc có chút dở khóc dở cười, Tiểu Tinh mới năm tuổi rưỡi, ai, ôi! Mà ranh ma như vậy.

Cố Nam Châu cũng không giận, trước sau bình tĩnh: “Chú đương nhiên hiểu thứ tự đến trước sau, nhưng đến trước cũng không nhất định nắm được tiên cơ.”

Hoắc Gia Tinh ưỡn bộ ngực nhỏ: “Ai nói không có tiên cơ? Chính là cháu!”

Bộ dáng của bé đặc biệt đáng yêu, ngay cả Cố Nam Châu cũng buồn cười, thật không ngờ tính tình Hoắc Kỳ Thành lạnh lùng như vậy lại sinh ra một đứa con trai đáng yêu ngoan lành lợi như vậy.

Thật đúng là rất bất ngờ!

Vẻ mặt Tần Lạc đầy vạch đen, thật rất xấu hổ với tình huống này.

May mắn Sở Sự Vụ luật sư gọi điện thoại đến, Cố Nam Châu có việc đi trước rồi.

“Dưỡng thương thật tốt, vài ngày nữa tôi trở lại thăm cô.”

“Ừ, tạm biệt!”

Sau khi anh ta rời đi, ở trong lòng Tần Lạc thở phào nhẹ nhõm, thật hy vọng lời nói mới vừa rồi của Cố luật sư chỉ là nói đùa.

Còn có, chỉ mong anh ta cảm thấy mình quá phức tạp, không đáng để anh ta thích.

Hoắc Gia Tinh bỗng nhiên nhỏ giọng mở miệng: “Chị, chị thích chú luật sư vừa rồi sao?”

Tần Lạc chột ngắc đầu nhìn hướng con trai: “Nói bậy gì đó? Chị ngoại trừ Tiểu Tinh ai cũng không thích.”

Lời này rất nghiêm túc.

Hoắc Gia Tinh vui vẻ đồng thời cũng vì ba lo lắng, giống như không xác định lại hỏi một lần: “Chị, chị thật sự không thích chú luật sư kia chứ? Mẹ nuôi nói chú ấy rất lợi hại!”

Vẻ mặt Tần Lạc bất đắc dĩ, cười tí mắt nói: “Ba em cũng rất lợi hại! Nhưng chị không thích ba em.”

Nếu đã vạch trần, vậy thì nói rõ ràng, tránh cho Tiểu Tinh với ai cũng nói mình là người yêu của ba bé, hiểu lầm như vậy thật không tốt.

Giọng nói của cô dịu dàng, làm cho đứa bé dễ dàng tiếp thu, hơn nữa làm nền vừa rồi, trên cơ bản Hoắc Gia Tinh tin chị gái không thích ba thật.

Bé nhú lông mày nhỏ suy nghĩ: Nên làm thế nào mới có thể để cho chị thích ba?

Thật đau đầu!

Ba thật sự quá kém! Ngay cả theo đuổi con gái cũng phải làm người con trai như bé quan tâm, ài

Tần Lạc yêu thương sờ sờ đầu Tiểu Tinh: “Chị thích Tiểu Tinh nhất, hơn nữa vĩnh viễn cũng sẽ không thay đổi.”

Hoắc Gia Tinh vội vàng vươn tay nhỏ ra muốn ngoéo tay với cô: “Ngoéo tay thắt cổ một trăm năm không được thay đổi!”

Khóe mắt Tần Lạc đầy dịu dàng: “Ừ!”

Nhìn một màn này, khóe mắt Mary đã có chút ươn ướt, gần như cô nhìn Tiểu Tinh lớn lên, bé vẫn chưa từng đặc biệt giữ gìn tình cảm với người phụ nữ nào, máu mủ tình thâm quả là không sai!

Hôm nay Giang Ánh Thần đến bệnh viện Kiều Dương làm siêu âm thai, bởi vì không có hẹn trước, lúc này không có biện pháp làm.

“Giang tiểu thư, thật sự xin lỗi, muốn siêu âm màu nhất định phải hẹn trước, cô không làm thủ tục trước cho nên bệnh viện chúng tôi thật sự không làm được.”

“Giang Ánh Thần tôi còn cần phải hẹn trước sao? Các người có biết tôi là ai không?”

“Giang tiểu thư, thật sự xin lỗi “

“Gọi viện trưởng của các người đến đây, tôi muốn tự mình nói chuyện với anh ta!”

Giang Ánh Thần ra vẻ tôi là chị hai, tôi quyết định.

Nhưng y tá cũng không bị hù dọa, vẫn kiên trì nguyên tắc không chịu cho cô ta đặc quyền.

Hoắc Cẩm Dương đen mặt nhỏ giọng đi đến trước mặt vợ: “Thần Thần, chúng ta đi bệnh viện trước kia không được sao? Ở bên kia cũng đầy đủ cần gì phải chạy đến đây?”

Giang Ánh Thần liếc nhìn ông xã, dường như ghét bỏ anh ta không có khả năng: “Anh không biết bệnh viện Kiều Dương là bệnh viện tốt nhất thành phố A chúng ta sao? Làm siêu âm màu 4D quan trọng như vậy em đương nhiên muốn đến đây.”

Giọng nói của cô ta chắc chắn, dường như không cho thương lượng.

Dừng một chút, nhìn về phía y tá nhỏ: “Ở chỗ các người không phải có chế độ khách quý sao? Có phải người nào cho tiền nhiều hơn có thể ở tầng dành riêng cho khách quý đúng không?”

Mặt y tá nở nụ cười: “ Phí khách quý quả thật so với người bệnh bình thường cao hơn, nhưng khách quý bệnh viện chúng ta cũng không phải ai cũng được.”

Một câu đơn giản, tương đương với đánh vào mặt Giang Ánh Thần.

Cô ta tức giận đến nổi sắc mặt đã tái đi: “Một y tá nhỏ cũng dám ngang ngược như vậy!”

Hoắc Cẩm Dương vừa mới chuẩn bị nói cái gì đã bị cô ta kéo lại: “Ông xã, không phải chú ba anh rất thân với viện trưởng ở đây sao? Nếu không anh gọi điện thoại cho chú ấy để châm chước?”

Về mặt Hoắc Cẩm Dương đầy vạch đen: “Thần Thần, chúng ta với chú ba xung khắc như nước với lửa, em bảo anh gọi điện thoại cho chú ấy để giúp đỡ sao?”

Giang Ánh Thần lại lơ đãng: “Đây không dính đến quan hệ quyền lợi, có cái gì không thể? Hay là anh gọi điện thoại cho ông nội, để ông nội ra mặt, em cũng không tin Giang Ánh Thần em hôm nay vẫn không thành khách quý của bệnh viện Kiều Dương!”

Hoắc Cẩm Dương có chút đau đầu, tối hôm qua uống hơi nhiều, buổi sáng vốn định sẽ ngủ thêm, kết quả lại bị vợ ép buộc kéo đến bệnh viện, rõ ràng lúc trước ở một bệnh viện khác, cũng không biết cô ta nghĩ thế nào liền muốn đổi bệnh viện.

Giăng co tới trưa, rốt cục Giang Ánh Thần đã được như mong muốn trở thành khách quý của bệnh viện Kiều Dương, cô ta giống như người tuần tra dương cầm ở tầng 12 dành riêng cho khách quý đi tới đi lui.

Miệng liên tục thở dài nói: “Thật không giống với khu vực phòng bệnh bình thường, khó trách mọi người đều muốn trở thành khách quý của bệnh viện Kiều Dương.”

Khi đi đến bên kia hành lang, có bảo vệ ngăn cản cô ta: “Thật xin lỗi, bên này là khu vực khách quý cao nhất của chúng tôi, không cho phép tiến vào.”

Giang Ánh Thần nhất thời giống như bình thường chẹn họng, kiêu ngạo nói: “Tôi chính là khách quý cao nhất!”

Bảo vệ nhìn cô ta một cái: “Thật xin lỗi! Các người không phải!”

Bọn họ đều được nhận biết khách quý đặc biệt, liếc mắt một cái có thể phân biệt rai, lại thêm hai ngày nay vào ở chỉ có một người, còn là bạn của viện trưởng.

Hoắc Cẩm Dương vội vàng kéo vợ muốn xù lông: “Được rồi, thủ tục siêu âm màu 4D đã làm xong chúng ta cũng cần phải trở về, buổi chiều anh còn có rất nhiều chuyện phải xử lý.”

Vẻ mặt Giang Ánh Thần không cam lòng: “Em muốn trở thành khách quý đặc biệt!”

Hoắc Cẩm Dương trợn trừng mắt: “Em có thể đừng có chuyện gì đều ganh đua so sánh với người khác được không? Em có biết em âm ỉ muốn trở thành khách quý chúng ta đã thiếu chú ba một ân huệ không?”

Giang Ánh Thần giận dữ nói: “Nợ ân huệ thì thế nào? Giang Ánh Thần em từ nhỏ đến lớn đều muốn thứ tốt nhất, đây là nguyên tắc của em!”

Hoắc Cẩm Dương cũng tức giận: “Vậy em cứ kiên trì nguyên tắc của em! Anh đi!”

Giang Ánh Thần tức giận thiếu chút nữa ngất đi.

Cô ta cảm giác ông xã không đối tốt với cô như trước nữa.

Tiếng tranh cãi hai người bọn họ đúng lúc Tần Lạc đang chống nạng đi đến cửa phòng bệnh nghe được, vốn đang không xác định là hai người bọn họ, nghe xong hai câu thì xác nhận chắc chắn.

Thật đúng là oan gia ngõ hẹp!

Năm viện cũng có thể gặp.

Mary với Tiểu Tinh đi lấy cơm trưa cho mình, nên sẽ không gặp phải?

Có đôi khi! Cô càng sợ chuyện gì thì nó sẽ càng xảy ra.

“Tiểu Tinh, sao cháu ở trong này?”

Hoắc Cẩm Dương đi được hai bước thì nhìn thấy em họ đi theo một người phụ nữ phía sau, hai người xem ra rất thân thiết.

Hoắc Gia Tinh nghe thấy tiếng phản xạ có điều kiện xoay đầu qua, sau khi nhìn thấy là anh họ với chị dâu, cười tí mắt chào hỏi với bọn họ: “Anh Cẩm Dương, chị Ánh Thần.”

Mary cũng biết nhà họ Hoắc rất phức tạp, thì bảo y tá phía sau đi theo mang đồ ăn đi vào, mặt mỉm cười nhìn thoáng qua nam nữ đối diện, xem như chào hỏi qua.

Giang Ánh Thần từng gặp Hoắc Gia Tinh hai lần, cũng có chút buồn bực sao bé lại ở chỗ này, hơn nữa bên cạnh bé là mỹ nữ tóc vàng còn phân phó ý tá bên cạnh bưng thức ăn đến khu vực khách quý đặc biệt mà bảo vệ không cho cô ta đi vào!

Cô ta rất muốn biết người bên trong ở rốt cuộc là ai!

“Tiểu Tinh, cô ấy là ai vậy? Em với người ở bên trong kia có quan hệ gì?”

Giang Ánh Thần tươi cười rạng rỡ lời nói khách sáo, bây giờ cô ta quan tâm nhất chính là vấn đề này.

Hoắc Gia Tinh chớp chớp mắt, giọng trẻ con đáng yêu: “Đây là mẹ nuôi em! Người ở bên trong đương nhiên là bạn mẹ nuôi em.”

Giang Ánh Thần nỉ non lên tiếng: “Mẹ nuôi?”

Lập tức nhìn về phía Hoắc Cẩm Dương, muốn để anh xác nhận.

Hoắc Cẩm Dương cũng biết em họ có ba nuôi mẹ nuôi, hình như là viện trưởng và viện trưởng phụ nhân bệnh viện Kiều Dương, cho nên mỹ nữ tóc vàng trước mắt chính là viện trưởng phụ nhân?

“Tiểu Tinh, ba em đâu? Chú ấy yên tâm để một mình em ở đây sao? Nếu không trở về với anh Cẩm Dương? Ông nội nhìn thấy em sẽ rất vui vẻ.”

Hoắc Gia Tinh lắc lắc đầu: “Không được, ba biết em ở đây, buổi tối em sẽ trở về ăn cơm với ông bà nội.”

Giang Ánh Thần quan tâm không phải cái này, cô ta nhiệt tình nhìn về phía Mary, “Mẹ nuôi Tiểu Tinh, tôi là chị Tiểu Tinh, cô quen người bệnh trong khu vực khách quý đặc biệt? Có thể đưa tôi đi vào thăm một chút không?”

Vẻ mặt Mary nghi ngờ nhìn về phía cô ta: “Chúng ta không quen biết, tại sao tôi phải dẫn cô đi thăm bạn của tôi?”

Cô dứt khoát cự tuyệt.

Giang Ánh Thần có chút xấu hổ, nhưng cô ta rất nhanh tự bào chữa “Thật ra, tôi muốn trở thành khách quý đặc biệt của bệnh viện, không biết có đường tắt gì không?”

Mary lắc đầu: “Danh sách khách quý đặc biệt có hạn, đã đầy vài năm nay.”

Sắc mặt Giang Ánh Thần xám trắng: “ “

Hoắc Cẩm Dương vội vàng lôi kéo cô ta: “Được rồi! Về nhà đi!”

Giang Ánh Thần vẫn còn muốn nói cái gì, Mary đã dắt Hoắc Gia Tinh đi.

Tần Lạc đứng ở cửa nghe đoạn đối thoại thể thở ra một hơi, Tiểu Tinh rất lạnh lợi! Hoắc Cẩm Dương quả thật tìm được bà xã tốt! Chỉ sợ cuộc hôn nhân về sau của anh ta sẽ không hạnh phúc!

Ha ha

Nhưng những thứ này cũng không liên quan hệ gì đến mình.

Tiền nhiệm chính là tiền nhiệm, đã sớm là qua khứ một đi không trở lại rồi!

Mary cùng Hoắc Gia Tinh vừa vào phòng thì bắt đầu lải nhải, đầu tiên là giọng Mary: “Lạc Lạc, vừa rồi chúng tôi ở bên ngoài hành lang gặp anh họ và chị dâu của Tiểu Tinh, người phụ nữ kia vừa nhìn thì vô cùng thông minh lanh lợi, còn muốn thành khách quý đặc biệt của bệnh viện chúng ta, phiền nhất là loại người tự cho là đúng này!”

Hoắc Gia Tinh bĩu môi: “Em cũng không thích chị gái kia.”

Tần Lạc cười nói: “Chuyện không vui thì không cần suy nghĩ, đồ ăn hôm nay rất ngon! Tiểu Tinh em ăn no chưa?”

Hoắc Gia Tinh lập tức bị đời đi lực chú ý: “Vâng, ăn no rồi ạ!”

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 179: Cố Ý Treo Ngược Hứng Thú Của Cô

Liên tục vài ngày, Hoắc Kỳ Thành không đến quấy nhiễu Tần Lạc, nhưng mỗi ngày Hoắc Gia Tinh đều lại ở đây, thỉnh thoảng buổi tối sẽ về nhà cũ ăn cơm, nhưng ban ngày đều đến bệnh viện ở cùng cô.

Hành động này làm cho cô cảm thấy rất thân thiết, con trai nhỏ ấm áp vô địch!

Mỗi ngày cô dùng thuốc với được chăm sóc tốt nhất, mới nằm viện một tuần lễ, có thể cảm thấy rõ vết xước trên người đã tốt lên rất nhiều.

Hơn nữa có bác sỹ trị liệu cùng dinh dưỡng đặc biệt phục vụ cô, mỗi ngày đều suy tính làm trị liệu kết hợp dinh dưỡng thích hợp nhất với thân thể cô.

Khi Bùi Tử Ninh đến thăm cô cũng nhin không được cảm khái nói: "Lạc Lạc, năng lực bác sỹ ở đây thật sự lợi hại nha! Mới mấy ngày mình không nhìn thấy cậu, cảm thấy thần sắc cậu tốt lên rất nhiều, vết thương trên tay đã gần khỏi rồi."

Tần Lạc sờ mặt mình: "Thật sao?"

Bùi Tử Ninh liên tục gật đầu: "Đương nhiên rồi! Nói thật, cậu ở bệnh viện chúng tớ một tuần lễ, hiệu quả nhất định không được như vậy."

Tần Lạc cười cười: "Sớm bình phục một chút cũng tốt, mỗi ngày ở bệnh viện nhàm chán muốn chết!"

Bùi Tử Ninh nhìn xung quanh phòng một vòng: "Chẳng lẽ người đàn ông kia không đến quấy nhiễu cậu?"

Tần Lạc lắc đầu: "Không có."

Bùi Tử Ninh không dám tin tưởng to mắt: "Không thể nào! Mình cho rằng anh ta nhất định sẽ nhân cơ hội này mà xuất hiện ở trước mặt cậu mỗi ngày."

Nói tới đây, Tần Lạc cũng biết rất bất ngờ, khi bắt đầu tiến vào ở, ý trong lời nói của Hoắc Kỳ Thành chính là sẽ thường xuyên xuất hiện!

Kết quả

Tính ra anh đã liên tục năm ngày chưa đến.

Bùi Tử Ninh quan sát lý vẻ mặt bạn tốt: "Có chút thất vọng phải không?"

Tần Lạc trợn trừng mắt: "Làm sao có thể? Mình chỉ mong sao anh ta vĩnh viễn đừng xuất hiện!"

Bùi Tử Ninh cười đến không cần nói ra có bao nhiêu mập mờ: "Vậy sao?"

Tần Lạc trừng mắt liếc nhìn bạn tốt một cái: "Đương nhiên rồi!"

Bùi Tử Ninh không tiếp tục cái đề tài này nữa: "Lạc Lạc, cách năm mới không đến mười ngày, cuối cùng là thành phố A giữ cậu ở lại, chẳng lẽ cơm tất niên cậu định qua ở đây sao?"

Tần Lạc vắn ngón tay: "Thật ra đồ ăn ở đây rất ngon! Hơn nữa cậu nhìn phòng này đâu giống như nằm viện, ngược lại mình cảm thấy mình đang

được đi nghỉ ngơi lấy lại sức."

Bùi Tử Ninh biết bạn tốt nói như vậy là muốn an ủi bản thân: "Nói thì nói như vậy, nhưng một mình vẫn cô đơn, nếu không đến nhà mình đi?"

Tần Lạc nhìn chân mình: "Mười ngày chân của mình cũng không thể hoàn toàn bình phục, hơn nữa bộ dạng mình thế này đến nhà cậu chỉ thêm phiền toái cho cậu, không có việc gì! Nếu cậu nhớ mình thì đến thăm mình!"

Trong lòng Bùi Tử Ninh biết tính tình của bạn tốt: "Vậy được rồi, ăn cơm tất niên xong thì mình đến ở cùng cậu."

Tần Lạc vội vàng xua tay: "Đừng! Đêm 30 là ngày người trong gia đình đoàn viên, cậu chạy đến chỗ mình làm gì?"

Bùi Tử Ninh bĩu môi: "Một mình cậu ở bệnh viện mình có thể yên tâm sao?"

Tần Lạc cầm tay bạn tốt: "Thuyền tới cầu tự nhiên sẽ thẳng thôi!"

Bùi Tử Ninh thở dài, giống như nghĩ đến cái gì nói: "Cậu tạo ra sao? Mà em gái cùng cha khác mẹ của cậu kia đến bệnh viện tìm mình."

Ánh mắt Tần Lạc lướt qua rét lạnh: "Cô ta đi tìm cậu làm gì?"

Bùi Tử Ninh đứng dậy cầm quả táo gọt cho bạn tốt ăn: "Hỏi thăm tin tức của cậu! Mình đoán là mẹ cô ta không làm được công việc quét dọn vệ sinh này."

Tần Lạc tiếp nhận quả táo mà bạn tốt đưa qua: "Trừng phạt này đối với bà ta mà nói quả thật rất thích hợp, nếu không bởi vì chuyện này, mình đoán cả đời này bà ta sẽ ghét bỏ công việc quét dọn, để cho bà ta thể nghiệm một lần cũng rất tốt."

Bùi Tử Ninh cũng cười: "Còn không phải sao! Mình nghe cũng đã hết giận! Đồng Ngữ Phỉ chưa nghe được bất kỳ tin tức gì từ chỗ mình! Đoán chừng mấy ngày nay đến nằm vùng khu nhà nhỏ của cậu rồi."

Giọng Tần Lạc nhàn nhạt: "Để cho cô ta ra sức vô ích cũng tốt."

Dừng một chút, Bùi Tử Ninh hỏi: "Vậy bên ba cậu sẽ "

Tần Lạc lắc đầu: "Không biết, tạm thời ông ấy chưa liên lạc với mình! Như vậy cũng tốt, lỡ tai thanh tịnh."

Bùi Tử Ninh không nói nữa, gặp phải người nhà như vậy, quả thật chán nản!

Mấy ngày nay nhà họ Đồng rất tằm ỉ.

Mới đầu Lý Thúy Như còn tưởng rằng những người đó chỉ hù dọa mình, cho nên dọn dẹp rác một chút cũng không để tâm, hoàn toàn hồ đồ ở trên đường cái.

Kết quả đám người áo đen kia nói được thì làm được, ban ngày bà ta không làm xong việc cần phải làm thì không cho phép về nhà, mặc dù bà ta chạy về vẫn sẽ bắt bà ta đến tiếp tục hoàn thành.

Liên tục hai ngày sau đó, Lý Thúy Như cũng sợ, thành thật không ít.

Chỉ là, dọn rác đối với bà ta mà nói thực quá ghê tởm, phần lớn mở thùng rác ra đều là một trận mùi hôi bốc lên.

Mặc dù đã đeo khẩu trang, nhưng mùi bốc lên đến nỗi thiếu chút nữa bà ta ngất đi.

Bà ta bắt đầu lo lắng cho mình mỗi ngày nghĩ khí độc này có thể bị trúng độc không.

Ban ngày làm việc điện thoại di động bị tịch thu, bà ta chỉ có thể đợi đến tối trở về tìm ông xã khóc lóc kể lể mình có bao nhiêu thâm, còn thiếu không ở nhà một khóc hai nháo ba thắt cổ rồi.

"Ông xã, ông thật sự nhẫn tâm nhìn tôi ở trên đường quét rác sao? Mỗi ngày tôi bị người mùi hôi đến sắp hít thở không thông, hu hu "

Lý Thúy Như khóc thương tâm muốn chết.

Đồng Thăng Lợi nhìn vợ như vậy cũng có chút không đành lòng: "Sớm biết như vậy lúc trước cần gì phải làm như vậy! Năm trăm vạn một khoản tiền lớn như vậy bà không một tiếng động đánh bạc hết sạch? Bà không biết chừa cho mình chút đường lui sao?"

Lý Thúy Như ngồi dưới đất ôm chân ông xã tiếp tục khóc nói: "Ông xã, tôi biết sai rồi, ông giúp tôi được? Nếu không được ông giúp tôi trả trước một phần, để những người đó buông tha cho tôi?"

Đồng Thăng Lợi thở dài: "Hiện giờ công ty đâu còn nhiều tiền để giúp bà trả nợ chứ?"

Lý Thúy Như giật mình sau đó lại nói thêm: "Vậy ông gọi điện thoại cho tiểu Lạc, thế nào con bé cũng sẽ cho người ba như ông mặt mũi, chỉ cần con bé đồng ý tha thứ cho tôi, tôi có thể làm trâu làm ngựa cho nó!"

Đồng Ngữ Phi ở một bên nhỏ giọng xen vào nói: "Ba, con đã đi tìm bạn tốt nhất của chị, cũng đến nhà chị ấy ngồi chờ vài ngày, hoàn toàn không nhìn thấy chị ấy, ba nói xem có phải chị ấy cố ý trốn tránh chúng ta không."

Đồng Thăng Lợi đột nhiên mắng: "Con vẫn không biết xấu hổ! Nếu không phải con lộ tin tức ra bên ngoài, chị con có thể bị thương ở sân bay

thành như vậy sao? Con bé bị thương thành như vậy còn có thể ở nhà?"

Đồng Ngữ Phi sợ tới mức ngậm miệng lại, không dám lên tiếng.

Lý Thúy Như vội vàng nháy mắt cho con gái, lúc này Đồng Ngữ Phi mới nhỏ giọng nói: "Ba, con biết sai rồi, con muốn nói xin lỗi với chị, đều do con quá không hiểu chuyện, sau khi trải qua bây giờ con đã biết mình phạm phải sai lầm, mỗi ngày con đều tự kiểm điểm lại "

Lúc này sắc mặt Đồng Thăng Lợi mới tốt lên, một gia đình đánh tốt lành mà âm ỉ thành như vậy ông cũng có trách nhiệm, cho nên chưa từng trách mắng con gái nhỏ.

"Bên cạnh Tiểu Lạc còn có bạn bè nào sao? Con thử liên lạc, sau đó chạy đến từng bệnh viện đều đã chạy, cuối cùng có thể tìm thấy."

"Vâng, ba yên tâm! Sau khi con tìm được chị nhất định sẽ nhận lỗi với chị ấy trước tiên."

"Ừ."

Sau khi trầm mặc, Đồng Ngữ Phi lúng ta lúng túng hỏi: "Ba, ba nói những người giúp chị gái đó có thể là người Hoắc Tứ thiếu phái tới không? Con đã sớm nghe nói chị gái với Hoắc Tứ thiếu..."

Đồng Thăng Lợi lạnh nhạt liếc về phía con gái nhỏ: "Loại không bằng không chứng này tốt nhất ít nói cho ba! Về sau ba không muốn nghe thấy mấy cái này!"

Đồng Ngữ Phi rụt cổ lại, trong lúc này, cô ta không dám chọc giận ba, chuyện mẹ đi quét dọn vệ sinh trên đường cái cô ta đã bị các bạn học nhạo báng, nếu ba giận không nhận cô ta là con gái, vậy thì cô ta xong rồi.

Cho nên, cô ta rất hiểu tình thế.

Ban đêm.

Trong phòng giải trí cao cấp nhất thành phố.

Bốn người đàn ông độc thân vì tình mà khổ sở đang đánh bài, Hoắc Kỳ Thành đánh một quân bài chín vạn, con người đen liếc về phía Đường Triều ở đối diện: "Thật sự không phải chủ ý ôi thiu chứ?"

Đường Triều giơ lên thề: "Tôi đảm bảo lần này nhất định thành công, phụ nữ mà! Cậu phải khi nóng khi lạnh với cô ấy, chỉ có như vậy cô ấy mới có thể nhớ tới cậu. Hơn nữa, tôi tin mấy ngày nay cậu không có đi quấy nhiễu nhất định làm cho cô ấy cảm thấy rất kỳ lạ."

Tống Tư Bạch lạnh lùng liếc anh ta một cái: "Cậu cố gắng nghĩ ra biện pháp, thì không xem cậu xử lý tình cảm có bao nhiêu tốt!"

Đường Triều kêu oan uổng: "Anh hai, chẳng lẽ anh thật sự muốn em làm em rể anh?"

Tống Tư Bạch lạnh lùng hừ nói: "Cút!"

Đường Triều nhún vai: "Mình cũng không có biện pháp!"

Lâm Lạc Đông ngả bài: "Ồ rồi! Tôi làm chứng! Ngày đó quả thật Đường Triều đầy ngoan độc với Kỳ Kỳ, ngay cả mình là người ngoài cũng không nhìn được."

Đường Triều ném một quân bài ra: "Cậu không mở miệng không ai nói cậu cam!"

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 180: Không Nhìn Thấy Ánh Mắt Tôi Ghét Bỏ Chú Sao?

Ba người bọn họ đấu võ mồm càng đấu càng hăng, Hoắc Kỳ Thành một mình lấy một điều thuốc ra, nhin năm ngày không đến nhìn Tần Lạc, đối với anh mà nói đã là cực hạn.

Anh cũng không biết nên làm cái gì bây giờ mới có thể lựa chọn tin tưởng Đường Triều, dù sao cậu ta có tình sử phong phú nhất trong bốn người bọn họ.

Bàn về tình yêu, giống như lý luận tri thức của anh, không thể không tin tưởng được.

“Lão Đại, cậu nghe mình không sai, ngày mai là ngày cuối cùng, chúng ta nhất định phải kiên trì đến cùng, nhưng ngày mai Tiểu Tinh phải phát huy tác dụng của bé.”

Dáng vẻ Đường Triều ưỡn ngực đảm bảo thành công.

Hoắc Kỳ Thành nheo mắt lại phun ra một vòng khói: “Tiểu Tinh?”

Đường Triều gật đầu: “Đúng vậy! sự tồn tại của Tiểu Tinh là tác dụng mấu chốt.”

Hoắc Kỳ Thành đối với cái này nửa tin nửa ngờ, con trai có thể giúp đỡ giúp, chẳng lẽ Đường Triều còn có phương pháp hay gì?

“Tốt nhất là như vậy.”

“Yên tâm! Việc này ở trong túi mình rồi!”

Đường Triều vỗ ngực đảm bảo nói, về phần thao tác cụ thể như thế nào, còn phải chờ ngày mai sau khi gặp mặt Tiểu Tinh nói cho bé mới được, bé thông minh lanh lợi như thế, nhất định không thành vấn đề!

Hoắc Kỳ Thành không biết Đường Triều lấy tự tin ở đâu ra, nhưng trước mắt cũng chỉ có thể lựa chọn tin tưởng cậu ta, mình ở phương diện này quả thật hết đường xoay sở.

Vốn tưởng rằng chuyện này không quan trọng, kết quả Tần Lạc không chịu tha thứ cho mình, thành một khúc mắc với anh.

11 giờ, Đường Triều ra ngoài nhận điện thoại, mới vừa đi đến ngã rẽ thì nhìn thấy có hai tên côn đồ chặn đường đùa giỡn một cô gái.

Anh ta vốn không có hứng thú với loại chuyện này, chỗ ăn chơi thôi! Coi như không thấy gì.

Nhưng - -

Dư quang khóe mắt anh liếc nhìn cô gái kia nhìn rất quen, không khỏi nhìn qua.

Là cô gái nhỏ ngoan ngoãn!

Lại là nhóc con Tống Tư Kỳ kia! Còn hóa trang, trách không được vừa rồi mình thiếu chút nữa nhìn nhầm rồi!

Tối nay Tống Tư Kỳ bị bạn bè lôi đến đây chơi đùa, gần đây đường tình liên tiếp vấp phải trắc trở nên cô cần ra ngoài để phát tiết cảm xúc của mình.

Nhưng hóa trang thành “Em gái nhỏ” hơi quá rồi, áo jacket màu đen, quần mỏng ngắn đến bắp đùi, tất chân màu đen

Thấy thế nào cũng giống cá tính của em gái nhỏ.

Bạn bè trong phòng bao chơi quá khùng, nên cô ra ngoài hít thở không khí, kết quả đã bị hai tên côn đồ theo dõi.

Khóe mắt cô khẽ nâng, khinh thường nói: “Bản tiểu thư không rảnh chơi đùa với các người! Nhanh rút rất xa!”

Một tên côn đồ trong đó cười to: “Ồi! Lại còn là hạt tiêu nhỏ! Anh trai thích em như vậy!”

Một tên côn đồ khác cũng cười nhìn chằm chằm cô: “Đại ca, đáng người hạt tiêu nhỏ rất đẹp! Lôi lõm nên có đều có! Nhéo nhất định rất sáng khoái!”

Hai người kia dùng ánh mắt than lam nhìn Tống Tư Kỳ, xoa tay nóng lòng muốn thử.

Tống Tư Kỳ rất không kiên nhẫn bị hai tên vô lại chặn đường, hung hãn nói: “Biết bà cô là ai không? Hai người có đức hạnh gì cũng xứng đứng ở trước mặt bà cô này, cho các người ba giây tự động biến mất!”

Nói xong, thì chờ hai tên côn đồ rút đi.

Nhưng, đối phương đâu có nghe lời như thế?

Con chim nhỏ tới tay có lý nào để cho nó bay đi?

Cười gian vươn tay về phía Tống Tư Kỳ, đúng lúc này, một cánh tay mạnh mẽ từ phía sau đuổi đến trực tiếp chế trụ cánh tay bọn họ, dễ dàng ném quăng bọn họ sang một bên.

Hai tên côn đồ lão đảo ngã trên đất, cánh tay bị vặn gãy xương, chuẩn bị chửi ầm lên đã bị hơi thở rét lạnh của Đường Triều làm cho sợ.

Ánh mắt Đường triều lạnh lùng liếc nhìn hai tên côn đồ trên mặt đất: “Cút! Lần sau để cho tôi thấy các người nữa, thì không chỉ gãy xương đơn giản như vậy đâu!”

Một tên côn đồ trong đó hùng hù hổ hù: “Có gan thì mày chờ đó cho tao! Tao bảo đại ca của tao sẽ băm vằm mày!”

Không đợi Đường Triều có hành động, Tống Tư Kỳ xông đến hung hăng đá một cước về phía tên kia: “Băm ai? Băm ai? Xem ra mày đáng đánh đòn!”

Tên côn đồ bị cô giẫm đạp thiếu chút nữa ngất đi, thế nào cũng không nghĩ tới hạt tiêu nhỏ mạnh mẽ như vậy, quả thực thay đổi nhận thức của bọn họ.

Một tên côn đồ khác thấy tình thế không đúng, thì lôi kéo tên kia tranh thủ rút lui, nán lại ở chỗ này lâu, ánh mắt mạnh mẽ cũng không trợn lồi được

Sau khi bọn họ rời khỏi Tống Tư Kỳ cũng chuẩn bị trở về phòng bao.

Sắc mặt Đường Triều biến thành màu đen giữ chặt cánh tay của cô: “Kỳ, em uống nhiều rồi.”

Đến gần mới phát hiện ánh mắt Tống Tư Kỳ mê say, bước chân không ổn định, vừa nhìn thì biết là dấu hiệu uống nhiều rượu.

Tống Tư Kỳ hung hăng hất tay anh ra, thân thể đứng lại nhìn anh vài giây, “Đừng tưởng rằng anh vừa rồi anh hùng cứu mỹ nhân thì tôi sẽ cảm kích! Tôi có cho anh xen vào việc của người khác sao?”

Đường Triều nhíu mày, chẳng lẽ mình nhận lầm người? Cô gái trước mắt không phải Kỳ Kỳ?

“Kỳ Kỳ, em”

Tống Tư Kỳ bỗng nhiên đến gần một bước, vươn ngón trỏ chọc vào ngực của anh, ánh mắt mê ly: “Tên của tôi anh tùy tiện có thể kêu sao? Anh là rể hành sao? Tránh ra! Đừng cản đường bản tiểu thư!”

Nói xong, đi vươn tay đẩy Đường Triều ra, không giống làm ra vẻ chút nào.

Đường Triều có chút hồ đồ, nhóc con kia có nhân cách phân liệt sao? Cô ấy thật không biết mình vẫn còn hóa trang?

Hoặc là nói, cô ấy cũng tên là “Kỳ Kỳ”?

Mặc kệ như thế nào, không biết cô ấy có phải Tống Tư Kỳ không, anh không thể bỏ mặc cô ấy say như vậy, ăn mặc gợi cảm hở hang như vậy, lại còn trang điểm, cũng không biết là theo người nào một lên, nếu thật xảy ra chuyện gì

Đừng nói Đại Bạch sẽ không bỏ qua cho mình, ngay cả mình cũng không tha thứ cho bản thân.

Lập tức vươn tay giữ chặt cô, dịu dàng nói “Kỳ Kỳ, em uống nhiều, anh là anh Đường Triều.”

Vẻ mặt Tống Tư Kỳ hoàn toàn lơ mờ, không kiên nhẫn hất tay anh ra: “Đường em gái anh! Chú có thấy phiền không! Tuổi tôi vừa nhìn so với chú nhỏ rất nhiều, chú lôi kéo tôi không rời như vậy không biết là rất hèn sao? Với hai tên côn đồ vừa rồi kia có gì khác nhau?”

Lời của cô làm cho vẻ mặt Đường Triều đầy, chú? Anh nhìn có già như thế không? Anh rõ ràng chỉ lớn hơn nhóc con này mười tuổi mà thôi!

Ngay cả chưa đủ một giáp, tại sao lại gọi chú?

“Tổng Tư Kỳ! Em nháo đủ chưa!”

Đường Triều càng ngày càng cảm thấy Tổng Tư Kỳ đang cố ý trả thù mình, nếu không thì đang tốt lành sao lại không biết mình hả?

Nói cô có chứng nhân cách phân liệt, anh quả thật không tin!

Tổng Tư Kỳ bị điểm danh lạnh lùng nhìn anh một cái: “Chú, chú thật sự quen tôi sao?”

Đường Triều thiếu chút nữa thổ huyết rồi.

Anh đã tạo ra nghiệt gì?

Nhóc con giả vờ rất giống!

“Em đã uống nhiều rượu, anh đưa em về!”

Đường Triều cho rằng Tổng Tư Kỳ nhất định sẽ đi cùng mình, nhưng ngoài dự đoán

Tay anh còn chưa duỗi qua đã bị cô đánh, vẻ mặt cảnh giác nhìn anh: “Mặc kệ làm sao mà chú biết tên của tôi, nhưng tôi quả thật không biết chú, nghĩ muốn có ý đồ với tôi thì sớm rút xa chút, Tổng Tư Kỳ tôi không phải là người dễ bị bắt nạt!”

Dáng vẻ cô ngạo mạn nhìn bằng một nửa con mắt, thật khác xa với Tổng Tư Kỳ ở trong trí nhớ Đường Triều, trong trí nhớ nhóc con đặc biệt dính mình, bất kể mình không để ý đến cô như thế nào, cô đều mặt dày mày dạn dấn mình.

Cô còn có thể làm nũng với mình, cũng sẽ bởi vì mình không thèm nhìn mà đau lòng tủi thân.

Nhưng đáng vẻ Tống Tư Kỳ trước mắt với trong ký ức của anh hoàn toàn khác nhau, giống như hai người khác biệt, một người là em gái đáng yêu nhu nhược, một người là chị hai nói lời ác độc.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Chẳng lẽ Tống Tư Kỳ còn có chị gái hoặc em gái song sinh?

Trong lúc này, đầu của anh cũng muốn nổ tung.

“Anh là bạn tốt của anh hai em, chúng ta đã sớm quen biết nhau, không tin bây giờ anh đưa em đi gặp anh hai em, để cho cậu ta làm chứng.”

Rơi vào đường cùng, Đường Triều chỉ có thể nói như vậy, anh không dám nói cho cô, thật ra cô vẫn thích hẳn, đoán chừng lời này nói ra sẽ bị Tống Tư Kỳ trước mắt hung hăng mắng một trận.

Tống Tư Kỳ nghi ngờ nhìn anh hai giây: “Anh hai tôi? Chú nói chú là bạn tốt của anh hai tôi thì tôi tin sao? Tôi nói đầu óc chú có bệnh mà buổi sáng ra cửa không uống thuốc sao? Không nhìn thấy ánh mắt tôi ghét bỏ chú sao?”

Vẻ mặt Đường Triều đầy vạch đen, quả thật có thể dùng hai chữ xấu hổ để hình dung

Tống Tư Kỳ thấy anh không nói lời nào, lạnh giọng gần từng tiếng nói: “Tê đại, phiền, chú! Lập, tức, biến! Không, tiễn!”

Đường Triều: “ “

Chết tiệt! Đây là anh gặp phải hung thần sao? ()

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 181: Kế Sách Dụng Tâm Lương Khổ

Tống Tư Kỳ chẳng muốn quan tâm đến anh nữa, đối với loại đàn ông vô lại này, cô sẽ không cho sắc mặt hoà nhã gì, muốn chiếm tiện nghi của cô, không có cửa đâu!

Đường Triều bất đắc dĩ, lại không thể mạnh mẽ dẫn cô đi, chỉ có thể không xa không gần đi theo phía sau cô.

Chết tiệt! Nếu không phải cô là em gái của Đại Bạch, mình mới chẳng muốn làm việc rảnh rỗi này! Trong lòng anh nghĩ như vậy

Đi được vài bước, thì Tống Tư Kỳ phát hiện Đường Triều đi theo phía sau, tức giận xoay người ôm ngực đứng ở đó: “Chú mất trí nhớ sao? Nghe không hiểu tiếng người thì chạy trở về từ trong bụng mẹ ra một lần nữa!”

Đường Triều tức giận đến mặt cũng tái: “Tôi nhìn cô căn bản không phải Tống Tư Kỳ! “

Tống Tư Kỳ tức giận cười nhạo một tiếng: “Tôi không phải Tống Tư Kỳ? Đùa cũng phải có mức độ, đừng tưởng rằng bản tiểu thư uống rượu thì dễ bị bắt nạt, hôm nay trịnh trọng nói cho chú biết! Người có thể khi dễ bản tiểu thư đến nay còn chưa sinh ra!”

Dáng vẻ cô hung hãn không ai bì nổi hoàn toàn khác một trời một vực với Tống Tư Kỳ trong trí nhớ Đường Triều, anh dứt khoát từ bỏ, đi theo nữa anh thật sự bị coi thường!

Mặc dù cô ấy là Tổng Tư Kỳ thật, đáng vẻ nói lời ác độc mạnh mẽ như vậy cũng không ai có thể bắt nạt được cô?

Nghĩ đến đây, thì xoay người trở về phòng.

Tổng Tư Kỳ nhìn bóng lưng anh rời đi, khước môi giơ lên, cười nhạo một tiếng, sau đó tự mình trở về phòng.

Đường Triều mới trở về phòng thì bị Lâm Lạc Đông trêu chọc: “Nhận điện thoại mà đi lâu như vậy? Chắc không phải là lại đi toilet một chuyến chứ?”

Hoắc Kỳ Thành với Tổng Tư Bạch tự nhiên hiểu hàm nghĩa câu phía sau, một người ho nhẹ, một người nâng ly rượu lên uống một ngụm.

Đường Triều không để ý đến anh ta, chỉ nhìn về phía Tổng Tư Bạch: “Đại Bạch, cậu thành thật nói cho mình biết, em gái bảo bối Tổng Tư Kỳ của cậu có chứng nhân cách phân liệt không?”

Tổng Tư Bạch không ngờ anh sẽ lập tức chuyển dùi đề tài đến trên người em gái nhà mình, không khỏi liếc phía anh ta: “Cậu nói hươu nói vượn gì thế? Có cậu mới bị chứng nhân cách phân liệt em ấy sẽ không có!”

Đường Triều nghi ngờ liếc nhìn bạn tốt, biết cậu ta không đến mức lừa gạt mình.

Nhưng Tổng Tư Kỳ vừa rời gặp là thế nào?

“Vậy Tổng Tư Kỳ có chị gái hay em gái sinh đôi không?”

Tổng Tư Bạch nâng mí mắt lên: “Nghe qua không giống như là nói đùa, cậu cảm thấy có khả năng sao?”

Đường Triều ngồi thẳng thân thể: “Đúng vậy! Mình cũng hiểu không có khả năng! Cho đến bây giờ chưa nghe cậu nói qua! Nhưng vừa rồi mình nhìn thấy Tống Tư Kỳ nói lời ác độc là ai?”

Tống Tư Bạch nghe có chút hồ đồ: “Có ý gì?”

Đường Triều đầu đầu đơn giản giải thích một màn gặp phải vừa rồi một lần, ba người ở đây cũng cảm thấy không dám tin.

Vẫn là Lâm Lạc Đông đặt câu hỏi trước: “Cậu vừa nói, Tống Tư Kỳ không biết cậu sao?”

Đường Triều gật đầu: “Đúng vậy! Cậu không có ở đây, mỗi một câuem ấy nói với tôi có bao nhiêu ác độc, nếu đổi lại những người phụ nữ khác, tôi đã sớm để cho cô ta không thấy được mặt trời ngày mai, quá kiêu ngạo!”

Lâm Lạc Đông lo lắng nói: “Có thể là vì trước kia cậu làm tổn thương Kỳ Kỳ nhiều lần, em ấy cố ý dạy dỗ cậu một lần?”

Nghe đến đó, Tống Tư Bạch hơi nhú mày, lấy hiểu biết của anh với em gái, em ấy không giống người Đường Triều miêu tả vừa rồi.

Rột cuộc là chuyện gì xảy ra?

Vẻ mặt Đường Triều đầy vạch đen: “Nhưng các cậu biết không? Rõ ràng em ấy uống say, một người phụ nữ uống rượu say thì miệng phải nói châm ngôn, nếu em ấy thật sự thích mình, không có khả năng nói lời ác độc với mình như thế, đây mới là chỗ mấu chốt! Hơn nữa, đáng vẻ em ấy không biết mình không giống như đang giả vờ.”

Hoắc Kỳ Thành vẫn chưa mở miệng trầm giọng nói: “Vấn đề này có lẽ nên hỏi Ước Hàn, cậu ấy là bác sỹ ở phương diện này có vẻ chuyên nghiệp.”

Tổng Tư Bạch chợt đứng dậy: “Mình đi nhìn một chút!”

Đường Triều cũng đi theo đứng lên: “Mình đi cùng với cậu, không biết rõ chuyện thế nào trong lòng mình giống như có một vướng mắc.”

Đội hai người bọn họ men theo đường tìm qua, căn bản không thấy Tổng Tư Kỳ, cuối cùng còn mượn cameras cũng không thấy được người.

Tổng Tư Bạch không khỏi nhìn về phía bạn tốt: “Cậu xác định vừa rồi không nhận nhầm người?”

Đường Triều thề với trời: “Ta đến mức thế sao?”

Tổng Tư Bạch lập tức lấy điện thoại ra gọi cho em gái, mặc kệ thế nào, cần phải xác nhận an toàn của em ấy mới được.

Sau mười giây, điện thoại được nối, là giọng thím Lâm Văn: “A Bạch, Kỳ Kỳ uống say rượu, lúc này mới vừa ngủ.”

Tổng Tư Bạch sửng sốt một giây: “Thím, Kỳ Kỳ trở về như thế nào?”

Lâm Văn biết quan hệ cháu trai với con gái luôn luôn vô cùng tốt, quan tâm của anh cũng không nghĩ nhiều: “Bạn con bé đưa về, vừa về đến nhà, con bé kia cũng thật là, còn là lần đầu uống đến say khướt!”

Tổng Tư Bạch lại hỏi một câu: “Kỳ Kỳ có biểu hiện thật sự đặc biệt gì không?”

Lâm Văn lắc đầu: “Không có! Sao vậy?”

Tổng Tư Bạch: “Không sao, cháu chỉ tùy tiện hỏi, dù sao rất nhiều người sau khi uống rượu say sẽ điên các kiểu.”

Lâm Văn cũng không nghĩ nhiều: “Vậy không có, sau khi trở về gục đầu ngủ, lúc này ngủ giống như Tiểu Trư!”

Trong lời của bà rất nhiều yêu thương.

Cúp điện thoại, Tống tư Bạch nhú mày nhìn thoáng qua bạn tốt: “Thím mình nói Kỳ Kỳ sau khi trở về nằm xuống thì ngủ, cũng không có biểu hiện không bình thường.”

Đường Triều kêu to oan uổng: “Xong rồi! Lần này đổi thành mình nói láo, ngày mai mình cần phải tự mình đi gặp nhóc con kia! Một màn vừa rồi cả đời nayf mình đã không thể quên được! Ấn tượng quá khắc sâu!”

Tống Tư Bạch cũng biết bạn tốt không thể nào nói dối, quen biết nhiều năm như vậy, chút tín nhiệm cơ bản nhất vẫn có.

Chỉ là, chuyện gì đã xảy ra?

Hôm sau.

Thời tiết sáng sủa, sáng sớm ý tá đã tiến vào giúp Tần Lạc thay một bó hoa tươi cắm hoa ở trong bình hoa, trong phòng nhất thời đầy mùi thơm ngát nhẹ nhàng.

“Tần tiểu thư, cô khôi phục thật sự nhanh! Hôm nay mặt trời rất đẹp! Muốn buổi chiều tôi đẩy cô đi dạo vườn hoa bên dưới không?” Ý tá cười tí mắt nói.

Cô ấy là ý tá phụ trách đặc biệt cho khách quý khu vực cao cấp, các phương diện đều dày công tu dưỡng chuyên nghiệp cực kỳ ưu tú, cũng sẽ không ở bên ngoài tùy ý tiết lộ tin tức của người bệnh.

Không nói luyên thuyên là một trong ưu điểm của các cô.

Tần Lạc liếc nhìn ánh nắng mặt trời bên ngoài: “Được! Mỗi ngày ở trong này quả thật buồn bức rất muốn hít thở không khí mới mẻ bên ngoài.”

Hai người mới vừa nói chuyện xong, Hoắc Gia Tinh giống như một làn gió chạy vào: “Chị, sáng sớm nhìn thấy Tiểu Tinh có phải tâm tình tốt lên rất nhiều đúng không?”

Tần Lạc cười tí mắt gật đầu: “Đương nhiên rồi!”

Ánh mắt Hoắc Gia Tinh cười đến híp thành một đường: “Hi hi hôm nay em sẽ không đi đâu, dù sao mỗi ngày ba bận rộn như vậy, cũng không thời gian ở cùng Tiểu Tinh.”

Tần Lạc không nhịn được hỏi: “Mấy ngày nay cha em cũng không ở nhà sao?”

Hoắc Gia Tinh vội vàng túi thân lên án nói: “Đúng ạ! Mỗi ngày ba đi sớm về trễ, đã mấy ngày em không bóng người rồi.”

Tần Lạc nhú mày, anh ta không xứng làm ba đi?

Giữa trưa, mới vừa cơm nước xong, khi Tần Lạc chống gậy đi toilet trong lúc vô tình nghe được đối thoại của Mary cùng Tiểu Tinh trên hành lang.

“Tiểu Tinh, thật sự con không muốn nói cho chị Tần Lạc biết chuyện ba con bị bệnh dạ dày tái phát sao?”

“Không cần! Chị lại không thích ba, hơn nữa lần này rõ ràng chỉ trách bản thân ba, chính ba không chú ý đến thân thể, mỗi lần con đều dặn ba đúng giờ ăn cơm.”

“Thật ra ba con cũng là muốn mượn công việc để di dời lực chú ý.”

Trầm mặc một lúc, Mary lại nói thêm: “Những thuốc giảm đau dạ dày này con nhớ mang về cho ba con nhé.”

“Vâng, cảm ơn mẹ nuôi.”

“Bé ngoan, còn khách khí với mẹ nuôi như vậy!”

Nghe đến đó, trong lòng Tần Lạc không khỏi có chút áy náy, chẳng lẽ mình biểu hiện quá mức ở trước mặt Tiểu Tinh sao?

Cho nên bé mới có thể nói ra những lời: “Chị gái không thích ba, nên không muốn nói cho chị ấy”?

Đột nhiên, cô có chút đau lòng cho sự hiểu chuyện của Tiểu Tinh.

Về phần người đàn ông kia, trong lòng cô bỗng nhiên nói không nên lời là cảm giác gì, rõ ràng rất hận anh, nhưng anh không đến vướng mắc mình, tự nói với mình nói có nghĩa, cũng bởi vì làm việc quá độ phạm vào bệnh dạ dày.

Tần Lạc bỗng nhiên rất muốn che lấp tai, cô không muốn nghe đến mấy cái này!

Thêm phiền não cho cô!

Khi Mary với Hoắc Gia Tinh tiến vào, vẻ mặt hai người dường như hoàn toàn không có việc gì, giống như chưa từng nói gì, nhưng thật ra bọn họ đều biết, Tần Lạc đã nghe được.

Đây là đối thoại Đường Triều dạy bọn họ, có thể nói dụng tâm lương khổ.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 182: Anh Thấy Em Chính Là Cố Ý Ngã Vào Trong Lòng Anh

Tần Lạc đương nhiên sẽ không chủ động hỏi Hoắc Kỳ Thành, nhưng trong đầu luôn nhớ tới cuộc đối thoại giữa Mary với Tiểu Tinh vừa rồi.

Không thể trốn tránh, cũng không cự tuyệt được.

Hoắc Gia Tinh trước sau như một lúu rúu vây quanh ở bên cạnh cô, nhìn giống phiên bản nhỏ của người đàn ông kia, trong lòng Tần Lạc dâng lên một cảm giác khác thường.

Buổi chiều, ánh nắng mặt trời dịu nhẹ.

Mary với Tiểu Tinh giúp Tần Lạc đi tản bộ dưới lầu hoa viên, lúc nằm trong viện dường như mỗi ngày chỉ có hai người bọn họ làm bạn, Tần Lạc cũng không cảm thấy nhàm chán.

Thông qua mấy ngày nay ở chung, Tần Lạc đã không có địch ý với Mary nữa, tiếp xúc giữa người với người, có thiết lòng đối đãi hay không, thật ra có thể cảm thấy được.

Hơn nữa Mary cũng không tính là đồng lõa về chuyện năm đó, cô ấy chỉ là một trong những người đứng xem cho biết, làm bạn Hoắc Kỳ Thành, cô ấy không nói cho mình cũng không có gì đáng trách.

Từ một góc độ nào đấy mà nói, cô ấy cũng không làm gì sai.

“Chị, hoa hồng chỗ đó đang nở rất đẹp, em qua đó hái cho chị.” Hoắc Gia Tinh vui vẻ nói, mấy ngày nay bé giống như con ngựa con vui vẻ, đã không có mỗi ngày bị giam ở nhà mệt mỏi khó chịu.

Tần Lạc không bị ánh nắng mặt trời tươi đẹp này cuốn hút, cười nói: “Phong cảnh vườn hoa ở đây xinh đẹp như vậy, nếu ba nuôi em biết em tùy ý hái loạn, chẳng phải sẽ mắng nói em sao?”

Hoắc Gia Tinh vội vàng nghiêng đầu về phía mẹ nuôi, tinh ranh nói: “Mẹ nuôi, hay là mẹ đi hái nhất định ba sẽ không dám nói của mẹ.”

Mary nhún vai, bày tỏ mình không có gì không dám.

Tần Lạc vội vàng ngăn cản bọn họ: “Thôi! Hiếm khi hoa hồng nở đẹp như thế, để cho mọi người cùng thưởng thức không phải càng tốt sao?”

Hoắc Gia Tinh cắn ngón tay: “Chị, để em hái hoa khác cho chị nhé!”

Tần Lạc nở nụ cười: “Em đưa cái gì cho chị đều thích.”

Mary nhìn mẹ con bọn họ vô cùng thân thiết, không khỏi dâng lên suy nghĩ muốn có đứa bé, trước cô cùng Ước Hàn quyết định tạm thời không nên có con, nhưng gần đây tiếp xúc với Tiểu Tinh mỗi ngày, đã kích thích tình mẹ con của cô rồi.

Xem ra tối nay trở về phải thương lượng với Ước Hàn!

Mary mang Tiểu Tinh đi toilet, còn Tần Lạc ở trên xe lăn chờ bọn họ, buổi chiều mùa đông ánh nắng đặc biệt ấm áp, phơi nắng giống như cả người ở trong lò sưởi.

Lười biếng, chỉ muốn nhắm mắt lại ngủ một lúc.

“Tần Lạc, thật là em!”

Đột nhiên xuất hiện giọng nam làm cho Tần Lạc không thể không mở mắt, khi nhìn thấy Hoắc Cẩm Dương, vẻ mặt của cô không có nhiều thay đổi.

Hoắc Cẩm Dương nhìn cô tinh tế đánh giá một lần: “Em với chú ba anh thật sự đang có quan hệ sao?”

Giọng Tần Lạc lạnh nhạt: “Tôi quan hệ với ai cùng Hoắc đại công tử anh không có bất cứ quan hệ gì, chúng ta đã sớm là qua khứ, cầu thuộc về cầu, đường về đường, trước kia đã nói rất rõ, chẳng lẽ Hoắc đại công tử anh mất trí nhớ sao?”

Hoắc Cẩm Dương giống như thở dài: “Em vẫn có thái độ thù địch với anh như vậy.”

Tần Lạc có chút bất đắc dĩ: “Không! Anh sai rồi! Tôi không có thái độ thù địch gì với anh, tôi chỉ không có bất kỳ hứng thú gì với anh. Ở trong mắt tôi, anh chỉ là người qua đường bình thường nhất.”

Một câu cuối cùng, nói vô cùng lạnh nhạt.

Trong lòng Hoắc Cẩm Dương đau đớn: “Lạc Lạc, chẳng lẽ em muốn phủ nhận tất cả thời gian hai năm ngọt ngào của chúng ta sao? Mặc kệ như thế nào, khi đó anh rất yêu em, em cũng yêu anh không phải sao?”

Tần Lạc lạnh lùng liếc nhìn người đàn ông ở trước mắt một cái, không cần nói: “Ai mà không có quá khứ chứ? Luôn để quá khứ ở trên môi là có ý gì? Anh cũng đừng quên mình đã có vợ!”

Nhắc đến cái này, Hoắc Cẩm Dương liền có chút hối hận quyết định lúc trước của mình, cũng trách mình quá yếu đuối! Nếu không cũng sẽ không nghe theo sự sắp xếp của ba mẹ hẹn hò với Giang Ánh Thần.

“Lạc Lạc, thật xin lỗi, thật ra trong lòng anh vẫn “

Hoắc Cẩm Dương xúc động nói, gần đây Giang Ánh Thần làm cho anh ta quá nhiều khó chịu, trong lòng anh ta khó tránh khỏi nhớ đến Tần Lạc dịu dàng cùng sẵn sàng, so sánh như vậy, trong lòng khó tránh khỏi sẽ căm giận mình lúc trước không có kiên trì...

Tần Lạc lạnh lùng cắt ngang anh ta: “Hoắc Đại công tử có ý gì? Cải nhau với bà xã không vui thì nghĩ đến bạn gái trước đây sao? Làm người cũng không nên không phúc hậu như vậy, càng như thế này càng thể hiện ra bản chất đàn ông cạn bã.”

Cô chỉ trích không chút lưu tình nào làm cho mặt Hoắc Cẩm Dương đỏ lên, làm sao mà Tần Lạc có thể biết tâm tư của anh ta...

“Lạc Lạc, em uất ức bản thân làm tình nhân bí mật của chú ba anh, còn không bằng cùng anh”

Hoắc Cẩm Dương không biết mình làm sao, còn nói ra như vậy, chỉ là, còn chưa nói xong thì

Bị Tần Lạc lại ngắt lời.

“Hoắc Cẩm Dương! Anh đừng làm cho tôi ghê tởm anh sao? Mặc dù biết anh lừa tôi tôi cũng không cảm thấy hai năm qua rất không chịu nổi, mà lúc này anh lại làm cho tôi rất muốn phủ nhận tất cả qua khứ, bởi vì thật sự quá ghê tởm! Tôi lại quen hai năm với mặt người dạ thú như anh! Đúng là sỉ nhục trong đời tôi vĩnh viễn không có cách nào phai mờ!”

Những câu giết lòng của Tần Lạc, vẻ mặt đầy chán ghét.

Hoắc Cẩm Dương bị cô nói sắc mặt xanh mét, trong lòng mọi tư vị xông lên đầu

Lúc này, Mary nắm tay Tiểu Tinh đi tới, khi nhìn thấy Hoắc Cẩm Dương, Hoắc Gia Tinh cảnh giác nói: “Anh Cẩm Dương, sao anh ở đây?”

Hoắc Cẩm Dương liếc nhìn em họ mới năm tuổi rưỡi này: “Tiểu Tinh, em quen Tần Lạc sao? Không phải em luôn luôn ghét ba em tìm mẹ kế cho em nhất à?”

Anh ta nói trắng ra, đặt mình vào sự thật bén nhọn.

Hoắc Gia Tinh có chút không hiểu vì sao anh họ hỏi như vậy: “Anh Cẩm Dương, chị gái là người tốt, hơn nữa em rất thích chị, nếu có một ngày ba thật muốn tìm mẹ kế cho Tiểu Tinh, em hi vọng người đó chính là chị gái.”

Giọng trẻ thơ đáng yêu, nhưng ba người ở đây đều nghe ra, Hoắc Gia Tinh nói xuất phát từ đáy lòng.

Sắc mặt Tần Lạc có chút kinh ngạc, trong lòng lại càng dâng lên một cỗ đau lòng.

Hoắc Cẩm Dương kinh ngạc tột đỉnh, làm sao anh ta không nghĩ tới em họ kháng cự chú ba cưới vợ nhất định sẽ thích Tần Lạc, rốt cuộc cô sử dụng chiêu gì làm cho Tiểu Tinh quyết một lòng với cô như vậy?

“Tiểu Tinh, nhưng cô ấy là người phụ nữ từng bắt cóc em, làm sao em có thể “

“Chị không có bắt cóc em! Là ba hiểu lầm, tối hôm đó là em muốn ở nhà chị không chịu đi.”

“ “

Lần này, đến phiên Hoắc Cẩm Dương kinh ngạc, làm thế nào anh ta cũng không nghĩ tới sự thật sẽ như vậy.

Mary mở miệng giảng hòa: “Lạc Lạc, đã đến giờ thay thuộc, chúng ta đi lên trước!”

Tần Lạc gật đầu: “Ừ.”

Lúc xoay người không liếc nhìn thêm Hoắc Cẩm Dương một cái, hoàn toàn coi anh ta như không khí.

Hoắc Cẩm Dương đứng tại chỗ trong lòng khó phân biệt, rõ ràng là anh ta quen Lạc Lạc trước, sao để cho chú ba chiếm tiện nghi?

Ngoài ý muốn nhất, Tiểu Tinh lại rất thích cô.

Cho nên, tình hình bây giờ là chú ba đã chia tay với Giang Ánh Tuyết rồi hả?

Buổi sáng hôm sau, Tần Lạc treo hoàn từng tí tiện để cho y tá đỡ mình xuống giường chống gậy đi lại, khu vực khách quý đặc biệt có không gian hoạt động riêng biệt, rất yên tĩnh, không cần lo lắng sẽ có người quấy rầy.

“Loảng xoảng đương” một tiếng - -

Đồng hồ cầm trên tay không cẩn thận rơi xuống đất, Tần Lạc nhìn đồng hồ dần dần lăn xa, chống gậy đi về phía trước vài bước, sau đó từ từ ngồi xổm người xuống, muốn nhặt đồ lên.

Nhưng bây giờ khom lưng đối với Tần Lạc mà nói còn có chút khó khăn, động tác cô rất chậm chạp, tay phải mới vừa chạm đến mặt đồng hồ, thì thấy hai ngón tay thon dài có lực nhấc nó lên sớm một bước.

Không cần ngẩng đầu, Tần Lạc đã ngửi thấy hơi thở đặc biệt nam tính.

Hoắc Kỳ Thành nhặt đồng hồ rơi trên mặt đất lên: “Về sau loại chuyện này bảo y tá làm thay là được rồi.”

Tần Lạc cắn môi: “Không cần anh quan tâm!”

Nói xong, thì đưa tay đoạt lấy, kết quả nhất thời trọng tâm không ổn định ngã về phía trước.

Hoắc Kỳ Thành nhanh tay lẹ mắt đỡ hông của cô, ôm cả người cô vào trong ngực, Tần Lạc ngược mắt lên đối diện với hai tròng mắt thâm thúy giống như đầm sâu của Hoắc Kỳ Thành.

Trong lúc này, lửa bay

Tần Lạc đỏ mặt nói: “Buông tay!”

Hoắc Kỳ Thành trầm giọng: “Em xác định muốn anh buông tay? Em xác định mình muốn té xuống?”

Tần Lạc vừa thẹn vừa cáu: “Tôi tình nguyện ngã trên đất cũng không muốn được anh đỡ!”

Hoắc Kỳ Thành cũng không giận: “Anh thấy em chính là cố ý ngã vào trong lòng anh.”

Tần Lạc tức giận, khuôn mặt trong nháy mắt đỏ như quả táo: “Buông!”

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 183: Đã Nói Không Cần Anh Quan Tâm

Tần Lạc hận không thể một cước đá bay người đàn ông thối không biết xấu hổ này! Thiệt thòi cho mình vẫn lo lắng bệnh đau dạ dày của anh, vừa tới đã bẻ cong sự thật đùa giỡn mình!

Quá đáng!

Cô không nên mềm lòng với anh!

Tần Lạc là càng nghĩ càng tức giận, bị anh ôm cô lại không thể động đậy, cảm giác trên người có thương tích rất đáng ghét, còn phải chịu sự hạn chế!

Hoắc Kỳ Thành không chớp mắt nhìn vào vẻ mặt cô thay đổi liên tục, bỗng nhiên vô cùng thâm tình nói: “Lạc Lạc, anh rất nhớ em.”

Giọng nói anh trầm thấp từ tính, gợi cảm làm cho người nghe sẽ nhớ mong.

Tần Lạc xấu hổ nghiêm mặt tức giận nói: “Buông!”

Anh cho rằng mình là cô gái nhỏ mười bảy mười tám tuổi sao? Dễ dàng dụ dỗ như vậy! Anh nói cái gì mình liền tin sao?

Quả thực là hy vọng hảo huyền!

Động tác Hoắc Kỳ Thành nhẹ nhàng đỡ cô đứng xong, giọng nói rất dịu dàng: “Chân em còn chưa tốt không nên ngồi xổm xuống nhật đồ, quá nguy

hiếm.”

Giọng anh đầy thân thiết làm cho Tần Lạc có chút không được tự nhiên, trong lòng không nói lên được là cảm giác gì, rất không muốn chấp nhận, nhưng cảm giác có người quan tâm quả thật rất tốt.

“Không cần anh quan tâm!”

Tần Lạc mạnh miệng trả lời, tất xấu của phụ nữ hay mềm lòng này thế nào vẫn không đổi được!

Hoắc Kỳ Thành cũng không tiếp tục giả mồm với cô nữa, giọng vẫn dịu dàng như cũ: “Thân thể đỡ nhiều chưa? Ở trong này có quen không?”

Tần Lạc: “ “

Cô thì mình ghét nhất cảm giác loại đánh vào trên bông này, mặc kệ mình nói hung dữ như thế nào với anh, anh đều có thể giọng nói dịu dàng như nước quan tâm mình.

Loại cảm giác này quả thực so với chơi xấu anh còn tệ hơn!

“Đã nói không cần anh quan tâm!”

Tần Lạc lạnh lùng bỏ lại những lời này rồi định xoay người chống gậy trở về phòng bệnh, trong mắt lộ ra cảm xúc đã bán đứng cô...

Hoắc Kỳ Thành rất hài lòng thấy được trong mắt cô vô ý lộ ra xúc động, xem ra biện pháp lần này của Đường Triều coi như dùng được.

Phụ nữ đều dễ dàng mềm lòng, chỉ cần anh hốt thuốc đúng bệnh, muốn công phá tòa thành sẽ không khó khăn.

Tần Lạc đi rất chậm, Hoắc Kỳ Thành bước chậm đi theo cô, đề phòng cô bất cứ lúc ngã sấp xuống sau đó đỡ lấy cô.

Dáng vẻ anh nhắm mắt theo đuôi làm cho Tần Lạc càng thêm tâm phiền ý loạn, tức giận xoay người: “Anh có phiền hay không! Đi theo tôi làm gì?”

Hoắc Kỳ Thành cũng không tức giận: “Em như bây giờ làm anh lo lắng.”

Lại là một quyền đánh vào bông!

Tần Lạc nắm tay, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tôi với anh không thân cũng chẳng quen, lại không có bất cứ quan hệ gì, thật sự không cần anh lo lắng! Phiền anh cách xa tôi một chút được không?”

Trước khi tới, Hoắc Kỳ Thành đã nhắc nhở mình, hôm nay mặc kệ Tần Lạc có bao nhiêu không kiên nhẫn với mình, nói chuyện có bao nhiêu khó nghe, anh đều phải chịu đựng, không thể tức giận.

Cô nói chuyện không tốt nữa, mình cũng cần phải dịu dàng trả lời cô.

Đây là sách lược.

“Mặc dù là người không quen biết, anh nhìn em an toàn trở về phòng bệnh cũng là điều cần phải làm.”

“ “

Lần này, Tần Lạc thật sự không có gì để nói, vài ngày không gặp, da mặt của anh dày lên không ít, ngay cả mình cũng phải ghen hòng.

Vào phòng bệnh, Tần Lạc liền vội đuổi người: “Lần này anh có thể yên tâm rời đi rồi!”

Cô nhấn mạnh hai chữ “Yên tâm”.

Con người đen thâm thúy của Hoắc Kỳ Thành nhìn chăm chăm cô, khoảng năm giây mới dời tầm mắt: “Ừ, em nghỉ ngơi đi.”

Sau đó, liền xoay người rời đi.

Dường như Tần Lạc còn chưa phản ứng kịp, tên khốn khiếp này, nói đi liền đi sao?

Trước kia không phải anh vẫn muốn tiếp tục dây dưa với mình? Không vào nhà thì không thể sao?

Hôm nay thế nào nói đi là đi rồi hả?

Đến khi bóng lưng anh hoàn toàn biến mất không thấy, lúc này Tần Lạc mới giật mình bản thân nhìn anh rất lâu, lập tức ảo não tóm lấy tóc, đã biết là làm sao?

Anh không dây dưa rồi đi chẳng phải là rất tốt? Chứng minh anh biết điều!

Tần Lạc một bên an ủi mình, một bên về đến trên giường bệnh nằm, tâm tình khó có thể bình tĩnh.

Hoắc Kỷ Thành xoay người rời đi mỗi một bước đi đều rất muốn quay đầu, nhưng vẫn nhịn xuống, anh rõ ràng có thể cảm giác được phía sau có một tầm mắt nóng bỏng một mực nhìn chăm chăm mình.

Mặc dù không muốn, nhưng lúc này rời đi không thể nghi ngờ là thời điểm tốt nhất.

Sau khi vào thang máy cầm điện thoại gọi cho Đường Triều: “Phương pháp lần này của cậu coi như không tệ!”

Nhưng Đường Triều không có nửa điểm vui vẻ, vẻ mặt cầu xin nói: “Lão Đại, vấn đề của cậu ngược lại sẽ nhanh giải quyết, mình lại gặp phiền toái lớn.”

Hoắc Kỳ Thành nhíu mày: “Sao thế?”

Đường Triều thở dài: “Còn không phải con bé Tống Tư Kỳ kia! Còn nhớ tình huống đêm hôm trước mình trở về nói chứ? Sáng sớm hôm qua vì chứng minh mình không nói dối, Đại Bạch dứt khoát lôi kéo mình đi tìm Tống Tư Kỳ, kết quả con bé lại biến trở về dáng vẻ ban đầu, còn nói buổi tối ngày hôm trước từ đầu chưa từng gặp mình, cậu nói mình có phải kỳ lạ không?”

Hoắc Kỳ Thành nghi ngờ hỏi: “Có thể đèn quá tối, cho nên cậu nhìn nhầm người có vẻ giống với Tống Tư Kỳ không?”

Đường Triều lập tức kêu oan uổng: “Làm sao có thể! Lão Đại! Ngay cả cậu cũng không tin mình?”

Hoắc Kỳ Thành nhíu mày: “Không phải mình không tin cậu, mà việc này rất kỳ lạ, theo lý thuyết Tống Tư Kỳ không cần thiết phủ nhận chuyện từng gặp cậu.”

Đường Triều lại càng đau đầu: “Cho nên mới nói gặp quỷ! Mình cam đoan trăm phần trăm người phụ nữ mình nhìn thấy đêm hôm trước kia chính xác là Tống Tư Kỳ, chính con bé đã thừa nhận, nhưng sáng ngày hôm sau con bé giống như mất trí nhớ, hoàn toàn quên mất.”

Hoắc Kỳ Thành suy nghĩ: “Không phải cậu nghi ngờ con bé là người có chứng tính cách phân liệt sao? Nếu không cậu đến bệnh viện hỏi Ước Hàn một chút, đúng lúc mình đang ở bên này.”

Đường Triều liên tục gật đầu: “Được, mình lập tức đến ngay!”

Trong văn phòng Ước Hàn.

Ba người đàn ông cao lớn chia ra ngồi ở ba bên ghế sofa, Đường Triều từ lúc vừa vào cửa liền như đưa đám, giống như gặp phải kiếp nạn rất lớn.

Sau khi Ước Hàn nghe xong miêu tả của anh ta, suy nghĩ trong chốc lát mới nói đúng trọng tâm: “Nói thật, không loại trừ khả năng Tổng Tư Kỳ là người chứng tính cách phân liệt.”

Nghe đến đó, Đường Triều giống như thấy được cứu tinh, nhưng câu kể tiếp lại để cho anh ta nhụt chí không ngừng.

“Nhưng người có chứng tính cách phân liệt cũng có nguyên nhân gây ra, không có khả năng vô duyên vô cớ, chỉ dựa vào lí do cậu từ chối, và cậu gặp một lần là không có cách nào kết luận, mình cần hiểu tính cách Tổng Tư Kỳ và hoàn cảnh từ nhỏ đến lớn của con bé. Đương nhiên, nếu có thể, biện pháp tốt nhất chính là mang con bé đến đây tâm sự với mình.”

Ước Hàn đứng ở góc độ chuyên nghiệp nói, làm bác sỹ, anh ta không thể tùy tiện phán bệnh tình của một người.

Nghe xong anh ta nói, Đường Triều giống như bóng cao xu xì hơi ngã vào ở trên ghế sofa: “Bảo mình đưa Tổng Tư Kỳ đến đây tâm sự với cậu không phải so với lên trời còn khó hơn sao? Làm sao Đại Bạch có thể cho phép mình dẫn em gái bảo bối của cậu ta đến cho cậu thôi miên.”

Ước Hàn chén chung trà lên uống một hớp: “Một khi đã như vậy, thì chỉ có thể chờ cơ hội lần thứ hai, nếu may mắn gặp được cậu lần nữa, cậu gọi điện thoại cho mình ngay lập tức, mình sẽ tranh thủ chạy qua đó.”

Đường Triều mới vừa uống một ngụm nước thiếu chút nữa phun ra: “Mình còn đang cầu nguyện mình không nên gặp lại Tổng Tư Kỳ lời nói ác độc lần thứ hai nữa, không chịu đựng nổi nổi!”

Hoắc Kỳ Thành vẫn không nói chuyện từ từ mở miệng: “ Camera giám sát ghi hình đêm hôm trước hẳn vẫn còn, cậu đi điều tra thêm, có lẽ sẽ giúp được.”

Đường Triều nhất thời vỗ mạnh đùi: “Đúng...! Sao mình không nghĩ tới! Đều do Đại Bạch uy hiếp mình quá khủng bố, làm cho mình quên suy nghĩ bình thường rồi.”

Hoắc Kỳ Thành nhíu mày: “Cậu ta uy hiếp cậu cái gì?”

Vẻ mặt Đường Triều đau khổ: “Một bên uy hiếp mình không cho phép nói chuyện đó với bất kỳ kẻ nào, một bên lại uy hiếp mình phải âm thầm tra rõ chuyện này, nếu không sẽ không để mình yên. Cậu nói mình có quá máu chó không? Sớm biết như vậy đêm đó mình nên chịu đựng cái gì cũng không nói.”

Lập tức đứng dậy: “Thôi, nói ra đều là nước mắt! Mình đi kiểm tra camera, hi vọng sau khi Đại Bạch nhìn thấy chứng cứ liền biết mình bị oan.”

Vẻ mặt anh ta chưa xót rời đi, càng thêm xác định Tổng Tư Kỳ chính là khắc tinh của anh ta, không nên trêu chọc vào Tiểu Tổ Tông!

Một ngày lại một ngày sắp đến cuối năm, mở điện thoại di động ra đều nhận là tin tức thời sự, số phận gì, đồ tết gì.

Tần Lạc yên lặng nhìn những thứ này, cô không nhớ rõ mình đã bao nhiêu năm trải qua một mình, mới bắt đầu ba còn gọi điện thoại bảo cô trở về ăn cơm, về sau mấy lần âm ỉ không vui thì cô không muốn đi nữa, rõ ràng bọn họ cũng chẳng muốn gọi cô.

Cho nên đối với cô mà nói, lễ mừng năm mới là cô nhìn người khác vô cùng náo nhiệt mà thôi.

Năm nay, chắc phải ở bệnh viện trôi qua rồi.

Bi thương!

Đang suy nghĩ, điện thoại di động bỗng nhiên vang lên, là số điện thoại riêng, Tần Lạc nhớ mang máng, đây là số điện thoại văn phòng của ba.

“Alo?”

“Tiểu Lạc! Là ba, thân thể con đỡ nhiều chưa? mấy ngày hôm trước điện thoại của con không gọi được, ba nghĩ là con không muốn bị người khác quấy rầy, cho nên bây giờ mới gọi cho con, con sẽ không trách ba chứ?”

Giọng Đồng Thăng Lợi rất dè dặt, giống như sợ đắc tội với con gái lớn không biết nông sâu này.

Tần Lạc một chút cũng không muốn chào hỏi khách sáo với ông ta, dứt khoát hỏi: “Tìm tôi có việc sao?”

Giọng cô lạnh nhạt làm cho Đồng Thăng Lợi có chút ngớ ra: “Tiểu Lạc, trước kia ba quả thật làm rất nhiều chuyện có lỗi với con, ba biết sai rồi, dù sao chúng ta cũng có quan hệ ruột thịt, ba tin mẹ con ở trên trời có linh thiêng sẽ không muốn nhìn thấy chúng ta như vậy “

Ông ta nói còn chưa xong đã bị Tần Lạc lạnh giọng ngắt lời: “Không cần nhắc đến mẹ tôi ở trước mặt tôi, ông không xứng!”

Đồng Thăng Lợi nghẹn họng: “Là ba có lỗi với mẹ con các người, ba biết mình làm sai, sắp qua năm mới, ba hi vọng người một nhà chúng ta có thể đoàn tụ cùng một chỗ ăn bữa cơm.”

Trong lòng Tần Lạc không có mùi vị: “Ba, bây giờ chân tôi bất tiện, không thể quay về, người một nhà các người ăn đi!”

Cô nói lời này tương đối uyển chuyển, coi như gián tiếp cự tuyệt Đồng Thăng Lợi.

Nhưng Đồng Thắng Lợi cũng không nổi giận: “Tiểu Lạc, bây giờ con ở bệnh viện nào? Ba qua đó.”

Tần Lạc lạnh nhạt cự tuyệt: “Không cần.”

Đồng Thắng Lợi cảm thấy con gái lớn rất bài xích với mình, nói ra, đều là do một tay mình tạo thành, bây giờ muốn bù đắp lại cho nó, chỉ sợ khó càng thêm khó.

“Tiểu Lạc, trong khoảng thời gian này dì Lý con dọn rác trên đường cũng rất vất vả, sắp sang năm mới, con có thể nói với Tứ thiếu, để bà ấy nghỉ ngơi vài ngày được không?”

Nói lâu như vậy, rốt cục Đồng Thắng Lợi nói ra mục đích mình gọi điện thoại.

Khóe môi Tần Lạc cong lên một nụ cười lạnh, cô biết người ba này mỗi lần gọi điện thoại cho mình đều không đơn giản.

Ha ha ha!

“Ba, thật xin lỗi, tôi không có quyền lớn như vậy!”

Nói xong, Tần Lạc trực tiếp cúp điện thoại, ngay cả một giây dư thừa cô cũng không muốn nghe tiếp!

Bị cúp điện thoại Đồng Thắng Lợi chỉ thở dài bất đắc dĩ, lúc này ý chí con gái lớn thật sắt đá! Mình nói nhiều như vậy nó cũng không nghe, giống như không coi bọn họ như người nhà.

Tần Lạc hít một hơi thật sâu, đối với từ “Người nhà” này, cô không nên ôm ấp bất kỳ hi vọng gì nữa rồi!

Sao cô chưa từ bỏ ý định hả? Rõ ràng chính mồm ba đã thừa nhận không có tình cảm với mẹ, lại càng không thích người con gái này của ông, nhưng

mỗi lần ông ta gọi điện thoại cho mình, trong lòng cô vẫn sẽ ôm lấy một tia hi vọng nho nhỏ như thế.

Đều do cô khát vọng tình thân thôi?

Ha ha.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 184: Oan Gia Ngổ Hẹp

Đồng Thăng Lợi mới vừa cúp điện thoại, vợ cùng con gái đồng thời xông đến, cùng lúc hỏi: “Thế nào? Tần Lạc nói thế nào?”

Đồng Thăng Lợi nản lòng lắc đầu: “Tiểu Lạc vẫn không chịu trở về.”

Dường như Lý Thúy Như không quan tâm điểm ấy: “Vậy con bé có nói sẽ giúp tôi cầu tình không?”

Đồng Thăng Lợi lắc đầu, Lý Thúy Như trong nháy mắt xù lông: “Cái gì? Ngay cả yêu cầu nhỏ nhỏ ấy nó cũng không chịu đồng ý? Nó có coi chúng ta là người một nhà sao?”

Bà ta khóc lớn thương tâm một cái, mắt luôn luôn liếc trộm nhìn phản ứng của chồng.

Đồng Thăng Lợi đốt một điếu thuốc, không nói gì, quan hệ người một nhà ầm ĩ thành như vậy, cũng là do ông gây ra.

Đồng Ngữ Phi biết điều không lên tiếng, lúc này tâm tình ba mẹ không tốt, cô không nên đổ thêm vào, trừ khi cô ta có thể nghĩ ra biện pháp tốt hơn.

“Ba, mẹ, nếu không mỗi ngày con vẫn đến coi chừng ở tiểu khu nhà chị? Con nghĩ lễ mừng năm mới chị ấy nhất định sẽ trở về.”

“Cái con bé nhần tâm này!”

Lý Thúy Như không nhận được liên lạc bản tính của mình.

Đồng Thăng Lợi lườm bà ta một cái: “Cũng vì thái độ của bà, tiểu Lạc mới không chịu trở về!”

Bị chồng răn dạy Lý Thúy Như lập tức không dám nói tiếp nữa, lần này là bà có việc cầu xin người, nói ra như vậy không thể nghi ngờ làm mất mặt.

Đồng Ngũ Phi nhỏ giọng nói tốt cho mẹ: “Ba, lần này chị gái thật quá đáng, mẹ ghét nhất người mùi rác rưởi, nhưng chị ấy lại để cho mẹ dọn rác ở trên đường, rác đó thối gấp trăm lần nghìn lần so với đồ bỏ đi nhà mình, hơn nữa mấy người bạn của mẹ đã biết chuyện này, mấy ngày nay, tinh thần của mẹ phải chịu hành hạ gấp hai lần.”

Giọng nói của cô ta thành khẩn, vừa nói vừa quan sát vẻ mặt của ba, không dám chọc giận ông ta.

Lý Thúy Như rất cảm kích liếc nhìn con gái, vẫn là con gái mình sinh đau lòng! Còn con nhỏ đề tiện kia lại hành hạ ác độc trả thù mình!

Nghĩ lại, bà ta hận không thể phá hủy gương mặt quyến rũ kia của Tần Lạc!

Đồng Thăng Lợi vốn đang cảm thấy vợ quá đáng, nhưng thấy đáng về bà ta mỗi ngày gần đây đi sớm về trễ quét rác không khỏi sinh lòng thương tiếc.

Dù sao bà ta là vợ cùng giường chung gối với mình nhiều như vậy năm, thấy bà ta như vậy trong lòng khó tránh khỏi sẽ không thoải mái.

“Ông xã, tôi không muốn tiếp tục quét rác, chỉ là hi vọng mấy ngày nay sang năm mới có thể thoải mái một chút mà thôi, yêu cầu nhỏ nhỏ như vậy Tần Lạc nó cũng không đồng ý, hu hu.”

Nói xong, Lý Thúy Như liền khóc lên, giống như bị trời đất làm uất ức.

Bà ta giả vờ đáng thương thành công giành được đồng tình của Đồng Thăng Lợi, ngồi ở đằng kia hút thuốc một hơi so với một hơi càng mạnh hơn.

“Phi Phi, mấy ngày nay con vất vả chút, nếu chị gái con về tiểu khu, ngàn vạn phải nói chuyện nhẹ nhàng với nó, vì mẹ con, con cũng cần phải nhẫn nại nhiều chút, biết không?”

Đồng Ngữ Phi gật đầu: “Vâng, ba cứ yên tâm đi!”

Đường Triều rất buồn bực, anh ta ôm ấp đầy hi vọng đi kiểm tra camera giám sát tối hôm đó, kết quả ngẫu nhiên đúng lúc máy tính ngày hôm sau bị hỏng, trong quá trình sửa chữa camera giám sát không cẩn thận toàn bộ bị xóa.

Nghe được tin tức này, Đường Triều chỉ cảm thấy trời muốn anh ta chết.

Làm sao có thể không đúng dịp như vậy!

Hôm sau vừa đến công ty, anh ta bảo trợ lý Tô Thần gọi Tổng Tư Kỳ đến đây, anh thật sự không tin cái này! Muốn tìm cô ấy hỏi rõ ràng một chút, chứng minh mình trong sạch!

Năm phút sau, Tô Thần gọi điện đến: “Đường thiếu, lúc này Tổng thiếu thư đang ra ngoài làm việc.”

Giọng Đường Triều lạnh thấu xương: “Gọi cô ấy trở về!”

Tô Thần bày tỏ rất khó xử: “Nghe nói sau khi đến công ty Lục thiếu lại bị Lục thiếu mang đi rồi.”

Chân mày Đường Triều nhẹ nâng lên: “Đường Dục dẫn cô ấy đi đâu? Đây là tình huống gì?”

Mồ hôi trên trán Tô Thần chảy xuống: “Cái này thuộc hạ cần thêm một bước xác nhận.”

Đường Triều cũng không nói thêm gì: “Mau lên!”

Anh ta biết nhất định là tình huống đặc biệt, Tô Thần không biết cũng hợp tình hợp lý, dù sao mình cũng không bảo cậu ta luôn luôn nắm giữ hành tung của Tống Tư Kỳ.

Tô Thần lặng lẽ toát mồ hôi đầm đề: “Thuộc hạ hiểu.”

Tống Tư Kỳ vốn chỉ bị thủ trưởng phái đi “Công ty hữu hạn truyền thông Đại Phát” đưa văn kiện, kết quả rất ngoài ý muốn đụng phải người đàn ông “Từng có lẽ” với cô!

Đường Dục không nghĩ đến lần này đưa văn kiện cho mình qua đây lại là cô gái hung hãn kia, trách không được mình không tra được tin tức của cô ta, thì ra là nhân viên nhỏ trong công ty anh ba.

Đáng nhẽ mình cũng buông tha tìm kiếm cô ta, kết quả tự cô ta xuất hiện rồi.

“Là anh!”

Không chỉ Đường Dục bất ngờ, Tống Tư Kỳ cũng rất bất ngờ.

Từ lần gặp mặt đầu tiên, cô liền không có ấn tượng tốt gì với người đàn ông trước mắt! Vốn tưởng rằng anh ta chỉ là một công tử ăn chơi trác táng.

Kết quả lại là tổng giám đốc “Công ty hữu hạn truyền thông Đại Phát”.

Thật làm cho người ta mở rộng tầm mắt.

Đường Dục nheo đôi mắt đào hoa lại: “Cô tên là gì?”

Tống Tư Kỳ tức giận trợn mắt nhìn anh ta: “Tại sao tôi phải nói cho anh? Văn kiện tôi đã đưa đến, tôi phải đi!”

Nói xong, thì xoay người rời đi.

Đường Dục gọi cô lại: “Đợi một chút.”

Sau đó, cầm lấy điện thoại bàn bấm một dãy số: “Trưởng phòng Trần, cô gái ông phải đến đưa văn kiện tên là gì?”

Trưởng phòng Trần hoàn toàn không thể giải thích được, nhưng cũng chỉ có thể thành thật trả lời: “Cô ấy mới tới, tên Tống Tư Kỳ.”

Đường Dục hài lòng gật đầu: “Tính tình cô ấy rất nhanh nhẹn, đúng lúc tôi cần ra ngoài bàn chuyện, để cho cô ấy đi cùng với tôi, coi như là đi công tác.”

Trưởng phòng Trần không rõ chân tướng chỉ có thể liên tục gật đầu, ông ta cũng không dám đắc tội Đường Lục thiếu! Phải biết rằng anh ta có tiếng âm ngoan không kém chút nào so với Đường Tam thiếu.

Cho nên, hai vị thiếu gia nhà họ Đường này đều không thể đắc tội.

Tống Tư Kỳ hoàn toàn trợn mắt há hốc mồm nghe Đường Dục nói, vừa định ngăn cản, anh ta cúp điện thoại, còn uy hiếp nói: “Tập đoàn Đường thị với truyền thông Đại Phát là công ty anh em, nói cách khác, tôi coi như là ông chủ của cô, chẳng lẽ cô muốn cãi lời cấp trên sắp xếp?”

Tống Tư Kỳ tức giận nói: “Sắp xếp cái mông! Tôi thấy anh chính là cố ý!”

Chân mày Đường Dục thâm thúy nhếch lên, không chút phật lòng: “Cố ý thì thế nào? Ông chủ vốn là có quyền sắp đặt công nhân, trừ phi cô không

muốn làm.”

Một câu cuối cùng hoàn toàn chọc đúng tim Tống Tư Kỳ, nếu không sợ bị cuốn gói, sẽ không còn được gặp lại anh Đường Triều, cô thật muốn nhả mặt nói một câu: “Không làm thì không làm! Bản tiểu thư mới không hiềm lạ chút công việc này!”

Đáng tiếc, vì anh Đường Triều của cô, cô chỉ có thể nhịn!

“Tự tiện vận dụng quyền lợi ông chủ, đáng giận!”

Đường Dục nhún vai, lơ đãng với sự chỉ trích của cô, hiếm khi hôm nay con mèo hoang nhỏ chạy đến trên địa bàn của anh ta, anh ta đương nhiên không thể buông tha.

Nghĩ lại thái độ hung hãn của cô với mình như thế, thì cho cô ta chút giáo huấn mới được!

Tống Tư Kỳ là không tình nguyện đi theo Đường Dục đến studio, hôm nay ra ngoài thật bất lợi! Lại đụng phải tên đàn ông đáng ghét!

Vừa đến studio, thì cô nhận được điện thoại của anh hai, lập tức đi sang một bên: “Anh hai, có chuyện gì sao?”

Tống Tư Bạch liếc nhìn hỏi: “Kỳ Kỳ, em thích Đường Triều?”

Tống Tư Kỳ bị hỏi rất sửng sốt: “Anh hai, anh mất trí nhớ sao? Người trong lòng em vẫn luôn là anh Đường Triều! Sao anh có thể hỏi cái vấn đề kỳ quái này? Còn có...! Hai ngày này anh thường xuyên gọi điện thoại cho em, hơn nữa luôn hỏi một số vấn đề kỳ lạ, rốt cuộc là làm sao?”

Tống Tư Bạch thở ra một hơi, càng thêm xác định đêm đó Đường Triều là nhận sai người, Kỳ Kỳ thích Đường Triều như thế, làm sao có thể không biết cậu ta, lại còn nói lời ác độc mắng cậu ta một trận.

Nghĩ lại khó có khả năng!

Trải qua hai ngày luôn tự mình xác nhận, Kỳ Kỳ căn bản không có bất kỳ tình huống dị thường gì, Đường Triều kia khẳng định nhận sai người!

Trên hành lang chỗ ăn chơi cao cấp ở “Văn sắc” đèn rất tốt, nhận sai người cũng không có gì kỳ lạ.

“Không có việc gì.”

“Anh hai, rốt cuộc làm sao! Ngày đó anh Đường Triều hỏi em vấn đề cũng rất kỳ lạ, nói cái gì ở “Văn sắc” từng gặp em, từ đầu em chưa từng đến “Văn sắc”!”

Tống Tư Kỳ hờn dỗi nói, nhưng thông qua chuyện này trong lòng cô vẫn có chút vui mừng nho nhỏ, ít nhất chứng minh anh Đường Triều rất quan tâm cô.

Tống Tư Tịch trả lời ngược một câu: “Em chưa từng đến “Vũ sắc”?”

Nhưng thím nói đêm đó Kỳ Kỳ rất uống nhiều, rốt cuộc sao lại thế này?

Tống Tư Kỳ nhất định gật đầu: “Đúng vậy!”

Tống Tư Tịch không khỏi hỏi: “Vậy em uống rượu ở đâu?”

Tống Tư Kỳ suy nghĩ hai giây: “KTV! Tối hôm đó em với các bạn đi KTV chơi.”

Câu trả lời của cô làm cho Tống Tư Bạch rất tin tưởng không nghi ngờ, em gái họ là anh ta nhìn lớn lên, tính tình em ấy mặc dù điêu ngoa, nhưng đơn thuần thiện lương, sẽ không lừa gạt mình.

“Ừ, anh hai biết rõ.”

“Anh hai, anh nói lúc trước có phải mẹ em sinh đôi bào thai không? Thật ra em còn có chị gái hoặc em gái sinh đôi lưu lạc ở bên ngoài?”

Tống Tư Kỳ nửa đùa nói.

Tống Tư Bạch: “Anh đã hỏi, trên đời này người có dáng vẻ tương tự là có, hơn nữa buổi tối ánh đèn mờ mờ, chắc Đường Triều nhận sai người.”

Tống Tư Kỳ bĩu môi: “Nhất định! Em từng gặp anh ấy làm sao có thể không nhớ rõ?”

Những lời này của cô càng làm cho Tống Tư Bạch tin tưởng.

Tống Tư Kỳ cúp điện thoại xong đứng một lúc, xoay người thì nhìn thấy Đường Dục âm trầm đứng ở kia, cô sợ tới mức giật mình một cái, vỗ vỗ ngực: “Anh có bệnh! Đứng ở phía sau tôi dọa người? Chắc không phải cố ý nghe lén tôi nói điện thoại chứ!”

Đường Dục bĩu môi: “Cô suy nghĩ nhiều! Tôi không có hứng thú nghe lén người khác gọi điện thoại, tôi vừa đến.”

Tống Tư Kỳ nghi ngờ nhìn anh một cái: “Hừ! Tốt nhất là như vậy!”

Hai tay Đường Dục xỏ vào túi: “Đưa cô ra ngoài là làm việc, không phải cho cô lười biếng.”

Tống Tư Kỳ tức giận trả lời: “Người nào lười biếng rồi hả? Chẳng lẽ ngay cả quyền nhận điện thoại tôi cũng không có? Anh thật sự quản rất rộng!”

Đường Dục kiêu ngạo hất cằm lên: “Đương nhiên! Tôi là ông chủ đương nhiên do tôi định đoạt! Hôm nay các sao nữ đến studio diễn thử rất nhiều, cô phụ trách giúp tôi sàng chọn tư liệu.”

Tống Tư Kỳ ngạc nhiên: “Tôi căn bản không biết những thứ này.”

Đường Dục liếc cô một cái: “Cao phải 1m75 trở lên, ba vòng 36, 66, “

Anh ta vừa dứt lời đã bị Tống Tư Kỳ khách sáo: “Tôi đi! Đây là anh chọn người đẹp sao?”

Đường Dục bình tĩnh tự nhiên nhếch lông mày: “Tôi đang tuyển người mẫu quảng cáo nội y, cùng chọn người đẹp có gì khác nhau?”

Tống Tư Kỳ ghen hòng, thẳng nhai này! Nói thế nào như đương nhiên vậy.

Thật không biết xấu hổ!

Đang nghĩ ngợi, tầm mắt Đường Dục rơi vào trên ngực cô.

Tống Tư Kỳ trong nháy mắt xù lông, che ngực, tức giận kêu lên: “Nhìn len sợi! Ai cho phép anh nhìn! Không phải tôi đến tuyển người mẫu nội y!”

Đường Dục ho nhẹ một tiếng: “Chỉ thường thôi.”

Tống Tư Kỳ hừ nói: “Không cần anh nhìn!”

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 185: Tấn Công Dị Dàng

Cách đêm 30 càng ngày càng gần, ngoài trừ ngày đó ba gọi điện thoại đến, điện thoại lạ cô một mực không nhận, kể từ khi mẹ con Lý Thúy Như lòi bí mật ra, điện thoại xa lạ cô đều có chút đề phòng, nếu không thì cô luôn bị quấy nhiễu.

Có đôi khi, bỗng nhiên cô cảm thấy may mắn ở bệnh viện, không cần ở trên đường phố nhìn những thứ náo nhiệt không thuộc về mình, mấy ngày nay, đi chỗ nào đều tràn ngập chúc mừng năm mới, lại không có một chút quan hệ với cô.

Hoặc Gia Tinh ôm một bó hoa tươi to tiến vào, có hoa hồng tươi đẹp, còn có hoa bách hợp tươi mát, trong chốc lát mùi thơm nhẹ nhàng.

"Chị thích không?"

"Đương nhiên thích rồi!"

Tần Lạc cười tí mắt sờ tóc của bé, có bé lúu rúu ở bên cạnh mình, thời gian cũng dễ dàng trôi qua.

Hoặc Gia Tinh vui vẻ cong khóe môi: "Biết chị sẽ thích! Chỉ đáng tiếc bây giờ em quá nhỏ, nếu không em sẽ theo đuổi chị, không cho ba cơ hội!"

Tần Lạc: " "

Đầu đầy vạch đen, trẻ con bây giờ trưởng thành thật sớm!

Đúng lúc này, Hoắc Kỳ Thành đi theo vào, xoa đầu con trai: "Con mới vài tuổi? Biết cái gì là thích?"

Hoắc Gia Tinh bẹp miệng nhỏ: "Con đương nhiên biết!"

Tần Lạc không ngờ Hoắc Kỳ Thành cũng lên đây, ngay trước mặt Tiểu Tinh đuổi anh đi cũng không tốt, chỉ có thể coi anh như không khí.

Hoắc Kỳ Thành nói với con trai: "Chờ sau khi con lớn lên sẽ gặp được người con gái thật sự mình thích."

Hoắc Gia Tinh ngẩng đầu: "Vậy phải đợi đến khi nào? Cô ấy sẽ tự xuất hiện sao?"

Hoắc Kỳ Thành gật đầu: "Ừ, sẽ."

Tần Lạc cũng không hề báo trước xuất hiện ở trong sinh mệnh của anh như vậy, mặc dù xa cách gần sáu năm, nhưng vẫn có lần thứ hai gặp nhau rồi...

Duyên phận giữa người với người, đúng là kỳ diệu như thế.

Nghe trọng tâm đề tài giữa hai ba con bọn họ càng ngày càng xa, Tần Lạc nhin không được ho nhẹ một tiếng: "Anh bận thì đi đi! Tiểu Tinh tại đây với tôi rất an toàn."

Ý ở ngoài lời: Anh nhanh chóng đi đi!

Trong lòng Hoắc Kỳ Thành biết rõ, nhưng anh lại cứ không đi: "Hôm nay không có chuyện gì, anh muốn ở chung nhiều với Tiểu Tinh."

Tần Lạc: " "

Làm một người ba, nói muốn ở chung nhiều với con trai, Tần Lạc còn có thể nói được gì?

Lúc này Hoắc Gia Tinh mới nhìn về phía ba: "Ba, hôm nay không phải ba tìm ba nuôi lấy thuốc đau dạ dày sao?"

Hoắc Kỳ Thành bình tĩnh tự nhiên ngồi ở trên ghế sofa: "Ba nuôi con còn chưa đến."

Hoắc Gia Tinh "A..." một tiếng, trong lòng Tần Lạc lại rối loạn, bệnh dạ dày của anh còn chưa khỏi sao?

Mấy phút sau, cô bỗng nhiên ý thức được mình quan tâm anh để làm gì! Bệnh dạ dày anh có khỏe hay không có quan hệ gì với mình?

Có Hoắc Gia Tinh cố động ở đây, ba người ở một chỗ cũng sẽ không xấu hổ, phần lớn thời gian bé với Tần Lạc nói chuyện phiếm, Hoắc Kỳ Thành rất yên tĩnh ngồi ở trên ghế sofa nhìn cổ phiếu cùng xử lý một số văn kiện ở công ty.

Dù vậy, Tần Lạc vẫn thỉnh thoảng liếc về phía anh, hoàn toàn là vô ý thức.

May mà mười phút sau anh đi ra ngoài.

Tưởng rằng anh sẽ không trở về, kết quả mười phút sau lại trở lại.

"Anh thương lượng với Ước Hàn xong, ngày mai đón em về nhà anh ở, nhà anh thích hợp nghỉ ngơi khuây khỏa."

"Không cần! Tôi ở đây rất tốt!"

Tần Lạc không chút suy nghĩ cự tuyệt, cô mới không cần đến nhà anh ở!

Hoắc Kỳ Thành giống như đoán được cô sẽ cự tuyệt, trầm giọng nói: "Ngày kia là đêm 30, anh với Tiểu Tinh đương nhiên sẽ không để cho một mình em lẻ loi ở bệnh viện ăn bữa cơm đoàn viên, thiết bị chữa bệnh nhà

anh mặc dù không tính là đầy đủ, nhưng Ước Hàn từng vỗ ngực bảo đảm với anh, sẽ không lưu lại bất kỳ di chứng nào."

Tần Lạc tức giận nói: "Ai biết được!"

Đối với chuyện Ước Hàn thôi miên mình, Tần Lạc vẫn canh cánh trong lòng.

Hoắc Kỳ Thành chỉ có thể lặng lẽ nháy mắt cho con trai, lúc này, chỉ có thể để cho bé ra trận.

Hoắc Gia Tinh hiểu ánh mắt ba, từ từ chạy đến bên giường Tần Lạc, mắt to đen nhánh chớp chớp nhìn cô: "Chị, chị ở cùng Tiểu Tinh qua năm mới có được không? Lễ mừng năm mới hàng năm trong nhà đều chỉ có mỗi Tiểu Tinh với ba, rất cô đơn! Hơn nữa ba vẫn bận rộn công việc, cũng không có thể ở cùng Tiểu Tinh xem tivi với chơi pháo hoa "

Dáng vẻ của bé không cần nói ra có bao nhiêu đáng thương.

Mặc cho ai nhìn thấy đều không đành lòng, Tần Lạc cắn môi, tên đàn ông khốn khiếp cũng chỉ có thể nghĩ ra chiêu này! Biết mình không hề sức chống cự với Tiểu Tinh lại vẫn cứ như vậy...

"Ừ."

Nghe được cô đồng ý, Hoắc Gia Tinh vui vẻ hoan hô.

Trẻ con! Điều rất dễ dàng thỏa mãn.

Tần Lạc cũng bị cảm xúc vui vẻ của bé cuốn hút, có thể ở nhiều với con trai, cũng là tâm nguyện của bản thân không phải sao?

Sau khi Hoắc Kỳ Thành rời đi, Tần Lạc nhận được tin nhắn của anh: Cảm ơn em, Tiểu Tinh vẫn rất khát vọng có mẹ làm bạn, hàng năm qua năm mới với bé mà nói đều rất cô đơn, anh là không xứng làm ba.

Nhìn đến đây, trong lòng Tần Lạc không hề có tư vị, đau lòng con trai đồng thời cũng hiểu được lần này Hoắc Kỳ Thành không phải hoàn toàn chỉ suy nghĩ đến bản thân anh.

Sáng sớm.

Hoắc Kỳ Thành mới vừa ăn bữa sáng xong chuẩn bị đến công ty đã bị mẹ Phương Lệ Hoa bất ngờ đến, bà cởi áo khoác đưa cho người hầu, sau đó lôi kéo con trai ngồi trên ghế sofa.

Vẻ mặt ân cần hỏi han: "Mẹ nghe nói mấy ngày nay Tiểu Tinh thường xuyên chạy đến bệnh viện Kiều Dương, rốt cuộc sao lại thế này?"

Hoắc Kỳ Thành lôi kéo cà- vạt: "Không có gì, Ước Hàn với Mary là ba mẹ nuôi của Tiểu Tinh, con không có thời gian ở cùng Tiểu Tinh, đưa bé đến chỗ ba mẹ nuôi cũng là bình thường."

Phương Lệ Hoa nghi ngờ liếc nhìn con trai: "Con cũng đừng gạt mẹ, nếu như thực suy nghĩ giải thích, con cũng không lừa được mẹ."

Vẻ mặt Hoắc Kỳ Thành có chút bất đắc dĩ: "Mẹ, người liên cùng với ba hưởng thụ cuộc sống không tốt sao? Chuyện của con bản thân con sẽ xử lý, về phần bên anh cả anh hai, con đã sớm có kế sách."

Phương Lệ Hoa biết con trai có bản lĩnh, nhưng làm mẹ, bà vẫn sẽ lo lắng.

"Con chưa lập gia đình một ngày, trong lòng mẹ bất an một ngày! Nếu con đồng ý sang năm đính hôn với Ánh Tuyết, về sau con muốn làm gì mẹ cũng sẽ không quản con."

Phương Lệ Hoa rõ ràng lấy lùi làm tiến, ý đồ dùng lý do này thuyết phục con trai.

Vẻ mặt Hoắc Kỳ Thành không kiên nhẫn: "Mẹ, con đã nói rất nhiều lần rồi, con sẽ không kết hôn với Giang Ánh Tuyết! Đối tượng con muốn kết hôn là một người hoàn toàn khác."

Phương Lệ Hoa giả vờ tức giận: "Sẽ không lại là hồ ly tinh tên Tần Lạc kia chứ? Mẹ cũng nói rất nhiều lần, nhà họ Hoắc chúng ta sẽ không nhận loại con gái không rõ nguồn gốc tiến vào cửa nhà!"

Hoắc Kỳ Thành nghiêm mặt: "Mẹ, đối tượng con muốn kết hôn là mẹ ruột Tiểu Tinh, ngoại trừ cô ấy, con sẽ không cưới người khác!"

Giọng của anh như đinh đóng cột, giống như không có đường sống vẹn toàn.

Phương Lệ Hoa không dám tin nhìn con trai: "Cái gì? Mẹ ruột Tiểu Tinh? Người phụ nữ kia tìm đến con rồi hả?"

Hoắc Kỳ Thành tìm từ sửa đúng cho mẹ: "Không phải cô ấy tìm đến con, mà là con gặp lại cô ấy, đây là duyên phận ông trời định cho con, con không nghĩ muốn làm trái."

Phương Lệ Hoa buồn bực không thôi: "Cái gì duyên phận ông trời định! Con đừng nói những thứ vô dụng này với mẹ! Người phụ nữ kia cách nhiều năm như vậy trở về đến tìm con nhất định không có lòng tốt gì! Người phụ nữ như vậy mẹ càng không nhận!"

Thái độ Hoắc Kỳ Thành cũng rất kiên quyết: "Mẹ, trừ cô ấy ra con sẽ không cưới! Hơn nữa, Tiểu Tinh cũng rất thích cô ấy, chẳng lẽ mẹ không hy vọng ba người một nhà chúng con đoàn viên sao? Tiểu Tinh là cháu trai mẹ thương yêu nhất, nguyện vọng nho nhỏ ấy người cũng muốn chia rẽ nó?"

Phương Lệ Hoa bị giọng nói con trai hăm dọa làm cho nghẹn họng, một lúc lâu sau nói không ra lời.

Hoắc Kỳ Thành dứt khoát đứng dậy rời đi.

Phương Lệ Hoa tức giận đến tay cũng run run, kêu vài tiếng để cho anh "Đứng lại", anh cũng đã mắt điếc tai ngơ.

"Thật sự là tức chết tôi rồi!"

Ngay cả một đám người hầu bên cạnh không dám thở mạnh, sợ phu nhân tức giận phát tiết ở trên thân các cô.

"Tiểu thiếu gia đâu?"

"Vẫn ở phòng ngủ."

"Ừ, chăm sóc bé thật tốt."

"Vâng ạ."

Sau khi dọn đồ xong, Phương Lệ Hoa mang theo túi sách đứng dậy rời đi, mới vừa lên xe liền gọi điện thoại cho Giang Ánh Tuyết.

"Ánh Tuyết! Cơm tất niên tối mai con đến nhà ăn, thích ăn cái gì nói cho dì Phương biết."

"Dì Phương, thật không? Kỳ Thành kia "

Giang Ánh Tuyết vui vẻ không thôi, nhưng lo lắng Hoắc Kỳ Thành sẽ không vui.

Phương Lệ Hoa cũng bất chấp cảm nhận con trai: "Không sao, dì Phương định đoạt, con cứ việc đến là được, dì và bác Hoắc con đều rất hoan nghênh con đến trong nhà."

Lời này làm cho Giang Ánh Tuyết hoàn toàn động tâm: "Vâng, cảm ơn dì Phương, tối mai con nhất định sẽ đến."

Phương Lệ Hoa hài lòng gật đầu: "Ừ."

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 186: Không Muốn Cho Anh Cơ Hội Nữa

Hoắc Kỳ Thành đến công ty xử lý chút công việc đơn giản, liền rời đi trước, trong lòng anh nhớ hôm nay đến bệnh viện đón Tần Lạc trở về.

Mới ra thang máy đã bị cháu trai Hoắc Cẩm Dương gọi lại: “Chú ba, cháu muốn tìm chú nói chuyện một chút.”

Hoắc Kỳ Thành liếc mắt nhìn cháu trai: “Bây giờ chú có việc gấp cần ra ngoài.”

Hoắc Cẩm Dương vội vàng nói: “Là về Tần Lạc.”

Hoắc Kỳ Thành đi được hai bước thì bước chân dừng lại: “Rốt cuộc cháu muốn nói cái gì?”

Hoắc Cẩm Dương tiến lên một bước, hạ giọng: “Chú ba, chú không thấy mình rất vô liêm sỉ sao? Rõ ràng sắp phải kết hôn lại còn đùa giỡn tình cảm của một người phụ nữ khác? Biết rõ mình không có khả năng cho cô ấy tương lai còn dỗi nước canh lên cô ấy?”

Ánh mắt Hoắc Kỳ Thành rét lạnh: “Tất cả những thứ này không có quan hệ gì với cháu! Cháu nên trông nom tốt người phụ nữ của mình!”

Hoắc Cẩm Dương khó chịu la lên: “Chú ba! Rốt cuộc chú muốn u mê bất ngộ đến khi nào? Dù sao Tần Lạc cũng là bạn gái trước của cháu, tính nết

của cô ấy cháu rất rõ ràng, cô ấy gốc gác thơ tin tưởng lời nói dối của chú nhưng chú không thể làm loại chuyện không đạo đức này!”

Anh ta gần từng tiếng giống như đứng ở góc độ Tần Lạc đòi công bằng cho Hoắc Kỳ Thành.

Nhưng Hoắc Kỳ Thành lại không muốn nhận tình cảm của anh ta, nhưng anh buồn bực nhất đó là cháu trai lại là bạn trai trước của Lạc Lạc.

Mặc dù hai người bọn họ cái gì cũng chưa phát sinh, nhưng dù sao qua lại hai năm, suy nghĩ một chút trong lòng anh cũng không vui!

Chợt nghiêm mặt trách móc: “Hoắc Cẩm Dương! Chuyện của chú không cần đến phiên cháu nói!”

Tuy Hoắc Cẩm Dương có chút sợ hãi khí thế mạnh mẽ của chú ba, nhưng vẫn lấy hết can đảm mở miệng: “Chú ba, cháu chưa bao giờ biết chú còn có sở thích cướp đoạt bạn gái người khác! Có phải lúc đầu chú đã đánh chủ ý lên Tần Lạc, tiệc rượu đêm đó rõ ràng chú đã sắp xếp cô ấy đi công tác Hong kong, kết quả không ngờ khiến cho cô ấy trở về, là chú cố ý sắp xếp!”

Anh ta hỏi ra nghi hoặc đã lâu ở trong lòng.

Hoắc Kỳ Thành lạnh lùng liếc xéo anh ta: “Chẳng lẽ là chú ép cháu với Giang Ánh Thần đến phòng thay quần áo?”

Chỉ có một câu này, thì sắc mặt Hoắc Cẩm Dương thay đổi.

Hoắc Kỳ Thành hừ lạnh một tiếng thì sải bước rời đi, Hoắc Cẩm Dương là điển hình không an phận! Sau khi kết hôn với Giang Ánh Thần ở chung không vui thì bắt đầu nghĩ đến Tần Lạc.

A!

Thiên hạ còn có bữa cơm miễn phí sao?

Chẳng lẽ dột thành mộng đẹp sao?

Hoặc Cẩm Dương ngơ ngác đứng tại chỗ giận dữ xiết chặt quả đấm, nếu chú ba đều nắm chuyện của anh như ở trong lòng bàn tay, vậy anh cũng không cần phải khách khí với chú ấy!

Liên tục ở gần tiểu khu nhà Tần Lạc rất nhiều ngày Đồng Ngữ Phi thật sự không còn kiên nhẫn, hôm nay đã 29 tháng chạp, sợi tóc của Tần Lạc còn chưa thấy, nói vậy sẽ không xuất hiện rồi.

Trên đường trở về, cô ta bỗng nhiên nghĩ đến một người, vội vàng tìm một trạm điện thoại công cộng.

Giang Ánh Tuyết đang đi dạo phố ở bên ngoài, dì Phương mời cô ta tối mai đến nhà họ Hoắc ăn cơm tất niên, chuyện này vô cùng vinh hạnh với cô ta.

Có lẽ, dì Phương muốn mượn bữa cơm tất niên để quyết định chuyện cô với Kỷ Thành xuống.

Nghĩ như vậy, tâm tình của cô ta không cần nói ra có bao nhiêu vui vẻ.

Thế cho nên nhìn thấy số điện thoại lạ cũng nhận: “Alo?”

Đồng Ngữ Phi vừa mừng vừa lo nói: “Giang tiểu thư, tôi là Đồng Ngữ Phi, có chuyện tôi muốn nói cho cô.”

Tâm tình Giang Ánh Tuyết đang tốt trong nháy mắt bị cô ta quấy nhiễu: “Tôi đã nói không cần gọi điện thoại cho tôi nữa, nếu cô không nhớ được lâu như vậy cũng đừng trách tôi không khách khí!”

Đồng Ngữ Phỉ vội vàng nói: “Giang tiểu thư đừng nóng giận, cô có biết Tần Lạc trong khoảng thời gian này ở bệnh viện nào không? Sắp sang năm mới ngay cả gia đình chị ta cũng không trở về thì có thể ở đâu nhất? Tôi nghĩ khả năng lớn nhất đó là Tứ thiếu đã sắp xếp chỗ ở cho chị ta.”

Giang Ánh Tuyết cười lạnh: “Dùng chút phán đoán nhỏ này gọi đến quấy nhiễu tôi!”

Nói xong, thì chuẩn bị gác điện thoại.

Đồng Ngữ Phỉ hét lớn: “Tôi không có suy đoán! Tôi là có chứng cứ!”

Lần này Giang Ánh Tuyết cảm thấy hứng thú: “A...? Chứng cứ gì?”

Đồng Ngữ Phỉ vội vàng nói: “Giang tiểu thư suy nghĩ một chút, tại sao trong khoảng thời gian này mẹ tôi quét dọn thùng rác ở trên đường? Người ở thành phố A có thể có quyền tối cao như vậy ngoại trừ Tứ thiếu còn có thể là ai?”

Lời này của cô ta làm cho Giang Ánh Tuyết suy nghĩ.

Đồng Ngữ Phỉ lại nói thêm: “Giang tiểu thư, tôi còn có suy đoán lớn mật, sáu năm trước người thân bí ký hiệp nghị với mẹ tôi bán Tần Lạc đến Italy có lẽ chính là Tứ thiếu.”

Giang Ánh Tuyết lại không tin: “Ít nói nhảm đi! Chuyện này nói ra cô không sợ ngồi tù sao?”

Đồng Ngữ Phỉ nuốt một ngụm nước bọt: “Giang tiểu thư, tôi chỉ là suy đoán, dù sao rất nhiều chứng cứ đều chỉ về phía Tứ thiếu, cô là vợ tương lai của Tứ thiếu, tôi cũng chỉ đứng ở góc độ những người đứng xem nói một câu với cô mà thôi.”

Giang Ánh Tuyết không kiên nhẫn cắt ngang cô ta: “Được rồi! Tôi còn có việc, không thời gian ở đây nói chuyện vớ vẩn với cô.”

Nói xong, trực tiếp cúp điện thoại.

Cô ta đứng tại chỗ suy nghĩ trong chốc lát, nhóm người truyền thông không tìm thấy Tần Lạc nguyên nhân duy nhất nhất định là Kỷ Thành sắp xếp cho cô ta ở bệnh viện Kiều Dương...

Đây không phải lần đầu tiên.

Cũng tự trách mình trong khoảng thời gian này quá say mê thay đổi bản thân, hoàn toàn không chú ý nhất cử nhất động của Tần Lạc, nếu Đồng Ngữ Phi không nhắc nhở, cô ta vẫn đắm chìm trong vui sướng tối mai được đến nhà họ Hoắc gia ăn cơm tất niên.

Nếu người mời mình là Kỷ Thành, cô ta hoàn toàn không cần phải lo lắng sợ hãi, nhưng người mời mình là dì Phương, cô ta không thể không làm rõ rốt cuộc trong lòng Kỷ Thành nghĩ như thế nào.

Dù sao, người kết hôn với mình là Hoắc Kỷ Thành mà không phải dì Phương.

Bởi vì ngày hôm qua đã nói, cho nên Tần Lạc cũng không do dự đi theo Hoắc Kỷ Thành trở về, trở lại tòa biệt thự này, trong lòng cô có cảm giác rất kỳ lạ...

Về đến nhà, thì Hoắc Kỷ Thành chân thành nhận lỗi với cô: “Lạc Lạc, thật xin lỗi, lúc trước anh nghĩ em đã nhớ ra, cố ý tiếp cận Tiểu Tinh muốn đạt được mục đích gì, nên để cho cảnh sát tạm giữ em lại 24 giờ, còn nói với người bên ngoài em là tội phạm bắt cóc.”

Lại đề cập đến chuyện lúc trước hai người gặp nhau, Tần Lạc chỉ cảm thấy dường như đã qua mấy đời, anh là quyền quý cao cao tại thượng, mình chỉ là một dân thường nhỏ, lúc trước tìm mình sinh ra Tiểu Tinh cũng chỉ bởi vì “Thích hợp”, đoán chừng anh cũng không nghĩ đến sẽ gặp lại mình, lại còn dây dưa với mình về sau.

Tần Lạc mím môi không nói gì.

Hoắc Kỳ Thành lại nói thêm: “Lạc Lạc, sáu năm trước anh quả thật không nghĩ đến sẽ gặp lại em, nhưng chuyện duyên phận này thực sự khó mà nói, anh nghĩ đây là ông trời an bài, cố ý trừng phạt anh.”

Nói đến phần sau, khóe môi anh nổi lên nụ cười khổ.

Để cho anh yêu Tần Lạc quả thật là trừng phạt lớn nhất đối với anh.

Trong lòng Tần Lạc loạn thành một núi, ngoài trừ trầm mặc vẫn là trầm mặc.

Dường như hôm nay Hoắc Kỳ Thành muốn nói tất cả chuyện ra: “Anh không muốn giấu diếm em bất cứ chuyện gì, tối sinh nhật Tiểu Tinh năm tuổi đó, em ngủ lại ở đây, anh vì chứng thật em có nhớ đến chuyện quá khứ không, đã bảo Ước Hàn tiến hành thôi miên kiểm tra em...”

Anh còn chưa nói xong thì bị Tần Lạc nhìn chăm chăm: “Hoắc Kỳ Thành! Anh không cần quá đáng! Tôi là gấu bông của anh sao? Chưa được sự đồng ý của tôi lại thôi miên tôi!”

Vẻ mặt Hoắc Kỳ Thành thành khẩn: “Thật xin lỗi.”

Tần Lạc rất tức giận: “Nói xin lỗi có tác dụng sao? Tôi cho anh một đao nói câu xin lỗi với anh thì anh chấp nhận sao?”

Hoắc Kỳ Thành mím môi: “Trước kia là anh quá mức chuyên quyền, nhưng về sau sẽ không, anh”

Tần Lạc tức giận bộ ngực kịch liệt lên xuống: “Không nên nói nữa! Tôi không muốn nghe giải thích của anh! Cả đời tôi ghét nhất đó là lừa gạt! Anh lừa gạt tôi đã làm cho tôi không có cách nào dễ dàng tha thứ chuyện khiến người phản nộ!”

Hoắc Kỳ Thành thở dài: “Anh chỉ muốn thẳng thắn với em, không muốn có bất kỳ hành vi lừa gạt với em nữa.”

Tần Lạc hít một hơi thật sâu: “Chẳng lẽ có thể coi như quá khứ không tồn tại sao?”

Hoắc Kỳ Thành thâm tình nói: “Qua khứ quả thật anh rất tệ, nhưng anh thử bỏ những thứ này, em nguyện ý cho anh cơ hội này không?”

Tần Lạc hừ lạnh: “Không muốn! Quan hệ chúng ta vẫn nên đơn giản chút, không cần phức tạp!”

Hoắc Kỳ Thành có chút không biết làm sao, lần đầu tiên mình có thái độ nhần nại với ăn nói khép nép nhiều như vậy với một phụ nữ.

Trước kia mình tuyệt đối không làm được.

“Lạc Lạc, chẳng lẽ em muốn để cho Tiểu Tinh vĩnh viễn cũng không biết mẹ mình là ai chẳng?”

Tần Lạc cười lạnh: “Bây giờ anh đến chất vấn tôi những thứ này chẳng lẽ không cảm thấy kỳ lạ sao? Từ khi anh lựa chọn tôi sinh Tiểu Tinh ra không phải đã tính toán để cho Tiểu Tinh không có mẹ ruột sao?”

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 187: Đường Theo Đuối Vợ Mênh Mông Bát Ngát

Tần Lạc nói để cho Hoắc Kỳ Thành không phản bác được, lúc trước anh quả thật nghĩ như vậy, nhưng bây giờ thay đổi chủ ý rồi...

Vội vàng nói: “Lạc Lạc, em đã từng nghe câu kế hoạch biến hóa khó lường, huống chi, chuyện tình cảm không phải do bản thân anh khống chế.”

Tần Lạc vốn cũng không tức giận lớn như vậy, nhưng Hoắc Kỳ Thành thẳng thắn làm cho cô lại bùng nổ, sau khi ngủ bị người ta thôi miên việc này đặt ở trên người nào cũng không dễ dàng tiếp nhận?

Cảm giác mình giống như tượng gỗ không có suy nghĩ mặc người ta thao túng...

Hơn nữa, bị người ta thôi miên không chế trí nhớ của mình.

Cô không tức giận mới không bình thường!

“Đừng nói nữa! Một chữ tôi cũng không muốn nghe!”

Bây giờ Tần Lạc hiện chỉ muốn yên tĩnh, không nghe vào một chữ nào.

Hoắc Kỳ Thành đau lòng, con đường theo đuổi vợ còn mênh mông bát ngát.

Hoắc Gia Tinh xuống lầu thì thấy một màn như vậy, không khỏi giả vờ tức giận chỉ trích nói: “Ba, sao ba lại chọc chị gái không vui!”

Vẻ mặt Hoắc Kỳ Thành đầy vạch đen: “Chuyện ba đã làm sai, chị gái không chịu tha thứ cho ba.”

Hoắc Gia Tinh tò mò hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Tần Lạc trừng mắt với Hoắc Kỳ Thành một cái, một tay chống gậy đi qua dắt tay Hoắc Gia Tinh: “Đi, cùng chị đi ra sân sau một chút.”

Hoắc Gia Tinh vội vàng gật đầu: “Vâng.”

Lúc gần đi, không quên liếc nhìn ba, ánh mắt có thâm ý khác.

Hoắc Kỳ Thành đành phải dặn con trai: “Chân chị gái đang bị thương còn chưa lành hẳn, Tiểu Tinh con phải giống như nam tử hán chăm sóc chị ấy biết không?”

Hoắc Gia Tinh không chút do dự gật đầu: “Ba, ba yên tâm đi!”

Nhìn bóng lưng một lớn một nhỏ rời đi, Hoắc Kỳ Thành xoa mi tâm, bóng dáng hai mẹ con hài hòa như vậy! Chỉ tiếc bây giờ chưa thể nói cho Tiểu Tinh biết “Chị gái” mỗi ngày bé treo trên bờ môi chính là mẹ ruột của bé.

Rất nhiều chuyện, thật là biến hóa khó lường.

Một ngày này, Tần Lạc cũng không quan tâm đến Hoắc Kỳ Thành, mặc dù cùng ở dưới một mái hiên với Hoắc Kỳ Thành, nhưng trên cơ bản vẫn coi như không có anh tồn tại.

Hoắc Kỳ Thành biết cô còn chưa nguôi giận, nên biết điều không nói nhiều.

Hôm sau, là đêm ba mươi, thời gian cả gia đình vui vẻ.

Bởi vì nhà họ Hoắc có tập tục ăn cơm tất niên phải đến nhà cũ, Hoắc Kỳ Thành bảo người hầu chuẩn bị một bàn cơm trưa phong phú, phần lớn đều là món Tần Lạc thích ăn.

Ngồi ở trước bàn ăn, tâm tình Tần Lạc rất khác thường, thật sự giống như nằm mơ, đột nhiên cô có một đứa con trai năm tuổi rưỡi, cô còn là mẹ ruột của bé.

Mà còn là chưa kết hôn mà đã có con.

Ở trong nhận thức của cô, chuyện này không thể phát sinh ở trên người cô.

Nhưng lại cứ đã xảy ra.

Cơm ăn được một nửa, Hoắc Kỳ Thành trầm giọng mở miệng: “Buổi tối anh với Tiểu Tinh cơm nước xong liền trở về, em ăn lót bụng trước, buổi tối trở về chúng ta cùng ăn bữa khuya.”

Không đợi Tần Lạc mở miệng, Hoắc Gia Tinh liền vỗ tay hoan hô nói: “Tuyệt quá! Ba, vậy chúng ta phải trở về sớm một chút, không thể để cho chị ở nhà một mình đợi quá lâu.”

Hoắc Kỳ Thành gật đầu: “Ừ, đương nhiên.”

Tần Lạc: “ “

Hoàn toàn không cần cô mở miệng, hai ba con đã nói xong hết rồi.

Cái năm này, quá có chút không tầm thường.

Bắt đầu từ hai giờ chiều, Giang Ánh Tuyết an vị ở trong phòng bắt đầu chỉnh trang cho mình, quần áo đổi một bộ lại một bộ, ngay cả trang điểm

cũng bị cô ta sửa lại nhiều lần.

Mẹ Giang gõ cửa: “Ánh Tuyết! Con nhốt mình ở trong phòng cả một buổi trưa làm gì vậy?”

Giang Ánh Tuyết đứng dậy mở cửa: “Mẹ, buổi tối con phải đến nhà họ Hoắc ăn cơm tất niên, mẹ nói con mặc bộ quần áo nào đẹp nhất?”

Mẹ Giang nghe thế lập tức vui vẻ: “Đến nhà họ Hoắc ăn cơm tất niên? Nói như vậy chuyện con với Hoắc Kỳ Thành sắp định xuống đến nơi? Đây chính là chuyện tốt! Mẹ phải kiểm tra con thật kỹ mới được!”

Tâm tình Giang Ánh Tuyết cũng rất vui vẻ: “Mẹ, lần đầu tiên gặp người lớn nên ăn mặc đoan trang tao nhã đúng không?”

Mẹ Giang gật đầu: “Ừ, Ánh Tuyết nhà ta mặc nhìn cái gì cũng đẹp! Em gái con đã lấy chồng, bây giờ mẹ lo lắng nhất chính là hôn sự của con, nếu có thể quyết định, mẹ và ba con liền an tâm rồi.”

Giang Ánh Tuyết không lên tiếng, đêm nay có thể quyết định không, vẫn còn chưa biết, bây giờ cô không dám bảo đảm với mẹ.

Cuối cùng, cô ta vẫn chọn một bộ váy hồng nhạt, đoan trang tao nhã mà không mất dịu dàng của một cô gái nhỏ, tóc quăn dài để ra ở sau gáy, đồ trang sức trang nhã, hoàn toàn khác với hình tượng cô lúc trước nữ cường nhân trong phòng làm việc giỏi giang.

Mẹ Giang hài lòng gật đầu: “Rất đẹp!”

Sau khi Giang Ánh Tuyết ra cửa, thì mẹ Giang gọi điện thoại cho con gái nhỏ, hưng phấn nói: “Thần Thần, chuyện tối nay chị hai con đến nhà họ Hoắc ăn cơm tất niên sao con không nói cho mẹ biết sớm một chút?”

Vẻ mặt Giang Ánh Thần hoàn toàn không hiểu: “Mẹ, mẹ đang nói cái gì? Tối nay chị hai đến nhà họ Hoắc ăn cơm tất niên? Sao con không biết?”

Mẹ Giang cũng buồn bực: “Không biết? Chị hai con mới ra cửa, mẹ không có nghe nhầm!”

Giang Ánh Thần cắn môi, “Mẹ, con biết rồi, nếu con ở nhà họ Hoắc nhìn thấy chị hai, con sẽ không ăm ỉ không vui với chị, nói thế nào, chị ấy cũng là chị ruột của con!”

Mẹ Giang vui mừng gật đầu: “Ừ, Thần Thần con có thể nghĩ như vậy thì rất tốt, muốn hai chị em các con đều có thể gả đến nhà họ Hoắc, mẹ và ba con liền không uống rồi.”

Nguyện vọng của mẹ dù sao không phải mong muốn của Giang Ánh Thần, cô ta mới không hy vọng chị hai gả đến nhà họ Hoắc, mặc dù chị ta là chị ruột của mình, nhưng căn cứ vào thứ tự nhà họ Hoắc, cô ta còn phải gọi chị ta một tiếng “Thím Ba”.

Nhiều không được tự nhiên!

Suy nghĩ đến tình cảnh xấu hổ này, thì cô ta muốn chị hai khẩn trương chia tay với chú ba Cẩm Dương!

5 giờ rưỡi, Giang Ánh Tuyết tiện đến cửa nhà cũ nhà họ Hoắc, lập tức có người hầu đi vào thông báo, Phương Lệ Hoa hoan nghênh cô ta quá mức, nhìn thấy cô thì nhiệt tình gọi cô qua đó: “Ánh Tuyết, nhanh đến chỗ dì này.”

Giang Ánh Tuyết lễ phép gọi: “Dì Phương, chúc mừng năm mới.”

Sau đó, mỉm cười gật đầu chào hỏi với những người khác trong phòng một cái, bởi vì thân phận còn chưa nói rõ, cô ta cũng không tiện xưng hô.

Giang Ánh Thần nhìn thấy cô ta, vội vàng đỡ bụng đứng dậy, vô cùng nhiệt tình nói: “Chị hai, có thể ở đây nhìn thấy chị thì thật sự quá ấm áp, em biết chị nhất định cố ý cho em một niềm vui bất ngờ!”

Đối với giả dối của cô ta, trước mặt nhiều người lớn nhà họ Hoắc như vậy, Giang Ánh Tuyết cũng chỉ có thể mỉm cười đối phó nói: “Đúng! Mẹ còn cố ý dặn chị bảo em phải ăn nhiều một chút, không phải sợ béo.”

Khóe mắt Giang Ánh Thần giống như chứa nước mắt: “Vâng.”

Hoắc Kỳ Lan ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Tình cảm hai chị em các người thật tốt!”

Giang Ánh Thần cười trả lời: “Cô, chúng con là chị em ruột, tình cảm luôn luôn tốt!”

Hoắc Kỳ Lan lại nói thêm: “A...? Sao cô nhớ ngày con với Cẩm Dương kết hôn cũng không nhìn thấy chị hai con!”

Những lời này, rõ ràng làm mất mặt.

Giang Ánh Thần tự nhiên trả lời: “Cô có trí nhớ thật tốt! Ngày hôn lễ do thân thể chị ấy không thoải mái, vốn nói cố gắng gượng muốn đến, nhưng con sợ hiện trường quá ồn ào nên bảo chị ấy ở nhà nghỉ ngơi, hôn lễ quan trọng nữa, cũng không thể nào quan trọng bằng thân thể chị hai con đúng không?”

Cô ta nói với dáng vẻ tình cảm hai chị em các cô rất thân thiết.

Ngay cả Giang Ánh Tuyết cũng thiếu chút nữa có ảo giác: Tình cảm giữa cô với Giang Ánh Thần từ khi nào thì trở nên tốt như vậy hả?

Nhưng ở trước mặt nhiều người nhà họ Hoắc, cô sẽ không vạch trần cô ta, hơn nữa đối phương là chị của Kỳ Thành.

Chỉ là, sao không thấy Kỷ Thành với Hoắc Gia Tinh?

Trong lòng Phương Lệ Hoa biết Giang Ánh Thần đang diễn trò, miễn cưỡng nói: “Dùng trà cũng không yên tĩnh, quán gia Phúc, đi xem đồ ăn thím Mễ chuẩn bị thế nào rồi, Tiểu Tinh thích uống nước canh nhất xem đã được chưa?”

Quán gia Phúc nhận lệnh rời đi.

Con dâu lớn Lý Bình mở miệng nói: “Năm nay thời gian ba nói chuyện rõ ràng dài hơn không ít.”

Đinh Mai nói tiếp: “Cũng không phải! Trước kia đều là gọi đi vào từng người một, nhưng năm nay lại cùng nhau, mà chú Tư còn chưa trở về.”

Phương Lệ Hoa giơ tay nhìn đồng hồ tay một chút: “Ánh Tuyết, con gọi điện thoại cho A Thành hỏi một chút, xem nó đi đến đâu rồi.”

Giang Ánh Tuyết theo tiếng: “Vâng.”

Cô vừa mới chuyển người ra ngoài, thì thấy có người hầu tiến vào báo cáo: “Phu nhân, Tứ thiếu cùng tiểu thiếu gia đã trở về!”

Mặt Giang Ánh Tuyết lộ ra vui mừng, đồng thời trong lòng cũng có chút không yên.

Đợi Kỷ Thành nhìn thấy mình sẽ biểu hiện ra cảm xúc gì? Anh sẽ không ở trước mặt nhiều người nổi giận với mình chứ.

Đang nghĩ ngợi, Hoắc Kỷ Thành đã nắm tay Hoắc Gia Tinh đi vào, anh liếc mắt thấy Giang Ánh Tuyết đứng ở bên cạnh mẹ.

Mặt, nhất thời âm trầm xuống.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 188: Người Không Nên Xuất Hiện Trên Bữa Cơm Tất Niên

Làm sao Hoắc Kỳ Thành cũng không ngờ mẹ sẽ ở sau lưng mình gọi Giang Ánh Tuyết đến ăn cơm tất niên, rõ ràng mình đã nói với bà dứt khoát như thế.

Giang Ánh Thần luôn quan sát vẻ mặt Hoắc Kỳ Thành, khi thấy sắc mặt anh thay đổi, trong lòng không khỏi thầm nghĩ: Chẳng lẽ chú ba cũng không biết tối nay chị hai sẽ tới?

Nếu quả thật là như vậy, thì có trò hay để xem rồi!

Giang Ánh Tuyết cố giả vờ trấn định, tối nay là giao thừa, lại có dì Phương làm hậu thuẫn hùng mạnh cho mình, Kỳ Thành sẽ không nói loạn cái gì.

“Mẹ, sao mẹ không được sự đồng ý của con liền tự tiện làm?”

Tâm tình Hoắc Kỳ Thành không tốt mở miệng, không bận tâm lời nói ra sẽ gây xôn xao.

Phương Lệ Hoa tức giận trách mắng: “Ánh Tuyết là vợ chưa cưới của con, con bé đã không có tiếng tăm gì theo con nhiều năm như vậy, chẳng lẽ con vẫn không cho con bé một danh phận! Mẹ với ba con đã thương lượng xong, tối nay liền quyết định chuyện của hai con.”

Hoắc Kỳ Thành nhíu mày: “Mẹ, chiếc này là suy nghĩ của mẹ, cũng không phải ý nguyện của con! Hôn nhân của con do bản thân con quyết định.”

Lời này đã nói rất rõ ràng rồi.

Thân là người trong cuộcGiang Ánh Tuyết có chút xấu hổ, vội vàng uất ức căn môi: “Dì Phương, nếu không con đi về trước!”

Giọng của cô không cần nói ra có bao nhiêu uất ức, làm nhiều người thương tiếc...

Phương Lệ Hoa liền vội vàng kéo tay cô: “Đến cũng đã đến, đương nhiên phải cơm nước xong mới trở về, đừng nghe nó nói bậy!”

Hoắc Kỳ Thành đang chuẩn bị mở miệng, thư phòng trên lầu mở cửa, ông cụ Hoắc dẫn đầu đi ra, nghe thấy động tĩnh dưới lầu trầm giọng quát: “Qua năm mới âm ỉ còn ra thể thống gì nữa! Ánh Tuyết là ba và mẹ con mời đến nhà ăn cơm, con ồn ào vớ vẩn gì thế?”

Ông cụ Hoắc mở miệng, ai cũng không dám lên tiếng.

Trong lòng Giang Ánh Tuyết một trận vui mừng, xem ra ba mẹ chồng tương lai đều rất thích mình.

Trong lòng Giang Ánh Thần cùng những người khác ở đây đều cảm khái: Một màn kịch vui lại xem thật lâu sao!

Nhưng từ trong chuyện vừa rồi có thể phân tích, chị hai không phải do chú ba mời tới, thậm chí tình cảm giữa hai người còn xuất hiện tranh cãi.

Này coi như là một phát hiện trọng đại không tệ!

Mặt Hoắc Kỳ Thành trầm xuống không nói cái gì nữa, tối nay là giao thừa, trước mặt mọi người trong nhà chọc ba không vui hiển nhiên là không

sáng suốt, chỉ có thể sau khi ăn xong bàn kỹ với ba hơn.

Đôi mắt Hoắc Gia Tinh đen bóng giống như người lớn xoay vòng, mặc kệ như thế nào, bé không thích Giang Ánh Tuyết làm mẹ mới của bé!

Nếu bà nội có ý này, bé nhất định sẽ tìm cách phá hoại!

Cơm tất niên hàng năm luôn luôn đến đầy đủ nhất, nhất là năm nay, Hoắc Cẩm Dương vừa mới kết hôn, Hoắc Kỳ Thành cũng là “Một nhà ba người”, tâm tình ông cụ Hoắc coi như vui vẻ.

Phương Lệ Hoa cố ý sắp xếp Giang Ánh Tuyết ngồi giữa bà với Hoắc Kỳ Thành, như vậy có tình hình gì bà vẫn có thể phối hợp.

Ông cụ Hoắc mở miệng trước: “Năm nay công ty vận hành rất tốt! Thành tích mỗi lĩnh vực đều rất nổi bật, công thần lớn nhất trong này đó là A Thành.Đương nhiên, Kỳ Vĩ cùng Kỳ Nghiệp chia nhau phụ trách từng chi nhánh công ty năm nay cũng tăng lên so với năm trước, đáng khen ngợi!”

Mỗi một câu của ông đều khen tất cả, nhưng ai cũng nghe ra ông cụ khen nhất vẫn con trai nhỏ, dù sao anh quản lý tất cả “Tập đoàn Đế An”, liên quan đến lĩnh vực rất rộng, anh có thể thành thạo xử lý tốt, còn có thể làm cho từng hạng mục đều kiếm được tiền.

Năng lực này, không phải người bình thường có thể làm được.

Ngay cả chính ông cụ Hoắc, cũng không dám khoe khoang, cho nên ông cụ mới đặc biệt thưởng thức con trai nhỏ, cảm thấy anh có các phương diện giống mình nhất.

Có chút thiên vị này, ông mới có thể dễ dàng tha thứ rất nhiều cho anh.

Trong lòng Hoắc Kỳ Vĩ với Hoắc Kỳ Nghiệp biết em Tư có năng lực hơn bọn họ nên chỉ có thể chịu đựng, càng như thế này, trong lòng bọn họ càng không cam lòng, cảm thấy ba không có cho bọn họ cơ hội trở tài.

Tay Hoắc Cẩm Dương cầm chiếc đĩa từ từ nắm chặt, năm sau phải có hành động thật sự.

Sau khi tổng kết vài câu đơn giản chuyện công ty, ông cụ Hoắc đặt ánh mắt ở trên người con trai nhỏ: “Tuy nói đàn ông phải dùng sự nghiệp làm trọng, nhưng thoáng một cái con sắp hơn ba mươi, Ánh Tuyết theo con đã nhiều năm, cũng nên lập gia đình rồi!”

Giang Ánh Tuyết nghe nói thế thì vui sướng thiếu chút nữa chiếc đĩa rơi xuống bàn, may mắn đã ổn định lại.

Hoắc Kỳ Thành mím môi: “Ba, con”

Anh vừa mới mở miệng đã bị ông cụ Hoắc trừng mắt một cái: “Tối nay là giao thừa, con mà nói cái gì nữa làm cho mọi người không vui thì cần thận hầu hạ gia pháp của ba!”

Đúng lúc Giang Ánh Tuyết mở miệng: “Bác Hoắc, cháu hiểu Kỳ Thành là người đàn ông lấy sự nghiệp làm trọng, cháu thích nhất điểm ấy của anh Kỳ Thành, mặc kệ bao lâu, cháu cũng sẽ chờ anh ấy.”

Vẻ mặt quyết tâm của cô ta làm cho ông cụ Hoắc càng thích cô ta, cảm thấy cô ta hiểu chuyện có thể là người vợ tốt của A Thành!

“Con nhìn Ánh Tuyết hiểu chuyện như vậy! Con có thể học được tí tẹo là ba và mẹ con cũng yên tâm!”

“Ba, con đã “

Giang Ánh Tuyết cuống quít ngắt lời nói: “Bác Hoắc, mấy ngày nay anh Kỷ Thành bận rộn chuyện công ty đã rất mệt, bệnh dạ dày cũng tái phát nhiều lần, nếu không phải đợi sau khi ăn xong rồi nói tiếp chuyện này đi?”

Cô ta chau mày nói, có thể thấy cô ta có bao nhiêu quan tâm đến Hoắc Kỷ Thành.

Phương Lệ Hoa càng nhìn cô ta càng hài lòng, đúng lúc mở miệng: “Ông xã, tôi thấy Ánh Tuyết nói cũng có lý, A Thành chính là người điên cuồng công việc, mỗi khi bận rộn làm việc ngay cả cơm cũng quên ăn, vẫn nên để cho nó ăn xong rồi nói tiếp những chuyện này.”

Ông cụ Hoắc gật đầu: “Ừ.”

Trong lúc này, trong lòng con cả Hoắc Kỷ Vĩ cùng con thứ hai Hoắc Kỷ Nghiệp, Hoắc Kỷ Lan giống như một tảng đá lớn đè nặng, bỗng nhiên cơm tất niên này tưởng chừng như bâng người đóng một vai kịch!

Chuyện tốt gì đều để cho một mình Hoắc Kỷ Thành chiếm hết!

Trong lòng Giang Ánh Thần cũng rất không vui vẻ, theo tình thế đêm nay, khả năng chị hai gả cho chú ba Cẩm Dương lớn hơn rất nhiều, chẳng lẽ từ nay về sau mình thật sự bị chị ta đè lên đầu sao?

Suy nghĩ một chút, cô ta không cam lòng!

Cùng là giao thừa, có người ở nhà sung sướng ăn cơm tất niên, nhưng có người lại bởi vì có nhà không muốn trở về. Quán bar “ Trề sắc” nơi giải trí cao cấp.

Tối nay Lâm Lạc Đông đến một mình, giao thừa mà gọi mấy anh em tốt thì quá không có tình người, sợ dĩ tâm tình buồn bực, hoàn toàn bởi vì

người phụ nữ Tô Nhiễm kia!

Rõ ràng là vợ trước của anh ta, bây giờ lại cùng người đàn ông khác ra vào một đôi, nhìn rất chướng mắt!

Sau khi uống vào vài ly rượu, anh ta liền đi toilet một chuyến.

Nhưng lại ngoài ý muốn thấy Tô Nhiễm bị một người đàn ông xa lạ đến gần, coi như cô không thoát được

Tức giận anh ta đi qua liền cho người đàn ông kia một cái ném qua vai, lạnh lùng đuổi: “Cút!”

Người đàn ông thất vọng tán gái còn bị người ta đánh, vốn muốn mắng vài câu, nhưng khí thế đối phương thật sự quá lớn, chỉ có thể tè ra quần chạy.

Lúc này Lâm Lạc Đông mới nhìn về phía Tô Nhiễm vẫn bình tĩnh tự nhiên, cô nghiêng đầu đuôi mắt hướng lên trên khiêu gợi, quyến rũ nhàn nhạt cùng diêm dúa loè loẹt.

Hoàn toàn không phải dáng vẻ tiểu bạch thủ thanh thuần bình thường của cô!

Nếu không phải anh biết cô không có chị em sinh đôi, anh thật sự sẽ hoài nghi mình nhận nhầm người

Cô sau khi uống rượu, sẽ khác hơn so với bình thường.

“Cô”

Tô Nhiễm không nhịn được ợ hơi rượu lên, híp mắt tinh tế đánh giá Lâm Lạc Đông vài giây, bỗng nhiên đến gần anh.

Vươn ngón tay mảnh khảnh ra để trên ngực dày rộng to lớn cách áo sơ mi mỏng mảnh, cảm hơi vãnh, cong lên thành độ cung đẹp.

“~~ Chào chú đẹp trai... ~~ “

Tô Nhiễm bỗng nhiên làm nũng âm điệu kéo dài cười giống như đóa hoa, khuôn mặt xinh đẹp kiều diễm!

Hừn hừn ngón tay cô còn không biết sổng chết vẽ lung tung trên áo sơ mi của người đàn ông nào đấy.

Quả thực chính là, câu người đoạt phách!

Lâm Lạc Đông bị gọi là chú đẹp trai! Chẳng lẽ anh cũng giống với Đường Triều gặp quý rồi hả? Thấy một Tô Nhiễm đáng vẻ rất giống phụ nữ?

Nếu cô ấy thật sự là Tô Nhiễm, cô làm sao có thể thân mật với mình?

Lại còn cười gọi cảm câu người gọi mình là “chú” như thế?

Quả thật làm cho người ta mở rộng tầm mắt!

Anh ta bỗng nhiên vươn hai tay ra giữ cô vào trong ngực, nhìn chăm chăm vào cô: “Em có biết mình đang làm gì không?”

Tô Nhiễm chớp đôi mắt to sương mù mênh mông vô tội.

“Chú, sao chú đột nhiên trở nên hung dữ như vậy? Mặt cũng đen kịt, thật là khủng khiếp...!”

Trong lòng mỗi người đàn bà đều khát khao xuất hiện một anh chàng đẹp trai tình như trong phim Hàn, Tô Nhiễm cũng không ngoại lệ, nhất là gần đây, ham mê một anh chàng đẹp trai trong phim Hàn

Cô vừa nói vừa giơ tay nhéo mặt Lâm Lạc Đông, không quan tâm đến anh giam cầm mình vào trong ngực chút nào.

Nếu lúc cô tỉnh táo, cô đã sớm ra sức chống cự rồi.

Bây giờ - -

Hiếm ai biết một mặt khác của cô.

Lâm Lạc Đông không đề phòng đến cô lại có hành động như vậy, đúng lúc bị cô nhéo.

Mặt nhất thời chảy đầy vạch đen.

Hai mắt giống như phun lửa nhìn chăm chăm vào cô.

Cô gái nhỏ chết tiệt! Cô biết mình đang làm cái gì không?

Lại dám nhéo mặt anh!

“Trách mặt anh đen như vậy, nhéo làn da lại trơn bóng...!”

Tô Nhiễm không để ý đến lửa giận của anh, còn cười hì hì xoa nhẹ mặt anh, hoàn toàn coi nó như bột nhào.

“ “

Mặt Lâm Lạc Đông đen hoàn toàn.

**! Cô nhất định là cố ý!

“A! Chú thả tôi xuống!”

Lâm Lạc Đông không thể nhịn được nữa, khiêng người phụ nữ ở trên vai một chút không sợ anh lại còn đùa bỡn đôi má anh này, lạnh lùng nghiêm mặt đi nhanh ra cửa.

Tô Nhiễm rất khó chịu mình bị người ta lấy một phương thức rất không chịu nổi để rời đi, nhưng cô không có phản kháng, chỉ là lại làm nũng ngây thơ nói: “Chú đẹp trai, chú như vậy người ta thật sự rất không thoải mái.”

Lâm Lạc Đông coi như không nghe thấy, tiếp tục đi.

Tô Nhiễm nổi giận, không ngừng phản kháng, hết đánh lại đá lại cắn với Lâm Lạc Đông.

“Khốn khiếp! Nhanh thả tôi xuống!”

“Đồ con dê! Chứ còn không bà cô xuống nữa, tôi cắn chết chú!”

Cô bỗng nhiên nhả ra “Lời ngoan độc” làm cho bước chân Lâm Lạc Đông ngừng một chút, khoe môi hừ lạnh một tiếng, rất tốt! Tối nay anh đến thật sự đúng!

Bằng không, anh sẽ không thấy một mặt khác không giống ngày thường của cô!

Sau khi uống rượu Tô Nhiễm đâu phải đối thủ của Lâm Lạc Đông, bị anh cường chế mang đến ngồi ghế bên cạnh tài xế xe của anh.

Vừa được tự do Tô Nhiễm lập tức dừng mãnh bò về phía mui xe.

Sau khi uống rượu cô thích nhất bò lên chỗ cao!

Lần này cũng vậy!

Tốn chút công sức, Lâm Lạc Đông mới mở cửa xe, thì phát hiện Tô Nhiễm đứng ở trên mui xe.

Đêm nay cô còn mặc váy, ban đêm gió có chút lớn, nghịch ngợm nâng làn váy cô lên, cô không vui đùa váy lại muốn đòi bay lên trời.

Ngẩng đầu không hề chớp mắt nhìn trời đêm đầy sao, con người đen hơi hơi nheo lại, khóe môi cong lên thành độ cung say mê.

“Thật đẹp...!”

“Rất muốn!”

Sắc mặt Lâm Lạc Đông biến thành màu đen nhìn chăm chăm cô gái đứng ở trên mũi xe lung lay sắp đổ, dường như cô cũng không hiểu mình đang làm gì.

“Đi xuống!”

Giọng anh lạnh lùng như băng.

Chưa bao giờ biết, phụ nữ sau khi uống rượu còn có một mặt như vậy, có phải người đàn ông kia đã từng thấy phải không?

Nghĩ đến đây, tức giận trong lồng ngực anh cuộn cuộn khôn cùng.

Tô Nhiễm nghe thấy tiếng anh thì lườm về phía anh một cái, ánh mắt hơi khinh thường cùng không vui, tiếp tục ngẩng đầu nhìn sao của cô... ()

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 189: Đời Trước Thiếu Cô

Trước kia Lâm Lạc Đông từng nghe nói có một số người sau khi uống rượu so với bình thường giống như hai người khác nhau, hôm nay xem như mở mang kiến thức rồi!

Khi kết hôn với Tô Nhiễm, buổi tối anh thường xuyên không về ngủ, thậm chí đi công tác một tháng ở bên ngoài không trở về nhà đều có, để ý đến cô ít lại càng ít...

Sau khi ly hôn, hoàn toàn cho rằng cô ấy sẽ vừa khóc lại nháo, kết quả cô rất bình tĩnh, giống như chỉ mong sao mau chóng thoát khỏi mình...

Lúc đó trong lòng anh rất khó chịu.

Hai năm sau gặp lại, cô không yếu đuối giống tiểu bạch thỏ trước kia, quay người lại thành nữ cường nhân, bên cạnh còn có người đàn ông rất ưu tú...

Vài lần chạm mặt, cô ấy coi như không biết mình, lại còn ở trước mặt mình tình chàng ý thiếp với người đàn ông khác...

Gió tay nhắc chân gian đều tản mát ra hương vị người trưởng thành, anh đáng chết mới phát hiện cô rất đẹp, rất chói mắt, làm cho mắt anh không dời được.

Nhưng cô lại hờ hững với mình, coi mình như người xa lạ.

Đêm nay ở quán bar gặp đáng về cô uống rượu, chẳng lẽ chia tay với người đàn ông kia rồi sao?

Tô Nhiễm còn đang say mê đếm: Một sao, hai sao, ba sao...

Mắt thấy người xung quanh xem càng ngày càng nhiều, Lâm Lạc Đông cảm thấy đau đầu, đời trước anh nhất định là thiếu người phụ nữ này!

“Tô Nhiễm, đừng náo loạn! Nhanh chóng đi xuống!”

Lâm Lạc Đông đã cố gắng đè nén tính tình mình, nếu đối lại người ngoài, anh đã sớm phũ tay rồi đi rồi.

Sẽ không có nhiều nhẫn nại như vậy!

Vốn tưởng rằng người phụ nữ đứng ở trên mui xe sẽ sợ tới mức ngoan ngoãn đi xuống, kết quả - -

“Hu hu... Chú để làm gì hung dữ như vậy? Bên ngoài... người làm chuyện xấu rõ ràng là chú! Trong lòng tôi khó chịu uống chút rượu không được sao? Cả đám đàn ông các người đều không có người nào tốt!”

Nghe nói thế, ánh mắt quần chúng xung quanh vây xem nhao nhao oán hận về phía Lâm Lạc Đông.

Sắc mặt Lâm Lạc Đông đen lại...

Quả đấm nắm quá chặt, có kích thích muốn đánh người.

Chết tiệt! Người đàn ông kia ở bên ngoài... làm cho cô đau lòng sao?

“Hừ! Chính anh làm sai lại còn hung dữ với tôi! Muốn tôi tha thứ cho anh? Trừ phi bây giờ bầu trời xuất hiện đầy sao, nếu không thì, không có cửa đâu!”

Tô Nhiễm tiếp tục tự nói, mùa đông muốn trời xuất hiện đầy sao căn bản là không thể!

“Chàng trai, nói xin lỗi với bạn gái cậu đi! Bên ngoài gió lớn như vậy, cậu nhìn cô ấy ăn mặc ít như thế, cảm lạnh thì sẽ không tốt.”

“Đúng! Con gái phải dụ dỗ, cô ấy đứng cao như vậy, ngã xuống còn phải đưa đi bệnh viện.”

“Thân là đàn ông, nên có chút độ lượng, huống chi việc này là cậu có lỗi...”

...

Quần chúng xung quanh vây xem anh một lời tôi một câu, mặt Lâm Lạc Đông đen thành đáy nồi, lần đầu tiên trong đời giúp một người đàn ông khác chịu thay tiếng xấu, nếu không phải Tô Nhiễm đã say rượu, anh cần phải hung hăng đánh cô một trận!

Quá... Mất mặt rồi!

Hai mắt Tô Nhiễm mê ly nhìn Lâm Lạc Đông, chân ở trên mui xe di chuyển tới di chuyển lui, dường như rất chờ mong đáp án của anh.

Dưới tình cảnh này, Lâm Lạc Đông chỉ có thể thỏa hiệp.

Bất đắc dĩ thở dài: “Rốt cuộc em muốn thế nào mới bằng lòng đi xuống?”

Tô Nhiễm nhìn anh vài giây, chỉ cảm thấy người đàn ông ở trước mắt trùng lặp với người trong lòng mình kia...

Làm sao có thể?

Nhất định mình uống nhiều hoa mắt...

Cô chớp chớp mắt, khóe môi chậm rãi dương lên, say mê nói: “Anh thề, về sau sẽ không phản bội em, chỉ đối tốt một mình tôi, chỉ yêu một mình tôi, vĩnh viễn không rời không bỏ với tôi.”

Chết tiệt!

Rốt cuộc cô xem mình như người nào hả?

“Nói mau! Nói xong không phải hòa thuận rồi.” Quần chúng vây xem thúc giục nói.

Lâm Lạc Đông chỉ có thể trầm mặt xuống thuật lại một lần, ở sâu trong nội tâm lại dâng trào một vụn câu chửi thề...

“Hì hì... Rất tốt!”

Tô Nhiễm vui vẻ mở hai tay ra, hứng phần ở trên xe mui xe di chuyển, kết quả không ngờ giẫm lên không - -

Lâm Lạc Đông vội vàng tiến lên một bước đỡ lấy cô.

Khi té xuống, hai mắt Tô Nhiễm chớp mắt nhìn chăm chăm vào người đàn ông gần trong gang tấc, hai tay không dám tin vuốt ve mặt anh.

Thì thào lẩm bẩm: “Làm sao có thể? Làm sao có thể?”

Sau đó ra sức vỗ vỗ mặt anh, lại nhìn hai giây, tiếp tục đưa tay chà đạp - chà đạp...

Lâm Lạc Đông thiếu chút nữa bùng nổ, rốt cuộc người phụ nữ chết tiệt này xem mình là ai hả?!

Ngay lúc anh muốn bạo phát, miệng bỗng nhiên bị người ta ngăn chặn...

Bên tai vang lên lời nói nhỏ nhẹ gần như nỉ non của người phụ nữ trong ngực: “Không nên nhìn, coi như là một cảnh đẹp trong mơ...”

Lần đầu tiên Lâm Lạc Đông bị phụ nữ chủ động hôn môi, bỗng nhiên kích thích, trong đầu rối cuộc không chấp nhận được ý khác, đảo khách thành chủ hung hăng chiếm lấy môi cô...

Mãi đến khi coo không có cách nào hô hấp...

Một đường đến khách sạn, dường như Lâm Lạc Đông đang đưa xe, chân ga giẫm đạp hết cỡ.

Tô Nhiễm khẩn trương cầm lấy tay nắm cửa, ánh mắt nhìn chăm chăm phía trước, nhìn một chiếc tiếp một chiếc xe nhanh chóng rút ở phía sau.

Bên tai gió “Vù vù” thổi qua.

Cô đang ngồi trên máy bay sao?

Đến cửa khách sạn, Lâm Lạc Đông quay xe hoàn mỹ một cái, vững vàng dừng xe ở bên trong.

Tô Nhiễm vẫn hoảng hồn ngồi ở phía trên, trong đầu cô có chút loạn.

Dáng người Lâm Lạc Đông thân nhiên xuống xe, giúp cô mở cửa, lôi kéo cô vào khách sạn.

Liên tiếp chạy nhanh làm cho đầu Tô Nhiễm có chút say xe, trong bụng cũng bắt đầu bốc lên không thoải mái, cô khó chịu nói: “Chậm một chút...”

Nhưng Lâm Lạc Đông đã không chờ kịp, chỉ muốn nhanh lên phòng.

“Tôi không thoải mái...”

Tô Nhiễm nói còn chưa nói xong, lại cảm thấy trong bụng dờn sông lấp bề dâng lên một trận ghê tởm.

“Eo...”

Đúng lúc Lâm Lạc Đông xoay người thì trúng phải rồi...

Toàn bộ màu trắng phun ở trên áo khoác tây trang xa xỉ của anh, anh không dám tin mở to hai mắt nhìn.

Tiếp theo mùi vị gay mũi bay đến.

Anh vừa định nói gì, Tô Nhiễm lại lung lay sắp đổ ngã xuống trong lòng anh...

Cả người Lâm Lạc Đông tỏa khí lạnh ra ngoài, nếu ánh mắt có thể giết chết người, Tô Nhiễm đã sớm chết hàng trăm hàng ngàn hàng vạn lần.

Đáng tiếc, cô rất hạnh phúc say khướt rồi.

Giờ phút này Lâm Lạc Đông rất luống cuống, anh ném Tô Nhiễm cả người mặc quần áo vào trong bồn tắm lớn, sau đó, lột bỏ bản thân không còn một mảnh.

Quần áo bẩn trực tiếp ném vào trong thùng rác.

Mặc dù anh ta giặt sạch một lần lại một lần, nhưng vẫn cảm thấy trên người có mùi lạ...

Mặc kệ nói như thế nào, đêm nay Tô Nhiễm làm cho mình có nhận thức mới về cô, cũng mang cho anh cảm giác mới mẻ thật lớn, cùng, anh ta thề tối nay số lần anh ta tức giận nhiều nhất trong một tháng này!

Vốn tưởng rằng tối nay sẽ có một đêm tình cảm mãnh liệt thiêu đốt, nhưng nữ chính lại say khướt rồi...

Vừa định giao Tô Nhiễm cho người phục vụ khách sạn còn mình thì rời đi, khi Lâm Lạc Đông đi đến cửa lại vòng vào, trong lòng nhất thời có chủ ý khác.

Nhà cũ nhà họ Hoắc.

Sau khi ăn xong thì Hoắc Kỳ Thành cùng ba đi thư phòng nói chuyện, khi nói xong chuyện chính, anh đi thẳng vào vấn đề nói: “Ba, con muốn cưới người phụ nữ là mẹ của Tiểu Tinh.”

Hoắc Quốc An liếc nhìn con trai: “Mẹ của Tiểu Tinh?”

Hoắc Kỳ Thành gật đầu: “Ba, con đã sớm chia tay với Giang Ánh Tuyết, mẹ cũng biết, chỉ là mẹ không muốn thừa nhận sự thật thôi.”

Hoắc Quốc An cả giận nói: “Mẹ con cũng là vì tốt cho con!”

Hoắc Kỳ Thành mím môi: “Ba, người hiểu tính cách cùng phương thức làm việc của con, con chưa bao giờ đánh trận mà không chuẩn bị, càng sẽ không giống như cậu nhóc mao đầu chỉ làm theo việc mình thích, mỗi một bước của con đều kiên định, sẽ không lưu lại tai họa về sau cho mình.”

Hoắc Quốc An nheo lại mắt: “Ý của con là, coi như con không cưới Giang Ánh Tuyết, nhà họ Giang cũng sẽ không quay mũi giáo về phía con sao?”

Hoắc Kỳ Thành gật đầu khẳng định: “Đúng, con sẽ không để cho việc tư ảnh hưởng đến công việc.”

Lúc này Hoắc Quốc An mới hài lòng uống một ngụm trà, quả nhiên là con trai của Hoắc Quốc An! Có phong cách hành sự của ông năm đó, nhưng khó lọt, suy nghĩ toàn diện.

Xem ra, vị trí người thừa kế “Tập đoàn Đế An “ là đã dừng bất kỳ kẻ nào đòi ngấp nghé rồi.

“Tuy nói như vậy, nhưng ba và mẹ con đều rất thích Giang Ánh Tuyết, con bé mới là người thích hợp nhất làm vợ của con.”

Hoắc Kỳ Thành tiếp tục thuyết phục ba: “Ba, con lại cảm thấy kết hôn ân ái như ba với mẹ mới đúng, người con muốn cưới cũng là con gái dịu dàng nhà họ Cố, hơn nữa cô ấy là mẹ ruột của Tiểu Tinh, Tiểu Tinh cũng rất hi vọng một nhà ba người chúng con đoàn tụ. Tục ngữ có nói: Đánh giặc ngoài thì phải trong nước phải bình yên (câu tục ngữ này mình không nhớ, ai nhớ chỉ giúp mình nhé), nếu con không yêu vợ của mình, tất nhiên gia đình không hòa thuận, làm việc dưới tình huống như vậy, con nhất định không thể tận tâm trăm phần trăm.”

Anh vốn nâng tốc ba lên, coi ông là tấm gương sáng của mình, sau đó lại nêu ví dụ để chứng minh...

Hoắc Quốc An hừ nói: “Chỉ con có thể nói như vậy!”

Ông vẫn cảm thấy con trai giống mình, cho nên lời Hoắc Kỳ Thành xem như nói trúng lòng ông, đương nhiên sẽ không phản đối.

Nghe lời ba nói, trong lòng Hoắc Kỳ Thành vui sướng không thôi. ()

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 190: Ba Đang Ghen Tị Với Em! Bởi Vì Coi Như Ba Nhào Đến Chị Cũng Sẽ Không Ôm Ba

Từ thư phòng ba ra ngoài Hoắc Kỳ Thành trực tiếp mang theo con trai rời đi, đối với yêu cầu của mẹ bảo anh đưa Giang Ánh Tuyết về nhà coi như không nghe thấy.

Phương Lệ Hoa tức giận không thôi, con trai càng ngày càng quá đáng rồi!

Giang Ánh Tuyết an ủi mẹ chồng: “Dì Phương, người đừng nóng giận, có lẽ Kỳ Thành có việc riêng cần vội vả rời đi.”

Cô hiểu chuyện cho Hoắc Kỳ Thành một bậc thang đi xuống, Phương Lệ Hoa cũng thuận thể hết tức giận, cầm tay cô: “Ánh Tuyết! Chỉ có con kết hôn với A Thành, dì mới thật sự có thể yên tâm!”

Giang Ánh Tuyết cong môi mỉm cười, cô cũng muốn! Nhưng thái độ Kỳ Thành...

“Dì, dì quan tâm là vui mừng lớn nhất với cháu.”

“Để dì bảo tài xế đưa con trở về.”

“Không cần, cháu tự lái xe đến.”

“Cháu hiểu chuyện như vậy dì cũng thấy xấu hổ.”

...

Phương Lệ Hoa nắm tay Giang Ánh Tuyết hàn huyên một lát mới để cho cô ta rời đi, đối với con dâu này, bà vô cùng hài lòng.

Mới vừa đi đến cửa Giang Ánh Tuyết bị người khác gọi lại, không cần quay đầu cũng biết là ai.

“Chị hai, người đêm nay mời chị đến không phải chú ba em chứ?”

Ý trong lời của cô ta sao Giang Ánh Tuyết nghe không hiểu, quay đầu thờ ơ nhìn về phía em gái nhà mình: “Giang Ánh Thần, thấy tôi xuất hiện ở đây cô rất khó chịu sao? Vừa rồi giả vờ giống như thế, lúc này thì hiện nguyên hình rồi hả?”

Giang Ánh Thần che miệng ho nhẹ một tiếng: “Chị hai, xem chị nói kìa, chẳng lẽ trước mặt người ngoài chúng ta không nên biểu hiện ra dáng vẻ chị em tình thâm sao? Riêng tư, có một số lời nên nói rõ ràng đương nhiên phải nói rõ ràng.”

Giang Ánh Tuyết lạnh giọng: “Giữa chúng ta không có gì để nói.”

Cô ta liền nhấc chân đi, dưới tình thế cấp bách Giang Ánh Thần giữ chị ta lại...

Giang Ánh Tuyết không chút suy nghĩ phủi tay, kết quả - -

Chỉ nghe thấy Giang Ánh Thần thét chói tai “A” một tiếng, đủ để cho tất cả mọi người nhà cũ nghe thấy.

“Bịch” một tiếng, Giang Ánh Thần không thể kiểm soát ngã trên đất, một biến cố tình hình xảy ra làm cho chân tay Giang Ánh Tuyết có chút luống cuống, cô rõ ràng không có đẩy cô ta, chỉ muốn vung tay cô ta phía sau giữ chặt mình mà thôi...

Nghe thấy động tĩnh bên ngoài, tất cả người ở bên trong đều bừng lên, khi nhìn thấy Giang Ánh Thần ngã sấp xuống, ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn về phía Giang Ánh Tuyết.

Một nhà Hoắc Kỳ Vĩ hiển nhiên là vẻ mặt đầy hận ý, một nhà Hoắc Kỳ Nghiệp hoàn toàn là ôm tâm tình xem náo nhiệt, chỉ có Phương Lệ Hoa là vẻ mặt ngạc nhiên nghi ngờ, tại sao có thể như vậy?

Lý Bình dẫn đầu nói trước: “Giang Ánh Tuyết! Ánh Thần là em gái ruột của cô! Chuyện ác độc như vậy sao cô làm ra được? Cô có biết một xác hai mạng!”

Lời nói ác độc của bà ta, ánh mắt lại càng hung ác giống như bất cứ lúc nào bồ nhào đến tát cô ta hai cái...

Giang Ánh Tuyết đang chuẩn bị mở miệng đã bị Giang Ánh Thần suy yếu nằm trên mặt đất trách móc: “Mẹ, không trách chị hai con, là tự con không cẩn thận ngã xuống.”

Lý Bình tức giận không thôi: “Con chỉ biết bảo vệ chị gái, nhưng trong mắt cô ta có coi con là em gái sao? Quả thật ác độc nhất là lòng dạ phụ nữ! Cả chính em gái ruột của mình cũng ra tay được!”

Hoắc Cẩm Dương đã ôm ngang vợ ngã trên mặt đất lên chuẩn bị đưa đến bệnh viện, cô ta vẫn la hét đau bụng, nhưng ngàn vạn không thể có chuyện...

Vẻ mặt Hoắc Kỳ Lan tiếc hận nói: “Đây là thế nào? Vừa rồi không phải hai chị em còn rất tốt sao? Thế nào chỉ chớp mắt liền...”

Bà ta nói có hàm ý khác, rõ ràng chê chuyện chưa đủ náo nhiệt.

Giang Ánh Tuyết lập tức hết đường chối cãi: “Cháu không có...”

Hoắc Kỳ Vĩ lạnh lùng trách cứ nói: “Không có gì? Cô còn dám nói cô không có đẩy Ánh Thần? Mỗi ngày con bé ở nhà không ngã xuống, vừa mới một mình ở chung với cô thì ngã, không phải cô đẩy còn có thể có ai? Nếu ba mẹ cô mà biết ngay cả em gái ruột cô cũng hãm hại, bọn họ sẽ nghĩ như thế nào về cô?”

Sắc mặt Phương Lệ Hoa tái nhợt đứng ở một bên, lần này thật sự xong rồi, mặc kệ có phải Ánh Tuyết đẩy không, con bé còn muốn tiến vào cửa nhà họ Hoắc thì khó như lên trời.

Hay cho một Giang Ánh Thần, tâm cơ cũng quá sâu rồi! Lại có thể lấy bản thân cùng đứa bé trong bụng ra làm tiền đặt cược!

Bị mọi người trách mắng đầu Giang Ánh Tuyết lơ mờ đứng ở kia, lúc này mới mấy phút trôi qua, cô ta trở thành hung thủ giết người ác độc rồi?

Ông cụ Hoắc nghe thấy động tĩnh đi tới, nhú mày không vui nói: “Lại còn nhốn nháo chói tai làm gì! Khẩn trương đưa Ánh Thần đi bệnh viện cấp cứu! Người lớn cùng đứa nhỏ không thể có chuyện!”

Ông cụ lên tiếng, những người khác tự nhiên không dám nói gì nữa, nhưng ánh mắt nhìn về phía Giang Ánh Tuyết lại như dao găm tẩm độc.

Giang Ánh Tuyết gian nan mở miệng: “Bác Hoắc, cháu không có.”

Ông cụ Hoắc không kiên nhẫn cắt ngang cô ta: “Được rồi, cháu trở về đi! Bác mệt rồi.”

Mặc dù mới vừa rồi A Thành còn chưa thuyết phục được ông, nhìn thấy một màn như vậy, ông cũng không muốn Giang Ánh Tuyết gả cho A Thành, tâm kế của con bé rõ ràng không bằng em gái cô, gả vào chỉ thêm phiền cho A Thành!

Ông ghét nhìn thấy nhất chính là người một nhà lục đục không hòa thuận với nhau!

Cho nên, lần này Giang Ánh Tuyết, xem như hoàn toàn bị loại rồi.

Cho dù Phương Lệ Hoa lại còn muốn nói cái gì, nhưng lời đến bên miệng cũng chỉ có thể nuốt trọn vào.

Cuối cùng ánh mắt Giang Ánh Tuyết nhìn về phía dì Phương, nhưng dáng vẻ của bà cũng chỉ bất lực.

Ha ha

Kết quả là, người một lòng hại mình lại có thể là em gái ruột của cô.

Một đường ra khỏi nhà cũ nhà họ Hoắc, cả người cô lạnh thấu tim, chân tay cũng không có cảm giác.

Hoắc Kỳ Thành còn đang ở trên đường thì nhận được điện thoại của mẹ, vốn không muốn tiếp, nhưng vẫn vang không ngừng, anh chỉ có thể nhận nghe.

“Mẹ, nếu người nói với con về chuyện Giang Ánh Tuyết, thì không cần nói, bên chỗ ba con đã đạt được thống nhất chung rồi.”

Anh thẳng thắn lớn tiếng dọa người.

Cảm xúc Phương Lệ Hoa rất không tốt: “Vừa rồi đã xảy ra chuyện, chỉ sợ về sau con muốn kết hôn với Ánh Tuyết cũng khó có khả năng rồi.”

Lông mày Hoắc Kỳ Thành rét lạnh: “Chuyện gì?”

Phương Lệ Hoa kể chi tiết: “Người phụ nữ tâm cơ Giang Ánh Thần kia lấy có tiền Ánh Tuyết, kết quả sử dụng khổ nhục kế ngã xuống, bây giờ tất cả mọi người nói Ánh Tuyết đẩy nó, ba con rất tức giận, ông ghét nhất chính là gia đình không hòa thuận, muốn lén lút giải quyết sạch sẽ những thứ này.”

Hoắc Kỳ Thành vừa nghe xong thì biết chuyện bao nhiêu nghiêm trọng, cho dù trong lòng tất cả mọi người biết rõ Giang Ánh Thần là cố ý ngã sắp xuống, nhưng dù sao cô ta đã gả đến nhà họ Hoắc, lại còn mang thai cốt nhục nhà họ Hoắc, từ điểm đó mà nói, cô ta đã được coi là người nhà Hoắc, nhưng Giang Ánh Tuyết thì không phải.

Ba biết, một khi Giang Ánh Tuyết gả vào nhà họ Hoắc, về sau chuyện như vậy chỉ sợ không phải ít, hơn nữa so sánh, tâm kế Giang Ánh Thần cao hơn rất nhiều.

Tổng hợp lại cân nhắc, ba sẽ không đồng ý gả Giang Ánh Tuyết cho mình nữa.

Đây đối với anh mà nói đương nhiên là chuyện tốt, nhưng bên Giang Ánh Thần, anh cũng sẽ cho trừng phạt thích hợp, coi như mình vì Giang Ánh Tuyết làm một số việc cuối cùng.

Phương Lệ Hoa lại nói thêm: “Đều tại con! Nếu con chịu nghe mẹ đưa Ánh Tuyết về nhà thì sẽ không có chuyện gì rồi?”

Hoắc Kỳ Thành bất đắc dĩ thở dài: “Mẹ, trốn được bây giờ sẽ tránh tiếp theo sao? Tâm tư anh cả mẹ cũng không phải không biết, bọn họ trăm phương nghìn kế muốn ngăn cản đám cưới con với nhà họ Giang, cho rằng như vậy có thể đưa con xuống đài.”

Phương Lệ Hoa vội la lên: “A Thành, vậy con đã nắm chắc chưa?”

Giọng Hoắc Kỳ Thành bình thản: “Mẹ, con đã nói rồi, con chưa bao giờ đánh trận mà không chuẩn bị, nếu bọn họ không muốn con với kết hôn Giang Ánh Tuyết, con đây dứt khoát tương kế tựu kế, để cho chính bọn họ tự lộ đuôi hồ ly ra.”

Phương Lệ Hoa thở dài một tiếng: “Được rồi, chuyện đã trở thành tình trạng này, mẹ cũng không có cách nào.”

Về đến nhà đã gần 9 giờ rưỡi, một mình Tần Lạc làm tổ ở trên ghế sofa xem tivi, chương trình tối tết âm lịch năm nay thật quá khó xem, không một tiết mục nào có thể hấp dẫn cô, cho dù mời nhiều minh tinh cũng thiếu tính thú vị.

Cô đang thấy buồn ngủ, thì nghe thấy tiếng ô tô ở ngoài cửa, sau đó thì thấy Tiểu Tinh giống như cơn gió nhỏ nhào đến trong lòng mình.

Hoắc Kỳ Thành ho nhẹ một tiếng: “Tiểu Tinh, vết thương trên người chị gái còn không khỏi hẳn.”

Lúc này Hoắc Gia Tinh mới thả chậm thân hình, mếu máo: “Con cũng sẽ không đánh chị ấy.”

Giọng trẻ con đáng yêu của bé làm cho Tần Lạc buồn cười, ôm bé vào trong ngực: “Đương nhiên sẽ không, nếu chân chị không bị thương, cũng muốn nhào đến ôm lấy Tiểu Tinh!”

Lúc này Hoắc Gia Tinh mới vui vẻ nở nụ cười: “Thật không? Hừ! Em biết, ba đang ghen tị với em! Bởi vì coi như ba nhào đến chị cũng sẽ không ôm ba!”

Mặt Hoắc Kỳ Thành nhất thời đen lại.

Tần Lạc “Xì” một tiếng vui vẻ.

Hoặc gia Tinh nhìn phản ứng của hai người lớn: “Em biết mình đoán đúng rồi.”

Hoặc Kỳ Thành: “ “

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 191: Một Nhà Ba Người Qua Năm Mới

Hiếm khi đêm ba mươi năm nay không phải ở một mình, Tần Lạc nhìn một lớn một nhỏ trước mắt, trong lòng không nói lên được cảm giác gì.

Vừa rồi Tử Ninh gọi điện thoại cho mình, sau khi nghe nói mình cùng ba con Hoắc Kỳ Thành cùng qua năm mới cũng không biểu hiện ra rất kinh ngạc, dường như... ở trong dự liệu của cô ấy.

“Cậu không cảm thấy rất kỳ lạ sao?”

“Không có! Thật ra mình đã nghĩ đến kết quả này.”

“Hừ! Cậu chỉ biết nói vuốt đuôi!”

“Ai nha! Xem giọng cậu nói chuyện bây giờ cũng đã lộ ra ngọt ngào! Nhất định là ở chung rất tốt? Lúc đề tài nói này không ảnh hưởng gì chứ?”

Bùi Tử Ninh rất bận tâm hoàn cảnh nói chuyện của bạn tốt, sợ cô bất tiện.

Tần Lạc cười nhẹ: “Lúc này bọn họ không ở nhà, đến nhà cũ rồi.”

Bùi Tử Ninh “A...” một tiếng: “Ý là cơm nước xong trở về với cậu?”

Tần Lạc vội vàng sửa đúng: “Cái gì về với mình, cơm nước xong bọn họ vốn phải trở về.”

Bùi Tử Ninh “Ha ha” cười hai tiếng: “Vây chân của cậu đã tốt chưa? Còn muốn đến bệnh viện làm hồi phục không? Trước kia đùi phải từng bị thương sẽ không lưu lại di chứng gì chứ?”

Tần Lạc trả lời: “Chống gậy đi trên cơ bản không có vấn đề, số lần làm hồi phục cần thời gian dài hơn so với tiền, bác sỹ nói mình có thể hồi phục hoàn toàn, cụ thể sẽ thế nào bây giờ mình cũng không nói được.”

Bùi Tử Ninh lên tiếng: “Bây giờ cậu cũng không cần suy nghĩ nhiều quá, yên tâm nghỉ ngơi dưỡng thân thể mới là điều quan trọng.”

Tần Lạc mỉm cười: “Ừ.”

Hai người lại tán gẫu một lúc mới cúp điện thoại, sau đó Tần Lạc nhận được rất nhiều tin nhắn chúc mừng năm mới trước, trong đó còn có Cố Nam Châu, tin nhắn chúc mừng của cậu ta vừa nhìn là biết tự mình biên soạn, khéo môi không khỏi cong lên một độ cung.

Số điện thoại cá nhân của Hoắc Kỳ Thành ngược lại không nhận được tin nhắn nào, dãy số này hiếm có người biết, anh không thích bị người ta quấy nhiễu, giao thừa này cũng quá yên tĩnh.

Hoắc Gia Tinh bỗng nhiên đứng dậy nói: “Ba, con muốn ra bên ngoài bắn pháo hoa!”

Hoắc Kỳ Thành vội vàng liếc mắt ra hiệu về phía con trai, Hoắc Gia Tinh lập tức ghé vào trên đùi Tần Lạc: “Chị, chị cũng cùng đi đi! Em đã bảo ba mua rất nhiều rất nhiều pháo hoa!”

Tần Lạc nhìn vẻ mặt tha thiết của Hoắc Gia Tinh, làm sao nói lời cự tuyệt ra khỏi miệng, mỉm cười gật đầu: “Ừ.”

Ban đêm bên ngoài, gió lạnh thấu xương, nhưng Hoắc Gia Tinh không biết lạnh, vui vẻ ở trong sân gọi tới gọi lui.

Hoắc Kỷ Thành đau lòng nói: “Đây là lần đầu tiên Tiểu Tinh qua năm mới được vui vẻ nhất.”

“Trước kia, anh không cùng bé bắn pháo hoa sao?”

“Mấy năm trước công ty cần xử lý rất nhiều chuyện, khi đó anh rất lơ là trên phương diện làm bạn với Tiểu Tinh.”

Trong giọng nói Hoắc Kỷ Thành có đầy thở dài, Tần Lạc ở “Tập đoàn Đế An” mấy tháng, cũng nghe nói qua không ít về chuyện về nhà họ Hoắc.

Có thể ngồi yên vị trí người thừa kế “Tập đoàn Đế An” chỉ sợ phải trải qua không ít gió tanh mưa máu, gia tộc hào môn này giống với Đế Vương cổ đại, vì một ngôi vị hoàng đế mà tranh giành đầu rơi máu chảy, anh em họ hàng không nhận, phải trả giá cũng rất nhiều.

Anh có thể ngồi yên vị trí này, đương nhiên sẽ làm cho anh cả với anh hai anh đố kỵ cùng âm thầm hãm hại, người đàn ông giống như anh nhất định mang công việc trở thành quan trọng nhất, nào có nhiều thời giờ ở cùng Tiểu Tinh như thế.

Hoắc Gia Tinh chơi đùa mệt thì chạy đến: “Ba, nhanh đến đốt pháo hoa, con nghe nói điều ước trong nháy mắt pháo hoa nổ rộ sẽ trở thành hiện thực...! Nguyện vọng năm nay của con là hi vọng ba, chị cùng Tiểu Tinh vĩnh viễn không xa rời nhau!”

Trong giọng nói trẻ con đáng yêu của bé đầy chân thành.

Tần Lạc hơi nhếch môi, chỗ nào đó trong lòng lại bị hung hăng đánh trúng, lời trẻ con khờ dại nhất, nhưng cũng phát ra từ đáy lòng.

Khi pháo hoa nổ nhiều màu sắc rực rỡ ở giữa không trung, Tần Lạc cũng không nhìn được bị xinh đẹp của nó làm cho mê hoặc, đều nói pháo hoa là ngắn ngủi đẹp nhất, thật sự là không sai!

0 giờ tiếng chuông gõ vang, một năm mới bắt đầu.

Lúc vào nhà, Tần Lạc nghe thấy Hoắc Kỳ Thành dùng giọng nói không lớn không nhỏ ở bên tai mình nói: “Điều ước năm mới của anh cũng giống với Tiểu Tinh.”

Tần Lạc: “ “

Đêm nay, Tần Lạc suy nghĩ rất nhiều, rất kỳ lạ cô lại mơ thấy cô gái trong tòa thành kia, lần này, cô có thể thấy rõ ràng bé gái kia chính là mình.

Thấy trong phút chốc mình sinh ra Bảo Bảo, trên mặt cô gái lộ ra nụ cười hạnh phúc.

Đúng vậy! Đâu có người làm mẹ nào không thương yêu con của mình?

Mặc kệ nói thế nào, đứa bé là vô tội, bé mới nhỏ như vậy, sợ đi đi tới thế giới này cũng là bởi vì người lớn, bé có sai gì đâu?

Đêm năm mới có người vui mừng có người lo âu.

Giang Ánh Thần bị đưa đến bệnh viện bác sỹ cẩn thận kiểm tra chuẩn đoán không có nguy hiểm đến tính mạng, đứa trẻ trong bụng cũng không sao, chỉ là chịu kinh hãi cần tĩnh dưỡng.

Phụ nữ có thai thôi, nghỉ ngơi tĩnh dưỡng cũng là bình thường.

Sau khi mọi người nán lại cũng đã tản đi, Hoắc Cẩm Dương không nhịn được nói: “Ánh Thần, em làm như vậy quá nguy hiểm! Ngộ nhớ thật sự có chuyện gì thì làm sao?”

Giang Ánh Thần đưa tay xoa bụng mình: “Không vào hang hổ làm sao bắt được cọp con? Em không làm như vậy chị hai em sẽ có 99% khả năng

được gả cho chú ba anh, sợ dĩ em mạo hiểm lớn như vậy là vì người nào?”

Hoắc Cẩm Dương dừng một chút: “Anh biết em là vì anh, nhưng không hy vọng em lấy tính mạng của mình với con làm tiền đặt cược, ngộ nhỡ”

Giang Ánh Thần thấy anh quan tâm mình như vậy không khỏi nở nụ cười: “Được rồi! Em đã không có việc gì sao? Yên tâm đi! Em làm việc luôn luôn biết đúng mực, hơn nữa đứa bé bây giờ đã hơn năm tháng, lúc ổn định nhất, không có việc gì!”

Hoắc Cẩm Dương đưa cốc nước ấm cho cô: “Ngộ nhỡ ông nội của anh nhìn thấu thủ đoạn nhỏ của em?”

Giang Ánh Thần cười nói: “Anh cho rằng mọi người thật sự không biết sao? Thật ra sự thật thế nào căn bản không quan trọng, ông nội không thích nhất chính là nhìn người một nhà lục đục với nhau, gia đình giống như nhà họ Hoắc làm sao có thể không có lục đục với nhau! Nhưng ông nội không thích mọi người bàn tán ở bên ngoài, cho nên chuyện đêm nay cho ông biết em không hợp với chị hai em, nếu vào cùng một nhà sau này nhất định chuyện xảy ra không ngừng.”

Hoắc Cẩm Dương biết đạo lý như vậy: “Là ba yêu cầu em làm như vậy?”

Giang Ánh Thần lắc đầu, dương dương tự đắc nói: “Là tự em đột nhiên nghĩ đến chủ ý này.”

Trong lòng Hoắc Cẩm Dương rung mình, càng ở chung, càng có cảm giác tâm cơ của Giang Ánh Thần rất sâu, không trách được ngay từ đầu mẹ không hoan nghênh Ánh Thần, cảm thấy mình không làm cho cô ta khuất phục được.

Nếu không bị buộc đến bước này, thật ra Giang Ánh Thần không phải kiểu người anh ta thích.

“Trong khoảng thời gian này em cần tỉnh dưỡng thật tốt, chuyện khác không cần quan tâm.”

“Đúng rồi, có phải bạn gái trước của anh vẫn quần lấy chú ba phải không? Nửa tháng trước không phải lộ ra tin tức sáu năm trước cô ta bị bán đi sao? Kết quả không lâu sau tin tức hoàn toàn bị xóa bỏ, năng lực lớn thế ngoài trừ chú ba ra còn có thể là ai?”

Giang Ánh Thần ra vẻ không nghe thấy lời anh ta, tự nhiên nói.

“Nói thật, em rất bội phục người phụ nữ Tần Lạc này, lại có thể khống chế người đàn ông như chú ba? Có phải phương diện nào đó đặc biệt lợi hại?”

Vừa nói, vừa mờ ám nhìn về phía ông xã, ý tứ trong mắt rất rõ ràng.

Trong lòng Hoắc Cẩm Dương chua chát, trong lúc anh với Tần Lạc yêu đương căn bản không phát triển đến một bước kia, nhưng trước mặt Giang Ánh Thần anh lại không muốn thừa nhận.

“Không tệ.”

Giọng anh nhàn nhạt, dường như không muốn nhiều lời.

Giang Ánh Thần liếc mắt nhìn anh: “Hừ! Nếu không lợi hại, anh sẽ nhớ mãi không quên cô ta sao? Thôi đi! Đức hạnh loại phụ nữ này em còn không rõ lắm sao?”

Hoắc Cẩm Dương dứt khoát không lên tiếng, anh biết lúc này nói cái gì cũng sai.

Giang Ánh Thần còn nói: “Từ phương diện khác mà nói, đây đối với chúng ta là một chuyện tốt, chỉ cần có thể lấy được chứng cứ thiết thực, sau đó cố ý lộ ra cho truyền thông để ông nội biết, em nghĩ “

Môi cô ta cong lên nụ cười đắc ý, dường như thắng lợi đã ở phía trước.

Trong lòng Hoắc Cẩm Dương rất mâu thuẫn, đối với Tần Lạc, anh luôn tiếc nuối nói không nên lời.

“Anh sẽ tìm người điều tra.”

“Không! Chuyện này nên để em làm thì tốt hơn, dù sao Tần Lạc cũng là bạn gái trước của anh, ngộ nhỡ anh nhất thời mềm lòng thì làm sao bây giờ?”

Giang Ánh Thần cười, đối với năng lực làm việc của ông xã, còn không bằng cô ta tin tưởng bản thân!

Hoắc Cẩm Dương mím môi không nói gì, trong lòng cũng rất không thoải mái. ()

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 192: Nghỉ Tết

Chuyện Giang Ánh Thần ngã nằm viện cha mẹ nhà họ Giang rất nhanh liền biết, lòng nóng như lửa đốt vội vàng đến bệnh viện, dọc theo đường đi, mẹ Giang đều oán giận: "Đứa nhỏ Ánh Tuyết này cũng thật là! Biết rõ Thần Thần mang thai, lại còn ra tay đẩy nó? Sao tâm tư con bé ác độc như vậy?"

Ba Giang trầm giọng nói: "Bà tận mắt thấy sao? Tôi không tin Ánh Tuyết làm ra chuyện như vậy!"

Mẹ Giang tức giận nói: "Ông không tin có ích lợi gì? Sự thật bây giờ là Thần Thần nằm viện rồi!"

Ba Giang ấp úng không nói lời nào, hiển nhiên cũng lo lắng vì chuyện này.

Mẹ Giang rất tức giận, cầm điện thoại gọi cho con gái thứ hai, kết quả không ai nhận nghe điện thoại, không khỏi lâu bầu nói: "Thấy chưa? Điện thoại cũng không nhận! Nhất định là chột dạ rồi!"

Ba Giang không kiên nhẫn nói: "Được rồi! Tính cách Ánh Tuyết tôi còn không biết sao? Trong này nhất định có hiểu lầm gì!"

Hai người ai cũng ăm ỉ không nhường người nào, dứt khoát đều không nói.

...

Mà Giang Ánh Tuyết giờ phút này, một mình đi bộ ở trên đường cái chẳng có mục đích, nếu phải dùng một từ để hình dung, vậy thì giống với "Xác không hồn"...

Không có sức sống, không có nhiệt độ, tay chân lạnh lẽo...

Từ nhà họ Hoắc đi ra, cô không muốn về nhà, nói vậy trong nhà đã biết, mẹ cô nhất định sẽ trách mắng mình ác độc, lại có thể xuống tay với em gái ruột...

Ha ha!

Sự thật là cái gì, chỉ sợ bà sẽ không tin tưởng, dù sao Giang Ánh Thần mới là con gái bảo bối nhu thuận nghe lời bà nhất, mà mình... có cũng được mà không có cũng không sao.

Tưởng rằng Hoắc Kỷ Thành sẽ gọi điện thoại cho mình, kết quả...

Cái gì cũng không có!

Cô nên chết tâm không phải sao?

Đã xảy ra chuyện như vậy, cô không thể tiến vào nhà họ Hoắc nữa, Giang Ánh Thần tính toán điểm ấy mới có thể sử dụng khổ nhục kế như vậy...

Nói thật, cô thật sự không ngờ Giang Ánh Thần sẽ mạo hiểm lớn như vậy để ngăn cản mình kết hôn với Hoắc Kỷ Thành.

So sánh với cô ta, cũng khó trách mình thất bại.

Giao thừa năm nay, cô sẽ nhớ kỹ cả đời.

Trước khi sáng mừng một đầu năm, Tần Lạc sẽ bị đánh thức bởi tiếng pháo, nhưng dường như năm nay yên tĩnh rất nhiều, khu biệt thự lưng chừng núi này quả thật yên ắng hơn so với phố xá sầm uất, mặc dù có thể nghe được tiếng pháo, cũng là cách rất xa, sẽ không cảm thấy gần ở bên tai.

Tần Lạc vừa mở mắt, thì nghe thấy tiếng đập cửa ở bên ngoài, cô vội vàng mặc quần áo tử tế đi mở cửa.

"Chị, chúc mừng năm mới...!"

Hoắc Gia Tinh ngọt ngào ngây thơ nói, mắt cười cong cong, có thể thấy tâm tình rất tốt.

Tần Lạc xoa đầu của bé, đưa cho bé một phong bao tiền lì xì đã sớm chuẩn bị: "Năm mới, chị hi vọng Tiểu Tinh càng ngày càng thông minh, khỏe mạnh bình an lớn lên."

Hoắc Gia Tinh nheo lại mắt: "Mong muốn của em vẫn giống với tối hôm qua!"

Tần Lạc: "..."

Chỉ có thể cười để che dấu xấu hổ, cùng hai ba con bọn họ vĩnh viễn không xa rời nhau?

Đây có thể sao?

Lúc ăn bữa sáng, bỗng nhiên Hoắc Kỳ Thành nói: "Anh đã đặt vé máy bay ngày mai đến trang viên rượu nho Bordeaux..."

Anh còn chưa nói xong, Hoắc Gia Tinh đã hưng phấn vỗ tay: "Oa! Tuyệt quá! Bây giờ đầu năm ba có thời gian mang Tiểu Tinh ra ngoài nghỉ phép! Con nhất định sẽ dính chị!"

Tần Lạc mới vừa húp một hớp cháo thiếu chút nữa không nóng đầu lưỡi...

"Tôi..."

Hoắc Kỷ Thành nhìn cô một cái: "Không phải em rất thích chỗ đó sao? Lại còn tự mình tham gia chế tạo rượu nho, lần này đi đúng lúc có thể uống."

Tần Lạc: "..."

Cô hoàn toàn không có quyền nói "Không đi" rồi.

...

Cùng buổi sáng đó.

Khi Tô Nhiễm tỉnh lại phát hiện mình ở nơi rất quen thuộc, đầu cô lơ lơ nhìn chung quanh quanh mình một vòng.

Bỗng nhiên trên đỉnh đầu truyền đến một giọng nam trầm thấp mát lạnh.

"Tỉnh?"

(⊙o⊙)...

Giọng này!!!

Cô không dám tin nhìn qua, đúng lúc đối diện với hai tròng mắt đùa giỡn của người đàn ông.

"Sao tôi lại ở chỗ này?"

Tô Nhiễm có chút xấu hổ chuẩn bị đứng dậy cách xa anh.

Kết quả, khuỷu tay hư yếu một cái...

Lâm Lạc Đông vội vàng thò tay ôm lấy cô, lần này, tư thế hai người càng gần hơn.

Vô cùng mập mờ!

"Em nói xem?"

Lâm Lạc Đông nhếch môi tà tứ.

Vẻ mặt Tô Nhiễm rất quẫn, tối hôm qua không phải cô cùng bạn đến quán bar sao? Làm sao có thể ở một chỗ với Lâm Lạc Đông? Rốt cuộc sao lại thế này?

Trong đầu cô hiện ra mười vạn câu hỏi vì sao...

"Tôi biết còn phải hỏi anh sao?"

Tô Nhiễm tức giận nói, cô chỉ hy vọng tình huống mình lo lắng nhất sẽ không có phát sinh, nếu không thì - -

"Em không nhớ sao?"

Lâm Lạc Đông nhíu mày nhìn về phía cô, tối hôm qua cô mượn rượu hưng hăng "Hành hạ" mình một phen, bây giờ nhớ lại ký ức vẫn còn mới mẻ!

Tô Nhiễm nhìn anh một cái, thấy anh quyết không nói nữa thì tránh người.

Lâm Lạc Đông bỗng nhiên chế trụ cằm của cô, hưng hăng nhìn ánh mắt cô, phát hiện bên trong vô cùng trong suốt, không trộn một chút tạp chất, càng không có quyền rũ cùng lãng lơ tối hôm qua.

Cô rất khác so với tối hôm qua!

"Tối hôm qua em uống rượu."

"Cho nên?"

Tô Nhiễm sợ hãi mở to hai mắt, nói lắp bắp: "Tôi rất... say sao?"

Lâm Lạc Đông vừa ý "Ừ" một tiếng, vẻ mặt của cô không giống như giả vờ, chẳng lẽ cô ấy không biết mình sau khi uống rượu sẽ trở thành một người khác sao?

"Đương nhiên, đáng vẻ em sau khi uống say..."

Tô Nhiễm nâng mí mắt lên, tìm đường chết hỏi: "Tối hôm qua tôi không làm chuyện gì chứ?"

"Làm rất nhiều."

"..."

Tô Nhiễm nhìn về phía anh ta rất cẩn thận, phát hiện vẻ mặt của anh ta không giống như đang nói đùa, nhỏ giọng ngập ngừng nói: "Ví dụ như?"

"Đứng ở trên xe mui xe thổ lộ với anh."

"..."

Trong nháy mắt lòng Tô Nhiễm chìm xuống đáy cốc.

"Lại còn phát ra một đồng lời thề sẽ trung trinh với anh."

"..."

Tô Nhiễm rất muốn tìm một cái lỗ để chui vào, cũng ở trong lòng thề về sau sẽ không uống rượu nữa!

"Sau khi anh đồng ý với em, em vui sướng bắt đầu khiêu vũ ở trên mui xe."

"..."

"Lại còn cường hôn anh."

"..."

Tô Nhiễm hoàn toàn ngổn ngang trong gió, thân thể vừa nghiêng, thiếu chút nữa ngã xuống đất.

"Cho nên em cảm thấy chuyện em làm còn ít sao?"

"Ách..."

Cô yên lặng buông hai tay che đôi má ra, yếu ớt mở miệng: "Anh sẽ không lừa gạt tôi chứ Làm sao tôi có thể..."

Ánh mắt Lâm Lạc Đông sáng quắc nhìn cô, giọng khàn khàn mà đầy từ tính: "Em cảm thấy anh đang lừa gạt em?"

Sắc mặt Tô nhiễm khẽ quẫn, không nói gì, hiển nhiên bán tín bán nghi với lời nói của Lâm Lạc Đông.

Lâm Lạc Đông hừ lạnh một tiếng: "Tối hôm qua quần chúng vây xem cũng không ít, anh tin tưởng cameras ở cửa "Trễ sắc" có quay được một chút hình ảnh."

Tô Nhiễm hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào, chẳng lẽ biểu hiện giả dối mình khổ tâm xây lên lâu như vậy liền bị vạch trần sao?

Anh luôn là số kiếp của mình, sau khi uống rượu cũng chạy không thoát...

Lâm Lạc Đông rất hài lòng nhìn thấy vẻ mặt cô ấy náy cùng túng quẫn như vậy, chậm rãi mở miệng: "Tối hôm qua chúng ta nên phát sinh cái gì đều đã xảy ra."

Anh không có tiếp tục nói hết, chỉ là ý tứ rất rõ nhìn cô.

Tô Nhiễm hít một hơi thật sâu, nhìn thẳng anh ta: "Tất cả mọi người là người trưởng thành rồi, chuyện tối ngày hôm qua, coi như là một đêm ngoài ý muốn đi! Anh cũng không bị thiệt thòi."

Mặt Lâm Lạc Đông nhất thời đen như đáy nồi, gằn từng câu từng chữ nói: "Tô, Nhiễm! Em có biết mình đang nói cái gì không?"

Tô Nhiễm rũ mí mắt xuống không nhìn anh ta nữa: "Anh nghe hiểu điều tôi muốn nói, giữa đàn ông và phụ nữ không phải là có chuyện như vậy, huống chi chúng ta còn là chồng trước vợ trước, say rượu loạn tính cũng không phải chuyện gì rất kỳ lạ."

Cô cố gắng nói thật bình tĩnh, hi vọng có thể che dấu lòng mình.

Sắc mặt Lâm Lạc Đông tức giận đen như nước sâu, nghiêng răng nghiêng lợi: "Tô Nhiễm! Em hết chuyện để làm rồi hả? Say rượu loạn tính? Rốt cuộc thiếu đàn ông nên say rượu đến khách sạn? Em thiếu đàn ông như vậy sao?"

Từng câu từng chữ của anh giết chết tâm

Tim Tô Nhiễm đau như bị bóp, lạnh lùng nói: "Không liên quan đến anh."

Lâm Lạc Đông đen mặt nhìn cô vài giây, bỗng nhiên đứng dậy sập cửa rời đi.

Tô Nhiễm ngồi ở trên giường khước môi hiện lên nụ cười khổ, sau đó đi vào phòng tắm.

Buổi sáng mông một đầu năm đã ầm ỉ thành như vậy, về sau sẽ không còn gặp nhau nữa?

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 193: Thẹn Quá Hóa Giận

Buổi chiều đầu năm, Tần Lạc bị Hoắc Kỳ Thành ôm lên máy bay tư nhân của anh, không sai! Chính là ông lên, bởi vì chân cô bị thương còn chưa lành, bỏ gậy xuống vẫn không thể đi xa.

"Thả lỏng chút, không cần quá căng thẳng."

"..."

Giọng Hoắc Kỳ Thành dịu dàng từ tính như một cơn gió mát an ủi lỗ tai Tần Lạc, hai gò má cô trong nháy mắt đỏ rực, người đàn ông thối này! Chỉ biết chế nhạo mình!

Ngược lại Hoắc Gia Tinh vô cùng vui vẻ, cùng ba với chị ra ngoài nghỉ phép là chuyện bé thích nhất!

Từ khi lên máy bay, độ hưng phấn của bé vẫn không giảm xuống...

Về sau, bé chơi đùa mệt thì ngủ thiếp ở trong lòng Tần Lạc, Hoắc Kỳ Thành không thể không ôm bé lên, Tần Lạc để ngón trỏ ở trên bờ môi "Suyt" một tiếng: "Để cho bé ngủ như vậy đi!"

Hoắc Kỳ Thành hạ thấp giọng: "Vết thương trên người em vốn chưa lành toàn bộ, đề mấy giờ sẽ làm máu không lưu thông, không có lợi cho hồi phục."

Lời đến bên miệng Tần Lạc cũng chỉ có thể nuốt vào...

Anh nói cũng đúng, hơn nữa điểm xuất phát là muốn tốt cho mình.

Sau khi đặt ngang con trai ở trên ghế sofa xong, Hoắc Kỳ Thành nhìn về phía Tần Lạc: "Em ngủ cùng với Tiểu Tinh đi! Đến anh sẽ gọi."

Tần Lạc biết chủ ý này không tệ, nếu không mình ngồi với hai người bọn họ nhất định sẽ rơi vào hoàn cảnh xấu hổ, dù sao mình không muốn có nhiều trao đổi với anh.

"Ừ."

Cô mới vừa nằm xuống, thì nghe thấy giọng từ tính của Hoắc Kỳ Thành: "Anh đã sớm nói rõ ràng với Giang Ánh Tuyết, trải qua đêm giao thừa, người trong nhà anh cũng sẽ không bắt anh kết hôn với cô ta nữa, người anh muốn cưới, chỉ một mình em."

Tần Lạc cắn môi, dứt khoát nhắm mắt lại giả vờ không có nghe thấy, người đàn ông chết tiệt! Động một tí liền nói lời cũ rích với mình, chỉ nói chút lời này mà muốn mê hoặc mình...

Người nhà anh sẽ không bắt anh kết hôn với Giang Ánh Tuyết, thật sao?

Đang nghĩ ngợi, lại nghe thấy giọng của anh: "Những câu anh vừa nói là sự thật, không có nửa câu lừa dối, đời này anh khó có thể lấy được tha thứ của em."

Tần Lạc: " "

Đây có được coi là lời thề không?

Chẳng lẽ lời anh nói là thật, mình muốn tha thứ cho anh rồi hả?

Cô vẫn không lên tiếng, trong buồng máy bay lâm vào yên tĩnh, chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở đều đều của Hoắc Kỳ Thành, bé, ngủ rất ngon.

Vào viên trang rượu nho, Hoắc Gia Tinh hưng phấn giống như bọ chết gọi tới gọi lui: "Chị, trước kia thật sự chị với ba đã đến đây sao?"

Lừa gạt trẻ con nhất định là không tốt, Tần Lạc chỉ có thể thành thật trả lời: "Ừ, đã đến, nho ở đây ăn rất ngon, uống rượu nho cũng được."

Hoắc Gia Tinh chu miệng: "Đáng tiếc bây giờ không có cây nho."

Lập tức quay về phía ba: "Ba, con có thể ném thử rượu nho chứ!"

Hoắc Kỳ Thành xoa đầu con trai: "Có thể, nhưng không thể uống nhiều."

Hoắc Gia Tinh mím môi: "Được rồi!"

Bé thầm nghĩ: Bé nhất định phải nhanh lớn lên mới được, nếu không cái này không thể cái kia cũng không được, quá đáng ghét rồi!

Ba người nghỉ ngơi khoảng một giờ thì rời khỏi phòng đi dạo xung quanh, Hoắc Gia Tinh rất tò mò với chỗ này, hơn nữa bé đi đường muốn một tay nắm Tần Lạc, một tay nắm Hoắc Kỳ Thành.

Thế cho nên đi chỗ nào đều bị người ta "Hiếu lắm" là một nhà ba người.

Có người làm vườn quen Tần Lạc cười tí mắt nói: "Thì ra con trai của Tần tiểu thư lớn như vậy! Thật sự là di truyền ưu điểm của cô với tiên sinh."

"Tần tiểu thư thật có phúc! Tiểu thiếu gia rất đáng yêu!"

Một loạt khách lệ cùng khen ngợi, lời giải thích đến bên miệng Tần Lạc cũng không nói ra miệng được, không khỏi liếc nhìn Tiểu Tinh, đáng vẻ bọn họ thật sự rất giống nhau sao?

Thế cho nên người ngoài liếc mắt một cái có thể nhìn ra?

Hoắc Gia Tinh gặp người nào đều cười tít mắt, hoàn toàn khác một trời một vực với dáng vẻ lạnh lùng của ba bé, mới chưa đến một ngày đã được mọi người trong trang viên thích.

Lập tức bắt được hàng loạt fan.

Khi nghe nói còn ở đây ba ngày nữa, Tần Lạc không thể không lo lắng: Chẳng lẽ mỗi ngày đều phải cùng Hoắc Kỳ Thành giả vờ như không có việc gì, còn bị mọi người ngộ nhận là một nhà ba người.

Buổi chiều Tống Tư Kỳ không có việc gì thì quần nàng anh hai mang cô đến câu lạc bộ đánh gôn, vốn muốn ở chung với anh Đường Triều nhiều một chút, kết quả rất ngoài ý muốn cô nhìn thấy người không muốn gặp.

Đường Dục nghỉ ngơi giữa trận, mới ra phòng trà nước thì thấy Tống Tư Kỳ toàn thân mặc đồ thể thao, không khỏi chế nhạo nói: "Qua năm mới, cô sẽ không cố ý điều tra hành trình của tôi mà chặn ở đây chứ?"

Tống Tư Kỳ vô cùng kinh ngạc há to mồm: "Anh ít tự kỷ đi! Tôi ở đây chặn một con chó cũng sẽ không chặn anh!"

Ánh mắt Đường Dục ngả ngón liếc mắt đánh giá trên dưới cô một cái: "Vậy cô đến đây làm gì?"

Tống Tư Kỳ không chút khách khí trả lời: "Có liên quan gì đến anh sao? Anh có thể đến tại sao tôi không thể?"

Đường Dục nhìn cô một cái, anh đã điều tra thân phận của Tống Tư Kỳ, Lục tiểu thư nhà họ Tống, thân phận cao quý như vậy lại đến "Tập đoàn Đường thị" làm một nhân viên nhỏ?

"Chỗ này vốn là nơi đàn ông đến."

"Ai nói? Phụ nữ nhân có thể đến như thường! Anh đây là có kỳ thị với phụ nữ!"

Tống Tư Kỳ tức giận nói, từ lần đầu tiên nhìn thấy Đường Dục, cô cũng rất chán ghét anh ta, hơn nữa lần đó bị anh ta uy hiếp cùng ra ngoài hiện trường tuyển người mẫu, cô càng chán ghét anh ta hơn!

Đường Dục xoay người, tháo mắt kính xuống từng bước một đến gần cô, mãi đến khi cô lùi ở trên tường không đường thối lui.

"Lục tiểu thư nhà họ Tống, rốt cuộc cô đến đây là vì người nào?"

Tống Tư Kỳ không dám tin mở to mắt về phía ta, làm sao anh ta có thể biết thân phận thật của mình?

Chẳng lẽ anh ta phái người điều tra mình rồi hả?

"Anh làm sao mà biết được?"

"Muốn biết thân phận của cô, với tôi mà nói không phải rất chuyện dễ dàng sao?"

Đường Dục tà ác phả hơi ở trên mặt cô.

Tống Tư Kỳ tức giận dùng cả tay chân muốn đánh anh ta, kết quả bị anh ta không chế lại.

"Đồ con rùa! Anh có gì mà đặc ý! Anh đã biết thân phận của tôi còn không mau buông ra!"

"Tôi muốn không thả thì sao?"

Đường Dục hung tợn nhìn chăm chăm cô, anh ba với nhị thiếu nhà họ Tống là bạn bè nhiều năm, hai người hẹn buổi chiều ở đây đánh golf.

Tống Tư Kỳ tình nguyện uất ức làm một nhân viên nho nhỏ ở "Tập đoàn Đường thị", cô lại hưởng thụ uy hiếp của mình, chẳng lẽ là bởi vì

Nghĩ đến đây, không hiểu tâm tình anh ta rất khó chịu.

Tống Tư Kỳ mắng: "Khốn khiếp! Anh buông tay cho tôi! Nếu không thì tôi sẽ nói cho anh tôi với anh Đường Triều biết, bọn họ nhất định sẽ không bỏ qua cho anh!"

Đường Dục lập lại một lần: "Anh Đường triều?"

Tống Tư Kỳ hừ nói: "Thế nào? Anh sợ?"

Đường Dục cong khóe môi lên nở nụ cười: "Truyện cười? Tôi có gì phải sợ? Phải nói, Đường Triều có quan hệ thân thiết với tôi hơn so với cô!"

Tống Tư Kỳ không dám tin nhìn anh ta: "Không thể nào!"

Sắc mặt Đường Dục xanh mét: "Có gì không thể? Đường Triều là anh ba tôi, tôi với anh ta là anh em ruột thịt."

Phản ứng đầu tiên của Tống Tư Kỳ là không tin, anh ta làm sao có thể là em của anh Đường Triều?

Đây nhất định không phải sự thật! Anh ta nhất định là bịa chuyện!

Sắc mặt Đường Dục âm trầm nhìn về phía cô: "Tin hay không đây cũng là sự thật."

Lời anh ta nói làm cho sắc mặt Tống Tư Kỳ trắng bệch, trong đầu nhớ lại từng chút từng chút: Lần đầu tiên gặp mặt là ở bãi đỗ xe tầng hầm "Tập đoàn Đường thị", sau đó anh ta là tổng giám đốc "Công ty hữu hạn truyền thông Đại Phát", cô có nghe thấy người khác gọi anh ta là "Đường tổng".

Anh ta còn có thể gọi điện thoại cho cấp trên của mình mượn tạm cô mặc anh ta sai khiến.

Một loạt chứng cứ đều chỉ về phía

"Anh thật là em trai của anh Đường Triều?"

"Hàng thật giá thật."

"Anh Đường Triều làm sao có thể có em trai như anh!"

" "

Đường Dục thiếu chút nữa bị lời của cô làm cho tức chết, anh có điểm nào kém anh ba sao?

Tống Tư Kỳ hít một hơi thật sâu: "Coi như anh là em trai anh Đường Triều, nhưng nếu anh ức hiếp tôi bọn họ cũng sẽ không bỏ qua cho anh!"

Đường Dục âm dương quái khí hừ lạnh: "Cô thích anh ba tôi?"

Tống Tư Kỳ bị đoán trúng tâm tư liền đỏ mặt nhìn về phía anh ta: "Không liên quan gì đến anh!"

Lời này của cô tương đương với không đánh đã khai.

Tâm Đường Dục lập tức chìm xuống đáy cốc.

"Thế nào? Nói trúng tâm tư cô then quá hóa giận rồi hả?"

Tống Tư Kỳ nhịn không được mắng: "Cút! Anh không tránh ra nữa tôi sẽ la lớn đó!"

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 194: Bất Ngờ Không Kịp Đề Phòng Ngã Vào Trong Lòng Anh

Đường Dục nheo mắt lại nhìn về phía cô, nhưng vẫn phải buông tay, lúc này xung đột với cô, hiển nhiên không phải quyết định sáng suốt.

Cô ấy lại có thể thích anh ba?

Chỉ là, mẫu người anh ba thích chỉ sợ không phải là cô?

Nghĩ đến đây, khóe môi không khỏi cong lên nụ cười cân nhắc: “Chẳng lẽ cô đơn phương thầm mến anh ba tôi?”

Lần thứ hai bị đoán trúng tâm tư Tổng Tư Kỳ xấu hổ đỏ mặt đến mang tai, vung quả đấm về phía anh tahô to: “Khốn khiếp! Tôi thích ai thầm mến ai có liên quan gì đến anh? Đến phiên anh đến cười nhạo tôi sao?”

Không cần thận bị loạn quyền của Tổng Tư Kỳ quẹt qua mặt sắc mặt Đường Dục thật không tốt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tổng Tư Kỳ!”

Tổng Tư Kỳ không vui trừng anh ta: “Gọi tên bà cô làm gì?”

Đường Dục: “ “

Bây giờ đối đáp, anh không chiếm bất kỳ tiện nghi gì.

Lấy được tự do Tổng Tư Kỳ rời đi không quay đầu lại, mặc dù biết Đường Dục là em trai anh Đường Triều thì thế nào?

Dù sao mình ghét anh ta!

Mỗi lần gặp anh ta mức độ chán ghét sẽ tích chồng lên, trên đời này quả thật không có người đàn ông nào khiến người ta chán như anh ta!

Thay quần áo xong Tống Tư Kỳ vừa trở lại sân golf đã bị anh hai hỏi: “Sao vậy? Dáng vẻ thờ phì phì? Ai lại trêu chọc tiểu công chúa chúng ta rồi hả?”

Tống Tư Kỳ cắn môi: “Đụng phải một con ruồi rất đáng ghét, mất rất nhiều sức mới đuổi anh ta đi được!”

Cô nghĩ dù sao Đường Dục cũng là em trai anh Đường Triều, nếu ở trước mặt anh chỉ tên nói họ nói anh ta là ruồi bọ đáng ghét thì không tốt, cho nên uyển chuyển chút cho thỏa đáng.

Về mặt Tống Tư Bạch đăm chiêu: “Ruồi bọ đáng ghét? Mùa này hình như không có ruồi?”

Tống Tư Kỳ bĩu môi, trừng mắt anh hai nhà mình một cái, gắt giọng: “Anh hai!”

Tống Tư Bạch không lên tiếng, thật ra anh cảm thấy nếu lực chú ý của Kỳ Kỳ có thể đặt ở trên người đàn ông khác, cũng không phải chuyện tốt!

Đường Triều vẫn chuyên tâm vào bóng, dứt khoát không tham dự vào trong chuyện của hai anh em.

Chỉ là, trong lòng khó tránh khỏi sẽ thấy kỳ lạ Tống Tư Kỳ nói lời ác độc đêm đó thật sự không xuất hiện sao?

Viên trang rượu nho Bordeaux.

Lúc này Tần Lạc đang ở phòng bếp nghiên cứu tài nấu nướng, mình sản xuất rượu nho phối trên thịt bò bít tết, chắc cũng không tệ lắm!

Người hầu thấy một mình cô bận rộn không khỏi hỏi: “Tần tiểu thư, cần giúp không?”

Tần Lạc lắc đầu: “Không cần.”

Cách làm thịt bò bít tết không phải rất khó, Tiểu Tinh thích ăn thịt cô phải học làm mới được, nếu không người mẹ như mình quá không xứng rồi.

Buổi sáng cô mới mua tảng thịt bò tươi cắt thành ba miếng, chia ra đặt ở trong đĩa, sau đó cắt cà rốt, mặc dù đã sớm chuẩn bị, nhưng vẫn cay chảy nước mắt.

Cô vội vã đỡ mặt bàn đi đến bên cạnh cửa sổ, hít một hơi thật sâu không khí mới mẻ bên ngoài, nấu cơm quả nhiên là cần kỹ thuật!

Tỏi với cà rốt cắt xong, sau đó thì rắc hạt tiêu đen vừa phải.

Sau khi làm công tác chuẩn bị xong, thì Tần Lạc lấy cây búa đập tảng thịt bò sống, như vậy lúc rán sẽ ngon miệng hơn.

Rắc muối cùng hạt tiêu lên đều hai mặt miếng thịt, ướp khoảng một hai giờ, băm tỏi cùng cà rốt đặt ở trong bát.

Khi cô đang chuẩn bị đổ dầu ô liu vào trong chảo, bỗng nhiên Hoắc Kỳ Thành đi vào: “Anh giúp em.”

Tần Lạc bày tỏ không tin anh: “Khói dầu trong phòng bếp quá nồng, anh ra ngoài đi!”

Hoắc Kỳ Thành lại đi về phía trước một bước, vừa vặn dừng ở phía sau lưng cô, cách không gần không xa, thế cho nên Tần Lạc có thể nghe được

tiếng hít thở của anh gần bên tai.

“Em đang quan tâm anh?”

Giọng anh trầm thấp từ tính Tần Lạc nghe vào cảm thấy lỗ tai tê dại

Lập tức thấp giọng trách mắng: “Anh suy nghĩ nhiều, tôi chỉ không thích bị người khác quấy rầy mà thôi.”

Hoắc Kỳ Thành cười nhẹ ra tiếng: “Không sao, em có thừa nhận hay không anh đều rất vui mừng.”

Tần Lạc buồn bực: “Vui cái đầu anh! Anh mau đi ra!”

Hoắc Kỳ Thành lại tiến lên một bước, vừa vịn dãn phía sau lưng Tần Lạc.

Tần Lạc nhất thời giống như xù lông nhảy về phía trước một bước, thiếu chút nữa đụng vào chảo rán.

“A!”

Cô sợ hãi kêu ra tiếng, thật sự là quá hiểm rồi!

Hoắc Kỳ Thành vội vàng ôm cô lui về phía sau một bước, ân cần hỏi han: “Thế nào? Có bị bỏng không?”

Tần Lạc tức giận hất tay anh ra: “Người có phiền hay không! Đã nói anh đi ra ngoài anh không nghe thấy à! Đều tại anh!”

Dường Hoắc Kỳ Thành đã quen với giọng điệu này của cô: “Để anh làm!”

Tần Lạc trợn mắt nhìn anh: “Anh không biết làm, mù quáng trổ tài cái!”

Hoắc Kỳ Thành thuần thực lấy tảng thịt bò ở khay vào chảo rán, dùng dầu dư trong chảo phi tỏi với cà rốt đập nát tạo mùi hương.

“Khi anh du học ở Newyork đã học làm thịt bò bít tết.”

“ “

Tần Lạc không dám tin há mồm, từ nhỏ anh là đại thiếu gia được nâng ở lòng bàn tay cũng sẽ rán thịt bò bít tết?

Hoắc Kỳ Thành quay đầu lại nhìn về phía cô: “Em cảm thấy anh đang lừa em sao?”

Tần Lạc bĩu môi, dù sao không giống sự thật.

Hoắc Kỳ Thành vẩy chút muối cùng hạt tiêu đen, lại đổ chút dầu hào, từ từ xào chia đều thành nước tương đậm đặc.

Anh thuần thực, quả thật như đã làm.

“Khi du học, mặc dù thuê người giúp việc quét dọn nhà cửa, nhưng dù sao có lúc nhà người ta có việc, anh lại không thích đi bên ngoài ăn cơm một mình, cũng chỉ có thể tự học làm.”

Hoắc Kỳ Thành chậm rãi nhớ lại cuộc sống khi du học, anh quả thật không ngờ mình cũng sẽ đứng ở trong phòng bếp, nhưng cuộc sống sẽ ép anh học được.

Khi thấy màu sắc hương vị tảng thịt bò đều tốt đặt ở trong mâm, Tần Lạc đã tin, thằng nhãi này có lúc làm cho mình nhìn với cặp mắt khác xưa?

Cơm trưa chính là thịt bò bít tết tiêu đen phối rượu đỏ trong viên trang tử, trong nháy mắt nắp bình mở ra, hương vị thấm vào người, người mùi thơm, mọi người muốn say.

Hoắc Gia Tinh cắt một miếng thịt bò bỏ vào trong miệng, lầm bầm nói: “Ừm, rất ngon! Tài nghệ nấu nướng của chị càng ngày càng cao!”

Tần Lạc có chút xấu hổ, thật ra người rán thịt bò là Hoắc Kỳ Thành: “Là ba em rán.”

Mắt to đen bóng của Hoắc Gia Tinh xoay tròn: “Hì hì! Em biết rồi, là chị với ba em cùng rán, cho nên mới đặc biệt ngon!”

Tần Lạc: “ “

Đứa nhỏ này, nghĩ đi đâu vậy?

Hoắc Kỳ Thành liếc nhìn con trai khen ngợi, là bé nhanh trí!

Tần Lạc dứt khoát không đáp lời với bọn họ, cắt một miếng thịt bò nhỏ bỏ vào trong miệng, hương vị vừa vặn, thịt bò bấy phần chín ăn rất ngon!

Uống thêm một ngụm rượu đỏ, càng thêm cảm giác.

Thật không ngờ tay nghề anh rán thịt bò tốt như vậy, mùi vị ngon hơn so với nhà hàng Tây.

Buổi tối, sau khi Tiểu Tinh đi ngủ, Tần Lạc cũng không mệt mỏi, thì một mình từ từ đi đến vườn hoa nhỏ, ở đây vài ngày giống như bông lai tiên cảnh, không bị người ngoài quấy rầy, hưởng thụ cuộc sống một nhà ba người nhàn hạ.

Bỗng dưng, cô ý thức mình dùng đến từ “ Một nhà ba người”, có lẽ là mấy ngày nay người hầu nói đùa quá mức đi sâu vào lòng người?

Cô tự giễu nhếch môi, bông lai tiên cảnh có đẹp nữa, nhưng vẫn phải về cuộc sống hiện thực.

Chờ chân hoàn toàn bình phục, cô phải trở lại công ty đi làm, mới vừa đi làm vài ngày liền nghỉ bệnh một tháng, công ty đã đủ nhân từ với cô rồi.

“Đêm nay có sao sao?”

Sau lưng bỗng nhiên vang lên giọng nam mạnh mẽ kéo Tần Lạc từ trong mơ màng về, không kìm lòng được ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm: “Không biết.”

Hoắc Kỳ Thành ngồi xuống ở bên cạnh cô: “Không có sao em ngồi ở đây để làm gì?”

Tần Lạc không vui nhìn về phía anh: “Tôi thích ngồi ở chỗ này, lại không cản trở anh!”

Hoắc Kỳ Thành tùy ý nói: “Ở đây chỗ nào cũng là thực vật, em không sợ có loài bò sát mềm hoặc sâu bọ.”

Y ngoài lời của anh rất rõ ràng.

Cả người Tần Lạc nhất thời cứng đờ: “Anh! Cho dù có cũng là do anh đưa tới!”

Người đàn ông khốn kiếp này thực đáng giận! Biết rõ mình sợ hãi lại còn cố ý nói ra hù dọa cô, lập tức thở phì phì đứng dậy chuẩn bị trở về phòng.

Anh nói chưa dứt lời, sau khi nói ra cô chỉ cảm thấy như đứng đông lạnh, như ngồi đồng than, luôn luôn lo lắng đằng sau bỗng nhiên xuất hiện thứ gì.

Hoắc Kỳ Thành chìa tay giữ chặt cô, bất ngờ không phòng bị Tần Lạc cứ như vậy ngã vào trong lòng anh.

Tư thế hai người, nháy mắt vô cùng mập mờ.

Ánh trăng mờ lung nhẹ nhàng chiếu ở trên hai người, dường như muốn nảy sinh ra cái gì.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 195: Buổi Tối Rung Động

Ban đêm, vùng ngoại ô trang viên rất yên tĩnh, dường như có thể nghe thấy tiếng gió thổi động lá cây “xào xạc”, Tần Lạc có chút chịu không nổi bầu không khí ái muội này, giấy dựa chuẩn bị đứng dậy.

Lại ở trong cơn hoảng loạn ấn vào chỗ nào đó của anh.

“Hí!”

Hoặc Kỷ Thành nhịn đau không hô ra tiếng, phải biết rằng chỗ đó là bộ phận yếu ớt nhất của anh.

Mặt Tần Lạc trong nháy mắt đỏ rực, đều do đèn chỗ này quá tối!

Được rồi!

“Tôi muốn xuống!”

Cô đỏ mặt nũng nịu nói, cũng không muốn xảy ra bầu không khí xấu hổ nữa.

Giọng Hoặc Kỷ Thành trầm thấp từ tính chậm rãi mở miệng: “Càng muốn hôn em hơn.”

Sau đó, thì cúi đầu che miệng anh đào nhỏ của cô lại.

Giống như mỹ vị nếm thế nào cũng không đủ, chỉ hận không thể vẫn tiếp xuống.

Bỗng nhiên Tần Lạc cảm thấy hô hấp không thuận, có cảm giác sắp hít thở không thông, chỉ có thể liều mạng vỗ ngực cứng rắn của người đàn ông.

May mà Hoắc Kỳ Thành đúng lúc buông lỏng cô ra, rằng môi vẫn lưu lại hương vị của anh, làm cô buồn bực: “Khốn kiếp! Ai cho phép anh hôn tôi? Anh không cần được một tắc lại muốn tiến một thước!”

Hoắc Kỳ Thành mặt dày nói: “Lạc Lạc, em không muốn thừa nhận, thật ra em vẫn có tình cảm với anh, chẳng qua tức giận lúc trước anh khiếm nhã chưa được em đồng ý đã để em sinh hạ Tiểu Tinh.”

Tần Lạc tức giận: “Anh ít cảm thấy bản thân tốt đẹp đi! Ai còn có tình cảm với anh? Từ lúc tôi biết anh làm ra các chuyện với tôi, tất cả tình cảm giữa hai chúng ta liền biến mất không còn một mảnh rồi!”

Hoắc Kỳ Thành nhìn thẳng vào cô: “Anh không tin.”

Tần Lạc cắn môi, vô cùng căm tức: “Không tin thì thôi!”

Cô ghét người đàn ông tự đại này, càng ghét anh tự cho rằng nắm trong tay cảm xúc mình là đúng!

Đồ con rùa! Cô sẽ không hội tha thứ cho anh!

Hoắc Kỳ Thành nheo mắt lại, trịnh trọng tuyên bố: “Lạc Lạc, mặc kệ em nói cái gì, anh cũng sẽ không buông tay, vợ của Hoắc Kỳ Thành anh chỉ có thể là em!”

Tần Lạc tức giận trả lời: “Vợ cái đầu anh! Coi như toàn bộ đàn ông trên thế giới đều tuyệt chủng, tôi cũng sẽ không gả cho anh!”

Sắc mặt Hoắc Kỳ Thành đen lại: “Em nói nhảm.”

Tần Lạc có loại kích động muốn học máu, thằng nhãi này nói gì cũng nghe không vào đúng không?

“Thời gian sẽ chứng minh tất cả.”

“Đúng, thời gian tự nhiên sẽ chứng minh tất cả.”

Hoặc Kỷ Thành lặp lại lời của cô, hiển nhiên vẫn rất tin tưởng vào tương lai một nhà ba người bọn họ.

Trên trán Tần Lạc ứa ra vạch đen, chẳng muốn để ý đến anh nữa, đứng dậy chuẩn bị rời đi, sau khi đi được hai bước hậu không cẩn thận đau một cái.

Bây giờ cô đi đường không thể đi nhanh, đi nhanh một chút sẽ đau.

Hoặc Kỷ Thành khom lưng ôm ngang lấy cô: “Ngoan, đừng thể hiện, lấy tốc độ của em thì phải sáng mai mới trở về.”

Tần Lạc: “ “

Anh cho rằng mình là ốc sên sao?!

“VẬY CŨNG KHÔNG CẦN LÒNG TỐT GIẢ CỦA ANH!”

“Ý tốt của anh từ trong lòng phát ra.”

“Anh”

“ĐỪNG NÓNG GIẬN, CẨN THẬN NHANH CÓ NẾP NHĂN.”

“ “

Đáng giận!

Buổi sáng hôm sau.

Tần Lạc cố ý thức dậy trễ, ngày trước Tiểu Tinh đều đến gõ cửa, nhưng hôm nay lại ngoài ý muốn không có.

Lúc ăn cơm trưa, Hoắc Gia Tinh dẻo mồm mở miệng: “Chị, thân thể chị đỡ nhiều chưa?”

Tần Lạc sửng sốt một giây, mỉm cười trả lời: “Tốt rồi!”

Coi như Hoắc Kỳ Thành có ánh mắt, biết nói dối có thiện ý với trẻ con.

Đang ăn, bỗng nhiên Hoắc Kỳ Thành nhận được một cú điện thoại liền đi ra ngoài, Tần Lạc dự cảm ngày nghỉ của bọn họ phải kết thúc.

Quả nhiên - -

Mười phút sau Hoắc Kỳ Thành vào với vẻ mặt thật có lỗi nhìn về phía con trai: “Tiểu Tinh, chúng ta phải trở về trước một ngày.”

Hoắc Gia Tinh mím môi, tuy không cam lòng, nhưng dường như cũng thành thói quen công việc ba luôn bận rộn.

“Được rồi.”

Tần Lạc buông đũa xuống, cầm lấy một tờ khăn giấy lau miệng: “Tiểu Tinh, đi, cùng chị trở về phòng thu dọn hành lý.”

Hoắc Gia Tinh lập tức nhu thuận nắm tay cô, nói một tiếng “Bye bye” với ba liền đi.

Mãi đến khi bóng lưng hai người dần dần biến mất không thấy, dịu dàng trên mặt Hoắc Kỳ Thành mới chậm rãi rút lui, xoay người ra ngoài lại gọi một cú điện thoại.

Vừa rồi Trình Sâm gọi điện thoại đến, nói bên anh cả đã bắt đầu hành động.

Một khi đã như vậy, anh liền tương kế tựu kế, lần này chính bọn họ tìm tới cửa, anh sẽ không mềm lòng nữa!

Trong dịp năm mới là lúc đi thăm người thân bạn bè, có thể bí mật làm chút chuyện khác, ở bên ngoài mọi người cùng ngồi ăn bữa cơm, trên thực tế

Từ sau khi giao thừa Giang Ánh Thần năm, tin tức này không biết thế nào liền bị truyền ra, tất cả mọi người biết là Giang Ánh Tuyết nhìn em gái đỏ mắt cho nên nhất thời ra tay đẩy em gái.

Cái gọi là “Việc tốt không ra đến cửa, chuyện xấu bay đầy trời”, chuyện này giống như một trận gió thổi đến khắp mọi nơi, dường như tất cả mọi người biết Giang Ánh Tuyết còn muốn gả vào nhà họ Hoắc căn bản là chuyện không thể rồi.

Mà mấy ngày nay lại ngoài dự đoán mọi người Hoắc Kỳ Thành mang theo con trai đi nghỉ phép, không quan tâm đến chuyện của bạn gái.

Mọi người càng thêm kết luận chuyện giữa bọn họ sớm cắt đứt, không có khả năng nữa.

So với việc Hoắc Kỳ Thành “Vò đã mẻ lại sứ”, anh cả Hoắc Kỳ Vĩ rất tích cực đi thăm bạn bè khắp nơi, dường như mỗi ngày đều ở bên ngoài dùng trà với bạn bè.

Mới bắt đầu vài ngày Hoắc Kỳ Vĩ vẫn làm rất cẩn thận, cũng là sợ ba tìm mình nói chuyện, kết quả sau liên tục vài ngày không có động tĩnh gì động tác ông ta càng rõ ràng hơn.

Buổi tối, Hoắc Kỳ Vĩ ngồi ở trên giường nói chuyện với vợ Lý Bình: “Bà nói xem rốt cuộc ông cụ là có ý tứ gì? Ba sẽ không biết mấy ngày nay

tôi tiếp cận với mấy cán bộ cấp cao của công ty chứ?”

Lý Bình suy nghĩ: “Lấy sự khôn khéo của ông cụ, nhất định là đã biết.”

Hoắc Kỳ Vĩ gật đầu: “Cái khác không dám nói, phương diện này ông cụ luôn luôn có nhiều tai mắt, nhất cử nhất động của chúng ta ông đều rõ như lòng bàn tay, ông không tìm tôi nói chuyện chỉ có thể chứng minh một điểm.”

Lý Bình nhìn mắt chồng, trong hai mắt lóng lánh đầy hưng phấn: “Ý của anh là ông cụ ngầm đồng ý cho chúng ta hành động?”

Hoắc Kỳ Vĩ uống ngụm trà: “Thời thế xoay chuyển, ông cụ không thể để cho một mình lão Tứ vĩnh viễn chiếm vị trí tốt, Cẩm Dương nhà chúng ta cũng không kém, cũng nên để cho nó ngồi vị trí kia một chút rồi.”

Vẻ mặt Lý Bình vui mừng: “Còn không phải sao! Muốn tôi nói, cũng nên đến phiên chúng ta rồi.”

Hai vợ chồng càng tán gẫu càng vui vẻ, càng thêm quyết tâm phải thừa dịp năm mới đi lại nhiều với mấy cán bộ cấp cao của công ty, chỉ có mượn sức bọn họ, ngày sau Cẩm Dương ngồi lên vị trí người thừa kế mới có lợi.

Một nhà vui mừng một nhà lo lắng!

Anh hai Hoắc Kỳ Nghiệp ngày ngày đều chú ý hướng đi nhà anh cả, thấy ông ta tích cực quan hệ lung lay lòng người như vậy, trong lòng ngầm chờ đợi ba tìm ông ta nói chuyện, kết quả mấy ngày cũng không có động tĩnh gì, không khỏi nóng vội.

Cô ba Hoắc Kỳ Lan chỉ có thể an ủi anh hai: “Có lẽ ba không biết?”

Hoắc Kỳ Nghiệp chau mày: “Ba thông minh lanh lợi như thế làm sao có thể không biết?”

Hoắc Kỳ Lan khó hiểu: “Nếu là như thế này, chẳng lẽ ba ngầm đồng ý cho anh cả hành đồng? Không hài lòng với lão Tứ rồi hả?”

Hoắc Kỳ Nghiệp phìền muộn không thôi đốt một điếu thuốc: “Bây giờ anh hi vọng ba không biết việc này, bằng không đối với chúng ta rất không lợi!”

Hoắc Kỳ Nghiệp thở dài: “Con người anh cả anh hiểu rất rõ, một khi do anh ta cầm quyền, chúng ta không có bất kỳ cơ hội gì.”

Hoắc Kỳ Lan trầm ngâm: “Vây lần này chúng ta phải đứng ở bên lão Tứ?”

Hoắc Kỳ Nghiệp suy nghĩ trong chốc lát: “Tạm thời quan sát tình thế trước, anh cảm thấy lão Tứ không phải kẻ dễ bắt nạt, lúc này lựa chọn mang Tiểu Tinh ra ngoài nghỉ phép có lẽ chỉ là quảng cáo.”

Hoắc Kỳ Lan không nói gì, chuyện phát triển đến bước này, cũng chỉ có thể yên lặng xem xét.

Trở về thành phố A, Tần Lạc trở về nhà của mình một chuyến, mỗi ngày ở tòa biệt thự lưng chừng núi vô cùng xa hoa của Hoắc Kỳ Thành kia cảm thấy không được tự nhiên, dù sao không phải nhà của mình!

Tổ vàng tổ bạc không bằng ở tổ nhỏ của mình!

Kết quả cô vừa trở về chưa đến một giờ, thì nghe thấy ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa, không khỏi đi qua liếc nhìn, là Đồng Ngữ Phi!

Cô xoay người rời đi, quyết định không quan tâm đến cô ta.

Ấn chuông cửa một lúc lâu không thấy ai mở cửa Đồng Ngữ Phi dứt khoát căng cổ họng gọi: “Chị, em biết chị ở nhà! Nếu chị không mở cửa en

liền ở đây không đi!”

Không ai hưởng ứng.

“Chị, nếu chị không ngại em quấy rầy đến hàng xóm của chị, vậy thì đừng mở cửa.”

Vẫn không ai hưởng ứng.

“Chị, em có thời gian cùng tinh lực, cần em ở đây tuyên dương toàn bộ sự tích của chị một lần không? Em tin các bạn hàng xóm sẽ rất thích bát quái. Hơn nữa, hôm nay chị không mở cửa ngày mai em vẫn tới, em không tin chị vẫn ngốc ở bên trong không ra!”

Lời lẽ của Đồng Ngữ Phi uy hiếp rõ ràng, cô ta thuê người ở tiểu khu, nếu không sẽ không chạy đến nhanh như vậy.

Tần Lạc đành phải mở cửa phòng: “Đồng ngữ Phi! Giữa chúng ta đã sớm không có gì để nói, tôi không muốn biết mục đích cô tìm đến tôi là gì cũng không có sức!”

Đồng Ngữ Phi lắc mình ngăn cản cửa: “Làm sao chị có thể không có sức? Chị, em biết quan hệ chị với Hoắc Tứ thiếu không tầm thường, anh ta có thể vì chị mà đối phó với mẹ như vậy, chị nói anh ta nhất định sẽ nghe.”

Tần Lạc lạnh giọng: “Cô suy nghĩ nhiều rồi, tôi với anh ta không có quan hệ gì.”

Đồng Ngữ Phi không tin: “Chị, chị ít lừa mình dối người đi! Ngoại trừ Hoắc Tứ thiếu, còn ai có năng lực trong vòng nửa ngày làm biến mất tất cả tin tức liên quan đến chị! Dù sao chúng ta cũng là người một nhà, không cầu chị sau khi phát đạt mang theo chúng ta, nhưng phát đạt cũng không được phép đổ vung bùn lên người nhà!”

Tần Lạc thờ ơ liếc cô ta: “Đồng Ngữ Phi, cô nói mò lương tâm à? Cô với mẹ cô đối với tôi như thế nào? Lúc trước bà ta ký phân thỏa thuận kia nghĩ tới tôi sẽ gặp cảnh ngộ gì không? Bà ta có nửa phần thương hại tôi sao?”

Đồng Ngữ Phi bị lời của cô làm cho nói không ra lời.

Tần Lạc tiếp tục lạnh giọng: “So với việc bà ta làm với tôi, quét rác tính là cái gì? Chỉ là vất vả một chút một chút, vất vả chút ấy đã không chịu nổi lại còn chạy đến chỉ trích tôi?”

Đồng Ngữ Phi ghen hòng: “Mẹ em chỉ hi vọng sang năm mới có thể có vài ngày nghỉ.”

Tần Lạc cười lạnh, “Sang năm mới có vài ngày nghỉ? Tôi thấy mẹ cô là sợ mất mặt đã từng quét rác muộn trong lúc đi thăm người thân chúc tết vẫn hồi chút mặt mũi đi?”

Bị cô vạch trần làm cho Đồng ngữ Phi có chút xấu hổ, vẫn mạnh miệng nói: “Cho dù là như vậy, cũng không sai! Dù sao mẹ em chưa từng chịu khổ, hơn nữa bà là bề trên, chị nhất định phải nhẫn tâm như vậy sao?”

Tần Lạc nhất thời rất muốn cười: “Bà ta chưa từng chịu khổ nên tôi phải nhân từ với bà, khi tôi chỉ là sinh viên đại học năm nhất, tôi có từng kinh nghiệm bị bán sao? Sao bà ta không nghĩ một cô gái chưa từng trải những chuyện này về sau làm thế nào để tiếp tục sống?”

Đồng Ngữ Phi ngập ngừng nói: “Bây giờ không phải chị rất tốt sao.”

Sắc mặt Tần Lạc nhất thời vô cùng lạnh lẽo: “Cút!”

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 196: Mỗi Lần Anh Chỉ Biết Dùng Chiêu Này

Khí thế Tần Lạc rất mạnh mẽ, Đồng Ngữ Phi không kìm lòng được co rúm lại, còn không biết sống chết bỏ thêm một câu: “Vốn là thật sao!”

Trong nháy mắt, không khí quanh mình giống như hạ thấp xuống.

Tần Lạc lạnh giọng: “Nếu cô cảm thấy bây giờ tôi sống tốt là được nhờ sự giúp đỡ của mẹ cô năm đó bán tôi, vậy tôi cũng có thể bắt chước sử dụng ở trên người cô, thế nào? Muốn thử không?”

Đồng Ngữ Phi không chút suy nghĩ cự tuyệt: “Em đang tốt lành làm gì phải thử làm chuyện này!”

Truyện cười! Coi cô ta như kẻ ngốc sao?

Cô với Tần Lạc cho đều bây giờ đều là cả hai nhìn ghét nhau, nếu vận mệnh mình nắm giữ trong tay chị ta, vậy nhất định sẽ rất thảm...

Cho nên, cô ta mới không cần đồng ý!

Tần Lạc nở nụ cười: “Tôi đang trưng cầu ý kiến của cô, cô cũng đã không đồng ý, năm đó mẹ cô từng trưng cầu ý kiến của tôi sao? Đồng Ngữ Phi, làm người không cần quá ích kỷ!”

Dừng một chút: “Mặt khác xin khuyên cô một câu, tôi đã không phải Tần Lạc năm đó, cuộc sống của tôi do bản thân tôi nắm trong tay, mặc dù tôi

cũng không thích có thù tất báo, nhưng người ức hiếp tôi nhiều lần nên nhận được báo ứng thích hợp.”

Đồng Ngữ Phi bị cô làm cho một câu cũng không nói lên được, hôm nay đến đây vốn là muốn âm ỉ long trời lở đất không bỏ qua, kết quả...

“Cút! Không cần xuất hiện ở cửa nhà tôi nữa! Cô không xứng!”

Lạnh lùng lỗ mãng nói những lời này, thì Tần Lạc “Bịch” một cái khếp của lại, nên cô đã nói, năm đó mẹ kế đối xử cô như vậy, bây giờ mình chỉ để cho bà ta quét rác ở trên đường cái mà thôi, đã đầy nhân từ với bà ta rồi.

Đồng Ngữ Phi tức giận dậm chân ở ngoài cửa, không được! Cô tuyệt đối không thể buông tha Tần Lạc! Dựa vào cái gì chị ta từng trải qua chuyện như vậy còn có thể câu Hoắc Tứ thiếu con cháu nhà giàu có quý tộc?

Quá không công bằng!

Sau khi đuổi khách không mời mà đến, một mình Tần Lạc ngơ ngác ngồi ở trên ghế sofa, cô không biết hình dung tâm tình của mình thế nào, sáu năm trước lúc mẹ kế ký phần thỏa thuận kia nhất định đã hoàn toàn từ bỏ mình, rốt cuộc bà ta có bao nhiêu chán ghét mình mới có thể ký phần thỏa thuận kia?

Chẳng lẽ bà ta không nghĩ đến một cô gái như mình gặp phải cảnh ngộ như thế thì cả đời sau này có thể sẽ bị phá hủy sao?

Ha ha!

Là mình hi vọng hảo huyệt, cô ở trong lòng bà ta chỉ sợ vẫn là người ngoài không có gì liên quan!

Một khi đã như vậy, bà ta quét rác ở trên đường cái thì mình lại dựa vào cái gì đi thương hại bà ta?

Đang nghĩ ngợi, thì nhận được điện thoại của Hoắc Kỳ Thành: “Anh ở dưới lầu nhà em.”

Tần Lạc nghĩ đến uất ức của mình, bắt nguồn còn không phải là vì người đàn ông này!

Lập tức tức giận nói: “Bây giờ tôi không muốn nhìn thấy anh!”

Hoắc Kỳ Thành sửng sốt một giây: “Tiểu Tinh cũng đến đây.”

Thật ra, anh không mang Tiểu Tinh đến, nhưng không nói như vậy, nhất định Tần Lạc sẽ không xuống đây.

Tần Lạc hít hít cái mũi: “Mỗi lần anh chỉ biết dùng chiêu này!”

Hoắc Kỳ Thành có chút không hiểu, mình lại trêu chọc cô sao?

Lòng của phụ nữ quả nhiên giống như kim dưới đáy biển, không nắm bắt được...

Năm phút sau, Hoắc Kỳ Thành chú ý đến hốc mắt Tần Lạc phấp phồng, chẳng lẽ vừa rồi đã khóc? Rốt cuộc trước khi anh đến ai đã đi tìm cô hả?

Tần Lạc liếc mắt không thấy Tiểu Tinh ở trên xe, không khỏi hỏi: “Tiểu Tinh đâu?”

Dáng vẻ cô lơ mơ làm cho Hoắc Kỳ Thành đau lòng: “Tiểu Tinh ở nhà.”

Tần Lạc lập tức biết mình bị lừa, xoay người muốn đi, lại bị Hoắc Kỳ Thành giữ chặt, “Lạc Lạc, anh không cố ý muốn lừa gạt em, anh không nói như vậy em sẽ xuống sao?”

Tần Lạc buồn bực không thôi: “Lừa chính là lừa, lại còn phân là không cố ý? Hành vi của anh bây giờ theo ý tôi chính là vô cùng xấu xa!”

Hoắc Kỳ Thành ngăn cản ở phía trước cô: “Đừng náo loạn, đi ăn cơm trước.”

Tần Lạc tức giận nói: “Ai náo loạn với anh? Muốn ăn cơm tự anh ăn đi!”

Hoắc Kỳ Thành có chút đau đầu: “Lạc Lạc, chúng ta có thể nói chuyện bình thường được không?”

Đáy mắt Tần Lạc lướt qua bi thương: “Có gì để nói? Bây giờ tôi nhìn thấy anh liền ghê tởm! Anh cảm thấy tôi nhìn khuôn mặt anh còn có thể ăn hết cơm sao?”

Hoắc Kỳ Thành nhíu mày thật chặt, dường như sắp hết kiên nhẫn...

“Lạc Lạc...”

“Đừng gọi thân thiết như vậy! Nếu có thể, tôi tình nguyện chưa bao giờ từng quen anh!”

Bỏ lại những lời này, Tần Lạc xoay người rời đi.

Bây giờ cảm xúc của cô rất tốt, không có cách nào đi ăn cơm cùng với Hoắc Kỳ Thành, cho dù vì lời nói này mà anh không đến tìm mình nữa, cô cũng không hối hận.

Cứ vương vấn không dứt được như vậy, còn không bằng một đao chém sạch!

Như vậy đối với ai cũng tốt!

Lần này Hoắc Kỳ Thành không có tiến lên, mà cau mày nhìn bóng lưng cô dần dần đi xa, trong lòng giống bị hàng vạn bản khoăn quần quanh...

...

Vài ngày liên tục, Tần Lạc đều một mình ở nhà, Bùi Tử Ninh thỉnh thoảng đến chơi với cô, tình cảm hai người cũng không thuận lợi, ở cùng một chỗ nói không hết đề tài.

“Hoặc Kỳ Thành chưa gọi điện thoại cho cậu hả?”

“Chưa.”

“Các cậu... Thật sự cắt đứt hoàn toàn?”

“Ngày mai mình muốn về Bắc Kinh, như vậy rất tốt.”

“Nhưng... Giữa các cậu còn có ràng buộc! Cậu vứt bỏ Tiểu Tinh đáng yêu như thế sao?”

Tần Lạc chôn đầu ở giữa đầu gối, rầu rĩ nói: “Nếu mình không biết Tiểu Tinh là con mình thì tốt biết bao, mình cũng sẽ không vướng mắc như vậy.”

Bùi Tử Ninh vỗ vỗ vai bạn tốt: “Cuộc sống mà! Luôn luôn có chuyện không như ý, đều sẽ qua đi.”

Tần Lạc ngẩng đầu nhìn về phía bạn tốt: “Không như ý của cậu sẽ qua sao?”

Bùi Tử Ninh cười khở một tiếng: “Mình từng nghĩ, nếu Trình Nặc cầu hôn mình thì mình sẽ đồng ý, gả ai mà không phải là gả! Chỉ cần anh ta thật lòng tốt với ta, kết hôn với anh ta cũng là một lựa chọn đúng.”

Tần Lạc nhú mày: “Tử Ninh, cậu thật sự nghĩ thế sao? Mình cảm thấy cậu đang trốn tránh.”

Bùi Tử Ninh tóm lấy tóc: “Trình Nặc quả thật là người đàn ông tốt, mình sợ bỏ lỡ anh ta sẽ không gặp người tốt hơn.”

Tần Lạc kiên quyết nói: “Nhưng cậu không thích anh ta.”

Một lúc lâu sau Bùi Tử Ninh mới mở miệng: “Có thể lâu ngày sinh tình...”

Tần Lạc thở dài: “Cậu với Trình Nặc chỉ được một thời gian ngắn thôi? Lâu ngày sinh tình sao? Cậu vẫn luôn lừa mình dối người! Hôn nhân không có tình yêu duy trì được lâu dài sao?”

Bùi Tử Ninh lắc đầu: “Thôi! Không nghĩ đến vấn đề này, thuận theo tự nhiên đi! Năm mới có vài lần anh ta muốn đến nhà mình đều bị mình lấy các loại lý do cự tuyệt, mình cũng là sợ...”

Tần Lạc nhìn mắt bạn tốt: “Cậu vẫn nên hiểu lòng mình nghĩ gì đi!”

Bùi Tử Ninh: “...”

Ban đêm, trên weibo trang quảng cáo nào đấy bỗng nhiên xuất hiện một tin tức: Hoắc Tứ thiếu người cầm quyền “Tập đoàn Đế An” sở dĩ cắt đứt tình cảm với con gái thứ hai nhà họ Giang, tất cả đều là bởi vì anh say đắm một người phụ nữ Tần Lạc sáu năm trước bị bán ra nước ngoài.

Người chủ còn nói là theo người biết chuyện lộ ra, chính xác trăm phần trăm!

Lại càng ám chỉ chuyện Tần Lạc bị vạch trần ra ánh sáng trước là thật, chỉ là Hoắc Tứ thiếu giúp cô dọn dẹp chuyện xấu...

Chuyện này đề cập đến Hoắc Tứ thiếu, rất nhanh bạn bè trên mạng bàn bạc thảo luận sôi nổi, mọi người nhao nhao mắng Tần Lạc là tiểu tam không biết xấu hổ.

Hồ ly tinh chen chân vào tình cảm của người khác! Sớm hay muộn phải nhận được báo ứng!

Sáu năm trước đã bị bán ra nước ngoài, kỹ thuật phương diện gianhất định rất cao, nếu không làm sao có thể mê hoặc được Hoắc Tứ thiếu?

Công phu hồ ly tinh rất cao, ngay cả Hoắc Tứ thiếu cũng có thể phục tùng nghe lời như vậy.

...

Nhóm người hậu cung lớn mạnh của Hoắc Kỳ Thành lập tức chuyển dời tất cả cừu hận lên trên người Tần Lạc, cảm thấy cô chính hồ ly tinh hại nước hại dân, căn bản không xứng với nam thần của các cô!

Trên mạng nhả một câu so với một câu cang cay độc hơn, hoàn toàn biến Tần Lạc trở thành loại phụ nữ này, tất cả ngôn ngữ không chịu nổi cùng nước bắn đều hắt về phía cô.

Còn có bạn trên mạng ở trên mạng đến chỗ tiểu khu cô ở thật người, không ít người cầm bút hi-lite chạy đến trước cửa nhà cô viết: “Tiểu tam, tìm chỗ chết đi!”

“Hồ ly tinh, không được làm bẩn nam thần chúng tôi! Cô không xứng!”

Tần Lạc thế nào cũng không ngờ trong một buổi chiều mình lại thành nhân vật phong vân, không cần đoán cô cũng biết ai làm, ngoại trừ Đồng Ngữ Phi, đoán chừng cũng chẳng còn ai?

Rất có thể cô ta gây sự, để muốn làm hỏng thanh danh mình.

Ha ha!

Thật có của nàng!

Có nhà không thể trở về cô cũng chỉ có thể ở bệnh viện không ra ngoài, may mắn bên bệnh viện Kiều Dương giữ bí mật rất tốt, tin tức người bệnh còn chưa bị tiết lộ.

Nhưng cô mới vừa nghĩ như vậy, liền nghe thấy y tá bàn tán ở cửa bệnh viện bị các phóng viên vây quanh.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 197: Sẽ Mời Ký Giả Dự Họp

Tần Lạc đang suy nghĩ sao các phóng viên tìm được đến bệnh viện, thì nghe thấy phía sau lưng có người nói: “Cô chính là Tần Lạc?”

Cô phản xạ có điều kiện xoay người, mặc dù người phụ nữ trước mắt từng gặp một lần đứng cách rất xa, nhưng lại để cho cô có ấn tượng khắc sâu.

Chưa từng gặp mặt chính thức, nhưng nghe qua giọng nói vài lần.

Giang Ánh Thần nói cười ríu rít nhìn Tần Lạc trước mắt, nói ra, đây là lần đầu tiên hai người gặp mặt.

Cô ta đánh giá Tần Lạc từ trên xuống dưới một lần, khó trách Cẩm Dương quyến luyến không quên chị ta như vậy, quả thật có vài phần tư sắc, giữa lông mày lại càng để lộ ra quyến rũ của một người phụ nữ...

Tần Lạc lạnh nhạt mở miệng: “Tôi nghĩ chúng ta cũng không quen.”

Giang Ánh Thần tiến lên một bước: “Đây không phải nhận biết sao? Nói ra, giữa chúng ta có quan hệ sâu xa không nhỏ! Cô là bạn gái trước của chồng tôi, còn là tình địch của chị hai tôi, bây giờ lại thành tình nhân của chú ba tôi, ha ha... danh hiệu Tần tiểu thư thật là nhiều!”

Từng chữ của cô ta đều hàm chứa đầy châm chọc.

Tần Lạc sao lại nghe không hiểu: “Hai điều phía trước tôi thừa nhận, nhưng một điều cuối cùng, chỉ sợ chỉ là tự bản thân Giang tiểu thư phán đoán mà thôi.”

Giang Ánh Thần cười đến khoa trương: “Phán đoán của tôi? Tần tiểu thư không thấy tin tức hôm nay hay là cố ý giả vờ ở trước mặt tôi? Làm người! Vẫn nên thẳng thắn thành khẩn một chút thì tốt hơn.”

Chỉ so chiêu bình thường, Tần Lạc đã cảm thấy người phụ nữ này không đơn giản, cũng khó trách Giang Ánh Tuyết đấu không lại cô ta.

“Cô cho rằng cô là ai? Cần giả vờ trước mặt cô? Tôi đến mức đó sao?”

Giọng điệu Tần Lạc khinh thường, không để ý đến sự khiêu khích của cô ta.

Lăn lộn ở trong xã hội nhiều năm như vậy, người muôn hình muôn vẻ nào mà chưa từng thấy? Cô cũng không dễ bị đánh ngã như thế!

Lần thứ hai Giang Ánh Thần liếc mắt đánh giá cô một cái: “Tần tiểu thư quả nhiên không đơn giản! Cũng khó trách có thể mê hoặc nhiều đàn ông như vậy!”

Tần Lạc cười lạnh: “Giang tiểu thư quá khen, so với cô, tôi chỉ sợ không bằng!”

Giang Ánh Thần lập tức hiểu cô ta ám chỉ cái gì, sắc mặt trắng bệch: “Ngay cả chú ba đã nói? Cô còn không biết xấu hổ ở trước mặt tôi phủ nhận quan hệ giữa các người?”

Tần Lạc lạnh giọng: “ Quan hệ giữa chúng tôi, vĩnh viễn không phải người như cô có thể đoán được!”

Cô không muốn nhiều lời với Giang Ánh Thần nữa, vốn các cô không phải là người cùng đường, không cần thiết đứng ở chỗ này lãng phí thời gian cùng sức lực!

Giang Ánh Thần lại ngăn cản bước chân của cô, cười khẩy nói: “Chắc cô sẽ không nghĩ là sau khi chú ba tôi chia tay với chị tôi sẽ cưới cô chứ? Loại mơ mộng hão huyền này cô cũng làm?”

Tần Lạc không cho cô ta sắc mặt hoà nhã: “Giang tiểu thư, cô không biết mình lo quá nhiều chuyện sao? Còn có, xin cô cách xa tôi một chút, tiết mục khổ nhục kế này tôi sẽ không mắc mưu đâu!”

Giang Ánh Thần nghiêng răng nghiêng lợi: “Tần, Lạc!”

Mary chạy tới thì nhìn thấy cảnh tượng như vậy, không vui nhìn về phía Giang Ánh Thần: “Giang tiểu thư, Lạc Lạc là bạn của tôi, cô không lẽ phép như vậy! Còn lần sau nữa, chúng tôi sẽ hủy bỏ thân phận VIP của cô.”

Giang Ánh Thần tức giận làm bộ ngực kịch liệt lên xuống: “Cái gì? Tần Lạc là bạn của cô? Điều này sao có thể? Tôi biết các người nhất định là nhìn mặt mũi của chú ba tôi mới lấy lòng người phụ nữ này...”

Mary ngắt lời cô ta: “Giang tiểu thư, cô cũng xuất thân từ con nhà quyền quý, xin cô chú ý giọng nói cùng thái độ của cô, đừng làm mình giống như người đàn bà chanh chua chửi đồng.”

Lần này Giang Ánh Thần rất tức giận: “Tôi... Rất tốt!”

Mary không quan tâm đến cô ta nữa, đỡ Tần Lạc đi về phía phòng nghỉ.

Giang Ánh Thần giận đến thiếu chút nữa động thai, người phụ nữ Tần Lạc này rốt cuộc có sức quyến rũ gì?

Không được! Mình nhất định phải điều tra rõ hơn! Còn có, một năm cô ta bị bán đến Italy kia đã làm chuyện gì?

Một khi mình nắm giữ những chứng cứ này, chỉ sợ cô ta hết đường chối cãi!

Trong phòng nghỉ.

Mary lo lắng nói: “Lạc Lạc, thật xin lỗi! Đều do chúng tôi lơ là, phóng viên dưới lầu đều do Giang Ánh Thần kêu đến, tâm cơ cô gái này cũng quá độc ác!”

Tần Lạc cũng đoán được là cô ta: “Cô ta ngay cả chị mình cũng có thể hại, càng đừng nói là người qua đường khác, loại phụ nữ này mới đáng sợ nhất, cô vĩnh viễn không biết cô ta một giây sau suy nghĩ cái gì.”

Mary gật đầu: “Đúng! Về sau cô đề phòng cô ta chút, vẫn nên ít tiếp xúc với cô ta.”

Tần Lạc hiểu rõ, Giang Ánh Thần rắn độc như vậy, vẫn nên không dính vào thì tốt hơn!

Cô bắt đầu mặc niệm cho Hoắc Cẩm Dương...

Cười một bà xã như vậy, với anh ta mà nói thật đúng là bất hạnh!

“Ừ, ngày mai tôi trở về Bắc Kinh, sẽ không còn gặp cô ta nữa.”

“A? Ngày mai trở về Bắc Kinh? Nhưng chân của cô?”

“Hôm nay tôi đã hỏi bác sỹ, trên cơ bản đã bình phục, một tháng tiếp theo làm hồi phục là được.”

“Nhưng mà...”

“Không sao!”

Tần Lạc biết cô ấy muốn nói gì, vội vàng chặn lời cô ấy.

Mary chỉ có thể thở dài, chuyện tình cảm người ngoài nói nhiều cũng không tốt, vẫn phải dựa vào người trong cuộc tự mình đến hòa giải...

Cùng lúc đó.

Trong văn phòng tổng giám đốc tầng thứ 59 “Tập đoàn Đế An”.

Khi Hoắc Kỳ Thành nhìn thấy tin tức ở trên weibo có hơn mười vạn bình luận, sắc mặt đen như đêm nước gọi Trình Sâm vào văn phòng mình.

“Đây là có chuyện gì?”

Mồ hôi lạnh trên trán Trình Sâm ứa ra, anh ta với Boss đều họp ở phòng họp, căn bản không thời gian chú ý tin tức điện thoại di động...

“Thuộc hạ lập tức đi điều tra.”

“Trực tiếp gọi điện thoại cho Bộ thông tin, về sau tất cả tin tức về Tần Lạc đều phải xin phép tôi trước.”

“Vâng.”

“Cậu đi giúp đi! Tin tức trên mạng trong vòng hai giờ phải biến mất sạch sẽ.”

“Thuộc hạ hiểu, chỉ là, có câu thuộc hạ không biết có nên nói hay không...”

Trình Sâm do dự lại do dự, vẫn quyết định nói ra suy nghĩ của mình.

Hoắc Kỳ Thành liếc mắt nhìn anh ta: “Câu gì?”

Trình Sâm chỉ có thể tăng thêm can đảm nói: “Tin tức lần này nói có mũi có mắt, lại càng liên hệ với tin tức lần trước chúng ta bỏ xuống, mặc dù tất cả đã biến mất hết, chỉ sợ sẽ tạo thành ảnh hưởng không tốt cho Tần tiểu thư...”

Hoắc Kỳ Thành nhìn về phía anh ta: “Ý của cậu là?”

Trình Sâm tiếp tục nói: “Cá nhân tôi cảm thấy Boss có thể thừa dịp bây giờ tuyên bố với bên ngoài Tần tiểu thư là bạn gái của ngài, hai người chính thức kết giao...”

Hoắc Kỳ Thành nhìn anh ta, ý bảo anh ta tiếp tục.

“Cứ như vậy, không những rửa sạch ô danh trên người Tần tiểu thư, đồng thời còn có tác dụng làm kẻ địch lơ là.”

Hoắc Kỳ Thành trong nháy mắt hiểu ý tứ phía sau của anh ta, lúc này công bố ra ngoài quan hệ anh với Tần Lạc, bên anh cả với anh hai nhất định sẽ cho rằng mình điên rồi, đúng lúc dẫn đến tác dụng tương kế tựu kế.

Quả thật một mũi tên trúng hai con chim.

“Ừ, lập tức gọi điện thoại cho từng đài truyền hình với tòa soạn báo, 10 phút nữa tôi muốn tổ chức chiêu đãi ký giả, địa điểm ngay tại đại sảnh lầu một công ty.”

“Vâng, thuộc hạ đi làm ngay.”

...

Sau khi anh ta rời đi, Hoắc Kỳ Thành xoa mi tâm, mặc kệ như thế nào, hai bước này anh cần phải đi, bây giờ hợp hai thành một, cũng không phải là không thể!

Hoắc Tứ thiếu nói muốn mời ký giả dự buổi họp báo, từng phóng viên các tạp chí lớn lập tức liền xông xáo, gần như vô cùng lo lắng cầm máy chụp hình lên đến đại sảnh”Tập đoàn Đế An“.

Dọc theo đường đi, không ít người đều nhao nhao suy đoán lần này nhất định đã bị Tần Lạc hung hăng làm mất mặt, Hoắc Tứ thiếu là nam thần con cưng của trời như vậy làm sao có thể để ý đến cô ta?

Nhiều lắm chỉ là chơi đùa mà thôi!

Không chỉ có người qua đường nghĩ như vậy, người nhà họ Hoắc cũng là nghĩ như vậy!

Chuyện Hoắc Kỳ Thành muốn mời ký giả dự buổi họp báo trong khoảng khắc ở bên trong tập đoàn loan truyền âm ỉ, tất cả mọi người rất tò mò tổng giám đốc luôn luôn khiêm tốn sao bỗng nhiên muốn lên giọng rồi?

Chẳng lẽ thật sự như mọi người nghĩ, thẳng thắn thoát khỏi quan hệ với người phụ nữ kia?

...

Anh cả Hoắc Kỳ Vĩ là vẻ mặt lo lắng: “Hành vi chú ba các con lần này làm ngoài dự đoán của ba, vốn tưởng rằng tin tức lần này sẽ tạo thành ảnh hưởng không tốt, kết quả chú ấy phản ứng rất nhanh nói muốn mời ký giả dự buổi họp báo, một khi chú ấy thanh minh quan hệ với người phụ nữ kia, chúng ta liền không có bước cờ tốt rồi.”

Trong lòng Hoắc Cẩm Dương rất phức tạp, không có nói tiếp.

Giang Ánh Thần hừ lạnh một tiếng: “Coi như chú ba thanh minh được, thì vết bẩn trên người chú ấy vẫn tồn tại, hơn nữa...”

Khi nói những lời này, cô ta theo bản năng liếc nhìn ông xã mình.

Hoắc Kỳ Vĩ cũng chú ý đến điểm ấy, thì vội vàng hỏi: “Hơn nữa cái gì?”

Giang Ánh Thần bĩu môi: “Ba, thật ra người phụ nữ tên Tần Lạc kia là bạn gái trước của Cẩm Dương...”

Hoắc Kỳ Vĩ chấn động: “Cái gì?”

Hoắc Cẩm Dương liếc nhìn vợ có chút trách cứ, đây là chuyện đã qua vẫn còn dùng để nói?

Giang Ánh Thần tiếp tục nói: “Ba, thật ra chúng ta cũng có thể để lộ tin tức này cho ông nội, đoán chừng ông sẽ rất thất vọng với chú ba?”

Hoắc Kỳ Vĩ nhất thời hài lòng nở nụ cười: “Vẫn Ánh Thần nghĩ chu đáo!”

Giang Ánh Thần lập tức nở nụ cười đắc ý.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 198: Thổ Lộ Với Cô Ở Trước Mặt Mọi Người

Trước buổi họp ký giả bắt đầu vài phút, hầu như mọi người đều đang chờ xem truyện cười của Tần Lạc, dường như chỉ cần Hoắc Kỳ Thành mở miệng, cô sẽ gặp trở thành trò cười cho mọi người lúc trà chiều.

Mary ở trong phòng nghỉ bệnh viện Kiêu Dương, có lẽ cô là một trong ít người không cho rằng như vậy.

“Lạc Lạc, A Thành nhất định là chuẩn bị thổ lộ với cô.”

Trong giọng nói Mary để lộ ra đầy cảm giác hưng phấn, hiển nhiên rất chờ mong đối với tuyên bố kế tiếp.

Giờ phút này tâm tình Tần Lạc rất phức tạp, còn có một cảm giác không yên rất kỳ lạ.

Cô biết bây giờ định có rất nhiều người đang chờ xem truyện cười của mình, bởi vì trên weibo đã bùng nổ, tin tức Hoắc Kỳ Thành muốn mời ký giả dự buổi họp báo đã rất nóng, phía dưới bình luận hoàn toàn không đành lòng nhìn thẳng...

Cô không biết đời trước mình phạm vào lỗi gì, lại đưa tới công phần nhiều người như vậy.

A!

Đối với Mary mà nói, trong lòng cô có chút... Không yên.

Không sai, chính là cảm xúc thấp thỏm.

Mary thấy cô không nói lời nào, tiếp tục an ủi cô: “Tin tưởng tôi, A Thành nhất định làm cho mọi người không tưởng được, những lời nhảm trên mạng lại cô không cần nhìn.”

Khóe môi Tần Lạc hiện lên nụ cười khổ...

Rất nhiều chuyện, cũng không phải cô nói không nhìn thì không xảy ra, tóm lại vẫn để lại dấu vết.

...

Khi tuyên bố chính thức bắt đầu vào đếm ngược...

Trong đại sảnh tầng một tập đoàn Đế An đã sớm vây đầy phóng viên, cả đám đều trông mong ngóng chờ Hoắc Tứ thiếu xuất hiện, phải biết rằng đây là lần đầu tiên anh chính thức mời ký giả dự buổi họp báo, cho phép các phóng viên chụp ảnh tuyên bố.

Lúc trước, ảnh chụp của anh đều không cho phép công khai.

Đối với cơ hội ngàn năm có một lần như vậy, làm sao mọi người bỏ qua được?

Đúng năm giờ, Hoắc Kỳ Thành bắt đầu xuất hiện, anh vừa hiện thân, thì hiện trường nhốn nháo, các phóng viên nhao nhao giơ máy chụp ảnh lên: “Ca xoa xát ca xoa xát”, đều muốn chụp một tấm Hoắc Tứ thiếu đẹp trai nhất.

Trình Sâm theo sát ở bên cạnh anh, đã dự liệu trước hiện trường sẽ ồn ã như thế, vội vàng cầm lấy microphone nói: “Thời gian rất quý báu, hi vọng mọi người im lặng, tôi bắt đầu tính giờ từ bây giờ, lúc nào thì yên tĩnh lại, thì chúng ta sẽ bắt đầu.”

Giọng nói của anh ta rất mạnh mẽ, mang theo uy nghiêm lạnh lùng.

Vừa mới bắt đầu còn có tiếng rất nhỏ, một giây sau, các phóng viên phía dưới cuối cùng từ từ yên tĩnh lại, bởi vì trợ lý Trình luôn nhìn đồng hồ, giọng điệu của anh ta cũng không giống như là nói đùa...

Sau khi đợi tất cả yên tĩnh lại, Trình Sâm lại nhìn đồng hồ: “Rất tốt! Chỉ mất 1 phút 23 giây, còn lại 8 phút 37 giây.”

Nói xong, anh ta cung kính nhìn về phía ông chủ nhà mình.

Lúc này Hoắc Kỷ Thành mới cầm microphone, ánh mắt lạnh lùng nhìn lướt qua các phóng viên phía dưới: “Từ giờ trở đi, mỗi một câu tôi nói đều hi vọng mọi người nghe rõ, một chữ cũng không được sai.”

Anh vừa dứt lời, thì mọi người nín thở lắng nghe, sợ bỏ lỡ tin tức quan trọng gì.

Hoắc Kỷ Thành trầm giọng mở miệng: “Tần Lạc là bạn gái tôi đang nghiêm túc lui tới, tôi hi vọng mọi người nghe rõ điểm này, không được đưa bất kỳ tin không thật gì.”

Nhất thời, tiếng hít không khí liên tiếp trong hội trường.

Cái gì?

Con hồ ly tinh Tần Lạc kia thật sự là bạn gái của Hoắc Tứ thiếu đang lui tới?

Tình tiết xoay ngược quá nhanh?

Các bạn khán giả xem hoàn toàn không có tư tưởng chuẩn bị...

Lập tức có phóng viên nắm chặt vấn đề: “Tứ thiếu, xin hỏi ngài lui tới với Tần Lạc bắt đầu từ khi nào?”

Hoắc Kỳ Thành lạnh nhạt liếc phóng viên đặt câu hỏi một cái: “Bắt đầu từ khi nào không quan trọng, quan trọng là... Chúng tôi sẽ không kết thúc.”

Lại một đợt tiếng hít không khí liên tiếp!

Lời này của Tứ thiếu có nghĩa là sẽ kết hôn với Tần Lạc sao?

Điều này sao có thể?

Lại có phóng viên đưa ra câu hỏi càng bén nhọn: “Tứ thiếu, ngài không trả lời bắt đầu lui tới với Tần Lạc từ khi nào là vì khi đó ngài với Giang Ánh Tuyết tiểu thư còn chưa chia tay đúng không?”

Đáy mắt Hoắc Kỳ Thành lướt qua rét lạnh: “Tôi chỉ muốn nói một điều, Tần Lạc chưa bao giờ từng chen chân vào tình cảm giữa tôi với Giang Ánh Tuyết, tôi quen với cô ấy trước Giang Ánh Tuyết.”

“Mặt khác, giữa tôi với Giang Ánh Tuyết vốn không có tình yêu, cô ấy là cô gái tốt, nhưng trong thế giới tình yêu luôn luôn không có tại sao.”

Giọng của anh rất kiên định, câu nói quen Tần Lạc trước Giang Ánh Tuyết kia lại càng làm cho nhóm người ký giả không hiểu.

“Tứ thiếu, mời nể dẫn ngài chia tay với Giang Ánh Tuyết tiểu thư là vì Tần Lạc tiểu thư xuất hiện đúng không?”

Hoắc Kỳ Thành lạnh lùng liếc mắt phóng viên ra câu hỏi, giọng lạnh như băng: “Cậu nghe không hiểu tiếng người sao?”

Đối phương không kìm lòng được co rúm lại một cái, khí thế cùng quyền uy của Tứ thiếu quả nhiên mạnh mẽ!

Lại có phóng viên đánh bạo hỏi: “Tứ thiếu, nghe nói sáu năm trước Tần Lạc bị người bán đến Italy, anh thật sự không quan tâm vết nhơ của cô ấy sao?”

Mắt Hoắc Kỳ Thành thâm trầm như nước: “Chuyện sáu năm trước Tần Lạc bị bán đây chỉ là tin đồn không có thật cùng có ý định hãm hại, sáu năm trước cô ấy đang du học ở đại học La Mã, đây là chuyện thực có thể điều tra được.”

Các phóng viên nhất thời ồ lên: “Đây...”

Không biết là ai cao giọng nói một câu: “Tứ thiếu, biểu hiện của ngài đây là yêu ai yêu cả đường đi sao? Theo như lời ngài chứng cứ đều có thể ngụy tạo!”

Mắt Hoắc Kỳ Thành giống như ngôi sao: “Vậy sao? Vậy các người luôn miệng nói sáu năm trước Tần Lạc bị bán thì chứng cứ ở đâu? Danh sách học sinh đại học La Mã sáu năm trước cũng là tôi bây giờ nhúng tay chạm đến sao?”

Phóng viên bị hỏi lại nhất thời không còn lời nào để nói, chuyện sáu năm trước Tần Lạc bị bán chỉ là tin đồn ở trên mạng truyền mà thôi, chứng cứ thật sự cũng không có...

Có cũng chỉ là một câu marketing trên weibo “Căn cứ người biết chuyện phỏng đoán”...

“Tứ thiếu, có lẽ là Tần Lạc đã sớm chuẩn bị công việc che dấu ngài kỹ càng...”

Hoắc Kỳ Thành lướt nhẹ lườm phóng viên một cái: “Lời này của cậu trước sau mâu thuẫn, cô ấy chỉ là một người bình thường không quyền không thế, lấy cái gì đi làm công tác chuẩn bị? Trước khi nói, tốt nhất phải đi qua đại não đã.”

Đối phương: “ “

Trình Sâm cúi đầu nhắc nhở ông chủ nhà mình: “Boss, còn 35 giây.”

Hoắc Kỳ Thành gật đầu, hắng giọng một cái: “Tôi hi vọng phóng viên đến đây có thể truyền đạt tin tức của tôi chính xác không có nhầm lẫn, tôi không hy vọng nhìn thấy có bất kỳ gì câu chữ lệch lạc gì hoặc là từ ngữ phán đoán của các người, đến lúc đó, cũng đừng trách tôi không khách khí.”

Đứng dậy, lại nói thêm: “Tôi sẽ bảo luật sư của tôi chính thức khởi tố hiệu marketing trên weibo nói xấu danh dự với Tần Lạc, bây giờ là thời đại Inte et, cũng là thời đại pháp luật, inte et xây dựng cho mọi người một nơi ngôn luận tự do, nhưng cũng không thể nói bừa vô căn cứ, càng không thể chửi bới người ngoài!”

“Con người, dù sao chuyện bản thân làm ra phải trả giá đắt tương ứng!”

Một câu cuối cùng, mạnh mẽ mà uy nghiêm.

Nói cho hiệu marketing trên weibo nghe, cũng là nói cho phần lớn các phóng viên ở đây nghe.

Ý ở ngoài lời đó là: Nếu ai dám nói bừa viết mù quáng, vậy cũng chỉ có thể gặp ở toà án! Hoắc Kỳ Thành anh là tuyệt đối sẽ không nhân nhượng!

“Tứ thiếu, có thể nói cho chúng ta một chút chuyện tình yêu giữa ngài với Tần tiểu thư không?”

Hoắc Kỳ Thành đã đứng dậy được bảo về hộ tống xuống rồi đi.

Trình Sâm tiến lên một bước giữ trật tự hiện trường, cao giọng nói: “Thời gian 10 phút phỏng vấn đã kết thúc, cảm ơn các vị truyền thông các phóng viên đã có mặt, lúc rời đi hi vọng mọi người không cần hỗn loạn, tránh sự cố giẫm đạp xảy ra.”

Nghe đến đó, các phóng viên còn muốn tiếp tục đưa ra hỏi chỉ có thể hậm hực thu dọn đồ chuẩn bị rời đi, hôm nay thu hoạch rất lớn.

Chỉ là, khác ngoài dự liệu của bọn họ mà thôi.

Có rất nhiều người xem xong buổi họp ký giảm một chữ không xót, gần như hầu hết mọi người thiếu chút nữa rớt tròng mắt, trong này bao gồm một nhà Hoắc Kỳ Vĩ.

Giang Ánh Thần không dám tin kêu lên: “Chú ba điên rồi sao? Chú ấy lại có thể công khai tuyên bố Tần Lạc là bạn gái chú ấy đang kết giao? Rốt cuộc người phụ nữ kia có bao nhiêu sức quyến rũ có thể mê hoặc chú ba thành như vậy hả?”

Hoắc Cẩm Dương mím môi không nói gì, nói thật, sâu trong nội tâm của anh ta bỗng nhiên có chút ghen tị với chú ba.

Hoắc Kỳ Vĩ cũng không dự đoán được kết cục này: “Như vậy cũng được! Chỉ sợ ba nhìn thấy công bố này phải giận dữ rồi.”

Khóe môi Giang Ánh Thần lộ ra một nụ cười âm trầm: “Chú ba thật đúng là thích làm ngược, nhưng ngược lại có lợi cho chúng ta!”

Hoắc Kỳ Vĩ nhú mày: “Bước cờ này của Lão Tứ chẳng lẽ thật sự là bị ma quỷ ám sao?”

Giang Ánh Thần an ủi: “Ba, ba đừng lo lắng, mặc kệ chú ba suy nghĩ cái gì, lần này chúng ta đều có lợi thế.”

Lúc này Hoắc Kỳ Vĩ mới vui vẻ ra mặt: “Ừ, cuối cùng thấy được hi vọng.”

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 199: Cô Ấy Là Người Phụ Nữ Duy Nhất Đời Đây Của Tôi

Nhà cũ nhà họ Hoắc giờ phút này bao phủ một tầng mây đen, sau khi ông cụ Hoắc nhìn tin tức tức giận đến nỗi ném ly trà, mặc dù mình đã đồng ý con trai không cưới Giang Ánh Tuyết, nhưng để cho một người phụ nữ đây vết nhơ tiến vào cửa nhà họ Hoắc đó là không có khả năng!

Phương Lệ Hoa chỉ có thể giúp ông xã thuận khí: “Ông xã, ông cũng đừng bức thân thể của mình, A Thành em sẽ đi nói nó, nó cũng quá liều lĩnh rồi!”

Hoắc Quốc An tức giận tùy tiện nói: “Tên nhóc thối này thật sự là càng ngày càng càn quấy rồi! “

Phương Lệ Hoa nói tiếp: “Đúng vậy! Tôi nhất định sẽ dạy dỗ nó thật tốt!”

Được vợ an ủi, Hoắc Quốc An dần dần bớt tức giận đi rất nhiều: “Thật sự là càng ngày càng vô pháp vô thiên rồi! Bà làm mẹ phải luôn nhắc nhở nó!”

Phương Lệ Hoa liên tục gật đầu: “Ông xã, thân thể là của bản thân, đừng tức giận với thằng nhóc A Thành hồ đồ kia, em sẽ gọi điện thoại mắng cho nó một trận!”

Hoắc Quốc An không có nói cái gì nữa: “Ừ.”

Chuyện ông cụ tức giận rất nhanh truyền đến tai con cả Hoắc Kỳ Vĩ cùng con thứ hai Hoắc Kỳ Nghiệp, ở trong lòng cả đám đều vui vẻ, đều ngồi chờ xem kịch vui!

Con thứ hai Hoắc kỳ nghiệp vừa vui sướng vừa lo âu, vui sướng vì cuối cùng vị trí của lão Tứ có thể lung lay, lo âu vì người chiếm tiện nghi không phải mình.

Hoắc Kỳ Lan ra biện pháp nói: “Anh hai, em cảm thấy lần này là cơ hội tốt, chúng ta không thể ngồi chờ chết, coi như không thể cướp được vị trí người thừa kế, ít nhất cũng phải tìm cơ hội làm địa vị ngang với bên anh cả, nếu không về sau chúng ta sẽ rất khó cơ hội để trở mình!”

Hoắc Kỳ Nghiệp cảm khái một tiếng: “Đúng! Mặc dù anh cả là con hổ biết cười, nhưng anh ta làm chuyện đoạn tuyệt thơn so với lão Tứ, anh ta vì trừ hậu hoạn về sau, nhất định sẽ chặt đứt hoàn toàn đường lui của chúng ta.”

Hoắc Kỳ Lan hỏi: “Vậy bây giờ chúng ta phải làm như thế nào?”

Hoắc Kỳ Nghiệp trầm ngâm một lúc lâu: “Hành động đầu tiên phải liên lạc với những người đó, cho bọn họ ngon ngọt thỏa đáng, mượn sức bọn họ đứng ở bên chúng ta.”

Hoắc Kỳ Lan liên tục gật đầu.

Hai người thấp giọng thương lượng đối sách kế tiếp.

Từ sau khi phát sinh chuyện giao thừa, Giang Ánh Tuyết vì muốn lỗ tai không bị quấy nhiễu, dứt khoát một mình đến Australia nghỉ phép.

Chỉ có như vậy, bên tai mới có thể thanh tịnh.

Một mình ở khách sạn năm sao bên bờ biển, gần tối thì đi chân trần tản bộ trên bờ cát bên bờ biển, ngẫu nhiên còn được anh chàng đẹp trai cao lớn đến gần.

Buổi tối ngày thứ ba, cô uống rượu nhiều còn cùng một anh chàng đẹp trai xảy ra onenightstand, qua đi cô phát hiện mình cũng không có hối hận, ngược lại có khoái cảm được giải thoát.

Buổi sáng ngày thứ năm tỉnh lại, thì cô cầm lấy điện thoại di động mở weibo, vừa nhìn thấy video clip Hoắc Kỳ Thành mời ký giả dự buổi họp báo.

Sau khi xem xong, khóe môi cô chỉ cười lạnh vài tiếng, trong lòng không nói lên được cảm giác gì.

Gần nửa giờ sau, bỗng nhiên cô ta nghĩ đến cái gì lại xem video clip một lần, mình không có nghe sai, Hoắc Kỳ Thành có nói anh ấy quen Tần Lạc sớm hơn mình.

Nếu anh không có nói sai, vậy chuyện sáu năm trước Tần Lạc bị bán có liên quan đến anh không?

Ý thức được điểm ấy, bỗng nhiên cô ta cảm thấy có phải mình phát hiện một bí mật động trời không, sáu năm trước? Năm nay Hoắc Gia Tinh hơn năm tuổi.

Có thứ gì đó giống như từ từ ra ngoài sáng.

Bỗng dưng, cô ta lại tự giễu cong khóe môi lên, mặc dù thật sự bị mình đoán đúng thì thế nào? Bây giờ cô ta cũng không tâm tình đi quản những thứ này.

Hoắc Kỳ Thành ở trong video nói mình là cô gái tốt, có những lời này làm cho hận ý của mình với anh không còn rõ như trước!

Dù sao, người tổn thương mình sâu nhất không phải là anh.

Bây giờ cô chỉ muốn ở đây nghỉ phép giải sầu, chuyện còn lại không muốn quan tâm, có nhiều người nóng vội hơn so với cô, sao cô không ngồi xem trò vui trước?

Đồng Ngữ Phi vốn tưởng rằng có thể nhìn thấy truyện cười của Tần Lạc, kết quả lại mở rộng tầm mắt để cho mình thành truyện cười.

Xem xong trực tiếp, bấm móng tay của cô ta thật sâu vào trong thịt.

Một giây kia, cô ta ghen tị với Tần Lạc đến phát điên!

Dựa vào cái gì mệnh của chị ta tốt như vậy?

Rõ ràng sáu năm trước chị ta bị bán đến Italy, nhưng Hoắc Tứ thiếu lại nói chị ta chỉ du học ở đại học La Mã?

Còn nói lời đồn là nói xấu không có thật?

Tại sao người chị ta đầy vết sẹo có thể có được tình yêu của Hoắc Tứ thiếu?

Đồng Ngữ Phi càng nghĩ càng không cam lòng, hận nghiến răng nghiến lợi, vừa rồi hiệu marketing trên weibo kia gọi điện thoại uy hiếp mình, còn nói muốn kéo mình cùng ngồi tù.

Điều này bảo cô ta làm sao có thể không hận Tần Lạc?

Vì không muốn gặp phải phiền toái, cô dứt khoát ngồi xe đến quê mẹ - - một nông thôn thâm sơn cùng cốc, so với việc ngồi tù, cô ta tình nguyện trốn phiền toái trước.

Khi Đồng Thăng Lợi cùng Lý Thúy Như nhìn thấy mẫu tin tức này cả hai đều kinh ngạc không thôi, Lý Thúy Như trực tiếp ngã than trên mặt đất:

“Quả nhiên phát đạt rồi!”

Mặt Đồng Thăng Lợi trầm xuống không nói gì.

Lý Thúy Như còn nói: “Ông xã, Tần Lạc bây giờ nó thông đồng với Hoắc Tứ thiếu, ông gọi điện thoại cho nó bảo nó buông tha tôi đi! Tôi thật sự biết sai rồi, dù sao chúng ta cũng là người một nhà, nó phát đạt liền chĩnh chết chúng ta, nói bỏ qua khứ sao?”

Đồng Thăng Lợi không vui trách cứ nói: “Ngậm miệng!”

Sau đó, đứng dậy rời đi.

Đối với con gái lớn, ông cho đến bây giờ chưa từng đặt tâm tư đến trên người con bé, vợ trước mới vừa qua đời vài năm, ông một lòng đều ở trên người mẹ con Lý Thúy Như, lại càng nhìn không vừa mắt với Tần Lạc, cảm thấy ánh mắt nó như là vợ trước đang nhìn mình.

Ông ta khi đó, chưa từng chú ý đến Tần Lạc một chút, mặc dù mẹ con Lý Thúy Như ức hiếp con bé cũng là mở con mắt nhắm con mắt.

Ngược lại là gần hai năm, ông mới chú ý nhiều đến con gái lớn một chút.

Đáng tiếc, đã quá muộn.

Tần Lạc xem xong video clip tâm tình rất khác thường, từng chữ của Hoắc Kỷ Thành đều vang vọng ở trong đầu cô.

“Tần Lạc là bạn tôi tôi đang nghiêm túc lui tới.”

“Tần Lạc chưa bao giờ từng chen chân vào giữa tình cảm của tôi với Giang Ánh Tuyết, tôi quen cô ấy trước Giang Ánh Tuyết.”

Mặc dù tuyên bố chỉ có ngắn ngủn 8 phút 37 giây, nhưng Tần Lạc có thể cảm thấy mỗi câu Hoắc Kỳ Thành nói đều hướng về phía mình, anh ở trước mặt nhiều người công khai tuyên bố mình là bạn gái anh đang nghiêm túc lui tới như vậy.

Cô nghe thấy anh nhấn mạnh hai chữ “Nghiêm túc”, còn nói giữa bọn họ sẽ không kết thúc.

Nếu là bình thường anh đơn độc nói với mình, mình nhất định sẽ cảm thấy buồn cười.

Có lẽ nghe trực tiếp, trong lòng cô lại cảm động nói không lên lời.

Mary đưa cho cô một ly nước nóng: “Tôi nói rồi mà! A Thành sẽ ở trước mặt toàn bộ thế giới thổ lộ với cô! Người đàn ông nên dũng cảm như vậy!”

Tần Lạc cười khổ: “Đứng trên tôi, giữa tôi với anh đã không thể có tương lai “

Mary phản bác nói: “Ai nói? Tôi thấy hai người nhất định sẽ hạnh phúc đến vĩnh viễn! Mặc dù chuyện sáu năm trước anh ấy quả thật làm rất quá đáng, nhưng con người mà! Nào có không sai lầm? A Thành chỉ là quá mức cuồng vọng tự đại, A Thành mới vừa gặp cô, Ước Hàn từng nhắc nhở anh ấy, nhưng từ đầu anh ấy không cảm thấy đây là chuyện, bây giờ coi như là ném được khổ cực rồi.”

“Thật ra, trải qua chuyện này tất cả mọi người chúng tôi thấy anh ấy đã thay đổi, trước kia anh ấy chủ nghĩa đàn ông rất lớn, ngang ngược bá đạo, lạnh lùng với phụ nữ đến cực điểm, từ đầu đến cuối bên cạnh cũng chỉ có một Giang Ánh Tuyết, nhưng thật ra giữa bọn họ cũng chưa từng phát sinh chuyện gì, Giang Ánh Tuyết cũng chỉ là đối tượng kết hôn thích hợp mà người nhà anh ấy giúp anh ấy xem xét.”

“Từ au khi gặp cô, tất cả mọi người chúng tôi cảm thấy anh ấy thay đổi rất nhiều. Trước khi gặp cô, anh ấy chỉ là người điên cuồng công việc không có tình thương, sau khi gặp cô, anh ấy mới thật sự giống một người đàn ông.”

Tần Lạc bĩu môi: “Nghe như vậy, anh ta là người đàn ông rất ưu tú.”

Mary mỉm cười: “Khách quan mà nói, A Thành rất ưu tú, nhưng anh ấy cũng có một quá trình từ từ chuyển biến, có thể cô cho rằng sáu năm trước những chuyện anh ấy làm với cô rất xấu xa, dù sao anh ấy là người đàn ông lạnh lùng quyền thế lớn không hiểu tình cảm.”

Cô cố ý tạm dừng hai giây: “Nhưng sau khi gặp được cô, anh ấy đã thay đổi, cũng nguyện ý vì cô với Tiểu Tinh trở nên tốt hơn, điểm ấy chẳng lẽ không đáng quý sao?”

Tần Lạc không có nói tiếp, Mary nói quả thật có đạo lý, cô thuyết khách làm cho mình có chút dao động rồi.

Thật lâu sau, khoe môi mới nổi lên nụ cười khổ: “Mặc dù chuyện sáu năm trước là ngoài ý muốn, nhưng tôi luôn không có cách nào tha thứ cho anh ấy chính là sau khi gặp lại tôi vẫn lừa gạt tôi, rõ ràng có thể nói cho tôi biết sự thật, tại sao một chữ cũng không nói chứ? Cuộc đời tôi ghét nhất bị người khác lừa gạt.”

Mary để cái ly trong tay xuống: “Bị người lừa gạt quả thật rất đáng giận! Vậy chúng ta cho anh ấy ném chút mùi đau khổ, không thể nhanh tha thứ anh ấy như vậy!”

Tần Lạc cười “Xì” một tiếng, dường như khúc mắc đã cởi ra không ít.

Nói chuyện một lúc sau, thì Tần Lạc chuẩn bị đi trở về, mặc kệ nói thế nào, ngày mai vẫn phải về Bắc Kinh! Đêm nay phải đi về thu dọn hành lý.

Vừa rồi bảo vệ gọi điện thoại đến, nói chữ viết nghệch ngoạc cửa nhà cô đã rửa sạch sạch sẽ, lại còn bảo đảm sẽ không còn có người đi vào quấy rầy cô.

Ha ha!

Thói đời này, thay đổi thật nhanh!

Mới vừa đi đến cửa bệnh viện, thì đụng phải mấy phóng viên ngăn ở đây, trong phút chốc mọi người xông tới.

“Tần tiểu thư, xin hỏi cô với Hoắc Tứ thiếu thật sự đang kết giao sao?”

“Tần tiểu thư, có thể nói cụ thể cho chúng ta một chút chuyện sáu năm trước không?”

“Tần tiểu thư, xin hỏi bí quyết yêu đương của cô với Hoắc Tứ thiếu là gì? Từ khi trực tiếp, cô lập tức trở thành kẻ thù chung của tất cả fan nữ của Tứ thiếu!”

Tất cả vấn đề phóng viên đưa ra đều bén nhọn sắc bén, microphone tới tấp về phía Tần Lạc, giống như không trả lời sẽ không bỏ qua.

Từ sau khi lần đầu tiên bị các phóng viên đuổi theo hỏi “Có phải tội phạm bắt cóc không”, thì cô rất ghét tình cảnh bị đèn flash vây quanh.

Đối với cô mà nói, đều là ký ức không tốt.

Hơn nữa, trong lòng có có bóng ma, vô cùng bài xích.

Đúng lúc Hoắc Kỷ Thành xuất hiện, anh giống như thiên thần bỗng nhiên giáng xuống, khí phách che Tần Lạc ở phía sau lưng mình, giọng nói nghiêm nghị: “Tôi lặp lại một lần cuối cùng, Tần Lạc là người phụ nữ của tôi! Là người phụ nữ duy nhất đời này của Hoắc Kỷ Thành tôi! Các người

còn dám xuất hiện quấy nhiễu ở trước mặt cô ấy, thì không chỉ là chuyện vứt bỏ bát cơm đơn giản như vậy đâu.”

Trong nháy mắt các phóng viên ngây người, Tứ thiếu nói kiêu ngạo như vậy, ngày sau có thể bị mất mặt không?

Không đợi bọn họ phản ứng kịp, thì nghe thấy một tiếng nghiêm khắc đuổi: “Cút!”

Nhất thời, các phóng viên vây xem sợ tới mức chạy bốn phía, ai dám đắc tội với Hoắc Tứ thiếu! Nếu như bị anh nhớ kỹ mặt, vậy thật sự là chịu không nổi rồi.

Hơn nữa, lời anh nói vừa rồi đã trở thành tin tức rồi.

Nếu sau này anh với Tần Lạc không có kết quả, chuyện bị lộ tẩy sẽ bị mọi người say sưa nói chuyện!

Đợi sau khi bọn họ đều tán đi, Tần Lạc thấp giọng nói câu: “Cảm ơn.”

Trong lòng cô có chút bàng hoàng, vừa rồi anh nói mình là người phụ nữ duy nhất đời này của anh, là sự thật sao?

Hoắc Kỳ Thành nhìn cô một cái: “Không bị thương chứ?”

Tần Lạc lắc đầu: “Không có.”

Hoắc Kỳ Thành cầm tay cô: “Anh đưa em trở về, nếu không sẽ lo lắng.”

Tần Lạc biết, anh lo lắng có phóng viên gần ở tiểu khu của mình, có anh giúp mình chặn mấy vấn đề này, quả thật sẽ tốt hơn.

Anh hành động liên tiếp này quả thật là vì gia tăng không ít thân mật với anh.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 200: Đưa Ra Lựa Chọn

Tần Lạc không cự tuyệt ý tốt của anh nữa, hôm nay đã xảy ra nhiều chuyện, trong đầu cô có chút loạn, hơn nữa cô thực sự không thích đối phó với phóng viên.

Sau khi lên xe, hai người ai cũng không có mở miệng trước.

Yên tĩnh đến nỗi ngay cả tiếng hít thở của anh cũng có thể nghe được.

Bỗng nhiên Hoắc Kỳ Thành mở miệng: “Lạc Lạc, ở lại thành phố A được không?”

Trong khoảng thời gian này anh sẽ bề bộn nhiều việc, anh hi vọng cô có thể ở lại bên cạnh mình, như vậy anh mới có thể chăm sóc cho cô tốt hơn, tránh cho xảy ra chuyện ngoài ý muốn khác.

Trong đầu Tần Lạc rất rối loạn, cứ như vậy tha thứ cho anh sao?

Cô xoay đầu ngó ra ngoài cửa sổ: “Tôi còn chưa nghĩ ra.”

Đột nhiên Hoắc Kỳ Thành cầm tay cô: “Chuyện trước kia đều do anh không tốt, anh bảo đảm từ giờ trở đi sẽ không lừa gạt em nữa, mỗi một câu anh nói với phóng viên đều xuất phát từ đáy lòng, Hoắc Kỳ Thành anh đời này chỉ cần một người phụ nữ là em!”

Con người đen thâm thúy thâm tình của anh, như vòng xoáy đen khổng lồ hấp dẫn cô không thể nhúc nhích.

Xong rồi!

Trái tim cô lại bắt đầu nhảy “Thình thịch”.

Giống như bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy ra.

Phụ nữ luôn luôn không thể ngăn cản lời ngon tiếng ngọt cùng hành động uất ức liên tiếp của đàn ông, nhất là người phụ nữ này lại còn có hàng nghìn hàng vạn quan hệ với người đàn ông.

Tần Lạc cảm thấy, có lẽ Hoắc Kỳ Thành là số kiếp đời này của cô!

“Lời ngon tiếng ngọt ai cũng nói được, nhưng thật sự làm được thì ít lại càng ít.”

“Anh có thể cho em thời gian quan sát anh, trong lúc đó một khi em phát hiện anh lừa gạt em hoặc làm bất kỳ chuyện gì có lỗi với em, thì em xử trí anh thế nào, không một câu oán hận.”

Hoắc Kỳ Thành thâm tình chân thành nói, sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, nói lời tâm tình cũng trôi chảy hơn rất nhiều.

Tần Lạc có chút đau đầu, Mary nói quả thật rất đúng, người đàn ông này thay đổi rất nhiều, đã nói mình vừa mới bắt đầu quen anh, hoàn toàn chính là Đại Ma Vương núi băng lạnh lùng bá đạo lại không nói đạo lý!

Bây giờ, nói được lời tâm tình không cần nhắc có bao nhiêu trôi chảy.

“Tôi phải suy nghĩ đã! Trong đầu tôi bây giờ rất loạn.”

Tần Lạc rút tay mình về, còn bị anh nắm tiếp cô cũng không biết mình có thể nói ra lời gì.

Phụ nữ! Thật là động vật tình cảm.

Hoặc Kỳ Thành thấy thế tấn công gần được, cũng im miệng, cho cô một chút thời gian suy xét cũng là điều cần thiếu.

“Ừ, anh không dồn ép em.”

Nhìn đi! Nói lời này có bao nhiêu thấu tình đạt lý!

Tần Lạc có chút nghi ngờ có phải gần đây người đàn ông này có học lớp huấn luyện tình cảm gì không, sao đột nhiên trở nên sẵn sàng tỉ mỉ như vậy hả?

Hoàn toàn khác với con người trước kia của anh!

Hoặc Kỳ Thành rất thân thiện đưa Tần Lạc đến cửa nhà mới rời đi, trước khi rời đi anh gọi điện thoại cho Trình Sâm, bảo anh ta liên hệ với bảo vệ tiểu khu Tần Lạc ở, cần phải bảo đảm không có bất kỳ quấy nhiễu gì.

Lúc trời tối, Tần Lạc mất ngủ, trong đầu lộn xộn không rõ ràng, hai con người nhỏ tranh luận không ngừng, luôn không cho ra được kết luận.

Thế cho nên sáng ngày thứ hai tỉnh lại, hai con mắt cô hoàn toàn là mắt gấu mèo, phấn trang điểm cũng không che được.

Rời giường, đánh răng, rửa mặt, Tần Lạc quyết định mặc kệ có ở lại Bắc Kinh không, hôm nay cô vẫn phải qua đó, dù sao công ty đối xử tốt với cô, cho dù từ chức, vậy cũng phải tự mình qua đó mới được.

Cô vừa đến công ty, đồng nghiệp Tiểu Kim liền cười tí mắt chào đón: “Oa! Thật tốt quá! Rốt cục lại nhìn thấy cô khỏe mạnh hoạt bát!”

Tần Lạc mỉm cười: “Cảm ơn cô đã đúng lúc gọi điện thoại cấp cứu, nếu không thì thương thế của tôi sẽ càng nghiêm trọng.”

Tiểu Kim xua tay: “Ai nha! Mọi người đều là đồng nghiệp, điều nên làm thôi! Cô không có việc gì thì tốt rồi, lúc ấy tôi suýt bị hù chết, thật xin lỗi trong lúc cô nằm viện cũng không cơ hội đi thăm cô.”

Tần Lạc mỉm cười: “Tâm ý của cô tôi nhận là được rồi.”

Tiểu Kim cũng là người thẳng thắn: “VẬY lần này cô trở về là từ chức sao?”

Tần Lạc ngạc nhiên: “Tại sao nói như vậy?”

Tiểu Kim che miệng nở nụ cười: “Ngày hôm qua chuyện Hoắc Tứ thiếu ở trước mặt mọi người thổ lộ với cô đã truyền hình trực tiếp cho nhân dân cả nước đều thấy được, chẳng lẽ cô còn không thừa nhận?”

Sắc mặt Tần Lạc túng quẫn, mình thật coi nhẹ sức mạnh truyền bá của internet.

“Tôi”

“Hi hi! Tôi còn nghe lời đồn rằng Hoắc Tứ thiếu là người lạnh lùng cuồng công việc không hiểu tình yêu, kết quả nhìn video clip ngày hôm qua, hoàn toàn chính là hình tượng người đàn ông dịu dàng thâm tình giá trị cao giàu tình yêu!”

Vẻ mặt Tần Lạc đầy vạch đen, có sao?

“Chỉ xem video clip có thể nhìn ra cái gì?”

“Đương nhiên có thể! Ánh mắt một người có thể chứng minh suy nghĩ trong lòng anh ta, nhưng tôi đặc biệt chú ý đến ánh mắt Hoắc Tứ thiếu...! Quá thâm tình say lòng người đúng không! Tôi thấy làm cho tâm hồn thiếu nữ dâng trào rồi!”

Vẻ mặt Tiểu Kim khoa trương nói, giống biểu hiện của fan nữ.

Tần Lạc nâng trán, đây là muốn cô xem video clip một lần nữa sao?

Tiểu kim lại nói thêm: “Còn có...! Bây giờ video clip Hoắc Tứ thiếu thổ lộ đã đứng thứ nhất lượt view tất cả các trang mạng, hơn nữa mình dự đoán sẽ tiếp tục hot ở trên weibo ít nhất trong vòng một tuần.”

Tần Lạc cười gượng hai tiếng: “Nào có khoa trương như thế.”

Tiểu kim làm động tác hoa si: “Đương nhiên là có! Nhóm fan nữ sẽ không bỏ qua một cơ hội tốt thấy Hoắc Tứ thiếu giá trị cao, tôi tin lượng video clip tải xuống cũng kinh người, bởi vì Hoắc Tứ thiếu quả thật quá đẹp trai! Không kém chút nào so với người mẫu nam!”

Tần Lạc cảm thấy mình không thể nói chuyện tiếp với cô ấy, sẽ quấy nhiễu đến suy nghĩ của cô!

“Tôi đến phòng làm việc trưởng phòng một chuyến trước.”

“Ừ đi đi! Buổi trưa chúng ta cùng ăn cơm!”

“Được.”

Tạm biệt Tiểu Kim, thì Tần Lạc gõ mở cửa phòng làm việc của trưởng phòng.

“Trưởng phòng, cảm ơn ông trong khoảng thời gian này đã tín nhiệm cùng chiều cố tôi, lần này tôi đến”

Cô chỉ mới nói được một nửa đã bị ngắt lời: “Thật sự muốn từ chức sao? Thực ra! Tôi rất xem trọng năng lực của cô, năng lực chuyên nghiệp của cô đều rất tốt, chính là nhân tài mà công ty đang thiếu bây giờ.”

Ách

Tần Lạc có chút lờ mờ, xem ra tất cả mọi người biết chuyện của Hoắc Kỳ Thành với cô, mặc dù cô vẫn muốn ở lại, chỉ sợ cũng sẽ bởi vậy trở thành tiêu điểm bát quái.

“Trưởng phòng, cảm ơn ông đã tín nhiệm tôi, nhưng bây giờ tôi đang ở trung tâm rắc rối, tôi lo lắng sẽ ảnh hưởng đến công việc, hơn nữa các đồng nghiệp cũng sẽ chỉ trích tôi.”

“Tôi cũng đã suy xét đến điểm ấy, như vậy đi! Công việc phiên dịch chúng ta rất linh hoạt, tôi cho cô một đặc quyền, cô có thể ở nhà làm việc, nhưng mỗi tháng phải đi công tác vài lần, về tiền lương sẽ không bạc đãi cô.”

Tần Lạc suy nghĩ: “Trưởng phòng, ông làm như vậy có thể làm cho nhân viên có suy nghĩ không tốt không?”

Cô không hy vọng mình trở thành trường hợp đặc biệt, đồng thời dẫn đến một loạt mâu thuẫn.

Trưởng phòng lắc đầu: “Trường hợp đặc biệt này trước kia công ty chúng ta cũng từng có, đều nhằm vào nhân viên phiên dịch đặc biệt ưu tú, nếu muốn giữ nhân tài lại, dù sao cũng phải nghĩ đánh chiêu bất ngờ, chúng ta cũng suy xét đến cô là người thành phố A, như vậy cô không cần thường xuyên chạy hai bên, đi công tác tôi để cho Tiểu Kim với cô làm partner, tính cách cô ấy ngay thẳng, không có nhiều suy nghĩ méo mó.”

Tần Lạc cũng hiểu chủ ý này không tệ, để cho cô trở về thành phố A tìm công việc mới đoán chừng cũng sẽ gặp phải vấn đề giống vậy, thay vì như thế còn không bằng ở lại công ty.

“Được, cảm ơn trưởng phòng nâng đỡ, tôi nhất định sẽ cố gắng làm việc để báo đáp lại.”

“Ừ, về sau tôi sẽ bảo Tiểu Kim đơn độc liên hệ với cô, có vấn đề gì cô cũng có thể nói với cô ấy.”

“Vâng.”

Giữa trưa, Tần Lạc hẹn với Tiểu Kim ở một tiệm cơm Tây công ty đối diện ăn trưa, không đợi Tần Lạc mở miệng, thì Tiểu Kim cười hề hề nói: “Trưởng phòng đã tìm tôi nói qua! Về sau hai ta sẽ là partner...!”

Tần Lạc cười bưng ly coffee lên: “Chúc mừng chúng ta mới trở thành partner!”

Tiểu Kim cũng cười đáp lại: “Tất nhiên! Về sau tôi cũng có thể đến thành phố A tìm cô chơi dài!”

Tần Lạc ăn một miếng thịt bò bít tết nhỏ: “Hoan nghênh bất cứ lúc nào!”

Tiểu Kim cười cong ánh mắt: “Nhất định!”

Hai người vừa ăn đồ ăn Trung Quốc vừa cười, không khí rất vui vẻ.

Trong lòng Tần Lạc cảm kích sắp xếp của trưởng phòng, gừng càng già càng cay! Tính cách Tiểu Kim tùy tiện, không có tâm kế gì, trong công việc cũng không cố chấp, vừa vặn hợp tác với mình.

Cùng lúc đó, Hoắc Kỳ Thành cũng nhận được tin Tần Lạc đi Bắc Kinh, tâm tình không khỏi sa sút, cô vẫn lựa chọn trốn tránh.

Thật không thể tha thứ cho mình sao?

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 201: Mặt Dày Mà Dạn Ở Lại Nhà Cô

Sáu giờ tối, Hoắc Kỳ Thành cố ý về nhà sớm chuẩn bị ăn cơm cùng con trai, lại ngoài ý muốn phát hiện con trai không ở nhà.

Không khỏi hỏi: “Tiểu Tinh đâu?”

Người hầu vội vàng trả lời: “Buổi chiều Tần tiểu thư đến đón tiểu thiếu gia đi, nói là buổi tối không trở về ăn cơm.”

Hoắc Kỳ Thành: “ “

Tần Lạc cô ấy đã trở về?

Chuyện khi nào?

Tại sao mình không biết?

Một loạt vấn đề quay chung quanh anh, vội vàng xoay người rời khỏi phòng khách, mới vừa lên xe lại nghĩ đến mình còn không biết hai mẹ con ăn cơm ở đâu, lại cầm điện thoại gọi qua.

Kết quả không có người nhận nghe.

Sốt ruột Hoắc Kỳ Thành vội vàng gọi cho Trình Sâm, bảo anh tìm địa chỉ Tần Lạc bây giờ ở đâu.

Trình Sâm rất bất đắc dĩ, Boss nghĩ hỏi phát phải ra ngay, muốn mình đi đâu tìm đây?

Hoàn toàn không có manh mối.

Nửa giờ sau ngay lúc hai người bọn họ sốt ruột cuống cuồng, Hoắc Kỳ Thành nhận được điện thoại của Tần Lạc: “Alo? Có chuyện gì sao?”

Giọng Hoắc Kỳ Thành rất lo lắng: “Các em ở đâu? Sao không nghe điện thoại?”

Tần Lạc sững sốt một giây: “Chúng em ở trung tâm thương mại Tân Kỳ, vừa đến một nhà hàng Nhật chuẩn bị ăn cơm. Điện thoại để ở trong túi, bên ngoài quá ồn không có nghe thấy.”

Lúc này cảm xúc khẩn trương của Hoắc Kỳ Thành mới nhẹ nhàng thở ra: “Anh lập tức đến đó!”

Sau đó, gửi tin nhắn cho Trình Sâm bảo anh ta không cần tìm nữa.

Trong nhà hàng Nhật.

Hoắc Gia Tinh nhìn Tần Lạc: “Chị, vừa rồi là ba gọi điện thoại đến sao?”

Tần Lạc gật đầu: “Ừ, ba em nói lập tức sẽ đến.”

Hoắc Gia Tinh nở nụ cười “Ha ha” hai tiếng: “Em biết ba sẽ đến.”

Tần Lạc mỉm cười, gọi người phục vụ qua đây, cùng Tiểu Tinh ở khu vui chơi mấy giờ, thật có chút dỗi bụng.

Hoắc Gia Tinh gọi món rất nhanh: “Lả tả bá” giúp bản thân với ba chọn xong, sau đó sờ sờ bụng nhỏ của mình: “Tối nay em nhất định có thể ăn được nhiều.”

Tần Lạc dịu dàng nhìn về phía con trai: “Ăn nhiều chút mới có thể cao lớn.”

Hoắc Gia Tinh vui vẻ nói: “Về sau muốn cao hơn ba!”

Hai mẹ con đang trò chuyện, Hoắc Kỳ Thành liền đẩy cửa đi đến, có lẽ khí thế mạnh mẽ cùng gương mặt giá trị cao của anh, dường như vừa vào cửa thì đưa tới không ít người vây xem.

Ánh mắt Hoắc Kỳ Thành tìm tòi một vòng ở trong nhà, rất nhanh khóa chặt mục tiêu, đi nhanh về phía bọn họ.

Hoắc Gia Tinh nhìn thấy ba đến gần vội vàng vẫy tay về phía anh, đúng lúc này người phục vụ bưng đồ ăn qua, khi trông thấy Hoắc Kỳ Thành ngồi ở đó, hai gò má không kìm lòng được đỏ lên.

Nói: “Tiên sinh, ngài cần dùng gì?”

Hoắc Gia Tinh vội vàng tranh trả lời: “Cháu đã giúp ba gọi đồ! Còn có, cha cháu đã có người trong lòng, không cho cô đánh chủ ý lên ba cháu!”

Nữ phục vụ bị bé nói mặt càng đỏ au: “Tôi “

Tần Lạc uống ngụm trà im lặng không nói, khuôn mặt thẳng nhai Hoắc Kỳ Thành này giá trị thật cao như vậy sao? làm cô gái nhỏ phục vụ mặt đỏ thành như vậy?

Hoắc Kỳ Thành lạnh giọng nói: “Không cần đứng ở đây chặn tầm mắt.”

Nữ phục vụ nhất thời xấu hổ giận dữ xoay người chạy.

Tần Lạc có chút bất đắc dĩ giận dữ trừng mắt người đàn ông đối diện một cái, người này nói chuyện quá thẳng thắn đi?

Hoắc Kỳ Thành nhíu mày: “Chẳng lẽ em hi vọng anh để cho cô ta vẫn đứng ở chỗ này?”

Tần Lạc ăn một miếng điểm tâm: “Em cũng không nói.”

Hoắc Kỳ Thành nhìn cô một cái: “Trở về lúc nào?”

Tần Lạc bĩu môi: “Buổi sáng.”

Hoắc Kỳ Thành dừng một chút: “Sao không nói cho anh biết?”

Tần Lạc gấp một đồng hồ ăn cho Hoắc Gia Tinh: “Không phải anh biết rồi sao?”

Hoắc Kỳ Thành: “ “

Trong lòng anh yên lặng thầm nghĩ: Đây là Lạc Lạc đang nói cho mình biết quyết định của cô ấy, không đi Bắc Kinh nữa, ở lại thành phố A?

Tổ hợp gương mặt một nhà ba người giá trị cao dẫn đến không ít bàn ghế mắt, cũng có người nhận ra Hoắc Kỳ Thành, lại còn vụng trộm cầm lấy điện thoại chụp ảnh bọn họ ăn cơm phát lên trên weibo.

Hoắc Kỳ Thành biết bị chụp cũng không áp dụng biện pháp, tấm hình này phát lên trên mạng vừa vãn tiếp tục tin mấy ngày trước anh mời ký giả dự buổi họp báo.

Rất tốt!

Không đến ba giờ sau, tấm hình này cũng được một số bạn đăng trên trang web, còn có hiệu quảng cáo trên weibo đăng bình luận nói: lần này Tứ thiếu nghiêm túc, lại mang con trai với Tần Lạc cùng đi ăn cơm, nhìn ba người cùng ngồi đã có cảm giác một nhà ba người.

Buổi tối, Hoắc Kỳ Thành vừa đưa Tần Lạc đến cửa nhà thì nhận được điện thoại của mẹ, không cần nhận anh có thể đoán được là bởi vì chuyện gì.

Lập tức để cho Tần Lạc mang Tiểu Tinh lên trước, còn mình nhận điện thoại xong sẽ lên.

“Mẹ, người tìm con?”

“Mẹ đang ở biệt thự trên núi, sao con với Tiểu Tinh còn chưa trở về?”

“Mẹ có chuyện gì cứ việc nói thẳng, Tiểu Tinh đã ngủ thiếp đi, đêm nay chúng con không trở về.”

“Không trở về? Ở qua đêm trong nhà người phụ nữ đề tiện kia?”

Đột nhiên giọng Phương Lệ Hoa vô cùng bén nhọn, mấy ngày nay liên tục xem tin tức trên mạng về con trai, bà đã sớm tức điên, hôm nay không thể nhịn được nữa mới có cú điện thoại này cho anh.

Sắc mặt Hoắc Kỳ Thành lướt qua không vui: “Mẹ, con không hy vọng nghe thấy người dùng từ ngữ như vậy để hình dung Tần Lạc.”

Phương Lệ Hoa rất tức giận: “Từ ngữ gì? Mẹ nói sai câu nào sao? Cô ta có thân phận gì? Con có thân phận gì? Sao con hồ đồ như vậy?!”

Hoắc Kỳ Thành hết sức kiên nhẫn: “Mẹ, người có thành kiến với Tần Lạc.”

Phương Lệ Hoa mặc kệ những thứ này: “Cái gì thành kiến? Chẳng lẽ lời đồn đại trên mạng về chuyện cô ta sáu năm trước bị bán là giả? Người phụ nữ đầy vết nhơ như vậy con thấy thế được không? A Thành, rốt cuộc ánh mắt con làm sao vậy?”

Hoắc Kỳ Thành hít một hơi thật sâu: “Mẹ, nếu nói chuyện sáu năm trước, con mới là kẻ đầu sỏ gây nên kia.”

Phương Lệ Hoa sững sốt một lúc lâu: “Có ý gì?”

Hoắc Kỳ Thành tiếp tục giải thích nói: “Mẹ, người còn chưa hiểu sao? Tần Lạc chính là cô gái con tìm năm đó, Tiểu Tinh là con trai ruột của cô ấy, con cũng không ngờ đến sáu năm sau chúng con còn có thể gặp lại, con thật sự yêu cô ấy, Tiểu Tinh cũng rất thích cô ấy. Ngoại trừ cô ấy, Tiểu Tinh chưa từng đồng ý những người phụ nữ khác.”

Phương Lệ Hoa không dám tin ngã ngồi xuống ở trên ghế sofa: “Đã gây nên tội lỗi gì! A Thành, con nghe mẹ, người phụ nữ kia nhất định là có ý định tiếp cận con, cô ta nhất định muốn cái gì, nếu không chuyện sẽ không khéo như vậy!”

Hoắc Kỳ Thành không kiên nhẫn nhíu mày: “Mẹ, vừa mới bắt đầu con cũng đã nghĩ như vậy, nhưng con từng xác thực, con gặp cô ấy chỉ là ngoài ý muốn, là đã định trước trong cuộc đời.”

Phương Lệ Hoa trách mắng: “Đã định trước trong cuộc đời gì! Đều là gạt người! A Thành, bây giờ trong lúc mấu chốt này con nói chuyện tình yêu gì chứ! Bên anh cả với anh hai con đều đã bắt đầu hành động, mục đích của bọn họ không con rõ ràng lắm sao?”

Khóe môi Hoắc Kỳ Thành hiện lên nụ cười tự tin: “Mẹ, còn nhớ con đã từng nói gì với mẹ không? Mẹ chỉ cần tin tưởng con trai của mẹ là được, cái khác giao cho con toàn quyền.”

Phương Lệ Hoa vẫn lo lắng: “Nhưng “

Hoắc Kỳ Thành cắt ngang lời bà: “Được rồi, thời gian không còn sớm, mẹ nghỉ ngơi sớm một chút.”

Phương Lệ Hoa lại bồi thêm một câu: “Ba con rất tức giận, ngộ nhỡ”

Hoắc Kỳ Thành vỗ ngực đảm bảo: “Con sẽ tìm cơ hội trở về nge ba trách mắng, cúp trước.”

Cúp điện thoại Phương Lệ Hoa vô cùng lo lắng, sao con trai bình tĩnh như vậy? Bà vội muốn chết! Gần đây trong nhà thật sự là hồng hét!

Hoắc Kỳ Thành lững thững đi lên lầu, mỗi một bước cờ kể tiếp nên đi như thế nào, anh đã sớm tính xong.

Gần đây anh cả với anh hai rất kiêu ngạo, nhất là bên anh cả, đây cũng là điều anh muốn nhìn thấy, rất nhiều khi, không cho bọn họ nếm thử chút ngon ngọt, thì làm sao có thể khiến bọn họ lộ ra sơ hở?

Nếu muốn đánh bại đối thủ hoàn toàn, phải có cảm đảm cùng khí phách cố tìm đường sống trong chỗ chết!

Kể tiếp anh sẽ không sợ hãi bất kỳ cuồng phong bão táp gì!

Tần Lạc mới vừa tắm xong thì nghe thấy tiếng chuông cửa, sau nhìn qua mắt điện tử thấy là Hoắc Kỳ Thành mới mở cửa: “Sao anh chưa trở về?”

Hoắc Kỳ Thành miễn cưỡng nâng mi mắt lên: “Tiểu Tinh ở đây, anh đương nhiên không thể trở về.”

Tần Lạc ngăn cản không cho vào cửa:, “Không liên quan, em có thể chăm sóc tốt cho Tiểu Tinh.”

Hoắc Kỳ Thành lắc mình chen vào: “Tiểu Tinh ở đâu, anh ở đó.”

Tần Lạc dứt khoát lười phản ứng lại anh, vừa mới xoay người đã bị Hoắc Kỳ Thành giữ chặt, trọng tâm cô không ổn định ngã về phía anh.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 202: Anh Nhớ Em

Hoắc Kỳ Thành đưa tay ôm eo cô, đúng lúc đường cong của Tần Lạc ngã vào trong lòng anh, cô vừa tắm xong rõ ràng không có mặc bra bên trong, vừa vận thấy cảnh xuân như ẩn như hiện...

Hầu kết Hoắc Kỳ Thành không nhịn được chuyển động lên xuống, quả thật chính là mê hoặc trần trụi!

Tần Lạc cũng chú ý đến ánh mắt nóng bỏng của anh dừng lại ở trước ngực mình, vội vàng nũng nịu nói: “Khốn kiếp! Anh buông ra!”

Hoắc Kỳ Thành đỡ thân thể cô, nhưng trong lòng rộn rạo làm cho anh không nhịn được che miệng anh đào nhỏ của cô lại...

“Ừm... “

Tần Lạc không phòng bị đến anh sẽ nhanh chóng như vậy, hoàn toàn không cho cô bất cứ chuẩn bị gì...

Thế cho nên chỉ có thể ngây ngô bị anh hôn, đầu óc nổ tung, hô hấp nhanh bị hút sạch...

Hoắc Kỳ Thành khát vọng giờ phút này đã rất lâu, đương nhiên không nỡ buông ra, chỉ hận thời gian không thể vĩnh viễn ngừng ở một giây này.

Ngay lúc Tần Lạc sắp hít thở không thông, rốt cục Hoắc Kỳ Thành lưu luyến buông lỏng cô ra.

Lúc này, môi người phụ nữ trong lòng đỏ trợn bóng, dường như khóe môi còn dính nước bọt trong suốt, khiến cho mắt Hoắc Kỳ Thành nóng bỏng hơn.

Tần Lạc tức giận tránh tay anh ra: “Anh còn như vậy thì không cần đến nhà của em nữa!”

Hai tay Hoắc Kỳ Thành ôm eo eo, giọng khàn khàn ghé vào lỗ tai cô nói: “Anh nhớ em...”

Những lời này giống như có độc, kích thích toàn thân Tần Lạc như bị điện giật, tê tê dại dại...

Trước kia nghe một câu nói: Có một giọng nói đàn ông nghe vào có thể làm cho người ta mang thai, lần này Tần Lạc xem như thực sự cảm nhận được rồi.

Xoay mặt: “Anh ngủ trên sofa!”

Sau đó, xoay người rời đi, cho dù quyết định trở lại, nhưng không thể nhanh như vậy tước vũ khí đầu hàng!

Sao Hoắc Kỳ Thành lại để cho cô dễ dàng rời đi như vậy, tiến lên một bước ôm eo cô từ phía sau lưng: “Lạc Lạc, ở với anh một lúc nữa, anh thật sự rất nhớ em...”

Hô hấp nóng bỏng của anh đều phun ở phía sau cô, dẫn tới một trận run rẩy...

Tần Lạc muốn vùng vẫy, lại nghe thấy anh nói: “Mấy ngày nay anh không dám gọi điện thoại, gửi tin nhắn cho em, chỉ sợ nghe thấy tin tức em cự tuyệt anh, anh còn tưởng rằng em đến Bắc Kinh là đã đưa ra lựa chọn rồi...”

Nghe đến đó, động tác Tần Lạc dừng một chút.

“Hôm nay tan tầm về đến nhà, nghe người hầu nói em mang Tiểu Tinh đi chơi, anh rất vui mừng, thật sự, rốt cục em đã trở lại.”

Anh thổ lộ thâm tình như vậy làm cho Tần Lạc có chút không biết nói cái gì cho phải, người đàn ông này gần đây thích dùng nhu tình tấn công, làm hại cô sắp mất đi năng lực suy nghĩ bình thường rồi!

“... Anh tắm trước đi.”

Tần Lạc nghĩ nửa ngày, cũng chỉ nói ra mấy chữ này.

Hoắc Kỳ Thành lắc đầu: “Không, anh muốn yên lặng ôm em, cảm nhận em chân thật tồn tại, không có cách xa anh.”

Trong lòng Tần Lạc không nói lên được là tư vị gì...

“Em”

Không đợi cô mở miệng, Hoắc Kỳ Thành bỗng nhiên quay thân thể cô lại, dùng sức hôn đôi môi của cô.

Lần này, nhanh như cuồng phong làm cho thể xác và tinh thần người ta chấn động.

Tần Lạc ảo não phát hiện mình không chán ghét nụ hôn của anh, thậm chí còn nữa là hưởng thụ.

Hai người đã lâu không có thân thiết, lúc này hoàn toàn chính là sợi dây xúc động.

Nhất là Hoắc Kỳ Thành, nhịn lâu như vậy, đã sớm rộn rạo rồi.

Nhưng anh cũng biết, nóng vội chỉ hoàn toàn ngược lại.

Khi cảm thấy người phụ nữ trong lòng bị anh hôn đến mơ mơ màng màng, Hoắc Kỳ Thành không vội, mà còn hỏi: “Lạc Lạc, có thể chứ?”

Anh nhất định phải trưng cầu ý kiến của cô mới được.

Tần Lạc trong nháy mắt tỉnh táo lại, mặc dù thân thể phản ứng rất thành thực, nhưng cô vẫn có chút kháng cự.

“Em muốn về phòng.”

Nói xong, thì đẩy ngực nóng như lửa của Hoắc Kỳ Thành ra, giống như chạy trốn trở về phòng mình.

Khép cửa lại, cô cảm giác tim mình như muốn nhảy ra ngoài, không nhận được đưa tay vỗ vỗ mặt, vừa rồi cô làm sao thế?

Bị làm sao vậy?

Làm sao có thể để mặc anh làm như vậy?

Nếu không phải anh hỏi mình, có phải liền xảy ra không.

Cô ra sức néo mình một cái, hít một hơi thật sâu, đi đến bên giường nằm xuống, thật là quá nguy hiểm!

Tránh được đêm nay, còn tránh được rất nhiều đêm về sau sao?

Mà giờ phút này, Hoắc Kỳ Thành ở ngoài phòng, mặc dù không được ăn thịt đền bù như mong muốn, nhưng từ phản ứng của Tần Lạc có thể thấy được cô ấy đã không còn chống cự như lúc ban đầu với mình.

Đây là chuyện tốt!

Anh tin, lòng Tần Lạc đã từ từ hướng về phía mình.

Tiếc nuôi duy nhất, đêm nay anh lại khó có thể đi vào giấc ngủ rồi.

Ài

Buổi tối hôm sau.

Hoắc Kỳ Thành cố ý trở về nhà cũ một chuyến, vừa vào nhà đã bị ba gọi đến thư phòng.

Trong lúc này, người hầu có nghe thấy tiếng chén rơi vỡ trong thư phòng, còn nghe thấy ông cụ thịnh nộ gầm thét, có thể thấy được, tình hình chiến đấu bên trong rất kịch liệt!

Phương Lệ Hoa ở bên ngoài lo lắng không thôi, sợ ông xã tức giận bắt con trai hầu hạ gia pháp, dù sao đều đã người hơn ba mươi tuổi, nếu như bị ba quát roi có bao nhiêu mất mặt!

Anh cả Hoắc Kỳ Vĩ với anh hai Hoắc Kỳ Nghiệp cũng lấy được tin tức, cả đám đều ở trong lòng cười, bọn họ luôn luôn rất thích xem kịch vui.

Vẻ mặt Giang Ánh Thần hưng phấn: “Ba, con cảm thấy chúng ta có thể truyền tin tức này đến cán bộ cao cấp trong công ty, nói cái này so với bất kỳ lý do thoái thác gì đều đã tăng lực hơn!”

Mặt mày Hoắc Kỳ Vĩ hớn hở: “Vẫn là Ánh Thần nghĩ chu đáo! Sau khi tin tức lão Tứ bị ông cụ trách mắng truyền đi, trong lòng những người trước kia ủng hộ chú ấy nhất định sẽ hoảng sợ, có lợi ích rất lớn với chúng ta!”

Giang Ánh Thần gật đầu: “Còn không phải sao! Cũng giảm võ mồm cho chúng ta đi từng người, bây giờ là xã hội internet, lời đồn giống như hồng thủy, không thể khinh thường!”

Hoắc Cẩm Dương bỗng dưng nói ra một câu: “Ba, chú ba thật sự sẽ vì một người phụ mà bỏ xuống địa vị mà mình hao tổn tâm trí sao?”

Hoắc Kỳ Vĩ nhìn về phía con trai: “Lời này của con là có ý gì?”

Hoắc Cẩm Dương nhú mày: “Còn chỉ thấy kỳ lạ mà thôi, có quá thuận lợi không?”

Giang Ánh Thần vội vàng nói tiếp: “Điểm ấy em đã sớm suy xét đến, nói ra em cũng rất nghi ngờ chú ba bại lộ nhược điểm lớn của mình như vậy, nhưng mọi người phát hiện không, trợ lý Trình Sâm của chú ấy gần đây rất tích cực đi lại với những cán bộ cao cấp ở công ty, chứng minh trong lòng chú ấy cũng sợ hãi.”

Dừng một chút, nhìn về phía ông xã: “Còn nữa, anh cũng không thể khinh thường năng lực của phụ nữ! Ngày xưa không phải có "Chu U Vương vì muốn Bao Tự cười mà đốt lửa nhạo báng chư hầu" sao? Còn có Lữ Bố vì Điêu Thuyền mà phản bội cha nuôi Đồng Trác những chuyện này đều là anh hùng tiêu biểu chết trong tay mỹ nhân?”

Hoắc Kỳ Vĩ vỗ tay phụ họa nói: “Ánh Thần nói không sai! Đường nhiên chúng ta cũng không thể khinh thường, tâm cơ chú ba các con luôn luôn rất sâu, nếu muốn kéo chú ấy xuống đài quả thật cần tốn sức mới được.”

Giang Ánh Thần lại nói thêm: “Ba, ba đừng quên, trong tay chúng ta còn có một lá bài, chính là chuyện Tần Lạc là bạn gái trước của Cẩm Dương.”

Nghe đến đó, Hoắc Cẩm Dương không kìm lòng được nhú mày, anh ta ghét Giang Ánh Thần kéo anh vào.

Hoắc Kỳ Vĩ gật đầu: “Đúng! Lá bài này phải chọn thời cơ thích hợp ra tay mới được, nếu không ra thì uổng phí.”

Về mặt Giang Ánh Thần cười đắc ý: “Ba, người yên tâm! Trong lòng con có tính toán, nhất định sẽ không để cho lá bài này không còn giá trị.”

Hoắc Kỳ Thành từ thư phòng ra ngoài đã bị mẹ giữ chặt nhỏ giọng hỏi: “A Thành, con không sao chứ? Ba con ông ấy “

Đúng lúc Hoắc Quốc An tức giận đi ra: “Để cho nó cút đi!”

Phương Lệ Hoa làm nũng một tiếng: “Ông xã, A Thành nó “

Hoắc Quốc An lạnh lùng quát nói: “Không nghe thấy lời tôi nói sao?”

Phương Lệ Hoa còn muốn nói đành nuốt tất cả vào trong miệng.

Ngược lại Hoắc Kỳ Thành an ủi mẹ: “Mẹ, con không sao, thân thể con khỏe, người chăm sóc tốt bản thân.”

Trước khi đi, không quên nói với ba: “Ba, xin người bớt giận, chú ý thân thể! Con đi trước.”

Hoắc Quốc An hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên cơn giận còn sót lại chưa tiêu.

Tất cả một màn này đều truyền đến tai Hoắc Kỳ Vĩ với Hoắc Kỳ Nghiệp, trong khoảng thời gian gần đây bọn họ cố gắng mua chuộc người hầu nhà cũ, chính vì lấy được mấy tin tức tốt này.

Chuyện ông cụ tức giận ra tay đánh lão Tứ làm cho Hoắc Kỳ Vĩ với Hoắc Kỳ Nghiệp mừng thầm không ngừng, hiếm khi trong lòng cũng cảm khái nói: Lão Tứ cũng có ngày hôm nay sao!

Phương Lệ Hoa không dám chọc giận ông xã nữa, chỉ ngậm rơi lệ, trong lòng tràn ngập hận ý với Tần Lạc hơn, đều do người phụ nữ này! Gia đình đang êm đẹp trở thành chướng khí mù mịt!

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 203: Giúp Anh Bôi Thuốc

Hoắc Kỳ Thành rời khỏi nhà họ Hoắc thì trực tiếp đến nhà Tần Lạc, vừa mới tiến vào cửa thì nhìn thấy Hoắc Gia Tinh với Tần Lạc mỗi người cầm một cái điều khiển từ xa đang chơi trò chơi.

Hai người phối hợp rất ăn ý, không khí cũng đặc biệt tốt.

Hoắc Kỳ Thành có chút ghen tị nói: “Tiểu Tinh, 9 giờ rưỡi, còn chưa đi ngủ?”

Hoắc Gia Tinh liếc nhìn ba, thè lưỡi: “Ba, có phải ba đang ghen tị với con chiếm lấy chị đúng không?”

Sắc mặt Hoắc Kỳ Thành lúng túng, dễ dàng nhìn ra như vậy sao?

Nhóc con thôi! Thật sự không cho ba nó chút mặt mũi!

Tần Lạc giả vờ như không nghe thấy tiếp tục chơi trò chơi, cô chỉ mong sao Tiểu Tinh luôn ở đây, nếu đơn độc ở chung với Hoắc Kỳ Thành lại sẽ giống như tối hôm qua.

Mập mờ lại xấu hổ!

Hoắc Kỳ Thành cho con trai một ánh mắt, Hoắc Gia Tinh lập tức nói: “Chị, chúng ta chơi một ván cuối cùng nữa! Người thua đi tắm trước có được không?”

Tần Lạc gật đầu: “Được.”

Hoắc Kỳ Thành có kích động muốn hộc máu, nhất định con trai cố ý bẻ cong ý mình!

Không có biện pháp, anh chỉ có thể ngồi ở trên ghế sofa chờ bọn họ chơi xong một ván trò chơi này, trên lưng đau đến bồng rập làm cho anh có chút đứng ngồi không yên, dứt khoát đi đến ban công hút thuốc.

Dường như chỉ có ni-cô-tin mới có thể làm giảm bớt đau đớn cho anh...

Anh vừa mới lấy ra một điếu thuốc, thì nghe thấy trong phòng khách truyền đến giọng nói của nhóc con thối: “Chị, em đi tắm!”

Bé cố gắng nói thật lớn, giống như sợ ba đứng ở bên ngoài không nghe được.

Tần Lạc liếc mắt nhìn thấu tâm tư của bé, chỉ có thể giận dữ trợn mắt nhìn bé, Tiểu Tinh từ nhỏ lớn lên với ba, hơn nữa bé vốn muốn giúp ba theo đuổi mình...

Thôi! Thuận theo tự nhiên đi!

Hoắc Kỳ Thành bỏ điếu thuốc vào bao: “Nhóc con thối đi tắm rồi sao?”

Tần Lạc gật đầu: “Anh không cần đi vào giúp con sao?”

Hoắc Kỳ Thành lắc đầu: “Không cần, con sắp sáu tuổi, đã nên học tự tắm một mình rồi.”

Tần Lạc không nói gì, sáu tuổi rõ ràng cũng rất nhỏ, bị anh nói giống như rất lớn.

“Em đi giúp con, phòng tắm nhà em quá nhỏ, em sợ Tiểu Tinh không quen.”

Nói xong, thì đứng dậy đi đến phòng tắm, đơn độc ở một chỗ với anh thực có chút... nguy hiểm.

Hoắc Kỳ Thành muốn ở chung với cô, làm sao có thể để cho cô rời đi, giờ tay giữ chặt cô: “Lạc Lạc, đừng đi.”

Kết quả -

Khi Tần Lạc ngã xuống bàn tay vừa vặn chống đỡ ở trên ngực anh, khiến cho Hoắc Kỳ Thành dựa mạnh vào sofa, đúng lúc tác động miệng vết thương trên lưng anh...

Đau anh “Hí!” một tiếng.

Tần Lạc chú ý đến vẻ mặt khoa trương của anh, không khỏi bĩu môi: “Anh giả vờ!”

Hoắc Kỳ Thành cau mày: “Là đau thật.”

Tần Lạc hừ nói: “Em có nặng như thế sao?”

Nói xong thì giây giụa đứng dậy chuẩn bị rời đi...

Hoắc Kỳ Thành đè cô lại: “Trên lưng anh có vết thương.”

Tần Lạc không thể tin lập lại một câu: “Trên lưng anh làm sao có thương tích?”

Hoắc Kỳ Thành bình tĩnh nhìn cô: “Chắc là cần em giúp xử lý một chút.”

Sau đó, thì bắt đầu cởi hết quần áo xuống.

Mới bắt đầu Tần Lạc còn tưởng rằng anh cố ý đùa giỡn lưu - manh, kết quả khi nhìn thấy vết máu trên áo sơmi anh, trợn mắt há hốc mồm: “Đây là thế nào?”

Hoắc Kỳ Thành ăn ngay nói thật: “Ba anh đánh.”

Tần Lạc mím môi không nói gì thêm, không cần anh giải thích cô cũng đoán được là chuyện gì xảy ra, gần đây tin tức cô với anh xôn xao ở trên mạng, tương đương với mọi người đều biết...

Người trong nhà anh biết sẽ rất phản đối, dù sao gia đình anh phức tạp như thế, từ chuyện Hoắc Cẩm Dương lần trước có thể nhìn ra được.

Vợ tương lai của anh nên giống như Giang Ánh Tuyết mới đúng...

Tâm tình, trong nháy mắt rơi xuống mức thấp nhất.

Rầu rĩ nói: “Cùng đi trên một con đường gập ghềnh bụi gai, đi xuống sẽ chỉ làm người mình đầy thương tích, vẫn muốn tiếp tục sao?”

Hoắc Kỳ Thành vặn cằm của cô, ép cô nhìn thẳng mình, “Mặc kệ con đường tương lai có bao nhiêu bụi gai cùng nhấp nhô, chuyện Hoắc Kỳ Thành anh nhận định thì không có biện pháp quay đầu, ba mẹ anh chỉ là quan niệm tư tưởng cũ có vẻ nặng, anh tin bọn họ sau khi hiểu rõ em nhất định sẽ thay đổi cách nghĩ.”

Tần Lạc cong môi cười khổ: “Quá khó khăn sẽ chỉ làm chúng ta thương tích đầy mình, một khi bị thương quá sâu, lúc đầu...”

Hoắc Kỳ Thành chột cắt ngang cô: “Lạc Lạc, tin tưởng anh! Chúng ta nhất định sẽ qua được cửa ải khó khăn này! Từ nhỏ đến lớn, không phải lần đầu tiên ba anh lấy dây mây đánh anh, em coi như lần này anh diễn khổ nhục kế cố ý bị đánh, dù sao anh cả với anh hai anh như hổ rình mồi nhìn chăm chăm anh, làm cho bọn họ đặc ý cũng được.”

Tần Lạc nắm tay nắm anh một cái: “Lúc này anh còn có tâm tư nói đùa?”

Hoắc Kỳ Thành nhìn cô: “Anh không có nói đùa, từ khi anh sinh ra, thì anh biết tình cảnh của mình, sớm đã thành thói quen.”

Anh nói như nước chảy mây trôi, nhưng Tần Lạc lại cảm thấy bên trong che dấu mãnh liệt, nhà giàu sang quyền thế nói ra dễ nghe, trên thực tế nhiều đâm đá lẫn nhau.

Có thể ngồi vào vị trí người thừa kế tập đoàn Đế An, nhất định là trải qua rất nhiều gian khổ người ngoài chưa từng biết đến...

“Em đi lấy hòm thuốc.”

Tần Lạc đứng dậy đi đến ngăn tủ, đối với nhà họ Hoắc, cô không muốn nói quá nhiều lời.

...

Vết thương trên lưng Hoắc Kỳ Thành từng đường dài một, nhìn thấy ghê người, có thể thấy được người xuống tay nặng bao nhiêu.

Tần Lạc không nhịn được nói: “Từ nhỏ ba anh đánh các anh như thế này sao?”

Hoắc Kỳ Thành gật đầu: “Đây là gia pháp nghiêm khắc nhất, chỉ có phạm vào sai lầm lớn mới có thể lấy ra dây mây.”

Tay Tần Lạc giúp anh khử trùng dùng một chút, phạm vào sai lầm lớn... Như vậy xem ra, hi vọng giữa bọn họ vẫn còn quá xa vời...

Hoắc Kỳ Thành cảm thấy cô tạm dừng: “Lạc Lạc, em phải tin tưởng anh, bây giờ anh cần sự ủng hộ của em nhất, Hoắc Kỳ Thành anh từ nhỏ đến lớn chưa từng sợ cái gì.”

Tạm dừng hai giây: “Chỉ sợ duy nhất chính là... em rời khỏi anh.”

Bốn chữ phía sau rất nhẹ, nhưng Tần Lạc lại cảm thấy tình ý dạt dào trong giọng nói của anh.

Trong lòng không lí do đầy ấm áp, giống như được hạnh phúc vây quanh...

“Chỉ đơn giản khử trùng như vậy có thể bị nhiễm trùng?”

“Không sao, đàn ông da thô.”

“...”

Tần Lạc cầm bông băng nhúng cồn giúp anh khử trùng đơn giản, mỗi một cái cô đều có thể cảm thấy thân thể anh run rẩy, có lẽ cồn là cay, thấm trên máu thịt nhất định rất đau...

Khử trùng xong, Tần Lạc giúp anh bôi thuốc, sau đó dùng băng gạc băng bó lại.

“Em không phải người chuyên nghiệp, đoán chừng băng bó này ngủ một đêm sẽ rơi, hay ngày mai anh đến bệnh viện xem đi, để cho bác sỹ xử lý giúp anh.”

“Không cần, ngày mai rơi em giúp anh băng bó là được.”

“...”

Tần Lạc có chút bất đắc dĩ, người này! Sao nói không thông thế!

Hoặc Kỷ Thành lại nói thêm: “Cơ thể của anh không thể bị những người phụ nữ khác nhìn thấy.”

Tần Lạc: “...”

Đây là Logic gì?

“Lúc này anh chạy đến nói những thứ này không biết là đã quá muộn?”

“Không muộn, cơ thể của anh ngoại trừ mẹ anh, cũng chỉ có em từng nhìn.”

“Xuy!”

Tần Lạc không kìm lòng được phát ra âm thanh khinh thường, mới là lạ! Chuyện ma quỷ này cô mới không tin! Đàn ông đều là động vật suy nghĩ bằng nửa người dưới, hơn nữa con cưng của trời như anh, phụ nữ bên cạnh nhất định nhiều không đếm xuể...

Lời nói ngây thơ này chỉ dụ dỗ mình vui vẻ, đến mức đó sao?

Cô mới không tin!

Hoắc Kỳ Thành từng câu từng chữ nói: “Anh không lừa em, anh không có hứng thú phương diện kia với Giang Ánh Tuyết. Đồng thời, anh những cũng không có hứng thú với người phụ nữ khác, sở dĩ năm đó quyết định tìm phụ nữ sinh con do bên ngoài đồn anh là đồng tính luyến ái, anh cả anh hai lại càng mượn việc này nói với ba, rơi vào đường cùng Ước Hàn mới cho anh chủ ý này.”

Tần Lạc nghe mà trợn mắt há hốc mồm, không dám tin trừng mắt nhìn: “Đồn anh là đồng tính luyến ái?”

Hoắc Kỳ Thành gật đầu: “Ừ, đối tượng còn là tên Đường Triều kia, lúc ấy bọn anh đều rất bất đắc dĩ.”

Tần Lạc càng kinh ngạc: “Đường Triều không phải hoa hoa công tử sao? Anh ta muốn là đồng tính luyến ái thì phụ nữ trên đời này chẳng phải được giải phóng sao?”

Hoắc Kỳ Thành ho nhẹ một tiếng: “Mọi người đồn anh là đồng tính luyện ái, Đường Triều là song tính luyện, cho nên cậu ta buồn bực hơn so với anh, cũng rất tích cực ra chủ ý giúp anh.”

Tần Lạc thiếu chút nữa không bị sặc, Đường triều là song tính luyện? Ha ha...

Hoắc Kỳ Thành còn nói: “Nói thật, anh may mắn người phụ nữ kia là em.”

Tần Lạc tức giận đáp lại một câu: “Em ngược lại hi vọng người phụ nữ kia không phải là em!”

Hoắc Kỳ Thành nhìn về phía cô: “Em không biết là Tiểu Tinh rất đáng yêu sao?”

Tần Lạc ghen hống: “Ngựa con thuộc về một con ngựa đực chứ? Anh không cần lời chuyện cũ của Tiểu Tinh ra!”

Giọng Hoắc Gia Tinh nhất thời truyền đến: “Chị, ba đang nói xấu gì em đấy?”

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 204: Vui Quá Hóa Buồn

Hoắc Gia Tinh vừa tắm xong từ phòng tắm ra ngoài thì nghe thấy một đoạn đối thoại cuối cùng giữa ba với chị, không khỏi mở miệng hỏi, mắt to đen bóng vô tội nhìn hai người ngồi ở trên ghế sofa.

Hoắc Kỳ Thành hắng giọng một cái: “Ba đang cầu hôn chị, muốn kéo con vào hiệu quả sẽ cao hơn, kết quả con hiểu lầm ba như vậy.”

Giọng anh có chút uất ức, giống như thật sự có chuyện như vậy...

Hoắc Gia Tinh nửa tin nửa ngờ liếc nhìn ba, chuyển về phía Tần Lạc: “Chị, ba nói thật vậy không?”

Hoắc Kỳ Thành không thể không ở trong lòng than con trai thật đúng là tiểu thông minh lanh lợi! Lại biết trực tiếp hỏi một người trong cuộc khác mà không phải người làm ba này.

Sắc mặt Tần Lạc lúng túng, muốn cô trả lời thế nào đây?

Thừa nhận Hoắc Kỳ Thành đang cầu hôn, vậy thì tương đương đào cho mình một cái hố nhảy xuống; vạch trần lời nói dối của anh! Lại ảnh hưởng hình tượng của anh ở trong cảm nhận Tiểu Tinh...

Nói tóm lại, quả thật rất khó xử.

Rơi vào đường cùng, Tần Lạc dứt khoát đứng dậy: “Chị đi tắm...”

Dưới tình huống không có cách nào trả lời, rời khỏi đó là thượng sách!

Sau khi cô đi, Hoắc Gia Tinh đặt mông ngồi ở bên cạnh ba, híp mắt nói: “Ba, chị ấy đồng ý chưa?”

Hoắc Kỳ Thành thở dài một tiếng: “Thiếu chút lửa nữa.”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoắc Gia Tinh nhất thời tràn ngập sốt ruột: “A? Cần con ra mặt giúp không?”

Hoắc Kỳ Thành cưng chiều sờ đầu con trai: “Chỉ cần con biểu hiện giống như bình thường là được, ba nhất định có thể theo đuổi được chị.”

Hoắc Gia Tinh nửa tin nửa ngờ nhìn về phía ba, vẻ mặt có chút dăm chiêu nói: “Ba, con cảm thấy gần đây ba càng ngày càng tự tin rồi.”

Vẻ mặt Hoắc Kỳ Thành đặc ý: “Đương nhiên! Nhưng về sau con phải đổi cách xưng hô gọi "Mẹ" rồi.”

Hoắc Gia Tinh chớp chớp mắt: “Con chỉ thích gọi chị!”

Vẻ mặt Hoắc Kỳ Thành nghiêm túc giáo dục con trai: “Không phải con rất hi vọng chị ấy trở thành mẹ con sao? Hơn nữa một khi ba kết hôn với chị, con không thay đổi cách xưng hô sẽ khiến cho người ngoài hiểu lầm, bên ông nội bà nội chỉ biết đổ trách nhiệm ở trên người chị gái, con muốn nhìn thấy như vậy sao?”

Hoắc Gia Tinh hiểu chuyện lắc đầu: “Không muốn!”

Hoắc Kỳ Thành nhìn vẻ mặt con trai thì cảm thấy thỏa mãn “Trẻ nhỏ dễ dạy”, “Ừ, từ giờ trở đi, con phải nhiều biểu hiện ra ở trước mặt bà nội con rất thích chị gái trở thành mẹ con, chỉ có chúng ta cùng cố gắng, nguyện vọng mới có thể thực hiện.”

Hoắc Gia Tinh gật đầu giống như gà con mổ thóc: “Vâng!”

...

Để cho vóc người to lớn của Hoắc Kỳ Thành nằm ở trên ghế sofa quả thật rất làm khó anh, hơn nữa trên lưng anh bị thương, Tần Lạc liền có chút lo lắng.

Sau khi tắm xong cô lại cầm chăn ra ngoài: “Cho anh.”

Vẻ mặt Hoắc Kỳ Thành lập tức giả vờ vô tội rất đáng thương: “Sô pha này quá nhỏ, anh căn bản không thể xoay người, chân cũng duỗi không thẳng...”

Tần Lạc liếc anh một cái: “Vậy thì ngã ra đất nghỉ.”

Ánh mắt Hoắc Kỳ Thành càng thêm ai oán: “Đây là mùa đông...”

Tần Lạc nhìn dáng vẻ của anh nói: “Trên lưng anh có vết thương ngủ sô pha quả thật không ổn, nếu không anh trở về đi!”

Khi nghe thấy câu phía trước, Hoắc Kỳ Thành nhướng mày vui mừng, nghĩ thầm, rốt cục mình hết phải chịu đựng rồi...

Kết quả, một câu phía sau trực tiếp dập tắt tâm tình anh đang tốt xuống.

Cái gì gọi là vui quá hóa buồn?

Đây là ví dụ điển hình!

Lập tức rầu rĩ nói: “Anh vẫn nên chấp nhận cả đêm ở trên ghế sofa!”

Tần Lạc vô tội nhìn anh: “Anh xác định phải ngủ ở chỗ này...! Sẽ không tốt cho thương thế của anh!”

Hoắc Kỳ Thành chỉ có thể vô hạn uất ức lắc đầu: “Bản thân anh sẽ chú ý.”

Tần Lạc “A...” một tiếng, rồi xoay người trở về phòng.

Chỉ để lại vẻ mặt cô đơn đáng thương của người đàn ông nào đó...

Đêm dài dằng dặc, lại muốn dầy vò rồi...

Sau năm mới rất nhiều chuyện đã thay đổi, tình cảm giữa Hoắc Kỳ Thành với Tần Lạc dần dần phát triển thuận lợi, Tống Tư Bạch cùng Cảnh Uyển vẫn như lúc trước, mập mờ không tiến lên.

Đường Triều dò xét Tống Tư Kỳ vài lần đều không tiến triển chút nào, cũng khiến anh ta hoài nghi mình đêm đó nhận lầm người, để cho anh ta ngoài ý muốn, gần đây em trai Đường Dục với Tống Tư Kỳ đi lại rất thân mật...

Gần đây Lâm Lạc Đông một lòng chôn vùi vào công việc, chỉ có bận rộn mới có thể làm cho anh ta quên một việc cùng người, nếu không thì một màn đêm ba mươi lun hiện lên ở trong đầu mình...

Không gạt đi được!

Còn thái độ người phụ nữ kia là quan trọng nhất, nghĩ lại anh ta vô cùng căm tức!

Buổi tối, lại là xã giao không trốn được.

Lâm Lạc Đông đã quen mỗi lúc trời tối uống đến say khướt ở trên bàn cơm mới trở về, đêm nay vốn tưởng rằng lại giống một ngày không thú vị, kết quả lại gặp một người phụ nữ làm anh ta ngày đêm nhớ.

Tô Nhiễm cũng không ngờ khách hàng lớn thần bí mà Lục tổng nói chính là Lâm Lạc Đông, trước khi đến còn cố ý dặn cô nhất định phải nghĩ

biện pháp để cho đối phương nhìn trúng phương án thiết kế công ty bọn họ...

Vốn, Tô Nhiễm rất nắm chắc.

Nhưng, đối phương là Lâm Lạc Đông, hơn hai mươi ngày trước hai người đã xảy ra không vui như vậy...

Cũng không biết mọi người cố ý hay vô ý, vậy mà cuối cùng cùng Tô Nhiễm với Lâm Lạc Đông ngồi ở vị trí liền nhau, Lục tổng từ đầu đến cuối tươi cười, bữa tiệc đêm nay ông ta đã hao phí rất nhiều tâm tư mới mời Lâm thiếu đến, vì có thể để cho Lâm thiếu nhìn trúng phương án thiết kế công ty bọn họ.

Trong lòng Tô Nhiễm rất buồn rầu, nếu cô biết Lâm Lạc Đông là khách hàng lớn thần bí đêm nay cô nhất định không đến.

Quá lúng túng! Lại phải tươi cười rạng rỡ với anh, coi anh như “Thượng Đế”, quả thật là...

“Lâm thiếu, tôi kính anh.”

“Lâm thiếu, có thể ở khoảng cách gần nhìn thấy người chính vinh hạnh của chúng tôi.”

...

Không ít tiếng vuốt móng ngựa liên tiếp, vẻ mặt Lâm Lạc Đông luôn hờ hững mà lạnh lùng, không có bất kỳ lên xuống gì, chỉ là ngẫu nhiên khi nhìn về phía Tô Nhiễm sẽ hiện ra một chút tươi cười rất rõ, ngăn ngui không bị kẻ nào phát hiện.

“Tô tiểu thư, cô đang nuôi cá vàng sao? Chạy một vòng rượu đỏ trong chén còn chưa thấy đấy.”

Người nói lời này không phải không có ý tốt, trên bàn rượu mà! Tất cả mọi người thích vui đùa một chút, Tô Nhiễm cũng không nói gì, cô đã thành thói quen...

Nhưng ấn tượng giao thừa lần đó rất khắc sâu!

Người đàn ông nào đó nói sau khi cô uống một chút rượu lời nói và cử chỉ quả thật làm cho cô ghen hòng nhìn trần trời, đêm nay anh lại đang ở đây, quả thực rất...

Chỉ có thể tự giễu nói: “Tôi không uống được rượu này, chỉ có thể nuôi cá vàng, hi vọng không làm mọi người phiền lòng.”

Cô khéo léo tươi cười, theo lý thuyết mọi người sẽ không tìm hiểu, nhưng vẫn có người không đồng ý, “Không biết mọi người đã nghe qua một câu này chưa, người càng nói mình không thể uống thật ra càng có thể uống, tôi nhìn Tô tiểu thư rõ ràng cho thấy không muốn uống!”

“Tôi cũng nhìn như vậy! Tô tiểu thư cô không muốn uống với chúng tôi như thế nào, cũng phải uống vài chén với Lâm thiếu đi!”

Vì thế, đề tài lại dẫn về phía Lâm Lạc Đông vẫn luôn ung dung lạnh lùng, dù sao anh ta mới đúng là nhân vật chính đêm nay.

Chỉ là, anh có ấn tượng khắc sâu với dáng vẻ Tô Nhiễm say rượu, cho nên đáy mắt anh ta hiện ra một chút không vui, không phải với Tô Nhiễm, mà là đối những người giật dây cô uống rượu.

Một vị quản lý khác rất biết nhìn mặt gửi lời, ông ta lập tức nâng chén giảng hòa: “Tôi thấy Tô tiểu thư là người thẳng thắn, cô ấy nói không thể uống rượu vậy nhất định là tửu lượng không được, mọi người cần gì phải làm khó một cô gái? Đến, cùng uống một chén.”

Trên bàn cơm nói nhiều nhất là chuyện làm ăn, mọi người anh đến tôi đi thường xuyên sẽ qua lại, giữa đàn ông uống rượu đều thích lôi kéo phụ nữ, lại hết sức bình thường.

Tô Nhiễm dứt khoát đứng lên, rót cho mình một ly đầy: “Cảm ơn các ngài thông cảm, con người tôi rất thẳng thắn, không thể uống chính là không thể uống, nếu tất cả mọi người cảm thấy tôi đang nuôi cá vàng, tôi đây liền kính mọi người một ly, tôi cạn trước, mọi người tùy ý.”

Cô nói được thì làm được, một ngụm uống cạn ly rượu, sau đó cười xin lỗi về phía mọi người, ngồi xuống.

Nếu đến đây, những người đó không uống giống như không đồng ý bỏ qua?

Có cô lôi kéo, không khí lập tức sinh động.

toàn bộ hành trình sắc mặt Lâm Lạc Đông lạnh lùng, đêm nay anh bị mời rượu cũng chỉ nhấp một ngụm nhỏ, không thiên vị, làm cho người ta không nhìn ra vui buồn của anh.

Một bữa cơm, Tô Nhiễm ăn thật sự tâm nhét, hơn nữa tác dụng rượu đỏ rất chậm, cô viện cớ đi toilet.

Cô rời đi chưa được một lúc, thì Lâm Lạc Đông nhận được một cú điện thoại đi ra ngoài.

Nhận điện thoại xong Lâm Lạc Đông không trở về phòng nữa, mà đi toilet, mới vừa đi đến cửa thì gặp Tô Nhiễm từ bên trong đi ra.

Tô Nhiễm cũng thấy anh, bỗng nhiên không hề đoán trước ợ hơi rượu, hai gò má vẫn đỏ bừng, con người trong trẻo như che một tầng sương, có lòng tốt nhắc nhở: “Anh đi nhầm toilet rồi.” ()

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 205: Sao Không Biết Xấu Hổ Đến Trình Độ Đây?

Khóe môi Lâm Lạc Đông cong lên độ cung châm chọc: “Mỗi lần em ở trên bàn rượu đều ra sức như vậy? Uống đến say khướt tùy tiện bắt một người người đàn ông liền say khướt?”

Lời của anh làm cho Tô Nhiễm vô cùng bất mãn, vươn bàn tay trắng nõn ra chọc ở trên ngực to lớn của anh: “Khốn kiếp! Anh đang nói cái gì!”

Lâm Lạc Đông bắt được tay cô, lại còn đến gần hai bước: “Có phải anh nói sự thật không, không phải trong lòng chúng ta đều biết rõ sao?”

Tô Nhiễm buồn bực lấy ngón tay mình ra: “Không cần thừa dịp bản tiểu thư uống rượu liền động tay động chân, cẩn thận tôi bẻ cánh tay của anh!”

Cô rất khí phách nói, mới vừa nói xong lại ợ hơi rượu, Lâm Lạc Đông nhìn dáng vẻ say khướt vô cùng đáng yêu, rất giống một con mèo con lười biếng.

Nhìn thấy dáng vẻ cô sau khi say rượu khác với bình thường, bỗng nhiên Lâm Lạc Đông lại không tức giận được, bây giờ so đo với cô hoàn toàn chính là một quyền đánh vào bông, chẳng có tác dụng gì...

Lập tức kéo cô qua, giọng không tự giác ôn nhu: “Ngoan, em uống say rồi.”

Tô Nhiễm kháng cự vùng vẫy nói: “Tôi không có say! Anh không cần dẫn đường sai tôi!”

Lâm Lạc Đông có chút buồn cười, lần trước anh chỉ từng gặp tình trạng cô sau khi uống rượu, cho nên lần này đương nhiên cũng giống trước...

Thì không phí vô mồm với cô nữa, trực tiếp bồng cô lên.

Bỗng nhiên bay lên trời Tô Nhiễm hoảng sợ, đợi phản ứng kịp thì đã được ôm đi vài bước, cô không thuận theo đám anh: “Thả tôi xuống! Anh còn như vậy tôi sẽ báo cảnh sát!”

Lâm Lạc Đông không quan tâm đến tiếng la om sòm của cô, lập tức đi đến thang máy riêng của anh, sau khi lấu vân tay, thang máy mở ra, anh vừa đi vào, Tô Nhiễm liền hung hăng cắn ở trên bả vai anh một cái, anh bị đau thiếu chút nữa buông tay...

Không khỏi trách mắng: “Yên tĩnh chút!”

Cảm thấy bị mắng Tô Nhiễm lại càng không vui, sử dụng toàn bộ sức mạnh giãy thoát từ trên người anh ra, một cước đá qua không chút suy nghĩ, lại bị Lâm Lạc Đông bắt được mắt cá chân của cô, càng ngày càng quá đáng - -

Một cánh tay anh ấn cô trên vách tường trong thang máy, tay kia nắm mắt cá chân cô không buông ra, mà là giơ cao lên...

Vì thế, Tô Nhiễm mặc váy cứ như vậy bại lộ, cô xấu hổ giận dữ: “Biến thái! Anh buông ra! Có bản lĩnh chúng ta đơn đấu!”

Lâm Lạc Đông liếc xéo cô: “Đơn đấu?”

Vừa nói vừa chậm rãi vuốt ve cẳng chân bóng loáng của cô, từ dưới lên trên, lòng ngón tay thô ráp đến chỗ nào đều làm cho Tô Nhiễm run rẩy,

trong lòng cô không khỏi khinh bỉ mình, uống chút rượu vào cô trở nên đặc biệt mẫn cảm, người khác khẽ đụng, lỗ chân lông toàn thân cô giống như mở ra...

“Đồ con rùa! Lấy tay heo của anh ra! Anh lên trên nữa tôi sẽ không...”

Tô Nhiễm còn chưa nói xong, Lâm Lạc Đông đã lại lấn đến gần vài phần, chân của cô cũng bị anh ác ý mở ra, mặc dù cô có kỹ thuật khiêu vũ, nhưng tách chân ra thời gian dài như vậy vẫn rất khó chịu, hơn nữa bị một người đàn ông...

Lâm Lạc Đông tà ác nhếch môi, nhìn gần cô: “Em muốn như thế nào? Em cảm thấy em có thể đấu được với anh sao?”

Nếu có thể, Tô Nhiễm hận không thể cời giày cao gót ra hung hăng đánh trên mặt ở Lâm Lạc Đông, thật sự rất ghét người đàn ông thối này!

“Đồ con rùa! Tôi muốn nhắc chân của anh lên như thế này để cho anh cảm nhận? Có bản lĩnh hai chúng ta trao đổi cho nhau! Khi dễ con gái được coi là cái gì!”

Khóe môi Tô Nhiễm hừ lạnh, vẻ mặt coi thường hành vi của anh.

Khóe môi Lâm Lạc Đông giật giật, cô gái này có lối suy nghĩ quả nhiên kỳ lạ làm cho người ta không đành lòng nhìn thẳng, nhưng mình sẽ không mắc mưu, để cho cô nhắc chân mình như vậy...

Hình ảnh thật đẹp, anh thật sự không dám tưởng tượng...

Chỉ uống say cô mới nói được lời này, đối lại những người khác, đã sớm bị anh hung hăng trả đũa rồi...

“Chuyện nhắc chân này, anh làm là được.”

Lâm Lạc Đông bình tĩnh tự nhiên nói ra những lời này, Tô Nhiễm tròn mắt, sao không biết xấu hổ đến trình độ này?!

Gầm thét: “Buông ra! Có bản lĩnh anh cũng thử tư vị này!”

Bình tĩnh như Lâm Lạc Đông, khóe môi cũng không nhin được giật giật, cô gái này, cô đang cố ý dồn ép mình sao? Lập tức đề cô: “Uống say nên có dáng vẻ say, đừng nói mê sảng.”

Tô Nhiễm giận, vừa mới chuẩn bị phun lên mặt anh, cửa thang máy mở ra...

Lâm Lạc Đông quyết đoán nâng người của cô lên, để cho cô “cười” ở trên người mình.

Tô Nhiễm rất phần nộ, nhưng chân trái bị anh nâng lên lâu, có chút tê rần, muốn tránh thoát cũng không còn sức lực, hai tay chỉ có thể nắm thành quyền hung hăng đánh anh, sức của cô đối với Lâm Lạc Đông mà nói, giống như gãi ngứa, một chút tính công kích cũng không có.

“Khốn khiếp! Thả tôi xuống!”

“Đồ dê con! Anh dám dùng sức mạnh với tôi, tôi sẽ phế anh đi!”

Mặc kệ Tô Nhiễm mắng cái gì, mặt Lâm Lạc Đông luôn lạnh lùng không liếc mắt một cái, cũng may phòng anh cách cửa thang máy rất gần, đi vài bước thì tới.

Mắt thấy người đàn ông nào đấy lấy thẻ từ để mở cửa, Tô Nhiễm liều mạng giãy giụa...

Trong hỗn loạn, thân thể cô đụng vào trên tường, mặc dù không mạnh, nhưng đủ để cô thanh tỉnh một chút, lập tức nghĩ đến chuyện phát sinh liên tiếp đêm nay.

Vốn bị Lục tổng kéo đến để nói chuyện với một khách hàng lớn, kết quả khách hàng lớn đó chính là Lâm Lạc Đông, lúc ấy cô đã muốn tông cửa xông ra, chỉ tiếc sự chuyên nghiệp hàng ngày rèn luyện của cô không cho phép...

Đêm nay cô chỉ là ngà ngà say, cho nên rất dễ dàng thanh tỉnh, không giống lần trước, cô hoàn toàn không nhớ rõ phát sinh chuyện gì.

Giờ phút này, trong đầu cô nhanh chóng vận chuyển - -

Lâm Lạc Đông rất hài lòng cô đã yên tĩnh lại, giờ phút này hai má cô đỏ bừng, môi đỏ mọng dẫu lên, làm cho anh có dự vọng muốn hôn một cái.

Tâm động không bằng hành động!

Còn chưa hôn xuống, bỗng nhiên cô hét lên một tiếng, giống như thấy cái gì kinh khủng.

Lâm Lạc Đông nghi ngờ nhìn cô một cái, phát hiện hai mắt cô hoảng sợ nhìn phía sau anh, ánh mắt kia không giống như giả vờ, không khỏi gợi lên lòng hiếu kỳ của anh, hơi quay người - -

Ngay lúc nghìn cân treo sợi tóc này, Tô Nhiễm nhanh chóng mở cửa chạy ra ngoài, cô mới không cần lại phát sinh quan hệ với người đàn ông khốn kiếp này một lần nữa, một lần đủ rồi, tuyệt đối không thể có lần thứ hai!

Thật ra, cô cũng không biết lần trước là Lâm Lạc Đông lừa gạt cô, đêm đó bọn họ chỉ rất đơn thuần “Ngủ” một đêm.

Nghe thấy tiếng mở cửa phòng, thì Lâm Lạc Đông biết mình bị cô lừa, quyết đoán đuổi theo, cùng với một tiếng “Đi tìm chết!”

Một đôi giày cao gót đập về phía chính diện anh, anh vội vàng lắc mình né tránh, nếu bị nện trúng thì thiệt thòi lớn.

Nhìn bóng lưng người phụ nữ nào đấy biến mất, vẻ mặt Lâm Lạc Đông âm trầm.

Thoát được ma trảo Tô Nhiễm khắp khiêng đi đến bên đường đón xe, quần áo cô không chỉnh tề không thích hợp trở về bữa tiệc, chỉ có thể gửi tin nhắn cho Lục tổng, nói thân thể mình không thoải mái đi về trước.

Tin nhắn Lục tổng rất nhanh trả lời lại, không có trách tội cô, lại còn bảo cô nghỉ ngơi cho tốt.

Tô Nhiễm nghĩ thầm: Lục tổng sẽ không hiểu lầm cái gì chứ?

Nhưng giờ phút này cô cũng không có tâm tư suy nghĩ những thứ này, khẩn trương về nhà tắm nước nóng mới là việc cấp bách, bị gió lạnh bên ngoài thổi qua, cô đã hoàn toàn thanh tỉnh rồi.

Đón xe vài phút cũng không gọi được, cô không khỏi có chút căm tức, đúng lúc điện thoại đi động vang lên, là Cố Nam Giang gọi tới.

“Nhiễm Nhiễm, em đang ở đâu?”

“Đang gọi xe, đang chuẩn bị đi về.”

“Cho anh địa chỉ, anh đi đón em.”

“Nam Giang, có quá phiền hà không.”

“Nhiễm Nhiễm, anh hi vọng em có thể thường xuyên phiền hà anh, mà không phải mỗi lần đều khách khí.”

“Nam Giang, thật xin lỗi “

“Được rồi, đúng lúc anh làm việc ở bên ngoài, ngoan, gửi địa chỉ cho anh.”

“Em mở cửa khách sạn Lệ Cảnh.”

“Đứng ở đó đừng nhúc nhích, năm phút nữa anh đến.”

“Ừ”

Cúp điện thoại, trong lòng Tô Nhiễm không nói lên được là cảm giác gì, đối với Cố Nam Giang, làm sao cô không hiểu tâm tư của anh, nhưng từ đầu đến cuối là

Giữa lúc cô hoảng hốt, xe của Cố Nam Giang đến, vừa vặn dừng ở bên cạnh cô.

Tô Nhiễm mở cửa xe đi lên, Cố Nam Giang chú ý tới một chân cô không đi giày, không khỏi hỏi: “Xảy ra chuyện gì hả?”

Tô Nhiễm mỉm cười giống như người không có việc gì: “Giày cao gót thôi! Thường xuyên đi tới đi lui liên không cẩn thận bị mắc kẹt, không sao!”

Cố Nam Giang cũng không hỏi nhiều nữa: “Con gái không cần quá liều mạng.”

Tô Nhiễm mím môi không lên tiếng, bên trong xe lâm vào trầm mặc.

Khi Lâm Lạc Đông cầm một chiếc giày cao gót khác đuổi tới, vừa hay nhìn thấy Tô Nhiễm lên xe của Cố Nam Giang.

Trong nháy mắt đó, thiếu chút nữa anh làm biến dạng giày cao gót cầm trong tay.

Tự giấu thâm nghĩ: Anh thật sự là bị coi thường!

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 206: Sao Anh Lại Ở Đây?

Tần Lạc ở nhà nghỉ ngơi vài ngày thì nhận được điện thoại của công ty bảo cô đi công tác ở Dubai, cô đồng ý không chút do dự.

Đối với cô mà nói, lần này đi công tác vừa đúng lúc, còn ở nhà nữa, người muốn mốc meo rồi.

Quan trọng hơn là, trong khoảng thời gian này mỗi ngày Hoắc Kỳ Thành đều lắc lư ở trước mắt cô, quan hệ của hai người càng mập mờ không rõ.

Cho nên, cô cần nhanh chóng đi công tác một lần để điều tiết.

Lúc ngồi trên máy bay, cô mới gửi tin nhắn cho Hoắc Kỳ Thành: Em phải đi công tác ở Dubai một tuần, em đã nói cho Tiểu Tinh rồi.

Sau đó, tiếp viên hàng không xinh đẹp đến nhắc nhở những hành khách tắt thiết bị điện tử lại.

Mười phút sau, Hoắc Kỳ Thành mới nhìn thấy tin nhắn này cái, chờ khi anh gọi điện qua, Tần Lạc đã tắt điện thoại, sắc mặt anh nhất thời thâm trầm như nước.

Mà ở công ty, quả thật anh không thể đi được.

Trình Sâm gõ cửa tiến vào: “Boss, còn 2 phút nữa đến hội nghị.”

Ngón tay Hoắc Kỳ Thành xoa nhẹ mi tâm: “Tôi biết rồi.”

Àm biết, hội nghị hôm nay còn khó ứng phó hơn so với Hồng Môn Yến, gần đây tần suất anh xuất hiện trên tin tức quả thật rất cao, dẫn đến không ít người bất mãn, tất cả mọi người đến hôm nay chờ xen truyện cười của anh.

Bỗng dưng, khóe môi anh hiện lên nụ cười bí hiểm, lập tức đứng dậy rời khỏi văn phòng.

Trong phòng họp.

Vui vẻ nhất hôm nay là hai ba con Hoắc Kỳ Vĩ, Hoắc Kỳ Nghiệp với Hoắc Kỳ Lan chỉ đơn thuần ngồi ở kia xem trò vui.

Chuyện phát triển đến một bước này, bọn họ chỉ có tranh thủ lợi ích cá thân lớn nhất mới là thượng sách, giúp ai cũng không nhất định có thể chiếm được thứ tốt.

“Hoắc tổng, dự án chúng ta hợp tác với tập đoàn Ranst đã nói tới một bước cuối cùng, nhưng gần đến giờ ký hợp đồng thì bọn họ lại thay đổi rồi.”

Về mặt phó tổng giám đốc Lý không cam lòng báo cáo tình hình công tác bên mình.

Ông ta vừa dứt lời, thì những cán bộ cao cấp đang ngồi bắt đầu xì xào bàn tán, ánh mắt vẫn luôn nhìn về phía Hoắc Kỳ Thành ở vị trí trung tâm.

Anh giống như không nghe thấy tiếp tục mở miệng: “Phòng khai thác ở nước ngoài gần đây có hạng mục gì mới không?”

Tổng phụ trách khối này nói: “Hạng mục gần đây đều tiến hành tương đối chậm, mặc dù trước kia phát triển thế cũng không tệ lắm, một số mặt gần đây ít nhiều cũng chịu ảnh hưởng.”

Về mặt anh ta muốn nói lại thôi làm cho trong lòng tất cả người đang ngồi ở đây đều hiểu.

Rất nhanh, liền có người nói ra: “Hoắc tổng, gần đây có rất nhiều dự án công ty chúng ta hợp tác đều gặp phải trở ngại, nói chuyện không nên nói, đều là tin tình cảm của ngài ảnh hưởng.”

“Hoắc tổng, không phải chúng tôi can thiệp cuộc sống cá nhân của ngài, dù sao ngài cũng là nhân vật công chúng, mỗi tiếng nói cử động đều được mọi người nhìn, trước cùng nhị tiểu thư nhà họ Giang quả thật đẹp đôi, đối với ngài cùng công ty chúng ta đều có ảnh hưởng rất tốt, mà lúc này “

“Đúng vậy! Người phụ nữ kia vừa nhìn chính là kẻ ham tiền, Hoắc tổng ngài qua lại với người phụ nữ như vậy chỉ làm giảm danh dự của bản thân.”

Đề tài này một khi mở ra, thì những cán bộ cao cấp công ty anh một lời tôi một câu thảo luận.

Hoắc Kỳ Vĩ yên tĩnh ngồi ở kia dùng trà, ở ngoài mặt không biến sắc, nhưng trong lòng đã sớm vui như hoa nở, ông ta chỉ mong sao tất cả mọi người công khai lên án Hoắc Kỳ Thành, sau đó kích thích nhiều người tức giận.

Hoắc Cẩm Dương chỉ là nghe mọi người nói, cũng không phát biểu cái gì.

Chờ mọi người nói xong, Hoắc Kỳ Thành mới chậm rãi nói: “Ý kiến các vị cổ đông tôi đều đã rõ, nhưng vấn đề cá nhân tôi, không cần các người tới phán xét.”

Một câu rõ ràng lạnh lùng, làm cho mọi người không lời nào để nói.

Những cổ đông đưa mắt nhìn nhau, về mặt cùng đáy mắt cũng có chút không vui, bởi vì cảm thấy lời nói của mình không chịu tiếp thu.

Lúc này Hoắc Kỳ Vĩ mới hắng giọng một cái: “Em Tư! Thật ra mọi người là có lòng tốt, cuộc sống cá nhân gần đây của em quả thật rất hot, khó tránh khỏi sẽ dẫn đến quần chúng bàn tán cùng quan tâm. Nếu em là người bình thường, hẹn hò với ai thì không sao cả, nhưng dù sao em cũng là người đứng đầu "Tập đoàn Đế An", mỗi tiếng nói hành động của em đều thay mặt cho tập đoàn chúng ta! Còn như vậy tiếp, danh dự cùng thị trường chứng khoán công ty chúng ta cũng sẽ phải chịu ảnh hưởng.”

Ông ta tận tình khuyên bảo nói, vẻ mặt như “là vì tốt cho em cùng chúng ta “.

Hoắc Kỳ Thành đương nhiên biết trong bụng anh cả có chủ ý gì, vẻ mặt lạnh nhạt: “Anh cả nói rất đúng, về mặt này em sẽ có biện pháp.”

Anh không chút để ý nói, coi như rác không thèm để ý, lại coi như nghe lọt.

Hoắc Kỳ Vĩ có tức giận cũng không có thể phát, buồn bực uống ngụm trà, liếc mắt ra hiệu cho vị cố đông nào đó ở đối diện.

Đối phương lập tức nói: “Hoắc tổng, gần đây công ty gặp phải nhiều vấn đề nan giải như vậy, từng hạng mục đều bị ảnh hưởng, một mình ngài phân thân không phải biện pháp, gần đây Đại công tử biểu hiện rất tốt, tôi cảm thấy được anh ấy có thể nhận một phần hạng mục.”

Rất nhanh, liền có nguồ phụ họa nói: “Tôi cũng đề cử Đại công tử, năng lực của anh ấy mọi người đều quá rõ ràng.”

“Đại công tử vốn là cháu ruột của Hoắc tổng, hai người phối hợp với nhau nhất định sẽ mang đến cho công ty chúng ta lợi ích lớn hơn nữa.”

“Đúng! Hôn nhân của đại công tử thành công, tam tiểu thư nhà họ Giang có hiền đức lại là nữ cường nhân, về mặt này tăng thêm không ít.”

Một màn này, dường như Hoắc Kỳ Thành đã sớm dự liệu đến, vẻ mặt anh lạnh nhạt nhìn vẻ mặt đặc sắc của từng người, cũng chỉ vào lúc này, mới nhìn ra được bản chất của một người.

“Tốt! Nếu tất cả mọi người đề cử Cẩm Dương, vậy thì để cho nó phụ trách dự án hợp tác với tập đoàn Ranst trước. Không có gì việc thì tan họp.”

Dứt lời, Hoắc Kỳ Thành đứng dậy rời đi.

Còn có cổ đông đang chuẩn bị nói cái gì lại nhận được ánh mắt Hoắc Kỳ Vĩ, lập tức im miệng.

Hoắc Kỳ Nghiệp vừa lúc bắt được một chi tiết, thì ông ta biết hội nghị hôm nay anh cả đã âm thầm chu - toàn, hoàn toàn chính là sân nhà của anh ta với con trai!

Thật không biết em Tư nghĩ thế nào!

Lại để Hoắc Cẩm Dương phụ trách dự án hợp tác với tập đoàn Ranst, đó là miếng công việc béo bở mà mọi người đều muốn tiếp nhận, làm tốt sẽ được danh dự cùng tiền tài.

Trong lòng ông ta khó tránh khỏi có chút không thoải mái.

So với việc của ông ta không thoải mái, thì ngược lại vẻ mặt Hoắc Kỳ Vĩ đầy vui vẻ, đoạt lấy vị trí người thừa kế từ trong tay Hoắc Kỳ Thành, vốn cần từng bước một, quá sốt ruột cũng không được!

Cho nên, hôm nay bước đầu tiên đi rất tốt!

Sau khi tan họp, hai ba con liền đi vào văn phòng của bọn họ.

“Cẩm Dương, com cũng nhìn thấy cục diện ngày hôm nay, chú ba con trên cơ bản đã mất chỗ dựa, chỉ cần con cố gắng, thì vị trí kia là của con! Cho nên dự án hợp tác với tập đoàn Ranst lần này chúng ta chỉ có thể thành

công không được thất bại! Sau khi trở về phải thương lượng nhiều với Ánh Thần biết không?”

Hoắc Kỳ Vĩ vẫn có chút lo lắng cho con trai, cố ý nhấn mạnh để cho nó trở về thương lượng với con dâu.

Về một số mặt, ông biết tâm kế con trai không bằng con dâu, cho nên đặc biệt dựa vào con dâu.

Nhưng lời này nghe vào trong tai Hoắc Cẩm Dương cũng có chút không thoải mái, tại sao tất cả mọi người cảm thấy anh ta vô dụng, Giang Ánh thần có năng lực như thế sao?

“Ba, tự con có thể làm được!”

Giọng của anh ta có chút nặng, thậm chí còn không kiên nhẫn.

Hoắc Kỳ Vĩ không biết mình chọc đến con trai, vẫn dương dương đắc ý nói: “Tự tin là chuyện tốt, nhưng đừng tự tin quá mức.”

Hoắc Cẩm Dương không muốn nghe tiếp: “Ba, con còn có chút việc đi trước.”

Hoắc Kỳ Vĩ gật đầu: “Ừ, con đi đi!”

Hoắc Kỳ Thành vừa mới vào văn phòng, thì anh hai Hoắc Kỳ Nghiệp vào theo, vẻ mặt không tức giận nói: “Em Tư, anh cả hôm nay cũng hơi quá đáng! Đây rõ ràng chính là cố ý kết hợp nhóm người cổ đông ép em phân quyền!”

Hoắc Kỳ Thành đốt cho mình một điếu thuốc, đứng ở trước cửa sổ nhìn dòng xe như nước phía dưới: “Mặc dù sự thật như vậy, nhưng anh cần có lý, nói em không thể phản bác được, em lại có biện pháp nào?”

Hoắc Kỳ Nghiệp vội vàng nói: “Em hoàn toàn không cần thiết giao dự án hợp tác với tập đoàn Rans cho Cẩm Dương! Tùy tiện tìm hạng mục khác không được sao?”

Hoắc Kỳ Thành nhún mày liếc nhìn anh hai: “Cho Cẩm Dương một cơ hội rèn luyện cũng được, dù sao nó còn trẻ, có tiềm lực hơn so với chúng ta!”

Trong lòng Hoắc Kỳ Nghiệp bị đình trệ, cũng không biết lời này là có ý gì: “Em Tư, nói ra em lớn hơn Cẩm Dương sáu tuổi, trẻ giống nó! Già chính là anh!”

Trong lời nói của ông ta hàm chứa rất nhiều cảm xúc.

Hoắc Kỳ Thành ngẫm hiểu, cũng không nói nhiều: “Anh hai già chỗ nào? Bốn mươi năm mươi tuổi đang là tuổi sung sức của đàn ông.”

Sau khi Hoắc Kỳ Vĩ biết được em hai vào phòng làm việc của em Tư, khinh thường hừ một câu: “Bây giờ biết bám víu thằng Tư để cứu mạng rơm rạ rồi hả? Chỉ tiếc tính toán của mày đời này đều sẽ không đánh đúng!”

Hai ngày trước vừa đến Dubai bề rộn nhiều việc, dường như mỗi đêm Tần Lạc đều phải tăng ca, xong việc đã rất trễ, hơn nữa giờ giấc trong nước có chênh lệch, nên cô chưa gọi điện thoại cùng gửi tin nhắn cho ba con Hoắc Kỳ Thành.

Ngược lại Tiểu Tinh có gửi tin nhắn cho mình, nhưng người đàn ông nào đấy lại không đôi câu vài lời.

Trong khoảng thời gian này cô thường xuyên chú ý tin tức, tập đoàn Đế An gần đây giống như có không ít tin tức xấu, thị trường chứng khoán cũng xuống không ít.

Mọi người quy kết tất cả những lỗi này cho Hoắc Kỳ Thành, nói anh chia tay với Giang Ánh Tuyết là quyết định không sáng suốt, tâm trí bị hồ ly tinh mê hoặc, ngay cả công ty cũng không cần.

Nhìn thấy những lời đồn đại này, lòng Tần Lạc như dao cắt, đồng thời cũng có chút sợ hãi những lời đồn đại internet này, rõ ràng cô cái gì cũng chưa làm, rõ ràng cô có được thành tích cao cùng năng lực làm việc tài giỏi, nhưng bởi vì cô không phải thiên kim nhà giàu có, liền bị mọi người gạt bỏ.

Gán éprất nhiều tên ở trên người cô!

Đủ loại vũ nhục, không chịu nổi.

Giống như nước lũ hắt về phía cô.

Tiểu kim cũng nhìn ra cô không vui, an ủi: “Lạc Lạc, mọi người chỉ ghen tị cô là người phụ nữ của Hoắc Tứ thiếu thôi! Bây giờ mọi người như vậy, ghen tị làm cho người ta trở nên mất đi lý trí, cô không cần quá để ý.”

Tần Lạc gật đầu, Tiểu Kim là cô gái tốt thiện lương đơn thuần.

“Ừ, cảm ơn cô.”

“Lời người đáng sợ, nhưng lời đồn đãi chỉ cần không để ý đến tự nhiên sẽ biến mất, mấy ngày nay cô không cần lên weibovới trang web, mắt không thấy tâm không phiền!”

“Ừ.”

Bởi vì đi nước ngoài công tác, cho nên chỉ cần không chú ý tin tức trong nước, trên cơ bản sẽ ngăn những lời đồn đãi không tốt lọt vào tai.

Tần Lạc chỉ có thể thử điều tiết bản thân, cô đã từng đồng ý với Hoắc Kỳ Thành, phải tin tưởng anh.

Chỉ cần anh không nói chia tay với mình, thì mình không cần thiết chặt đứt đoạn tình cảm này trước, nước lũ bên ngoài mạnh nữa, chỉ cần giữa hai người xây lên tường thành vững chắc không gì có thể vào là được sao?

Gần tốt ngày thứ ba.

Tần Lạc với tiểu kim không có việc gì thì hẹn nhau đến quán bar hồ bơi, chỗ các cô ở là khách sạn cấp năm sao, bên trong đầy đủ mọi thứ, mỗi ngày ra vào đều có thể nhìn thấy không ít các anh chàng đẹp trai.

Lòng Tiểu kim đã sớm ngứa rồi!

Thừa dịp buổi tối không có việc gì liền hẹn Tần Lạc đến hồ bơi, nói không chừng ở hồ bơi có thể gặp anh chàng đẹp trai!

Tần Lạc bởi vì tạm thời nhận được điện thoại của trưởng phòng bảo Tiểu Kim đến bể bơi trước chờ mình, nhận điện thoại xong cô mới khoác thêm áo tắm ra cửa.

Trong nháy mắt mở cửa, cô còn tưởng rằng gặp kẻ trộm.

Bình tĩnh lại nhìn, nhưng là người đàn ông nào đấy.

Lập tức kêu lên: “Sao anh lại ở chỗ này?”

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 207: Cùng Anh Đi Bơi

Một tay Hoắc Kỳ Thành chống vách tường, trong con người đen hiện ra tơ máu có thể thấy được, chứng tỏ mấy ngày nay đều không ngủ ngon.

Giọng anh khàn khàn mở miệng: “Anh nhớ em, cho nên đến đây.”

Tần Lạc bị anh nói trắng ra như vậy làm cho mang tai phiểm hồng, chỉ có thể dời lực chú ý đi nói: “Mấy ngày nay anh đã mệt chết đi? Trong mắt đều có tia máu.”

Hoắc Kỳ Thành vẫn thâm tình khẩn thiết nhìn cô, bỗng nhiên tiến lên một bước ôm chặt cô vào trong ngực, dùng sức như vậy...

Mặc dù Tần Lạc cảm thấy bị anh ôm chặt có chút đau, nhưng cảm nhận được anh nhớ mình...

Trong đầu có dòng nước ấm lạnh lẽ chảy qua...

Hai người lẳng lặng ôm vài phút chậm rãi tách ra, lúc này Hoắc Kỳ Thành mới hỏi: “Sao mặc như vậy ra cửa?”

Tần Lạc cúi đầu nhìn áo tắm trên người mình, trên mặt xấu hổ: “Hẹn đi bơi với đồng nghiệp.”

Trong cổ họng Hoắc Kỳ Thành không tự giác phát ra một tiếng khó chịu: “Bơi lội?”

Tần Lạc gật đầu: “Ừ.”

Ngón trỏ Hoắc Kỳ Thành nhẹ ngẩng cằm của cô lên: “Nếu anh không cho em đi?”

Tần Lạc giận dữ trợn mắt nhìn anh: “Em mới vừa biết bơi, không thường xuyên luyện tập sao được? Hơn nữa em đã đồng ý với Tiểu Kim, cô ấy rất tốt, em không muốn nói không giữ lời.”

Ý ở ngoài lời đó là: Em nhất định phải đi!

Mặc dù giọng khẳng định, nhưng có phần làm nũng ở đây...

Con người đen Hoắc Kỳ Thành dán ở giao nhau cổ áo choàng tắm của cô, giống như muốn xuyên thấu qua chỗ đó thấy cái gì...

Tần Lạc vội vàng đưa tay che cổ áo, giọng hờn dỗi: “Ai nha! Anh cùng đi với em là được!”

Hoắc Kỳ Thành suy nghĩ nửa giây, vẫn có thể xem là một ý kiến hay!

“Vậy anh miễn cưỡng đồng ý.”

“Xì!”

Tần Lạc không vui trợn mắt nhìn anh, lập tức lại hỏi: “Sao anh không mang Tiểu Tinh cùng đến?”

Vẻ mặt Hoắc Kỳ Thành tự nhiên trả lời: “Bà nội đón con đi, hơn nửa năm nay chuẩn bị để cho bé đi nhà trẻ bên ngoài học, nửa năm sau phải lên lớp một, coi như một đoạn thời gian thích ứng trước.”

Phía sau lý do hợp lý này còn có nhỏ mọn của anh muốn một mình ở chung với Tần Lạc...

Dù sao, mang theo con trai vẫn không tiện.

Tần Lạc không chút nghi ngờ tin: “A....”

...

Tần Lạc vừa đến bể bơi thì nhìn thấy Tiểu Kim cùng một anh chàng đẹp trai tóc vàng mắt xanh đang nói chuyện với nhau, vẻ mặt hai người rất hớn hở, có thể thấy nói chuyện cũng không tệ lắm!

Cô cười ra hiệu ánh mắt cùng cô ấy, sau đó liền cùng Hoắc Kỳ Thành đi ra phía sau phòng thay quần áo.

Tiểu Kim cũng thấy Hoắc Kỳ Thành bên cạnh Tần Lạc, không dám tin hai mắt mở to, omg! Là mình nhìn lầm rồi sao?

Anh chàng đẹp trai tóc vàng thấy dáng vẻ của cô không khỏi hỏi: “Bạn của cô?”

Tiểu Kim gật đầu: “Ừ! Xin lỗi không tiếp chuyện được!”

Anh chàng đẹp trai tóc vàng nở nụ cười: “Bên cạnh bạn của cô có bạn nam đi kèm, cô xác định bây giờ cô qua đó thích hợp sao?”

Tiểu Kim chợt tỉnh ngộ lại: “Ách...”

Hình như là không thích hợp, ngộ nhờ thấy cái gì không nên thấy...

Giờ phút này - -

Trong phòng thay quần áo phía sau.

Hôm nay Tần Lạc mặc một bộ áo tắm tương đối bảo thủ hồng nhạt hoa nhỏ, quần bơi tam giác bên ngoài lại còn thêm một tầng váy có thể chặn cặp mông.

Mặc dù váy ở bên trong nước sẽ nổi lên, căn bản không ngăn hết, nhưng ở trên tâm lí Tần Lạc sẽ cảm thấy dễ chịu chút.

Ít nhất, nhìn không bại lộ như thế.

Từ khi mình cởi áo khác tắm bên ngoài, Tần Lạc cảm thấy ánh mắt Hoắc Kỷ Thành hừng hực như lửa vẫn không nhúc nhích dán trên người mình...

Ánh mắt nhìn kỹ như vậy, cô cũng không biết nên để tay với chân mình ở đâu...

Ánh mắt đen nhánh mà mang theo xâm lược tính khóa chặt người phụ nữ trước mắt, dây buộc áo tắm hoa nhỏ màu hồng nhạt treo cổ làm nổi lên bộ ngực hoàn mỹ của cô ra ngoài, vòng eo gợi cảm mê người một vòng tay không nắm hết.

Cặp mông vênh cao bị váy che đậy, như ẩn như hiện câu tầm mắt của người ta, đôi chân thon dài cân xứng trắng nõn, tóc dài quấn bị cô tùy ý buộc lên đỉnh đầu, là hình viên thuốc lưu hành nhất...

Bởi vì mặc áo tắm, Tần Lạc khó tránh khỏi có chút xấu hổ, dáng vẻ mặt đỏ thẹn thùng e lệ làm cho cô càng thêm xinh đẹp động lòng người, quyến rũ với thanh thuần đồng thời được tô đến mức cực hạn, lập tức dẫn đốt dục - vọng nguyên thủy của người đàn ông.

“Không có đồ bảo thủ hơn à?”

Giọng Hoắc Kỷ Thành khàn khàn, trong con người đen như hai ngọn lửa nhảy múa.

Tần Lạc không được tự nhiên kéo áo tắm trên người, nói thầm nho nhỏ nói: “Đây đã rất bảo thủ, anh không thấy áo tắm những người phụ nữ bên ngoài mặc sao?”

Hoắc Kỳ Thành lắc đầu: “Không có, anh không quan tâm đến bọn họ.”

Tần Lạc: “...”

Thật sự bị anh đánh bại rồi!

“Anh nhanh lên! Em ra bên ngoài chờ anh.”

Tần Lạc xoay người chuẩn bị ra ngoài, lại bị Hoắc Kỳ Thành kéo cánh tay lại, sau đó cả người cô ngã vào trong lòng anh...

Còn không chờ cô kháng nghị, miệng đã bị người đàn ông bá đạo che lại rồi.

“Ừm...”

Hoắc Kỳ Thành hôn rất kịch liệt, ba ngày không thấy, như đã qua một thế kỷ vậy.

Hai tay Tần Lạc không kìm lòng được ôm chặt cổ của anh, hai người cũng dán sát rất chặt chẽ...

Cái hôn này, tình đầu ý hợp.

Triền miên làm cho hai người có chút ngây ngất...

Hoắc Kỳ Thành lưu luyến buông môi cô ra, khàn giọng nói nhỏ: “Chúng ta trở về phòng đi được không?”

Câu nói của anh làm cho Tần Lạc trong nháy mắt tìm lý trí về, đỏ bừng cả khuôn mặt đẩy anh ra: “Không được!”

Sau đó, cũng không quay đầu lại chạy ra bên ngoài phòng thay quần áo.

Còn ở lại cô thật sự hoài nghi mình sẽ bị anh mê hoặc...

Nhìn bóng lưng cô thoát đi, khoe môi Hoắc Kỳ Thànhhiện lên nụ cười sung sướng, nhanh chóng thay quần áo theo ra ngoài.

Người phụ nữ của anh, đương nhiên phải một tắc cũng không rời trong phạm vi tầm mắt của anh!

Dáng người Tần Lạc rất đẹp, hiển nhiên đưa tới không ít người đàn ông quay đầu, nhưng mỗi khi có người đàn ông nhìn cô, đều sẽ bị Hoắc Kỳ Thành hung hăng trừng trở về, tuyên bố quyền sở hữu của anh...

Có bạn trai bá đạo như vậy thủ ở bên cạnh, Tần Lạc cũng tránh bị người khác quấy nhiễu.

Cô vui vẻ tự tại!

Tiểu Kim cười tí mắt bơi tới bên cạnh cô: “Lạc Lạc, Tứ thiếu nhà cô quá che chở với cô đi? Cô xem ánh mắt anh ấy nhìn về phía những người đàn ông này, quả thực giống như giết người, thật khủng khiếp.”

Tần Lạc bị cô chế nhạo có chút xấu hổ: “Lại trêu tôi.”

Tiểu Kim vội vàng nhắc tay đầu hàng: “Tôi không có! Tôi chỉ ăn ngay nói thật mà thôi, đêm nay cô có hộp hoa sứ giả rất tận tâm hoàn thành trách nhiệm!”

Giữa hai lông mày của Tần Lạc không giấu được ý cười: “Cô với anh chàng đẹp trai tóc vàng kia nói chuyện như thế nào?”

Tiểu Kim bĩu môi: “Tìm tôi muốn xin số, còn nói mời tôi cùng đến Jordan chơi.”

Tần Lạc nở nụ cười: “Xem ra có ý với cô nha!”

Tiểu Kim thở dài một hơi: “Mỗi lần đi công tác ở một quốc gia, chỉ cần cô muốn, thật ra đều có thể gặp, nhưng nhiều lần cũng không còn ý nghĩa gì! Tôi vẫn muốn một bạn trai cố định.”

Tần Lạc hiểu ý trong lời cô ấy nói: “Yên tâm! Cuối cùng sẽ gặp được một người đàn ông thích hợp với mình.”

Tiểu Kim gật đầu: “Mượn lời chúc cho cô!”

Sau đó, cô lấy tay khuỷu tay chọc Tần Lạc: “Mau nhìn! Có mỹ nữ đi về phía Tứ thiếu nhà cậu, đáng người kia, chặc chặc!”

Ánh mắt Tần Lạc không tự giác theo phương hướng ngón tay Tiểu Kim nhìn lại, trong lòng không có lí do dưng lên một trận ghen tuông.

Cô thiếu chút nữa đã quên, anh mới là vương giả chân chính, đi chỗ nào đều hấp dẫn tầm mắt phụ nữ.

Huống chi, dáng người của anh rất đẹp...

Lồng ngực màu mật ong, cơ bụng sáu múi hoàn mỹ, không có một chút sẹo lồi dư thừa, nhìn thì không muốn dời tầm mắt...

Tình tiết rất nhanh xoay ngược lại.

Hoắc Kỳ Thành lạnh như băng cự tuyệt mỹ nữ, đồng thời, trên mặt anh cũng viết bốn chữ to rõ ràng “Người sống chớ lại gần”.

Tiểu Kim không nhịn được nở nụ cười: “Nếu Tứ thiếu không phải người đàn ông của cô, tôi thật nghi ngờ phương diện kia của anh ấy có phải có vấn đề không, ngay cả nhìn thẳng mỹ nữ cũng không có.”

Trong lòng Tần Lạc ngọt ngào: “Tính cách anh ấy có vẻ lạnh lùng.”

Tiểu Kim trêu chọc nói: “Tôi thấy là yêu cô quá sâu sắc!”

Tần Lạc hiểu ý cười, không có nói cái gì nữa.

...

Không tới một giờ, Hoắc Kỳ Thành thúc giục Tần Lạc trở về phòng, nói là ngâm ở trong lâu làn da sẽ nhiều nếp nhăn.

Còn nói rất ghét ánh mắt phụ nữ nhìn chăm chú vào...

Tuy những lời này có đầy tự kỷ cùng đáng ghét, nhưng Tần Lạc nghe cũng rất thoải mái, co bị đàn ông quấy nhiễu đồng thời Hoắc Kỳ Thành cũng bị phụ nữ quấy nhiễu, nhưng vẻ mặt anh vẫn lạnh như băng cự người ngoài ngàn dặm.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 208: Không Phải Bảo Em Chờ Anh Cùng Tắm Sao?

Vốn Tần Lạc với Tiểu Kim ở một phòng, Hoắc kỷ thành đến làm cho cô không thể không dọn đi sang phòng xa hoa với anh.

Vừa ra đến trước cửa, Tiểu Kim cười đến không cần nói ra có bao nhiêu mập mờ: “Lạc Lạc, chúc cô ban đêm vui vẻ!”

Mặt Tần Lạc nhất thời đỏ thành quả táo lớn: “Ngày mai có việc liên hệ điện thoại.”

Tiểu Kim làm dấu tay “ok”: “Tôi sẽ không quấy nhiễu của hai người quá sớm.”

Tần Lạc: “...”

Mặt cô trong nháy mắt đỏ thành cà chua, vội vàng rút lui.

...

Buổi tối, Tần Lạc đang tắm rồi đột nhiên nghe thấy tiếng đập cửa không khỏi sắc giọng: “Làm sao vậy! Ai gọi điện thoại cho em sao?”

Hoắc Kỷ Thành trầm giọng nói: “Khóa cửa rồi hả?”

Tần Lạc nghĩ thầm: Em không khóa cửa, không chừng anh liền đi vào...

“Em lập tức tắm xong.”

“Không phải nói chờ anh cùng tắm sao?”

Giọng Hoắc Kỳ Thành trầm thấp từ tính, tràn ngập lực hấp dẫn.

Tần Lạc âm thầm lè lưỡi, mở quốc tế vui đùa gì? Chờ anh cùng tắm? Đó không phải là ở trong nhà tắm bị ăn sạch sành sanh sao?

Cô vẫn cảm thấy như bây giờ liền phát triển quá nhanh!

“Em đã tắm xong, hơn nữa trong phòng ngủ chính còn phòng tắm!”

Cô lập lại một lần, sau đó nhanh chóng lau khô thân thể mặc áo tắm vào.

Khi kéo cửa ra, tay Hoắc Kỳ Thành vẫn dừng lại ở giữa không trung, vẻ mặt đầy không kiên nhẫn...

Đều nói người phụ nữ mới tắm ra là đẹp nhất, thật là không sai!

Giờ phút này làn da Tần Lạc nõn nà, mặt như hoa đào, bởi vì hơi nóng sau khi tắm trên gương mặt trắng nõn trơn bóng lộ ra đỏ ửng, trên lông mi thon dài còn hơi ẩm, vốn như cánh hoa sen, trong nháy mắt duyên dáng yêu kiều giống như nước.

Tầm mắt Hoắc Kỳ Thành giống như keo dán ở trên người cô, cũng không di chuyển chút nào, trong mắt toát ra ngọn lửa nhỏ sáng rực, hừng hực thiêu đốt.

“Anh đi tắm đi!”

Tần Lạc nhìn anh một cái, vừa nhìn làm cho mặt cô đỏ tai hồng, cả người anh chỉ có mặc quần đùi đều tỏa ra hormone giống đực.

“Anh!”

Cô không nhịn được che kín hai mắt, chuẩn bị chạy đi, lại bị Hoắc Kỳ Thành ôm lấy.

“Lạc Lạc, anh rất nhớ em.”

Trong giọng nói Hoắc Kỳ Thành trầm thấp để lộ ra đầy dè nén, anh đã kiềm nén phần khát vọng này rất lâu rồi.

Đêm nay, là không nhịn được nữa.

Tần Lạc cảm thấy những lời anh nói có nhiều ý tứ, hai gò má không nhịn được bay đỏ bừng, mặc dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn sẽ....

“Anh tắm trước đã.”

“Không phải nói em chờ anh cùng tắm sao?”

“Đáng ghét! Anh nhanh đi!”

“Ngoan, không kịp chờ sao?”

“Khốn khiếp! Anh mới chờ không kịp!”

Tần Lạc bị anh chế nhạo then quá thành giận, vung quả đấm lên muốn đánh anh.

Hoắc Kỳ Thành biết đùa cũng phải một vừa hai phải, nếu chọc giận quá người đẹp sẽ không hay rồi.

Hiếm khi có đêm vui vẻ, đương nhiên phải hưởng thụ tốt mới được!

“Ngoan, anh lập tức ra.”

“Anh vĩnh viễn không được là tốt nhất!”

Tần Lạc tức giận đáp trả anh, thở phì phò ngồi ở trên ghế sofa xem tivi.

Tâm tình Hoắc Kỳ Thành thật tốt vào phòng tắm, còn thiếu không hát lên.

Một đêm này, Hoắc Kỳ Thành hoàn toàn hóa thân thành mãnh thú, đã lâu không ăn thịt thật sự sẽ giống như sói đói!

Tần Lạc không quên nhắc nhở anh: “Mang cái kia”

Hoắc Kỳ Thành vốn định lừa cô không mang theo, kết quả Tần Lạc rất kiên định nói: “Không mang tối nay anh ngủ ở bên ngoài!”

Hoắc Kỳ Thành: “ “

Được rồi! Vì tính phúc, vẫn nên theo cô.

Nhiệt độ phòng ngủ nhanh chóng nóng lên, một phòng kiêu diễm.

Mấy ngày nay Hoắc Kỳ Thành với Tần Lạc ở Dubai bắt đầu cuộc sống tính phúc của hai người, mà ở thành phố A lại không bình tĩnh như thế.

Bên trong tập đoàn Đế An xuất hiện phân chia thành hai phe nghiêm trọng, một số người kiên định ủng hộ Hoắc Kỳ Thành, một số người quỳ đầu hướng Hoắc Cẩm Dương.

Cạnh tranh rất kịch liệt!

Mấy ngày nay Hoắc Cẩm Dương mỗi ngày đi sớm về trễ, thường xuyên uống đến say khướt mới trở về.

Giang Ánh Thần không chút quan tâm với thân thể anh ta, ngược lại hỏi nhiều nhất là dự án anh hợp tác với tập đoàn Ransst rốt cuộc có thành công không, lại còn tự ra chủ ý giúp anh ta.

“Ông xã, em nghe nói tiên sinh Dori tập đoàn Ranst thích nữ sắc, nếu không chúng ta xuống tay từ mặt này? Trên thương trường mà! Nhất định phải biết người biết ta, như thế mỗi lần nói chuyện làm ăn mới có thể bốc thuốc đúng bệnh.”

Giang Ánh Thần tự nhiên nói một tràng.

Hoắc Cẩm Dương nghe mà đau đầu: “Tôi biết nên làm như thế nào, không cần cô đến dạy tôi.”

Giang Ánh Thần vẫn tự cho là đúng nói: “Ông xã, tâm tư anh quá đơn thuần, tự tin là vô dụng, vẫn phải dựa vào đầu óc!”

Hoắc Cẩm Dương tức giận hỏi lại: “Giang Ánh Thần, lúc trước cô lựa chọn kết hôn với tôi là coi trọng con người của tôi sao?”

Giang Ánh Thần không giải thích được anh bỗng nhiên trở nên tức giận: “Đang tốt lành sao anh lại như vậy? Bây giờ nói những thứ này có ý gì?”

Đáy lòng Hoắc Cẩm Dương chợt lạnh, lạnh giọng nói: “Quả thật không có ý nghĩa! Giang Ánh Thần, cô để tay lên ngực tự hỏi, cô coi trọng con người của tôi hay là bối cảnh gia đình tôi!”

Giang Ánh Thần bị kích thích bởi tức giận của anh ta, thái độ cũng không tốt: “Hoắc Cẩm Dương rốt cuộc anh phát điên cái gì? Công việc không thuận lợi trở về nhà lấy tôi ra trút giận? Bây giờ tôi đã mang thai đứa bé anh còn xoắn xuýt những thứ này có ý gì? Anh không phải đại diện cho gia thế bối cảnh của anh sao? Có khác nhau sao?”

Trong lòng Hoắc Cẩm Dương lại lạnh như hầm băng: “Không khác nhau? Hoắc Cẩm Dương tôi ở trong mắt cô chỉ là cháu trai trưởng nhà họ Hoắc! Một khi tôi không có thân phận cháu trai trưởng nhà họ Hoắc...”

Giang Ánh Thần lạnh lùng cắt ngang lời anh ta: “Đủ rồi! Nếu anh không cháu trai trưởng nhà họ Hoắc, chúng ta không thể quen biết, chuyện không thể xảy ra cần gì lấy ra để giả thiết? Anh là người đàn ông làm việc lớn, muốn ở đây nói những việc nhỏ nhặt không quan trọng này để làm gì?”

Rốt cuộc Hoắc Cẩm Dương hoàn toàn hiểu rõ, thì ra người phụ nữ này coi trọng chỉ là quyền thế mà thôi, trong đầu cô ta một lòng một dạ đều là quyền lợi cùng địa vị, tất cả tâm kế đều dùng ở trên đó.

Ha ha!

Sao lúc trước anh ta không phát hiện ra chứ?

Tình yêu với hôn nhân quả nhiên không thể bao gồm được cả hai thứ!

“Tôi mệt mỏi, đêm nay tôi ngủ ở thư phòng.”

Nói xong, thì Hoắc Cẩm Dương xoay người ra ngoài.

Giang Ánh Thần tiến lên một bước ngăn anh ta lại: “Hoắc Cẩm Dương, tối nay anh bị kích thích gì sao? Đang tốt lành ầm ỹ khó chịu với em cái gì? Em là phụ nữ có thai! Chẳng lẽ anh còn muốn em dỗ dành anh? Anh chín chắn một chút được không?”

Đáy mắt Hoắc Cẩm Dương lạnh lẽo: “Lúc trước em nên mở to hai mắt mà nhìn, anh chính là không chín chắn, em chấp nhận cũng phải chấp nhận, không chấp nhận cũng không có cách nào khác!”

Giọng nói anh ta rất cứng rắn.

Lần đầu tiên Giang Ánh Thần nghe anh ta nói chuyện với mình như vậy, trong lúc này có chút không tiếp thu được: “Thật sự là đủ rồi! Anh muốn cái kính không cần ầm ỹ ở trước mặt tôi! Tôi không nghĩa vụ nhận lấy sự tức giận của anh!”

Nói xong, cô ta xoay người đi ra ngoài trước.

Nghe tiếng cửa “Loảng xoảng” vang lên, toàn thân Hoắc Cẩm Dương mệt mỏi tê liệt ngã ở trên ghế sofa.

Anh thật sự mệt mỏi.

Không đầy một lát, thì nghe thấy tiếng mẹ ở dưới lầu truyền đến: “Ánh Thần, trẻ như vậy con còn muốn đi đâu?”

Giang Ánh Thần tức giận nói: “Con trai tốt của mẹ bức bội trên công việc liền trở về trút giận lên con.”

Lý Bình vội cười làm lành: “Ánh Thần, gần đây áp lực công việc của Cẩm Dương rất lớn, con nên thông cảm cho nó.”

Giang Ánh Thần cả giận nói: “Tâm tình anh ấy không tốt trút giận lên con? Tâm tình con không tốt tìm ai trút đây! Làm người đàn ông không biết thông cảm cho con thì thôi, lại còn không hiểu chuyện như vậy!”

Sắc mặt Lý Bình cứng đờ, sớm biết con dâu mạnh mẽ, lần này

“Ánh Thần, đêm đã khuya, con cần gì làm như vậy? Nghe mẹ nói, đi lên lầu ngủ đi!”

“Không được, con vẫn nên về nhà mình, đỡ phải tức giận!”

Nói xong, cũng không nhìn sắc mặt Lý Bình, lập tức đi ra ngoài.

Để lại sắc mặt Lý Bình rất không tốt, chồng mới vừa tắm xong từ trong phòng đi ra; “Chuyện gì xảy ra?”

Lý Bình tức giận nói: “Tôi thấy gia đình này không thể yên bình nữa rồi! Lúc trước tôi không tán thành Cẩm Dương cưới Ánh Thần, bây giờ thì tốt rồi! Con trai đâu phải đối thủ của cô ta?”

Hoặc Kỷ Vĩ nói: “Bà đúng là đồ đàn bà! Nói linh tinh cái gì! Khẩn trương đi lên khuyên nhủ Cẩm Dương, bảo nó ngày mai đi đến nhà họ Giang đón Ánh Thần trở về, hai vợ chồng cãi nhau là chuyện rất bình thường! Đừng lo lắng!”

Lý Bình dứt khoát không nói.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 209: Anh Còn Như Vậy Thì Lần Sau Ngủ Ghế Sofa

Buổi tối một ngày trước khi rời khỏi Dubai, Tần Lạc cảm thấy xương cốt toàn thân mình đều bị người đàn ông nào đó nghiền nát, quả thực chính là hóa thân của dã thú...

Làm hại buổi sáng mấy ngày nay cô đều bị Tiểu Kim đùa cợt, nói cô là cô gái nhỏ đang đắm chìm trong tình yêu cuồng nhiệt...

Sáng sớm hôm nay mới vừa tỉnh, Tần Lạc liền rón ra rón rén chuẩn bị rời giường rửa mặt chải đầu, 11 giờ phải đi gặp khách hàng, cô phải chuẩn bị tư liệu xong trước mới được.

Vốn tối hôm qua có thể chuẩn bị ổn thỏa, sau đó ngủ nướng một giấc rồi ung dung rời giường, kết quả...

Bị người đàn ông nào đó đánh gãy kế hoạch!

Mấy ngày nay anh đến, không buổi tối nào mình có thể làm việc, mỗi khi vừa mới bắt đầu đã không còn tâm tư rồi...

Khụ... Nam sắc hại người rất nặng!

Cô nhẹ nhàng hoạt động hai chân, không muốn đánh thức anh, nhưng chỉ vừa động, giữa hai chân đau khiến nhe răng nhếch miệng...

Trong lòng không khỏi ngẫm nghĩ người đàn ông nào đó, quả thực giống như sói đói từ trong tù thả ra, hoàn toàn không biết tiết chế...

Hai chân cô mới vừa đặt trên mặt đất, đã bị một đôi cánh tay kéo lại.

“Ai nha!”

Hoắc Kỳ Thành bật người một cái, liền đè cô ở dưới thân.

Tần Lạc đẩy lồng ngực to lớn của anh: “Buông ra! Em muốn rời giường!”

Hoắc Kỳ Thành đương nhiên không chịu buông: “Hôm nay chúng ta về nước, bây giờ không phải nên tiếp tục nữa sao?”

Con người đen của anh vô cùng nóng bỏng, giọng nói mập mờ.

Trong nháy mắt Tần Lạc hiểu, hai gò má đỏ bừng: “Đáng ghét! 11 giờ em còn phải đi gặp khách hàng, em muốn rời giường chuẩn bị tài liệu trước!”

Hoắc Kỳ Thành đưa tay lấy đồng hồ ở đầu giường nhìn thoáng qua: “Bây giờ mới 8 giờ 46 phút.”

Tần Lạc giận dữ trợn mắt nhìn anh: “Rời giường rửa mặt cùng chuẩn bị tài liệu là cần thời gian, đừng ồn ào!”

Hoắc Kỳ Thành vẫn không buông tay: “Vậy thì theo giúp anh 10 phút nữa?”

Tần Lạc dẫu môi: “Anh còn như vậy lần sau liền ngủ sô pha!”

Hoắc Kỳ Thành vội vàng ôn nhu dỗ dành nói: “Thật sự chỉ 10 phút, lần này sau khi trở về anh khẳng định bề bộn nhiều việc, thường xuyên phải tăng ca, không có thời gian ở cùng em với Tiểu Tinh, cho nên phải thừa dịp bây giờ ôm em nhiều một chút.”

Anh nói thâm tình như vậy, Tần Lạc thật sự không cự tuyệt được.

Trầm mặc 2 phút, Tần Lạc từ từ nói: “Anh... Thật sự không sao cả chứ?”

Cô hỏi khó hiểu, nhưng Hoắc Kỳ Thành lại nghe hiểu: “Ngoan, em chỉ cần tin tưởng anh thì được rồi, mặc kệ người khác nói cái gì cũng không được để ở trong lòng, lời của anh nói mới chân thành nhất, hiểu chưa?”

Tần Lạc mím môi: “Ừ, nhưng...”

Hoắc Kỳ Thành lại cho cô ăn một viên thuốc an thần: “Tất cả đều giao cho anh xử lý, lời đồn đãi nhảm bên ngoài đều là người khác ghen tị, không có quan hệ gì với chúng ta, thật sự không được thì anh sắp xếp em với Tiểu Tinh đi nghỉ ở nước ngoài, như vậy cũng đỡ phải bị quấy nhiễu.”

Tần Lạc lắc đầu: “Không sao, em không yếu ớt như thế.”

Hoắc Kỳ Thành bởi vì nhận được điện thoại nên đặt vé máy bay về nước trước, Tần Lạc nói chuyện với khách hàng xong mới cùng Tiểu Kim lên đường về nước.

Sau khi bay đến Bắc Kinh, Tần Lạc chuyển máy bay trở về thành phố A, một tuần không gặp Tiểu Tinh, thật rất nhớ!

Bởi vì hẹn buổi tối ăn cơm, cô cầm hành lý liền vội vàng đi ra phía ngoài, mới đi vài bước thì nghe thấy có người ở phía sau gọi mình.

Cô quay đầu lại, rất ngoài ý muốn thấy Giang Ánh Tuyết.

“Còn tưởng rằng mình nhận sai người, không ngờ thật là cô.”

“Tôi nghĩ rằng cho dù chúng ta gặp nhau, cũng sẽ giả vờ như không biết.”

Khóe môi Tần Lạc cong lên nụ cười yếu ớt, nhẹ nhàng nói.

Giang Ánh Tuyết vén tóc rơi trên trán: “Chúng ta còn chưa đến mức cả đời không qua lại với nhau chứ? Chẳng lẽ nói cô đoạt người đàn ông của tôi nên ngại đối mặt với tôi sao?”

Trong lời nói của cô ta chứa châm chọc.

Tần Lạc mỉm cười nhìn về phía cô ta: “Thật ra, giữa phụ nữ với phụ nữ luôn không có hận thù, đều vì đàn ông mà lên. Rõ ràng là chuyện do đàn ông quyết định, kỳ lạ phụ nữ lại đổ tội ở trên đầu phụ nữ kia, cô nói đi?”

Giang Ánh Tuyết liếc mắt đánh giá trên dưới cô một cái: “Hơn một tháng không gặp, miệng cô càng lúc càng sắc bén rồi?”

Tần Lạc vẫn duy trì mỉm cười nhàn nhạt như cũ: “Chẳng lẽ tôi nói không đúng sự thật sao?”

Giang Ánh Tuyết bị nụ cười tự tin xinh đẹp của cô làm cho có chút không mở được mắt ra, trong lòng dâng lên một trận chua xót, bị cô gái này cười nhạo, cô cũng quá mất mặt rồi!

“Tần Lạc, tôi biết bây giờ cô rất đặc ý, Hoắc Kỳ Thành công bố với mọi người cô là người phụ nữ anh ấy yêu nhất, lại còn hứa hẹn cô cả đời, nhưng cô nghĩ tới một điều này không, lời hứa của đàn ông có thể tin sao?”

Tần Lạc không bị ảnh hưởng chút nào bởi lời của cô ta: “Tôi tin anh ấy.”

Bốn chữ đơn giản, nói năng có khí thế, giọng khẳng định giống như tin bản thân mình...

Giang Ánh Tuyết có chút sợ sệt, không dám tin ngược mắt nhìn về phía Tần Lạc, cô ta dựa vào cái gì tự tin như vậy?

“Có đôi khi tự tin quá mức cũng không phải chuyện tốt.”

Cô ta lạnh lạnh hắt một chậu nước lạnh.

Dường như Tần Lạc đã sớm làm chuẩn bị tâm lý xong: “Tự tin cũng phải tùy người, Giang tiểu thư quan tâm chuyện người khác như vậy, còn không bằng suy nghĩ nhiều cho mình.”

Bỏ lại những lời này, Tần Lạc kéo hành lý rời đi.

Giang Ánh Tuyết không quên bồi thêm một câu: “Cô cho là cửa lớn nhà họ Hoắc dễ dàng vào như vậy sao? Bây giờ cô tự tin sẽ trở thành truyện cười của tôi về sau!”

Tần Lạc lạnh lùng quay đầu, ánh mắt lạnh lùng: “Giang tiểu thư đang châm biếm bản thân cô sao? Cửa lớn nhà họ Hoắc, chỉ sợ cô vĩnh viễn không có cơ hội đi vào!”

Giang Ánh Tuyết: “...”

Cô ta tức giận đến một câu cũng không nói lên được, không kìm lòng được xiết chặt thành nắm đấm, móng tay đâm sâu vào trong thịt...

Quả thật Tần Lạc chọc đến chỗ đau của cô, nhưng cô cũng sẽ chờ xem truyện cười của cô ta!

Cửa lớn nhà họ Hoắc nghiêm ngặt như vậy, thì người phụ nữ như Tần Lạc còn dám nghĩ muốn?

Thật sự là người ngu xuẩn nằm mơ!

Ngồi ở trên xe Hoắc Kỷ Thành phái đến đón cô, tâm tình Tần Lạc rất bình tĩnh, nếu đổi lại trước kia, nghe xong lời nói của Giang Ánh Tuyết kia trong lòng cô nhất định sẽ giảm sút, nhưng lần này sẽ không!

Buổi sáng hôm nay cô với Hoắc Kỷ Thành còn nói chuyện về đề tài này, chẳng những anh cho mình ăn định tâm hoàn, quan trọng hơn là, bản thân

cô đã nghĩ thông, nếu đều đã quyết định tin tưởng anh, vậy thì kiên định không lùi bước!

Khi đến nhà hàng Tây đã hẹn, Hoắc Kỳ Thành gọi điện thoại đến nói trên đường có chút kẹt xe, bảo cô tìm vị trí ngồi xuống trước chờ bọn họ.

Tần Lạc trở về câu: “Ừ, lái xe chú ý an toàn.”

Sau khi ngồi vào chỗ của mình, cô gọi một ly coffee, sau đó đi toilet, vừa đi ra thì đụng phải người quen.

Tần Lạc cảm thấy hôm nay ra cửa không xem ngày tốt!

Hoắc Cẩm Dương thấy cô cũng có chút ngoài ý muốn, vội vàng đẩy người phụ nữ bên cạnh khoác cánh tay mình ra: “Tần Lạc, em với chú ba đến chỗ này ăn cơm?”

Tần Lạc nhàn nhạt nhìn lướt qua một nam một nữ đối diện, rất rõ ràng người phụ nữ này không phải Giang Ánh Thần, cô ấy khoảng chừng hơn hai mươi tuổi, thanh thuần xinh đẹp.

Ha ha!

“Cô gái nhỏ, chẳng lẽ cô không biết người đàn ông bên cạnh cô đã kết hôn sao?”

Khóe môi Tần Lạc hiện lên nụ cười mỉa mai.

Cô gái kia không vui lườm cô một cái: “Chị gái, chị lo quá nhiều chuyện rồi? Bản thân chị hẹn hò với một ông già, lại còn khoa tay múa chân với tôi? Cũng không lấy gương soi mình!”

Cô ta nghe thấy Hoắc Cẩm Dương nói “Chú ba”, thì theo lẽ thường “Chú ba” này phải là một ông già, cũng không có lập tức thay đổi suy nghĩ chú

ba đó là Hoắc Kỳ Thành ông xã chất lượng tốt trong lòng của tất cả phụ nữ thành phố A...

Tần Lạc tự giấu mím cười, được rồi! Lòng tốt mà bị coi là lòng lừa!

Cô lách mình chuẩn bị rời đi, cô với Hoắc Cẩm Dương vốn không có gì để nói.

Hoắc Cẩm Dương lại răn dạy cô gái kia một câu: “Cô biết cái gì! Nhanh rút đi cho tôi!”

Cô gái kia có chút uất ức nói: “Cẩm thiếu, em... Làm sai cái gì?”

Hoắc Cẩm Dương không kiên nhẫn giải thích: “Nói cô rút nghe không hiểu sao?”

Cô gái kia uất ức lập tức rời đi, lúc gần đi vẫn không quên oán hận trừng mắt với Tần Lạc một cái, giống như cô chính là kẻ đầu sỏ gây nên.

Tần Lạc có chút buồn cười nhìn một màn này, phụ nữ tội gì phải làm khó phụ nữ?

Hoắc Cẩm Dương nói: “Tần Lạc, làm bạn trai trước, anh vẫn nên khuyên em một câu chân thành, em với chú ba anh là không có khả năng, em đừng tưởng thật.”

Tần Lạc lạnh lùng nhìn anh ta: “Làm phiền Hoắc đại công tử quan tâm, tôi tự biết chuyện của mình nên làm như thế nào, anh vẫn nên chăm sóc tốt cho bản thân đi!”

Khi xoay người rời đi, Tần Lạc hít một hơi thật sâu, chia tay lâu như vậy, cô cảm thấy duy nhất một lần Hoắc Cẩm Dương nói cuối cùng là thật lòng khuyên giải mình.

Chỉ tiếc, cô đã không định quay đầu.

...

Mà cô gái kia, sau khi đi được vài bước, đột nhiên thấy Tần Lạc rất quen mặt, còn có chú ba của Hoắc Cẩm Dương không phải là Hoắc Kỳ Thành sao?

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 210: Hiệp Thứ Nhất, Thắng

Khi Tần Lạc về đến chỗ ngồi, đúng lúc Hoắc Kỳ Thành nắm tay con trai Hoắc Gia Tinh tiến vào, nhìn thấy sắc mặt cô không đúng, không khỏi hỏi: “Sao vậy?”

Tần Lạc bưng cà phê lên uống một ngụm: “Đụng phải một người không muốn gặp mà thôi, không sao!”

Bởi có Hoắc Gia Tinh ở đây, Hoắc Kỳ Thành không tiện hỏi nhiều, người Lạc Lạc không muốn gặp cũng có mấy ai, anh rất dễ dàng có thể đoán được.

Hoắc Gia Tinh không hiểu chuyện giữa người lớn này, lòng tràn đang đắm chìm trong vui sướng được nhìn thấy Tần Lạc, luôn lú lú nói không ngừng với cô.

Khi bé năn nỉ mãi, lúc này Tần Lạc mới đồng ý buổi tối đến biệt thự nhà họ Hoắc.

Ai ngờ, vừa mới vào cửa thì nhìn thấy một người phụ nữ ăn mặc giống như quý bà ngồi ngay ngắn ở trên sofa trong phòng khách, Tần Lạc nhất thời có một dự cảm không tốt...

Ngược lại Hoắc Gia Tinh cười tí mắt nhảy qua đó: “Bà nội, sao bà đến đây!”

Hoắc Kỳ Thành gọi một tiếng, “Mẹ.”

Tần Lạc lễ phép gọi: “Chào dì.”

Trực giác phụ nữ, mẹ của Hoắc Kỳ Thành rất không thích mình...

Khi Phương Lệ Hoa nhìn thấy Tần Lạc với con trai cháu trai cùng tiến vào, trong lòng đã dâng lên bất mãn thật lớn, nhưng ngại cháu trai bảo bối ở đây, bà lại không nổi bão được, chỉ có thể không tình nguyện hừ lạnh một tiếng, không lên tiếng cũng không hoàn toàn cự tuyệt.

Hoắc Gia Tinh tung tăng chạy đến trước mặt bà nội: “Bà nội, đây là chị gái cháu thường xuyên nhắc đến với bà, cháu rất thích chị ấy, bà không nên làm chị ấy sợ...!”

Bé nghiêm trang nói, mặc dù trẻ con không hiểu thế giới người lớn, nhưng không phải cái gì cũng không hiểu...

Phương Lệ Hoa nói: “Cháu gọi cô ta là chị gái? Vậy xưng hô giữa cô ta với ba cháu như thế nào?”

Hoắc Gia Tinh chớp chớp mắt: “Ba nói, chị gái cũng chỉ là cách gọi mà thôi, nếu bà nội không thích cháu gọi là "Chị gái", cháu liền gọi "Mẹ".”

Đầu Tần Lạc đầy vạch đen...

Phương Lệ Hoa lại càng giận dữ: “Ai dạy cháu gọi "Mẹ"? "Mẹ" cũng có thể gọi loạn à?”

Bà ta đột nhiên cất cao âm lượng Hoắc Gia Tinh sợ tới mức lui về sau một bước, ánh mắt nhìn về phía bà ta có chút xa lạ...

“Bà nội...”

Lúc này Phương Lệ Hoa mới ý thức được mình không nên phát giận ở trước mặt cháu trai, vội vàng nhẹ giọng xuống: “Tiểu Tinh ngoan, bà nội chỉ sợ cháu bị lừa mà thôi, hiện ở trong xã hội có một số người như vậy! Cũng không muốn cháu nghĩ đơn giản như thế....”

Sắc mặt Tần Lạc trắng xanh, cô nghe ra được giữa những hàng chữ Hoắc phu nhân đều ngầm nói mình là người đàn bà xấu.

Hoắc Kỳ Thành không kiên nhẫn cắt ngang lời mẹ: “Mẹ, Tiểu Tinh mới năm tuổi, mẹ nói những chuyện này với bé để làm gì? Không có chuyện gì người vẫn nên đi về trước đi!”

Phương Lệ Hoa nhất thời bất mãn nhìn về phía con trai: “A Thành, đây là thái độ con nói chuyện với mẹ sao? Mẹ nhớ con với Tiểu Tinh đến thăm các người, con lại muốn đuổi mẹ đi?”

Hoắc Kỳ Thành có chút bất đắc dĩ: “Mẹ, không phải con có ý đó.”

Tần Lạc thấy không khí rất gượng gạo, không khỏi lạnh nhạt mở miệng: “Hay để em rời đi!”

“Không được!”

Dường như Hoắc Kỳ Thành với Hoắc Gia Tinh cùng lúc nói ra, bất ngờ một lớn một nhỏ đều hiểu ngầm.

Phương Lệ Hoa thiếu chút nữa tức chết.

Đây là thế nào?

Con trai bị này con hồ ly tinh mê hoặc, ngay cả cháu trai bảo bối cũng bị cô ta lấy lòng rồi hả?

Rốt cuộc cô ta có sức quyến rũ đặc biệt gì?

Trong lúc này Tần Lạc có chút không biết nên đi hay không nên đi, cứ như vậy đi nhất định sẽ gây ảnh hưởng không tốt cho Tiểu Tinh...

Phương Lệ Hoa cũng cân nhắc đến những nhân tố này, nhìn về phía cháu trai: “Tiểu Tinh ngoan, con với ba con đi lên lầu chơi trước, bà nội tán dóc với Tần tiểu thư một lúc được không?”

Giọng của bà ta cố gắng hết sức dịu dàng, không muốn dọa đến cháu trai.

Hoặc Gia Tinh mếu máo: “Bà nội, nhưng không cho bà hung dữ với chị gái, chị gái là khách cháu mời đến.”

Phương Lệ Hoa sờ đầu cháu trai: “Ừ, Tiểu Tinh yên tâm đi!”

Hoặc Gia Tinh lại chạy đến trước mặt Tần Lạc, ngược đầu lên nói: “Chị, thật ra bà nội em là người tốt, chị không phải sợ, nếu bà nội nói nặng lời chộc chị không vui thì chị lớn tiếng gọi em với ba, chúng em sẽ lập tức đến bảo vệ chị.”

Dáng vẻ bé như nam tử hán nhỏ, giọng điệu không cần nói ra có bao nhiêu nghiêm túc.

Trong lòng Tần Lạc không khỏi ấm áp, đây là con trai của cô.

Thật sự là một đứa con trai nhỏ ấm áp!

Ánh mắt cô cứng nhiều nhìn về phía Tiểu Tinh: “Ừ, chị biết.”

Hoặc Kỷ Thành nhíu mày gọi một tiếng: “Mẹ.”

Hiển nhiên là không muốn mẹ một mình nói chuyện với Tần Lạc.

Tần Lạc biết không thể tránh khỏi, dứt khoát chủ động mở miệng: “Không sao.”

Cho dù tránh được hôm nay, tránh được ngày mai sao?

Nếu để cho Hoắc Kỳ Thành khó xử, còn không bằng thoải mái nói chuyện với mẹ anh, mặc kệ kết quả sẽ như thế nào, cô cũng sẽ không lùi bước!

Phương Lệ Hoa trừng mắt liếc nhìn con trai một cái, giống như nói: Người ta chưa nói cái gì con kích động cái gì?

Hoắc Kỳ Thành chỉ có thể cho Tần Lạc một ánh mắt “Có anh ở đây, đừng sợ!”.

Tần Lạc hiểu trở lại cho anh một ánh mắt.

Nào ngờ, nhìn hình ảnh con trai với Tần Lạc mắt đi mày lại, Phương Lệ Hoa tức giận đến gan cũng đau.

Nhưng trước mặt bọn họ, bà cũng chỉ có thể chịu đựng.

Sau khi Hoắc Kỳ Thành dắt con trai lên lầu, thì Phương Lệ Hoa với Tần Lạc đi ra vườn hoa.

Phương Lệ Hoa đi thẳng vào vấn đề nói: “Tần tiểu thư, tôi tin cô là người thông minh, tôi không thích cô! Cũng không hy vọng cô trở thành con dâu của tôi! Đương nhiên, ý tưởng cô muốn gả đến nhà họ Hoắc chúng tôi cũng không thể thực hiện.”

Giọng nói của bà ta khẳng định, không có gì nghi ngờ.

Tần Lạc hít một hơi thật sâu: “Dì, tôi nghĩ là người có thành kiến với tôi, tôi từng đồng ý với A Thành sẽ tin tưởng anh ấy, mặc kệ người nói cái gì, tôi cũng sẽ không dao động.”

Phương Lệ Hoa buồn bực trừng mắt về phía cô: “Da mặt cô thật dày! Cô cho rằng thu phục con tôi thì nhất định có thể gả vào được nhà của chúng tôi sao? Đừng mơ mộng hão huyền!”

Tần Lạc cố gắng thả chậm giọng nói: “Dì, tôi biết mục đích của người, đơn giản muốn nói những lời này để chọc giận tôi, để cho tôi rời khỏi A Thành.”

Phương Lệ Hoa không dám tin nhìn chăm chăm vào cô, lòng của phụ nữ này là làm bằng sắt à?

Lại lì lợm như vậy?

“Không sai, nếu Tần tiểu thư là người thông minh, vậy thì không cần tôi nhiều lời, cô muốn gả cho con tôi là không có khả năng, sớm chết tâm này đi!”

Phương Lệ Hoa dương dương đắc ý nói, cho rằng Tần Lạc đã bị bà dọa sợ.

Kết quả - -

Tần Lạc không tức giận chút nào: “Cảm ơn lời khuyên của dì, nhưng tôi vẫn nói câu kia, trừ khi chính miệng A Thành nói chia tay với tôi, nếu không tôi sẽ không bị bất kỳ nhân tố bên ngoài nào dọa lùi bước.”

Giọng nói của cô rất kiên định, cô biết, càng là lúc này càng phải giữ vững lập trường của mình.

Phương Lệ Hoa tức giận đến tay phát run lên: “Cô nghe không hiểu tiếng người sao? Tôi nói là không cho phép cô tiến vào cửa nhà chúng tôi.”

Tần Lạc mím môi, lạnh nhạt mở miệng: “Tôi nghe hiểu, nhưng tôi không phải nữ chính trong phim tình cảm lúc tám giờ, sau khi bị uy hiếp sẽ bỏ đi

cho xong việc, khiến dì thất vọng rồi.”

Phương Lệ Hoa nhìn cô giống như nhìn quái vật, làm sao có người phụ nữ như vậy?

Quả thật dầu muối không vào!

Nói cái gì giống như nghe không hiểu!

“Cô”

“Tính cách tôi là như vậy, nếu chọc dì tức giận vẫn xin dì bớt giận, không nên chấp nhậ với tôi.”

Giọng Tần Lạc thỏa đáng, có thêm khiêm tốn.

Mặc kệ như thế nào, đối phương cũng là mẹ của Hoắc Kỳ Thành, bà nội của Tiểu Tinh, mình không nhất định phải ầm ĩ không vui với bà ta, còn việc bà rất ghét mình, mình cũng phải mỉm cười chào hỏi với bà.

Phương Lệ Hoa hoàn toàn không biết nói cái gì.

Lúc Hoắc Kỳ Thành xuống lầu thì nhìn thấy mẹ cầm túi xách nổi giận đùng đùng chuẩn bị rời đi, không khỏi nói: “Mẹ, ngàn vạn lần người đừng chọc giận thân thể, để con bảo lái xe đưa mẹ trở về.”

Phương Lệ Hoa tức giận trừng mắt nhìn con trai một cái: “Mẹ thấy đó là mưu đồ của con! Mẹ lặp lại lần nữa, muốn người phụ nữ kia tiến vào cửa nhà họ Hoắc chúng ta thì tuyệt đối không thể nào!”

Hoắc Kỳ Thành có chút đau đầu: “Mẹ, người trở về nghỉ ngơi cho khỏe.”

Phương Lệ Hoa hừ một tiếng, nổi giận đùng đùng rời đi.

Sau khi chờ bà rời đi, Tần Lạc quay đầu áy náy nhìn về phía Hoắc Kỳ Thành: “Mẹ anh không có việc gì chứ?”

Hoắc Kỳ Thành lắc đầu: “Tính tình mẹ anh là như vậy, em đừng để ở trong lòng là được, bà ấy không làm khó em chứ?”

Tần Lạc nhún vai: “Anh nhìn bà ấy tức giận thành như vậy, em giống người không có việc gì, bà ấy làm thế nào gây khó dễ em?”

Ánh mắt Hoắc Kỳ Thành dịu dàng: “Anh biết mẹ anh nhất định nói rất nhiều lời khó nghe, nhưng em rộng lượng không để ở trong lòng. Lạc Lạc, anh sẽ không phụ lòng tín nhiệm của em đối với anh.”

Lòng Tần Lạc lại bị dịu dàng đánh bại rồi.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 211: Kịch Vui Lặp Lại

Mấy ngày nay Tần Lạc ít xem tin tức, cũng không lên weibo, một lòng ở nhà học tập cùng làm bạn với Tiểu Tinh, nhưng Hoắc Kỳ Thành bởi vì bận rộn trên công việc mỗi ngày đều gần nửa đêm mới trở về.

“Đã về rồi!”

Trong phòng vang lên một giọng nữ dịu dàng, mặt mày Hoắc Kỳ Thành không tự giác nhu hòa đi rất nhiều: “Đánh thức em hả?”

Tần Lạc lắc đầu: “Em còn chưa ngủ.”

Hoắc Kỳ Thành không nhịn được trêu chọc nói: “Nhớ anh đến ngủ không được?”

Tần Lạc giận dữ trợn mắt nhìn anh: “Nhớ cái đầu anh! Em mới không nhớ anh!”

Nói xong, liền xoay người chuẩn bị trở về phòng.

Hoắc Kỳ Thành lại từ phía sau lưng ôm lấy cô: “Là anh nói ngược, là anh quá nhớ em...”

Giọng anh trầm thấp từ tính đặc biệt say lòng người, hơn nữa ở trong bóng đêm như vậy.

Cả người Tần Lạc tê rần, chỉ cảm thấy nổi hết cả da gà, lỗ chân lông cũng mở ra...

Hoắc Kỳ Thành tránh nặng tìm nhẹ trả lời: “Tạm tạm, đều trong phạm vi anh có thể ứng phó, đừng lo lắng.”

Tần Lạc cũng biết mình ở phương diện này không giúp được gì cho anh: “A..... Vậy anh bận rộn nữa cũng cần phải đúng giờ ăn cơm.”

Hoắc Kỳ Thành chôn đầu ở cổ của cô, ngửi mùi hương nhàn nhạt phát ra từ trên người nàng khí, chỉ cảm thấy mệt nữa cũng đáng được.

“Ừ, thân thể là tiền vốn cách mạng, anh sẽ không để cho mình mệt mỏi suy sụp.”

“Vậy anh nhanh đi rửa mặt, nghỉ ngơi sớm một chút.”

Tần Lạc không muốn hỏi anh quá nhiều chuyện trên công việc, dù sao cô cũng không hiểu, hỏi cũng chẳng có tác dụng gì, còn không bằng chơi cùng Tiểu Tinh, tin tưởng anh là được.

“Càng muốn em hơn.”

Hoắc Kỳ Thành cố ý nói một nửa, hơi thở nóng bỏng phun ở giữa cổ trơn bóng của Tần Lạc, tê tê đại đại.

Tần Lạc phản xạ có điều kiện co rút lại, gắt giọng: “Đáng ghét! Mỗi ngày trong đầu anh có thể nghĩ bình thường chút không?”

Dáng vẻ Hoắc Kỳ Thành nghiêm trang: “Đây là chuyện bình thường hằng ngày nhất của đàn ông với phụ nữ.”

Tần Lạc đưa tay nhéo ở trên eo anh một cái: “Hằng ngày cái đầu anh! Nhanh đi rửa mặt! Em muốn đi ngủ!”

Hoắc Kỳ Thành bị đau bụng cô ra, vẻ mặt uất ức: “Lạc Lạc, em thật sự nhẩn tâm”

Tần Lạc vươn ngón trỏ ra chọc lồng ngực của anh: “Giả vờ đáng thương cũng vô dụng.”

Hoắc Kỳ Thành: “ “

Lúc trời tối Đường Triều tăng ca có chút trễ, trên đường trở về bảo trợ lý ở quán nhỏ bên đường mua giúp mình chút đồ ăn, anh ngồi ở trong xe đốt một điếu thuốc.

Một điếu thuốc mới hút được một nửa, thì anh thấy một bóng dáng quen thuộc.

Tư thế hút thuốc của anh ta tạm dừng một chút, con người đen hơi nheo lại, sao muộn thế này mà Tống Tư Kỳ còn ăn ở trong quán ven đường này?

Đây có thể không phải cô ấy?

Từ sau lần trước ở “Trẻ sắc” nhìn thấy một con người khác của cô ấy, đã hơn hai tháng, anh đã thôi tìm kiếm rồi.

Tối nay Tống Tư Kỳ là được bạn bè Sở Sở hẹn ra ngoài, trước kia cô ấy chưa bao giờ đến chỗ này ăn cơm lại đồng ý yêu cầu của cô làm cho Sở Sở cảm thấy rất kỳ lạ!

Sở Sở cũng bởi vì thất tình nên tối muộn mới gọi điện thoại cho Tống Tư Kỳ, bảo cô ấy ra ngoài uống rượu với mình, cho rằng sẽ bị cự tuyệt.

Kết quả Tống Tư Kỳ một lời đồng ý.

Hai người vừa mới gặp mặt, Sở Sở liền cảm thấy đêm nay Tống Tư Kỳ khác với trước kia, nhưng cụ thể khác ở chỗ nào cũng không nói lên được.

Dù sao chính là khí thế mạnh mẽ hơn chút so với bình thường?

Tâm tình bản thân cô không tốt nên không nghĩ nhiều, gọi ông chủ mang một thùng bia lên, còn nói không say không về!

Hai cô gái xinh đẹp ngồi ở quán ven đường uống rượu khó tránh khỏi sẽ khiến người bên cạnh ghé mắt, hơn nữa khí chất hai cô gái này lại vô cùng tốt!

Hai cô mới uống hai chai đã bị người ta quấy nhiễu rồi.

“Ôi! Tâm tình em gái không tốt sao? Muốn các anh đây giúp em giải buồn không?”

Giọng người đàn ông bì ổi nghe làm người ta phản cảm.

Tống Tư Kỳ vén tóc mình, khước mắt từ từ nhếch lên, ánh mắt lạnh lùng như một khối băng: “Cút! Đừng quấy nhiễu hứng thú uống rượu của chị!”

Giọng nói của cô cường thế bá đạo, không thềm để người đàn ông vào trong mắt chút nào.

Người đàn ông kia hình như cũng không ngờ cô gái trước mắt nữ lại chống cự, không khỏi nổi lên dục vọng chinh phục mãnh liệt: “Không nhìn ra! Còn làm hạt tiêu nhỏ tức giận! Rất tốt! Anh trai thích!”

Ánh mắt Tống Tư Kỳ vẫn lạnh lùng như cũ: “Thích em gái anh! Cũng không đáng một bãi soi xem bản thân các người có đức hạnh gì! Tôi lặp lại lần nữa, cút!”

Cô gằn từng tiếng, mười phần giọng chị hai!

Giữa những hàng chữ đều phát ra một cỗ lạnh lùng, mấy người đàn đối phương không khỏi nhìn cô với cặp mắt khác xưa, chẳng lẽ bọn họ gặp phải sát thủ rồi hả?

Bên cạnh có một tên nhóc sợ phiền phức nhỏ giọng nói: “Đại ca, em thấy thân phận cô ta không đơn giản, nếu không chúng ta vẫn nên “

Tên kia nói còn chưa dứt lời đã bị người đàn ông cầm đầu ngắt lời: “Rút cái gì mà rút? Mà có tiền đồ chút ấy!”

Sau đó nhìn về phía Tống Tư Kỳ: “Em gái, ra ngoài cửa quá ngang ngược cũng không tốt! Đêm nay anh trai sẽ dạy cho em làm thế nào vui vẻ với đàn ông”

Người đàn ông vừa nói vừa tiến lên, muốn sờ mặt Tống Tư Kỳ.

Kết quả - -

Bị Tống Tư Kỳ vịn cổ tay lại, hắn ta bị đau muốn kêu cha gọi mẹ.

Điểm chết người chính là, anh ta không thấy rõ cô gái trước mắt ra tay thế nào, thì ra mình thật sự gặp phải sát thủ rồi?

Không ngờ rằng, Sở Sở bên cạnh thấy một màn như vậy đã sớm trợn mắt há hốc mồm, trời ạ! Đây thật là Tống Tư Kỳ cô đã quen sáu năm sao?

Sao mình không biết cô ấy có võ?

Còn có, từ khi nào thì thân thủ cô ấy tốt như vậy hả?

Cùng lúc đó, thấy một màn như vậy còn có Đường Triều.

Anh dường như có thể khẳng định Tống Tư Kỳ trước mắt chính là người mình muốn tìm, không nghĩ tới cách hơn hai tháng cô ấy lại xuất hiện rồi.

Hơn nữa mỗi lần xuất hiện đều mang đến cho mình... bất ngờ!

Lúc trợ lý Tô Thần đi mua đồ ăn về thì thấy ông chủ nhìn chăm chăm vào một hướng khác, không khỏi nhìn qua đó, sau đó chớp mắt: “Đường thiếu, kia không phải Tống tiểu thư sao? Cô ấy giống như bị đàn ông quấy nhiễu.”

Đường Triều lờm anh ta: “Cậu xác định cô ấy là bị đàn ông quấy nhiễu mà không phải cô muốn vịn gậy bàn tay người đàn ông kia?”

Tô Thần không dám tin lại dụi dụi mắt: “Ông chủ, tôi thật sự không có nhìn lầm sao? Người kia thật là Tống tiểu thư?”

Đường Triều đâm chiêu: “Tô thần, cậu cũng biết một màn này không thể tin được đúng không?”

Tô Thần ngạc nhiên gật đầu.

Đường Triều lại nói thêm: “Mang di động của cậu ra, rồi quay lại.”

Tô Thần khó hiểu mở to hai mắt: “A?”

Đường Triều liếc anh ta một cái: “Nhanh lên!”

Tô Thần vội vàng lấy điện thoại ra, nhanh chóng quay lại hình ảnh trước mắt vào.

Mà Tống Tư Kỳ hoàn toàn không biết mình bị người ta quay phim...

Cô lạnh lùng nhìn về phía người đàn ông ở trước mắt: “Chị đã cảnh cáo mày, là tự mày không biết tự lượng sức mình tìm tai vạ? Trách tôi sao?”

Người đàn ông bị ối nam bị đau đến nhe răng nhếch miệng: “Bà cô, xin cô thương xót buông tha cho tôi! Về sau tôi không dám nữa! Là tôi có mắt không nhìn thấy thái sơn đụng phải bà cô người...”

Dáng vẻ hần ta chịu nhận lỗi, còn kém không đập đầu xuống.

Cổ tay Tống Tư Kỳ dùng lực một cái, liền nghe thấy xương người đàn ông “rắc rắc” một tiếng, sau đó cô mới buông tay, giọng vẫn lạnh như băng: “Đây là cho mày chút dạy dỗ!”

Người đàn ông bị ối cũng không dám nói cái gì, sợ tới mức tè ra quần.

Sau khi bọn họ rời đi, vẻ mặt Sở Sở khoa trương nói: “Kỳ Kỳ! Mình thật sự muốn một lần nữa quen biết cậu! Cậu quả thực rất đẹp trai! Khóc chết rồi! Cậu từ khi nào thì học Taekwondo thế? Sao mình không biết?”

Tống Tư Kỳ hoạt động cổ tay, vẻ mặt lơ mờ: “Mình học Taekwondo sao?”

Sở Sở chớp chớp mắt: “so?”

Tống Tư Kỳ nhún vai, ánh mắt dần dần ấm lại: “Tiếp tục đi! Mình nghĩ sẽ không còn tên đàn ông nào đến quấy nhiễu chúng ta nữa.”

Vẻ mặt Sở Sở hoa si nhìn về phía cô: “Kỳ Kỳ cậu không biết dáng vẻ vừa rồi của cậu có bao nhiêu đẹp trai! Nếu bọn Phương Vũ ở đây nhất định sex cho rằng mình thấy ảo giác.”

Tống Tư Kỳ bưng ly rượu lên uống một ngụm, lẩm bẩm nói: “Mình vẫn luôn như vậy!”

Nhưng đáng tiếc, Sở Sở một lòng một dạ đắm chìm trong suy nghĩ của mình, không nghe thấy những lời này, cũng là bởi vì Tống Tư Kỳ ngậm rượu nói, có chút mơ hồ không rõ.

“Hả? Cậu mới vừa nói cái gì?” Cô ấy hỏi lại một lần.

Tống Tư Kỳ đang chuẩn bị mở miệng, bỗng nhiên cảm thấy đỉnh đầu chiếu một bóng người đến, lập tức không vui nhú mày nhìn về phía người

tới. ()

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 212: Không Đỡ Được

Đường Triều nhìn chăm chăm vào Tổng Tư Kỳ trước mắt, rốt cuộc cô là ai? Cô chính là Tổng Tư Kỳ sao? Tại sao tính cách khác nhiều như vậy?

Tổng Tư Kỳ nhận ra anh liền là người đàn ông lần trước “Quấn” mình, không khỏi nhú mày nhìn về phía anh, ánh mắt khiêu khích mà rét lạnh.

Khóe môi Đường Triều không hiểu nhếch lên, lại là dáng vẻ không ai bì nổi này, đêm nay ra ngoài rất có giá trị!

Cuối cùng bị anh tìm được!

Trước khi xuống xe, anh đã bảo Tô Thần gửi tin nhắn cho Đại Bạch, bảo cậu ta nhanh chóng chạy tới, chờ cậu ta đến đây, tất cả chân tướng rõ ràng rồi.

“Tổng Tư Kỳ?”

Vì lại xác nhận “Thật giả”, giọng Đường Triều tương đối mang nghi vấn.

Về mặt Tổng Tư Kỳ không kiên nhẫn liếc mắt nhìn anh một cái: “Người biết Tổng Tư Kỳ tôi rất nhiều! Chẳng lẽ tôi còn phải biết từng người quen tôi?”

Giọng nói của cô lạnh như băng, hoàn toàn giống với hình tượng lời nói ác độc lần trước.

Đường Triều không kìm lòng được nhếch môi nở nụ cười: “Ban ngày cô vẫn luôn mồm gọi tôi "Anh Đường Triều", thế nào? Trời vừa tối liền không biết tôi rồi hả?”

Lời này của anh làm cho giữa lông mày Tống Tư Kỳ lướt qua nghi hoặc, dường như đang xác nhận thật giả trong lời nói của anh.

Nhưng cũng chỉ một giây đồng hồ, thì cô cười khinh thường nói: “Loại kỹ xảo trêu chọc em gái với tôi không có tác dụng! Hơn nữa, chị là loại em gái mềm yếu có thể gọi ra "anh Đường Triều" sao?”

Ánh mắt Tống Tư Kỳ lạnh mà ngoan độc, hoàn toàn coi Đường Triều trở thành người đàn ông dây dưa không ngớt.

Sở Sở ở một bên kính ngọc mới vừa ăn chân gà vào trong miệng cũng đã rút ra ngoài, không dám tin lên tiếng: “Kỳ Kỳ, không phải cậu thích Đường thiếu nhất sao? Cậu làm sao vậy?”

Lời của Sở Sở làm cho đáy mắt Tống Tư Kỳ hiện lên một tia kính ngọc, rũ mí mắt xuống trầm tư, trong nháy mắt trong đầu loé lên rất nhiều đoạn ngắn...

2 phút sau, dường như không có việc gì ngãng đầu.

“Thích hay không thích một người, có đôi khi cũng chỉ suy nghĩ trong nháy mắt mà thôi! Khi thích anh thì anh là toàn bộ thế giới của tôi, lúc không thích anh ngay cả một đồ bỏ đi bên cạnh chân tôi cũng không bằng!”

Tống Tư Kỳ nhấn mạnh một câu sau cùng, ánh mắt lại càng khiêu khích nhìn về phía Đường Triều.

Làm mọi người nhìn ra được, cô không thích Đường Triều, thậm chí còn ghét anh.

Sở Sở chột đứng lên, buồn bực nhìn về phía Đường Triều: “Đường thiếu, nơi này không chào đón anh! Anh nhanh chóng đi đi! Trước kia lúc Kỳ Kỳ chúng tôi thích anh thì anh ngay cả liếc mắt cũng không nhìn cô nhiều, bây giờ chạy tới đây là có ý gì! Kỳ Kỳ nói đúng! Bây giờ anh còn không bằng đồ bỏ đi bên chân chúng tôi!”

Cô với Tống Tư Kỳ là bạn bè nhiều năm, tình cảm không tầm thường, mỗi khi nhìn thấy cô đơn phương yêu mến Đường Triều cũng sẽ đau lòng vì cô ấy, bây giờ tốt rồi, cuối cùng Kỳ Kỳ đã nghĩ thông!

Thành phố A còn nhiều đàn ông tốt, không thiếu một Đường Triều!

Bị mắng thành không bằng đồ bỏ đi Đường Triều xấu hổ sờ sờ cái mũi, hai tháng trước một buổi tối nào đấy nhìn thấy dáng vẻ Tống Tư Kỳ lạnh như băng cộng thêm ghét bỏ với mình, nhưng sau đó cô ấy vẫn trước sau như một dính mình...

Đêm nay gặp lại, công phu lời nói ác độc chỉ tăng không giảm, chỉ là, buổi sáng ngày mai gặp lại cô ấy thật sự sẽ không lại biến thành Tống Tư Kỳ đuổi đánh tới cùng chứ?

“Khụ... Chỉ mong em ngày mai sẽ không thay đổi suy nghĩ.”

Bỏ lại câu ý tứ rất rõ này, thì Đường Triều xoay người rời đi.

Bị người ta ghét bỏ như vậy còn không đi thì chẳng lẽ đầu óc anh có bệnh?

Hơn nữa, thăm dò chân tướng cũng không thể gấp, anh tin tưởng chuyện sẽ trở nên càng ngày càng vui...

Sau khi anh rời đi không được một lúc thì nhận được điện thoại của Tống Tư Bạch: “Mình đã đến đường phía Nam, cậu nói vị trí cụ thể quán ven đường rồi cuộc ở đâu?”

Đường Triều nâng trán, sao lại quên mất Đại Bạch?

“Anh hau, anh đến chỗ bày rất nhiều quán nhỏ ven đường? Anh thấy Tổng Tư Kỳ với bạn của em ấy chưa?”

Tổng Tư Bạch lắc đầu: “Không có, cậu ở đâu?”

Đường Triều đành phải bảo lái xe quay lại đầu, đến chỗ vừa rời đi.

...

Năm phút sau.

Đường Triều với Tổng Tư Bạch mới gặp nhau, chỉ tiếc, Tổng Tư Kỳ với Sở Sở đã rời đi, hai người đã tới chậm một bước.

Tổng Tư Bạch chạy tới thật xa không thấy người khó tránh khỏi mất hứng: “Cậu bảo tôi đến gặp Kỳ Kỳ, kết quả chính cậu đi đến?”

Về mặt Đường Triều bất đắc dĩ: “Em ấy nói mình ngay cả đồ bỏ đi bên chân em ấy cũng không bằng thì mình chẳng đi? Mình cũng không có khuynh hướng chịu ngược?”

Tổng Tư Bạch nheo mắt: “Kỳ Kỳ có thể nói như vậy?”

Đường Triều biết cậu ta sẽ không tin tưởng, lập tức hô: “Ô Tô Thần, khẩn trương lấy video clip cậu vừa rời quay ra.”

Ô Tô Thần nhanh chóng lục tìm video clip rồi đưa ra.

Cậu ta quay không đầu không đuôi, video clip bắt đầu từ Tổng Tư Kỳ chế trụ cổ tay người đàn ông, mặc dù cách rất xa, nhưng Tổng Tư Bạch vẫn thấy được trong ánh mắt em gái phát ra tia lạnh lùng.

Đây thật là Kỳ Kỳ anh quen biết?

Phần sau Tống Tư Kỳ lạnh lùng với Đường Triều cũng làm cho Tống Tư Bạch rất kinh ngạc, nếu không tận mắt nhìn thấy, anh thật sự rất khó tin lúc này là thật...

“Em ấy thật là Kỳ Kỳ?”

Tống Tư Bạch không tin tưởng hỏi.

Đường Triều liếc nhìn bạn tốt: “Lúc trước mình cũng không tin em ấy chính là Kỳ Kỳ, nhưng em ấy cũng tên là Tống Tư Kỳ, cậu nói trên đời này còn có hai người đáng vẻ giống nhau như đúc hơn nữa trùng tên trùng họ? Lần trước mình gặp thì bên cạnh em ấy không có những người khác, hại bản thân mình cũng nghi ngờ nhận nhầm người, nhưng lần này có Sở Sở ở bên cạnh, cô ấy là nhân chứng rõ ràng nhất!”

Tống Tư Bạch cũng biết theo như lời của bạn tốt không phải giả, vừa rồi Sở Sở trong clip anh cũng quen, là một trong những bạn tốt của Kỳ Kỳ.

Chỉ là

Việc này không khỏi quá kỳ lạ!

Đường Triều từ từ nói: “Đại Bạch, mình kém ăn nói! Ngàn lần cậu đừng tức giận, mình cũng chỉ là suy đoán mà thôi.”

Tống Tư Bạch nghiêng liếc anh một cái: “Nói!”

Đường Triều lui về sau một bước: “Kỳ Kỳ có thể là người có chứng tính cách phân liệt không?”

Tống Tư Bạch nghiêng răng nghiêng lợi, gần từng tiếng từ trong kẽ răng ra: “Đường, Triều!”

Đường Triều lại lui về phía sau một bước: “Mình đã nói chỉ là suy đoán, biết cậu không tiếp nhận được, thôi! Coi như mình chưa nói đi!”

Tổng Tư Bạch mím môi không lên tiếng, nếu Kỳ Kỳ thật sự là người có chứng tính cách phân liệt

Liên tục mười ngày, tit trang đầu báo của thành phố A đều bị một mình Hoắc Kỳ Thành chiếm giữ, vốn là tin tức anh mời hợp báo tuyên bố Tần Lạc là bạn gái duy nhất anh đang nghiêm túc kết giao, sau đó có bạn trên mạng chụp được anh mang theo con trai với Tần Lạc cùng ăn cơm ở một nhà hàng.

Không quá hai ngày lại có người phớt ra vị trí chấp hành tổng giám đốc của Hoắc Kỳ Thành ở “Tập đoàn Đế An” tràn đầy nguy cơ, bất cứ lúc nào cũng có thể bị thay thế.

Đồng thời, thị trường chứng khoán “Tập đoàn Đế An” trong khoảng thời gian này liên tục hạ xuống, cùng rất nhiều hạng mục lớn mà tập đoàn chung vốn đều gặp phải trở ngại.

Trong lúc này, tiếng cán bộ cao cấp bên trong tập đoàn nghị luận không ngừng, nhao nhao bắt đầu đứng thành hàng, sợ đứng sai đội ngũ về sau không có cách nào trở mình.

Đối với những thứ này, Hoắc Kỳ Thành vẫn làm việc của anh, mỗi ngày đi sớm về trễ, không có một giây lơ đãng.

Trình Sâm có chút lo lắng nói: “Boss, chúng ta thật sự không cần “

Hoắc Kỳ Thành lắc đầu: “Không! Không bỏ được con nhỏ thì không bắt được sói, tôi muốn không lộ sơ hở lớn như vậy cho anh cả, chỉ sợ cũng rất khó làm bọn họ mắc câu, kế tiếp chúng ta chỉ cần ngồi chờ thu lưới là được.”

Giọng anh khẳng định, ánh mắt lạnh mà lợi hại.

Trình Sâm gật đầu bày tỏ đã hiểu: “Boss, bên ông cụ kia biết đến, chỉ sợ
“

Hoắc Kỳ Thành từ từ phun ra một vòng khói: “Nên tới bao giờ cũng phải đến.”

Trình Sâm không nói lời gì nữa, chuyện nhà giàu có này tránh không khỏi, đại thiếu với nhị thiếu luôn không an phận, Boss cũng chỉ thuận theo thời thế bố trí ván cờ này mà thôi.

Coi như một lần vất vả suốt đời nhàn nhã!

Hút xong một điếu thuốc, thì Hoắc Kỳ Thành gọi điện thoại cho Tần Lạc: “Đang làm gì vậy?”

“Vừa đến bệnh viện làm kiểm tra.”

“Ừ, kiểm tra thật kỹ, có bất kỳ không thoải mái gì nhớ rõ nói với Ước Hàn.”

“Biết rồi!”

“Mấy ngày nay Tiểu Tinh ở nhà trẻ đã thích ứng chưa?”

“Nghe nói là rất nhiều người theo đuổi.”

“Sao?”

“Khụ bé gái bây giờ đều có vẻ chủ động, đoán chừng Tiểu Tinh có chút không chống đỡ được.”

“Còn có chuyện con trai anh không làm được?”

“Buổi tối anh trở về có thời gian thì tâm sự nhiều với con.”

Hoặc Kỷ Thành cũng biết gần đây mình quá bận, mỗi ngày dường như đi sớm về trễ cũng chưa nói được hai câu với Tiểu Tinh.

“Ừ.”

Cúp điện thoại xong, thì Tần Lạc đi đến phòng làm việc của Mary, bỗng nhiên, trong đầu cô loé lên một số đoạn ngắn quen thuộc mà xa lạ.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 213: Anh Luôn Luôn Quan Tâm Đến Người Phụ Nữ Của Anh

Tần Lạc dừng bước một chút, gần đây không biết là chuyện gì xảy ra, thường thường sẽ xuất hiện một số cảnh tượng gần quen thuộc mà xa lạ.

Sở dĩ nói quen thuộc là vì ở trong mơ từng thấy một chút, nhưng lại xa lạ là vì trong trí nhớ của cô không hề tồn tại.

Cô day mi tâm, tự giễu nhếch môi, sở dĩ xuất hiện trí nhớ sáu năm trước, là vì đã đến thời gian Ước Hân thôi miên cô sao?

Lúc nhìn thấy Mary, Tần Lạc không nhịn được hỏi một câu: "Mary, thời gian thuật thôi miên sẽ kéo dài bao lâu?"

Tay Mary đang đỡ cà phê dừng một chút: "Lạc Lạc, sao đột nhiên cô hỏi cái này?"

Tần Lạc biết cô ấy đang lo lắng cái gì, nghiêng đầu chỉ chính đầu mình: "Vài ngày gần đây nơi này của tôi luôn luôn hiện ra một số ký ức gần đứt quãng về sáu năm trước."

Cô không hề gì nhún vai: "Cho nên muốn hỏi cô một chút."

Mary đưa tách cà phê cho cô: "Đã bao lâu rồi?"

Tần Lạc suy nghĩ: "Khoảng bốn năm ngày thôi! Hơn nữa không có quy luật gì, mỗi khi nhớ tới một số đoạn gần, tôi muốn nhớ lại thêm, nhưng dùng sức thì đầu liền đau rồi."

Mary an ủi nói: "Lạc Lạc, cô đừng có gập, Ước Hàn là chuyên gia phương diện này, anh ấy nhất định biết chuyện gì xảy ra, chờ anh ấy đi công tác ở Đức trở về tôi liền điện thoại cho cô."

Tần Lạc gật đầu: "Ừ, tôi muốn biết, có ai giống như tôi không? Người bị thôi miên phải quá bao lâu mới có thể nhớ chuyện mình đã quên?"

Mary trầm ngâm: "Cái này không có quy luật riêng, có một số người chịu kích thích ở bên ngoài sẽ rất nhanh nhớ ra, nhưng có một số người cũng có khả năng cả đời sẽ không nhớ ra, trên y học trước mắt còn chưa có quy luật riêng."

Tần Lạc nhấp một ngụm cà phê: "Chẳng lẽ đây là dấu hiệu tôi sẽ nhớ ra tất cả?"

Mary có chút lo lắng nhìn cô một cái: "Lạc Lạc, trong lòng cô bài xích đoạn trí nhớ kia sao?"

Tần Lạc suy nghĩ có chút bay xa, dừng hai giây mới chậm rãi mở miệng: "Tôi không biết..."

Cô muốn có đầy đủ trí nhớ, nhưng lại sợ sau khi nhớ ra tất cả thì trong lòng sẽ bài xích Hoắc Kỳ Thành, dù sao mình hoàn toàn kháng cự những chuyện sáu năm trước này...

Biết chuyện gì xảy ra vẫn có khác nhau với hoàn toàn nhớ ra chuyện trước kia.

Mary cũng không biết an ủi cô như thế nào: "Lạc Lạc, người sống luôn luôn phải nhìn về phía trước, chuyện quá khứ chỉ là ký ức mà thôi."

Tần Lạc đứng dậy: "Ừ, tôi đi về trước."

Mary nhìn ra đáng vẻ cô có tâm sự nặng nề, nhưng mình thật không giúp được gì, cũng chỉ có thể nhìn theo cô rời đi.

Từ bệnh viện Kiều Dương ra ngoài, Tần Lạc lập tức lái xe trở về, bởi vì trong lòng có chuyện, ở một chỗ rẽ ngoặt, cô không thấy đèn đỏ đã sáng lên, trực tiếp vọt lên.

Thiếu chút nữa xe phía trước chạy lên, may mắn đối phương phản ứng nhanh, đúng lúc đánh tay lái mới tránh xảy ra tai nạn xe cộ.

"Này! Cô lái xe kiểu gì vậy! Muốn chết cũng đừng tìm tôi!"

Sau khi đối phương xuống xe trực tiếp mắng một chập.

Tần Lạc vội vàng giải thích: "Thật xin lỗi, là tôi không thấy đèn xanh đèn đỏ, tạo ra rắc rối cho anh thật sự xin lỗi!"

Đối phương thấy thái độ cô thành khẩn thì cơn tức tiêu tan, nhưng vẫn chưa hết hoảng hốt: "Nếu giải thích có tác dụng thì trên đời này không xảy ra nhiều tai nạn xe cộ như vậy! Nếu cô không hiểu luật lệ giao thông thì không nên lái xe ra ngoài, đây là cô không có trách nhiệm với bản thân lại càng không có trách nhiệm với người khác!"

Tần Lạc nghe mà đau cả đầu, nhưng bởi vì chuyện này là lỗi của mình, cô cũng chỉ có thể chịu đựng, một màn vừa rồi quả thật rất nguy hiểm.

"Thật xin lỗi! Tôi sẽ gánh vác tất cả tổn thất tạo thành cho anh."

"Gánh vác tất cả? Cô có thể bù lại tổn thất tinh thần cho tôi không?"

" "

Tần Lạc hoàn toàn hết chỗ nói rồi, rốt cuộc người này còn muốn thế nào?

Ngay lúc cô không biết nên trả lời thế nào, chợt nghe một giọng nam quen thuộc: "Tần Lạc? Sao vậy?"

Tần Lạc quay đầu nhìn về phía người tới: "Cố luật sư?"

Cố Nam Châu không ngờ sẽ ở trên đường gặp được Tần Lạc, tính ra, hai người là lần đầu tiên gặp mặt sau năm mới, từ khi nhìn thấy tin tức, nhiều lần anh muốn gọi điện thoại cho cô nhưng đều nhịn xuống.

Đối phương nghe thấy hai chữ "Luật sư" hừ lạnh một tiếng: "Quen luật sư thì khá lắm sao! Việc này coi như ầm ỹ lên tòa án cũng là tôi có lí!"

Cố Nam Châu nhìn anh ta một cái: "Tiên sinh, đây là tai nạn xe cộ đơn giản, bạn tôi chỉ là đụng vào bảo hiểm xe của anh, cô ấy đã đồng ý gánh vác toàn bộ tổn thất, trực tiếp chạy đến cửa hàng sửa chữa là được. Loại tranh cãi nhỏ này tòa án không thể thụ lí."

Giọng đối phương tức giận bị kiềm hãm, sau một lúc lâu lại đặc ý nói: "Nếu không phải tôi phản ứng nhanh, chỉ sợ lúc này bạn anh phải ngồi tù rồi!"

Tần Lạc có chút nghe không nổi nữa: "Tiên sinh, tôi đã nói xin lỗi với anh, tổn thất xe anh tôi cũng sẽ bồi thường đủ, không có chuyện gì tôi có thể đi trước được chưa?"

Đối phương hừ nói: "Đương nhiên không được! Bây giờ cô phải cùng đi với tôi đến cửa hàng sửa chữa! Nếu cô quyết nợ thì làm sao?"

Tần Lạc hít một hơi thật sâu: "Được, bây giờ tôi với anh cùng đi."

Đúng lúc này cảnh sát giao thông chạy đến, sau khi xem xét chứng minh thư Tần Lạc cũng tiến hành đo lường cô có uống rượu không mới nghiêm túc nói: "Cô gái, cô thuộc hành vi vượt đèn đỏ, vi phạm luật lệ giao thông

là phải lấy khâu cùng cùng phạt tiền tại chỗ, lần sau sẽ không giải quyết như thế này nữa!"

Tần Lạc gật đầu: "Vất vả cho đồng chí cảnh sát, lần sau tôi nhất định sẽ không tái phạm."

Cảnh sát giao thông thấy thái độ cô nhận sai thành khẩn cũng không nói thêm nữa, để cho bọn họ đến cửa hàng sửa chữa tự xử lý.

Cố Nam Châu lo lắng một mình Tần Lạc đi giải quyết việc này, thì đi cùng với cô.

Tần Lạc gật đầu, "Vất vả cảnh sát đồng chí, ta lần sau nhất định hẳn không tái phạm rồi."

Khi xử lý đã là chuyện của một giờ sau, từ cửa hàng sửa chữa đi ra, Tần Lạc cảm thấy như là âm ỉ với nhân đại một trận, người đàn ông kia quá lắm nhảm, vốn một chuyện rất đơn giản đến trong miệng anh ta thì lại biến thành có nhiều loại khả năng...

Quả thực còn đáng sợ hơn so với Đường Tăng niệm kinh.

"Cố luật sư, cảm ơn anh! Có anh giúp tôi thêm can đảm không còn sợ nữa." Tần Lạc cười nói, vào lúc này có người bạn giúp mình quả thật sẽ tốt hơn nhiều.

Cố Nam Châu mỉm cười: "Chỉ cái nhắc tay mà thôi, tôi nghĩ coi như tôi không đến, cô cũng sẽ xử lý rất tốt."

Hai người lại tùy tiện nói chuyện một lúc, Cố Nam Châu giống như nghĩ đến cái gì hỏi: "Nghe nói bây giờ cô làm ở nhà, thỉnh thoảng sẽ đi công tác?"

Tần Lạc gật đầu: "Ừ, công việc như bây giờ tôi rất thích, không cần sáng chín chiều năm, tôi chỉ lo lãng thời gian dài bản thân tôi sẽ lười biếng."

Cố Nam Châu nhìn cô một cái: "Cô vẫn là cô gái rất có nguyên tắc, biết mình muốn gì và không muốn gì."

Tần Lạc xấu hổ sờ đầu: "Tôi nào có tốt như anh nói."

Cố Nam Châu không nói tiếp, trong lòng thở dài: Có, chỉ tiếc là tôi vẫn chậm một bước, nếu ở trung học

Đột nhiên trong lúc đó, anh nhớ tới một số ký ức đã lâu, chỉ là, những người đó cùng chuyện đã đi qua

Ký ức vĩnh viễn chỉ là ký ức, không có bất kỳ tác dụng gì.

"Là cô quá khiêm tốn."

"Đã đến giờ ăn cơm điểm, cùng ăn cơm đi?"

"Được."

Mười giờ tối.

Tần Lạc phát hiện hôm nay Hoắc Kỳ Thành trở về là lạ, bắt đầu cô cũng không để ý, cho rằng anh là buồn bực vì chuyện công việc...

Về sau, cô đến thư phòng hỏi anh có muốn ăn bữa khuya không, kết quả anh một bộ xa cách.

Tần Lạc mặc áo ngủ nghiêng người dựa ở trên khung cửa: "Anh làm sao vậy?"

Hoắc Kỳ Thành vùi đầu nhìn văn kiện, không có trả lời.

Tần Lạc hỏi một lần nữa: "Anh không trả lời thì em khóa cửa phòng ngủ, em cũng không tinh lực đi suy đoán suy nghĩ của anh!"

Nói xong, xoay người chuẩn bị đi.

Hoắc Kỳ Thành chợt mở miệng: "Hôm nay em với Cố Nam Châu cùng ăn cơm hả?"

Tần Lạc gật đầu: "Đúng! Anh ta giúp em nhiều thứ như vậy, em mời anh ta ăn một bữa cơm còn chưa đủ! Hơn nữa tất cả mọi người là bạn học cũ."

Hoắc Kỳ Thành không âm không dương hừ lạnh một tiếng: "Em xem anh ta là bạn học cũ nhưng anh ta có xem em như bạn học cũ sao?"

Tần Lạc bỗng dừng người thấy vị chua, không khỏi đi qua: "Này! Anh ghen cũng quá rồi! Em còn không trách anh theo dõi em đấy!"

Hoắc Kỳ Thành hừ nói: "Anh là lo lắng an toàn của em, biết được em xảy ra tai nạn xe làm anh sợ muốn chết, may mắn không có chuyện gì, anh mới bảo Trình Sâm rút lui."

Tần Lạc kinh ngạc: "A? Trợ lý Trình có ở hiện trường sao?"

Hoắc Kỳ Thành hừ mũi, giọng đặc biệt kiêu ngạo: "Đương nhiên! Anh luôn luôn quan tâm đến người phụ nữ của anh." ()

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 214: Đáng Ghét, Thiếu Đứng Dấn

Trong lòng Tần Lạc nhất thời ngọt như ăn mật đường, thì ra anh quan tâm mình như vậy! Chỉ là nhất cử nhất động của mình đều nắm giữ trong tay anh, vẫn cảm thấy là lạ...

Lập tức nửa làm nũng nói: “Nhưng giữa người yêu không phải nên cho đối phương nhiều không gian tự do sao! Công việc anh bận rộn như vậy, vẫn còn phân tâm ở trên người em, anh một lòng dùng hai như vậy sẽ không ảnh hưởng sao?”

Hoắc Kỷ Thành là người thông minh, vừa nghe liền đoán được Tần Lạc không muốn mình luôn theo dõi nhất cử nhất động của cô, cũng không vạch trần tâm tư của cô: “Ừ, vậy về sau bản thân em phải cẩn thận một chút, lại gặp chuyện phiền toái này nhớ gọi điện thoại cho anh trước tiên, không được tùy tiện xin giúp đỡ người đàn ông khác. “

Tần Lạc “Xì” nở nụ cười một tiếng, thì ra người đàn ông này đang ghen nha!

“Được, về sau em nhất định xin anh giúp đỡ đầu tiên.”

“Ừ! Biết thế thì tốt!”

Nghe anh trả lời, Tần Lạc lại vui vẻ, tâm tình không cần nói ra có nhiều tốt...

Hoắc Kỳ Thành thấy cô cười mình, vội vàng kéo cô vào trong ngực mình hung hăng khi dễ một phen, mãi đến khi Tần Lạc thở phì phò cầu xin tha thứ.

“Đáng ghét! Thiếu đứng đắn!”

“Hôn môi không phải điều nên làm giữa người yêu sao?”

“Anh còn nói!”

Tần Lạc nắm quả đấm giả vờ muốn đánh anh, da mặt người đàn ông này càng ngày càng dày, lời buồn nôn gì đều nói ra miệng được, cũng không biết là học của ai...

Hoắc Kỳ Thành hừ nói: “Không cho anh nói vậy cũng chỉ có thể chặn miệng của anh.”

Tần Lạc: “...”

Xem ra người này hoàn toàn không thể cứu được...

Đương nhiên, miệng của cô thật sự bị chặn rồi...

“Ừm...”

Cái hôn này thâm tình mà kéo dài, giống như không nỡ tách ra...

Liên tục mười ngày, Đường Triều không có nhìn thấy Tống Tư kỳ, nói đúng ra, anh biết được tin là cô bị em trai Đường Dục gọi đi công tác rồi.

Anh tưởng rằng, bọn họ chỉ đi hai ba ngày liền trở lại, kết quả Đường Dục nói là vì công ty bọn họ quay một phim điện ảnh mới, muốn lấy cảnh đẹp ở mấy quốc gia Châu Âu, ở lại chính là đến mười ngày.

Anh có đôi khi sẽ nghĩ, có thể Tống Tư Kỳ đang cố ý tránh né mình không?

Mặc kệ như thế nào, anh phải biết rõ rốt cuộc Tống Tư Kỳ có hai nhân cách không! Vấn đề này đã quấy nhiễu anh rất lâu rồi!

...

Sân bay.

Đường Dục có chút bất ngờ anh ba sẽ đến đón máy bay, anh liếc nhìn cô gái bên cạnh, chẳng lẽ là bởi vì cô ầu? Không phải cô ấy vẫn luôn yêu đơn phương anh ba sao?

Chẳng lẽ...

Tống Tư Kỳ nhìn thấy Đường Triều tỏ ra rất kích động, vui vẻ nhảy đến: “Anh Đường Triều, anh đến đón em sao?”

Đường Triều nhìn cpp một cái, đáy mắt cô nóng bỏng nhìn không xót cái gì, rõ ràng chính là Tống Tư Kỳ mình quen kia, chẳng lẽ cô ấy thật sự có chứng nhân cách phân liệt?

Trời vừa tối liền tự động hoán đổi?

“Ừ, đi nhiều ngày như vậy, ở bên ngoài đã quen chưa?”

Giọng Đường Triều dịu dàng, giữa lời nói lộ ra quan tâm.

Tống Tư Kỳ nhất thời giống như nghe thấy câu nói dễ nghe nhất trên thế giới, máu toàn thân như bị thiêu đốt, oa! Anh Đường Triều quan tâm mình như vậy?

Một chớp mắt kia, cô giống như ăn mứt táo vui vẻ không thôi!

Lập tức làm nũng nói: “Anh Đường Triều, em ở bên ngoài một chút cũng không quen, lại còn thường xuyên bị anh ta áp bức, về sau em không muốn cùng anh ta đi nữa...”

Cô vừa nói vừa dùng ánh mắt oán hận lườm về phía Đường Dục ở một bên, mà mặt anh ta, nghiêm nhiên đen thành đáy nồi.

Lúc này Đường triều mới liếc nhìn em trai, giống như nửa đùa nói: “Dục, cũng không phải em không có trợ lý, cần gì mỗi lần đều cướp người từ bên anh?”

Ánh mắt Đường Dục thâm thúy quét một vòng ở giữa anh ba với Tống Tư Kỳ, cười có thâm ý khác: “Anh ba, em tưởng là em đang giúp anh!”

Đường Triều nhàn nhạt nhếch mi mắt: “Vậy thì cảm ơn ý tốt của em, chuyện bản thân anh tự anh sẽ xử lý.”

Ý ở ngoài lời của anh đó là: Chuyện của anh không cần em nhúng tay, cho dù là người phụ nữ anh không thích, cũng không cần em giúp anh xử lý...

Cho dù Đường Dục có tức giận, nhưng cũng không nói được cái gì.

Tống Tư Kỳ không phát hiện dị thường giữa hai anh em bọn họ, đưa rượu hành lí cầm trong tay cho Đường Triều: “Anh Đường Triều, anh cầm giúp em một chút, em đi toilet.”

Đường Triều gật đầu: “Được.”

Sau đó thuận tay nhận rượu hành lí cô đưa qua.

Chờ sau khi cô rời đi, Đường Dục lạnh lùng nhìn anh ba nhà mình: “Rõ ràng anh không thích cô ấy, vì sao vẫn còn cho cô ấy hi vọng? Anh là đang hại cô ấy!”

Đường Triều nhìn anh ta một cái: “Em thích cô ấy?”

Đường Dục lại nói: “Đúng thế nào? Không phải thì thế nào? Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu! Tống Tư Kỳ là cô gái rất khờ dại thiện lương, cô ấy không thích hợp với anh.”

Đường Triều hừ lạnh: “Không thích hợp với anh? Chẳng lẽ liền thích hợp với em? Đường Dục, em vẫn nên ít tự cho rằng thông minh làm một chuyện, về sau không nên tùy tiện sai khiến Tống Tư Kỳ.”

Đường Dục nhìn thẳng anh: “Anh Ba, đây là ham muốn chiếm hữu của anh bùng lên sao? Rõ ràng anh không thích Tống Tư Kỳ, nhưng lại chiếm lấy cô ấy không rời? Anh có biết hành vi này của anh làm cho người ta ghê tởm!”

Đường Triều không ngờ em trai cố chấp như vậy: “Kỳ Kỳ là em gái bạn anh thương yêu nhất, muốn theo đuổi em ấy, còn phải bước qua anh mới được, Đường Dục tin tình cảm trước kia của em vẫn còn thiếu? Có bao nhiêu chuyện xấu truyền đi của em nữ mình tinh mới vào công ty?”

Đường Dục bị lời nói của anh bị nghẹn lại, tức giận nói: “Anh Ba, anh nói em không bằng nghĩ lại anh đi! Không truyền chuyện xấu của em với mình tinh thì cũng truyền chuyện xấu của anh.

Đường Triều liếc anh ta một cái: “Em mang thù!”

Đường Dục hừ nói: “Như nhau! Mặc kệ thế nào, em sẽ không buông tha Tống Tư Kỳ!”

Bỏ lại những lời này, anh ta trực tiếp rời đi.

Đường Triều nhìn bóng lưng em trai có chút đăm chiêu, nếu Đường Dục thật lòng thích Kỳ Kỳ, thật ra... Cũng không phải là không thể?

Chỉ là, trong lòng anh có chút mơ hồ không muốn?

Ách... Có lẽ bởi vì mình còn chưa làm rõ ràng cô ấy có chứng nhân cách phân liệt không, dù sao chuyện này càng ít người biết càng tốt...

Đúng! Nhất định là như vậy!

...

Tống Tư Kỳ từ toilet ra thì không thấy Đường Dục, không khỏi hỏi: “Oa? Cái người âm ỉ đáng ghét kia đi rồi sao?”

Đường Triều nhìn về phía cô, cố ý trêu chọc nói: “Sao? Không nữa?”

Tống Tư Kỳ vội vàng xua tay: “Anh Đường Triều! Anh nói cái gì vậy! Làm sao em có thể không nữa anh ta? Nếu hỏi người đàn ông bây giờ em ghét nhất là ai, vậy nhất định chính là Đường Dục!”

“Anh không biết anh ta áp bức em như thế nào đâu! Mỗi ngày trời còn chưa sáng đã đến gõ cửa gọi em đến trường quay, sau đó coi ta như em gái gọi đến hết đi! Rất quá đáng...”

Dọc theo đường đi, Tống Tư Kỳ lú lú đều lên án Đường Dục không phải, Đường Triều nghe có chút không vui.

Dù sao, một người phụ nữ ở bên tai mình không ngừng nhắc đến người đàn ông khác, anh có thể vui mừng được sao?

“Về sau anh sẽ không để em đi công tác với nó nữa.”

“Thật ra, anh ta cũng không phải hoàn toàn không tốt! Cũng có lúc tốt, trong khoảng thời gian đi công tác này em học không ít cách đối nhân xử thế.”

Tống Tư Kỳ lại bắt đầu nói lảm nhảm rồi.

Đường Triều nghe mà lửa giận cũng phải xuất hiện: “Kỳ Kỳ, em thích Đường Dục sao?”

Tống Tư Kỳ không dám tin tưởng to mắt: “Anh Đường Triều, anh nói hừu nói vượn cái gì vậy? Làm sao em có thể thích tên đại hỗn đản kia! Người trong lòng em rõ ràng là anh.”

Cảm xúc của cô rất kích động.

Giọng Đường Triều nhàn nhạt: “Anh chỉ đùa em một chút mà thôi, đều nói lâu ngày sinh tình, chuyện tình cảm có đôi khi thật sự nói không chính xác.”

Tống Tư Kỳ rất quyết đoán nói: “Không có khả năng! Coi như toàn bộ đàn ông trên thế giới đều thích đàn ông em cũng không thể nào thích Đường Dục vô lại kia!”

Đường Triều: “ “

Toàn bộ đàn ông trên thế giới đều thích đàn ông đây là Logic gì?

“Đói bụng chưa? Anh gọi là anh hai em, chúng ta cùng đi ăn khuya?”

“Được! Cơm trên máy bay ăn một chút cũng không ngon, em siêu cấp nhớ đồ ăn trong nhà!” Tống Tư Kỳ vui vẻ nói.

Đường Triều nhìn cô một cái: “Muốn ăn cái gì? Thịt nướng quán ven đường?”

Tống Tư Kỳ nhú mày: “Quán ven đường? Không nên! Một chút cũng không vệ sinh!”

Đường Triều lại nhìn cô một cái, xem ra Tống Tư Kỳ này có thói quen ẩm thực khác với cái kia Tống Tư Kỳ.

“Ừ, vậy em muốn ăn gì? Cho em chọn chỗ.”

“Được! Vậy thì đi "Thấu Phương trai", thức ăn chay chỗ đó làm đặc biệt ăn ngon...”

“Được.”

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 215: Sáng Sớm Đến Ưc Hiếp Cô

Khi Đường Triều với Tổng Tư Kỳ đến cửa “Thấu Phương trai”, Tổng Tư Bạch cũng vừa chạy tới, anh liếc mắt một cái thì nhìn ra trong mắt em gái tràn ra tình yêu với Đường Triều...

Trong đầu nhớ đến video clip đêm đó Đường Triều cho mình xem...

Nếu không phải có video clip làm chứng, lại vô cùng tin tưởng tính tình bạn tốt, nếu không thì anh ta thật sự sẽ cho rằng đây là thủ đoạn người khác cố ý vu oan hãm hại em gái anh.

“Kỳ Kỳ, em đi công tác mười ngày này có quen không?”

“Rất tốt! Anh hai, sao anh hỏi giống với anh Đường Triều thế? Hơn nữa, hôm nay anh rất kỳ lạ...!”

Tổng Tư Kỳ vô tâm nói, mắt to khó hiểu chớp chớp.

Thấy dáng vẻ này của cô, trong lòng Tổng Tư Bạch tự dưng dâng lên cảm giác tội ác, sao anh có thể nghi ngờ em gái mình?

Nhưng video clip ngày đó giống như khắc vào trong đầu mình, đuổi thế nào cũng không đi.

Đường Triều sợ lão Nhị sốt ruột che chở em gái, nhất thời nói chuyện không nên nói, vội vàng chen miệng nói: “Kỳ Kỳ, anh hai em là quá quan

tâm, dù sao từ nhỏ đến lớn em rất ít ra khỏi nhà, lần này đi công tác mười ngày xem như một lần đi lâu!”

Tổng Tư Kỳ ủy khuất gật đầu: “Vâng! Vẫn là anh Đường Triều với anh hai hiền em nhất, tốt với em nhất...”

Cô vừa nói ánh mắt vừa nhìn về phía trên người Đường triều, ý đồ không thể rõ ràng hơn...

Tổng Tư Bạch nhất thời phiền muộn không thôi, tưởng rằng em gái thật sự như trong clip ngày đó nói không thích Đường Triều, kết quả...

Khi tiến vào phòng, Tổng Tư Bạch thừa dịp Tổng Tư Kỳ không chú ý liếc mắt nhìn Đường Triều một cái, anh ta chỉ bất đắc dĩ nhún vai, giống như nói: Bây giờ cậu thấy chưa?

Tổng Tư Bạch thật sự hận không thể đánh cậu ta một cái!

Đều do cậu ta! Không bằng không chứng gặp phải nhiều chuyện như vậy! Nếu em gái thật sự có chứng nhân cách phân liệt, thì không phải làm hại người một nhà bọn họ cũng không được bình yên sao?

Lập tức oán hận trừng mắt nhìn Đường Triều một cái.

Khi Tổng Tư Kỳ quay đầu vừa hay nhìn thấy anh hai với Đường Triều đang dùng ánh mắt trao đổi, không khỏi hỏi: “Anh hai, các anh làm sao vậy?”

Tổng Tư Bạch nhìn em gái đơn thuần như giấy trắng: “Không sao, Đường Triều luôn luôn đáng đánh đòn, cũng không phải lần một lần hai.”

Tổng Tư Kỳ bĩu môi: “Nào có! Anh Đường Triều rõ ràng rất tốt!”

Đường Triều như là tìm được cứu tinh đi qua năm bả vai Tổng Tư Kỳ: “Vẫn là Kỳ Kỳ hiền anh!”

Tống Tư Bạch vội vàng tiến lên một bước đánh bàn tay heo của cậu ta: “Nam nữ thụ thụ bất thân! Ai cho phép cậu ôm em gái mình như vậy?”

Đường Triều nhanh chóng lấy tay mình ra, trong lòng cảm khái không thôi: Anh hai bảo hộ em gái thật chặt, cũng khó trách cậu ta nhất thời không tiếp nhận được sự thật này.

Tống Tư Kỳ oán trách nhìn về phía anh hai: “Anh hai, anh làm gì vậy!”

Vừa rồi rõ ràng cảm giác rất tốt, đều bị anh hai sát phong cảnh này phá đi...

Đáng ghét!

Nhưng Tống Tư Bạch lại đau đầu không thôi, nếu Tống Tư Kỳ trong clip cũng là một phần trong tính cách bản thân Kỳ Kỳ, như thế anh tình nguyện tính cách Tống Tư Kỳ kia nhiều một chút...

...

Sau khi ăn xong, Đường Triều với Tống Tư Bạch cùng đưa Tống Tư Kỳ trở về, điều này làm cho cô vô cùng vui vẻ, giống như cô gái nhỏ được cho kẹo.

Chờ cô ấy vào nhà, thì Đường Triều nghiêm mặt hỏi: “Cậu nghĩ thế nào?”

Tống Tư Bạch chau mày: “Kỳ Kỳ từ nhỏ là con gái ngoan ngoãn trong nhà, bị thúc chú với thím bảo vệ rất kỹ, chưa bao giờ phải chịu bất kỳ kích thích gì, làm sao có thể tạo ra một nhân cách khác?”

Đường Triều sờ mũi: “Vấn đề này mình cũng không rõ, mình cảm thấy chúng ta vẫn nên đi hỏi cố vấn chuyên nghiệp như là: Ước Hàn.”

Tống Tư Bạch hung hăng trừng mắt nhìn bạn tốt một cái: “Cậu tốt nhất nên cầu nguyện không liên quan gì với cậu.”

Đường Triều càng thêm vô tội: “Anh hai, mình quá oan uổng! Mình chưa từng cho Kỳ Kỳ bất kỳ ám chỉ phương diện tình cảm hoặc là hi vọng gì! Làm sao nguyên nhân có thể là mình?”

Tống Tư Bạch hừ nói: “Tối nhất không phải! Nếu không cậu giải thích thế nào mỗi lần Kỳ Kỳ biến thành một nhân cách khác đều đúng lúc bị cậu gặp được?”

Đường Triều há to mồm: “Mình... Mình cũng không phải mỗi lần đều nhìn thấy nhân cách của em ấy, giống như là đêm nay... Không phải rất tốt sao?”

Tống Tư Bạch không có nói nữa, chuyện em gái có hai nhân cách này, anh bài xích từ trong đáy lòng, nhưng lại không thể không đối mặt với hiện thực.

“Ngày mai cậu với mình cùng đi gặp Ước Hàn.”

“... Được rồi.”

Sáng sớm hôm sau, Tần Lạc vừa mở to mắt thì chống lại con người đen như mực của Hoắc Kỳ Thành, cô kinh ngạc tròn mắt: “Sao anh còn chưa đi làm?”

Buổi sáng mấy ngày hôm trước không phải đi từ rất sớm sao?

Hoắc Kỳ Thành nhất thời suy sụp: “Em rất không muốn nhìn thấy anh sao?”

Tần Lạc vội vàng lắc đầu: “Không phải! Buổi sáng mỗi ngày em tỉnh lại đều không thấy anh, hôm nay đột nhiên phát hiện anh ở đây, có chút ngạc nhiên mà thôi...”

Con người đen nguy hiểm của Hoắc Kỳ Thành nheo lại: “Vậy sao?”

“Đương nhiên!”

Giải thích của cô không làm cho tâm tình Hoắc Kỳ Thành tốt lên, mà nghiêng người đè lên cô, chuẩn bị hôn cô.

Kết quả Tần Lạc bụm miệng.

Trên mặt Hoắc Kỳ Thành rõ ràng dâng lên không vui: “Bỏ tay ra!”

“Không nên! Chúng ta chưa đánh răng.”

Trong lòng Tần Lạc lâu bầu nói: Tối hôm qua miệng của cô bị anh hôn nát vụn, sáng sớm hôm nay chưa đánh răng lại muốn tới, hừ! Cô mới không cần!

“Không buông tay đúng không? Hả?”

Hoắc Kỳ Thành hơi kéo dài âm cuối, trong lòng hừ hừ: Dám ghét bỏ anh chưa đánh răng?

Con người đen nguy hiểm nheo lại, đột nhiên cắn chỗ nào đó trước ngực cô một cái, đối dùng răng nanh tinh tế gặm, mỗi một cái đều dùng lực.

“Đau.”

Tần Lạc đau kêu ra tiếng, con người ngập nước đáng thương nhìn người đàn ông làm chuyện xấu tà ác ở trên người mình.

“Buông ra không?”

Hoắc Kỳ Thành tà tứ chà đạp đỉnh phẫn hồng của cô, tâm tình thật tốt nhìn người phụ nữ trong lòng nhăn lại mày, bàn tay to dần dần trượt đến nách cô, nhẹ nhàng gãi.

“Ha ha ha rất ngứa”

Từ nhỏ Tần Lạc rất sợ ngứa, nhất là nách, vị trí trên lưng cùng gan bàn chân, khẽ đụng liền không nhịn được muốn cười, lúc này bị ngón tay thô ráp của Hoắc Kỳ Thành khẽ vuốt, hoàn toàn khống chế không nổi cười ha ha, thật sự rất khó chịu.

“Ha ha ngừng “

Cô cười đến rất đau khổ, kêu ngừng giống như cầu xin tha thứ.

Khóe môi Hoắc Kỳ Thành cong lên độ cung tà tứ giống như Satan: “Thoải mái không?”

Thoải mái sợi len!

Khó chịu muốn chết, ghét nhất bị người khác gãi ngứa cô, hừ!

Hoắc Kỳ Thành chống cánh tay từ trên cao nhìn xuống khuôn mặt nhỏ nhắn của cô thay đổi liên tục, cô gái nhỏ trước mắt là người phụ nữ anh định trân trọng cả đời, có đôi khi vận mệnh an bài thật sự làm cho người ta không tưởng được.

“Nghe Ước Hàn nói, gần đây em có nhớ tới chuyện trước kia?”

Suy nghĩ một chút, Hoắc Kỳ Thành vẫn quyết định mở miệng trước.

Tần Lạc nhìn về phía anh, cuối cùng vẫn gật đầu: “Ừ.”

Hoắc Kỳ Thành nhìn thẳng vào cô: “Sợ không?”

Trong mắt Tần Lạc hiện lên một tia bàng hoàng: “Em không biết.”

Đột nhiên - -

“Nhìn anh.”

Hoắc Kỳ Thành bá đạo ra lệnh, trong nháy mắt lại khôi phục Hoắc Kỳ Thành hung hãn ương ngạnh kia, có ham muốn chiếm hữu mãnh liệt với người phụ nữ của mình.

Tần Lạc bị anh nhéo cằm để đối diện với anh, trong con ngươi đen thâm trầm giống như biển tối tăm chớp động quá nhiều cô thấy không rõ cảm xúc phức tạp, mãnh liệt như lửa, bao vây cô lại.

Cô rất muốn dời ánh mắt, sợ ngọn lửa kia thiêu đốt, cảm thấy mình sắp bị hòa tan, tốc độ tim đập từ từ nhanh hơn.

“Thình thịch”

“ Thình thịch “

Một tiếng lại một tiếng, chấn động màng tai của cô, rối loạn suy nghĩ của cô, có một tình cảm khác thường yên lặng nảy sinh.

“Em”

Cô gian nan há miệng thở dốc, phát hiện căn bản không phát ra được âm tiết gì, môi nhúc nhích, nhưng vẫn không lên tiếng.

Bỗng nhiên Hoắc Kỳ Thành dịu dàng nói: “Lạc Lạc, đồng ý với anh có được không? Mặc kệ em có thích đoạn trí nhớ kia không, cũng không được chối bỏ anh tất cả, nếu em tức giận, đau lòng, muốn phát tiết, anh đều nguyện ý thừa nhận, chỉ là không thể không để ý đến anh, rời khỏi anh, được không?”

Tần Lạc thấy thành khẩn trong con người đen, trong lòng không khỏi ấm áp.

“Ừ.”

“Ngoan, rời giường ăn cơm trước đi.”

Hoặc Kỷ Thành dẫn đầu đứng dậy đi đến phòng tắm.

Tần Lạc nhìn bóng lưng anh, trong lòng không nói lên được là cảm giác gì, hôm nay anh không đến công ty sớm, là vì lo lắng cho mình sao?

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 216: Hủy Hoại Cô

Cả ngày, Tần Lạc đều cảm thấy trong đầu mình luôn luôn hiện ra một số ảo giác, mặc kệ làm cái gì đều không lái đi được.

Cô dứt khoát đi ra ngoài, có lẽ ra ngoài đi dạo cũng được, gốc ở nhà sẽ chỉ làm cho cô suy nghĩ miên man hơn.

Con người là thế đấy, lúc ở một mình sẽ thích nghĩ một số thứ không tốt, trong đầu đã bị những cảm xúc tiêu cực chiếm hết, làm thế nào cũng không di dời được.

Khi cô ra ngoài gọi điện thoại cho Bùi Tử Ninh, hẹn cô tan làm cùng ăn cơm.

Bạn tốt, là người khi cô đơn cần cô ấy làm bạn nhất.

Ở trên đường cái đi chẳng có mục đích, Tần Lạc cũng không biết mình muốn đi đâu.

Cô nghĩ, mặc kệ đoạn trí nhớ kia có đau khổ thế nào, cô phải chấp nhận, dù sao cũng là một phần của mình.

Trong cuộc sống luôn luôn có các loại gặp gỡ, không thể hoàn toàn nhớ rõ, những thứ xấu xa này đều phải ném đi?

Có thể sao?

Theo góc độ kia mà nói, đoạn trí nhớ sáu năm trước kia không tốt để cho cô có Tiểu Tinh đáng yêu thông minh như vậy.

Cho dù là vì anh, mình cũng phải nhớ lại!

Lại đi khoảng nửa giờ, Tần Lạc chợt nghe có người gọi mình, giọng quen thuộc làm cho cô quay đầu lại, thì thấy mẹ kế mặc đồng phục dọn vệ sinh.

Khi Lý Thúy Như nhìn thanh là phía sau nàng, cũng không quản trên tay có cầm túi rác liền nổi giận ùng ùng đi tới phía cô: “Tần Lạc, nhìn thấy đáng về tôi bây giờ cô rất vui vẻ phải không? Bây giờ cô được làm quý bà, lại đối xử người nhà của mình như vậy sao?”

Tần Lạc lạnh lùng liếc bà ta một cái: “Người nhà của mình? Lý Thúy Như, bà cũng xứng nói lời như vậy sao?”

Lý Thúy Như có chút khiếp sợ khí thế mạnh mẽ của cô, nhưng ở trên đường cái bà ta cũng không có gì phải sợ, hiếm khi gặp được Tần Lạc một lần đương nhiên phải âm ỉ để mọi người đều biết mới được, nếu bỏ lỡ thì không còn cơ hội rồi.

“Không phải sao? Tốt xấu gì tôi với ba cô nuôi dưỡng cô mười tám năm! Học phí đại học năm thứ nhất là chúng tôi đưa, sinh hoạt phí ba cô cũng đúng hạn gửi vào trong thẻ của cô từng tháng, coi như cô nói chưa từng động những đồng tiền này, nhưng vẫn không trả lại cho chúng tôi! Làm người không nên để bị chó ăn mất lương tâm! Bây giờ công ty ba cô xuất hiện nguy cơ, thân là con gái cô ngồi yên không thêm quan tâm đến?”

Bà ta cố ý nói thật to, chính là muốn tất cả mọi người nghe thấy.

Tần Lạc thờ ơ nhìn Lý Thúy Như, bà ta hoàn toàn không đếm xỉa đến sao?

Làm người sao có thể không biết xấu hổ đến mức này?

“Bà sai rồi! Trước mười lăm tuổi, sinh tôi nuôi tôi là mẹ ruột tôi, sau mười lăm tuổi bà mới tiến vào nhà tôi, về phần tất cả tiền tiêu của tôi, cũng là ông ngoại tôi để lại sản nghiệp, giao cho ba tôi kế thừa không có gì đáng trách, nhưng với bà có một xu quan hệ sao?”

Tần Lạc nói từng chữ rõ ràng, đối với tâm tư Lý Thúy Như, cô đã sớm nhìn thấu.

Đối phó người như thế, thì không cần phải mềm lòng!

Lại tiếp tục nói: “Nói đúng ra, từ khi bà tiến vào cửa nhà tôi kia, mỗi một phân tiền bà với con gái bà dùng đều là của nhà tôi, bà có cái gì tư cách đến chỉ trích tôi?”

Lý Thúy Như nhất thời biết đề tài bị lệch quỹ đạo, vội vàng đảo ngược: “Cái gì của nhà cô? Là cô bất kính với ba cô! Mặc dù công ty là ông ngoại cô sáng lập, nhưng ba cô cũng trả giá không ít tâm huyết, mẹ cô xảy ra tai nạn xe cộ qua đời đó là ngoài ý muốn, chẳng lẽ cũng bởi vì ba cô ở rể cho nên phải ở vậy cả đời? Vậy quá không thể nào nói nổi! Tất cả mọi người đến mà phân xử, chẳng lẽ bốn mươi tuổi vợ chết thì không có thể giá nữa sao?”

Bà ta cố ý vớt đề tài cho quần chúng vây xem.

“Bà nói lời này cũng đúng! Cho dù là làm con gái cũng không thể phản đối ba đi tái giá! Dù sao con cái đều sẽ lớn lên, cô đơn vẫn là ba mẹ.”

“Đúng vậy! Chỉ có thể nói con gái sống quá ích kỷ rồi! Cũng không suy nghĩ cho ba một chút.”

“Mọi người nhìn cách ăn mặc thì biết, mặc dù là mẹ kế, nhưng cay đắng ở trên đường cái làm người dọn vệ sinh, thân là con gái lại còn dùng thái độ

hùng hổ ác liệt như vậy, vừa thấy cũng vì tư lợi!”

Trong lúc này, mọi người hắt tất cả nước bắn về phía trên người Tần Lạc, dù sao đều chỉ nghe lời nói của một bên.

Trong lòng Lý Thúy Như vui rạo rức, thật tốt quá! Mục đích của mình cuối cùng đã đạt được một phần!

Tần Lạc hít một hơi thật sâu, lúc này bất luận cô giải thích cái gì sẽ không được những người này tin tưởng, Lý Thúy Như đã đánh cho một tay tốt!

Cô xoay người chuẩn bị rời đi, lúc này chỉ có rời xa phân tranh mới chính xác nhất, ở trên đường cái tranh luận với Lý Thúy Như những thứ không hề ý nghĩa này, về phần ánh mắt người xem chỉ là thái độ chủ quan, cô cũng không cần thiết giải thích từng cái cho mọi người nghe, như vậy quá mệt mỏi rồi.

Sao Lý Thúy Như có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy, đi trước một bước ngăn Tần Lạc lại: “Sao vậy? Đuổi lý muốn rời đi? Bây giờ cô bám víu Tứ thiếu nhà họ Hoắc tự nhiên là một bước lên trời, không coi ai ra gì khinh thường chúng tôi, nhưng Tần Lạc cô cũng không thể quá thiếu đạo đức! Coi như cô muốn trừng phạt tôi, cũng không thể không quan tâm ba cô!”

Bà ta nói lời thâm tình, nước mắt cũng sắp chảy ra ngoài rồi.

Tần Lạc chỉ muốn cười lạnh mấy tiếng, bà ta không đi làm diễn viên thật là đáng tiếc!

“Bà Lý, tôi biết ý tứ cần phải trở mình của bà bây giờ, rất không dễ dàng ở trên đường cái gặp được tôi liền muốn lợi dụng quần chúng đồng tình với bà tiến hành chỉ trích tôi? Bà sờ lương tâm của mình có lòng tốt nói những lời này sao? Sao bà không kể đã làm cái gì với tôi?”

Ánh mắt Tần Lạc lạnh lẽo lợi hại, mỗi một câu nói đều làm cho Lý Thúy Như khiếp sợ, ánh mắt né tránh không dám nhìn thẳng cô.

Đám người bên cạnh vây xem nhìn ra chỗ không thích hợp, trong lúc này mọi người cũng không biết ai đúng ai sai rồi.

Lý Thúy Như ghen hòng: “Chẳng lẽ tôi nói không đúng sự thật sao? Cô không bám víu Tứ thiếu nhà họ Hoắc? Người ta đã mời dự họp báo tuyên bố tin tức, cô còn muốn phủ nhận sao?”

Tần Lạc cười lạnh: “Ngược lại bà rất biết nhặt nội dung phi trọng điểm, sao bà không nói cho mọi người biết những năm gần đây bà đối xử với tôi như thế nào? Thân là mẹ kế, bà quả thật làm được mẹ kế ác độc nên có, có thể nói, không ai làm được tốt hơn so với bà.”

Lý Thúy Như vội vàng cắt ngang lời cô: “Cô đừng nói xấu tôi linh tinh! Cô mới hỏi một đằng trả lời một nẻo! Cố nói cái khác.”

Khóe môi Tần Lạc cong lên nụ cười lạnh: “Bà Lý, dù sao nơi này là ở trên đường cái, tôi khuyên bà vẫn nên dừng đào hầm cho mình, so sánh với những chuyện bà làm với tôi, cho bà ở đây dọn dẹp đồ bỏ đi đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ bà, làm người không thể quá lòng tham.”

Bỏ lại những lời này, Tần Lạc một giây cũng không ngoái nhìn nữa, về phần người chung quanh thấy cô thế nào, mặc kệ đi! Dù sao đều là người qua đường, hơn nữa cô nói đều là sự thật, cũng không sợ mọi người truy đến cuối cùng.

“Đây quả thực chính là ra ngoài diễn trò ngược mà! Thật không biết hai mẹ con này ai nói sự thật, ai nói dối. “

“Con người bây giờ! Thật sự là làm cho người ta nhìn không thấu!”

“Tản đi! Chuyện của nhà người khác vụ có quan hệ gì với chúng ta? Mẹ kể trên đời này có mấy ai sẽ thật lòng đối đãi con gái của chồng trước.”

Dường như tiếng nghị luận quần chúng lại thay đổi, nhưng đối với Tần Lạc mà nói, đều không sao cả, dù sao mình cũng không quan tâm những thứ này.

Mắt thấy tình thế rất bất lợi với mình, dưới tình thế cấp bách Lý Thúy Như la lớn: “Tất cả mọi người không thấy tin tức trên mạng sao? Cô ta chính là Tần Lạc ở khoảng thời gian trước cùng Tứ thiếu nhà họ Hoắc đồn ầm ĩ! Thật ra cô ta từ lúc sáu năm trước đã bị người ta bán đi Italy một năm, ai biết trong một năm kia rốt cuộc đã xảy ra cái gì? Nói cô ta lưu học ở bên kia thì tôi không tin!”

“Tôi nói đều là sự thật! Chính xác trăm phần trăm! Quả thật sáu năm trước Tần Lạc bị người ta giam ở Italy một năm, đối phương còn xin chúng tôi trong một năm không được liên lạc với cô ta, cô ta cũng chưa từng liên lạc với chúng ta, đủ để chứng minh trong một năm này cuộc sống của cô ta là bí mật không thể công khai!”

Lý Thúy Như khàn cả giọng kêu, bà ta muốn hủy hoại Tần Lạc! Hủy hoại hoàn toàn cô ta!

Dựa vào cái gì sau khi cô ta trải qua chuyện như vậy còn có thể quyến rũ được Hoắc Tứ thiếu, còn mình lại phải đi dọn dẹp quét đồ bỏ đi?

Còn có con gái Phỉ Phỉ của mình, nó mới xứng đôi làm người phụ nữ của Hoắc Tứ thiếu! Tần Lạc là cái rắm! Cô ta đã sớm dơ bẩn không chịu nổi rồi!

Bước chân Tần Lạc dừng lại, đây là mục đích Lý Thúy Như sao? Cần phải ở trước mặt mọi người vạch trần chuyện cô không chịu nổi nhất ra ngoài, làm cho cô trở thành đối tượng để mọi người phỉ nhổ?

Phải biết rằng, mặc kệ là quá khứ hay hiện tại, mọi người luôn luôn sẽ coi thân thể phụ nữ thuần khiết là quan trọng nhất, một khi cô đã làm loại chuyện kia, hầu như đã bị mọi người phỉ nhổ.

Rất nhiều khi, mọi người luôn bị vẻ bề ngoài mê hoặc, từ đầu liền không đi chú ý bản chất, giống như hiện tại.

Ánh mắt người xem nhìn về phía Tần Lạc nhất thời tràn đầy khinh thường cùng căm ghét, giống như cô là u ác tính. ()

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 217: Dịu Dàng Bá Đạo

Tần Lạc đứng ở đằng kia, chỉ cảm thấy trong đầu vẫn kêu “Ông ông ông”, rõ ràng cô chưa từng làm chuyện kia, nhưng ánh mắt mọi người nhìn giống như cô phạm vào sai lầm lớn.

Cô há miệng thở dốc, lúc này nói cái gì đều tổn công vô ích, lời Lý Thúy Như đã đẩy cô về phía vực sâu.

“Bà nói thật cái gì? Sự thật duy nhất chính là bà người mẹ kế lòng dạ ác độc này! Chuyện sáu năm trước bà còn không biết xấu hổ lấy ra nói, nếu không phải bà ở sau lưng ba Lạc Lạc bán cô ấy thì bây giờ bà sẽ lưu lạc ở trên đường cái quét đồ bỏ đi sao?”

Khi Bùi Tử Ninh chạy đến đúng lúc nghe Lý Thúy Như lớn tiếng ồn ào, vội vàng tiến lên quát về phía bà ta, tốc độ cô nói rất nhanh, nhưng câu chữ rõ ràng, truyền đến trong lỗ tai quần chúng vậy xem rất rõ.

“Thân là mẹ kế, đối xử hà khắc với con gái chồng trước thì thôi, lại còn vì năm trăm vạn ký kết hiệp nghị để cho cô ấy một mình đứng ở Italy một năm, nội dung trong hiệp nghị bà xem không hiểu sao? Liền ở đây nói bừa? Trong hồ sơ Lạc Lạc đúng là ghi lại cô ấy lưu học đại học La Mã ở rõ ràng một năm, hơn nữa thời gian trước đại học La Mã cũng đã chứng minh Lạc Lạc ở đó một năm, bây giờ chạy đến trên đường lớn chửi bới danh dự Lạc Lạc bà vẫn là con người sao? “

Bùi Tử Ninh gần từng tiếng đều đã lộ ra sắc bén, trong mắt lại càng tỏa ra ánh lửa hùng hực.

Hốc mắt Tần Lạc có chút ẩm ướt, mỗi lần Tử Ninh đều như vậy, mỗi lần lúc mình cần trợ giúp nhất sẽ dừng cảm đứng ra.

Có một bạn tốt như vậy, là hạnh phúc của cô!

Hiển nhiên Lý Thúy Như không ngờ đột nhiên sẽ xuất hiện một cô gái đến chỉ trích bà, lại còn biết rõ ràng như vậy.

Không khỏi tròn tròn mắt, ghen hòng một lúc lâu mới nói: “Cô nói hươu nói vượn! Làm sao có người ra năm trăm vạn để cho cô ta đi lưu học? Cô “

Bùi Tử Ninh lập tức bắt lấy từ mấu chốt: “Ồi! Bà Lý, bà thừa nhận còn có chuyện năm trăm vạn rồi! Lương tâm bà cầm năm trăm vạn này lại không nằm mơ thấy ác mộng sao? Dùng một phần nhỏ ác độc bà kia đi kích động người khác là có lòng tốt! Năm trăm vạn này vốn thuộc về Lạc Lạc, kết quả bà không chỉ có nuốt một mình lại còn tiêu hết sạch, bây giờ chỉ cần mỗi sáng sớm bà dọn đồ bỏ đi để gán nợ bà lại còn sinh lòng oán giận, làm người như bà cũng thật sự đầy xấu xa!”

Sau khi nói xong nhìn về phía đám người vây xem: “Tất cả mọi người đến phân xử! Làm mẹ kế ác độc đến mức này lại còn không biết xấu hổ chỉ trích con gái mình? Bây giờ thấy con gái có bạn trai có tiền liền đỏ mắt ghen tị, đi khắp nơi chửi bới danh dự của cô ấy, bao gồm những chuyện trên mạng trước đều do bà ta với con gái bà ta bày ra, mọi người nói người nhà như vậy còn đáng để lưu luyến sao? Cũng không thấy bà ta đối xử với con gái ruột của mình như vậy!”

Cuối cùng, Bùi Tử Ninh không quên bổ sung một câu.

Trong lúc này, quần chúng vây xem nhất thời nổ tung.

“Trời ạ! Người phụ nữ này quá ác độc! Bên cạnh nhà ta cũng có một gia đình như thế, mặc dù mẹ kế ở chung nhà với con gái chồng trước không tốt, nhưng đó là người ta hao hết tâm tư lấy lòng con gái chồng trước, đây lại cách biệt một trời một vực.”

“Mới bắt đầu tôi tưởng rằng cô gái này chê nghèo yêu phú, bây giờ xem ra đều do người mẹ kế này ở giữa phá rối! Mắt ba cô gái này thật sự là bị mù, cưới một phụ nữ ác độc như vậy về nhà, âm ỉ gà chó không yên.”

“Trong cuộc sống đủ kiểu, dạng người gì cũng có! Người mẹ kế này lòng dạ rắn rết! Quá đáng giận rồi!”

Hai mắt Lý Thúy Như bốc hỏa trừng Bùi Tử Ninh, con nhóc thối này từ đâu xuất hiện? Nó làm sao mà biết rõ ràng như vậy?

Lại nói đều là sự thật.

Thấy ánh mắt mọi người nhìn về phía bà ta như thứ đồ độc hại nhất, bà hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào, vội vàng trốn đi.

Bà ta vừa đi, trò cười này trên cơ bản cũng tan.

Trong nhà hàng.

Bùi Tử Ninh gặp một miếng cá nướng cho bạn tốt thích ăn nhất ngồi ở đối diện: “Lạc Lạc, không sao, không cần để ở trong lòng.”

Tần Lạc nâng ly trà lên uống một ngụm: “Tử Ninh, cảm ơn cậu, nếu cậu không đến kịp khi đó, mình cũng không biết nên làm cái gì bây giờ.”

Bùi Tử Ninh an ủi: “Mình thấy trải qua lần này bà ta sẽ không dám như vậy nữa, từng thấy ác độc, nhưng chưa từng thấy ác độc như vậy! Thật không biết tim bà ta làm bằng cái gì!”

Khỏe môi Tần Lạc hiện lên nụ cười khờ: “Thôi, không nói đến bà ta nữa.”

Bùi Tử Ninh “Ừ” một tiếng, cúi đầu bới, gầy miếng cơm, chuyện vừa rồi nếu đặt ở trên người cô, cô cũng sẽ bàng hoàng bất lực.

Theo ý nghĩa nào đó mà nói, Lạc Lạc đã rất kiên cường rồi.

Những người phụ nữ kiên cường nữa cũng sẽ có lúc yếu đuối, hi vọng có ai để dựa vào.

Trầm mặc một lúc, Tần Lạc mới mở miệng: “Tử Ninh, gần đây mình luôn luôn nhớ tới đoạn ngắn một năm kia, nhưng vẫn không hoàn chỉnh.”

Bùi Tử Ninh ngẩng đầu: “Hoặc Kỳ Thành biết không?”

Tần Lạc gật đầu: “Biết, anh ấy nói mặc kệ mình nhớ ra là phần nộ, tức giận hay là cảm xúc khác đều sẵn lòng thừa nhận, còn bắt mình đồng ý không được không quan tâm đến anh ấy.”

Bùi Tử Ninh chống cằm: “Nếu nói như vậy, cậu đã chuẩn bị tâm lý xong, mình cảm thấy phương thức nhanh nhất chính là trở về nơi bắt đầu kia, địa điểm giống nhau có thể sẽ kích thích cậu nhớ lại chuyện trước kia.”

Tay Tần Lạc cầm chiếc đĩa dừng một chút: “Ý cậu là... Trở lại tòa biệt thự bờ biển kia?”

Bùi tử ninh: “Cá nhân mình cảm thấy như vậy, điều kiện đầu tiên là cậu đã chuẩn bị tâm lý tốt, dù sao với đoạn trí nhớ kia, chúng ta đều không biết, cũng không biết ở đó từng phát sinh cái gì.”

Đôi lông mày thanh tú của Tần Lạc nhíu lại, Đúng vậy! Tử Ninh lo lắng cũng là điều cô đang lo, cô ôm lấy một cảm xúc không nói lên lời với đoạn trí nhớ kia.

Sợ hãi khi đụng vào, nhưng lại muốn biết rõ chân tướng.

Con người! Luôn là sinh vật mâu thuẫn, có đôi khi không biết cũng tốt, có thể chấp nhận qua cả đời, một khi biết, sẽ muốn tìm rõ sự thật.

Nhưng mà, sự thật lại không nhất định sẽ tốt đẹp.

“Mình sẽ suy nghĩ lại!”

“Ừ, cũng không thể nóng lòng nhất thời.”

Video clip Lý Thúy Như với Tần Lạc ở trên đường cái không biết là được bạn trên mạng nào “Sốt sáng” truyền lên trên trang web, nhất thời lượng chia sẻ kinh người.

Mọi người rồi rồi, luôn luôn thích thảo luận tin tức bát quái, lần nào cũng đúng.

Hoắc Kỳ Thành là nhận được điện thoại của bạn tốt Đường Triều mới biết được: “A Thành, mình thấy việc này cậu vẫn nên giải quyết triệt để thì tốt hơn, nếu không thì ba ngày hai bữa lại bắn ra một tin tức, ông già nhà cậu thấy chỉ càng thêm tức giận.”

Lông mày Hoắc Kỳ Thành nhăn thành một chữ “Xuyên”: “Mình biết rồi.”

Đường Triều cũng không nói thêm nữa: “Mình còn có việc, tự cậu nhìn mà làm! Cần hỗ trợ thì nói một tiếng.”

Hoắc Kỳ Thành nhận ý tốt của anh: “Ừ.”

Vốn tưởng rằng để cho Lý Thúy Như đi dọn dẹp rác sẽ thu liễm, kết quả lập đi lập lại nhiều lần làm ra nhiều chuyện như vậy, thật sự là rượu mời

không uống lại thích uống rượu phạt!

Anh đề xuống nút gọi máy nội bộ, Trình Sâm lập tức gõ cửa tiến vào:
“Boss, người tìm tôi?”

Hoắc Kỳ Thành cau mày: “Lập tức dọn dẹp video clip tin tức trên mạng liên quan đến Tần Lạc, mặt khác cậu rút ra một giờ đồng hồ đi tìm Lý Thúy Như, mặc kệ cậu dùng phương pháp gì, nhất định phải để cho bà ta giải thích ở trên mạng, cũng cảnh cáo bà ta còn lần nữa thì không phải việc quét rác đơn giản như vậy.”

Trình Sâm không khỏi ngẩng đầu nhìn thoáng qua Boss, có thể cảm giác được anh bây giờ rất tức giận, mẹ kế với em gái kia của Tần tiểu thư thật đúng là không làm cho người ta bớt lo, động một tí liền muốn làm ra chút mờ ám, không cho hai bọn họ một chút giáo huấn là không thể nào nói nổi.

“Thuộc hạ hiểu, và đi làm ngay.”

“Ừ.”

Sau khi Trình Sâm rời khỏi đây, Hoắc Kỳ Thành tựa lưng vào ghế ngồi hít một hơi thật sâu, rồi sau đó chậm rãi đứng dậy đi đến trước cửa sổ, đốt một điếu thuốc.

Đến khi đầu mẫu thuốc lá tắt, anh mới cầm điện thoại lên gọi cho Tần Lạc.

“Ở đâu?”

“Đi dạo phố với Tử Ninh.”

“Ừ, đợi anh đến đón em.”

“Không cần! Tự em gọi xe trở về cũng rất thuận tiện, anh ở nhà chờ em là được.”

“Quyết định như vậy, gửi địa chỉ cho anh, anh đi đón em.”

Giọng trước sau bá đạo, nhưng Tần Lạc có thể cảm thấy dịu dàng từ bên trong lộ ra.

“ “

Không đợi Tần Lạc nói lời cự tuyệt ra, điện thoại liền bị cúp, cô sửng sốt một giây, ngơ ngẩn nhìn về phía bạn tốt bên cạnh.

Bùi Tử Ninh cũng nghe được đại khái, vỗ vỗ bả vai bạn tốt: “Mình thấy Hoắc Kỳ Thành là vì lo lắng cho cậu mới như vậy, cái gì cũng không nói, nhưng anh ta cái gì cũng biết.”

Tần Lạc mím môi, nh luôn luôn có biện pháp xử lý chuyện đã xảy ra ở trên người cô, sau đó yên lặng quan tâm cô.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 218: Cho Bà Ta Chút Dạy Đồ

Sau khi nhìn theo bạn tốt ngồi trên xe Hoắc kỷ Thành rời đi, Bùi Tử Ninh mới chậm rì rì chuẩn bị dẹp đường về phủ, kết quả đột nhiên nhận được điện thoại của bệnh viện gọi đến, nói là có hai người bệnh cần giải phẫu khẩn cấp, cần cô trở về trợ giúp, cô không chút do dự gật đầu đồng ý.

Xong việc đã gần 11 giờ, đồng nghiệp khác chào hỏi với cô xong thì lần lượt bỏ đi, Bùi Tử Ninh tháo găng tay xuống ném vào thùng rác, cũng không lập tức trở về văn phòng, mà đứng ở hành lang vị trí gần cửa sổ hít một hơi thật sâu.

Mỗi khi chỉ có ở phòng phẫu thuật cứu sống được người bệnh, cô mới có một cảm giác vui mừng từ đáy lòng phát ra.

Nhưng đêm nay.

“Bác sỹ Bùi, còn chưa tan ca sao?”

“Lập tức về đây.”

Bùi Tử Ninh suy yếu trả lời, tâm tình vẫn rất nặng nề.

Đối phương đi tới vỗ vỗ bờ vai cô, nói lời thăm thía: “Phẫu thuật đêm nay cô đã làm rất tốt, tuổi người bệnh quá lớn, hơn nữa bản thân cuộc phẫu thuật này tồn tại tính nguy hiểm nhất định, trước khi tiến vào phòng giải

phẫu chúng ta đã ký thỏa thuận với người nhà bệnh nhân, trách nhiệm không ở trên người cô.”

Bùi Tử Ninh gật đầu: “Bác sỹ Lâm, cảm ơn anh.”

Bác sỹ Lâm cho cô một cái mỉm cười: “Vậy tôi đi trước.”

Khóe môi Bùi Tử Ninh cong lên: “Ừ.”

Cô cũng biết thất bại giải phẫu lần này trách nhiệm không ở trên người mình, nhưng trong lòng vẫn sẽ băn khoăn, làm bác sỹ, đều hi vọng mình có thể cứu sống

Một mình cô yên tĩnh một lúc sau mới từ từ trở về văn phòng thay quần áo mới rời đi, lại bất ngờ gặp Bạch Trì Đình ở cửa bệnh viện.

Anh ta đỗ xe ở trước mặt cô, quay cửa kính xe xuống: “Anh đưa em về.”

Bùi Tử Ninh nhìn cũng không nhìn anh ta, nhàn nhạt cự tuyệt: “Không cần, tự tôi gọi xe trở về.”

Bạch Trì Đình chưa từ bỏ ý định tiếp tục nói: “Đã quá muộn, con gái một mình gọi xe trở về không an toàn! Em không thấy nhiều rủi ro chuyện trên mạng như vậy là xảy ra lúc nửa đêm?”

Bùi Tử Ninh quay đầu trợn mắt nhìn anh ta: “Thủ đoạn lừa gạt cô gái nhỏ đã sớm không dùng được với tôi rồi.”

Bạch Trì Đình dầm phanh xuống lại đi theo cô: “Anh nói nghiêm túc.”

Bùi Tử Ninh lạnh lùng cự tuyệt: “Không cần!”

Cùng làm chung một bệnh viện với anh đã là bất hạnh của cô, cô mới không muốn có nhiều xuất hiện cùng với anh!

Đến như lần trước, hoàn toàn là ngoài ý muốn.

Bạch Trì Đình lại nói thêm: “Coi như em không cần anh đưa em, cũng nên gọi điện thoại cho bạn trai em bảo anh ta qua đón em!”

Bùi Tử Ninh liếc xéo anh ta: “Không cần anh lo quá nhiều chuyện!”

Bạch Trì Đình dứt khoát tắt máy xuống xe: “Anh nghe nói em đã liên tục tăng ca một tuần, nhưng bạn trai em chưa có một buổi tối nào đến đón em, cãi nhau sao?”

Ánh mắt Bùi Tử Ninh nhìn anh ta rất lạnh: “Bạch Trì Đình, chuyện của tôi với anh có quan hệ sao? Xin anh không cần đoán già đoán non việc cá nhân của tôi! ok?”

Bạch Trì Đình có chút nổi giận: “Ninh Ninh, anh chỉ là đứng ở góc độ bạn bè quan tâm em.”

Bùi Tử Ninh cắt ngang lời anh ta: “Đủ rồi! Ai là bạn với anh hả? Bạch Trì Đình, từ một giây anh biến mất kia, ở trong lòng tôi tự nói với mình: Từ nay về sau tốt nhất không thấy mặt, gặp mặt cũng cần phải cả đời không qua lại với nhau!”

Ngực Bạch Trì Đình bị kiềm hãm: “Ninh Ninh, thật ra năm đó anh”

Anh ta vừa mới chuẩn bị mở miệng lại bị Bùi Tử Ninh ngắt lời,: “Chuyện năm đó đã sớm qua đi thật lâu rồi! Tôi không muốn nghe! Tình ý giữa chúng ta đã sớm bị thời gian làm cho hao mòn cũng không còn! Cho dù chúng ta vừa khéo đi làm cùng một bệnh viện, nhưng, xin anh về sau cố gắng ít xuất hiện ở trước mặt tôi được không?”

Dừng một chút: “Tôi chỉ muốn mình sống cuộc sống của người bình thường.”

Lời Bạch Trì Đình đến bên môi chỉ có thể nuốt xuống, xem ra có một số việc một khi bỏ qua, thì không thể quay lại được.

Sau khi nhìn Bùi Tử Ninh gọi xe rời đi, Bạch Trì Đình ngồi một mình ở trong xe rất lâu, mãi đến đột nhiên vang lên chuông điện thoại mới phá phần trầm mặc này.

Là em họ An Khả khả gọi đến: “Anh Đình, theo đuổi được công chúa của anh chưa?”

Khóe môi Bạch Trì Đình nổi lên nụ cười khổ, nói sang chuyện khác: “Nghe dì nhỏ với dượng nói em chuẩn bị đổi chuyên ngành hả?”

An Khả Khả gật đầu: “Vâng, học kinh tế thật sự là quá chán, em quyết định học đạo diễn chuyên nghiệp, mục tiêu về sau của em chính là trở thành đạo diễn nổi tiếng nhất!”

Bạch Trì Đình không nhịn được nở nụ cười: “Nguyện vọng này của em thật sự là quá xa lớn!”

An Khả Khả chu miệng: “Đáng ghét! Ngay cả anh Đình cũng đùa em sao?”

Bạch Trì Đình cười nói: “Anh Đình không dám, nhưng em cũng đừng hy vọng anh có thể giúp em thuyết phục dì nhỏ với dượng.”

An Khả Khả nản lòng không thôi: “Anh Đình, anh là con giun trong bụng người ta sao? Em còn chưa nói anh đã nhìn thấu tâm tư của em!”

Giọng Bạch Trì Đình thoải mái rất nhiều: “Chút tâm tư nhỏ đó của em căn bản là không giấu được.”

An Khả Khả bĩu môi: “Em mặc kệ! Anh nhất định phải giúp em, ba mẹ em nghe lời anh nói nhất, nếu anh ủng hộ em em khẳng định có thể đổi

chuyên ngành.”

Bạch Trì Đình thở dài: “Khả Khả, đổi chuyên ngành không phải trò đùa, hơn nữa chuyên ngành đạo diễn này quá trừu tượng, cũng không phải đơn giản như thế, bây giờ có lẽ em chỉ là nhất thời kích thích, ngộ nhỡ về sau hối hận thì làm thế nào?”

An Khả Khả lắc đầu: “Sẽ không! Em đã từng suy nghĩ nghiêm túc, anh Đình anh nhất định phải tin tưởng quyết tâm của em! Đây là lần đầu tiên em quyết định làm một chuyện!”

Giọng cô kiên định, nói đặc biệt thành khẩn, thật ra hôm nay gọi điện thoại ngoại trừ ân cần thăm hỏi vấn đề tình cảm của anh họ cũng là hi vọng thuyết phục anh họ giúp mình giải thích cho ba mẹ.

Bạch Trì Đình có chút đau đầu: “ Lý do này của em cũng không thể thuyết phục anh, chờ em có thể thuyết phục được anh, thì anh sẽ giúp em.”

Nghe đến đó, An Khả Khả như là đánh máu gà: “Thật không? Một lời đã định! Người nói không giữ chữ tin là con chó nhỏ!”

Bạch Trì Đình hừ một tiếng: “Chờ em có thể thuyết phục được anh rồi nói tiếp.”

An Khả Khả vui vẻ chuẩn bị gác điện thoại, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì: “Anh Đình, anh còn chưa trả lời vấn đề của em?”

Bạch Trì Đình biết em ấy nói chỉ câu đầu tiên hỏi mình lúc gọi điện thoại, hăng giọng một cái: “Em vẫn nên nghĩ lý do thích hợp đi!”

An Khả Khả than thở một tiếng: “Ủm phương diện theo đuổi con gái em rất lạnh lùng! Có cần em lập tức bay qua hỗ trợ.”

Bạch Trì Đình không có trả lời, để cho Khả Khả đến hỗ trợ, chỉ biết càng giúp càng rồi.

Vất cả chịu đựng được đến tan tầm, Lý Thúy Như vội vàng thay quần áo chuẩn bị trở về, mỗi ngày tiếp xúc với thùng rác, bà sắp sụp đổ rồi!

Kết quả vừa đi được vài bước đã bị mấy người mặc áo đen ngăn cản lôi vào trong ngõ nhỏ, bà ta nhất thời sợ tới mức hai chân run lên, ngay cả giọng nói cũng run run rẩy rẩy: “Các người muốn làm gì? Có phải nhận lầm người không?”

Người cầm đầu nhìn bà ta một cái: “Bà chính là Lý Thúy Như?”

Nghe đến đó, Lý Thúy Như càng sợ hơn, hai chân bắt đầu không ngừng run, môi cũng kịch liệt run run: “Đúng.”

Sau khi phản ứng kịp lập tức phủ nhận nói: “Không! Tôi không phải! Tôi không phải Lý Thúy Như!”

Giọng bà ta rất lớn, như sợ bọn họ không nghe được.

Nhưng những người đó tìm chính là bà ta, sao để mặc bà ta tùy ý lừa dối?

Lạnh lùng quát nói: “Ít giả vờ cho tôi! Bà cho rằng phủ nhận là được sao? Mang đi!”

Anh ta ra lệnh một tiếng, vài thuộc hạ khác nhất thời xách Lý Thúy Như giống như xách con gà con ở trong tay.

Lý Thúy Như sợ tới mức mạng cũng không còn: “Cứu mạng!”

Người cầm đầu hừ lạnh: “Coi như bà la rách cả cổ họng cũng vô dụng! Nơi này nửa cọng tóc con người cũng không có!”

Lý Thúy Như mang theo khóc nức nở kêu: “Đại ca, tôi đã lớn tuổi, không có tiền cũng không xinh đẹp, các người cướp giật tôi cũng vô ích?”

Mấy người mặc áo đen xách bà ta vào trong một hang tối, lạnh giọng hừ nói: “Không có tiền? Vậy thì lưu lại một đầu ngón tay!”

Lý Thúy Như sợ tới mức thiếu chút nữa đá ra quần, môi run run không thôi: “Cái cái gì? Ngón tay”

Đối phương nhìn bà ta một cái, sau đó bảo đàn em ở phía sau lấy dao qua, tư thế kia giống như thật sự muốn chặt đứt đầu ngón tay của Lý Thúy Như.

Lý Thúy Như hận không thể ngất đi, bà hoàn toàn không biết sao mình chọc phải những người xã hội đen này, chẳng lẽ là vì Tần Lạc

Mắt thấy đối phương đã giơ dao lên, bà ta run run nói: “Là Tần Lạc thuê các người đến đối phó tôi sao?”

Thủ lĩnh hừ lạnh: “Tần Lạc là ai? Đừng nói ra người không quan trọng với chúng tôi, muốn nói sang chuyện khác không có cửa đâu!”

Nói xong, mượn dao cắt về phía đầu ngón tay của bà ta.

Lý Thúy Như trong nháy mắt thét chói tai liên tục: “A a a! Cứu mạng!”

Trong ánh mắt của tên cầm đầu lộ ra hung ác: “Bà kêu nữa có tin tôi bảo người ta khâu miệng của bà lại không?”

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 219: Chăm Sóc Anh Bị Thương

Lý Thúy Như nhất thời sợ tới mức không dám thở mạnh, hai mắt hoảng sợ nhìn người áo đen trước mắt, chân run rẩy như cây sậy.

Dù sao vẫn là lần đầu nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Đương nhiên, người mặc áo đen không thật sự chặt đứt ngón tay của bà ta, chỉ là cho bà ta nếm thử chút giáo huấn thích hợp, để cho bà ta biết cái gì là sợ hãi!

Lúc giờ dao lên, Lý Thúy Như không kịp lòng được thét chói tai ra tiếng, lại còn nhắm hai mắt lại.

Nhưng đau đơn trong dự kiến cũng không có.

Lý Thúy Như mới chậm rãi mở to mắt lạnh run nhìn người mặc áo đen trước mắt, đối phương khoa tay múa dao ở dưới cổ bà, bà trong nháy mắt cứng lại, một cử động cũng không dám.

Giọng người mặc áo đen sắc bén nói: “Bà quản cho tốt miệng của mình! Còn lần sau nữa thì đừng trách chúng tôi không khách khí!”

Anh ta vừa nói vừa dùng dao hù dọa Lý Thúy Như, thân dao lạnh lẽo kề sát ở trên cổ Lý Thúy Như, giống như bất cứ lúc nào có thể cắt ra một đường.

Bà ta sợ tới mức giọng run rẩy không thôi: “Tôi tôi không dám nữa.”

Người mặc áo đen thấy vậy mới lấy dao ra: “Mỗi một câu một chữ bà vừa rồi nói đều bị tôi ghi âm, tốt nhất an phận chút cho tôi!”

Lý Thúy Như đã sớm kinh hãi quá độ, lúc này người mặc áo đen nói cái gì đều gật đầu xưng vâng, chỉ cầu đối phương buông tha mình.

Mục đích hôm nay của người mặc áo đen chính là hù dọa bà ta, cũng không thật sự sẽ làm gì bà ta, cho nên sau khi nhìn thấy thành quả thì lấy ra một phần văn kiện đã sớm chuẩn bị xong, nửa ép đè ngón tay bà ta xuống điểm chỉ.

“Bây giờ tôi có thể thả bà đi, sau khi trở về bà cũng có thể trắng trợn truyền bá chuyện đêm nay, nhưng tôi không thể đảm bảo tính mạng bà có thể sống để thấy được mặt trời ngày mai không, hoặc là, bà thích cả đời này ở Châu Phi làm dân chạy nạn chết già chung thân.”

Giọng người áo đen trầm thấp, giống như nói chuyện không liên quan đến mình, nhưng Lý Thúy Như nghe mà trong lòng run sợ, rốt cuộc bà chọc phải nhân vật lớn gì!

“Anh yên tâm, tôi đảm bảo cái gì cũng không nói! Về sau tôi không dám nói lung tung.”

“Ừ, lúc này mới đúng, nếu không cuộc sống dân chạy nạn có thể gian nan hơn so với dọn dẹp thùng rác nhiều.”

“ “

Sau khi thả Lý Thúy Như đi, thì người cầm đầu gọi điện thoại: “Chuyện đã làm xong, khi nào thì gửi văn kiện cho ngài?”

Trình Sâm dơ tay liếc nhìn đồng hồ: “Mười phút sau chúng ta gặp ở ngã rẽ đường phía Bắc lên núi.”

“Được.”

Ngay lúc Tần Lạc quyết định đi đến biệt thự bên bờ biển mình từng ở sáu năm trước tìm kiếm trí nhớ, bất ngờ nhận được điện thoại của Trình Sâm.

“Tần tiểu thư, bây giờ cô có thể đến bệnh viện một chuyến không? Boss bị thương.”

“Bị thương? Sao lại thế?”

“Hành tung ở khách sạn đi công tác lần này bị để lộ, cũng may chỉ bị thương ở cánh tay, lúc này Boss rất cần cô.”

“Rất nghiêm trọng sao?”

“Là súng bắn bị thương.”

“Cái gì?!”

Tần Lạc không dám tin kinh hãi hô ra tiếng, là bị súng bắn?

Dường như Trình Sâm đã đoán sẽ như vậy: “Tần tiểu thư, trong điện thoại không tiện nhiều lời, cô vẫn nên tự mình qua đây!”

Tần Lạc gật đầu: “Được, tôi lập tức tới!”

Sau khi cúp điện thoại, Tần Lạc lập tức đến bệnh viện Kiều Dương, dọc theo đường đi tâm tình rất lo lắng.

15 phút sau.

Tần Lạc mới vừa đi đến cửa phòng bệnh Hoắc Kỳ Thành thì nghe thấy tiếng đối thoại bên trong của anh với Trình Sâm truyền đến.

“Boss, như người dự đoán, nhóm người cán bộ cao cấp công ty đã biết chuyện người bị thương, đều đã tìm hỏi thăm tình huống chân thật, lúc này lòng người hoảng sợ.”

“Ừ, trước bình tĩnh yên lặng xem xét.”

“Vâng, thuộc hạ hiểu.”

“Mặt khác, đối với thương thế của tôi, nhất định phải giữ bí mật, bọn họ càng muốn biết càng không thể cho bọn họ biết, chính là muốn để cho bọn họ suy đoán lung tung.”

“Vâng!”

“Nếu bên anh cả với anh hai có động tĩnh gì cũng tùy bọn họ, chúng ta chỉ cần chờ đợi ngày nào đó thu lưới là được.”

“Thuộc hạ hiểu.”

Tần Lạc gõ cửa, sau đó đẩy cửa đi vào, sắc mặt lo lắng đi đến bên giường Hoắc Kỳ Thành: “Sao lại thế này? Nghiêm trọng không?”

Sau khi Hoắc Kỳ Thành nhìn thấy cô thì liếc mắt ra hiệu cho Trình Sâm, anh ta biết điều vội vã rời đi.

Chờ trong phòng chỉ còn lại có hai người bọn họ, Hoắc Kỳ Thành mới mở miệng: “Không sao, vết thương nhỏ, nhưng mấy ngày nay cần em chăm sóc anh rồi.”

Tần Lạc liếc nhìn cánh tay phải của anh bị băng bó thật chặt, nhúu mày: “Súng bắn bị thương cũng là chút thương tích nhỏ?”

Hoắc Kỳ Thành rất vui khi cô quan tâm mình như vậy: “Thật sự không sao, chỉ cần anh còn sống có thể nhìn thấy em, bất cứ chuyện gì đều không sợ hãi.”

Tần Lạc tức giận nện anh một đấm: “Nói hồ đồ cái gì! Quá đáng!”

Mặt Hoắc Kỳ Thành thâm tình nhìn cô: “Anh nói nghiêm túc.”

Trong nháy mắt Tần Lạc tràn đầy ảm áp: “Tiểu Tinh? Bé biết không?”

Hoắc Kỳ Thành lắc đầu: “Còn chưa, đợi ngày mai em đón con qua đây, nhưng không thể nói cho con tình hình thực tế.”

Tần Lạc gật đầu: “Em hiểu.”

Cô đương nhiên sẽ không ngốc nói cho Tiểu Tinh những thứ này, dù sao bé vẫn chỉ là đứa bé, không nên để cho bé biết những thứ này.

Bỗng nhiên Hoắc Kỳ Thành nói: “Anh muốn rửa mặt.”

Tần Lạc nhìn anh một cái: “Người bệnh không phải nên nghỉ ngơi sao?”

Hoắc Kỳ Thành lười biếng mở miệng: “Không rửa mặt nghỉ ngơi thế nào?”

Tần Lạc vừa chuẩn bị xoay người, thì nghe thấy người đàn ông bồi thêm một câu: “Còn phải lau người.”

Quần

Về mặt Tần Lạc nhất thời đầy vạch đen: “Vết thương của anh băng bó kín như thế, khẳng định không thể thấm nước!”

Tay trái Hoắc Kỳ Thành chỉ vào tay phải bị thương: “Chỉ có nơi này không thể thấm nước, chỗ khác đều có thể.”

“Vậy anh có thể dùng tay trái lau người cho mình! Dù sao nó cũng không bị thương.”

“Hả? Không phải mới vừa đồng ý sẽ chăm sóc anh sao?”

Trong âm cuối có đầy bất mãn, Tần Lạc cắn môi, rõ ràng mình chưa có đáp ứng, nhưng nhìn người đàn ông nào đấy bị thương.

Thôi!

“Vậy tự anh cởi quần áo.”

“Một tay khó cởi.”

“ “

Trời ạ! Người đàn ông thối này thật sự là khó hầu hạ!

Không có cách nào, Tần Lạc đành phải vào toilet bưng chậu nước ấm qua, khi giúp anh cởi bỏ cúc áo ánh mắt anh sáng quắc nhìn chăm chăm vào bản thân, nhìn như muốn đục một cái động ở trên mặt cô, cô hận không thể tìm miếng vải che ánh mắt anh lại, ánh mắt quá mãnh liệt, cô cảm thấy rất có áp lực.

“Anh không cần nhìn em như vậy.”

“Vậy muốn nhìn em thế nào?”

“Anh có thể nhìn chỗ khác.”

“Anh không thích nhìn chỗ khác.”

“ “

Tần Lạc buồn bực liền dùng sức, cúc trên áo sơ mi của anh liền rớt xuống, âm thanh lanh lảnh ở bên tai cô vang vọng, vội vàng khom lưng xuống nhặt, lại phát hiện không biết bắn đi đâu.

“Lạc Lạc, thì ra em lại gấp như vậy?”

Lời nói trêu chọc của Hoắc Kỳ Thành làm cho Tần Lạc rất ngượng ngùng, cô gấp chỗ nào hả? Rõ ràng là cúc áo không khâu chặt, khẽ đụng liền đứt!

“Là cúc áo của anh không chắc.”

“Sao anh cảm thấy em cố ý kéo đứt, bởi vì em vội vã cởi quần áo của anh.”

“Ngừng! Em... Mới không có.”

Câu nói kế tiếp bị cô nuốt vào trong cổ họng, bởi vì ánh mắt người đàn ông nào đó thật sự là quá khủng bố, giống như muốn ăn sống nuốt tươi cô.

Vì tránh né ánh mắt anh, cô dứt khoát xoay người lại vắt khăn mặt trong chậu, khi đứng dậy bị anh kéo lão đảo một cái, trực tiếp ngã ở trên người anh, môi anh đào lại còn hết sức chân thành tiếp xúc thân mật với lồng ngực to lớn của anh.

Trong nháy mắt, đầu Tần Lạc “Ong ong ong” vang lên.

Người đàn ông thôi! Anh nhất định là cố ý!

Kết quả - -

Còn bị anh phản ngược: “Quả nhiên rất vội.”

Giọng anh trêu đùa làm cho sắc mặt cô càng lúng túng, vội vàng chống đỡ đứng dậy, kết quả tiếp xúc trong lòng bàn tay là hạt viên nhỏ trước ngực anh.

Xúc cảm mềm, lại còn nhiều đàn hồi.

Ma xui quỷ khiến cô lại néo một cái, ngẩng đầu, thì chống lại con người đen nóng bỏng của Hoắc Kỳ Thành giống như ngọn lửa thiêu đốt, hai má

cô đỏ như quả táo.

“Em “

Trời ạ! Giống như nói cái gì cũng không rửa sạch tội tình của cô, trong đầu nhất thời dâng trào một vạn con ngựa chỉ gặm cỏ.

Thật sự là không liều sẽ không phải chết.

“Ngoan, bây giờ anh liền thỏa mãn em.”

Giọng Hoắc Kỳ Thành khàn khàn lộ ra tà tứ mập mờ, tay trái trực tiếp ôm thắt lưng Tần Lạc.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 220: Đáng Ghét Đừng Ôn Ào

Tần Lạc tức giận đấm anh một quyền, gất giọng: “Đáng ghét! Đừng ôn ào!”

Hoắc Kỳ Thành mới không nghe lời như vậy, hai tròng mắt như hai ngọn lửa thiêu đốt sáng ngời: “Lạc Lạc, anh thật sự rất nhớ em...”

Giọng anh trầm thấp từ tính như là lên dây cót, gợi cảm hết thuốc chữa, toàn thân Tần Lạc nổi da gà như dâng lên kích thích, chỉ cảm thấy thân thể tê dại không ngừng...

Giống như không khống chế nổi.

“Đừng, thân thể anh...”

Giọng Tần Lạc mềm nhũn, giống như phát ra lời mời mọc.

Hoắc Kỳ Thành quần cô quá chặt, thấp giọng ở bên tai cô nỉ non: “Lạc Lạc, anh... muốn em.”

Mặt Tần Lạc lúc này liền đỏ rực, hận không thể lập tức thoát đi, nhưng cánh tay trái mạnh mẽ của Hoắc Kỳ Thành ôm chặt cô, nghiêng người phủ trên môi cô...

Sau tiếp xúc thân mật này cuối cùng không dừng lại được...

Thời khắc mấu chốt, đúng lúc Tần Lạc tỉnh táo lại, đắm ở trên lưng người đàn ông một cái: “Bây giờ anh là người bệnh!”

Vẻ mặt Hoắc Kỳ Thành không cam lòng: “Bảo bối, anh chỉ bị thương ở tay, vị trí khác đều lành lặn.”

Tần Lạc bị anh gọi “Bảo bối” khiến tim đập nhanh, nhưng lý trí nói cho cô biết bây giờ tuyệt đối không phải lúc! Mặc kệ nói thế nào, anh cũng là người bệnh!

“Mau đứng lên!”

Tần Lạc vội vàng thúc giục, sợ Hoắc Kỳ Thành thật sự sẽ không quan tâm mà làm bậy.

Hoắc Kỳ Thành khàn tiếng mở miệng nói: “Tên đã lên đây làm sao có thể nhịn không phát bắn?”

Vẻ mặt Tần Lạc chảy vạch đen, người đàn ông thối rất biết vận dụng ví dụ!

Lập tức đen mặt nói: “Cũng phải nhịn xuống!”

Nói xong, liền ra sức đẩy anh đứng dậy xuống giường.

Ban ngày ban mặt ở trong phòng bệnh làm loại chuyện kia nếu như bị y tá qua kiểm tra phòng phát hiện chẳng phải là toi sao?

Anh có thể không cần, còn cô không làm được.

Hoắc Kỳ Thành chỉ có thể bất đắc dĩ nằm ở trên giường nhìn giai nhân rời đi, trong lòng thở dài, xem ra chỉ có thể nhịn...

Sau khi Tần Lạc bưng hoa quả vào phòng bếp rửa sạch lấy ra cho anh ăn: “Này!”

Hoắc Kỳ Thành nâng mắt tha thiết mong chờ cô, một lúc lâu mới nói ra ba chữ: “Em dứt cho anh ăn.”

Tần Lạc: “...”

Quả thực cũng bị ánh mắt vô tội của anh làm cho sợ!

Không ngờ lạnh lùng như anh, cũng sẽ có một mặt giống như trẻ con, xem ra con người ai cũng có hai mặt, chỉ là chưa bị phát hiện ra mà thôi...

“Tự anh ăn đi!”

“Anh là người bệnh.”

“... Anh chỉ bị thương tay phải mà thôi.”

Tần Lạc không nhìn được dùng lời vừa rồi của anh phản kích lại anh.

Hoắc Kỳ Thành tiếp tục dùng vô tội ánh mắt kia nhìn người phụ nữ trước mặt: “Em cũng biết là tay phải bị thương, muốn anh ăn thế nào?”

Tần Lạc tức giận trợn trừng mắt: “Không phải còn có tay trái sao?”

Hoắc Kỳ Thành đúng lý hợp tình nhìn cô: “Tay trái là dùng để cầm đồ ăn sao? Hơn nữa, tay phải bị thương đương nhiên tay trái sẽ không thoải mái.”

Một câu bổ sung phía sau chỉ là ngụ ý biện, lại bị anh nói ra đúng lý hợp tình, giống như là chuyện vòng quanh.

Tần Lạc quả thực giơ ngón tay cái lên với anh, thẳng nhãi này có thể bình tĩnh nói lời này như vậy!

Thôi!

Dứt thì dứt, nếu không chẳng biết anh còn muốn chinh người ra cái gì...

“Dưa này không ngọt, không thể ăn, anh muốn ăn nho đen.”

“...”

Anh ăn trái cây cũng bới móc như vậy?

Tần Lạc hoàn toàn “Phục” anh, đại thiếu gia nhà giàu quả nhiên rất khó hầu hạ!

Khi dứt nho, nhìn chăm chăm người phụ nữ gần trong gang tấc, rõ ràng là ăn nho, nhưng Tần Lạc có cảm giác anh đang ăn tay mình...

Hơn nữa, ánh mắt anh cũng quá khiếp người!

Làm hại cô thiếu chút nữa dứt nho vào trong lỗ mũi anh...

Hoắc Kỳ Thành bất mãn lên án nói: “Mũi anh cũng cần ăn nho?”

Tần Lạc tức giận trợn mắt nhìn anh: “Ai bảo anh nhìn chăm chăm vào em!”

Vẻ mặt Hoắc Kỳ Thành càng thêm vô tội: “Em ngồi ở trước mặt anh, anh không nhìn em thì nhìn ai? Chẳng lẽ muốn mắt anh nhìn lên trời hoặc cúi đầu nhìn đất?”

Trên trán Tần Lạc chảy đầy vạch đen: “Tiêu điểm ánh mắt anh có thể không tập trung như vậy.”

Hoắc Kỳ Thành lại bày tỏ khó hiểu: “Tiêu điểm ánh mắt không tập trung như vậy? Đây là có ý gì? Nếu không em làm mẫu cho anh xem?”

Nhất thời Tần Lạc muốn đập cả đĩa trái cây vào mặt anh, người đàn ông thối quả thực là già mồm át lẽ phải!

“Hừ! Em thấy miệng anh nên thương là tốt nhất!”

Vẻ mặt Hoắc Kỳ Thành trong nháy mắt trở nên uất ức: “Lạc Lạc, em không muốn gặp anh như vậy sao?”

Tần Lạc hừ lạnh một tiếng: “Ừ hừ!”

Hoắc Kỳ Thành lại giả vờ đáng thương: “Bây giờ anh là người bệnh, tâm hồn yếu ớt nhất, cần em an ủi...”

Vẻ mặt Tần Lạc ghét bỏ nhìn anh: “Anh còn như vậy em đi.”

Hoắc Kỳ Thành bị thương lần nữa: “Lạc Lạc...”

Đúng lúc này, ngoài cửa bỗng nhiên vang lên tiếng ho nhẹ, hai người trong phòng đều dừng lại, nhất là Hoắc Kỳ Thành, mặt đầy vạch đen...

Ngay sau đó, ba người đàn ông cao lớn đẩy cửa tiến vào, vẻ mặt có chút quái dị...

Vẫn là Đường Triều mở miệng trước: “Khụ... Lão Đại, cách từ xa mình đã nghe thấy tiếng của cậu, còn tưởng rằng mình nghe lầm, kết quả càng đến gần nghe càng rõ, Đại Bạch còn tưởng rằng mình đến nhầm phòng...”

Bị điểm danh Tống Tư Bạch tức giận trừng mắt nhìn Đường Triều một cái, dường như rất không hài lòng với hành động kéo mình xuống nước của anh ta.

Đường Triều nhún vai, kéo Đại Bạch xuống nước tuyệt đối là lựa chọn sáng suốt!

Lâm Lạc Đông cũng không nhịn được che miệng ho nhẹ một tiếng, cái gì cũng chưa nói, nhưng Tần Lạc đều nhìn ra được, cô nhin cười.

Vẻ mặt Hoắc Kỳ Thành không vui liếc mắt ba người bọn họ một cái: “Chuyện gì?”

Đường Triều bình tĩnh cầm lấy một quả táo từ từ gặm: “Lão Đại, cậu nói lời này cũng quá tổn thương tình anh em chúng ta, cậu bị thương nằm viện ba chúng mình có thể không đến thăm sao? Chẳng lẽ bây giờ cậu có chị dâu nhỏ liền không cần chúng mình nữa?”

Giọng anh ta đặc biệt ai oán, hiển nhiên giống như bị vứt bỏ.

Nghe đến đó, bước chân Tần Lạc thiếu chút nữa lão đảo: “Các anh nói chuyện, tôi đi gọi điện thoại.”

Hoắc Kỳ Thành vội vàng gọi cô lại: “Lạc Lạc, không cần để ý đến bọn họ.”

Tần Lạc quay đầu hung hăng trợn mắt nhìn anh, sau đó hoả tốc rời khỏi phòng.

Bốn bọn họ là anh em tốt, nhất định có rất nhiều lời muốn nói, cô ở bên trong nhiều bất tiện, còn có thể thành đối tượng để bọn họ trêu chọc...

Cho nên, biện pháp tốt nhất chính là để lỡ tai yên tĩnh.

Sau khi cô rời đi, Tống Tư Bạch trầm giọng mở miệng: “Điều tra là ai ở sau lưng dùng súng đạn phi pháp chưa?”

Hoắc Kỳ Thành nhíu mày: “Ở mặt ngoài một đối thủ trên thương trường trước đây, nhưng mình cảm thấy không đơn giản như vậy.”

Lâm Lạc Đông nhặt lên một quả nho bỏ vào trong miệng: “Có thể liên quan đến anh cả với anh hai cậu không?”

Hoắc Kỳ Thành lắc đầu: “Bọn họ không có lá gan lớn như vậy, nếu điều tra ra, ba mình sẽ không bỏ qua bọn họ đâu tiên.”

Đường Triều dựa cạnh cửa sổ: “Có lẽ có bọn họ ở sau lưng thúc đẩy, nếu không làm sao hành tung của cậu có thể vô duyên vô cớ bị tiết lộ?”

Hoắc Kỷ Thành trầm ngâm thật lâu sau: “Việc này mình nhất định sẽ điều tra rõ ràng.”

Tổng Tư Bạch ngồi ngay ngắn ở trên ghế sofa: “Cần hỗ trợ thì bất cứ lúc nào gọi điện thoại.”

Lâm Lạc Đông bắt chéo chân: “Đúng lúc gần đây mình phải đến bên Trung Đông nói chuyện làm ăn, có thể giúp cậu điều tra từ bên cạnh chuyện này.”

Hoắc Kỷ Thành vui mừng nhìn bọn họ mấy cái, mỗi khi mình xảy ra chuyện gì, ba bọn họ cái đều xuất hiện hỗ trợ trước tiên.

Nhiều như vậy năm, nhiều lần như vậy.

Tình nghĩa anh em nhiều năm sớm không cần nói “Cảm ơn”, Hoắc Kỷ Thành “Ừ” một tiếng, nhận tấm lòng của bọn họ là được.

Đường Triều chậm rãi nói: “Bây giờ bên trong tập đoàn Đế An đã hỗn loạn, ngày hôm qua mình lên lầu 59 một chuyến thiếu chút nữa sượng mặt bị ngăn lại, nhìn ra tâm tư tất cả mọi người là khác nhau, mấy tâm phúc của cậu biết nội tình chứ?”

Hoắc Kỷ Thành mím môi: “Ừ, Trình Sâm sẽ âm thầm thông báo với bọn họ, đối với những người chưa quyết định tự mình sẽ cho bọn họ một ấn tượng khắc sâu.”

Đường Triều nói tiếp: “Cũng được, thừa dịp cơ hội lần này rửa sạch nhân viên nội bộ công ty, về sau cậu quản lý cũng nhiều chỗ có lợi.”

Bốn người lại hàn huyên một lúc mới ngừng đề tài, bỗng nhiên Đường Triều nghĩ đến cái gì hỏi: “Hôm nay Ước Hàn ở bệnh viện chứ? Đại Bạch chúng ta đi tìm cậu ta nói chuyện?”

Không đợi Tống Tư Bạch mở miệng, Hoắc Kỳ Thành với Lâm Lạc Đông đồng thời nghi ngờ hỏi: “Tống Tư Kỳ thứ hai lại xuất hiện rồi hả?”

Đường Triều không dấu vết gật đầu.

Sắc mặt Tống Tư Bạch thật không tốt.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 221: Bí Mật Chuẩn Bị

Bệnh của em gái nhà mình có hai nhân cách, trong lòng Tống Tư Bạch một vụn lần không muốn tin tưởng, nhưng hình ảnh trong clip rành rành trước mắt, làm cho anh không thể không thừa nhận.

Lập tức đứng dậy: “Đi thôi.”

Giọng anh không thể nói là không tốt cũng không thể nói là tốt, Đường Triều sờ sờ mũi, đi ra cùng cậu ta.

Hoắc Kỷ Thành với Lâm Lạc Đông liếc mắt nhìn nhau, đồng thời ném ánh mắt “Cậu nén bi thương thuận theo tự nhiên” về phía anh ta.

Bỗng nhiên Đường Triều cảm thấy chuyến đi này có chút “Nguy hiểm”.

Nhà cũ nhà họ Hoắc.

Từ khi Phương Lệ Hoa biết con trai bị thương do súng bắn, thì bắt đầu lấy nước mắt rửa mặt, bởi vì còn chưa tra ra hung thủ là ai, bà đương nhiên sẽ không ở nhà nói lung tung, chỉ biết khóc lóc kể lể con trai của mình sống quá khổ.

Ông cụ Hoắc biết con trai nhỏ bị thương cũng rất tức giận, cố ý gọi con cả với con thứ hai đến vào trong thư phòng hung hăng dạy dỗ một phen.

Hoắc Kỳ Vĩ với Hoắc Kỳ Nghiệp kêu oan uổng: “Ba, chuyện em Tư bị thương thật sự không có chút quan hệ với con! Con có thể thề với trời!”

Duy nhất một lần, hai anh em cùng lúc nói ra.

Ông cụ Hoắc hừ lạnh một tiếng: “Có manh mối gì chưa?”

Hoắc Kỳ Vĩ vội vàng lắc đầu: “Ba, người cũng biết, gần đây lời đồn công ty rất nhiều, con căn bản rất bận, hơn nữa con tin tưởng em Tư nhất định sẽ điều tra ra hung thủ.”

Ông cụ Hoắc liếc ông ta một cái: “Con rất biết trốn tránh trách nhiệm?”

Trong lòng Hoắc Kỳ Vĩ “Lộp bộp” một cái, vội vàng nói: “Ba, người lại oan cho con, con cũng rất lo lắng cho tình hình thân thể của em Tư, nhưng nó căn bản không cho chúng con đi thăm, con cũng chỉ có thể chờ ở đây lo lắng suông. Công ty cũng không thể một ngày vô chủ, xảy ra chuyện này, con đương nhiên phải giúp em Tư xử lý một chút công việc.”

Ông ta nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, giống như mình giúp Hoắc Kỳ Thành nhiều việc lớn.

Trong lòng Hoắc Kỳ Nghiệp cười lạnh một tiếng, không có lên tiếng, lúc này ít nói không chọc ba tức giận mới là thượng thượng sách!

Ông cụ Hoắc nghe con lớn nhất nói xong quả nhiên rất tức giận, làm ba, ông đương nhiên rất hiểu biết ba con trai của mình, năm đó khi con trai nhỏ còn đang đến trường không phải ông chưa từng cho con lớn nhất với con thứ hai cơ hội, là chính bọn nó không tốt mới bị mình hạ xuống.

Bây giờ thấy A Thành quản lý tốt công ty, nghiệp nghề mở rộng càng lúc càng rộng, lợi nhuận càng ngày càng nhiều, cả đám đều đỏ mắt, đều muốn ngồi trên vị trí kia.

Trong lòng bọn họ nghĩ những gì, mình rất rõ ràng!

Nhiều năm mở một con mắt nhắm một con mắt như vậy liền vì không thích nhìn thấy anh em bọn họ tranh chấp, không ngờ lại bởi vậy cổ vũ kiêu ngạo của con lớn.

Làm vậy!

”Xử lý công việc tiếp sau? Năng lực của con có mấy cân mấy lượng ba không biết sao? Coi như A Thành bị thương, ba tin tưởng nó cũng sẽ sắp xếp xong chuyện công ty, không cần con đến quan tâm!”

Lời của ông cụ Hoắc tức giận nói nghe vào trong lỗ tai Hoắc Kỳ Vĩ so với sét đánh còn mạnh hơn, vốn mình ở trong lòng bà đã là đồ vô dụng?

Ngay cả em Tư bị thương nằm viện, mình cũng không thể giúp quản lý chuyện công ty?

So với việc tâm tình Hoắc Kỳ Vĩ rơi xuống đáy cốc, trong lòng Hoắc Kỳ Nghiệp không cần nói ra có bao nhiêu vui sướng, anh cả chính là nâng cục đá đập chân mình!

Rõ ràng không có quản lý chuyện công ty lại còn gắng tiếp cận lên trên, xem ra lòng ba giống như gương sáng.

Vui mừng rất nhiều, bỗng dưng ông ta nghĩ đến bản thân, tâm tình nhất thời không còn tốt.

Trong lòng Hoắc Kỳ Vĩ rất luống cuống, con người có tâm lý phản nghịch, anh càng không chấp nhận tôi, tôi càng phải tìm mọi cách làm cho anh phải thừa nhận!

Bây giờ ông ta chính là như thế, ba càng cảm thấy ông ta không được, ông càng phải chứng minh cho ba xem mới được.

”Ba, con biết rõ.”

Ở mặt ngoài thuận theo với suy nghĩ trong lòng hoàn toàn trái ngược.

Cơn giận của ông cụ Hoắc còn sót lại chưa tiêu: “Con biết thì tốt! Trong khoảng thời gian này nhiệm vụ chủ yếu của hai con là trấn an nhân viên cao cấp bên trong công ty, có thể giúp thì giúp, không giúp được không cần nhúng tay lung tung!”

Lời nói này lại đả kích nghiêm trọng tâm hồn Hoắc Kỳ Vĩ với Hoắc Kỳ Nghiệp, sắc mặt hai người đều rất khó nhìn.

Ra khỏi cửa lớn, bỗng nhiên Hoắc Kỳ Vĩ gọi Hoắc Kỳ Nghiệp lại: “Em hai, hôm nay anh mới biết được, thì ra hai chúng ta ở trong mắt ba không có năng lực như vậy, chỉ sợ ngay cả một đầu ngón chân của em Tư cũng không bằng.”

Hoắc Kỳ Nghiệp dừng bước một chút: “Lời anh cả nói cũng không đúng, người ba răn dạy là anh không phải em, em chỉ có hai đứa con gái, con đường sự nghiệp đương nhiên không có sáng sủa như anh cả.”

Nói xong, thì chuẩn bị rời đi.

Hoắc Kỳ Vĩ cười lạnh một tiếng: “Em hai, tâm tư của em người khác không rõ nhưng anh còn có thể không biết sao? Nếu em không muốn ngồi lên vị trí kia thì muốn liên kết với người nhà họ Cố làm gì? Làm người vẫn nên nghĩ thoáng một chút, lời nói cuối cùng kia của ba đều gộp cả em với anh vào.”

Ông ta nhấn mạnh chữ “Em”, cũng là muốn kích Hoắc Kỳ Nghiệp tức giận.

Mặc kệ thế nào, dù dỗ Hoắc Kỳ Nghiệp với mình trăm lợi mà không có một hại, cái gọi là “Tên bắn chim đầu đàn”, một mình ông liều lĩnh đương

nhiên không bằng cả hai người cùng xuống nước.

Trận chiến tranh không có khói thuốc súng này đã sớm kéo ra, ông ta đương nhiên phải kiên định “Chiến đấu” tiếp!

Hoắc Kỳ Nghiệp không khỏi cười lạnh: “Tai anh cả đúng là nghe tám hướng, nhưng hai ta cho đến bây giờ đều là không cùng đường không cùng mưu!”

Sau đó, trực tiếp rời đi.

Hoắc Kỳ Vĩ tức giận đến hít một hơi thật sâu, cũng lên xe rời đi.

Mấy ngày nay Hoắc Kỳ Thành hoàn toàn từ chối bất kỳ người ngoài nào đến thăm mình, ngoại trừ Trình Sâm cùng mấy người Đường Triều ngẫu nhiên ra vào phòng bệnh, những người khác là một mực không gặp.

Tần Lạc vốn đang lo lắng sẽ gặp ba mẹ anh, kết quả hai ngày trôi qua, vẫn chỉ có mình với Tiểu Tinh ở trong phòng bệnh.

Hôm nay, đúng lúc Tần Lạc nhận được điện thoại của công ty đi ra ngoài, mới từ nhà trẻ trở về Hoắc Gia Tinh đi đến bên giường ba nhỏ giọng nói: “Ba, không phải ba cố ý bị thương để cho chị chăm sóc chứ?”

Vẻ mặt Hoắc Kỳ Thành đầy vạch đen liếc mắt nhìn con trai một cái, đầu óc con trai này thật là di truyền từ mình sao?

Lập tức hừ nói: “Ba là loại người này sao?”

Hoắc Gia Tinh nghiêm trang liếc mắt nhìn ba một cái: “Vâng con nhìn có phần giống.”

Hoắc Kỳ Thành thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu tươi, con trai ruột lại nghĩ ba mình bắn như vậy?

Còn có thiên lý gì?

Hằng giọng một cái: “Ba cũng là muốn sớm cưới chị gái vào cửa một chút, chẳng lẽ con không muốn chị gái sớm ngày trở thành "Mẹ" của con?”

Hoắc Gia Tinh bĩu môi, lơ đãng nói: “Ủm coi như chị gái không kết hôn với ba, thì chị gái cũng rất yêu con! Chị nói người chị yêu nhất chính là con.”

Trên trán Hoắc Kỳ Thành treo đầy vạch đen, Lạc Lạc lại nói với Tiểu Tinh người chị yêu nhất là bé?!

”Chị gái nói yêu con nhất cũng không phải yêu theo lý giải kia của con.”

”Đó là yêu thế nào?” Vẻ mặt Hoắc Gia Tinh khó hiểu.

Hoắc Kỳ Thành chỉ có thể kiên nhẫn giải thích nói: “Là yêu thương của người lớn với một đứa trẻ.”

Hoắc Gia Tinh lắc đầu: “Không đúng! Ý chị gái nói mới không giống ba giải thích với con!”

Hoắc Kỳ Thành đưa tay xoa đầu con trai: “Người chị gái yêu nhất là ba với Tiểu Tinh, đối với ba là tình yêu giữa người lớn, với con là yêu thương trẻ nhỏ, sao không đúng?”

Hoắc Gia Tinh nghiêng đầu suy nghĩ, cảm thấy có chút đạo lý: “Nhưng, ba không có cầu hôn chị gái, làm sao chị có thể đồng ý gả cho ba, ba thật sự là quá ngu dốt!”

Thật sự là một câu làm bực tình người trong mộng!

Mắt Hoắc Kỳ Thành sáng lên: “Tiểu Tinh, những thứ này là ai dạy con?”

Hoắc Gia Tinh bĩu môi: “Con nghe các bạn nhỏ ở nhà trẻ nói! Tiểu Viên còn nói ba bạn ấy đã quỳ trên mặt đất cầu hôn mẹ bạn ấy, nên ba với mẹ bạn ấy mới kết hôn ở cùng một chỗ.”

Mi tâm Hoắc Kỳ Thành giãn ra, xem ra đưa con trai đi nhà trẻ cũng là một quyết định đúng! Còn vào lúc thích hợp có thể gợi ý cho mình.

Cầu hôn?

Sao anh quên mất vụ này chứ?

Thừa dịp tình cảm bây giờ của bọn họ ổn định cầu hôn không thể nghi ngờ là thời cơ tốt nhất, chẳng qua mình cần phải suy nghĩ cẩn thận làm thế nào mới được.

”Con ngoan, ba muốn thưởng cho con!”

”Ừm con muốn mô hình máy bay người thật có thể ngồi.”

”Không thành vấn đề.”

Hai ba con cười tí mắt đặt thành hiệp nghị, đúng lúc Tần Lạc đẩy cửa tiến vào: “Nói chuyện gì vui vẻ như vậy?”

Hoắc Gia Tinh vui vẻ trả lời: “Chị, ba nói “

Sau đó, đã bị ba bé bụm miệng lại.

Vẻ mặt Tần Lạc không hiểu: “Anh làm gì mà che miệng Tiểu Tinh vậy?”<br clear=”all”

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 222: Vấn Đề Này Cũng Quá Tốn Tâm Tư?

Hoắc Kỳ Thành đành phải lấy tay ra, không quên liếc mắt ra hiệu với con trai, Tần Lạc tức giận trợn mắt nhìn anh: “Sao có người làm ba như anh, lại có thể uy hiếp con trai của mình.”

Hoắc Gia Tinh cười trộm không thôi, chị gái thật là khắc tinh của ba!

”Chị, ba nói người chị yêu nhất không phải em mà là ba, em cảm thấy ba nói không đúng.”

Một câu đơn giản, ném đề tài lại về phía hai người lớn.

Sắc mặt Tần Lạc không tự nhiên cứng đờ, cái gì! Hai ba con lại có thể thảo luận vấn đề này!

Ồ trong lòng Hoắc Kỳ Thành khen con trai, vì bé nhanh trí!

Chỉ là, vấn đề này cũng quá tốn tâm tư!

Tuổi còn nhỏ như vậy, về sau còn thế nào hả?

Mắt Hoắc Gia Tinh tha thiết mong chờ đáp án của Tần Lạc, Tần Lạc hăng giọng một cái: “Chị đương nhiên yêu Tiểu Tinh nhất rồi.”

Nghe được cô trả lời khẳng định, Hoắc Gia Tinh nhất thời vui sướng không thôi, dương cầm vui vẻ nhìn về phía người đàn ông nào đó nằm ở trên giường bệnh: “Ba, bây giờ ba nên tin đi!”

Hoắc Kỳ Thành hừ hừ mũi, không nói gì, xem như đáp lại con trai.

Động tác này của hai ba con làm cho Tần Lạc càng thêm xác định đề tài vừa rồi bọn họ nói chuyện là cái này, trong lòng không khỏi ngầm nói thầm: Anh cũng quá ngây thơ! Lại tranh tình cảm với con trai.

Nhưng Hoắc Kỳ Thành lại ở trong lòng thầm nghĩ: Đợi buổi tối sau khi con trai ngủ, anh cần phải hỏi Lạc Lạc lần nữa mới được, không thể để mỗi lần mặc kệ cô không quan tâm cảm nhận của mình như vậy.

Hừ!

Đúng, nhất định phải hỏi cô thật tốt một chút.

Vui vẻ qua đi Hoắc Gia Tinh không quên nói: “Ba, buổi chiều thứ sáu này cô gái nói muốn hợp phụ huynh, ba với chị có thể cùng đi không? Các bạn nhỏ khác đều có ba với mẹ cùng nhau tham dự.”

Sau khi nói xong, vẻ mặt bé chờ mong nhìn Tần Lạc, đối với ba tham dự, thật ra bé càng hi vọng có người mẹ này.

”Được!”

”Chị có thể đi, nhưng ba em “

Hoắc Kỳ Thành cùng Tần Lạc gần như đồng thời mở miệng, nhưng nội dung nói lại khác nhau.

Hoắc Gia Tinh một lúc nhìn sang người này, một lúc nhìn người kia, lập tức phản ứng kịp: “A... Vậy không cần ba đi, có chị theo giúp con là có thể rồi.”

Vẻ mặt Hoắc Kỳ Thành đầy vạch đen nhìn về phía con trai, bé có bao nhiêu ghét bỏ người làm ba như mìn?

”Thứ Sáu cũng là ngày kia, nếu ba có thể đi vẫn sẽ đi, nếu trường học quá hỗn loạn con với chị không ai bảo vệ sao được?”

”Con là nam tử hán! Con sẽ bảo vệ chị tốt!”

Lúc nói lời này, Hoắc Gia Tinh ưỡn ưỡn ngực nhỏ, giống dáng vẻ người lớn.

Trong lòng Tần Lạc nhất thời ấm áp, thật ra cô rất hạnh phúc! Có hai người đàn ông tốt với mình.

Cô biết Hoắc Kỳ Thành đang lo lắng cái gì, đơn giản chính là nhiều người nhiều miệng, sợ mình nghe những lời ra tiếng vào này, cô lại cảm thấy nhà trẻ là nơi đơn thuần, sẽ không đến mức đó!

Mấy ngày liên tục, chuyện Hoắc Kỳ Thành bị thương càng truyền càng dữ dội, càng truyền càng thái quá, cho đến bây giờ chỉ ít có ba bản cũ.

Thứ nhất: Hoắc Kỳ Thành còn đang ở trong phòng săn sóc đặc biệt, sống chết chưa biết, cho nên cự tuyệt lộ ra bất kỳ tin tức nào ra ngoài.

Thứ hai: Chỗ nào đó của Hoắc Kỳ Thành bị thương nặng, mặc dù cấp cứu nhưng người chưa hoàn toàn tỉnh táo, cho nên xin miễn gặp người.

Thứ ba: Hoắc kỳ thành cánh tay bị cực kỳ nghiêm trọng thương thương tổn, gặp phải cắt tình cảnh, hẳn nhất thời không tiếp thụ được cái sự thật này xin miễn gặp bất luận kẻ nào.

Bên ngoài truyền ba tin đồn này ầm ĩ, nhưng người trong cuộc lại như không nghe thấy tiếp tục dưỡng thương, không thêm quan tâm.

Bên ngoài bệnh viện Kiều Dương mỗi ngày đều có rất nhiều phóng viên cầm điểm, nhưng biện pháp bảo vệ bệnh viện làm quá tốt, căn bản không

vào được.

Mặc dù ngẫu nhiên có cá lọt lưới đi vào, cũng không tìm thấy phòng bệnh của Hoắc Kỳ Thành, dù sao tất cả mọi người biết bệnh viện Kiều Dương có một tầng lầu VIP là chuyên phục vụ khách quý, không cần nói người bình thường, ngay cả bác sỹ y tá bệnh viện không phải VIP còn không thể nào vào được.

Cho nên, muốn tìm hiểu bệnh tình Hoắc Kỳ Thành, so với lên trời còn khó hơn!

Trong lúc này, mỗi một nhà truyền thông cùng tòa soạn báo nhao nhao nghĩ biện pháp chạy quan hệ, đều muốn lấy tin tức trực tiếp.

Đáng tiếc, bận rộn mấy ngày vẫn vô dụng.

Mỗi lần Tần Lạc ra vào đều đi đường riêng, cũng tránh gặp được phóng viên.

Buổi sáng, cô mới vừa từ trong nhà cầm quần áo thay giặt đến, thì nghe thấy một giọng nói quen thuộc cãi vã với y tá.

”Tôi biết Hoắc Kỳ Thành ở tầng VIP của bệnh viện các người, tôi là mẹ nó, nhanh mang tôi lên.”

”Phu nhân, thật xin lỗi! Chúng tôi không phụ trách tiếp đãi người nhà người bệnh tầng VIP, cũng không có quyền biết tin tức người bệnh phòng VIP, cho nên người nói những thứ này chúng tôi thật sự không biết, nếu bà đi thăm con trai của mình hoàn toàn có thể gọi điện thoại cho anh ấy bảo anh ấy nói cho bà đi như thế nào.”

Nhưng Phương Lệ Hoa đâu dễ đi như vậy, sở dĩ bà tìm đến đây là vì con trai không cho bà đến thăm.

”Tôi nói cô y tá này không hiểu sao! Gọi viện trưởng các người đến cho tôi! Tôi muốn gặp mặt hỏi nó một chút!”

”Phu nhân người đừng làm khó dễ tôi, tôi chỉ là một vị y tá, không có quyền lớn như vậy, nếu người quen viện trưởng chúng tôi, biện pháp đơn giản nhất chính là người tự mình gọi điện thoại.”

”Lời nói của tôi nghe không hiểu sao?”

Nghe đến đó, Tần Lạc có chút lo lắng cho vị y tá kia, rõ ràng bà Phương nghe không hiểu người ta nói.

Cô nhắc chân thì chuẩn bị rời đi, dù sao bà Phương cũng không muốn gặp mình, vẫn đi lên hỏi A Thành trước một chút rồi nói tiếp.

Ai ngờ - -

Cô còn chưa đi được hai bước đã bị Phương Lệ Hoa gọi lại: “Tần Lạc?”

Khụ sớm biết vậy không nên nghe thêm 2 phút này.

Bị điểm danh thì chỉ có thể xoay người: “Chào bà Phương.”

Tần Lạc biết gọi người ta là “Dì” nhất định sẽ không vui, dứt khoát lễ phép mà xa cách thay đổi xưng hô.

Phương Lệ Hoa không vui nói: “Nhìn thấy tôi liền vội vã rời đi là có ý gì? A Thành ở ở phòng bệnh nào? Nhanh mang tôi đi lên, ý ta này quả thực không có cách câu thông, chờ gặp được Ước Hàn tôi phải bảo nó sa thải cô ta mới được!”

Trên đầu Tần Lạc nhất thời một đám quạ bay qua.

Bị điểm danh y tá cũng chỉ có thể rất bất đắc dĩ đứng ở kia, ngược lại cô ta biết Tần Lạc, vốn cho là gặp được một phu nhân dễ lừa, xem ra là gặp

một phu nhân khó chơi lại không nghe đạo lý.

Tần Lạc cũng chỉ có thể ở trong lòng yên lặng âm ức thay y tá nhỏ.

Đối với yêu cầu của Phương Lệ Hoa, Tần Lạc không có cách nào cự tuyệt, đầu tiên, bà là mẹ của Hoắc Kỳ Thành; tiếp theo, mình cũng không có lập trường cự tuyệt bà.

Bà vốn không muốn gặp mình, nếu xử lý quan hệ không tốt, chỉ biết càng nháo càng bế tắc.

Phương Lệ Hoa vừa đi vừa nói chuyện: “Rốt cuộc thương thế của A Thành thế nào?”

Tần Lạc thành thực trả lời: “Đạn trong cánh tay phải đã lấy ra, trước mắt ở giai đoạn tĩnh dưỡng khôi phục, những lời đồn bên ngoài đều là giả.”

Trong lòng Phương Lệ Hoa cuối cùng cũng để đất: “Nếu không có trở ngại vì sao không cho chúng ta đến bệnh viện thăm nó? Làm hại tôi cho rằng nó chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu.”

Tần Lạc còn chưa nói tiếp, thì nghe bà lại nói thêm: “Cô cũng thật là! Biết rõ tôi với ba nó đều rất lo lắng, cô cũng không khuyên nhủ? Có phải cô chỉ mong sao chúng tôi càng lo lắng càng tốt không? May mà bệnh viện cho hai người cuộc sống gia đình tạm ổn?”

Vẻ mặt Phương Lệ Hoa không vui nhìn Tần Lạc, hoàn toàn coi cô như kẻ đầu sỏ gây nên.

Trong lòng Tần Lạc oan uổng không thôi, cô thật sự là năm cũng trúng đạn!

”Bà Phương người hiểu lầm, tôi “

”Tôi hiểu lầm cái gì? Chuyện không phải rõ ràng sao? Từ khi con tôi bị thương nằm viện kia, cô liền ở trong này, nhưng cô lại vì nó làm cái gì? Tôi thấy A Thành gặp cô chính là sai lầm! Sao chối!”

Nói xong việc, bà ta vẫn bỏ thêm ba chữ cuối cùng, giọng điệu thật không tốt.

Tần Lạc im lặng thở dài, thì ra mình ở trong mắt bà Phương làm cái gì cũng sai.

Thôi! Giải thích tương đương che dấu, dù sao bà cũng sẽ không tin mình, không cần lãng phí nước miếng dư thừa.

Hoắc Kỳ Thành đang nằm ở trên giường bệnh suy nghĩ phải thiết kế một hiện trường cầu hôn như thế nào mới có thể để cho Tần Lạc cảm động cũng đồng ý, kết quả nghe thấy giọng mẹ từ cửa truyền đến.

Phương Lệ Hoa đẩy cửa ra thì đi về phía con trai: “A Thành, rốt cuộc con thương tích thế nào hả? Nhanh cho mẹ nhìn xem.”

Hoắc Kỳ Thành có chút bất đắc dĩ nhìn mẹ một cái, không dấu vết liếc Tần Lạc ở phía sau lưng bà, coi như đang hỏi: Gặp mẹ anh rồi hả? Bà không làm khó dễ em chứ?

Tần Lạc không tiếng động lắc đầu, ý bảo anh không cần lo lắng.

Phương Lệ Hoa nhất thời không vui, con trai đây là điển hình có con dâu đã quên mẹ! Huống chi con dâu này còn chưa cưới vào cửa, cũng không phải mình tán thành.

Giọng không vui nói: “Tôi có lời muốn một mình nói với con tôi, cô ra ngoài trước đi!”

Hoắc Kỳ Thành vội la lên: “Mẹ, Lạc Lạc không phải người ngoài.”

Dáng vẻ Phương Lệ Hoa thương tâm: “A Thành, bây giờ ngay cả lời mẹ nói con cũng không nghe đúng không? Từ khi có người phụ nữ này, con cái gì cũng không nói cho mẹ, ngay cả chuyện nằm viện lớn như vậy cũng không báo mẹ đến thăm, đều là người phụ nữ này xúi bẩy đúng không?”

Hoắc Kỳ Thành đầu đầu không thôi: “Mẹ, người suy nghĩ nhiều! Không cho mẹ đến là sợ mẹ ở nhà lỡ miệng nói, không liên quan gì đến Lạc Lạc, cô ấy là người phụ nữ tốt.”

Phương Lệ Hoa càng tức giận: “Con còn nói giúp cô ta? Rốt cuộc cô ta tốt cái gì?”

Tần Lạc thật sự là nghe không nổi nữa, rất biết điều mở miệng: “Em đi tìm Mary có chút việc, hai người nói chuyện.”

Hoắc Kỳ Thành chỉ có thể cho cô ánh mắt “Thật xin lỗi”.

Tần Lạc ngẫm hiểu, có hai người đàn ông yêu mình là không sai, nhưng có một mẹ chồng rất ghét mình, đây cũng là đủ phiền phức.

Sau khi Tần Lạc rời đi, Phương Lệ Hoa càng thêm không kiên nhẫn gì nói xấu cô, Hoắc Kỳ Thành rất bất đắc dĩ, anh phát hiện chỉ cần mình nói giúp Tần Lạc, mẹ chỉ càng thêm tức giận...

Càng về sau, anh dứt khoát chẳng muốn lên tiếng.

Sau khi Phương Lệ Hoa nói dài một lúc phát hiện con trai không quan tâm mình, không khỏi hỏi: “Con nghe được không?”

Hoắc Kỳ Thành nâng trán: “Mẹ, con nghĩ con đã nói với mẹ rất rõ ràng, vợ của con chỉ có thể là Tần Lạc, cô ấy là mẹ đẻ của Tiểu Tinh, con với Tiểu Tinh không thể tách rời cô ấy, điểm ấy vĩnh viễn sẽ không thay đổi.”

Phương Lệ Hoa thiếu chút nữa hộc máu, thì ra bà nói nhiều với con trai như vậy đều vô ích sao?

”Nếu mẹ không cho con cưới người phụ nữ kia, giữa mẹ với cô ta chỉ có thể chọn một người?”

”Mẹ, người đến mức như thế sao? Vấn đề ngây thơ như vậy cho Tiểu Tinh cũng sẽ không trả lời.”

” “

Phương Lệ Hoa bị lời con trai làm cho ghen hòng: “Cho nên con vẫn muốn kiên quyết lựa chọn cô ta?”

Lần đầu Hoắc Kỳ Thành cảm thấy mẹ không thể nói lý như vậy: “Mẹ, đây không phải vấn đề lựa chọn, người là mẹ con, Tần Lạc là vợ tương lai của con, con hi vọng hai người ở chung hòa bình, cũng hi vọng người thử hơn hiểu cô ấy, cô ấy không tốt như mẹ nghĩ đâu.”

Phương Lệ Hoa tức giận quá, hung hăng ném một câu nói: “Ở chung hòa bình? Đó là vĩnh viễn không thể!”

Sau đó, trực tiếp sập cửa rời đi.

Hoắc Kỳ Thành: “”

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 223: Kinh Ngạc Trong Buổi Họp Phụ Huynh

Chiều thứ sáu, Tần Lạc đến nhà trẻ tham gia họp phụ huynh cho Hoắc Gia Tinh từ sớm, vốn Hoắc Kỳ Thành muốn đi cùng cô, lại bị Tần Lạc ngăn cản.

”Thương thế của anh còn chưa lành, hơn nữa anh đã ở ẩn nhiều ngày như vậy, chẳng lẽ đã chuẩn bị sẵn sàng xế chiều hôm nay lộ diện trước truyền thông?”

Hoắc Kỳ Thành trầm ngâm: “Nhưng bên Tiểu Tinh... bé nhất định hi vọng ba với mẹ cùng nhau tham dự buổi họp phụ huynh.”

Tần Lạc biết anh rất thương yêu Tiểu Tinh, không muốn để cho bé cảm thấy tiếc nuối.

”Tự anh nhìn mà làm đi.”

“...”

Sau khi Tần Lạc rời đi, thì Hoắc Kỳ Thành gọi Ước Hàn vào phòng bệnh: “Mình muốn ra ngoài một chuyến.”

Ước Hàn liếc nhìn cánh tay của anh bị bó thật chặt: “Có chuyện gì không đi không được sao?”

Anh rất hiểu A Thành, nếu mấy ngày này từ chối tất cả khách, vậy nhất định là hạ quyết tâm tiến hành bí mật đến cuối cùng, hôm nay đột nhiên tìm

mình nói muốn ra ngoài, trừ phi là chuyện rất quan trọng.

Hoắc Kỳ Thành nhún vai: “Xế chiều hôm nay nhà trẻ Tiểu Tinh mời dự họp phụ huynh, yêu cầu ba mẹ trẻ đều đi tham gia, mình không muốn để cho Tiểu Tinh thất vọng.”

Lúc này Ước Hàn mới hiểu rõ, thì ra là vì Tiểu Tinh.

”Đi thì không thành vấn đề, nhưng thời gian không thể quá dài, một là tình hình bây giờ của cậu không thể vận động được, hai là hành tung của cậu mà bị lộ nhất định sẽ đưa tới hàng loạt phóng viên, đối với sự bình phục của cậu nhất định là không có lợi.”

”Mình biết.”

”Ừ, cậu đã rõ ràng lợi hại trong đó thì mình không nói nhiều nữa.”

”Khi mình ra ngoài không hy vọng bị bó kín như vậy, có cách gì làm cho mình... nhìn không ra bị thương không.”

Hoắc Kỳ Thành nhíu mày nói, anh không nghĩ đến nhà trẻ có bị ba mẹ của các bạn nhỏ hỏi đông hỏi tây, anh chỉ muốn yên tĩnh ở cùng con trai một lúc.

Ước Hàn trầm ngâm: “Cho mình nửa giờ.”

Hoắc Kỳ Thành gật đầu: “Được.”

Dù sao Ước Hàn không phải chuyên gia phương diện này, anh cần đi nói chuyện với bác sỹ điều trị cho Hoắc Kỳ Thành mới được, vết thương do súng bắn ở cánh tay nhất định sẽ không nhanh khỏi hẳn như vậy, cần phải nghỉ ngơi cùng tĩnh dưỡng tốt mới được.

Nhà trẻ Ngọc đình là một nhà trẻ dành cho quý tộc của thành phố A, chất lượng dạy học đứng đầu, và tuyệt vời, giá cả tự nhiên cũng vô cùng đắt đỏ.

Nhưng ba mẹ muốn vì con mình mà vẫn đổ xô vào báo danh, vì hai chữ “Quý tộc”, tất cả mọi người đều nghĩ: Giáo dục trẻ nhỏ, cần phải nắn từ nhỏ!

Trên cơ bản trẻ con học ở trong này không phú thì quý, ba mẹ đều có bối cảnh cùng hậu trường cường đại, ít nhiều đều là con cái trong vòng luân quần.

Đồng thời, hiệu trưởng còn căn cứ tình hình gia đình mỗi đứa bé để tiến hành phân ban, hoàn toàn là chế độ cấp bậc.

Mặt khác, trẻ con ở lớp khác nhau sẽ không thường xuyên chơi ở một chỗ, đều có khu vực chơi đùa cùng cô giáo riêng, làm vậy sẽ tránh cho trẻ em ở cùng một chỗ gây chuyện ganh đua so sánh lung tung cùng đánh nhau.

Khi Tần Lạc đến cửa nhà trẻ mới phát hiện nơi này quản lý rất nghiêm khắc, cần đăng ký tường tận mới có thể đi vào.

Cô lễ phép nói: “Xin chào, tôi là ba mẹ của Hoắc Gia Tinh.”

Đối phương ngẩng đầu liếc mắt đánh giá cô một cái, dường như không tin lắm: “Ba mẹ?”

Tần Lạc chỉ có thể nói: “Tôi là mẹ bé.”

Đối phương ngược mắt lần thứ hai, phải biết rằng bạn nhỏ Hoắc Gia Tinh là “Vương tử” nhà trẻ bọn họ, từ khi bé nhập học đến bây giờ chỉ có bà nội bé đến một lần, quan hệ khác chưa từng tới, cô gái trẻ tuổi xinh đẹp trước mắt này thật sự là mẹ bé?

”Có gì chứng minh không?”

”Cái gì?”

Tần Lạc có chút lơ mờ, còn cần chứng minh sao?

Đối phương kiên nhẫn nói lại một lần: “Thật xin lỗi cô, bây giờ lừa bán trẻ con thật sự quá nhiều, chúng tôi cần qua chứng thực đối với mỗi một vị ba mẹ bé mới có thể cho vào, nếu xảy ra chuyện gì chúng tôi cũng không đảm đương nổi.”

Cô ta đã nói vậy, Tần Lạc không thừa nhận cũng không được.

”Cô nói có lý, nghiêm ngặt là chính xác, nếu đã vậy thì gọi Tiểu Tinh ra, để cho bé nhận định.”

Tần Lạc cũng không làm khó dễ cô ta, biết đối phương là làm theo thông lệ.

Đối phương nhìn cô một cái: “Được.”

...

Hoắc Gia Tinh cũng không biết là chuyện gì, nhưng bé đoán được nhất định là chị gái đến đây, nếu không cô giáo gọi bé ra ngoài để làm gì?

Quả nhiên - -

”Chị!”

Hoắc Gia Tinh vui vẻ chạy vội về phía Tần Lạc.

Nhân viên đăng ký ở một bên có chút trợn tròn mắt, không phải cô gái này nói là mẹ của Hoắc Gia Tinh sao? Sao thành “Chị”?

Cô ta liền vội vàng kéo Hoắc Gia Tinh, nghiêm trang hỏi: “Bạn nhỏ Hoắc Gia Tinh, con thấy rõ ràng, rốt cuộc cô ấy là ai?”

Hoắc Gia Tinh khó hiểu chớp chớp mắt: “Là chị gái! Đến tham gia họp phụ huynh cho con.”

Đối phương quả thực mơ hồ, được rồi! Nhìn dáng vẻ là quen biết, nhưng xưng hô này cũng quá rối loạn?

”Con gọi cô ấy là chị gái, nhưng cô ấy nói là mẹ con, đây “

Vẻ mặt Tần Lạc đầy vạch đen, đành phải giải thích nói: “Cô giáo, là như vậy, Tiểu Tinh quen gọi tôi là chị, ở nhà chúng tôi đều xưng hô như thế này.”

Hoắc Gia Tinh vội vàng gật đầu: “Đúng rồi! Con thích gọi chị gái.”

Đối phương: “ “

Được rồi! Là tự cô ta ngạc nhiên, bây giờ dạng gia đình kỳ lạ nào mà không có! Ở nhà không gọi ba mẹ lại càng phổ biến hơn...

Sau khi đăng ký hoàn tất đi vào, Hoắc Gia Tinh nhỏ giọng hỏi: “Chị, chị thật sự nói với cô giáo là mẹ em sao?”

Tần Lạc khó xử, mặc dù cô chính là mẹ ruột của Tiểu Tinh, nhưng bé không biết chuyện, trong lúc này khó tránh khỏi ghen lời.

Ngược lại vẻ mặt Hoắc Gia Tinh vui vẻ không thôi: “Chị, thật ra nguyện vọng của em cho đến nay chính là chị có thể trở thành mẹ em, hì hì thật tốt! Nguyện vọng tốt cục đã thực hiện rồi.”

Nơi nào đó trong lòng Tần Lạc như bị một lông chim mềm mại nhẹ nhàng phất qua, yêu thương sờ sờ đầu Hoắc Gia Tinh: “Tiểu Tinh, chỉ cần em tin tưởng, nguyện vọng sẽ thực hiện được.”

Hoắc Gia Tinh đầy hưng phấn: “Thật không?”

”Ừ.”

Tần Lạc gật đầu, cho đến nay, cô tin chắc như vậy, nguyện vọng nho nhỏ sẽ từ từ thực hiện, cho nên không tính là lừa gạt trẻ con.

Bỗng dưng, Hoắc Gia Tinh lại hỏi: “Chắc ba sẽ không đến đây?”

Tần Lạc giật mình, hiểu được Tiểu Tinh vẫn rất hi vọng ba bé sẽ đến đây, dù sao chỉ là đứa bé năm tuổi, làm thế nào không hy vọng cả hai ba mẹ đều đến họp phụ huynh?

”Không chừng ba em sẽ cho Tiểu Tinh một bất ngờ.”

”Oa! Thật vậy không? Em rất chờ mong nha!”

”Đi thôi, chúng ta đi vào trước.”

Không biết vì sao, Tần Lạc có dự cảm, Hoắc Kỷ Thành sẽ tới.

Như lời mình nói, anh sẽ cho Tiểu Tinh một bất ngờ ngoài ý muốn.

Sau khi họp phụ huynh chính thức bắt đầu, đầu tiên là do hiệu trưởng nói chuyện, sau đó là cô gái, các bạn nhỏ ngồi ở phía dưới ngoan ngoãn nghe cô giáo nói.

Tần Lạc đứng ở giữa một đám ba mẹ, rất vui vẻ khi mình có thể tham gia hoạt động có ý nghĩa này, cô đã bỏ qua năm năm thời gian Tiểu Tinh trưởng thành, sau này mỗi một ngày, cô muốn tham dự vào!

”Đợi lát nữa, chúng ta còn có tiết mục gia đình rất đặc biệt, chính là muốn từng bạn nhỏ với ba mẹ cùng tham gia trò chơi, sau đó chúng ta phải bình ra một gia đình thân mật ăn ý nhất hôm nay, mọi người có chịu không?”

”Được!”

Các bạn nhỏ nhất thời cùng lúc nói ra câu trả lời, hiển nhiên rất vui vẻ.

Đương nhiên, cũng có một số ba mẹ các bạn nhỏ không tới, nên bọn trẻ biểu hiện thiếu hưng hái.

Mặc dù Hoắc Gia Tinh là năm nay mới xếp vào lớp, nhưng bởi vì dáng vẻ đẹp trai đáng yêu lại thông minh của bé, vừa đến liền giành rất nhiều yêu thích của các bạn nhỏ, nhất là bé gái.

Cũng dẫn đến bé trở thành “Tình địch” của các bé nam khác, ví dụ như tiểu bá vương Tiết Tử Hạo trong lớp, trước kia bé là đối tượng yêu thích của tất cả bé gái, từ sau khi Hoắc Gia Tinh đến đây, thì độ chú ý đến bé “Roạt roạt roạt” giảm xuống, khó tránh khỏi có chút đả kích lòng tự trọng kiêu ngạo của bé.

Hôm nay họp phụ huynh ba mẹ bé đều đến đây, khó tránh muốn đả kích kiêu ngạo của Hoắc Gia Tinh: “Hoắc Gia Tinh, ba mẹ cậu chưa đến đây à! Thật đáng thương! Cậu ở trường học được hoan nghênh như thế nào? Không có ba mẹ yêu thương mới là đứa trẻ đáng thương!”

Hoắc Gia Tinh bĩu môi khinh thường hành vi ngậy thơ của bé: “Ai nói ba mẹ tôi không có tới? Kia kìa! Mẹ tôi ở ngay kia, còn có ba tôi cũng đến, ba nói muốn cho tôi một bất ngờ.”

Tiết Tử Hạo hừ nói: “Bất ngờ chính là không đến! Đừng cho là tôi dễ bị gạt.”

Hoắc Gia Tinh không để ý tới khiêu khích của bé: “Hừ! Cha tôi luôn luôn giữ lời, cậu cứ chờ coi đi!” ()

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 224: Người Nào Đó Phát Điên

Trò chơi bắt đầu hơn nửa giờ, Hoắc Kỳ Thành còn chưa đến, về mặt Hoắc Gia Tinh khó tránh khỏi chuyển biến thành thất vọng.

Mặc dù trong miệng bé nói chỉ cần có chị gái là đủ rồi, nhưng trẻ con mà! Làm sao không hy vọng hợp phụ huynh ba với mẹ đều đến.

Huống chi, vừa rồi bé còn thề son sắt đảm bảo ở trước mặt Tiết Tử Hạo đối thủ một mất một còn.

Nếu ba thật sự không đến, về sau bé chắc chắn bị Tiết Tử Hạo chế nhạo.

Tần Lạc cũng nhìn ra thất vọng trên mặt Hoắc Gia Tinh, trong lòng âm thầm kinh ngạc không thôi, vốn cô cho rằng coi như Hoắc Kỳ Thành không đến Tiểu Tinh cũng sẽ không có việc gì, bây giờ xem ra, là cô không thể hiểu suy nghĩ của trẻ con.

Qua chuyện này, cô hiểu thêm một chút về Tiểu Tinh.

Thật ra nghĩ lại cũng đúng, đổi lại là cô, cô giáo yêu cầu hợp phụ huynh cô cũng sẽ hi vọng ba mẹ đều tham gia, đây không chỉ thỏa mãn khát khao cùng đòi hỏi của của đứa trẻ với ba mẹ, cũng làm cho bé ở trước mặt các bạn đặc biệt có mặt mũi.

Dù sao ba mẹ các bạn nhỏ bây giờ đều bận rộn.

Cô há miệng thở dốc, muốn an ủi Tiểu Tinh, nhưng lời đến bên miệng vẫn phải nuốt xuống, ngộ nhỡ Hoắc Kỳ Thành thật sự có việc không đến, chẳng phải lời mình trở thành nói dối sao?

Thà để cho bé ôm ấp hi vọng rồi lại thất vọng, còn không bằng cái gì cũng không nói.

”Dưới đây, đến phiên bạn nhỏ Hoắc Gia Tinh chúng ta cùng ba mẹ bé, bây giờ xin mời một nhà ba người Hoắc Gia Tinh lên sân khấu.”

Cô giáo Nhan cười tí mắt nói.

Mặt Hoắc Gia Tinh buồn thối, ba vẫn chưa đến.

Tiết Tử Hạo vui vẻ cười nhạo bé: “Hoắc Gia Tinh, không phải cậu bảo tôi chờ coi à? Ba cậu đâu? Chỉ sợ người đến này cũng không phải mẹ cậu đi!”

Hoắc Gia Tinh lặng lẽ nắm thành quả đấm.

Tần Lạc không nhịn được nhú mày: “Người bạn nhỏ này, cô là mẹ của Hoắc Gia Tinh, không nên nói lung tung, coi như ba bé không đến, cũng là có tình huống đặc biệt, cháu cười nhạo bạn học của mình như vậy không được tốt?”

Tiết Tử Hạo bị răn dạy khó tránh khỏi có chút khó chịu, người phụ nữ đứng sau lưng bé lại càng buồn bực nhìn về phía Tần Lạc: “Tranh cãi giữa trẻ con người lớn chen vào nói làm gì? Cô có quyền gì dạy bảo con tôi?”

Mắt thấy chiến hỏa hết sức căng thẳng, cô giáo Nhan vội vàng làm người hoà giải, “Mẹ Hoắc Gia Tinh với mẹ Tiết Tử Hạo, hai người có thể không âm ỉ được không? Bây giờ là trò chơi gia đình của chúng tôi, chúng tôi còn chưa kết thúc!”

Tần Lạc bữu môi, đến nhà trẻ mở hộp phụ huynh cũng không dễ dàng!

Cô đành phải dắt tay con trai, cổ vũ cho bé: “Tiểu Tinh, mẹ rất vui cùng con chơi trò chơi, con thì sao?”

Đây là lần đầu tiên, cô tự xưng “Mẹ”, cũng chỉ có lúc này, cô mới có thể nói được đúng lý hợp tình, không cần giải thích quá nhiều.

Hoắc Gia Tinh ngẩng đầu nhìn cô một cái, gật đầu.

Hai mẹ con nắm tay nhau đi lên sân khấu, trên cơ bản hai người bọn họ cùng chung khuôn mặt, không ai sẽ nghi ngờ bọn họ không phải mẹ con ruột.

Mặt mày thật sự là quá giống rồi.

”Bây giờ mời bạn nhỏ Hoắc gia Tinh với mẹ bé chơi trò chơi đoán đồ chữ, hai người ai biểu thị ai đoán?”

”Tiểu Tinh biểu thị, tôi đoán.”

Giọng Tần Lạc dịu dàng cong khóe môi, cô tin tưởng Tiểu Tinh.

Hoắc Gia Tinh nhìn về phía cô giá, gật đầu.

Cô giáo Nhan vừa mới chuẩn bị tuyên bố trò chơi bắt đầu, kết quả bị một giọng nam ngắt lời: “Xin lỗi, tôi là ba Hoắc Gia Tinh, tôi đã đến chậm.”

Lúc này Hoắc Kỷ Thành xuất hiện giống như chúa cứu thế từ trên trời giáng xuống, cả người đều mang theo ánh sáng vàng, lập tức hấp dẫn lực chú ý mọi người trong phòng học.

Vui vẻ nhất là Hoắc Gia Tinh, bé vung hai chân chạy về phía người đến: “Ba! Đây là bất ngờ ba cho Tiểu Tinh sao?”

Hoắc Kỳ Thành yêu thương sờ đầu con trai: “Đương nhiên! Ba đồng ý cho con bất ngờ làm sao có thể nuốt lời?”

Hoắc Gia Tinh nhất thời nhảy nhót không ngừng, đây so với bé được thưởng còn vui vẻ hơn!

Thấy một màn như vậy, Tần Lạc cũng tự đáy lòng cong khóe môi lên, thật tốt! Lần đầu tiên Tiểu Tinh hợp phụ huynh đã kết thúc tốt đẹp rồi.

Cô giáo Nhan nhìn người đàn ông đột nhiên xuất hiện này, mặt không lí do ửng đỏ, trong lòng cảm khái không thôi: Thì ra ba bạn nhỏ Hoắc Gia Tinh đẹp trai như vậy! Khó trách gien bé tốt như thế.

Chỉ là, kỳ lạ...!

Tại sao cảm thấy đã từng gặp ba Hoắc Gia Tinh ở đâu?

Không chỉ có cô giáo nghĩ như vậy, mấy ba mẹ trong phòng đều có suy nghĩ giống vậy.

Bao gồm ba mẹ Tiết Tử Hạo, bản nhân Tiết Tử Hạo đương nhiên rất nổi giận, còn tưởng rằng sẽ được cười nhạo Hoắc Gia Tinh!

Kết quả ba người ta vào thời khắc mấu chốt đã xuất hiện rồi.

Bởi vì tâm tình sung sướng, Hoắc Gia Tinh phát huy vô cùng tốt, sau khi ba đến đây thì do bé với mẹ cùng biểu thị thành ngữ hoặc là nội dung từ ngữ, sau đó ba đoán.

Một nhà ba người phối hợp đặc biệt tốt, sai lệch chỉ 2%, một lần đoạt giải nhất!

”Hôm nay trò chơi gia đình rất thành công, đạt giải nhất chính là một nhà bạn nhỏ Hoắc Gia Tinh, để cho chúng ta chúc mừng bọn họ!”

Cô giáo Nhan dẫn đầu vỗ tay, phía dưới không ít bạn nhỏ với ba mẹ nhao nhao noi theo, trong lúc này đầy vẻ vang.

Lần đầu tiên “Biểu diễn” trước mặt nhiều người như vậy, Hoắc Kỳ Thành vừa mới bắt đầu rất khó chịu, cũng may có Tần Lạc với con ở cùng, lại là vì con trai, từ từ mới tự nhiên lại.

Mặc dù anh rất không thích trường hợp như vậy, nhưng thấy Tiểu Tinh vui vẻ như vậy, cũng đáng.

Sau khi xuống đài, Tần Lạc nhỏ giọng hỏi: “Sao anh bỏ vải bó trên cánh tay đi?”

Hoắc Kỳ Thành thấp giọng trả lời: “Đây đã được sự cho phép của bác sĩ điều trị, một giờ mà thôi, sau khi kết thúc anh lập tức trở về bệnh viện băng bó lại.”

Tần Lạc có chút lo lắng: “Nặng hơn không?”

Hoắc Kỳ Thành lắc đầu: “Không sao, anh là đàn ông, da thô, chút vết thương nhỏ không tính là gì.”

Tần Lạc liếc mắt anh một cái, hạ giọng: “Cái gì vết thương nhỏ?! Anh nghiêm túc chút có được không?”

Tâm tình Hoắc Kỳ Thành rất tốt: “Lạc Lạc, em quan tâm anh sao?”

Quả thực Tần Lạc cũng bị lời nói ngọt xớt của anh làm cho tức chết rồi: “Anh còn như vậy em không để ý đến anh nữa.”

Hoắc Kỳ Thành gật đầu không ngừng: “Được được được! Anh đảm bảo không có việc gì, sau khi trở về bệnh viện liền phối hợp bác sỹ trị liệu nghỉ ngơi lấy lại sức.”

Lúc này Tần Lạc mới hài lòng trợn mắt nhìn anh, cô cũng biết anh ra ngoài là vì Tiểu Tinh, xem ra anh cũng xứng chức một người ba.

So với trong tưởng tượng của mình còn tốt hơn rất nhiều.

Lúc trời tối mới vừa tan tầm, Tống Tư Kỳ đến bãi đỗ xe đã bị Đường Dục chặn lại, còn bị anh ta cứng rắn nhét vào trong xe.

”Anh làm gì vậy? Muốn mang tôi đi đâu?”

”Đi thì biết.”

”Không muốn đi với anh! Đây là anh đang ép buộc!”

Tống Tư Kỳ rất tức giận, nhưng sức lực của mình lại không bằng người ta, chỉ có thể bị anh ta mạnh mẽ nhét vào trong xe, sớm biết thế năm đó cô nên đi học Taekwondo.

Đường Dục không nói gì, sắc mặt u ám.

Nửa giờ sau.

Đường Dục lái xe đến bãi đỗ xe làng du lịch, sau đó xuống xe.

Tống Tư Kỳ ngồi bất động ở trên xe, trong lòng cân nhắc mình nên làm cái gì bây giờ, cô cần phải nghĩ biện pháp tách khỏi mới được!

”Em muốn ngồi ở trên xe cả đêm sao?”

” “

Trong lòng Tống Tư Kỳ ngạc nhiên, cả đêm? Rốt cuộc anh ta muốn làm gì?

Ở dưới ánh mắt Đường Dục nhìn, cô chậm rì rì xuống xe, đi theo phía sau anh ta vào làng du lịch, trong đầu không ngừng chuyển động suy nghĩ đối sách.

Bỗng nhiên, trong đầu cô nhanh trí, sắc mặt đau khổ ôm bụng: “Bụng tôi có chút đau, tôi đi toilet đã.”

”Đợi một chút!”

Đường Dục ngoài cười nhưng trong không cười đi tới, một câu nói trúng tâm tư của cô: “Em muốn chạy?”

Tống Tư Kỳ lắc đầu: “Không có. Tôi thật sự đau bụng, không tin anh đi cùng tôi vào toilet?”

Hừ! Cô cho rằng như vậy có thể đã lừa được tôi?”

”Tôi thật sự không nhìn được.”

Dáng vẻ Tống Tư Kỳ đau khổ đến không được, Đường Dục bán tín bán nghi: “Anh chờ em ở cửa.”

Quả nhiên là biến thái!

Rốt cuộc anh ta muốn làm gì!

Đang êm đẹp đưa mình đến đây để làm gì?

Quả thực là phát điên đến cực điểm!

”Tùy anh!”

Tống Tư Kỳ không sao cả bĩu môi, bước nhanh về phía toilet, cô không biết Đường Dục có thật sự sẽ biến thái canh giữ ở cửa không.

Trong lòng có một vạ con ngựa lao nhanh, có chút không rõ đêm nay Đường Dục làm sao vậy, mình lại không đắc tội với anh ta, chẳng lẽ anh ta tức giận muốn tìm mình phát tiết.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 225: Cầu Hôn Trong Phòng Bệnh

Trong toilet, Tống Tư Kỳ vắt hết óc nghĩ biện pháp, trước khi vào toilet điện thoại di động cũng bị con rùa Đường Dục kia lấy mất, trời biết anh ta muốn làm gì!

Tống Tư Kỳ càng nghĩ càng tức giận, trong đầu lộn xộn không có cách gì hay.

Năm phút sau, cô nổi giận từ toilet đi ra, cảm xúc có chút giảm sút.

Đường Dục nhìn thẳng vào cô: “Em đang nghĩ biện pháp chạy trốn?”

Tống Tư Kỳ ngẩng đầu nhìn anh ta một cái, cũng không tính giấu diếm: “Đúng thì thế nào? Anh cưỡng chế tôi đưa đến đây chẳng lẽ tôi không nên nghĩ biện pháp chạy trốn sao? Anh có biết hành vi này của anh là phạm pháp! Nếu anh hai tôi biết nhất định sẽ không bỏ qua cho anh!”

Về mặt Đường Dục u ám: “Nếu anh hai em biết chúng ta đã gạ nẫu thành cơm, anh nghĩ anh ấy sẽ không ngang ngược can thiệp nữa!”

Tống Tư Kỳ không dám tin nhìn về phía anh ta, sau đó lảo đảo hai bước: “Anh muốn làm gì? Anh đừng xằng bậy! Anh như vậy tôi có thể tố cáo anh cưỡng - bạo!”

Đường Dục âm trầm nhếch môi: “Vậy sao? Chẳng lẽ em vẫn là xử nữ?”

Tống Tư Kỳ cảnh giác 12 vạn phần nhìn anh ta: “Anh quản cái rắm! Tôi cảnh cáo anh khách khí với tôi chút, nếu không anh Đường Triều cũng sẽ không bỏ qua cho anh!”

Nhắc đến anh Ba, vẻ mặt Đường Dục càng thêm khó coi: “Em thích anh ấy như vậy? Biết rõ anh ấy không thích em vẫn còn thiêu thân lao đầu vào lửa nhào lên?”

Tống Tư Kỳ thấy anh ta càng nói càng thái quá, không khỏi tức giận: “Này! Có quan hệ với anh sao? Tôi phát hiện con người anh rất kỳ lạ! Anh không phải là ai đó của tôi, quả thực chính là cảnh sát thái bình dương quản quá rộng rãi!”

Giọng của cô rất khinh thường.

Đường Dục là lần đầu tiên thích một cô gái, mà cô gái này lại không thích mình, đối với cao thủ tình trường như anh ta mà nói, không thể nghi ngờ là một đả kích lớn.

Đàn ông mà! Càng không chiếm được sẽ càng muốn đạt được, cũng sẽ kích thích dục vọng chinh phục mãnh liệt của anh ta.

Đối với Tống Tư Kỳ, tâm lý bây giờ của Đường Dục chính là thế.

”Đi!”

Đường Dục đen mặt tóm Tống Tư Kỳ đi về phía thang máy, đêm nay trong cơ thể mình quả thật tiềm ẩn một loại điên cuồng, chúng nó đang không ngừng chuyển động, làm cho anh ta không dừng lại được.

Tống Tư Kỳ lão đạo bị anh ta tóm thiếu chút nữa ngã, cánh tay kia không ngừng đánh anh ta: “Khốn kiếp! Anh buông ra! Anh còn như vậy tôi hô lớn gọi người!”

Đường Dục lập tức hung hăng uy hiếp nói: “Nếu em dám kêu lớn, anh liền cường em ở đây! Bảo đảm sáng sớm ngày mai hai chúng ta sẽ lên trang đầu ở thành phố A, đến lúc đó em muốn không gả cho anh cũng khó!”

Tống Tư Kỳ bị lời nói của anh ta cả kinh trợn mắt há hốc mồm, trên đời này làm sao có người đàn ông không biết xấu hổ như vậy?

Ngay giữa lúc cô sợ sệt, Đường Dục đã lôi cô vào thang máy.

Leng keng - -

Cửa thang máy mở ra, mắt thấy sắp đến cửa phòng, trong lòng Tống Tư Kỳ rất sợ hãi, từ nhỏ cô là tiểu công chúa trong nhà, được bảo hộ rất tốt, cho đến bây giờ còn chưa có người nào dám đối xử với cô như vậy, trong đầu nhất thời hỗn độn.

Không biết nên làm thế nào cho phải.

Trong tích tắc Đường Dục lấy thẻ phòng ra, di động của Tống Tư Kỳ vang lên, tiếng chuông to như vậy đặc biệt êm tai, Đường Dục cúi đầu liếc nhìn tên người gọi: Anh Đường Triều.

Trong nháy mắt, sắc mặt của anh ta lại u ám vài phần.

Tống Tư Kỳ lại hét lớn: “Khốn khiếp! Nhanh trả di động lại cho tôi!”

Đường Dục đương nhiên sẽ không trả: “Em rất mong chờ điện thoại của anh ấy?”

Tống Tư Kỳ hận không thể một cước đạp chết anh ta: “Đồ con rùa! Hôm nay anh ra cửa không uống thuốc sao? Đầu óc không bình thường sao! Anh chưa nghe câu nói dưa hấu xanh không ngọt à! Nếu anh thực làm chuyện kia với tôi, cả đời này tôi sẽ không tha thứ cho anh! Anh hai tôi cũng sẽ không bỏ qua cho anh!”

Đường Dục làm như không có nghe thấy: “Có lẽ anh hai em sẽ thay đổi chủ ý cũng không phải là không thể.”

Tống Tư Kỳ không chút suy nghĩ đá về phía anh ta, lại bị anh ta né tránh: “Anh khuyên em vẫn nên giữ lại chút sức lực đi! Anh không thích phụ nữ xụi lơ ở trên giường giống cá chết.”

Lời anh ta tràn đầy sắc - tình cùng ái muội, Tống Tư Kỳ xấu hổ làm hai gò má đỏ ửng, nhưng ở sâu trong nội tâm lại hận chết Đường Dục, muốn phanh thây anh ta!

”Khốn khiếp! Anh nhất định sẽ hồi hận!”

” “

Đường Dục không có nói tiếp, chỉ mở cửa phòng ra.

Mà ở một chỗ khác, Đường Triều có chút kỳ lạ sao Tống Tư Kỳ không nhận điện thoại của mình, chẳng lẽ lúc này cô ấy lại biến thành Tống Tư Kỳ kia?

Nghĩ đến khả năng này, anh vội vã gọi điện cho bạn tốt Tống Tư Bạch.

Nếu quả thật là như vậy, cần phải tìm được cô ấy!

Từ nhà trẻ trở về, Hoắc Gia Tinh vẫn rất vui vẻ, giữa khoe mắt đuôi mày đều lộ ra ý cười rõ ràng, có thể thấy được, hôm nay bé vô cùng cao hứng.

Hoắc Kỳ Thành với Tần Lạc liếc nhìn nhau một cái, hai người ăn ý mời phần trao đổi một phen, dường như trải qua chiều hôm nay, tâm hai người lại đến gần rất nhiều rồi.

Dọc theo đường đi, Tần Lạc phát hiện Hoắc Kỳ Thành vẫn vui đầu gửi tin nhắn, ban đầu cô cho rằng anh đang nói chuyện việc, nhưng về sau càng nghĩ càng không đúng.

Đâu ai gửi tin nhắn nói chuyện việc?

Cô nghi hoặc liếc nhìn về phía Hoắc Kỳ Thành, lại bị coi như không có.

Đến bệnh viện, Hoắc Kỳ Thành nói: “Lạc Lạc, em mang Tiểu Tinh đến chỗ Mary chơi trước, anh tìm Ước Hàn có chút việc muốn nói.”

Tần Lạc càng thêm nghi hoặc, “Chuyện gì cần phải nói chuyện bây giờ? Bây giờ không phải anh nên đi xử lý miệng vết thương sao?”

Hoắc Kỳ Thành ho nhẹ một tiếng: “Chính là đi xử lý miệng vết thương.”

Tần Lạc lại nhìn về phía anh, sao cảm thấy một đường trở về anh là lạ.

Cụ thể là làm sao không đúng, cô cũng không nói lên được.

”Được rồi!”

”Sau khi anh xong sẽ gửi tin nhắn cho em.”

”Ừ.”

Sau đó, Tần Lạc nắm tay Hoắc Gia Tinh đi tìm Mary, chẳng qua, trong lòng cô vẫn nghi ngờ ngổn ngang.

Hoắc Gia Tinh chỉ lo vui vẻ, hoàn toàn xem nhẹ những thứ này.

Sau khi nhìn bóng lưng mẹ con bọn họ xa dần, Hoắc Kỳ Thành mới cầm điện thoại, bấm sau đó trách mắng: “Sao còn chưa chuẩn bị xong? Không phải nói một giờ là có thể xong à?”

Ước Hàn rất bất đắc dĩ: “Mình cũng cho rằng một giờ có thể xong, kết quả những bông hoa hồng này cũng quá khó đặt, còn có nến, sau khi xếp thành trái tim thật sự rất không đẹp!”

Hoắc Kỳ Thành hừ nói: “Toàn nói những thứ vô dụng này! Trước khi mình đi cậu đã vỗ ngực bảo đảm với mình, kết quả lại gây ra rắc rối, may mắn mình bảo Lạc Lạc mang Tiểu Tinh đến chỗ Mary trước rồi.”

Ước Hàn rất vô tội: “Cho mình thêm 10 phút thì, cậu đi bằng bó vết thương trước.”

Hoắc Kỳ Thành không nói gì nữa, lập tức đến phòng làm việc bác sĩ điều trị.

Mười phút sau.

Tần Lạc nhận được tin nhắn của Hoắc Kỳ Thành, cô nhú mày cảm thấy kỳ lạ.

Mary nhân cơ hội hỏi: “Sao vậy?”

Tần Lạc lắc đầu: “Cũng không có việc gì, chính là cảm thấy A Thành rất kỳ quái, hình như anh ấy có chút khác so với bình thường.”

Mary giống như kinh ngạc không thôi: “Có sao?”

Trong lòng đã sớm nở hoa, đương nhiên rồi! A Thành lần đầu tiên cầu hôn trong lòng đã sớm khẩn trương, sợ dĩ đến nhà trẻ muộn chính là vì theo chân bọn họ xác nhận lần nữa.

Ngắm lại tình cảnh cô không nhịn được muốn cười, không ngờ A Thành luôn luôn cao ngạo cũng sẽ có hôm nay!

Tần Lạc gật đầu: “Ừ.”

Mary rất muốn nói cho cô tình hình thực tế, thật sự nhịn rất vất vả!

”Có lẽ chỉ là ảo giác của cô thôi.”

”Ừm có lẽ đi! Tôi đi trước đây.”

”Ừ, mau đi đi!”

Không biết vì sao, Tần Lạc cảm thấy trong giọng nói của Mary có chút hưng phấn bất thường, giống như chỉ mong sao mình đi nhanh lên.

Ách đây nhất định lại là cô ảo giác.

Từ văn phòng Mary đến cửa phòng bệnh Hoắc Kỳ Thành, khoảng cách rất ngắn, Tần Lạc dắt Hoắc gia Tinh chậm chậm đi 3 phút, hai người vẫn vừa nói vừa cười.

Trong nháy mắt đẩy cửa, cô thiếu chút nữa cho rằng mình tiến vào nhầm phòng!

Đập vào mắt đầu tiên đó là chữ “I love you” dùng hoa hồng đỏ ghép thành, sau đó còn có ngọn nến ghép thành trái tim.

Đến nỗi trong phòng, bố cục hoàn toàn khác lúc trước.

Có ai đến nói cho cô biết đây là chuyện gì xảy ra không?

Hoắc Gia Tinh “Oa...” một tiếng, hưng phấn không thôi nói: “Đây là ba chuẩn bị cầu hôn với chị sao?”

Bé vừa dứt lời, Tần Lạc liền thấy Hoắc Kỳ Thành đã băng bó vết thương thâm tình đi về phía mình.

Nhất thời, tim cô không nhịn được “Thình thịch” nhảy loạn lên.

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 226: Cầu Hôn Trong Phòng Bệnh (2)

Tình cảnh trước mắt giống như mơ, làm cho Tần Lạc không kìm lòng được nghĩ tới một câu trong lời kịch Đại Thoại Tây Du: ý trung nhân của tôi là anh hùng cái thế, có một ngày chàng sẽ cười mây đến cưới tôi...

Một nguyện vọng nhỏ có bao nhiêu tốt đẹp, chỉ sợ là trong suy nghĩ của rất nhiều cô gái đều chờ mong.

Giờ phút này tâm tình của Tần Lạc rất phức tạp, không có cô gái nào không thích được cầu hôn lãng mạn như vậy, mặc dù tầm thường, nhưng chính là làm cho người ta cảm động.

Hoắc Kỳ Thành chậm rãi đi đến trước mặt Tần Lạc, bỗng nhiên quỳ một gối xuống, giống như ảo thuật lấy ra một chiếc nhẫn kim cương to bằng quả trứng chim bồ câu, vẻ mặt thâm tình nói: “Lạc Lạc, gả cho anh, anh với Tiểu Tinh đều cần em.”

Một câu phía sau quả thật đã điểm trúng tử huyệt của Tần Lạc, người đàn ông này rất hiểu rõ mình, chuyên môn tấn công vào nhược điểm của mình...

Quá đáng!

Nhưng cô lại không có cách nào cự tuyệt...

Cô vừa mới nói một chữ “Em...”, thì phát hiện trong mắt người đàn ông nửa quỳ trên mặt đất cùng Tiểu Tinh đều mong đợi nhìn mình.

Chết tiệt! Lại cầu hôn với mình ngay trước mặt Tiểu Tinh, cũng quá cố ý rồi!

Thật sự là không ai nhanh trí như anh!

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, trong phòng cũng chỉ có một nhà ba người bọn họ, bọn Ước Hàn đã sớm yên lặng không một tiếng động thối lui ra ngoài, thời khắc ầm áp như vậy, tất nhiên là người ngoài không tiện quấy rầy nhiều.

Hoắc Gia Tinh vừa muốn mở miệng lại bị ánh mắt ba ngăn lại, hôm nay cầu hôn anh đã rất ích kỷ kéo con trai đến đây, tuyệt không thể để cho con trai mở miệng trợ giúp, nếu không...

”Em đồng ý.”

Giọng Tần Lạc dứt khoát mà êm tai đột nhiên vang lên ở trong phòng, Hoắc Kỳ Thành mừng rỡ nâng hai tròng mắt lên, vui mừng bên trong nhìn không sót một cái gì.

Anh chợt đứng dậy đến gần một tay ôm lấy Tần Lạc xoay một vòng tròn, trong giọng nói khó nén hưng phấn: “Lạc Lạc, anh không có nghe lầm chứ! Em đồng ý gả cho anh rồi! Rốt cục em đồng ý gả cho anh rồi!”

Tần Lạc cũng bị lây vui vẻ của anh, khóe môi không tự chủ được cong lên, lúc này ngay cả mang tai cũng đỏ ửng, gắt giọng: “Nhanh thả em xuống! Tay anh còn chưa khỏi!”

Nghe thấy cô quan tâm mình như vậy, Hoắc Kỳ Thành càng vui vẻ, sức lực một tay quả thật không bằng hai tay, liền theo lời để cô xuống.

Mũi chân vừa mới tiếp xúc mặt đất Tần Lạc cảm thấy trong đầu hiện lên mấy tấm hình, có rõ ràng, cũng có không rõ ràng...

Gần đây tình huống này có chút thường xuyên, hoàn toàn không có tính quy luật, thỉnh thoảng hiện ra một số trí nhớ...

Nhưng cô vẫn chưa kịp trở về hiểu ra, môi đã bị che lại rồi...

Suy nghĩ lập tức rối loạn...

Bởi vì Tiểu Tinh ở đây, Hoắc Kỳ Thành chỉ có thể hôn người phụ nữ trong lòng hai giây, cũng không giống nụ hôn hung hăng thường ngày...

Chỉ là như thế, Tần Lạc đã sớm xấu hổ làm hai gò má đỏ rực, hờn dỗi oán giận nói: “Anh... sao ngay trước mặt Tiểu Tinh liền...”

Hoắc Kỳ Thành lại không cho là đúng: “Không sao, con trai của chúng ta nên được bồi dưỡng từ nhỏ, sớm hay muộn về sau lớn lên bé vẫn phải học.”

Nghe thấy anh nói lớn mà không biết xấu hổ, Tần Lạc hận không thể đâm anh một quyền.

Hoắc Gia Tinh chớp chớp mắt to đen lúng liếng, khó hiểu hỏi: “Ba, chị, hai người như vậy có thể sinh cho Tiểu Tinh một em gái nhỏ không?”

Tần Lạc nhất thời hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào.

Hoắc Kỳ Thành ho nhẹ một tiếng: “Tiểu Tinh rất muốn em gái nhỏ?”

Con người Hoắc Gia Tinh xoay tròn, sau đó gật đầu thật mạnh: “Vâng!”

Dừng một chút, lại có chút lo lắng hỏi: “Sau khi có em gái nhỏ, chị sẽ không thích em nữa sao?”

Tần Lạc vội vàng mở miệng: “Sẽ không! Chị vĩnh viễn thích Tiểu Tinh.”

Tốc độ cô nói rất nhanh, nhưng khẳng định rõ ràng.

Lúc này Hoắc Gia Tinh mới vui vẻ không dứt: “Ha ha vậy ba nhanh sinh cho Tiểu Tinh một em gái nhỏ đi!”

Vẻ mặt Hoắc Kỳ Thành đầy vạch đen, chẳng lẽ con trai cho rằng chuyện sinh đứa bé do anh hết sao?

Đành phải vẫy vẫy tay về phía con trai: “Tiểu Tinh, sinh em gái nhỏ cũng không dễ dàng như vậy, cần cả ba lần mẹ.”

Anh còn chưa nói hết đã bị Tần Lạc ngắt lời: “Anh nói linh tinh gì với con vậy?”

Vẻ mặt Hoắc Gia Tinh lờ mờ, dường như rất muốn biết đáp án.

Hoắc Kỳ Thành vội vàng trấn an người phụ nữ nào đó đang xù lông: “Ngoan, những đề tài này sớm hay muộn anh cũng phải nói với Tiểu Tinh, anh sẽ chú ý phương thức.”

Tần Lạc bĩu môi, cũng không nói thêm gì, nếu anh đã nói thế, thì sẽ không nói lung tung.

Nghĩ bây giờ truyền thụ phương diện kia cho con trai, cô vẫn cảm thấy quá sớm!

Cô ở bên cạnh lo lắng không thôi, Hoắc Gia Tinh đã sớm sốt ruột muốn biết rõ “Chân tướng”, thì Hoắc Kỳ Thành lặng lẽ nói cho bé.

Cùng đêm đó, Hoắc Kỳ Thành cầu hôn thành công, một nhà ba người vui vẻ không dứt, mắt thấy sắp đến ngày nghỉ mừng một tháng năm, Hoắc Gia Tinh đã thốt ra muốn đi công viên Disneyland chơi.

Đường Triều gọi điện thoại cho Tống Tư Kỳ không nghe máy khó tránh khỏi có chút lo lắng, lại đúng lúc cũng không liên lạc được với Tống Tư

Bạch, sau khi anh suy nghĩ mấy phút thì quyết định gọi cho Đường Dục.

Giờ phút này Đường Dục đang ở làng du lịch không ngờ tới anh Ba sẽ gọi điện thoại cho mình, khoe môi lộ ra một nụ cười cổ quái, sau đó mạnh mẽ kéo Tống Tư Kỳ đến phòng ngủ chính, tiếp đó khóa lại cửa, cũng cảnh cáo nói: “Tốt nhất em nên ngoan ngoãn nghe lời cho anh, nếu không “

Uy hiếp của anh ta rất hiệu quả, Tống Tư Kỳ có chút sợ Đường Dục đột nhiên trở nên không thể nói lý, quả thật giống như ma quỷ.

Sau khi khóa cửa xong, Đường Dục mới đi đến ban công nghe điện thoại: “Anh Ba, tìm em có việc sao?”

Đường triều đợi đầu kia điện thoại rất lâu mới nhắc máy, lâu đến mức anh cho rằng Đường Dục sẽ không nhận.

”A... Không có chuyện gì sự, hai ngày trước Thiếu Đông Gia tập đoàn Tân Thành tìm đến anh, nói muốn hợp tác với em khai phá một bộ phim ip internet, giá trị thị trường với fan gì gì đó nói rất tường tận, chỉ tiếc anh không hiểu những thứ này, liền đưa danh thiếp của em cho hắn, nói chuyện thế nào rồi hả?

Đường Dục mỉm cười: “Anh Ba, hình như trước kia anh chưa bao giờ sẽ hỏi những thứ này.”

Ngón tay Đường Triều khẽ gõ mặt bàn, không mẫn không nhạt nói: “Tập đoàn Tân Thành là một trong bạn làm ăn trung thành nhất với Đường thị chúng ta cho đến nay, đột nhiên hắn đề xuất hạng mục hợp tác mới này, anh đương nhiên phải quan tâm.”

Đường Dục cũng không vạch trần: “Phương án bọn họ đề xuất quả thật rất có lực hấp dẫn, em quyết định thử.”

Chân mày Đường Triều nhẹ giơ lên, trong cuộc nói chuyện ngắn gọn với Đường Dục, anh thấy nó không muốn nhiều lời với mình, chỉ muốn tốc chiến tốc thắng.

Đây chứng minh cái gì?

Vốn anh gọi cú điện thoại này là để thăm dò.

Đồng thời định vị vị trí chuẩn xác của nó.

”Ừ, em quyết định là được.”

”Anh Ba, không có chuyện gì nữa, em cúp trước.”

”Được.”

Cúp điện thoại, thì Đường Triều biết được vị trí.

”Đường thiếu, lúc này Dục thiếu đang ở làng du lịch Gourde.”

”Ừ, tôi biết rồi.”

Sau đó xoay người nhìn về phía trợ lý Tô Thần: “Điều tra thêm tối nay Đường Dục có hẹn khách hàng nói chuyện làm ăn không.”

Tô Thần gật đầu, vâng.

Sắp xếp xong, Đường Triều đốt cho mình một điếu thuốc, anh luôn có dự cảm không tốt, Tống Tư Kỳ không nghe điện thoại khả năng có quan hệ với Đường Dục.

Cúp điện thoại Đường Dục nhạy cảm nhận ra hình nư anh Ba biết được cái gì, lập tức bước nhanh đi về phía phòng ngủ, không chút suy nghĩ mở cửa phòng.

Vốn tưởng rằng Tống Tư Kỳ sẽ âm ỉ bổ nhào đến mình, kết quả lại nhìn thấy cô yên tĩnh ngồi ở trước bàn trang điểm.

Anh ta chú ý tới, cô vốn để tóc dài sau ót giờ phút này cẩn thận tỉ mỉ buộc lên.

”Đi.”

Ngồi ở trước gương Tống Tư Kỳ chậm rãi xoay người, ánh mắt lợi hại trong veo mà lạnh lùng quét mắt nhìn anh ta một cái, từ trên xuống dưới, không sót chút nào.

”Anh muốn mang tôi đi đâu?”

Giọng của cô ngả ngớn mà tùy ý, làm cho người ta nghe không ra vui buồn.

Mặc dù Đường Dục cảm thấy Tống Tư Kỳ trước mắt có chút khác với vừa rồi, nhưng cũng không nghĩ lại, dù sao người cô vẫn ở đây, không có khả năng trở thành người khác.

Hơn nữa, có thể cô đã nghĩ thông suốt không âm ỉ với mình nữa.

Nghĩ như vậy, anh ta liền không cảm thấy có gì khác thường: “Theo anh đi thì biết.”

Nói xong thì tiến lên một bước muốn dắt tay Tống Tư Kỳ, lại bị cô lấy ra: “Tự tôi sẽ đi.”

Đường Dục nghi ngờ nhìn cô một cái, thực sự nghĩ thông rồi sao?

Chợt lạnh giọng cảnh cáo nói: “Tốt nhất em không nên có suy nghĩ sai lệch gì!”

Không ngờ, Tống Tư Kỳ cười, dáng vẻ nghiêng đầu cười khẽ vô cùng xinh đẹp: “Tôi có thể có suy nghĩ sai lệch gì?”

TRÒ CHƠI CHINH PHỤC: ÔNG XÃ KIÊU NGẠO QUÁ NGUY HIỂM

Nam Quan Yêu Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 227: Phán Kháng Có Tác Dụng Sao?

Đường Dục nghi hoặc liếc nhìn cô một cái, không biết là anh ta ảo giác hay là cái gì, cảm thấy Tống Tư Kỳ trước mắt có chút là lạ, so với vừa rồi rất khác nhau.

“Sao em không phản kháng?”

“Phán kháng có tác dụng sao?”

Tống Tư Kỳ rất tự nhiên hỏi ngược lại, vẻ mặt bình tĩnh, quả thật hoàn toàn khác so với thái độ sợ hãi kinh hoàng vừa rồi.

Đường Dục cười lạnh nói: “Ngược lại em rất thức thời, biết phản kháng vô dụng.”

Khóe môi Tống Tư Kỳ hơi vênh, cong lên cười như không cười, giọng nói lạnh nhạt: “Đương nhiên.”

Ngắn gọn hai chữ, đã tỏ rõ thái độ của cô.

Theo lý thuyết, cô đột nhiên trở nên nghe lời như vậy, Đường Dục nên vui mừng mới đúng, cũng không biết vì sao, Tống Tư Kỳ trước mắt ngược lại làm cho anh ta có một cảm giác xa lạ...

Anh ta cảm thấy Tống Tư Kỳ là đơn thuần dễ ức hiếp, nhưng...

Hai người một trước một sau đi ra cửa, mỗi lần Đường Dục đi hai bước đều phải xoay người nhìn xem Tống Tư Kỳ ở đằng sau lưng có đi theo không.

Thái độ với vẻ mặt của cô làm cho anh ta càng lúc càng buồn bực, một người thay đổi lớn như vậy sao? Nhất định là cô cố ý biểu hiện không thèm để ý!

“Em là cố ý biểu hiện không thèm để ý, để che dấu nội tâm sợ hãi của em sao?”

Nghe thấy lời anh ta nói, Tống Tư Kỳ miễn cưỡng nâng hai tròng mắt lên nhìn về phía anh ta, ánh mắt cô bình tĩnh, trong veo mà lạnh lùng, lợi hại, chỉ riêng không có sợ hãi...

“Có phải đàn ông đều thích nhìn dáng vẻ phụ nữ sợ hãi kinh hoàng không? Cảm thấy rất có cảm giác chinh phục?” Dừng một chút: “Thậm chí nói là có thể kích thích chỉ số biến thái ẩn náu trong đáy lòng người đàn ông?”

Lời cô nói làm cho Đường Dục nhìn với cặp mắt khác xưa: “Cho nên em mới biểu hiện không thèm quan tâm?”

Tống Tư Kỳ không có trực tiếp trả lời của anh ta, mà nhìn chằm chằm anh ta: “Là tôi hỏi anh trước.”

Đường Dục chợt cong môi nở nụ cười: “Có loại đàn ông thích mẫu người phụ nữ hạt tiêu nhỏ.”

Tống Tư Kỳ nhàn nhạt vén nhú mi, âm điệu kéo dài: “A..... Anh thích mẫu người tiểu bạch thủ thiện lương? Sau đó nhìn thấy dáng vẻ các cô sợ hãi kinh hoàng liền rất có cảm giác thành tựu?”

Con người đen Đường Dục nhìn chăm chăm vào cô: “Sao anh không biết em còn có một mặt như vậy?”

Tống Tư Kỳ giống như vô ý vén tóc rơi ở trên trán, giọng lạnh nhạt: “Con người mà! Bị bắt làm cái gì thì hiểu cái đó, vừa rồi anh cũng không nói tôi rất thức thời?”

Lời của cô có lí có cơ sở, không hề sơ hở.

Đường Dục lại nhìn cô một cái mới thu hồi ánh mắt, chẳng lẽ thật sự là mình ép cô thành như vậy? Bởi vì vừa rồi thấy mình rất hưởng thụ sự sợ hãi của cô cho nên liền hoàn toàn thay đổi thái độ?

Tính cách một người có thể thay đổi hoàn toàn như vậy sao?

Trong lòng thắc mắc, Đường Dục mở cửa xe để cho Tống Tư Kỳ ngồi ở vị trí kế bên tay lái, anh ta cần để cô ngồi ở nơi ánh mắt anh ta có thể chạm đến, không làm vậy... Anh ta thật không có cảm giác an toàn.

Tống Tư Kỳ không có tí ti dị nghị với sắp xếp của anh ta, ngược lại cô rất muốn biết Đường Dục muốn dẫn cô đi đâu...

Khoảng 15 phút sau, dường như phía trước xảy ra chuyện gì, Đường Dục không thể không dừng xe chờ đợi.

Nhưng một giây sau anh tay liền thấy một người giờ phút này rất không muốn gặp.

Đường Triều từ khi định vị vị trí Đường Dục, thì ngựa không ngừng vó chạy đến bên này, anh cũng suy nghĩ đến khả năng sau khi Đường Dục nhận được điện thoại mình sẽ rời đi.

Vì thế, liền có một màn bây giờ.

“Anh Ba, sao anh lại ở chỗ này?”

Đường Dục cũng không có biểu hiện thật sự kích động, coi như anh Ba nhìn thấy Tổng Tư Kỳ ở trên xe mình cũng không thể nói lên cái gì, bọn họ nam chưa cưới nữ chưa gả, mình có quyền theo đuổi Tổng Tư Kỳ, hơn nữa lúc này chỉ là đang lái xe, anh ta cũng không có ép buộc cô làm gì...

Đường Triều liếc nhìn Tổng Tư Kỳ ngồi ở trên ghế lái phụ, một tay cô chống đầu về mặt cười như không cười, ánh mắt không chút để ý hình như ẩn chứa một chút khiêu khích.

Chỉ nhìn cái này, thì Đường Triều có thể kết luận cô là Tổng Tư Kỳ kia.

Cũng chỉ có Tổng Tư Kỳ lời nói độc ác mới có vẻ mặt cùng ánh mắt này, cô ngồi ở trên xe Đường Dục là có ý gì?

Bỗng nhiên Đường Triều có chút không hiểu...

Anh hăng giọng một cái, nhìn về phía Tổng Tư Kỳ trên ghế lái phụ: “Kỳ Kỳ, bây giờ anh hai em rất lo lắng cho em, theo anh trở về đi!”

Đường Dục vội vàng ngăn cản anh: “Anh Ba, anh như vậy không được?”

Đường Triều nhìn anh ta một cái: “Đường Dục, Kỳ Kỳ không giống những bạn gái trước kia của em, về sau em không nên trêu chọc cô ấy nữa.”

Mặc dù những lời này nói nhẹ nhàng băng quơ, nhưng Đường Dục nghe ra đầy cảnh cáo.

Anh ta có chút khó chịu: “Anh Ba, yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, anh không khỏi lo quá nhiều chuyện!”

Đường Triều không ngờ anh ta sẽ chấp nhất như vậy: “Đường Dục, Kỳ Kỳ là người phụ nữ của anh, anh nghĩ em rất hiểu.”

Chỉ một câu này thôi, biểu thị ham muốn chiếm hữu công khai của đàn ông.

Sắc mặt Đường Dục rất không tốt: “Anh Ba, em biết Kỳ Kỳ đã từng thăm mếu anh, nhưng anh đối với cô ấy căn bản là...”

Đường Triều tiếp lời: “Đó là suy đoán chủ quan của em? Anh thích ai hay không thích người nào chẳng lẽ còn cần xin phép em sao?”

Đường Dục bị lời anh nói làm cho nghẹn họng: “Anh Ba, anh...”

Đường Triều lạnh nhạt cắt ngang anh ta: “Được rồi, Kỳ Kỳ anh nhất định phải mang đi, em cũng biết người trong lòng cô ấy là anh, em ầm ỹ đến chỗ bà nội cũng không có gì hay cho em.”

Đường Dục: “...”

Cháu trai bà cụ nhà họ Đường thương yêu nhất đó là Đường Triều, điểm ấy trong lòng trên dưới nhà họ Đường gia đều biết rõ, ngay cả những nhân vật nổi tiếng ở thành phố A hiếm khi có người không biết.

Hơn nữa từ nhỏ Đường Triều thông minh nhanh trí, miệng lại ngọt, viết lấy lòng người khác, tất cả nhà họ Đường không ai không thích anh ta, nhất là bà cụ, đặc biệt cưng chiều.

Từ nhỏ Đường Dục rất hâm mộ cũng ghen tị người anh trai Đường này, rõ ràng mình cũng không kém gì anh ta, nhưng bà nội chỉ thích anh ta, những người lớn khác trong nhà còn nói anh cố gắng mà bắt chước Đường Triều, phải làm cho bà nội vui mừng...

Trời biết tính cách bản thân là như vậy, chỉ trách Đường Triều xuất hiện ở nhà họ Đường trước, toàn bộ hào quang đều bị anh ta chiếm hết rồi...

Anh ta đứng tại chỗ có chút chờ đẫn, từ nhỏ đến lớn nhiều năm uất ức cùng không cam lòng lập tức dâng trào lên...

Đường Triều không để ý đến anh ta nữa, xem ra Đường Dục còn chưa phát hiện Tống Tư Kỳ khác thường, cho nên anh cần phải dẫn cô đi, nếu bây giờ càng nhiều người biết tình hình của Tống Tư Kỳ thì càng không tốt cho cô ấy.

Tống Tư Kỳ hứng thú nhìn một màn này, cô rất mong đợi hai anh em bọn họ đánh nhau, đáng tiếc...

“Xem đủ chưa?”

Đường Triều thấy đáy mắt Tống Tư Kỳ chợt lóe lên thất vọng nhỏ, không nhìn được trêu chọc nói.

Tống Tư Kỳ nhún vai, cười đến vẻ mặt vô hại: “Chưa nha!”

Con người đen thâm thúy của Đường Triều nhìn chăm chăm cô, anh thật sự rất khó tưởng tượng tiểu bạch thỏ đơn thuần như Tống Tư Kỳ làm sao có thể phân liệt ra một Tống Tư Kỳ trước mắt này...

Tính cách hai người hoàn toàn tương phản nhau, giống như là hai song bào thai, không hề chỗ tương tự...

“Xuống xe, về nhà.”

Trong giọng nói của Đường Triều không cho cự tuyệt.

Tống Tư Kỳ cũng biết, trải qua chuyện vừa rồi, mình còn muốn đi cùng Đường Dục là không có khả năng, cũng không đạt được mục đích của cô.

Cho nên, cô ngoan ngoãn xuống xe.

Nhìn một màn như vậy, sắc mặt Đường Dục đen như đáy nồi, cũng càng thêm quyết tâm anh ta muốn cướp đoạt Tống Tư Kỳ!

Trên đường đưa Tống Tư Kỳ trở về, Đường Triều không nhịn được hỏi: “Cô cố ý không nhận điện thoại của tôi? Rốt cuộc cô muốn làm gì?”

Tống Tư Kỳ buồn chán bóc bỏ móng tay màu hồng của mình, giọng rất tùy ý: “Anh gọi điện thoại cho tôi sao? Đoán chừng... còn chưa phải tôi đi!”

Đường Triều kinh ngạc nhìn cô một cái, giọng vô cùng kinh ngạc: “Ý cô là nói lúc cô với Đường Dục đi cùng nhau đột nhiên biến thành như vậy? Cậu ta không có nghi ngờ sao?”

Tống Tư Kỳ vẫn cúi đầu nghịch móng tay, thật sự không biết một con người khác của mình có sở thích kiểu gì, lại thích mặc quần áo màu hồng, ngay cả móng ngón tay cũng tô màu hồng như vậy.

“Anh ta nhận một cuộc điện thoại trở về, thì tôi hiện ra rồi.”

“Cho nên ý của cô là, khoảng thời gian cô ở chung với cậu ta, cậu ta không phát hiện bất thường?”

“Ừm anh ta có nghi ngờ! Nhưng anh ta cũng chỉ cảm thấy kỳ lạ mà thôi.”

Tống Tư Kỳ không chút để ý nói, trong lòng Đường Triều đã có cảnh giác, xem ra chỉ cần có lần tiếp theo, lấy chỉ số thông minh của Đường Dục, nhất định có thể đoán được Tống Tư Kỳ bất thường.

“Về sau buổi tối tuyệt đối không thể đi cùng cậu ta!”

“Anh quản tôi?”

Giọng Tống Tư Kỳ ngả ngớn tùy ý, dường như không để ý đến cảnh cáo của Đường Triều.

Đường Triều hừ lạnh một tiếng: “Tôi nhớ anh hai cô sẽ rất thích ý quản cô.”

Tống Tư Kỳ cắn môi, trong lòng hận Đường Triều.

Đồng thời cô cũng cảm tạ Đường Triều, nếu không bởi vì anh ta, chỉ sợ mình cũng sẽ không xuất hiện.

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Sinh Ra Đứa Nhỏ

Chương 2: Người Bạn Nhỏ Tôi?

Chương 3: Thật Không Đụng Vào Sao?

Chương 4: Vào Ở Nhà Cô

Chương 5: Sáng Sớm Có Người Tới Nhà Cướp Bóc?

Chương 6: Bị Bắt Tới Cục Cảnh Sát

Chương 7: Thành Người Có Tiền An

Chương 8: Đây Không Phải Là Muốn Phá Hủy Cô Sao?

Chương 9: Càng Chán Ghét Cô Gái Kia

Chương 10: Tìm Anh Tính Số

Chương 11: Đầu Sỏ Gây Nên

Chương 12: Tiểu Thiếu Gia Muốn Tuyệt Thực

Chương 13: Nôn Toàn Thân Anh

Chương 14: Vẻ Mặt Của Anh Ta Thật Giống Như Muốn Giết Chi

Chương 15: Cha Không Cần Cảm Thấy Bản Thân Quá Tốt Đẹp

Chương 16: Cắt Không Đứt Vướng Mắc

Chương 17: Bị Cơ Ác Mộng Đánh Thức

Chương 18: Phỏng Vấn

Chương 19: Bộ Dạng Đứa Bé Trai Rất Giống Cô

Chương 20: Ngày Đầu Tiên Đi Làm

Chương 21: Cô Nôn Cả Người Tôi, Tôi Còn Không Tìm Cô Tính Số

Chương 22: Mới Đi Làm Đã Cùng Tổng Giám Đốc Đi Làm Việc

Chương 23: Quan Hệ Huyết Thống Mẹ Con

Chương 24: Bạn Trai Sắp Trở Về

Chương 25: Đi Công Tác Còn Ở Chung Một Phòng

Chương 26: Tôi Đỏ Mặt Không Phải Rất Bình Thường Sao?

Chương 27: Bị Chó Gặm

[Chương 28: Học Cho Tốt, Không Nên Lộn Xộn](#)
[Chương 29: Đại Ác Ma Lạnh Lùng Lại Hà Khắc](#)
[Chương 30: Bạn Trai Đến Sân Bay Đón](#)
[Chương 31: Oan Gia Ngõ Hẹp](#)
[Chương 32: Em Gái Bạch Liên Hoa](#)
[Chương 33: Cô Ấy Thật Là Bạn Gái Cháu Mình](#)
[Chương 34: Dùng Thực Lực Chứng Minh Mình](#)
[Chương 35: Ai Cho Phép Cô Lau Chỗ Ấy?](#)
[Chương 36: Tại Sao Anh Hôn Tôi?](#)
[Chương 37: Cô Gái, Lá Gan Cô Không Nhỏ](#)
[Chương 38: Kế Tiếp, Sẽ Rất Thú Vị](#)
[Chương 39: Trốn Không Thoát Khỏi Vận Mệnh](#)
[Chương 40: Xem Ra Cô Muốn Không Có Quan Hệ Với Đại Ma Vương Là Không Thế Nào](#)
[Chương 41: Xem Mắt Lại Gặp Được Chú Ba](#)
[Chương 42: Ngồi Chờ Trò Hay Bắt Đầu](#)
[Chương 43: Ẩn Dấu Tai Họa](#)
[Chương 44: Tham Gia Tiệc Sinh Của Tiểu Hỏa Tinh](#)
[Chương 45: Người Một Nhà Ăn Cơm](#)
[Chương 46: Hình Như Đám Người Này Có Chút Chỉ Sợ Thiên Hạ Chưa Loạn](#)
[Chương 47: Đêm Khuya Thử Thăm Dò](#)
[Chương 48: Giấc Mơ Kỳ Lạ](#)
[Chương 49: Việc Này Không Có Một Xu Quan Hệ Gì Với Mình](#)
[Chương 50: Đồng Nghiệp Liên Hoan](#)
[Chương 51: Say Rượu Tổ Cáo](#)
[Chương 52: Khốn Kiếp Thả Tôi Đi Xuống](#)
[Chương 53: Hát Đoạn Phiến](#)
[Chương 54: Vui Mừng Trùng Hợp](#)
[Chương 55: Vẹn Toàn Đôi Bên](#)
[Chương 56: Vẹn Toàn Đôi Bên](#)

[Chương 57: Cô Có Loại Cảm Giác Nhảy Vào Trong Hầm Liền Không Thế Bò Dây](#)

[Chương 58: Là Cô Đụng Vào Tôi Trước](#)

[Chương 59: Tôi Thấy Chính Là Cô Cố Ý](#)

[Chương 60: Là Cô Lộ Cho Tôi Xem](#)

[Chương 61: Tất Cả Đều Có Trong Kế Hoạch](#)

[Chương 62: Làm Ra Hạnh Phúc Giả](#)

[Chương 63: Tâm Tư Của Anh](#)

[Chương 64: Tần Tiểu Thư Có Thể Đồng Ý Không?](#)

[Chương 65: Sấm Sét Giữa Trời Quang.\(1\)](#)

[Chương 66: Bị Vây Trong Tủ Treo Quần Áo, Đơn Giản Chính Là Khó Nhìn Đau Khổ.\(2\)](#)

[Chương 67: Bị Bắt Tại Chỗ.\(3\)](#)

[Chương 68: Cút Không Được Đụng Vào Tôi.\(4\)](#)

[Chương 69: Tôi Nói Không Muốn Đi Bệnh Viện Anh Là Người Điếc Sao ?](#)

[Chương 70: Cô Gái Nhỏ Vốn Mang Thù](#)

[Chương 71: Cậu Và Đại Ma Vương Có Tiến Triển Sao?](#)

[Chương 72: Bị Tính Kế.\(1\)](#)

[Chương 73: Bị Tính Kế.\(2\)](#)

[Chương 74: Anh Cố Ý Tới Cứu Mình?](#)

[Chương 75: Tâm Tư Khó Dò Của Người Một Nhà](#)

[Chương 76: Bị Lời Đồn Đãi Vây Quanh](#)

[Chương 77: Tạm Thời Bị Kéo Đi Công Tác](#)

[Chương 78: Tần Lạc, Cô Thật Không Nhớ Rõ Chuyện Lúc Trước Sao?](#)

[Chương 79: Ai Bảo Cô Tự Vào Trong Chén Tôi?](#)

[Chương 80: Dạy Cô Cười Ngửa](#)

[Chương 81: Lúng Túng Trên Lưng Ngựa](#)

[Chương 82: Không Thể Nào Hai Người Đã Đến Loại Trình Độ Này?](#)

[Chương 83: Hợp Ca Một Bài Tình Ca](#)

[Chương 84: Tất Chân Bị Rách](#)

[Chương 85: Phải Không? Mặt Cô Đỏ Như Vây....](#)

[Chương 86: Gặp Phải Nguy Hiểm](#)

[Chương 87: Tần Lạc Bị Mang Đi](#)
[Chương 88: Nhớ Lại Sáu Năm Trước](#)
[Chương 89: Vậy Cô Định Chịu Trách Nhiệm Với Tôi Thế Nào?](#)
[Chương 90: Làm Người Phụ Nữ Của Tôi](#)
[Chương 91: Chăm Sóc Cô Một Đêm](#)
[Chương 92: Cạm Bẫy Dịu Dàng Của Anh](#)
[Chương 93: Tâm Tư Này Mầm](#)
[Chương 94: Cùng Anh Ở Một Gian Phòng Em Có Gì Phải Lo Lắng?](#)
[Chương 95: Lời Đồn Nhảm Nhí Truyền Đi Khắp Nơi](#)
[Chương 96: Ánh Mắt Em Chọn Đàn Ông Không Tệ](#)
[Chương 97: Chỉ Muốn Cả Đời Không Qua Lại Với Nhau](#)
[Chương 98: Anh Vội Vàng Tìm Cô Khắp Nơi](#)
[Chương 99: Tên Khốn Kiếp Này Anh Không Thể Đưa Tay Ra Nhận Một Chút Sao?](#)
[Chương 100: Cô Gái, Tôi Rất Vui Vẻ Khi Em Cố Ý Đứng Ở Đây Chờ Tôi](#)
[Chương 101: Sao Thế? Cáo?](#)
[Chương 102: Không Nên Tức Giận, Em Không Phải Cảm Thấy Chơi Như Vậy Rất Tốt Sao?](#)
[Chương 103: Ngoan, Ở Ngoài Trời Mới Thú Vị](#)
[Chương 104: Người Phụ Nữ Đáng Chết Lại Có Thể Ở Sau Lưng Mình Hẹn Hò Với Người Đàn Ông Khác](#)
[Chương 105: Cô Cảm Thấy Tối Nay Ánh Mắt Đại Ma Vương Nhìn Mình Rất Nguy Hiểm](#)
[Chương 106: Địa Bàn Của Tôi, Tôi Còn Không Thể Làm Chủ Hả?](#)
[Chương 107: Một Đôi Cha Con Phúc Hắc](#)
[Chương 108: Xảy Ra Chuyện Ngoài Ý Muốn](#)
[Chương 109: Cưng Chiều Cô](#)
[Chương 110: Bị Anh Đùa Giỡn.....](#)
[Chương 111: Cô Gái Nhỏ Không Có Lương Tâm](#)
[Chương 112: “Tai Họa Bất Ngờ” Bay Tới](#)
[Chương 113: Đau Lòng Rồi Đi](#)
[Chương 114: Tự Mình Đi Tìm Cô](#)

[Chương 115: Mang Cô Trở Về](#)
[Chương 116: Khi Phụ Nữ Tức Giận Hoàn Toàn Không Thể Nói Lý](#)
[Chương 117: Sai Sốt Ngẫu Nhiên](#)
[Chương 118: Tôi Nghĩ Muốn Phụ Nữ, Vẫn Chỉ Có Em](#)
[Chương 119: Cùng Cô Nhìn Mặt Trời Mọc](#)
[Chương 120: Một Nhà Ba Người Đi Nghỉ Bờ Biển](#)
[Chương 121: Bị Con Trai Bắt Gặp](#)
[Chương 122: Thiếu Chút Nữa Là Làm Lộ](#)
[Chương 123: Dòng Nước Ngầm Mãnh Liệt](#)
[Chương 124: Thế Giới Hai Người Ngọt Ngào](#)
[Chương 125: Xinh Đẹp Tạo Phán](#)
[Chương 126: Bữa Tiệc Không Giống Tâm Thường \(1\)](#)
[Chương 127: Bữa Tiệc Không Tâm Thường \(2\)](#)
[Chương 128: Người Đàn Ông Ghen](#)
[Chương 129: Bị Cảnh Trong Mơ Làm Tỉnh Lại](#)
[Chương 130: Gặp Lại Cố Nhân](#)
[Chương 131: Cố Ý Khích Bác Ly Gián](#)
[Chương 132: Cố Ý Kịch Động Cô](#)
[Chương 133: Đối Mặt Chân Tướng Bị Vạch Trần](#)
[Chương 134: Cố Ý Dò Ý Tứ](#)
[Chương 135: Hoàn Toàn Nói Rõ Ràng](#)
[Chương 136: Chân Tướng Như Sấm Sét Giữa Trời Quang](#)
[Chương 137: Tìm Anh Giăng Co Trước Mặt \(1\)](#)
[Chương 138: Tin Tức Khiến Cô Khiếp Sợ](#)
[Chương 139: Mình Đã Sinh Đứa Bé Lúc Nào?](#)
[Chương 140: Cầm Lại Đồ Của Mình](#)
[Chương 141: Nằm Mơ Giống Như Chân Thật](#)
[Chương 142: Từ Chức Gặp Trở Ngại](#)
[Chương 143: Hoắc Kỳ Thành, Anh Thật Hèn Hạ](#)
[Chương 144: Chuẩn Bị Rời Đi](#)
[Chương 145: Gặp Người Không Nên Gặp](#)
[Chương 146: Bị Bắt Cóc](#)

[Chương 147: Tình Nguyên Nhảy Xuống Biển Cũng Không Muốn Sống
Chung Một Chỗ Với Anh](#)
[Chương 148: Càng Ngày Càng Gay Go](#)
[Chương 149: Bắt Đầu Lần Nữa](#)
[Chương 150: Cố Ý Bỏ Lại Sương Mù](#)
[Chương 151: Nỗi Giận](#)
[Chương 152: Ghen Tuông](#)
[Chương 153: Suy Nghĩ Khác Nhau](#)
[Chương 154: Hai Cha Con Tìm Tầm Lạc Nương Tựa](#)
[Chương 155: Gương Mặt Một Nhà Ba Người](#)
[Chương 156: Mang Con Trai Theo Đuổi Bà Xã](#)
[Chương 157: Ba, Ba Muốn Ban Đêm Bị Chi Đuổi Ra Khỏi Nhà Sao?](#)
[Chương 158: Chạm Vào Họng Súng Rõi](#)
[Chương 159: Ở Lại Nhà Cô Không Đi](#)
[Chương 160: Sử Dụng Khổ Nhục Kế](#)
[Chương 161: Trở Về Thành Phố A Công Tác](#)
[Chương 162: Trở Về Thành Phố A Công Tác \(2\)](#)
[Chương 163: Lửa Giận Bùng Cháy](#)
[Chương 164: Bị Heo Cản?](#)
[Chương 165: Anh Có Tư Cách Gì Nói Ở Trước Mặt Tôi?](#)
[Chương 166: Cầm Lấy Thử Thuộc Về Mình](#)
[Chương 167: Sớm Hay Muộn Cũng Phải Đối Mặt](#)
[Chương 168: Giữa Chúng Ta Không Có Gì Để Nói](#)
[Chương 169: Đã Tìm Tới Cửa](#)
[Chương 170: Theo Như Yêu Cầu](#)
[Chương 171: Thông Minh Bị Thông Minh Làm Hại](#)
[Chương 172: Không Muốn Gặp Anh](#)
[Chương 173: Anh Là Người Đáng Ghét Như Thế Sao?](#)
[Chương 174: Tìm Cách Xuất Hiện Ở Trước Mặt Cô](#)
[Chương 175: Em Mà Không Mở Mắt Thì Anh Liên Hôn Em](#)
[Chương 176: Hào Phóng Thừa Nhận](#)
[Chương 177: Cả Đời Không Qua Lại Với Nhau](#)

[Chương 178: Tuyên Bố Quyền Sở Hữu Giúp Ba](#)
[Chương 179: Cố Ý Treo Ngược Hứng Thú Của Cô](#)
[Chương 180: Không Nhìn Thấy Ánh Mắt Tôi Ghét Bỏ Chú Sao?](#)
[Chương 181: Kế Sách Dụng Tâm Lương Khổ](#)
[Chương 182: Anh Thấy Em Chính Là Cố Ý Ngã Vào Trong Lòng Anh](#)
[Chương 183: Đã Nói Không Cần Anh Quan Tâm](#)
[Chương 184: Oan Gia Ngõ Hẹp](#)
[Chương 185: Tấn Công Dịu Dàng](#)
[Chương 186: Không Muốn Cho Anh Cơ Hội Nữa](#)
[Chương 187: Đường Theo Đuối Vợ Mệnh Mông Bát Ngát](#)
[Chương 188: Người Không Nên Xuất Hiện Trên Bữa Cơm Tất Niên](#)
[Chương 189: Đời Trước Thiếu Cô](#)
[Chương 190: Ba Đang Ghen Tị Với Em! Bởi Vì Coi Như Ba Nhào Đến](#)
[Chị Cũng Sẽ Không Ôm Ba](#)
[Chương 191: Một Nhà Ba Người Qua Năm Mới](#)
[Chương 192: Nghi Tết](#)
[Chương 193: Thẹn Quá Hóa Giận](#)
[Chương 194: Bất Ngờ Không Kịp Đề Phòng Ngã Vào Trong Lòng Anh](#)
[Chương 195: Buổi Tối Rung Động](#)
[Chương 196: Mỗi Lần Anh Chỉ Biết Dùng Chiêu Này.](#)
[Chương 197: Sẽ Mời Ký Giả Dự Họp](#)
[Chương 198: Thổ Lộ Với Cô Ở Trước Mặt Mọi Người](#)
[Chương 199: Cô Ấy Là Người Phụ Nữ Duy Nhất Đời Này Của Tôi](#)
[Chương 200: Đưa Ra Lựa Chọn](#)
[Chương 201: Mặt Dày Mày Dạn Ở Lại Nhà Cô](#)
[Chương 202: Anh Nhớ Em](#)
[Chương 203: Giúp Anh Bôi Thuốc](#)
[Chương 204: Vui Quá Hóa Buồn](#)
[Chương 205: Sao Không Biết Xấu Hổ Đến Trình Độ Này?](#)
[Chương 206: Sao Anh Lại Ở Đây?](#)
[Chương 207: Cùng Anh Đi Bơi](#)
[Chương 208: Không Phải Bảo Em Chờ Anh Cùng Tắm Sao?](#)

[Chương 209: Anh Còn Như Vậy Thì Lần Sau Ngủ Ghế Sofa](#)
[Chương 210: Hiệp Thứ Nhất, Thăng](#)
[Chương 211: Kịch Vui Lặp Lại](#)
[Chương 212: Không Đỡ Được](#)
[Chương 213: Anh Luôn Luôn Quan Tâm Đến Người Phụ Nữ Của Anh](#)
[Chương 214: Đáng Ghét, Thiếu Đứng Đắn](#)
[Chương 215: Sáng Sớm Đến Ưc Hiệp Cô](#)
[Chương 216: Hủy Hoại Cô](#)
[Chương 217: Dịu Dàng Bá Đạo](#)
[Chương 218: Cho Bà Ta Chút Dạy Dỗ](#)
[Chương 219: Chăm Sóc Anh Bị Thương](#)
[Chương 220: Đáng Ghét Đừng Ôn Ào](#)
[Chương 221: Bí Mật Chuẩn Bị](#)
[Chương 222: Vấn Đề Này Cũng Quá Tồn Tâm Tư?](#)
[Chương 223: Kinh Ngạc Trong Buổi Họp Phụ Huynh](#)
[Chương 224: Người Nào Đó Phát Điên](#)
[Chương 225: Cầu Hôn Trong Phòng Bệnh](#)
[Chương 226: Cầu Hôn Trong Phòng Bệnh \(2\)](#)
[Chương 227: Phán Kháng Có Tác Dụng Sao?](#)